

சுவமயம்.

மதுனாக்காண்டப் படல அகராதி.

பக்கம்.	படலம்.	செய்யுட் கோவை
க	காப்பு	...
ச	பாயிரம்	...
௩௨	பாண்டித் திருநாட்டுப்படலம்	...
௬௧	திருநகரப்படலம்	...
௧௦௭	திருக்கைலாயப்புகழ்ச்சி	...
௧௧௦	புராணவரலாறு	...
௧௨௦	தலவிசேடம்	...
௧௨௮	தீர்த்தவிசேடம்	...
௧௩௬	மூர்த்தவிசேடம்	...
௧௫௨	பதிகம்	...
௧௫௭	இந்திரன்பழிதீர்த்தபடலம்	...
௧௮௫	வெள்ளையாணைச்சாபந்தீர்த்தபடலம்	...
௧௯௫	திருநகரங்கண்டபடலம்	...
௨௧௩	தடாதகைப்பிராட்டியார்திருவவதாரப்படலம்	...
௨௪௩	திருமணப்படலம்	...
௩௧௬	வெள்ளியம்பலத்திருக்கூத்தாடியபடலம்	...
௩௨௬	குண்டோதரனுக்கு அன்னமிட்டபடலம்	...
௩௩௧	அன்னக்குழியும் வைகையுமழைத்தபடலம்	...
௩௩௮	எழுகடலழைத்தபடலம்	...
௩௪௨	மலயத்துவசனையழைத்தபடலம்	...
௩௫௨	உக்கிரபாண்டியர் திருவவதாரப்படலம்	...
௩௬௬	வேல்வளைசெண்டுகொடுத்தபடலம்	...
௩௮௫	கடல்சுவற வேல்விட்டபடலம்	...
௩௯௧	இந்திரன்முடிமேல்வளையெறிந்தபடலம்	...
௪௦௮	மேருவைச்செண்டாலடித்தபடலம்	...
௪௨௦	வெதத்துக்குப்பொருளருளிச்செய்தபடலம்	...
௪௩௬	மாணிக்கம்விற்ப்படலம்	...
௪௬௭	வருணன்விட்ட கடலைவற்றச்செய்தபடலம்	...

சுத்தசைவராகிய

ஸ்ரீ பரஞ்சோதிமாமுனிவர்

சரித்திர சங்கிரகம்.

காவிரிநதியானது பல்வளங்களையும் பரவச்செய்யும் சோழவள நாட்டில், வேதாரணியமென்னுந் திருமறைக்காட்டில், சுமார் இருநூற்றறு பதுவருடங்கட்குமுன், பரம்பரைச் சைவவேளாளமரபிலே, சைவாசாரிய ராய் மீனாகழிசுந்தரதேசிகர் என்னொருவரிருந்தார். அவரது அருந்தவப்பய னால் புத்திரராக அவதரித்த பரஞ்சோதிமுனிவர் இளம்பருவத்திலேயே கல்வி அறிவு ஒழுக்கங்களைற் சிறந்து, தன் தந்தையாரிடத்தே சமய விசேட நிருவாண தீகைகள் பெற்று, சேவாகமங்களையும், அவற்றின் சாரமாகிய சித் தாந்த சாஸ்திரங்களையும், தேவாரமுதலிய அருட்பாக்களையும் ஓதியுணர்ந்து, சிவபக்தி முதிர்ச்சியுற்று, தமது ஜனன க்ஷேத்திரமாகிய வேதாரணியத்தி லேயே வாசஞ்செய்துகொண்டிருந்தபொழுது, வேதபுருஷனார் பூசிக்கப்பட் டதாகிய அந்த வேதாரணியத்தலபுராணத்தை மொழிபெயர்த்தருளினார்.

முனிவர் சிறிதுகாலம் பொறுத்து சிவஸ்தலயாத்திரைசெய்யப்பெறப் பட்டு, பஞ்சபூதஸ்தலங்களாகிய விராட்புருஷனுக்கு மூலாதார ஸ்தானமாகிய திருவாருளையும், ஸ்வாதிஷ்டானதானமாகிய திருவானைக்காவையும், மணிபூர கஸ்தானமாகிய திருவன்குமையையும், அநாகதஸ்தானமாகிய ஸ்ரீசிதம்பரத் தையும், விசுத்தி ஸ்தானமாகிய திருக்காளத்தியையும், மற்றும் சில தெய் வீகஸ்தலங்களையும் சேவித்துப் பிறகு, விராட்புருஷனுக்குத் துவாதசாந்தத் தலமும், மூர்த்தி ஸ்தலம் தீர்த்த மென்னும் மூன்றுசிறப்புகளுமுற்றதும், எத்தலத்தையுஞ்சிருட்டிக்குமுன் சிவபெருமானால் திருவிளையாடல் செய்தற் பொருட்டு முதலிலேயே சிருட்டிக்கப்பட்டதும், மேருமலை - மந்தரமுதலிய விடங்களில் சிவலிங்கப்பெருமான் முனைப்பதற்குமுன் மூலலிங்க மூர்த்தி முனைத்தருளியிருப்பதும், உமாபிராட்டியார் சிவபெருமான் இவர்கள் குமா ரர் என்னு மூவரால் அரசுசெய்யப்பெற்றதும், எல்லாத்தீர்த்தங்கட்கும் மேலான பொற்றாமரைத் தீர்த்தத்தை யுடையதும், திருஞானசம்பந்தமூர்த்திசுவாமிகளும், “முனைத்தானே யெல்லார்க்கு முன்னே தோன்றி முதி ருஞ்சடை முடிமேன் முகிழ்வென் டிங்கள் - வளைத்தானே வல்லசுரர் புரங் கண் மூன்றும் வளைசிலையா வாசுகிமா நாணக் கோத்து - துளைத்தானே கடு சரத்தார் துவள நீறுத் தூமுத்த வெண்முதுவ லுமையோ டாடி - துளைத்தா

உ
சிவமயம்.
தீருச்சிற்றம்பலம்.
ஸ்ரீமீநாகலிஸாந்தரோசாயநம:

திருவிவியாடற்புராணம்

மூல மும் - உரையும்.

மதுனாக் காண்டம்.

காப்பு.

கலிவிர்த்தம்.

சத்தியாயச்சிவ மாகித் தனிப்பர
முத்தியான முதலைத் துதிசெயச்
சுத்தியாகிய சொற்பொரு ணல்குவ
சித்தியானைதன் செய்யபொற் பாதமே.

(இதன்பொருள்.) சத்தியமாகிச் சிவமுமாகி ஒப்பற்ற. மேன்மை தங்கிய முத்தியுமாகி விளங்கிய முழுமுதற்கடவுளாகிய பரசிவத்தைத் தோத்திரஞ்செய்ய, (பெயர் வினாமுதலிய நால்வகைச்) சொல்லையும், (அகம் புற மென்னு மிருவகைப்) பொருளையும், சித்திவிநாயகக்கடவுளது செவந்த பொன்போன்ற திருவடிகள் பிரசா திக்கும். என்றவாறு.

“சேடு தாங்கும வுலகினிற் கிறந்தன சத்தி - பீட மூவிரு பத்துநான் கவ
ற்றின்முற் பீட - மாட மோங்கிய மதுரை” என இந் தூலிலேயே பின்னர் வருவதற்
பேற்ப இத்தலம் சத்திபீடங்கள் அறுபத்துநான்கனுள் முதற்பீடமாய்ச் சத்தியாதிக்க
முடையதெனச் சுட்டிச் சத்தி பென்பதையே மங்கலமொழியாகக்கொண்டு “சத்தி
யாய்” எனவும், திருவருட்சத்தியினாலேயே சிவத்தி னிலைமை யுணரவேண்டதெவின்,
சத்தியாய் என்றதன் பின்னர் “சிவமாகி” எனவும், பரசிவத்தின் நிலைமை யுணர்ந்த
பின்னரே முத்திபெற இயலுமாதலின் அதன்பின்னர் “முத்தியான” எனவும், அவ்
வாறு சத்தி சிவம் முத்தியாய் விளங்கும் பரமசிவன் தனக்கெனச் சுதந்தரவிலக்கண
மாக நாமரூபாதிகளை யுடையனல்லனாயினும், ஆன்மாக்களின் வினைக்கிடாகத் தருகரண
புவன போகங்களைப் புதிப்பித்தல் காரணமாக லீலாமாத்தியாயாய் நின்றவானும், அல்ல
லார் தொழில்படைத்தே யடிக்கடி யுருவெ ட்த்தே மல்லன்மா ஞாலங் காக்க வருந்
திருமால் பிரம இந்திராதி சிலதேவர்போலாது, அகிலாண்டகோடிகளிலுமுள்ள சர்வா
ன்மாக்கட்குந் தாயகமாதலானும் “முதல்” எனவும், அவ் விறைவனைத் தோத்தி
ரஞ்செய்தற்கு அவன் வழுவாகிய சொல்லும் பொருளும் இன்றியமையாத உபகரண
ங்களாக வேண்டதெவின் “துதிசெயச் சத்தியாகிய சொற்பொருள்” எனவும், அவந்
தை முட்டின்றிக் தொடுத்தி முடித்துப் பயன்பெறுதற்கு ஒரு காரணப்பொருள்

வேண்டதெவின் “சித்தி யானைதன் செய்யபொற் பாதம்” எனவும், அவ்விநாயகரது திருவடிகள் எண்ணியவற்றை எண்ணியாங்களிக்கும் வல்லபமுடைமையின் “நல்குவ” எனவுங் கூறினர்.

பூர்வம் அங்கயற்கணம்மையார் விச்சாவதி யென்பவ னியற்றிய அருந்தவத் திற் கிரங்கிக் காட்சிகொடுத்தருள, அவன் அம்மையின் மூவாண்டைக் குழந்தைவடிவிக் களிகூர்ந்து “அன்னையே ! இம் மகவுருவாகச் சிறந்துவர் தென்பால் வளர்ந்து இனி திருப்பத்திருவுளஞ்செய்” என வேண்ட, தேவியார் “தென்னவர் மன்னனாய் மல யத்துவசனென் றெருவன் வருமவன் கற்பின் றுணைவியாய் வருதி யப்போ துன் தவ மகவாகவருவல்” என வரமளித்து அவ்வாறே தடாதகைப்பிராட்டியாராகத் திருவவ தாரஞ் செய்து கண்ணிப்பருவத்திலே தென்னனாட் டரசுபுரிந்து திக்குவிசயஞ்செய்து இறைவரை மணந்து தன்னரசுதந்தமையும், அவ்வெம்பெருமான் ஸ்ரீ சோமசுந்தர பாண்டியனானத் திருக்கோலங்கொண்டு பின்னர் அரசுசெய்து, உக்கிரபாண்டியனாத் தந்து பல்வகைத்திருவிளையாடல் புரிந்தமையுந்தோன்ற “சத்தி யாய்ச்சிவ மாகித் தனிப்பர முத்தி யான முதல்” எனக்கூறினானினும் பொருந்தும்.

“வழிபடு தெய்வ வணக்கங் கூறி - மங்கல மொழிமுதல் வருத்தெடுத்துக் கொண்ட - இலக்கண விலக்கிய மிடுக்க ணின்றி - இனிது முடியு மென்மனார் புல வர்.” என்பது சூத்திரமாகலின், இத்தலைச்செய்யுள் வழிபடு தெய்வவணக்கக் கூறிய தெனக் கொள்க.

எல்லாக் காரியமுஞ் செய்யத் தொடங்குவோர் அஃது நிர் விக்கினமாக நிறைவேற்றப்பொருட்டு விநாயகரை வணங்குதல் மரபாதலின் இந் தூலாகிரியரும் தா மெடுத்துக்கொண்ட ஜலாஸ்ய மாண்மிய மோழிபெயரிப்பு முட்டின்றி முடிதற் பொருட்டு முதற்கண் விநாயக வணக்கங் கூறினர்.

அதன் வரலாறு.

பூர்வத்திற் கயமுகாசரன் தான் பெற்றுள்ள வரத்தி னிறுமாப்பாற்பிர மாகி தேவர்கட்கெல்லாம் விபத்து செய்துவர, தேவர்க ளதனைச் சகியாதவர்களாகி ஒருங்குகூடித் திருக்கைலாயமலையை யடைந்து திருநந்திதேவர் கட்டளை பெற்றுத் திருச்சந்திரதானத்தினுட் சென்று சிவபெருமானைத் தரிசித்துத் தமக்கு நேர்ந்த குறை களை விண்ணப்பஞ்செய்து முறையிட, சிவபெருமான் “அவன் எம்மை நோக்கி அரிய தவஞ்செய்து தேவர் - அசுரர் - மனிதர் - பிருகங்கள் முதலியோரால் இறவா திருக்க வரம்பெற்றனன். ஆனால் அதன துருவாகி வருவோனா லிறவாதிருக்க வரங் கேட்டானிஷன், நாம் மாறுபட்ட திருமேனியாக யானைமுகத்தொடு சென்று அவனை யடக்குவோம்” என் றவர்க்கு விடைகொடுத்தனுப்பி, பார்வதிதேவியாருடன் அப் பர்வதத் தருகிலுள்ள சித்திரச்சாலையை யடைந்து அங்கு விசுவகன்மனனால் எழு தப்பட்டுள்ள மந்திர வடிவமாகிய சித்திரங்களைப் பார்வதிதேவியாருக்குக் காட்டி “பெண்ணே! முதலிலுள்ள பிரணவாகாரமாகிய இரண்டு யானைகளில், முற்பட்டது திரிமூர்த்திகளையுந் தந்தது. அஃ தெம் வடிவம். அடுத்தது சத்திகள் மூவையுந் தந் தது. அஃ துன்வடிவம், ஆதலின் யாம் அப்பிரணவச்சித்திரங்களின் வடிவமாகுதாம்” என்று திருவாய்மலர்ந்தருள, உமாதேவியாரும் அக்கருத்துக் கிடைத்தனர், அப்பொ முது இறைவர் ஆங்கோர் திருவிளையாடலைச் செய்ய, அதனு லப் பிரணவ வடிவத்தி னின்றும் விநாயகர் திருவவதாரஞ்செய்தனர். பிறகு விநாயகரைக் கைலைமலையிற் கொடுவந்து மகுடஞ் சூட்டி “உன்னை வணங்கி யுன தருள்கொண்டு செய்யுந் கருமங் களை நிறைவேற்றவும், வணங்காது செய்யுந் கருமங்களைத் தவிர்க்கவும், உனக்கு விக்

இனவிநாயக னெனப் பெயர்த்தோம்” என்று திருவாய்மலர்ந்தருளி, தேவர்களைப் பார்த்து “இவன் நமது மூத்தபிள்ளை இவனை எம்மைப்போன் றுபசரியுங்கள்” எனக் கட்டினாயிட்டுருளினார். பிறகு தேவர்கள் கயமுகனது கொடுத்தாய்ப்பொருது விநாயகக்கடவுளை யுபாசிக்க, அவர் அவ்வகரத்தோடு போர்செய்து அவ னெவ்வகை யாயுதங்களாலு மிறவாதவனதவின் தமது கொம்பை யொழித் தெறிய அவன் பெரு ச்சாளிவடிவாயினன். அதனை விநாயகர் வாகனமாகக்கொண்டனர் என்பது. இதனை,

விநாயகபுராணம் - கயமுக னுற்பத்திபடலம்.

“வான் நாட்டுறை யும்பரான் மன்னுமா னிடராத்
ரூன வர்குலத் தவர்களான் மற்றுளோர் தம்மாத்
கான கத்துறு விலங்கினும் கருதுயி ரிறந்தே
யனை முற்றிடா வகையுமெற் றீந்தரு ளென்றான்.”

“மும்ம தம்பொழி கறையடிக்கைம்மலை முகமுடை யசரன்றான்
நம்மு ருத்தனில் விளிந்திடா வரமெமைக் கேட்டில னதுதன்னாற்
றெம்மு னைக்கடி னின்னையா தியர்களாற் றீர்கிலாத் தீயோனைச்
செம்மை மிக்குயர் கரிமுகத் திறைவனாய்ச் சென்றிடு கிற்போல்.”—எனவும்,

செ-திருவவதாரப்படலம்.

“முராரி யாதிய தேவர்கண் முதலுறு முழுதுல கினிலுள்ளோர்
விராவி யாதொரு காரிய மாயினும் விளங்குறச் செய்வென்றே
பராவி யுன்னருச் சனைசெய்வோர் மனத்துறு பான்மைதற் தருளுன்னன்
பிராது செய்பவர் காரிய மூறுசெய் திடுதியென் றிவைசொன்னான்.”—

எனவும்,

செ-கயமுகனுற்பத்திபடலம்.

“நின்றவன் நன்னை நோக்கி நெடியபல் படைக ளேவிற்த்
சென்றிவன் நன்னைக் கொல்லா கிவனருள் வரத்தின் சீரா
லின்றினிச் செய்வ தென்னென் றிறைவனா யுன்னி யெந்தை
தன்றிருக் கோட்டி லொன்று தடக்கையின் முரித்துக் கொண்டான்.”

தடக்கையி லேந்துங் கோட்டைத் தந்தியா மவுணன் மீது
விடுத்தலு மனையன் மாற்பை வெய்தெனக் கீண்டு போகி
யுடற்படி மிசையே வீழ்த்தி யொல்லையி லோடித் தெண்ணீர்க்
கடற்படிற் தமலன் மைந்தன் கரத்திலவற் திருந்த தன்றே.”—எனவும்

வருவனவற்ற னுணர்க.

உருவத்திற் சிறந்த உறுப்பு முகமாகலின் விநாயகரை யானையென்றார். சித்திவிநாயகர் என்பது விநாயகக்கடவுளுக்கு அத்தலத்தில் வழங்குந் திருநாமம். இஷ்டசித்திகளை யருள்செய்வோ னெனவும் பொருள்படும்.

இச் செய்யுளின் பாதம் என்னும் எழுவாய் நல்குவ வென்னும் பயனிலை கொண்டது. சொல்பொருள் என்பன செயப்படுபொருள். (க)

பா யி ர ம்.

வாழ்த்து.

அறுசீர்க்கழ்நெடிலடியாசிரியவிரதீதம்.

மல்குக வேத வேள்வி வழங்குக சுரந்து வானம்
பல்குக வளங்க ளெங்கும் பரவுக வறங்க ளின்ப
நல்குக வுயிர்கட் கெல்லா நான்மறைச் சைவ மோங்கிப்
புல்குக வுலக மெல்லாம் புரவலன் செங்கோல் வாழ்க.

(இ-ள்.) வேத முறையாற் செய்யும் யாக கருமங்கள் (குறைபாடின்றி) நிறைக. (அவ் யாகங்களால்) மேகங்கள் சூல்கொண்டு மழை பொழிக. (அந்நீர்ப்பெருக்கினால்) எல்லாவிடத்திலும் பல்வகைப்பட்ட வளங்களும் பெருகுக. (அவ் வளப்பங்களால்) தருமங்கள் (முப்பத்திரண்டும்) அபிவிருத்தியாகுக. (அவ்வகையான தருமங்களால்) ஆன்மாக்கட்கெல்லாம் சுகம் உண்டாகுக. (இருக்கு - யசர் சாமம் - அதர்வணமென்னும்) நான்கு வேதங்களிலுந் கூறப்பட்டுள்ள சைவசமயமானது மேம்பட்டு உலக முழுவதும் நிலைபெறுக. (இவ்வகையான கருமங்கள் நிகழும்படி நீதியோடு அரசு செய்யும்) மன்னவன துசெங்கோல் வாழ்க. எ-று.

இச்செய்யுளை “வேதவேள்விமல்குக. வானம் சுரந்து வழங்குக. வளங்க ளெங்கும் பல்குக. அறங்கள் பரவுக; உயிர்கட்கெல்லாம் இன்பம் நல்குக. நான்மறைச் சைவமோங்கி உலகமெல்லாம் புல்குக. புரவலன் செங்கோல் வாழ்க.” என அந்வயங் கொள்க.

வானம் இடவாகுபெயராய் மேகத்தை யுணர்த்திற்று.

அறம் முப்பத்திரண்டுவகைப்படும். அவையாவன :— ஆதூலர்க்குச்சோலை - ஓதுவார்க்குணவு-அறுசமயத்தார்க்குண்டி - பசவுக்குவாயுதை-கிதைச்சோறு - ஐயம் - தின்பண்டநல்கல் - அறவைச்சோறு - மகப்பெறுவித்தல் - மகவுவளர்த்தல் - மகப் பால்வார்த்தல் - அறவைப்பிணஞ்சுடுதல் - அறவைத்தூரியம் - சுண்ணம் - நோய்மருந்து - வண்ணன் - நாவிதன் - கண்ணாடி - காதோலை-கண்மருந்து-தலைக்கெண்ணெய் - பெண்போகம் - பிறர்துயர்கர்த்தல் - தண்ணிர்ப்பந்தல் - மடம்-தடம் - சோலை-ஆவுரிஞ்சுதறி - விலங்கிற்குணவு - ஏறுவிடுத்தல் - விலைகொடுத் துயிர்காத்தல் - கன்னிகாதானம்.—என்பனவாம்.

“நான்மறை சைவம்” எனப் பாடமாயின், நான்கு வேதங்களும் சைவமு மென்றுபொருள்படும். வேதம் வேறு சைவம் வேறெனக் கொள்ளாது “வேதமொடாகம மெய்யா மிறைவனூல் - ஓதுஞ் சிறப்பும் பொதுவுமென் றுள்ளன - நாதனுடையவை நாடிவிரண் டந்தம் - பேதம தென்பர் பெரியோர்க்குப் பேதமே” எனவரும் திருமந்திரத்தானும், “வேதநெறிதழைத்தோங்க மிருசைவத் துறைவிளங்க” எனக் கூறும் திருத்தொண்டர் புராணத்தானும், “ஓரும்வே தாந்தமென் றுச்சுயிற்பழுத்த - ஆரா வின்ப வருங்கனி பிழிந்ததின்-சாரங் கொண்ட சைவசித் தாந்தம்”என்னும் குமரகுருபரசுவாமிகள் திருவாக்கானும், “வைகிகைசைவம்” என வழங்குவதானும், அறிக.)

நூற்பயன்.

எண்சீர்க்கழிநெடிலடியாசிரியவீருத்தம்.

திங்களணி திருவால வாயெம் மண்ண நிருவினையாட் டுவையன்பு செய்து கேட்போர், சங்கநிதிபதாமநிதிச் செல்வமோங்கித் தகைமைதரு மகப்பெறுவர் பகையை வெல்வர், மங்கலநன் மணம்பெறுவர் பிணிவந் தெய்தார் வாழ்நாளு நனிபெறுவர் வாளு டெய்திப், புங்கவரர யங்குள்ள போக மூழ்கிப் புண்ணியராய்ச் சிவனடிகீழ் நண்ணி வாழ்வார்.

(இ-ள்.) சந்திரனே (சிரோமாலையாகத்) தரித்த திருவாலவாயில் வீற்றிருக்கின்ற எமது தலைவராகிய சோமசுந்தரக்கடவுளது (அறுபத்துநான்கு) திருவினையாடல்களாகிய (இந்நூலுட் கூறப்படும்) இவற்றைப் பக்கிசெய்து கேட்கின்றவர்கள், சங்கநிதியைப்போலும் பதாமநிதியைப்போலுஞ் செல்வத்தினால் மேம்பட்டு, நல்லொழுக்கம்மைந்த மைந்தர்களைப் பெறுவார்கள்; சத்துருக்களைச் செய்யிப்பார்கள்; மங்கலகரமாகிய நல்ல விவாகம்பெறுவார்கள்; நோய்ச்சம்பந்த மடையார்கள்; மிகத் தீர்க்காயுவையும்பெறுவார்கள்; (பிறகு) தேவருலகடைந்து தேவர்களாய் அங்குள்ள போகங்களை யனுபவித்துச் சிவபுண்ணிய மேலிட்டவர்களாய்ச் சிவபெருமானது திருவடிநீழலிற் பொருந்தி வாழ்வார்கள். எ-று.

சந்திரன் தக்ஷப்பிரசாபதி பெற்ற அச்சவினி முதலிய இருபத்தேழு மாதநாயு மணந்து அவர்களில் அகிருபமுள்ள இருத்திகை உரோகிணிப் பெண்கள்பால் அன்புமிக்கு ஏனையோரை முகநோக்காமையின் அவர்கள் தந்தைபால் முறையிட்டனர். அவன் மருகனை யழைத்து மதிசூறிவிடுத்தும், அவற்றை மதியாதிருந்தமையின் “நின் கலைகள் குறைக” எனச் சாபந் தந்தனன். சோடச கலைகளுள் பதினெந்தினை யிழந்து ஒருகலையும் இழப்பதன்முன் பிரமன்பாலோடி முறையிட்டனன். பதமன் “பிள்ளாய்! தக்கனூர் தந்தையாகிய என்சொல்லைக் கேளான். யானும் மகனென்றவன்பாற் செல்லேன் ஆதலின், கருணாநிதியாகிய சிவன்பாற் சென்று முறையிடிநின் குறையகலும்” என, சந்திரன் வினாந்து வெள்ளிமலையை யடைந்து திருநந்தி தேவர்பால் விடைபெற்றுத் திருச்சந்திதானத்தினுட் சென்று சிவபிரானுக்கு விண்ணப்பஞ்செய்து பணிய, இறைவர் மனமுருகி எங்கிய ஒரு கலையைச் சடைமேலணிந்து “உனது கலைகளிலொன்று என் முடிவீதிருத்தலால் நாளுக்கொரு கலையாக வளர்ந்தும், தக்கன் சாபத்தால் நாளுக்கொரு கலையாகக் குறைந்தும் இருக்க ஒரு கலையென்றுமகலாது” என அனுக்கிரகித்தனர் என்பது. இதனை,

கந்தபுராணம் - தக்ஷகாண்டம்.

“தீர்த்தன வன்றியே திங்க டன்னிடை

யார்ந்திடு கலையினை யங்கை யிற்கொளா

வார்ந்திடு முழமிசை வயங்கச் சேர்த்தினுள்

சார்ந்தில தவ்வுழித் தக்கன் சாபமே.”—என்பதனான்றிக.

திருவாலவா யென்பது இம் மதுரைநகருக் கொருதிருநாமம். திருவினையாட்டு என்பது தன்னை யுணர்த்துதற்குத் தானமாய் நிற்றலின் தானியாகுபெயர்.

தக்ஷயாகத்திற் சென்றிருந்த சந்திரன் வீரபத்திரமூர்த்தியால், சிவாபராதி யாய் மதிக்கப்பட்டு நிலமிசை வீழ்த்தித் திருவடியால் தனையோடு தேய்க்கப்பட்டவனாயினும் தக்ஷசாபத்தால் நிலமாறி அபயமெனவந் தடைந்தபொழுது இறைவர் கருணமூர்த்தியாய் அதுக்கிரகஞ் செய்தமைபோல, அடியவர்கள் அறியாமையாற் செய்த சூற்றத்தையு மன்னித்திருள்வாரென்னுங் கருத்துத் தோன்ற “திங்களணி” என விசேடித்தனர்.

திருவிளையாடற் புராணம்.

சங்கநிதி பதுமநிதி யென்பவை முறையே சங்கவடிவும் பதுமவடிவும் பெற்றுள்ளவை. இவ் விரண்டுநிகளும் கூர்ப்புதி மர்த்தனஞ்செய்கையில் தோற்றிக் குபேரனுக்குக் கொடுக்கப்பட்டவை.

இத்திருவிளையாடற் புராணம் கேட்போர் இம்மை மறுமைப் பலன்களைப் பெற்றுச் சிவன்முத்தி யடைவனொன்பது கருத்து: “ஒருமொழி யொழி தன்னினம் கொளற் குரித்தே” என்றபடி கேட்டவனாக் கூறியதனான் சொன்னவர்-படித்தவர் - வெளியிட்டவர்-முதலானவராயும் கொள்க. (உ)

கடவுள் வணக்கம்.

சிவபெருமான்.

அறுசீர்க்கழிநெடிலடியாசிரியவிருந்தம்.

வென்றுளே புலன்க னைந்தார் மெய்யுண ருள்ளற் தோறுஞ் சென்றுளே யமுத மூற்றுந் திருவருள் போற்றி யேற்றுக் குன்றுளே யிருந்து காட்சி கொடுத்தருள் கோலம் போற்றி மன்றுளே மாறி யாடு மறைச்சிலம் படிகள் போற்றி.

(இ-ள்.) ஐந்து உட்புலன்களையும் வென்றொழித்தவருடைய உண்மையையறிந்த உள்ளங்களிலெல்லாஞ் சென்று, அவருள்ளத்திலே (சிவானந்தமாகிய) அமுதத்தைப் பொழிகின்ற திருவருட்செயல் (அடியேனைக்) காக்க. (வெள்ளி) மலை போலும் இடபவாகனத்தின்கீழ் ஆரோகணித்துக் காட்சியளித்தருளந் திருவருட் கோலம் காக்க. அம்பலத்தினிடத்திலே மாறி யாடியருளும் வேதங்களாகிய சிலம்பணிந்த திருவடிகள் காக்க. எ-று.

“வென்றுளே புலன்க னைந்தார்” என்பதை “உள்ளே புலன் வென்று கனைந்தார்” எனவும், “ஏற்றுக் குன்றுளே” என்பதை “குன்று ஏற்றுள்ளே” எனவும் ஒட்டுக.

இச் செய்யுள் விஞ்ஞானகலர் - பிரளயாகலர் - சகலர் என்னு மூவர்க்கும் அருக்கிரகிக்கு முறைமை தோன்றத் துதிகெய்தது. அதாவது:—மலமொன்றினையேயுடைய விஞ்ஞானகலர்க்கு இதயத்தில் அறிவுக்கறிவாயிருந்து ஒளிவடிவமாய்ச் சிவராகத்ததேனைப் பொழிகின்றமையின் “வென்றுளே புலன்க னைந்தார் மெய்யுண ருள்ளத்தோறுஞ் - சென்றுளே யமுத மூற்றுந் திருவருள் போற்றி” எனவும், இரண்மேலங்களையுடைய பிரளயாகலர்க்கு மாண்மமு சூழப்பெய மால்விடை யூர்நியாய் அவ் விருமலங்களை யுகற்றுமென்றமை தோன்ற “ஏற்றுக் குன்றுளே யிருந்து காட்சி கொடுத்தருள்கோலம்-போற்றி” எனவும், மும்மலங்களையுடைய சகலர்க்கு ஸ்ரீ பஞ்சாக்கரத் திருநடத்தால் மும்மலத்தைப் பொழித்துத் திருவடிக்குடைய னுக்கிரகித்தல் தோன்ற “மன்றுளே மாறி யாடு மறைச்சிலம் படிகள் போற்றி” எனவும் கூறினர் என்பதாம். இதனை “நன்னெறிவிஞ்ஞானகலர் நாமெல மொன்றினையு - மந்நிலையே யுண்ணின் றறுத்தருளிப் - பின்னன்பு - மேவாவளங்கும் - பிரளயாகலருக்குத் தேவராய் மலகன்மம் தீர்த்தருளிப் - பூவலயந் - தன்னின்று நீங்காச் சகலர்க்கவர் போல:- முன்னின்று மும்மலந்தீர்த் தாட்கொள்ளை - யன்னவனுக் - காதிருண மா னதின லாடுந் திருத்தொழிலும்” எனவரும் போற்றிப் பரொடையானுணர்க.

“கடல்விட நுகர்ந்த காசினி யிலிங்கங் காஞ்சிமாநகருறை யிலிங்கங்
காவிரி வடபால் வருகிரு வாளைக் காவிரி ல்புலிங் கமதாம்
வடதிசை யண்ணு மலையினி லிலிங்கம் வன்னியின் வடிவுகா ளத்தி
வாயுலிங் கமதாஞ் சிதம்பர விலிங்க மாசிலா காயலிங் கமதாங்
குடதிசை யதனின் மருவுகுற் றுலங் கோதறு சித்திர சபையாங்
குற்றமில் குணக்கில் பழயனூர் மன்றங் குலநவ ரத்னமன் மென்பா
ரடல்விடைப் பாக னெல்லையம் பதியி லம்பலந் தாமிர சபையாம்
ஆலவாய் மதுரை வெள்ளியம் பலமே யணிதில்லைச் செம்பொனம்பலமே.”

என்ற இரட்டைப்புலவர் சொற்படி, சிவபெருமான் நிருத்தஞ்செய்த திருவாலங்காடு-
இரத்தினஸபை, திருத்தில்லை - கனகஸபை, திருவாலவாய் - வெள்ளிஸபை, திரு
நெல்வேலி - தாமிரஸபை, திருக்குற்றாலம் - சித்திரஸபை ஆகையால் “மன்றுளே
மாரி யாமும்” என்பதற்கு வெள்ளியம்பலத்தில் நடித்த வெண்கூறலு மொன்று.
“மாரியாமும்” என்பதனால் கான்மாரி யாடிய திருவிளையாடற் சரிதையைக் கூறுதல்
பொருந்தாது. ஏனெனில் அஃ தூன்றிய திருவடியைத் தூக்கியும் தூக்கிய திருவடி
யை யூன்றியு நடித்தமையா னென்க.

போற்றிய வென்பது வியங்கோள் வினைமுற்று அது ஈறுகெட்டுப் போற்றி
என நின்றதெனக் கொள்க. இனி “வியங்கோள் ஏவல் கண்ணியதெனவும், ஏவல்
கண்ணுதெனவு மிருவகைத்து” எனக்கொண்டு அவற்றுள் “முன்னது உயர்ந்தான்
இழிந்தானை யின்னது செய்கவென விதித்தற்பொருளிலும் பின்னது இழிந்தான்
உயர்ந்தானை யின்னது செய்யப் பெறவேண்டுமென வேண்டுகோடற் பொருளிலும்
வரும்” என “தன்மை முன்னிலை யாய் ரிடத்தொடு - மன்னு தாகும் வியங்கோட்
கிளவி” என்னுஞ் சூத்திரத்திற்குக் கல்லாடருளையானு மறிக. (௩)

சிவசத்தி.

மேற்படி - வேறு.

சுரும்புமுரல் சுடிமலர்ப்பூங் குழல்போற்றி யுத்தரியத் தொடித்
தோள் போற்றி, சுரும்புருவச் சிலைபோற்றி கவுணியர்க்குப் பால்சுரந்த
கலசம் போற்றி, இரும்புமனங் குழைத்தென்னை யெடுத்தாண்ட வங்கய
ற்கு நெண்பி ராட்டி, யரும்புமிள நகைபோற்றி யாரணநூ புரஞ்சிலம்பு
மடிகள் போற்றி.

(இ-ள்.) இரும்பை நிகர்த்த எனது மனதைக் குழையச்செய்து (மலபந்த
முற்றிருந்த) அடியேனை யெடுத்து ஆட்கொண்ட அங்கயற்கணம்மையாராகிய எமது
பிராட்டியாருடைய வண்டிகள் பண்பாடும் வாசனைதங்கிய மலர்மாலையணிந்த அழகிய
அளகபாரம் (அடியேனைக்) காக்க. மேற்போர்வையையும் தொடியையுமணிந்த திருத்
தோள்கள் காக்க. வில்லையொத்த கரிய புருவம் காக்க. கவுணிய கோத்திரத்தில் திரு
வவதாரஞ்செய்த ஆளுடைய பிள்ளையாருக்குச் சிவஞானப்பால் சுரந்தருளிய பொற்
கலசம் போன்ற திருத்தனங்கள் காக்க. அரும்புகின்ற திருப் புன்சிரிப்பு காக்க. வேத
மாகிய சிலம்புகள் ஒலிக்கின்ற திருவடிகள் காக்க. எ-று.

இச்செய்யுள் கேசாதிபாதமுறையாகத் துதிசெய்தது.

ஆளுடைய பிள்ளையார் மூன்றுவயதில் தந்தையாராகிய சிவபாதவிதயர்
ரீராட்ச்செல்லுகையில், தமக்குச் சிவபிரானது திருவருள்கூடத் தந்தையானாத் தொ
டர்ந்தழுதுகொண்டு பின்சென்றனர், தந்தையாரும் உடன்கொண்டு சென்று ஆலயத்

துள்ளிருக்குந் தீர்த்தத்தைக் குறுகி, பிள்ளையானாக் களையிலே யிருக்கச்செய்து தாம் தீர்த்தத்திலிறங்கின்று சங்கற்ப அகமருஷண சூக்தபடன முதலியவை-செய்ய, பிள்ளையார் அச்செயல்களைப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தனர். பிறகு ஸ்நானஞ் செய்கையில், பிள்ளையார் தந்தையானாக் காணாமல், சிவபெருமானை வழிபட்ட பண்டைய வுணர்வு மூளாக் கண்ணீர் ததும்பக் கண்களைக் கைகளார் பிசைந்து உதடு துடிக்கும்படி உலகின்கணுள்ள ஆன்மாக்களெல்லாம் கடைத்தேறும்விதம் விம்மி யழுதனர். தமது பண்டைய வுணர்ச்சியாலோ அல்லது பிள்ளைப்பருவத் தியற்கையாலோ சிவபெருமான் வீற்றிருக்குந் திருத்தோணியாலயத்தின் கிரகத்தைப் பார்த்து “அம்மே அப்பா” என்றழைத்தழுதனர். அப்பொழுது தோணியப்பர் அவருக்குத் திருவருள்செய்யத் திருவுள்ளங்கொண்டு திருநிலையாகிய யம்மையாரோடும் இடபாருடராய்த் தீர்த்தக்கரைக் கெழுந்தருளி அம்மையாரைப்பார்த்து “உனது முலைப்பாலைப் பொன்வள்ளத்திற் கறந்து இவனுக்கூட்டுக” எனத் திருவருள் செய்தனர். தேவியார் அவ்வாறே கறந்து அதனோடு சிவஞானத்தையும் கலந்து பிள்ளையாரது கண்ணீரைத் துடைத்து வள்ளத்தைக் கையிற்கொடுத்து அமுதுட்டி அழுகைக்கி அறுக்கிரகஞ்செய்தருளினர். உலகுக்கெல்லாம் பரம பிதா மாதாக்களாகிய இவர்களால் ஆட்கொள்ளப்பட்டபடியால் ஆளுடையபிள்ளையானெனவும், தேவர் முனிவர் முதலானார்க்குங் கிடைத்தற்கரிய சிவஞானத்தோடு சம்பந்தப்பட்டதால், திருஞானசம்பந்த ஞானவும் பெயர் பெற்றனர். பிறகு தமது நியம முடித்துக் களையேறிய சிவபாதவியார் பிள்ளையாரைப் பார்த்து “எச்சின்மயங்குப்படி யுனக்குப் பால் கொடுத்தானாக் காட்டு” என அச்சுறுத்த, பிள்ளையார் உச்சியின்மேல் திருக்கையைத் தூக்கித் திருவிரலார் சுட்டி ஆகாயத்தில் உமாதேவியாரோடு இடபாருடராய் விளங்கிய சிவபெருமானைக் காண்பித்து “தோடுடைய செவியன்” என்னும் முதலையுடைய திருப்பதிக மோதின். அதுமுதலாகப் பல சிவஸ்தலங்களிற் பல திருப்பதிகங்களை யோதி அநேக அற்புதங்களை யியற்றினர். என்பதாம் இதனை,

திருத்தொண்டர்புராணம். *

“அழகின்ற பிள்ளையார் தமையோக்கி யருட்கருணை
யெழுகின்ற திருவுள்ளத் திறையவர்தா மெவ்வலருந்
தொழுகின்ற மலைக்கொடியைப் பார்த்துனது துணைமுலைகள்
பொழுகின்ற பாலடியில் பொன்வள்ளத் தூட்டென்ன.

ஆரணமு முலகேழு மீன்றருளி யினைத்தினுக்குங்
காரணமாய் வளம்பெருகு கருணை திரு வடிவான
சிரிணங்கு சிவபெருமா னருளுதனுஞ் சென்றிணந்து
வாரிணங்கு திருமுலைபொன் வள்ளத்திற் கறந்தருளி.

எண்ணிய சிவஞானத் தின்னமுதற் குழைத்தருளி
யுண்ணடி சி லெனலுட்ட வுமையம்மை யெதிரீநோர்க்குங்
கண்மலர்நீர் துடைத்தருளிக் கையிற்பொற் கிண்ணமளித்
தண்ணிலையங் கழுகைதீர்த் தங்கணஞ் ரருள்புரிந்தார்.

யாவர்க்குந் தந்தைதா யெனுமிவரிப் படியளித்தா
ராவதஞ் லாளுடைய பிள்ளையா ராயகில்
தேவருக்கு முனிவருக்குந் தெரிவரியு பொருளாகுந்
தாவிறனிச் சிவஞான சம்பந்த ராயினார்.” எனவருவனவற்றினுணர்க. (ச)

பரசிவம்.

கலநிலைத்துறை.

பூவண்ணம் பூவின் மணம்போலமெய்ப் போத வின் ப
மாவண்ண மெய்கொண் டவன்றன்வலி யானை தாங்கி
மூவண்ண றன்சந் நிதிமுத்தொழில் செய்ய வாளை
மேவண்ண லன்னுன் வினையாட்டின் வினையை வெல்வாம்.

(இ-ள்.) பூவும், பூவின்றமும், பூவின்மணமும் (அபேதமாயிருத்தல்)போல,
சத்து - சித்து - ஆனந்தமே தமது திருமேனியாகக் கொண்டருளிய சிவபெருமான்
தனது சத்திபேதங்களைத் தாங்கிப் பிரமன் - விண்டு - உருத்திரன், என்னுந் திரிமூர்த்
திகளும் தனது திருமுன்னர் சிருட்டி - திதி - சங்கார மென்னும் மூன்று தொழில்
களையு மியற்ற, சலனமின்றி விளங்குந் கடவுள் (ஆதலின்) அப்பெருமானது திரு
வினையாடல்களாற் பிறவியாகிய வினையை யொழிப்பாம். எ-று.

“பூ வண்ணம் பூவின் மணம்” என்பதில் பூவின் என இடைநிலைத் தீவக
மாகக்கூறியதால் பூ-பூவின் வண்ணம் - (பூவின்) மணம் எனக்கொள்க. மெய் = சத்து,
போதம் = சித்து, இன்பம் = ஆனந்தம், எனவே மெய்ப்போதவின்பம் என்பது சச்சி
தானந்தம்.

“உருவருள் குணங்க ளோடு முணர்வரு ருளுவிந் ழூன் றுங்
கருமமு மருள்ப ரன்றன் கரசர னாதி சாங்கந்
தருமரு ளுபாங்க மெல்லாந் தானரு டனக்கொன் றின்றி
யருளுரு வுயிருக் கென்றே யாக்குவ னசுந்த னன்றே.” சிவஞானசித்தியார்-
என்றபடி, அங்கம் சத்திருபமும் அறிவித்தல் சத்திவியாபாரமும் கரம் கிரம் உர முத
லிய உபாங்கங்கள் அருளுமாம். சிந்தனையற்ற பரசிவன் தற்பிரயோசனை குறியாது
உயிர்கட்கென்றே சமஸ்த தேவர் முதலியோரைத் தன்னிடத் துற்பலிப்பித்து, அவ
ர்களால் முத்தொழி லியற்றுவிக்கின்றான்.

சிவஞானசித்தியார்.

“தோற்றுவித் தளித்துப் பன்னுந் துடைத்தரு டொழில்கண் மூன்றும்
போற்றவே யுடைய னீசன் புகுந்தது விகார மென்னிற்
சாற்றிய கதிரோ னிற்கத் தாமனா யலருங் காந்தம்
காற்றிடுங் கலை நீருங் கரந்திடுங் காசி னிக்கே.”—என்பதனாலும்,

காஞ்சிப்புராணம்.

“சங்கேத்து மலர்க்குடங்கைப் புத்தேன மறைக்கோவுந் தழல்கால் ழூல
மங்கேத்து மம்மானுந் தத்தமது தொழிறலையின் றுற்றச் செய்தோர்
பங்கேத்து பெருமாட்டி விழிகளிப்பு விருமுனிவர் பணிந்து போற்றக்
கொங்கேத்து மணிமன்றுட் குனித்தருளும் பெருவாழ்வைக் குறித்து வாழ்வாம்.”
என்பதனாலும், சிவசந்நிதியிற் பிரம விஷ்ணு ருத்திரர் சிருட்டி. திதி சங்காரங்களை அவ
னருளாற் செய்வனென்பது தோன்ற “மூவண்ண றன்சந்நிதி முத்தொழில் செய்ய
வாளா மேவண்ணல்” என்றார்.

அவன்றன் வலியானை தாங்கி என்றது இறைவன் குறிப்பின்படி அக்கி
னிக் குஷ்ணம்போல அபின்னுபாவமாயிருக்குஞ் சத்தியே பஞ்சகிருத்திய நியித்தமா
கக் கிருத்தியபேதத்தால் ஐவகைப்படும். அவை முறையே பணா- ஆதி - இச்சை -
ஞானம் - கிரியை யென்பனவாம். அவற்றுள் பராசத்தி பிரமவிஷ்ணுந்நாயிரத்தொரு
வாகுண்டது. ஆகிசத்தி பிராசத்திய லாயிரத்தொருவாகுண்டது. இச்சை

சத்தி ஆகிசத்தியி லாயிரத்தொருகூறுகொண்டது. ஞானசத்தி இச்சாசத்தியி லாயிரத்தொருகூறுகொண்டது. கிரியாசத்தி ஞானசத்தியி லாயிரத்தொருகூறு கொண்டது. இவற்றுள் ஆகிசத்தி ஆன்மாக்கட்கு விஷயசுகத்தைப் பொருத்தும். இச்சாசத்தி கிருட்டியைச் செய்யும். ஞானசத்தி சர்வான்மாக்களுடைய கன்மங்களையும், அவற்றிற் றீடாகத் தறு கரண புவன் போகங்களையும் உபாதானத்திரயங்களினின்றும் உண்டாக்கும். கிரியாசத்தி கிருட்டியாதி கிருத்தியங்களைச் செய்யும். பராசத்தி பக்ருவ மலராகிய ஆன்மாக்களைக் கருணையால் அறுக்கெடுக்கும். ஆகிசத்தியானது ஆணவ மலம் பக்ருவமாகும்படி செலுத்தும். ஞானசத்தி சத்தர்க்கு ஞானவொளியாகிய தேஜோருபமாம். இப் பஞ்சசத்திகளின் தலாம்சபேதத்தாற் சகளநிஷ்டை மாகிய சதாசிவருபமாம். தலாம்சம் = பத்திலென்று, அதாவது அகளமாகிய சாதாக்கியம். விரிப்பிற் பெருகும். இச்செய்யுள் இவ்வகையாகக் கிருத்தியபேதங்கள் அவன் சத்தி பேத மாதலை விளக்கியதாம். (ரு)

சிற் ச த்தி.

அண்டங்க ளெல்லா மணுவாக வணுக்க ளெல்லா
மண்டங்க ளாகப் பெரிதாய்ச்சிறி தாயி னானு
மண்டங்க ளுள்ளும் புறம்புந்சரி யாயி னானு
மண்டங்க ளீன்றா டிணையென்ப ரறிந்த நல்லோர்.

(இ-ள்.) (தனதுருவத்தைக் கணிக்கையில்) பல்லாயிரகோடி மண்டங்களும் அணுவாகும்படி பெரிதானவனும், அணுக்களெல்லாம் அண்டங்களாகும்படி சிறிதானவனும், அண்டங்களின் உள்ளும் புறமுஞ் சாகுதியாயுள்ளவனுமாகிய பரசிவன் சர்வான்மாக்களையுமின்ற சிற்சத்தி துணை (ஆக்கொண்டு கிருத்தியங்களை யியற்றுவன்) என்று, (வேதாகம தூல்களைஐயம்-திரிபு-அறியாமையகலக்) கற்றமேலோர் கூறுவார்.

இறைவர் சர்வசங்காகாலத்தில் தேவர்முனிவர் முதலானாருமிரப்ப எஞ்சி நின்றபொருளாக யாவும் தாமேயாய்ப் பேருருக்கொடு நின்றவின் “அண்டங்களெல்லா மணுவாகப் பெரிதாயினனும்” எனவும், சர்வவியாபியாகிய பகவான் அந்தர்யாமியாய் யாண்டும் வியாபித்து விளங்குகையில் அவற்றினுட் சூட்சுமரூபமாக நின்றவின் “அணுக்களெல்லா மண்டங்களாகச் சிறிதாயினனும்” எனவும், அண்டாண்ட பகிரண்டங்க ளையும் அவற்றிலுள்ள ஆன்மகோடிக்கொடு படைத்தளித் தழித்திறுநிகையில் இரணிய கர்ப்ப பிலிகாபர்யந்தம் சாகுநிருபமாக நின்றவின், “அண்டங்களுள்ளும் புறம்புந்சரி யாயினனும்” எனவும், அண்டங்களை யெல்லாம் தன் வழியாகத் தோற்றுவித்த அச்சிற் சத்தி அக்கினியிற்சூடும், நீரிற் றண்மையும்போலச் சிவத்தோடு அபேதமாயிருப்பினும், சௌந்தரியலகரி “சிவமெ னும்பொருளு மாதி சத்தியொடு சேரி னெத்தொழிலும் வல்லதா-மவள்பி ரிந்திடி னியங்கு தற்முமி தரிதெ ழுமறையியம்புமால்” எனவும், கருதி “ஸ்ரவம்ஸுத்தி மயம்ஜகத்” எனவும், “சும்பாதி காரிய மெனத்தமை நி.பித்தமாக் கொண்டவகி லான்டங்கலின் - சூழுவக்கு மற்றுந்த பிருவர்குரி யுங்குறிக் கூடனுந் தான்றனக்குச்- சொம்பாதி யன்மைக் கனைத்துந்தன் மயமெனுஞ் சருநிகரி யாகவை த்தும்.” என்று குமரகுருபர சுவாமிகளுங் கூறியபடி, அச்சிற்சத்தியியின்றிப் பரசிவத்திற்கு ஒரு தொழிலுமின்றாகலின், பிரபஞ்ச நிகழ்ச்சிக்குச் சிற்சத்தியே முதலெனவும் விளக்கி “அண்டங்க ளீன்றாடுணை” எனவும், பதிநூலை வாசித்துணர்ந்த புண்ணியுரோயின்றிப் பசுதூல்களைப் பயின்றவர் இவ்விரகசியார்த்தத்தை யறியற் பாலரன்றாக ளின் இதனையுணியுத் தக்க அதிகாரிகள் இவ்வொன் லிளக்குவான் கருதி “அறிந்த நல்லோரொன்பர்” எனவுங் கூறினர்.

இச் செய்யுளிறுதியில் அச் சிற்சத்தியின் திருவழிகளை யாம் வணங்குவாம் என்பது இசையெச்சமாகக் கொள்க.

துணையென்பதற்குக்கணவனென ஒரு சாரார் பொருள்கூறுவர். அங்ஙனம் பொருள்கூறப்புகின், இஃது சிவஸ்துதியாமன்றி, சத்தியைத்துதித்ததாகாமல், அவர் கருத்து நூலாசிரியர் கருத்தொடு மாறுபடு மென்க. (சு)

சொக்கலிங்க மூர்த்தி

கலிவந்தம்.

பூவி னாயகன் பூமக னாயகன்

காவி னாயக னுதிக்கடவுளர்க்

காவி நாயக னங்கயற் கண்ணிமா

தேவி நாயகன் சேவடி யேத்துவாம்.

(இ-ள்.) தாமதாமலரில் வீற்றிருக்கின்ற தலைவனாகிய பிரமதேவன் - பூமி தேவிக்குக் கணவனாகிய திருமால் - கற்பகச்சோலைக்கு அநிபனாகிய இந்நிரன்முதலிய தேவர்கட்கெல்லாம் உயிராகவிளங்கும் மகாதேவனும், அழகிய கயற்கெண்டை போலும் திருவிழியையுடைய மீனாக்ஷயம்மையாகிய மகா தேவியாருக்குப் பர்த்தாவு மான சொக்கலிங்கப்பெருமானது செவந்த திருவடியைத் துதிசெய்வாம். எ-று.

பூமகள் பூமிதேவி அல்லது செந்தாமராமலரில் வசிக்கும் திருமகள்.

பண்டொருபதமகப்பத்தில் பிரமன் தனதுபடைத்தற்றொழில்மாறி,விண்டு விற்பால் முறையிட,விண்டு பிரமனையும் அவன் படைப்பாகிய நான்கு புதல்வனாயு முடன் கொண்டு வெள்ளிமலை யடைந்து விடைபூர்திபால் முறையிட்டு அஃதுகை கூடும்வண்ணம் வேண்ட, இறைவர் அவ்வறுவனாயுந் தமது லலாடநேத்திரத்தாற் பொடிசெய்து, தமது வாமபாகத்தணிந்தனர். ஆண்டோர் சத்தி தோன்றினள். பின் னர் அவர்களை யெழுப்பி அவர்கள் விருப்பின்படி வரங்கொடுத்தனுப்பினர். இதனை

கந்தபுராணச்சுருக்கம் - தக்ஷகாண்டம்.

“ஆதி நின்னரு ளால்வி திக்கும யன்றொ ழில்சிறை வாயதா லிதி யென்றிட மால் யன்றனை யெங்க னாயக னேக்கியப் போது நீரது கண்டி டங்கொள்பு யந்த ரித்தன னவ்விடை மாது தோன்றினள் பன்பெ ழுப்பி வரங்கொ டித்துவி டத்தனன்.”—என்ப தனுணர்க.

இதுவேயன்றி யித்தகைய பல வேதுக்களாலும்,

வாதுளாகமம்.

“கர்மேஸஸ்ய ஸஹஸ்ராம்ஸாரம் மஹேஸஸ்ய ஸமுத்பவ:

மஹேஸஸ்ய ஸஹஸ்ராம்ஸாரம் ருத்ரதேவ ஸமுத்பவ:

ஏதம்மஹேஸ கோட்யம்ஸாத ப்ரஹ்ம விஷ்ணு ஸமுத்பவ:

தக்ஷிணங்க பவோப்ரஹ்மா ஹரிர்வா மாங்க ஸம்பவ:

ஹ்ருதயார் நீரருத்ரஸ்து சிவஸ்ய சிவஸம்ஜ்ஞக:

நேத்ரோஷு ஸவ்யவாமோர்த்வே ஸூர்யஸோ மாக்நிஸம்பவ:”—என்ற படி. சமஸ்ததேவர்களும் பரிவித்தினிடமாகத்தோன்றி யொடுங்குவதாலும், “பூவின யகன் பூமகனாயகன் காவினாயகனுதிக்கடவுளர்க் காவிநாயகன்” என்றார்.

தேவர்கட்காவிராயக னென்றமையின் மாதேவன் என்னும் திருநாமத்தைக் குறிப்பித்து, மீண்டும் அங்கயற்கண்ணி மாதேவிராயகனென்று அதனை நிரூபித்தனர் என்க. (ஞ)

அங்கயற்கண்ணம்மை.

அறுசீர்க்கழிநேடிடடியாசிரியவிருத்தம்.

பங்கயற்கண்ணாரியபரம் பரனுருவே தனக்குரிய படிவ மாகி, யிங்கயற்கணகனுலக மெண்ணிறந்த சராசரங்க ளீன்றுந் தாழாக், கொங்கயற்கண் மலர்க்கூந்தற் குமரிபாண்டியன்மகன்போற் கோலங் கொண்ட, வங்கயற்கண்மையிரு பாதப்போ தெப்போது மகத்துள் வைப்பாம்.

(இ-ள்.) கமலாசனத்தில் வீற்றிருக்கும் பிரமதேவனுக்குங் கிடைத்தற்கரிய சிவபெருமானது திருவடிவமே தனக்குரிய திருவடிவமாகவும், இவ்வண்டத்தையும் அயலிடமாகிய இடம்பரந்த பகிரண்டத்தையும் (அவற்றிலுள்ள) அளவில்லாத சராசரப்பொருள்களையும் (பெறுது) பெற்றருளியும், தலைவணங்காத திருத்தனங்களையும் இருள்போன்ற தேன்சொரியும் அளகபாரத்தையுமுடைய கன்னிகையாய், மலயத்துவச பாண்டியனது திருமகன்போலத் திருவுருக்கொண்டருளிய அங்கயற்கண்ணம்மையாரது திருவடித்தாமனையை எப்பொழுதும் மனதிலிருக்கச்செய்வாம். - எ-று.

பங்கயன் என்பதனீற்றில் இறந்தது தழீஇய எச்சவும்மை விகாரத்தால் தொக்கது. விரியின், பங்கயனுந் திருமூலு மெனவரும்.

“இங்கயற்கணகனுலகம்” என்பதை “இங்கு அகன் உலகம் - அயற்கண் அகன் உலகம்” எனக்கொள்க. இங்கு = இவ்வண்டம் ; அயல் = பகிரண்டம்.

சரம் = அசைவன. அசரம் = அசையாதன.

கொங்கை என்பது கொங்கம் எனப் போலியாயிற்று.

(அ)

ச பா ப தி.

உண்மையறி வானந்த வருவாகி யெவ்வுயிர்க்கு முயிராய் நீரின், மண்மையனல் வெம்மையெனத் தனையகலா திருந்துசரா சரங்க ளீன்ற, பெண்மையுரு வாகியதன் னானந்தக் கொடிமகிழ்ச்சி பெருக யார்க்கு, மண்மையதா யம்பலத்து ளாடியொளிர் பேரொளியை யகத்துள் வைப்பாம்.

(இ-ள்.) சத்து சித்து ஆனந்தமே திருமேனியாகக் கொண்டு எல்லாச் சீவான்மாக்கட்கும் பரமான்மாவாசிச் சலத்திற் றட்பமும் அக்கினியில் வெப்பமும் போலத் தன்னை நீங்காமலுடனின்றி சகலகோடி சீவராகிகளையும்பெற்றருளிய பெண்வடிவேற்ற தனது (ஆனந்தக்கொடியாகிய) சிவகாமவல்லியம்மையார் களிகூரும்படி எல்லோரும் தரிசித்தற்கெளிதாய் பொற்சபையினிடத்தே ஸ்ரீ பஞ்சாக்கரத் திருநடனம்புரிந்தருளும் பேரொளிப்பிழம்பாகிய நடராஜப்பெருமானை யாம் உள்ளத்தில் தியானிப்பாம். - எ-று.

உண்மை-அறிவு-ஆனந்தம் = சச்சிதானந்தம். தன்னானந்தக்கொடி = சிவகாமசந்தரி. தான் - சிவம், ஆனந்தம் - காமம், கொடி - வல்லி.

இறைவர் பஞ்சாக்கரத் திருநடம்புரிவது என்பது - சிவபிரான் நிருத்தகோலங்கொண்ட பொழுது திருவடியில் நகரமும், திருவயிற்றில் மகரமும், திருத்தோளிற்கிரமும், திருமுகத்தில் வாகாரமும், திருமுடியில் யகரமுமாக ஸ்ரீ பஞ்சாக்ஷரமே திருவுருவாக நின்று ஆன்மாக்களின்மீதுள்ள கருணையால் ஐயகையவான திருத்தியங்களை யு மியற்றுகிற்பர். இனி இந்நடனம் ஊனநடனம் ஞானநடனமென விருவகைப்பப்டிம். இவ்வகைய திருநடனத்தாற் பயனென்னையோ வெனின், பஞ்சகிருத்திய நிகழ்வேயாம். தமருகமேந்திய கரத்தினுற் கிருட்டியும் அமைத்த அத்தத்தினால்

திதியும், முழுவேந்தியகரத்தார் சங்காரமும், முயலகன் முதுகினுன்றிய திருவடியால் திரோபவமும், எடுத்த திருவடியால் அநுக்கிரகமும் புரிவர் என்பது. இதனை,

உண்மைவிளக்கம்.

“ஆடும் பழகேணல் லம்பத்தி லையனே

நாடுந் திருவடியி லேநகரம் - கூடும்

மகர முதரம் வளர்தோள் சிகரம்

பகருமுகம் வாழுடியப் பார்.”—எனவும்,

“தோற்றந் துடியதனிற் றேயுந் திதியமைப்பிற்

சாற்றியிடு மங்கியிலே சங்காரம் - ஊற்றமா

ஊன்று மலர்ப்பதத்தி லுற்ற திரோதமுத்தி

நான் மலர்ப்பதத்தே நாடு.”—எனவும், வருவனவற்றினுணர்க.

“தன்னுணர்த்தக் கொடி மகிழ்ச்சி பெருக ” என்றது இறைவரது திருநடனத்தை அவரது வாமபாகத்திலுள்ள அம்மையார் கண்களிகூரத் தரிசித்து நிற்பராதலால். இதுபற்றியே “மாணை நோக்கிய மானிடங் கண்டு மகிழ மன்றினில் மாநடம் புரிவோம்” எனப் பிறருங் கூறினர். அத்தகைய திருநடன தரிசனம் யாவர்க்கும் எளிதாகப் பிறப்பினை யொழிக்கவல்ல தாதலின்,

உண்மை விளக்கம்.

“பனாயிடமாய் கின்றுமிரு பஞ்சாக் கரத்தால்

உடையுணர்வுக் கெட்டா வொருவன்—வணாமகடான்

காணும் படியே கருணையுருக் கொண்டாடல்

பேணுமவர்க் குண்டோ பிறப்பு ” — என்றபடியே, விஞ்ஞானகலர்-பிரளயாகலர்-சகலனோன்றும் யாவர்க்கும் எளிதுதோன்ற “யார்க்கு மண்மையதாயம் பலத்து ளாடியொளிர் பேரொளி ” என்றார். (௯)

சோமசுந்தரக்கடவுள்.

சடைமறைத்துக் சுதிர்மகுடந் தரித்துநுநங் கொன்றையந்தார் தணந்து வேப்பந், தொடைமுடித்து விடநாகக் கலனகற்றி மாணிக்கச் சுடர்ப்பூணேந்தி, விடைநிறுத்திக் கயலெடுத்து வழுதிமரு மகனாகி மீனநோக்கின், மடவரலை மணந்துலக முழுதாண்ட் சுந்தரனை வணக்கஞ் செய்வாம்.

(இ-ள்.) சடைமுடியை மறைத்து ஒளி வீசும் (நவரத்தின) கிரீடமணிந்து, வாசனை தங்கிய அழகிய கொன்றைமாலையை நீக்கி வேப்பமலர்மாலையும், விஷம்பொருந்திய நாகாபரணத்தை விலக்கி மாணிக்கமிழைத்த பிரகாசந்தங்கிய பொற்பூணணிந்து, இடபக்கொடியை விடுத்து மீனக்கொடி தாங்கி, மலயத்துவச பாண்டியனுக்கு மருகனாகத் திருக்கோலங் கொண்டு சேற்கண்டைபோலுந் திருவிழியையுடைய தடாதகைப் பிராட்டியாரைத் திருமணம்புரிந்து உலகமுழுவதையும் அரசுபுரிந்த சோமசுந்தரக்கடவுளைத் துதிசெய்வாம். எ-று.

சிவபெருமான் சோமசுந்தரபாண்டியரெனப் பெயர்கொண்டு இராசகோல மேற்றமையின், அதற்கு வேண்டிய திருஅங்கங்களைப் புனைவாராய்ச் சடை மறைத்து முடிதரித்தும், கொன்றைமலை தணந்து பாண்டியர் மரபிற்குரிய வேப்பமலை முடித்தும், சர்ப்பாபரணமகற்றி இரத்தினாபரணமணித்தும், விடைக்கொடியை விலக்கி அக்குலத்திற்கேற்ப மீனக்கொடி யேற்றும், தமக்கு முன்னே அந்நாடு கன்னிநாடெனப் பெயர்வதே அரசுபுரிந்த தடாதகைப்பிராட்டியை மணந்து மலயத்துவசனுக்கு மருக

ராகியும், உலகமுழுவதிலும் யாவர்க்கும் பயன்பெறத் தம்மால் வேதாகம முதலியவற்
றில் திருவாய்மலர்ந்தருளப்பட்ட இராசநீதியாகிய இலக்கணத்திற்குத் தாமே இலக்
கியமாய் நின்று அரசுபுரிந்து அவர்கட்கு அறுக்கிரகித்தும் லீலாமாத்தினாயாக நடித்த
ருளினர். என்பதாம்.

கல்லாடம் “கடுக்கைமலர் மாற்றி வேப்பலர். குடி - யைவாய்க் காப்புவிட்
டணிபு ண்ணிந்து - விரிச்டை மறைத்து மணிமுடி கவித்து-விடைக்கொடி நிறுத்திக்
கயற்கொடி யெடுத்து-வழுதியாகி” எனவும், “முலைமூன்றிணைந்த சிலை நுதற் நிருவினை-
யருமறை விதிக்கத் திருமணம் புணர்ந்து-மதிக்குலம் வாய்த்த மன்னவ னாகி” —எனவும்
வருவனவற்றின் சொல்லும் பொருளும் இதனுளமைத்து ஆசிரியவசனமாகக்கூறினர்.

ஆசிரியவசனமாவது,

“முன்னோர் மொழிபொருளே யன்றி யவர்மொழியும்
பொன்னேபோற் போற்றுவ மென்பதற்கு—முன்னோரின்
வேறுதூல் செய்துமெனு மேற்கோளில் வென்பதற்குங்
கூறுபழஞ் சூத்திரத்தின் கோள்” —என்பதாம். (40)

தடாதகைப்பிராட்டியார்

செழியர்பிரான் நிருமகளாய்க் கலைபயின்று முடிபுனைந்து செங்
கோ லோசசி, முழுதுலகுஞ் செயங்கொண்டு திறைகொண்டு நந்திகண
முனைப்போர் சாய்த்துத், தொழுகணவற் கணிமணமா லிகைகுட்டித் தன்
மகுடஞ் சூட்டிச் செல்வந், தழைவுறுதன் னரசளித்த பெண்ணரசி யடி
க்கமலந் தலைமேல் வைப்பாம்.

(இ. எ.) பாண்டியர் பெருமானாகிய மலயத்துவசனது தவப்புதல்வியாய்த்
திருவவதாரஞ்செய்து (வேதாகம முதலிய அறுபத்துநான்கு) கலைகளைக் கற்றறிந்து,
கிரீடமணியப்பெற்று, மனுமுறைப்படி அரசுபுரிந்து, உலகின்கண்ணுள்ள எல்லாநா
யுந் தன்னடிப்படுத்தி, (அவர்கள்பாற்) கப்பமும்பெற்று, (கிக்குவிசயஞ்செய்து இந்நி
ராதி திசைக்காவலர்களைச் செய்து அவரவர் வளங்களையுங் கொண்டு திருக்கயிலை
மலையிற் றம்மையெதிர்த்த) திருநந்திகணத்தவளாயும் போர்செய்து திருப்பி, (பிரமே
ந்திராடியரால்) வணங்கத்தக்க நாயகராகிய சிவபெருமானுக்குத் திருமணமாலை தரித்
துத் தமது கிரீடத்தையும்மணிவித்துச் செல்வந் தழைத்தோங்குந் தனதரசரிமையையுங்
கொடுத்தருளிய பெண்ணரசியாகிய தடாதகைப் பிராட்டியாரது திருவடித்தாமனா
யைச் சீரமேலணிந்துகொள்வாம். ஏ-று.

மலயத்துவசபாண்டியன் மற்றைய பாண்டியர் போலன்றித் தொண்ணூற்
றென்பது அசுவமேத யாகங்கள்செய்து நூறாவது யாகஞ்செய்ய எத்தனிக்கையில்,
இந்நிரனது பட்டத்திற்குக் கெடுதிவருமென்பது கேட்டு விலக்கிப் புத்திரகாமேஷ்டி
யாகஞ்செய்த சிறப்பினனாகலின், அவனை “செழியர்பிரான்” எனவும், அவன் மனைவி
காஞ்சனமாலை பண்டைப்பிறப்பில் விச்சாவதி யென்னும் பெயரொடு அம்மையானா
லோக்கி யருந்தவஞ்செய்து பெற்றவரத்தின்படி, மலயத்துவசனது யாகருண்டத்தில்
மூவாண்டைக் குழந்தையாய் ஈசுவரி தோன்றினமையின் “திருமகளாய்” எனவும்,
அவன் புத்திரனைப்பெறத் தவஞ்செய்து பெண்மகவு பெற்றதுடன் அக்குழந்தையும்
முலைமூன்றுற்று மாற்றார் நகைக்கப் பிறந்ததே யென வருந்துகையில், சிவபெரு
மான் அசுரீரியாய் “மன்னவரின் நிருமகட்கு மைந்தர்போற் றுடங்கணத்தும் வழந்து
வேதஞ்- சொன்னமுறை செய்து பெயர் தடாதகை யென் றிட்டு முடிசூட்டுவாயிப்-
பொன்னினையா டனக்கிறைவன் வரும்பொழுதோர் முலைமறையும்” எனத் திருவாய்
மலர்ந்தருளினபடி கவலைதீர்த்து அரசருமாரருக்கு அப்பியசிப்பிக்கு வேண்டிய கல்வி

அஸ்திர சஸ்திரப்பிரயோகம் கஜ துரக ரதாருடமுதலியவை பயிற்றுவிக்கப் பயின்று முடிஞ்சு சூட்டி அரசளிக்கப்பெற்று, பாண்டிநாடு கன்னிநாடு எனப் பெயர் பெய்த அம்மையார் நீதிமுறையே அரசுசெய்தனராதலின், “கலைபயின்று முடிபுனைந்துசெங்கோலோச்சி” எனவும், அவ்வாறு அரசுசெய்கையில் ஐம்பத்தாறு தேசத்தவர்களுங்கூடப் பரிவாரங்களுடன் திசைமேற்சென்று இந்நிரன் முதலிய திருக்குப்பாலகளைச் செய்து அவரவர் நாட்டுவளங்களை யுங்கொண்டு வடகீழ்த்திசையில் திருக்கலைசார, ஆண்டுள்ள திருநந்திகணங்கள் போர்க்குரவ அவர்களைச் சாடினமையின் “முழுதூல குஞ் செய்கொண்டு திறைகொண்டு நந்திகண முனைப்போர் சாய்த்து” எனவும், அவ்வாறு புறமுதுகிட்டுச்சென்ற கணநாதர் விண்ணப்பிக்கச் சிவபிரான் புன்சிரிப்பு கொண்டெழுந்து யுத்தவீரையக்குறுகி அம்மையாரை நோக்க, அம்மையாரும் அவரை நோக்க, அப்பொழுது தடாதகைப் பிராட்டியாருக்கு இடையிலுள்ள திருத்தன மறைய நாணமுற்று நின்றமையின், பூர்வவிருத்தாந்தமிரிந்த சமதி சொற்படி கணவ னெனத்தெரிந்து, அவ்வெம்பிரான் கட்டளைப்படி தன்னகரடைய, அடுத்த சோம வாரத்திற் சிவபிரான் மாணிடச்சட்டைசாத்தி, சர்வதேவர் முனிவர் முதலானாருடன் மதுராபுரியைய னுதிமணஞ்செய்ய, தனதுகிரீடத்தை யவருக்கணிவித்து அரசரிமையு மளித்தமையின் “கணவர்கணி * * * பெண்ணரடி” எனவும் கூறினர். (கக)

வெள்ளியம்பலவாணர்.

பொருமாநிற் கிளர்தடந்தோ ளொருமாறன் மனங்கிடந்த புழுக்க மாற வருமாநிற் கண்ணருவி மாறாது களிப்படைய மண்ணும் விண்ணு முருமாநிப் பலக்கடல்வீழந் தூசலெனத் தடுமாறி யுழலு மாக்கள் கருமாநிக் கதியுடையக் கான்மாறி நடித்தவனாக் கருத்துள் வைப்பாம்.

(இ-ள்.) போர்புரியுந் தொழிலிற் கிளர்ச்சிபொருந்திய பூரித்த தோளை யுடைய ஒப்பற்ற இராஜசேகரபாண்டியனது மனதில் நிலைத்திருந்த துன்பமொழிய லும், பெருக்கெடுக்கும் ஆற்றுகீர்போலக் கண்களிலிருந்து ஆனந்தபாட்டம் இடையறு தொழுக்கிச் சந்தோஷிக்கவும், பிறவிச்சாரத்திலகப்பட்டு விண்ணுலகத்தும் மண்ணுல கத்தும் தமது வழவழாறி ஊசலாடுதல்போல மேல்போவதும் கீழ்வருவதுமாகத் தடு மாற்றமுற் றலையும் ஆன்மாக்கள் அப்பிறவிக்கடலை யொழித்து மோகமாசிய கலா யைச் சேரவும், கால்மாறிநடித்த சிவபெருமானை மனதில்தியானிப்போம். -எ-று.

கிளர்தல் = எழுச்சி.

போர்க்களத்திற் சத்துருவைக கண்டவுடன் பூரிக்குந் தோளையுடையவனும் தனக்குத்தானே சமானமானவனுமாகிய, இராஜசேகரபாண்டியனை “பொருமாநிற் கிளர்தடந்தோ ளொருமாறன்” எனவும், அவன்கற்ற பரததூவியால் இறைவர் திரு வழிநோமெனத் தீராவருத்தமுற் றமையின் “மனங் கிடந்த புழுக்கம்” எனவும், எம்பெருமான் அவனது விருப்பிற்கிணங்கிக் கால்மாறி நடிக்கக்கண்டு வருத்தநீங்கி ஆற்றிப்பெருக்குபோல் ஆந்தக்கண்ணீர் சொரிந்து களித்தமையின் “புழுக்க நீரவி வருமாநிற் கண்ணருவி மாறாது களிப்படைய” எனவும், ஆன்மாக்கள் தமது இரு வினைக்கீடாகத் தேவர்முதலிய எழுவகைத்தோற்றத்து எண்பத்து நான்குலட்சம் யோனிபேதமாகிய பராணிகளாய்ச் சுவர்க்கநகங்களை யனுபூவித்து மண்ணுலகும் விண்ணுலகும் உழன்று ஊசலாடுதல்போல் பிறவிக்கடலில் வருந்துகின்றமையின் “மண்ணும் விண்ணும் உருமாறிப் பலக்கடல்வீழந் தூசலெனத் தடுமாறி யுழலுமாக்க ள்” எனவும், பிறவியாகிய கடலைக் கடந்தே முத்தியாகிய கலாயைச் சேரவேண் தெலின், “கருமாநிக்கதியுடைய” எனவும், மேற்கூறிய இவைபாணத்து சிகழ இறை

வர் திருவடிபெயர்த்தாடி. னமையின் “கால்மாறிநடித்தவர்” எனவும், அத்தகைய பெருமானைத் தியானஞ்செய்வதால் நமது பிறவி யொழியுமாதலின் “கருத்துள் ளைப்பாம்” எனவுங் கூறினர்.

பரதசாத்திரத்தைப் பழகிய இராஜசேகரபாண்டியன் எம்பெருமானிய ற்றுகின்ற நடனத்தைப்போல் நடிக்க எத்தனிக்கையில், கால்தளர்ந்து வேசற்று வரு ந்தி எஞ்ஞான்றும் நடித்துக்கொண்டிருக்கும் இறைவரது குஞ்சிதபாதமும் இவ்வா ரே வேசற்று வருந்துமேயென்று மாறாதுவருந்தி ஒருநாள் இறைவரைப் பிரார்த் தித்து “எம்மாண்டவோ! தேவரீரது திருவடிவருந்த ஒரோதிருவடியில் நடிப்பதேன்? கால்மாறி நடனஞ்செய்து அவ்வருத்தத்தை யகற்றி யெனதுமனதைச் சந்தோஷிப் பிக்க லாகாதா” என்று பலவகையாகப் பிரார்த்திக்க, பெருமான் அப்பாண்டியனது வேண்டுகோளுக்கிரங்கி ஊன்றியிருவடியைத் தூக்கியுந் தூக்கிய திருவடியையுள் றியுப் கால்மாறி நடித்தருளினர். அதனால் அப்பாண்டியன் தனது கண்களில் ஆனந்தபாட்பஞ் சிந்தி அகமகிழ்ந்து ஆனந்தக்கூத்தாடி அனந்தவகையாகப் பாடிப் பரவசனாயின் என்பது சரிதம். இதனைப் பின்வரும் கான்மாரியாடிய படலத்துட் காண்க.

(கஉ)

தக்ஷிணமூர்த்தி.

கல்லாலின் புடையமர்ந்து நான்மறையா நங்கமுதற் கற்ற கேள்வி, வல்லார்க ணாவருக்கும் வாக்கிறந்த பூரணமாய் மறைக்கப் பாலா, யெல் லாமா யல்லவுமா யிருந்ததனை யிருந்தபடி யிருந்து காட்டிச், சொல்லா மற் சொன்னவரை நினையாம னினைந்துபவத் தொடக்கை வெல்வாம்.

(இ-ள்.) கல்லால் விருகூத்தின் கீழ் வீற்றிருந்து, வேதம் - வேதாங்கமுத லிய எல்லாக்கலைகளையுங் கற்றறிந்த தூற்கேள்வியையுடைய முனிவர்களாகிய சன கன் சனந்தனன் சனாதனன் சனற்குமாரனென்னும் நாவலருக்குமீ, மனோவாக்குக் காயங்கட்கெட்டாத பரிபூரணப் பொருளாயும், வேதங்கட்கதீதப்பட்டதாயும், தானே யெல்லாப்பொருளுமாய் அப்பொருள்கள் தானல்லதுமாய் இருந்த உண்மைப்பொ ருனை, அத்தகையவற் கிருமாபோல், தாமு மகையவறிருந்து கின்றுத்திரையாற்காட்டி, (வாக்காம்) சொல்லாமற் (குறிப்பாற்)கூறிய தக்ஷிணமூர்த்தியைத் (தற்போதமாகத்) தியானியாமல் (அருள்வழியாகத்) தியானித்திப் பிறவிப்பரசத்தை யொழிப்பாம்.

வேதாங்கம் ஆறு. அவையாவன:—மந்திரம் - வியாகரணம் - நிகண்டு - சந் தோபிசுதம் - நிருத்தம் - சோதிடம் என்பனவாம்.

இறைவன் கண்டப்பொருளன்றி அகண்டமாய்ச் சர்வவியாபியாயினும், “உணர்ந்தார்க் குணர்வறியோன்” என்றபடி அத்துவிதமாக அறிந்துள்ள சிவஞானி கட்டு அனுபவித் துணர்தற் கியலுமேயன்றி முன்னிலையாகச் சுட்டுணர்த்தற்கும், புகார ணத்துடன் காண முயலும் ஆன்மகோடிகளின் மனோவாக்குக் காயங்கட்கும் அதிதப் பட்டவனுமாதலின் “வாக்கிறந்த பூரணமாய்” என்றார். “ஒருமொழி யொழி தன்னி னங்கொளற்குறித்தே” என்றதனால்வாக்கு என்பதனுடன் மனம் காயம் என்பவற்றை யும் உடன்கொள்க. பரம்பொருள் மேல்விரித்த அத்தன்மைத்தாதலின் “அஃது இருந்தபடியிருந்து காட்டிச் சொல்லாமற் சொன்னவர்” எனவுங் கூறினர்.

“மறைக்கப்பாலாய்” என்பதனை “வேதங்க ளையா வெனவோங்கி யாழ்க் தகன்ற நுண்ணியனே” என்னுந் திருவாசகத்தாலும், “அல்லையிதல்லை யிதென்மறை களு மன்மைச்சொல்லினாற் றுகித்தினைக்கும்” எனவும், “ஞானதாமரைச் சென்னியுந் தொழுத்தொடர்நீண்ட நீனனீ” எனவும் வரும் இத்தூத்கவிகளானு முணர்க. “ஒன்று நியல்லை யன்றி யொன்றில்லை” என்றும்போலச், சிற்சடப் பிரபஞ்சங்களனைத்துந்

தன்னையின்றி வேறாக இயலாததாலும், தாம் எல்லாப்பொருளுள்ளும் பாலுநீரும், உடலு முயிரும்போல ஒன்றி நிற்கலாலும், “எல்லாமாய்” எனவும், பாலும் உயிரும் ஒன்றாகாது பொருட்டன்மையால் வேறாதல்போல, தாம் எல்லாவற்றுள்ளும் கலந்து நின்றும் வேறாக விளங்குதலின் “அல்லமாய்” எனவுங் கூறினர். “வாக்கிறந்த பூரணமாய், மறைக்கப்பாலாய், எல்லாமா யல்லவமா யிருந்தது” என்பதனை—காடு கண்டம். “எழுதரு மறைகட் கெய்தா தெங்குமாய் நின்றாய்போற்றி—மொழியுடன் மனதுத் கெட்டா முழுப்பரம் பொருளே போற்றி” என்பதனைநிக.

நினைத்தலு மறத்தலு மின்றி யெச்சமயத்துந் தியானிக்கவேண்டுமென் பது தோன்ற “நினையாமனினைந்து” எனப்பட்டது. தக்ஷிணமூர்த்தி=தென்றிசை நோக்கியுள்ள சிவமூர்த்தி. தக்ஷிணம்=தெற்கு. இது வடசொல்.

உமாதேவியார் தமக்குற்ற தாக்ஷாயணி யென்னும் பெயரை மாற்றிக்கொ ள்ள விரும்பிச் சிவபெருமான்பால் விண்ணப்பஞ்செய்து அவர் கட்டளைப்படி இமா சலமன்னனுக்கு தவப்புதல்வியாகத் திருக்கோலங்கொண்டு இளங்குழந்தை வழிவே ற்றுச் சென்று வளர்த்துவருகையில், பிரமபுத்திரர்களாகிய சனகன் சனந்தன் சகுந தன் சனஞ்சுமாரனென்னும் முனிவர் நால்வரும் வேதாகமங்களை யறிந்துபலவகைத் தவஞ்செய்து வெள்ளிமலையடைந்து திருநந்திதேவர் விடைபெற்றுத் திருச்சந்திதா னத்தி.னுட்சென்று சிவபெருமானைத் தரிசித்து “அருள்வெள்ளமே! வேதப்பொருளை யாராய்ந்தும் அடியேங்கள் மனம் அலைந்துகொண் டிருக்கின்றது. அஃதடங்கியாங் கள் கடைத்தேறும்படி அவ்வேதத்தின் உட்கிடையாகவுள்ள பொருளை யுபதே சித்தருளவேண்டும்” எனப்பிரார்த்தித்தனர். இறைவர் “இருத்திர்” என, அவர்கள் நால்வரும் பெருமானது திருவடியின்கீழ் திருந்தனர். அப்பொழுது கல்லாலிருக்கத் தின்கீழ் வீற்றிருந்த சிவபெருமான் முனிவர் விருப்பின்படி சிவாகமங்களிற் கூறப்பட் ட பதி-பசு-பாச லக்ஷணங்களை விளக்கிக்கூற, அவர்கள் அடியேங்கட்கு மனமொ டங்கும் வண்ணம் திருவருள்புகி” என, விமலர் வேறொன்றுங் கூறாது “அப்பொ ருள் இவ்வாறிருக்கும்” எனத் திருக்கரமொன்றைத் திருமார்பிற்சேர்த்து * சிந்முத் திகாக்காட்டி முனிவர்போல யோகத்திருந்தனர். அத்தால் அவர்கள் நால்வரும் மன மொடுங்கி ஞானநிலை யுணர்ந்து இறைவர் கட்டளைபெற்றுத் தமகிச்சைப்படி சென்ற னர் என்பது. இவ்யோகநிலை மதனனும் கலைக்கப்பட்டது. இவ்விபரம் வந்துழிக் கூறுவாம்.

(கக.)

சித்திவிநாயகக்கடவுள்.

உள்ளமெனுங் கூடத்தி லூர்கமெனுந் தறிநிறுவி யுண்மையாகத் தள்ளரிய வன்பென்னுந் தொடர்பூட்டி யிடைப்படுத்தித் தறுகட் பாசக் கள்ளவினைப் பசுபோதக் கவளமிடக் களித்துண்டு கருணை யென்னும் வெள்ளமதம் பொழிசித்தி வேழத்தை நினைந்துவரு வினைக டர்ப்பாம்.

(இ-ள்.) மனமென்று சொல்லுங்கூடத்திலே, மனவுறுதியென்னுங்கட்டுத் தறியை நட்டு, ஒழித்தற்கரிய உண்மையென்பென்னுஞ் சங்கிலியை அக்கட்டுத் தறியிற் பூட்டி, அதனில் அகப்படுத்தி, (கீமைசெய்தலில்) அஞ்சதவல்லாத ஆணவமலத்தோ டொன்றாகிய வஞ்சவினைகளையுடைய சிவபோதமாகிய கவளங்களை யுண்பிக்கச் சந்தோ ஷித் துப்புசித்து, கிருபையென்னும் மதவெள்ளத்தைப்பொழிகின்ற யானையாகிய ித்தி விநாயகக்கடவுளைத் தியானித்து, வருகின்ற தீவினைகளை விலக்குவாம். ஏறு.

கூடம்=யானை கட்டுமிடம். தறி=யானைகட்டுந் தம்பம். கவளம்—யானை யுன்னும் வாய்கொண்டவுணவு. கூடத்தில் தறி நிறுவிச் சங்கிலிப்பூட்டி யானையை

* சிந்முத்திகா = ஞானமுத்திகா. சித்+முத்திகா = சிந்முத்திகா. இது வடமொழிச் சந்தி.

அதனகப்படுத்திக் கவளமிடவுண்மெதம்பொழிதல் இயற்கையாதலின் ஈண்டுவிநாயகனாயினையாகக்கொண்டு அதற்குரியமுற்றுருவகப்படுத்தினர். இச்செய்யுள் உருவகவணி.

விநாயகர் பரஞானம்-அபரஞானமென் இருவகைமதம் பொழிவதாக தூல் வல்லோர் கூறுவர்.

விநாயகர்வணக்கம் இருகாத்கூறிய தென்னெனில், முட்டின்ரி முடிதற் பொருட்டு முதலிலும், சிவபெருமானையும் உமாதேவியாரையும் வணங்கிய பின்னர், அவர்கள் புத்திரரில் மூத்தோராதலால், முருகக்கடவுளுக்கு முன்னுமாக மீண்டுந் துதிசெய்யலாயிற்று. (கசு)

சுப்பிரமணியக்கடவுள்.

கறங்குதினாக் கருங்கடலுங் காரவுணப் பெருங்கடலுங் கலங்கக் கார்வந், துறங்குசிகைப் பொருப்புஞ்சூ ருரப்பொருப்பும் பிளப்பமறை யுணர்ந்தோ ராற்று, மறங்குலவு மகத்தழலு மவுணமட வார்வயிற்றி னழலு மூன,மறங்குலவு வேலெடுத்த குமரவேள் சேவடிகள் வணக்கஞ் செய்வாம்.

(இ-ள்.) சமுலுகின்ற அலைகளையுடைய கரிய சமுத்திரமும் கரிய உடல் பொருந்திய அசுரராகிய பெரியகடலுங் கலங்கவும், மேகங்கள்வந்து இளைப்பாறு கின்ற உச்சியையுடைய கிரௌஞ்சபர்வதமும், சூரபன்மனது மார்க்கமாகிய மலையும் பிளக்கவும், வேதமுணர்ந்த அந்தணர்செய்கின்ற புண்ணியஸ்வரூபமாகிய யாகாக்கி னியும் அசுரமாதர்களது வயிற்றில் துன்பமாகிய அக்கினியும் மூண்டெரியவும், வீர த்தன்மை பொருந்திய வேற்படையைத்தாங்கிய வேள் என்று சொல்லப்படும் முருகக்கடவுளது செவ்விய திருவடியைத் தொழுதோம். எ-று.

சூரபன்மன் கடலிலொளித்தபோது முருகக்கடவுள் தமது வேற்படையைச் செலுத்தி அதனைக் கலக்கினமையானும், சிங்கள - தாருகன்முதலிய எண்ணில் லாத அசுரர்கள் பெரிய கரிய உருவுடையோரும் அவர்கள் திரைக்கடல்போன்றதுமாக விளங்கியதை நிலைகலங்க வழித்தமையானும் “கறங்குதினாக் கருங்கடலுங் காரவுணப் பெருங்கடலுங் கலங்க” எனவும், சூரபன்மனுக் கினையசகோதரனாகிய தாரகன், கிரவுஞ்சமென்னும் அசுரனது மாயாவடிவமாகிய மலையில் வசித்திருந்தபோது தமது சத்தியைச் செலுத்தித் தாரகனைச்சங்கரித்துக் கிரவுஞ்சகிரியைப் பிளவுபடுத்தியதனாலும், சூரபன்மனது சைனியங்களை முற்றமுழித்து அவன் மார்பைப் பிளந்தமையானும் “கார்வந் துறங்கு சிகைப்பொருப்புஞ் சூரப்பொருப்பும் பிளக்க” எனவும், யாககருமங்கள் வேதமுணர்ந்தாரால் அறநெறியாற்றும் செய்யப்படுதலின் “மறையுணர்ந்தோராற்றும் அறங்குலவுமகம்” எனவும், சூரபன்மனது தீயோர் தேவர் முனிவர் கட்டுத் தொலையாவிடர்செய்தவ ராதலின், அவர்களை யொழித்த பின்னோ யாகாக்கினி யெரியுமாதலானும், அவர்களைச் சங்கரித்தமையின் அவ்வசுரரது உறவினராகிய மாயைமுதலிய மாதர் வயிறுவருந்தி யெரியுமாதலானும் “மகத்தழலும் அவுணமடவார் வயிற்றினழலு மூன” எனவும், இத்தாதி கருமங்களையும் நிகழ்ச்செய்தது வேற்படையாதலானும் அவ்வேற்படையேந்தியவர் விசாகப்பெருமானாதலும் “வேலெடுத்தகுமரவேள்” எனவுங் கூறினர்.

முருகக்கடவுள் போர்க்கொலங்கொண்டபொழுது சிவபெருமான் ஏகாதச ருத்திரர்களைப் பதினொருபடையாகவும், உமாதேவியார் தமதுசத்தியை வேற்படையாகவுங் கொடுத்தனுப்பின ராகலின் வேல் சத்தியெனுப்பட்டது. சத்தி தான்றோன்றிய வீட்டுங்களெனக் கருதாது மலையையும் கடலையும் பிளவுபடவுங் கலங்கவுஞ் செய்தமையோக்கி “மறங்குலவுவேல்” என்றார்.

குமரன்+வேள் = குமரவேள். சிலவிகாரமா முயர்தினை என்றபடி. வேள் என்பது முருகக்கடவுளுக்கு மதனனுக்கும் பொதுவாக விளங்குதலின் குமரவேள் என விளங்கக் கூறியதாம்.

இச்செய்யுளின்கருத்தை, கந்தபுராணம்-தாருகன்வதைப்படலம்.

“தாருகன் மார்ப மென்னுந் தடம்பெரு வனையைக் கீண்டு
சீரிய கிரவுஞ் சத்திற் சேர்ந்துபட் றெவிச் சென்று
வீரமும் புகழுங் கொண்டு விளங்கிய தென்ன வங்கட்
சோரியுந் துகளு மாடித் துண்ணென மீண்ட தன்றே.” எனவும்,

கந்தபுராணச் சுருக்கம் - யுத்தகாண்டம்.

“தங்கும்பல வடிவங்கொடு சமராடனு முருகன்
றணிவேலை விடுத்தானது தருவர்க்கிறை கண்டே
சங்குந்திய வேலைப்புடை தடமாமர மாகிச்
சாரக்கதிர் வேல்சென்று தமிழ்கிட்டது மாதோ.”

“சங்கத்தியின் மேனின்றிடு மாவைக்கதிர் வேல்போய்ச்
சாயும்படி செய்திட்டுழி தருவர்க்கிறை கண்டே
துங்கத்தன துருவங்கொடு பொரவேவரை மார்பைத்
துண்ணென்று பிளந்தண்டர்க ளென்றும்படி தள்ளி
மங்குற்பொலி வானத்துறு கங்கைப்புன லாடி
வந்தேகும ரன்பாணி புருந்தேகதிர் வைவே
லங்குற்றது வெஞ்சுரனி ரண்டான பிளப்பு

மடன்மாமயி லொடுகுக்குட மாகிப்பொர வந்தான்.” — எனவும் வரு வனவற்று னுணர்க. (கரு)

சரஸ்வதியம்மை.

பழதகன்ற நால்வகைச்சொன் மலலொடுத்துப் பத்திபடப் பரப்பித் திக்கு, முழுதகன்று மணந்துசுவை யொழுதியணி பெறமுக்கண் மூர்த்தி தாளிற், நெழுதகன்ற வன்பெனுநார் தொடுத்தலங்கல் சூட்டவரிச் சுரு ம்புந் தேனுங், கொழுதகன்ற வெண்டோட்டு முண்டகத்தா ளடிமுடி மேற் கொண்டு வாழ்வாம்.

(இ-ள்.) குற்றமற்ற (பெயர்வினை இடைஉரியென்னும்) நால்வகைச்சொற் களாகிய (நால்வகை) மலர்களையுமெடுத்துப் பத்தியுண்டாகப் பரப்பி, அஷ்டதிக்கு களிலும் பரந்து மணம்வீசி மதுரமொழுகி, பரந்த அன்பாகிய நாரால்தொடுத்த பாமா லையை அலங்காரம்பெற, திரிநேத்திரங்களையுடைய சிவபெருமானது திருவடியில் வணங்கிச் சாத்த, கீற்றுக்களையுடைய ஆண்வண்டுகளும் பெண்வண்டுகளும் கிண்டித் தால் விதசித்த வெள்ளிய இதழ்களையுடைய தாமரைமலரில் வீற்றிருக்குஞ் சரஸ்வதி யம்மையின் திருவடியை முடிமேலணிந்து வாழ்வாம். எ-று.

பூமாலை தொடுப்பவன் நான்குவகையினவாகிய மலர்களை யு மெடுத்து வரி சைபடப் பரப்பி அலங்காரம்பொருந்த நாராற்றெடுக்கவேண்டுவதுபோல, பாமாலை தொடுப்பவன் நால்வகையினவாகிய சொற்களை யு மெடுத்துப் பத்தியுண்டாகப்பரப்பி, பொருள்சொல்முதலிய அலங்காரம்பொருந்த அன்பாற்றெடுக்கவேண்டுவது. அன்றி யும் மலர்மாலை திக்கெங்கும் பரவி மணம்வீசித் தேனொழுதுதல்போல, கவிமாலை திக் கெங்கும் பரந்து புகழுண்டாகிச் சுவையொழுக்கும் என்றார்.

திருமகளும் நாமகளும் முறையே செந்தாமரை வெண்டாமரை மலர்களில் வசித்தலின் முண்டகத்தாளெனப் பொதுப்படக் கூறாது ஐய மகற்ற “வெண்டோட்டு முண்டகத்தாள்” என்றார்.

பத்தி=வரிசை; பக்தி. அணி=அழகு; சொற்பொருளணிகள். நார்=கயிறு; அன்பு. அலங்கல்=பூமாலை; நூல். சுவை=தேன்; வீரமுதலிய சுவை என இவற்றைச் சிலேடையாகக் கொள்க.

நால்வகைமலர்கள்.—கோட்டுப்பு - கொடிப்பு- நிலப்பு- நீர்ப்பு வென்பன. அவற்றுட் பாதிரிமுதலியன கோட்டுப்பு - முல்லை முதலியன கொடிப்பு-செவ்வந்தி முதலியன நிலப்பு-தாமரைமுதலியன நீர்ப்பு - இவற்றுடன் புதற்கூவென வொன்று கூட்டி ஐந்தென்பாருமுளர்.

மலர்கட்டுப்பழுதாவது புழுக்கடி இடபேதமுதலியவை-விரிவு புஷ்பவிதியிற் காண்க. செய்யுட்டுச் சுவை எண்வகை. அவை வீரம்- அச்சம்-இழிப்பு-வியப்பு-காமம் - அவலம் - உருத்திரம் - நகை என்பன. இதனை “உண்ணிகழ் தன்மை புறம் பொழிந்தோங்க-வெண்மெய்ப் பாட்டி னியல்வது சுவையே. அவைதாம்- வீர மச்ச அறிப்பொடு வியப்பே- காம மவல முருத்திர நகையே” என்றார் தண்டியாகிரியர்.

சொன்மலர்=பண்புத்தொகை.

(கக)

திருநந்திதேவர்.

மேற்படி-வேறு.

வந்திறை யடியிற் றுழும் வானவர் மகுட கோடி
பந்தியின் மணிகள் சிந்த வேத்திரப் படையாற் றுக்கி
யந்தியும் பகலுந் தொண்ட ரலகிடுங் குப்பை யாக்கு
நந்தியெம் பெருமான் பாத நகைமலர் முடிமேல் வைப்பாம்.

(இ-ள்.) (திருக்கைலாயகிரியில்) வந்து சிவபெருமானது திருவடியில் வணங்குகின்ற (திருமால்முதலிய) கணக்கில்லாத தேவர்களது கிரீடங்களிற் பதித்துள்ள வர்சை விரும்பு இரத்தினங்கள் சிந்தும்படி பிறம்பாயுத்ததின லடித்து அந்திக்காலத்திலும் பகற்காலத்திலும் அடியார்கள் திருவலகிடுங் குப்பையாகச் செய்யுந் திருநந்திதேவராகிய எமது பெருமானது திருவடியாகிய தாமரைமலரைச் சிரமேல் அணிந்துகொள்வாம். எ-று.

நகைமலர்=விகசித்தபுட்பம்.

தேவர் சிவதரிசனூர்த்தமாகத் திருக்கைலாய மலையிற் கூட்டடங்கொண்டு நின்றலின் அவர்களது நெருக்கமொழியும் வகையாகப் பொற்சிரம்புகொண்டோச்சி அவர்களை விலக்கித் தொண்டர் அடிக்கடித் திருவலகிடுங் குப்பையாக்குதலானும், தாம் பலவாற்றானும் பெருமானுக்கு அடிமையாதலை விளக்கி நின்றலானும் “நங் குரு மரபிற் கெல்லா முதற்குரு நாதனாகி” என்றபடி எல்லாக் குருமரபிற்கும் முதற்குரு நாதனுமாகி நின்றலானும் “தொண்டரலகிடுங் குப்பையாக்கு நந்தியெம்பெருமான்” என்றார்.

(கக)

ஸ்ரீ ஞானசம்பந்தமூர்த்தி நாயனார்.

கடியவிழ் கடுக்கை வேணித் தாதைபோற் கனற்கண் மீனக்
கொடியனை வேவ நோக்கிக் குறையிரந் தனையான் கற்பிற்
பிடியன நடையாள் வேண்டப் பின்னுயி ரளித்துக் காத்த
முடியணி மாடக் காழி முனிவனை வுணக்கஞ் செய்வாம்.

(இ-ள்.) தீவிரியால், மீனகேதனனாகிய மன்மதனைச் சாம்பராகும்படி பார்த்து, கற்பின் வழிநிற்கும் அவனது மனைவியாகிய பெண்யானைபோலும் நடையையுடைய இரத்திதேவி தனது குறைகளை விண்ணப்பித்து யாசிக்க, பிறகு உயிர்த்து காத்த மணத்துடன் விகசித்த கொன்றைமாலையணிந்த சடாபாரத்தையுடைய தந்தையாராகிய கிவபெருமானிப்போல, (தாம் மதுமாநாகரத்திற் சைவத் திருமடத்தில் வீற்றிருக்கையில், பாண்டியனேவலால் சமணர் திருமடத்தில் தீயிட) அவர்கள்கொளவிய தீ மீனக் கொடி. யேந்திய கூன்பாண்டியனை (சுரநோயாகப்பற்றித்) துன்புறுத்தும்படி திருக்கண்ணோக்கஞ்செய்து, அவனது கற்பினையுடைய மனைவியாரும் பிடிபோல நடையுடைய வருமாகிய மங்கையர்க்கரசியம்மையார் வேண்டிக்கொள்ள, (அவர் வேண்டுகொளக் கிரங்கி) பிறகு (சுரநோய் தீர்த்து) உயிர்காத்தளித்த கிரங்கன்பதித்த மாளிகைகையுடைய சீகாழிப்பதியில் திருவவதாரஞ்செய்த திருஞானசம்பந்த மூர்த்தினாயனாப் பணிவாம். எ-று.

உமாதேவியார் பர்வதராஜ புத்திரியாராக வளர்ந்துவருகையில், கிவபெருமான் சதுர்வித புருஷார்த்தங்களைச் சனகனுதிமுனிவர்கட்கருளி யோகிருந்தனர். அது சமயம் சூரபன்மனல்துன்புற்ற தேவர் வேண்டுகொள்ளிப்படி பிரமன் மன்மதனை நிறைக்க, அவன் வந்து வணங்கி “என்னை நிறைத்ததென்” என, பிரமன் “கிவபிரான் மீது மலர்க்கணைதொடுத்து, அவர் யோசுநீங்கி உமையை மணம்புரியச் செய்” என, மதனன் கேட்டு “கிவகிவ” என்று செவியை மூடிக்கொண்டு “உடன்படேன்” என, பிரமன் “தடுத்தாற்சரிப்பேன்” என, மன்மதன் “நிஞ்சாபம் பெறுவதினும் கிவபிரான்முன் சென்று இறப்பதே நலம்” என்று விடைகொண்டு தனதுலகடைந்து மனைவியாகிய இரத்திக்குக் கூறிப் புறப்படுகையில், அவன் தடுப்ப அவனைத் தேற்றி, அம்பருத்துணிகட்டி, தாமரை - மா - அசோகு - முல்லை - நீலமாகிய ஐந்துமலர்க்கணைகளும், கரும்புவிளும், மாந்தளிராகிய வாரும், குயிலாகிய எக்காளமும், முரசமாகிய கடலொலியும், சந்திரனாகிய குடையும், மீனக்கொடியுங்கொண்டு கிரியாகிய குதிகைகள்பூட்டிய தென்றற்றேர்மீது இரதியுடனேறித் திருக்கைலாய மலையை யடைந்து, தேரிலிளிற்றங்கிப் பணிந்து தனது பரிவாரங்களை நிறுத்திவிட்டு, இரதியுடன் வில்லும் வாளியுங்கொண்டு திருநந்திதேவரை வணங்கி “பெருமான்பார் செல்ல விடையருள்க” என, திருநந்திதேவர் எம்பெருமான் முன் கட்டளைசெய்துள்ள படி “மேற்புறவாயிலாற் செல்க” என விடையளிக்க, அவ்வாறே சென்று கிவபெருமான் யோகத்திருத்தலைக் கண்டு நடுநடுங்கி மூர்ச்சித்து வீழ்ந்தான். இரதி அவனை யுபசரிக்க மதனன்மூர்ச்சைதெளிந்து இறக்கத்துணிந்து கரும்புவில்லைவனைத்து, கரும்புநானேறிட்டுப் பஞ்சபாணங்களைச் கிவபெருமானிடது விடுத்தான். அம் மலர்க்கணை அண்ணலது திருமேனியிற்படச் சிறிது விழித்தலால் மதனன் சாம்பராயினன். இரதி பலவகையாகப் புலம்பிப் பெருமானைத் துதிக்க, கிவபெருமான் “உமையைமணந்த பின்னர் மதனனை யெழுப்புவோம்” என் மனுக்கிரகித்து விடுத்து, சத்தருவிகளால் உமையை மணம்பேசி மணந்தனர். அப்பொழுது இரதி கிவபெருமானை வேண்ட, அவளுக்குமாதிரம் தோன்றவும் உலகில் அருபியாகவிருந்து தன்சொழிலைப் புரியவும் மதனனை யனுக்கிரகித்தனர். இதனை,

கந்தபுராணம் - காமதகனப்படலம்.

“விட்டவெம் பகழி யைந்தும் வியத்தகு விமலன் மெய்யிற் பட்டலுஞ் சிறிதே வேளைப் பார்த்தனன் பார்த்தலோடுங் கட்டழல் பொதிந்த நெற்றிக் கண்ணது கடிதே காமற் சட்டது கயிலை முற்றுஞ் சூழ்புகை பரவிற் றன்றே.”

கந்தபுராணம்-மோனநீங்குபடலம்.

“இனைய கூறின எரிதிவேண் டிடுதலு டிணைநீர்ந்த
புனித நல்லரு ளெய்தியே மங்கைநீ புலம்பாய்கேள்
வனைக ருங்குழற் கவுரியை மேவியாம் வனாபோதி
லுனது கேள்வனை யளிக்குதும் போதியென் றுனாசெய்தான்.”

சை திருக்கல்யாணப்படலம்.

*
“எரிபுனை நமது நோக்கா விந்தநின் னுடலநீரூய்
வினாவொடு போயிற் மன்றே வேண்டின எரிதி யன்னாட்
குருவமா யிருத்தி யேனை யும்பரோ டும்பர்க் கெல்லா
மருவினை யாகி யுன்ற னரசியல் புரிதி யென்றான்.” என வருவற்றானறிச.

பாண்டிநாடு முழுவதுஞ் சமணசமய மேலிட்டு, அரசனாகிய கூனபாண்டி-
யனும் அந்நெறியினிற்றலை யுணர்ந்து அந்தரங்க சிவபக்தியுடைய மங்கையர்க்கரசி-
யம்மையாரும், மந்திரியாகிய குலச்சிறைநாயனாருஞ் சிந்தித்திருக்கையில், திருஞான-
சம்பந்தமூர்த்தி நாயனாரது பிரபாவங்களைக் கேள்வியுற்று, அவனா வருவிக்கவேண்டு-
மென்று யோசித்துத் தீர்மானிக்க, குலச்சிறைநாயனார் “தேவாரீரிங் கெழுந்தருளிச்
சமணக்களை களைந்து பாண்டிநாடுமுழுவதுஞ் சைவப் பயிர் தழையச் செய்து, பாண்-
டியனுக்கும் விபூதிதாரணஞ் செய்வித்து அடியேங்களைக் காக்கவேண்டும்” என்று ஓர்
திருமுகமனுப்பத் திருஞானசம்பந்தமூர்த்தி நாயனார் உடனே புறப்பட்டு மதுரை நக-
ரையடைய, குலச்சிறைநாயனார் எதிர்வந்து பணிந்து ஓர் திருமடத்தி் விருத்தினர்.
அவரது வருகையைப்பொறுத்த சமணர்கள் பாண்டியனனுமதிப்படி ஆளுடையபிள்ளை-
யார் அடியவரோடு வீற்றிருக்குந் திருமடத்தில் தமது மந்திரப்பிரயோகத்தால் தீபூ-
ட்ட முடியாது கையினால் தீவைத்துக் கொளுத்தினர். அதுகண்ட பிள்ளையார் அடி-
யவர்கட்குத் தீமனமேரிடாதவண்ணம் “இத் த் பாண்டியனைப் பற்றுக்” எனத் திரு-
வாய் மலர்ந்தருள, அஃது வெப்புநோயாக அவனைவருத்த, அரசன் சமணமதமேற்
கொண்டவனாதலின் அச்சமயத்தாசிரியராகிய அடிகண்மாளா வருவித்துக் கூறி அவ-
ரது மருந்துமந்திரமுதலிய பிரயோகங்களாலுந் தீராத துன்புறுவது கண்ட பாண்டி-
மாதேவியார் ஸ்ரீஞானசம்பந்தப்பெருமானது பிரதாபங்களைக்கூறி அவனைவருவிக்க,
பிள்ளையார் திருவெண்ணீர் றளித்துச் சுரநோயை நீக்கிப் பாண்டியனைச் சைவசமயத்-
தை மேற்கொள்ளச் செய்தனர். என்பது,

திருஞானசம்பந்தமூர்த்தி நாயனார் தேவாரம்.

திருவாலவாய்.

பண் - கௌ சி ந ம்.

“செய்ய நேதிரு வாலவாய் மேவிய
ஐய நேயஞ்ச லென்றருள் செய்யெமை
பொய்ய ராமம ணர்கொளு வஞ்சுடர்
பைய வேசென்று பாண்டியற் காகவே.”

திருநீற்றுப்பதிகம்.

“மந்திர மாவது நீறு வானவர் மேலது நீறு
சுந்தர மாவது நீறு துதிக்கப் படுவது நீறு
தந்திர மாவது நீறு சமயத்தி லுள்ளது நீறு
செந்துவர் வாயுமை பங்கள் திரு வாலவா யான் திருநீறே.(கஉ)

ஸ்ரீ வாசீசுமூர்த்தி நாயனார்.

அறப்பெருஞ் செல்வி பாகத் தண்ணலஞ் செழுத்தா லஞ்சா
மறப்பெருஞ் செய்கை மாற வஞ்சக ரிட்டலீல
நிறப்பெருந் கடலும் யார்க்கு நீந்துதற் றுரிய வேழு
பிறப்பெனுந் கடலுநீத்த பிரானடி வணக்கஞ் செய்வாம்.

(இ-ள்) (முப்பத்திரண்டு) தருமங்களையும் (இறைவர் பிரசாதித்த சுராழி நெல்லைக்கொண்டு) நடத்திய பெருஞ்செல்வியாகிய உமாதேவியாரை இடப்பாகமாகக் கொண்ட சிவபெருமானது ஸ்ரீ பஞ்சாக்ஷர மந்திரமாகிய புணையினால், அஞ்சாமற் பெரும்பாவச் செயல்களை யொழியாத வஞ்சகராகிய சமணர்கள் (கருங்கல்லோடு பிணித்து) விடுத்த லீல நிறம்பொருந்திய பெரிய சமுத்திரத்தையும், எவ்வகையினருக்கும் நீந்திக் கணாகாண்டற்கரிய எழுவகைப் பிறவியென்று சொல்லப்படுங் கடலையும் நீந்தி யொழித்த தலைவராகிய திருநாவுக்கரசு நாயனாரது திருவடிகளைப் பணிவாம்.

இறைவர் எட்டிழக்காகிய சுராழிநெல்லைக் கொடுத்தபோது உமாதேவியார் அதனைத் தமது திருக்கரங்களா லேற்று, அதனைக்கொண்டு திருக்காஞ்சியில் முப்பத்திரண்டு தருமங்களையும் இயற்றினராகலின் “அறப்பெருஞ்செல்வி” எனப்பட்டனர்.

இச் சரிதையை “இமயமலை யரயன்மக டூவக் கச்சி யேகம்பர் திருமேனி குழைந்த ஞான்று-சமயமவை யானினுக்குந் தலைவிக் கீசர் தந்தபடி யெட்டிழக்கீ ராழி நெல்லு - முமைதிருச்சூடகக்கையாற் கொடுக்க வாங்கி” என்னுந் திருத்தொண்டர் புராண வரலாற்று எனிக.

திருநாவுக்கரசுவாடிகள் தனது இளமைப்பருவத்தே தாய்தந்தையர்விட்டு நெரிச் செல்ல, தன் தமக்கையா ருதவியால் வாழ்கின்றவர் முன்னையவினைப்பயறழ் சைவசமயத்தை விடுத்து ஆருகத் மதப்பிரவேசஞ்செய்து தருமசேனனெனப் பட்டம் பெற்றனர். இத்தரிந்த இவர் தமக்கையாராகிய திலதவதியார் தாமகைத்தொண்டு செய்துவரும் திருவதிகை வீரட்டானேசருக்கு விண்ணப்பஞ்செய்ய, சிவபெருமான் அவருக்குச் சூலேநாய்கொடுத்து அதன்மூலமாகத்திருவதிகைக்கு வருவித்து அதனை விலக்கி ஆட்கொண்டருளினர். அதனைப் பாடலிபுத்திரத்திலிருக்குஞ் சமணர்களேவியுற்று அரசன் அந்நீந்தால் நம்மீது மனம்வெறுப்பான் என்றெண்ணி அப்பல்லவராசனையடைந்து “நமது சமயத்திருந்த தருமசேனர் சூலேநாய்கொண்டதாகக் காட்டி. எம்மாற் றீரவில்லையென்று மோசஞ்செய்து பழையபடி சைவராகித் தன் தமக்கையோடு கூடியிருக்கின்றனர்” என, அவன் கோபித்து ஏவலாளரையனுப்பி அழைத்துவர வுத் திரவளிப்ப, அவர்கள் அவ்வாறே யழைத்தனர். ஆளுடைய வரசு “நாமார்க்குங் குடியல்லோம்” என்று தடுத்து, மந்திரிகள் பிரார்த்திக்க, அவர்களோடு சென்றனர். அரசன் “நம்மையிகழ்ந்தோனை யாது செய்வோம்” என, சமணர் “நீற்றறையிலிடவேண்டும்” என, அரசன் அனுகொடுப்ப நீற்றறையிலிட்டனர். நாயனார் கிந்தனையற்று “மாகிலீனையும்” என்னுந் திருப்பதிகமோதிக் குளிர்ச்சியாக விருந்தனர். ஏழாநான் நீற்றறையிறந்து அவர் நன்குவிளங்குவது கண்டு “இனி நஞ்சூட்டுவது தகும்” என, அவ்வாறே நஞ்சுகலந்தபாற். சோரிட, அதனை யுண்டும் உயிர்வாழ்ந்திருக்க, “இனிப் பட்டத்தையானையை விடுவது தகும்” என்று, அரசன் யானையை அவர்முன்னிறுத்த அவர் அஞ்சாமல் “சண்ணவெண் சந்தனச்சாந்து” என்னும் பதிகமோத, யானை அவரை வலஞ்செய்துபோயிற்று. அவர் ஒருவகையிலு மிறவாமை யால் அரசன் கட்டளைப்படி கற்றுனோடு பிணித்துப் படகிலேற்றிப்போய்க் கடலிற் றள்ளிவிட, திருநாவுக்கரசுநாயனார் “சொற்றுணைவேதியன்” என்னும் நம்சிவாயத் திருப்பதிகமோகியருள, சிவகடாக்ஷர்தால் அஃது மிதந்தது. கயிரே அறுந்தது. வரு

ணன்கல்லையே சிவிகையாகத் தாங்கிக்கொண்டு திருப்பாதிரிப்புவியூரின் பக்கத்தில் விடக்களையேறினர். அதுகண்ட பல்லவராசன் சைவனானான் என்பது.

திருநாவுக்கரசுநாயனார் தேவாரம்.

தனித்திருக் குறுந்தோகை.

“மாசில் வீணையு மாலை மதியமும்
வீசு தென்றலும் வீங்கிள வேனிலும்
மூசு வண்டறை பொய்கையும் போன்றதே
நசு நெந்தை யீணையடி நீழலே.”

பண் - காந்தாரம்.

“சுண்ணவெண் சந்தனச் சாந்துஞ் சுடர்த்திங்கட் ளுளா மணிபும்
வண்ண வுரிவை யுடையும் வளரும் பவள நிறமும்
அண்ண லரண்முர னேறும் அகலம் வளாய வரவும்
திண்ணன் கெடிலப் புனலு முடையா ரொருவர் தமர்நாம்.

அஞ்சுவதியாதொன்றுமில்லை யஞ்சவருவது மில்லை.”

நமச்சிவாயத் திருப்பதிகம் பண்-காந்தாரம்.

“சொற்றுணை வேதியன் சோதி வானவன்
பொற்றுணை திருந்தடி பொருந்தக் கைதொழக்
கற்றுணைப் பூட்டியோர் கடலிற் பாய்ச்சினும்
நற்றுணை யாவது நமச்சி வாயவே.”

(கக)

ஸ்ரீமத் சுந்தரமூர்த்திநாயனார்.

அரவக ல்லு லார்பா லாசைநீத் தவர்க்கே வீடு
தருவமென் றளவில் வேதஞ் சாற்றிய தலைவன் றன்னைப்
பரவைதன் புலவி தீர்ப்பான் கழுதுகண் படுக்கும் பாஞ்
ளிரவினிற் றூது கொண்டோ னிணையடி முடிமேல் வைப்பாம்.

(இ.ள்.) பாம்பின் படம்போலும் பரந்த கடிதடமுடைய மாதரிடத்தில் ஆசையை அகற்றினவர்களுக்கே மோகூதங்கொடுப்போமென்று கணக்கில்லாத வேத வாக்கியங்களில் திருவாய்மலர்ந்தருளிய சிவபெருமானே, பரவைநாச்சியார் கொண்ட ஊடலைத் தவிர்க்கும்படி பேய்களுந் துயில்புரியும் நெராத் திரியில் தூதாகக்கொண்டருளிய ஸ்ரீ சுந்தரமூர்த்தி நாயனாரது உபயபாதங்களை எமது முடிமேல் அணிந்து கொள்வாம். எ-று.

சுந்தரமூர்த்திசுவாமிகள் தலயாத்திரை செய்துவருவதாகத் திருவாரூரினின்று பரவைநாச்சியார்பால் விடைபெற்று வந்தவர் தொண்டைநாட்டிலுள்ள சிவஸ்தலங்களைத் தரிசித்துக்கொண்டு வருகையில், திருவொற்றியூரையடைந்து அச்சந்நிதானத்திற் புட்பத்திருத்தொண்டு செய்துகொண்டு கன்னிமாடத்தில் வாழ்ந்திருந்த சங்கிலிநாச்சியாளைக்கண்டு பூர்வவினைச்சம்பந்தத்தாற் காழற்றனர். சங்கிலியாரும் சுந்தரமூர்த்திசுவாமிகளீது பண்டைய அன்பால் ஆசையுற்றனர். அவ்விருவர் வேட்கையையுந் கண்ட படம்பக்கநாதர் இருவரையு மணஞ்செய்வித்தனர். அதுகாலத்தில் நாயனார் சங்கிலியாளைப் பிரியேனென்று திருமகிழ் விருகூத்தின்கீழ் சபதஞ் செய்து கொடுத்தனர். சிறிதுகாலம் அவ்வம்மையாருடன் நம்பியாரூர் அத் திருவொற்றியூரிலேயே வாழ்ந்திருந்தனர். ஒருநாள் திருவாரூரில் வன்மிகப்பெருமானது வசந்தோற் சுவ தரிசனத்தில் அவாக்கொண்ட ஆரூர் அத் திருவாரூரைத் தரிசிப்பான் கருகி, தான்செய்தருளுளையை மறந்து திருவொற்றியூரின் திருவெல்லையைக் கடக்க, உடனே

அவரது இரண்டு திருவிழிகளு மறைந்து உடலிலோர் வியாதி தோன்றியது. வன் றெண்டர் மனவருத்தத்துடன் திருவெண்பாக்க மடைந்து “இங்கிருக்கின்றா” என்று திருப்பதிகமோத, பெருமான் “இருக்கின்றோம். நீ செல்” என்று ஓர் ஊன்று கோல் கொடுக்கப் பெற்று, காஞ்சிமாநகரடைந்து ஏகாம்பரீச்சுரரால் இடதுவிழியும், திருவாரூரடைந்து வண்டிகநாதரால் வலதுவிழியும் கொடுக்கப் பெற்றனர்.

இவரது வருகையையும் நடந்த வீர்த்தாந்தங்களையும் கேட்ட வரவைநாச் சியார் “அவ்வாரூரர் தனது மாளிகை யடைந்தால் உயிரோழிவேன்” எனக் கூறிய விஷயத்தைச் சில அடியார் மூலமாக அறிந்த சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகள் மிக்க வருத்த மூற்று அருள்வள்ளலாகிய அண்ணலைப் பிரார்த்திக்க, சிவபெருமான் அவர் தமது தோழராகலின் அவருக்கிரங்கி, கோயில் அர்ச்சகரது ரூபமாக நெரூத்திரியிற் சங்கிலி யாரது திருமாளிகை யடைந்து திருக்கதவைத் தட்டி யெழுப்ப, பரவையார் இவ னைக் கோயிற்பூசைசெய்யும் ஆதிசைவனான்று கருதி, “ஸ்வாமி! தேவரீர் அடியேன் குழலுக்கு இவ்விரவில் வந்த காரணம் யாது” என வினாவ, குருக்கள் வேடங்கொ ண்டி வந்த பெருமான் “யான் சொல்வது ஒப்புக்கொள்ளக்கூடாமாயின் வந்தகாரணத் தைக்கூறுவேன்” என, பரவையார் “இசையுமாறும் சரி” என, சிவபெருமான் “நம்பி யாரூர் ஈண்டு வரவேண்டும்” என, பரவையார் மிகவும் வெகுண்டு “தாங்கள் நடு ராத்திரியில் வந்து சொல்லிய சங்கதி சாலவும் அழகிது. போம் போம்” என மறுப்ப, இறைவர் ஓர் திருவினையாடல் புரிவாராய் ஆரூரரிடம் வந்து மறுத்ததையே உத்திர வாக்கூறி அவர் வேண்டுகோளுக்குத் தடைசொல்ல முடியாராய் மீண்டும் பரவை யார் திருமாளிகை யடைந்து ஸ்ரீ கைலாயத் திருக்கோலங் காட்டி, “நமது சுந்தரன் ஈண்டு வரவேண்டும்” என, பரவையார் யாதொன்றுஞ் சொல்லமாட்டாமல், தேவரீ ருக்குத் திருவுளம் இவ்வாரிருப்பின், யான் என்னசெய்வதென் றியைய, சிவபெரு மான் நம்பியாரூரருக் கறிவித்து அந்தர்த்தான மாயினர். சுந்தரமூர்த்திசுவாமிகள் பரவையார் திருமாளிகை சேர்ந்து வாழ்ந்திருந்தனர். என்பது. இதனை,

திருத்தொண்டர் புராணம்.

“பங்குனித் திருநா ளுக்குப் பண்டுபோல் வருவா ராகி யின்கெனப் பிரிந்து போகி யொற்றியூ றெய்தியங்கே சங்கிலித் தொடக்குண் டாருக் கிங்கொரு சார்வுண் டோநீர் கங்குலின் வந்து சொன்ன காரிய மழகி தென்றார்.

அருமறை முனிவ ரான வையனாத் தைய லார்தங் கருமரீ தாக நீரிக் கடைத்தலை வருகை மற்றும் பெருமைக்குத் தருவ தன்றா லொற்றியூ ருறுதி பெற்றார் வருவதற் கிசையே னீரும் போமென மறுத்துச் சொன்னார்.”

“பெருந்தடங் கண்ணி னாரும் பிரான்முன்பு ிகவு மஞ்சி வருந்திய வுள்ளத் தோடு மலர்க்கரங் குழன்மேற் கொண்டே யருந்திரு மறையோ ராகி யணைந்தீர்முன் னடியேன் செய்த விருந்தவப் பயனா மென்ன வெய்திய நீரோ வென்பார்.

துளிவளர் கண்ணீர் வாரத் தொழுதுவின் ணப்பஞ் செய்வா ரொளிவளர் செய்ய பாதம் வருந்தவோ ரிரவு மாறா தளிவரு மன்பர்க் காடவங்கொழிங் குழல்வீ ராகி யெளிவரு வீருமான லென்செய்கே னிசையா தென்றார்.”

ஸ்ரீமத் மாணிக்கவாசக மூர்த்தி.

எழுதரு மறைக டேரு விறைவனை யெல்லிற் கற்குற்
பொழுதறு காலத் தென்றும் பூசனை விடாது செய்து
தொழுதகை தலைமே லேறத் துளும்புகண் னீருண் மூழ்கி
யமுதடி யடைந்த வன்ப னடியவர்க் கடிமை செய்வாம்.

(இ-ள்.) எழுதுதற்கரிய வேதங்கள் கண்டறியாத தலைவராகிய சிவபெரு
மானைப் பகலும் இரவுமாகிய அறுவகைக் காலத்திலும் எந்நாளும் இடைவிடாமற்
பூசைசெய்து பணிந்த கரங்கள் கிரகின்மேலேற அரும்புகின்ற ஆனந்த பாஷ்பத்திற்
குளித்து (பிரிவாற்றாமையால்) அழுது, திருவடியையடைந்த அன்பராகிய ஸ்ரீ மந்
மாணிக்கவாசகப்பெருமானது அடியவர்கட்கு அடிமைத்திறந் செய்வோம். எ-று.

உதாத் தம் - அதுதாத் தம் - சொரிதமுதலிய ஒலிவடிவாகவுள்ள வேதங்க
ளனைத்தும் எழுதாக்கிளவியே யென்பார் “எழுதருமறைகள்” என்றார். இவற்றை
எடுத்தல் - படுத்தல் - நலிதல் எனத் தமிழ்நூலார் கூறுப.

“வேதங்க ளையாவெனவோங்கி யாழந்தகன்ற நண்ணியனே” என்னுந்
திருவாசகத்தின்படி வேதங்கள் பல்லாழிகாலம் வருந்தித் தேடினும் அவற்றிற் கெட்
டாப் பரம்பொருளாதலின் “மறைகடேரு” என்றுங் கூறினர்.

அறுகாலம்—மாலை - யாமம் - வைகறை - காலை - உச்சி - ஏற்பாடு.

அரிமர்த்தனபாண்டியன் குதிகொள்ளுற்படி கொடுத்தனுப்பிய அளவி
ல்லாத பொருளுடன் மணிவாசகப்பெருமான் திருப்பெருந்துறையை யடைகையில்,
சிவபிரான் ஆண்டோர் குருந்தமர நீழலில் ஆசிரியத் திருக்கோலந்தாங்கி, திருநந்தி
முனிகணங்கள் மாணாக்கராய்த் தம்மைப் புடைசூழ வீற்றிருந்தனர். அவ்விடத்தை
யடைகையிலேயே வாதவூரையருக்கு அன்பும் ஆற்றமையும் அதிகரிக்க, ஆசிரியர் பெ
ருமானைத் தரிசித்து ஆரந்தசாகரத்தில் மூழ்கிப் பரவசராய், உடல்பொருளாவி மூன்
றனையும் ஒப்புக்கொடுத்து உபதேசம்பெற்றனர். அருள்வடிவாகிய ஆசிரியர் அஸ்த
மஸ்தக சையோகஞ் செய்து ஐந்தெழுத்துண்மையை அவர் மனதில் அசைவறநாட்டி
யருளினர். சிறிதுநாள் கழிந்தபின்னர் “மாணிக்கவாசக! இங்கிருக்க” என்று திரு
வாய்மலர்ந்து திருநந்தி முனிகணங்களுடன் அந்தந்தானமாயினர். அது பொழுது
பிரிவாற்றாமையின் அழுதமுது தமிழ்மாலை சூட்டினமையின் “அழுதடியடைந்தவன்
பன்” என்றார். இவரது மற்றையசரிதமும் பின்வரும் வாதவூரடிகளுக்கு குபதேசித்த
படலமுதல், நான்குபடலங்களா னரிசு. (உக)

சண்டேசுரநாயனார்முதலிய நாயன்மார்.

மேற்படி - வேறு.

தந்தைதா னொடுமிறிவித் தாளெறிந்து நிருத்தரிரு தானைச் சேர்
ந்த, மைந்தர்தாள் வேதநெயி சைவநெயி பத்திநெயி வழாது வாய்மெய்,
சிந்தைதா னரனடிக்கே செலுத்திவராய்ச் சிவானுபவச் செல்வ ராகிப்,
பந்தமாந் தொடக்கறுத்த திருத்தொண்டர் தாள்பரவிப் பணிதல் செய்
வாம்.

(இ-ள்.) பிதாவாகிய (எச்சதத்தனது) தாருடனே பிறவியின்று தானையுந்
தறித்து, ஆனந்தக்கூத்தராகிய சிவபெருமானது உபயதிருவடியை யடைந்த சண்
டேசுரநாயனாருது திருப்பதங்கனையும், வைதிகமார்கத்திலும், சைவமார்கத்திலும்; பத்தி
மார்க்கத்திலும் (முறைசிறிதும்) தவறாமல், வாக்கு-காயம் - மனங்களாலாகிய திருத்

தொண்டினைச் சிவபெருமானது திருநடிக் கே செலுத்தி, அவற்றனுண்டாகுஞ் சிவா னுபவப் பெரும்பேறுடையராய், ஆணவமலத்தொடக்கையறுத்த மற்றைய நாயன் மார்களது திருப்பதங்களைபுந் துதித்து வணங்குதல செய்வோம். ௭-று.

சோழநாட்டிலுள்ள திருச்சேய்ஞ்ஞாரிற் காசிபகோத்திரத்திற் பிறந்த எச்ச தத்தன் என்னும் வேகியனுக்குத் திருக்குமாராகிய விசாரசருமொன்பவர் வேதா கமுதலிய கலைகளில் வல்லவராயிராந்தனர். ஓர்நிற்புப் பசுவொன்றை அதனை மேய்ப் போன் கோலினாற்புடைத்தமை கண்டு மனம்பொழுது, பசுக்களின் பிரபாவத்தைச் சிந்தித்து அவ்வாயனை யகற்றி அப்பசுநிகையை அதமுதல் தாமே மேய்ப்பாராய் அப்பசுநிகைக்குக் காலரியதிதவறாமல், புலநீர் நிழலமுதலியவை குறைபாடின்றி நட த்திவந்தனர். அதனாற் பசுக்கள் அதிகமாகப் பால்பெருகி அவனாக்கண்டவுடன் அன் பின் மிருதியால் மடிசுரந்து பால்பொ ரிவதாயின. அப்படியிருக்கையில் அவருக்குச் சிவார்ச்சினையில் அனபுபெருகி, மண்ணியற்றங்கணாடிலுள்ள ஒரு மணற்நிட்டையில் ஆத்திரமரத்தின்கீழ் மணலினால் சிவலிங்கமருவித்து, கோயில் கோபுர முதலியவை வகுத்து, பத்திரபூஷ்பங்களால் அருச்சித்து, புதும்குடங்கள் கொண்டுபோய்ப் பசுக்க ளின் மடியைத் துண்ட அவைகளைத்துப் பால்பொழியும். அதனை யட்டேகஞ்செய் வர். தனக்குக்கிடையாத பூஜாவுபகரணங்களை மாநலீகமாகச் செய்வர். இப் பூசை யைப் பெருமான் அன்போடங்ங்கரிப்பர். பசுக்கள் இதனாலும் பால் குறையாது வீட் டிற்குங் கொடுத்துவந்தன. விசாரசருமா இதுபோலவே நெடுநாள் பூசைசெய்துவரு கையில், ஒருநாள் ஒருவன்கண்டு ஊராருடன்சொல்ல, அவர்கள் சபையார்மூலமாக, எச்சதத்தனுக் கரிவிக்க, அவன் “யானநிடேன்; அவ்வாறு நடப்பின் குற்றம் என்ப தே” என்று வீடுசென்று மறுநாளுதடத்தில் அதைச் சோதிக்கக் கருதி விசாரசரு மர் பசுமேய்க்கச் செலுனுகையில் அவரநியாது டின்சென்று மணற்நிட்டையேறியது கண்டு, குராமரமெனநிலேகி யொளித்திருந்தான். விசாரசருமர் வழக்கம்போலப் பூசைமுடித்துப் பசுவின்மடியைப் தீண்டி, அதைபொழிந்த பாலே யட்டேகித்தனர். எச்சதத்தன் அதுகண்டு விவாந் தீதாடிவந்து மெய்தனை வைது முதுகில் தண்டொன் றுலழித்தனன். அவர் மனம் சுவா ர்சினையி லிருந்தமையின் அவருக்குப் புலப்பட வில்லை. அதனையநியாது எச்சதத்தன் கேப்பக்குப் பாத்ருடங்களைக் காலா விடறிச் சிந்த, விசாரசருமர் அதுகண்டு செப்தவன் டிதா - குரு - பிராமணன் என்பதறிந்தும் அவன்செய்தது சிவாபராத்தமர்தலின் அவன்காலத் துணிக்கருதி அருகிருந்த ஒரு கோலையெடுக்க அது மழுவாக அதனாலவன் காலகனைவெட்டிச் சிவபூசையின் சேடத் தையுமுடித்தன். சிவபெருமான் உம தேவியாருடன் இடபாருடராய்த் தோன்றித் தமது திருக்கரங்களாலெடுத்து “நம்பொருட்டுப் டிதாவை வெட்டினாய்! உனக்கு நாமே டிதா,” என்று திருவாய்மலர்ந்து உடலைத்தவி உச்சிமோந்து “நம்முடைய தொண்டர்களுக்கெல்லாம் உன்னைத் தலைவனுக்கி நாம் ஏற்றுக்கொண்ட அமுதும் பரிவட்டமும் புஷ்பமும் உனக்கேதந்தோம்” என்று தமது சடையிலிருந்த கொன் றைமாலையை அவருக்குச் சூட்டிச் சண்டேசுரபதவி தந்தருளினர். எச்சதத்தனு முத்தியடைந்தான். என்பது - இதனை.

திருத்தொண்டா புராணம்.

“தொடுத்த விதழி குழ்சடையார் துணைத்தா னிழந்திழ் விழந்தவரை
யெடுத்து நோக்கி நம்பொருட்டா லின்ற தாதை விழவெறிந்தா
யடுத்த தாதை யினியுனக்கு நாமென் றருள்செய்த துணைத்தருளி
மடுத்த கருணை யாற்றடவி புச்சிமோந்து மகிழ்ந்தருள.

அண்டர் பிரானுந் தொண்டர்தமக் கதிப னாக்கி யனைத்துநா
முண்ட கலமு முடுப்பனவுஞ் சூடு வனவு முனக்காகச்
சண்டே சனுமாம் பதந்தந்தோ மென்றங் கவர்பொற் றடமுடிக்குத்
துண்ட மதிசேர் சடைக்கொன்றை மால வாக்சிச் சூட்டினார்.” என வரு
வனவற்றினறிக. (உஉ)

மு த னூ ல் வ ழி.

மேற்படி - வேறு.

அண்ணல்பாற் றெளிந்த நந்தி யடிகள்பாற் சனற்கு மார
னுண்ணிறை யன்பி னாய்ந்து வியாதனுக் குணர்த்த வந்தப்
புண்ணிய முனிவன் சூதற் கோதிய புராண மூவா
றெண்ணிய விவற்றுட் காந்தத் திசைங் கிதையின் மாதோ.

(இ-ள்.) சிவபெருமானிடத்தில் (வேதநூற்பொருள்களை) உணர்ந்த திரு
நந்திதேவரிடத்தில், சனற்குமாரமுனிவர் மனதில் பூரணமாகிய அன்புடன் ஆராய்ந்
தறிந்து வியாதமுனிவருக் குபதேவிக்க, புண்ணியஸ்வரூபமாகிய அந்த வியாதமுனி
வர் சூதமுனிவருக்குத் திருவாய்மலர்ந்தருளிய புராணங்கள் பதினெட்டு. இவற்றுள்
மகா ஸ்காந்தபுராணத்திற் சங்கராசங்கிதையில் (சொல்லப்பட்ட னெது இந்த ஆலாஸ்ய
மகாத்தியம்.) எ-று.

இதுமுதல் மூன்றுசெய்யுள்கள் ஒருதொடர்.

கந்தபுராணம்.

“நாதனா ரருள்பெறு நந்தி தந்திடக்
கோதிலா துணர்சனற் குமரன் கூறிட
வாதரா யணமுனி வருப்ப வோர்ந்துணர்
சூதனே தியதுமு வாறு தொல்கதை.”—என்னுஞ் செய்யுளிலு மாறு

படாது கூறியது காண்க.

“புராணமூவாறு” என்பதனை - கந்தபுராணம்.

“எதிரில் சைவமே பௌடிய மார்க்கண்ட மிலிங்க
மதிகொள் காந்தல் வராகமே வாமன மச்சம்
புதிய கூர்மமே பிரமாண்ட மிவையெவ புராணம்
பதம மேலவன் புராணமாம் பிரமமே பதமம்.

கருது காருட நாரதம் விண்பொ கவத

மரிக தைப்பெய ராக்கினே யம்மழற் கதையா

மிரவி தன்கதை பிரமகை வர்த்தமா மிவையார்

தெரியு மொன்பதிற் றிருவகைப் புராணமார் திறனே.” என வருவனவற்றா

னறிக.

(உரு)

நூல்செய்ததற்குக் காரணம்.

அறைந்திடப் பட்ட தாகு மாலவாய்ப் புகழ்மை யந்தச்
சிறந்திடும் வடநா றன்னைத் தென்சொலாற் செய்தி யென்றிங்
குறைந்திடும் பெரியோர் கூறக் கடைப்பிடித் துறுதி யிந்தப்
பிறந்திடும் பிறப்பி லெய்தப் பெறுதுமென் னுள்ளந் தேறு.

(இ-ள்.) திருவாஸவாயின் புகழ்ச்சிசொல்லப்பட்டதாம். அவ்வகைச் சிறப்
புடைய வடநாலைத் தென்மொழியார் செய்வாயென்று, இந்தத் தலத்தில் வாசஞ்

செய்யும் பெரியவர்கள் மனவிருப்போடு கேட்க, அவர்களில்லை உறுதியாகக் கொண்டு ஆன்மலாபத்தை இந்த மானுடப்பிறவியிலேயே யடையப் பெறுவோமென்று மனோதிடங்கொண்டு. எ-று.

நூல்செய்தாராகிய பரஞ்சோதிமுனிவர் இந்நூலைக் கேட்டபோர் அவாவினோர் முதலானாரையும் உடன்கூட்டி உறுதிபெறுதும் என உளப்பாட்டுத் தன்மைப் பன்மையாகக் கூறினர் என்க. (௨௪)

மொழிபெயர்த்த விதம்.

திருநகர் தீர்த்த மூர்த்திச் சிறப்புமூன் றந்த மூர்த்தி யருள்வினை யாட லெட்டெட்ட டருச்சனை வினையொன் முக வரன்முறை யறுபத் தெட்டா மற்நிலை படல மாக விரிமுறை விருத்தச் செய்யுள் வகைமையால் விளம்ப வுற்றேன்.

(இ-ள்.) தலவிசேடம் - தீர்த்தவிசேடம் - மூர்த்திவிசேட என மூன்று. அந்தச் சோமசுந்தரக்கடவுள் தமது திருவருளால் (முற்காலத்தில்) இயற்றியருளிய திருவினையாடல்கள் அறுபத்துநான்கு. அருச்சனைச்செயல் ஒன்று ஆக வரன்முறையே அறுபத்தெட்டாகும். அவற்றை (அறுபத்தெட்டு)ப்படலங்களாக அமைத்து விரிவகையாகப் பல சந்தம்பெற்ற விருத்தப்பாக்களால் மொழிபெயர்க்கத் தொடங்கினேன். எ-று. (௨௫)

அவையடக்கம்.

நாயகன் கவிக்குங் குற்ற நாட்டிய கழக மாந்தர்
மேயவத் தலத்தி னோர்க்கென் வெள்ளறி வுரைபிற் குற்ற
மாயுமா நறிதன் றேனு நீர்பிரித் தன்ன முண்ணுந்
தூயதீம் பால்போற் கொள்க சுந்தரன் சரிதந் தன்னை.

(இ-ள்.) எமது தலைவராகிய சோமசுந்தரக்கடவுள் திருவாய்மலர்ந்தருளிய திருப்பாசுரத்திற்குங் குற்றங்கூறித் தாபித்த சங்கப்புலவர்கள் பொருந்திய அத் திருவாவையிவருக்கும் ஏனைப் புலவர்கட்கு வெளிற்றறிவினையுடைய எனது சொற்களிற் குற்றங் கண்டுபிடிக்கும் விதம் அருமையல்லவாயினும், (நீரோடுகூடிய பாலில்) நீராப்பிரித்து அன்னப்பறவையானது பரிசுத்தமாகிய இனிய பாலைப் பருகுதல் போல, (சொற்-பொருட்குற்றங்களோடு கூடிய எனது நூலிலுள்ள குற்றங்களை விலக்கி) சோமசுந்தரக்கடவுளது சரித்திரமாகிய திருவினையாடல்களைக் கைக்கொள்ளக் கடவர். எ-று.

நாயகன் கவிக்குங் குற்றநாட்டிய தென்பது:—

“கொங்குதேர் வாழ்க்கை யஞ்சிறைத் தும்பி

காமஞ்செப் பாது கண்டது மொழிமோ

பயிலியது கெழீஇய நட்பின்

மயிலியற் செறியெயிற் றரிவை கூந்தலின்

நறியவு முளவோ வறியும் பூவே”—என்னும் திருப்பாசுரத்தைச் சோமசுந்தரப் பெருமான் தம்மை வழிப்பட்டுவந்த தருமியென்னும் வேதியன் நிரித்தமாகப் பிரசாதித்து அனுப்ப, அவன் அரசனவைக்களத்துச் சென்று திருப்பாசுரத்தை வெளியிட அதனைக்கண்ட நக்கீரர் அது குற்றமெனக் கூறினர். இதன் விபரம் பின்வரும் தருமிக்குப் பொற்கிழியளித்த படலமுதல் மூன்றுபடலங்களா லறிக.

கவிக்கும் என்பதிலுள்ள உம்மை உயர்வு சிறப்பு.

அவையடக்கம் என்பதற்கு அவையை யடக்கலென்று பொருள்கொண்டால், அதற்கேற்ப “வெள்ளறிவு” என்பதைத் “தூய அறிவு” என்றும், “குற்றம்”

மாயுமானு அரிதன்று” என்பதை “குற்றம் ஒழிந்த தன்மை எளிது” என்றும், “ஏனுநீர் பிரித்து” என்பதை அன்னத்திற்கு அடையாக்கி, “அன்னம் உன்னும் பால்போற் கொள்க” என்றும் பொருள்படும். (உசு)

கலநிலைத்துறை.

கவைக்கொழுந்தழ னுசகவை கண்டஹ் னிமையோர்
கவைக்க வின்னமு தாயின னுளக்கமில் சான்றோ
ரவைக்க ளம்புகுந் தினியவா யாலவா யுடையார்
செவிக்க ளம்புகுந் தேறுவ சிறியனேன் பனுவல்.

(இ-ள்.) ப்ளவுபடுதல் பொருந்திய கொழுந்துவிட்டெரியும் அக்கினிபகவானது நவிலால் ருபொர்க்கப்பட்ட மாமிசமானது, தேவர்கள் புக்க இனிய அவிசானதுபோல, (கல்வி கேள்விகளிற்) ஏறியேன் கூரிய இந்நூல் களங்கநில்லாத பெரியோர்களது சபையினிடத்தேசென்று (குற்றமீங்கி) மதுரமுடையதாய், திருவாலவாயில்வீற்றிருக்கும் எம்மை யாளாகவுடைய சோமசுந்தரக்கடவுளது திருச்செவியினிடத்தே புகுந்து அடையாநிற்கும். எ-று.

இமையோர் என்பதற்குக் கண்ணிமையாதவர்கள் என்பது பொருள்.

அடைக்களம், செவிக்களம் என்புழி நின்ற களம் என்பவை இடப்பொருள் பயக்கும் ஏழனுருபுகள்.

ஆலவாயுடையார் என்பதற்குத் திருவாலவாயைத் தமது இராஜதானியாகக் கொண்டு அரசுபுரிந்த சோமசுந்தரபாண்டியனென்ப பொருள்கூறினும் பிழையாது. பனுவல் - ஆகுபெயர். (உஎ)

பாய வாரியுண் டொகெடுத் துலகெலரம் பருகத்
தூய வாங்கிய காரெவச சொற்பொரு டெவிற்தோ
ராய கேள்வியர் துகளறுந் தாலவா யுடைய
நாய ழார்க்கினி தாக்குப லவமிலேன் புன்சொல்.

(இ-ள்.) பரவிய சமுத்திரசலத்தைப் பாணஞ்செய்து (அதனிடத்தியற்கையாகவுள்ள) உவர்த்தன்மையை யொழித்து உலகிலுள்ள ஆன்மாக்களெல்லாம் பருகும்படி பரிசுத்தப்படுத்திய மேகத்தைப்போல, சொல்லும்பொருளும் (ஆகிய இவற்றின் லக்ஷணங்களை) உணர்ந்தோராகிய ஆராய்ந்த நூற்கள்வியையுடையவர்கள் நல்லறிவில்லாத எளியேனது புன்சொல்லையும் (அதனகத்துள்ள) குற்றத்தை யொழித்துத் திருவாலவாயைத் தமதிடமாகக்கொண்ட சிவபெருமானுக்கு இனிதாகச் செய்வார்கள். எ-று.

“சொற்பொரு டெவிற்தோர்” என்பதற்கு வாசகவாச்சிய சம்பந்தமறிந்தோர் எனவும் பொருள். சொல் = வாசகம். பொருள் = வாக்கியம் ஆதலின் வஸ்துவின் பெயரும் வஸ்துவுமென்க. கைம்மாறு கருதாது உலகினர்க் குதவிசெய்யும் மேகத்தை, ஆய்ந்த கேள்வியர்க்கு உவமிக்கப்பட்டது. (உஅ)

அல்லை யீதல்லை யீதென மறைகளு மன்மைச்
சொல்லி னாற்றுதித் திளைக்குமிச் சுந்தர னாடற்
கெல்லை யாகுமோ வென்னுரை யென்செய்கோ விதனைச்
சொல்லு வேனெனு மாசையென் சொல்வழி கேளா.

(இ-ள்.) (இத்தகையினான்நீ சுட்டறிவுறுத்தற்கு இயலாமல்) இதுவுமல்ல இதுவுமல்லென்று வேதங்களும் அன்மை மொழியாற் புகழ்ந்து (காண முடியாமல்) மெலிகின்ற இச்சந்தோசப் பெருமானது திருவிளையாடல்களின் கூறுவதற்கு

எனது சொல் அளவுபடுமோ, (அளவுபடாதெனக்கருதிவாளாசிடப்பினும்) இதனைக் கூறுவேனென்று மனத்திலெழும் விருப்பமானது யான் சொல்லு மார்க்கத்தைக்கே ளாது. (ஆதலின்) யான் என்னசெய்குவேன். எ-று.

அவையடக்கமென்பது சபைக்களத் துற்ற புலவர் பலர்க்கும் வழிபடு மொழியாக அடங்கிக் கூறல். ஆதலின் கடவுளது கவிக்குங் குற்றங்கூரிய சங்கப்புல வரிருக்குந் தலமாகலின், அங்குள்ள இதரமாகிய புலவர்களால் எண்கவிக்குக் குற்றங் கூறுவ தெளிதென்றும், வல்லோராகலின் அவர் சபையிடம் புக்கு எனது சொல் குற்றமகன்று பயன்படு மென்றும், அவர் ண்மையுடைய ராகலின் என் னோலக் கைக்கொண்டு அதிற் பொதிந்த குற்றங்களை யகற்சிப் பயன்படுத்துவொன்றும், என் னால் இந்நூல் சொல்லமுடியாதென் றிருப்பினும் என்னுரை யென்னைக் குற்றத்தின வழிப்படுத்திய தென்றும் அவையடக்கம் நன்கு செய்பன்களாற் கூறினா. அவை யடக்கங் கூறவேண்டுமென்பதை “அவையடக் கிபலே யிற்பத் தெரியின் டல்லார் கூறிலும் வருத்தனர் கொண் றினென் றெல்ல” மர்தர்க்குந் வழிமொழிந் தனவே ” என்னுந் தொல்காப்பியச் சூத்திரத்தானாக.

இகரச்சட்டு உயர்வு குறித்தன்மேனின்றது. இ = உயர்ந்த.

(௩௭)

சிறப்புப்பாயிரம்.

அறுசீர்க் கழிநேடி லடியாசிரியநிந்தம்.

அறுகாற்பீ டத்துயர்மா லாழிகடைய தமுதையறங் கேற்று மாபோ லறுகாற்பே டிசைபாடுங் கூடன்மான் மியுதையாருந் தமிழாற பாடி யறுகாற்பீ டியாமுடியாரா சொக்கேசா சநநிதியி லமரார சூழ மறுகாற்பீ டத்திருந்து பரஞ்சோதி முனிவனரங் கேற்றி னானே.

(இ-ள்.) காவிலியாகிப் பேசுதலினத்தில (யோக நித்தினா செய்யும்) உயர் ந்த திருமால் கழீராப்பதியை மர்த்தனன் செய்து (அதிறேனைய) அமிர்த்ததை அம ரர்க்குப் பகுத்தளித்த பானமமபோல், பரஞ்சோதிமுனிவர் ஆறுகால்களையுடைய பெண்வன்கள் பண்பாடும் (சோலைகளையுடைய) ஆவாகிய மகாத்ரியத்தை அரிய தமிழ்ச்செய்யுளாக மொழிபெயர்த்து (அடியவர் அருச்சித்த) அறுகுடன் பெருமை பெற்று விளங்குஞ் சடைமுடிதரித்த சொக்கலிபகப் பெருமானது திருச்சந்திதான த்தில், தேவர் கூட்டங்கள்குழந்து விளங்கும் அறுகாற்பீடத்தில் வீற்றிருந்து அறங் கேற்றினர். எ-று.

அறுநாற்பீடம் = அற்ற கால்களையுடைய பீடம்.

இஃது சிறப்புப்பாயிரமாதலின் “ஆக்கியோன் பெயரோ வழியே யெல்லை - நூற்பெயர் யாப்பே நுதலிய பொருளே - கேட்போர் பயனோ டாயெண் பொருளும் - வாய்ப்பக் காட்டல் பாயிரத் தியல்பே.” என்னுஞ் சூத்திரத்திற் கிணங்க, பரஞ்சோதி முனிவன் என ஆக்கியோன் பெயரும், கூடன்மான்மியர் என அலின் வழியும், தமிழ் என அப்பாவை வழங்குங் குணகடற் குமரி குடகம் வெங்கடம் என நான்கெல் லையும், பாடி என திருவினையாடற்புராணமென்னும் நூற்பெயரும், அருந்தமிழாற் பாடி எனச் செந்தமிழ் நடையிற் நேர்ந்த வல்லுநரே கேட்கத்தக்கயாப்பும், அத்தகையி னரோ கேட்கத்தக்கவரும், மான்மியம் என நுதலிய பொருளும், பயனுந் தோன்றக் கூறியதாம். இவையேயன்றி இச்செய்யுளில் அறுகாற்பீடம் என “காலங் களனே காரண மென்றிம் - மூவகையேத்தி மொழிநரு முளரே” என்றபடி அரங்கேற்றிய கள்ளுங் கூறப்பட்டன.

(௩௮)

பாயிரம் - முற்றிற்று.

ஆததிருவிருத்தம்-௩௧.

பாண்டித்திருநாட்டுப்படல்ம்.

'கலநிலைத்துறை.

கறைநி றுத்திய கந்தர கந்தரக் கடவு
ளுறைநி றுத்திய வாளினுற் பகையிரு ளொதுக்கி
மறைநி றுத்திய வழியினுல் வழதியாய்ச செங்கோன்
முறைநி றுத்திய பாண்டி நாட் டணியது மொழிவாம்.

(இ-ள்.) ஆலாலவிஷயத்தை நிலத்திருக்கச்செய்த ஸ்ரீகண்டத்தையுடைய சுந்தரோசப்பெருமான் சோமசுந்தரபாண்டியராசி உறைபூட்டிய வாளாயுதத்தினாலே சத்துருக்களாகிய அந்தகாரத்தை யகற்றி, (சுமமா லருளிச்செய்யப்பட்டுள்ள) வேதங்களிற் கூறிய நீதிவழிமுறையே செங்கோல் நடாத்தி நிலைநிறுத்திய பாண்டித்திரு நாட்டின் நெப்பைப் பகர்வாம். என்று.

கறைநிறுத்திய கந்தரச் சுந்தரக் கடவுள் என்பது.

முற்காலத்தில் தேவர்க்கும் அவுணர்க்கும் நேரிட்ட போரிற் பலர் மடித லால், இருதிறத்தாரும் பிரமாவை யடைந்து “நாங்க ளிறுவாமல் நெடுநாள் போர்செ ய்யக் கருதினோமாதலின் பாற்கடலைக் கடைந்து அமுதளிக்கவேண்டும்” என, பிர மன் திருமாலிடம் அவர்களோடு சென்று அவர்கள் கருத்தையறிவிப்ப, விண்டு அதற்கியைந்து, மந்தரகிரியை மத்தாக நட்டு, சந்திரனை அடைதூணாக்கி, வாசகி யெ ன்ணும் பாம்பைக் கயிற்றுக் பூட்டி, தேவர்கள் ஒருபுறமும் அவுணர்கள் மறுபுறமும் ஈர்க்கும்படி கட்டளைவிட்டு, தாம் கூர்மவடிவேற்று மலையினது அடியையும் முடியை யும் முதுகினுலும் கைகளாலும் பற்றி நிற்க, தேவரும் அவுணரும் இளைப்பெய்தும்படி பலகாலங் கடைந்தலமயால், தாம்பாகிய வாசகி சகிக்கமாட்டாமல் உடல் பதைத்து நா துடித்துத் தனது ஆயிரம் வாய்களாலும் விஷங் கக்கியது. அவ்விஷம் எங்கும் இரு ண்டுமீபாம்படி ஒலலெனப் பரவ, தேவர் முனிவர் முதலாய்னர் பயந்தோடிர். அது கண்ட திருமால் நாயிவர்களைக் காப்பேற்றென்று அவர்கள்பேரிற் செல்லும் விஷ த்தைத் தாமெதிர்த்தனர். அவ்விஷம் அவர் திருமேனியைக் கருகிறமாக்க அவரும் நிறற்றக் ் போட்டெடுத்தனர். யாவரும் ஒருங்குசேர்ந்து திருக்கைலாயகிரியை யடைந்து திருநந்திதேவர் கட்டளைபெற்று உட்சென்று சிவபெருமானைத் தரிசிக்க, இறைவர் “விண்ணுலே! உருவம் வேறுபட்டு இவர்களுடன்கூடி வந்ததெனின” என்று தெரியாதவர்போன்று வினவ, விண்ணு நிகழ்ந்தவற்றைச் சொல்லி எம்மைப் பாதுகாக்கவேண்டுமெனப் பிரார்த்திக்க, சிவபெருமான் உமாதேவியானா நோக்க, தேவியார் “இவர்களைக் காக்கவேண்டும்” என, பெருமான் சுந்தரரைப் பார்த்து, “சுந்தரா! அவ்விஷத்தைக் கொணர்க” என, அவ்வாணியின்படி அவர் தமது உள் ளங்கையிற் றாங்கிப் பெருமானிடந் தர, அதைத் திருக்கரத்தில் வைத்துக்கொண்டு “தேவர்களே! இதனை யுண்ணவா விட்டுவிடவா” என, தேவர்கள் “இது தேவரீ ரது திருக்கரத்தில் வரவே உருவஞ் சிறுத்தது. அதனை விட்டால் உலகமழியும். எவ் வெவற்றிற்கும் முதற்பாகம் தேவரீரதே யாதலால் விஷமாயிருப்பினும், அதனைக் கொள்ளவேண்டுமென்று பிரார்த்திக்க, சிவபெருமான் அவ்வாறே சம்மதித்துத் திரு வழுதுசெய்கையில், அது கண்டத்தளவு செல்ல, அதனை அமரர் யாவருங் கண்டு “எம்மை உயிர் காத்தற்குச் சாட்சியாக இவ்விஷம் கண்டதிலேயே யிருக்கச்செய்ய

வேண்டும்” என்று பிரார்த்திக்க, பெருமான் அதனை அங்கேயே ஒரு நீலமணிபோன்று நிறுத்தி ஸீக்கண்டொனத் திருநாமம் பெற்றனர். பிறகு இறைவர் கட்டளைப்படி மீட்டும் பாற்கடல் கடையப் பல பொருள்களும் அமுதமும் பிறந்தன என்பது. இதனை

கந்தபுராணம் - ததீசியுத்தரப்படலம்.

“ஐயநீ யன்றி யாரிவ் வனல்விட மாற்று நீரார்
செய்யகைக் கொண்ட வாற்றும் சிறிதெனக் காட்டிற் றன்றே
வெய்யதோ ரிதனை யின்னே விட்டனை யென்னிற் பின்னை
யுய்வரோ யாரு மின்னே யொருங்குடன் முடிந்திடாரோ.
முடிவிலா வுனக்கே யன்றோ முன்னுறு பாக மெல்லாம்
விடமதே யெனினு மாக வேண்டெது மிதனை வல்லே
யடியோ முய்யு மாற்றா லருந்தினை யருண்மோ வென்னக்.
கழகம ழிதழி வேய்ந்தோன் கலங்கலீ ரினிநீ றொன்றான்.
என்றனை வினாவிற் றன்கை யேந்திய விடமுட் கொள்ளச்
சென்றது மிடற்றி லன்ன திறத்தினை யாரு நோக்கி
யின்மேம துயிரீ காத்தற் கிங்கிது சான்றா யங்க
ணின்நிட வருடி யென்றே நிமலனைப் போற்ற லுற்றார்.” என்பதனானறிக.

“கறைநிறுத்திய கந்தரம்” எனக்கூறியதானே, விடவேகத்தாற் றமது நிறமாரிய திருமால் முதலிய சில தேவர்போலாது, இயற்கையழகு நீங்காதவனாகக் குறிப்பிக்க “கந்தரக்கடவுள்” என உடன்கூட்டி யுரைத்தனர். “உறைநிறுத்திய வானினாற் பகையிரு ளொதுக்கி” என்றதானே, இறைவர் சோமசந்தர பாண்டியராகத் தென்னாட்டை யரசுசெய்த காலத்தில், மன்னவர் யாவரும் அவரது கட்டளை கடவாராய்ப் பகைமை விலகி அடிமைபோல நின்றனரென்ப புலப்படுத்துகின்றனர்.. (க)

தெய்வ நாயக னீரணி மேனிபோற் சென்று
பௌவ மேய்ந்துமை மேனிபோற் பசந்துபல் லுயிர்க்கு
மெவ்வ மாற்றுவான் சுரந்திடு மின்னரு ளென்னக்
கௌவை நீர்சுரந் தெழுந்தன களைசுரன் மேகம்..

(இ-ள்.) ஒலிக்கின்ற ஆரவாரத்தையுடைய மேகங்கள், மகாதேவராகிய சிவபெருமானது திருவெண்ணீற்றினையணிந்த திருமேனிபோல (வெள்ளிய சரீரமுடையனவாய்)ச் சென்று, கடல்நீரைப்பருகி, உமாதேவியாரது திருமேனிபோலப் பசிய நிறமடைந்து (பல பிராணிகளுக்குமுண்டாகிய பிறவித்துன்பத்தை யொழிக்கும் படி ஊற்றெடுக்கின்ற இனிய திருவருட்டன்மைபோல) உலகின்கணுள்ள சராசங்கட் கெல்லாம் உண்டாகிய சூரிய வெப்பத்தை யொழிக்க, முழக்கமுடைய நீர் சுரந்து மேலெழுந்தன. -எ-று..

சிவபெருமான் அண்டாண்டங்களிலுள்ள சமஸ்தகோடி தேவர்கட்குந் தலைவராதலாலும், சர்வசங்கர காலத்தில் யாவரு மழியும்பொழுது பெருந்தேவர்களாயுள்ள திருமால்-பிரமன் முதலானாந் தமது துதல்வியியாற் பொடிசெய்து அந்தப் பஸ்மத்தைத் தமது திருமேனியிலணிந்து தாமே தேவர் நாயகனைக் குறிப்பித்து, அவ்வாறணிவதாலேயே அவர்கள் நற்கதியடையச் செய்வோராதலாலும், “தெய்வ நாயக னீரணிமேனி” எனப்பட்டது.

மேகம் வெண்மைநிறமாகச்சென்று கடல்நீரைப் பருகிப் பகைமநிறமாய் ஆன்மாக்களைக் காக்கும்பொருட்டு ஆரவாரித்து ஆகாயத்திற் கிளம்பியது என்பது கருத்து.

நாட்டுச்சிறப்புக் கூறுவோர் அதற்கு முதற்கருவியாகிய மேகத்தை முன்ன
ர்க்கூறுதல் வழக்கென்றாக. (உ)

இடித்து வாய்திறந் தொல்லென வெல்லொளி மழுங்கத்
தடித்து வாள்புடை விதிர்த்துநின் றிந்திர சாபம்
பிடித்து நீளம்பு கோடைமேற் பெய்துவெம் பெரும்போர்
முடித்து நாமென வருதலபோன் மொய்த்தன கொண்மூ.

(இ-ள்.) மேகங்கள் தமது வாயைத்திறந்து ஒல்லென் றிடித்து, சூரியப்பிர
காசமும் மழங்கும்படி மின்னலாகிய வாளை நாற்பக்கத்திலுமசைத்து நின்று, இந்திர
தனுசைக் கையிற்பிடித்து, நெடிய அம்புகளைக் கோடையாகிய பகைஞன்போற் பொ
ழிந்து, கொடிய பெரும்போர்செய்து முடிப்போமென்று கருதி வருவதுபோல (ஆகா
யத்தில்) நெருங்கின. எ-று.

ஒல்லென = ஓசையாக; விளைவாக. வான் = வாட்படை; ஒளி. அம்பு = பா
ணம்; நீர்த்தாணா. எனச் சிலையையாக்குக. தடித்து என்பது மின்னல். (ங)

முனித னீள்வரை யுச்சிமேன் முழங்கிவா னிவந்து
தனித நீர்மழை பொழிவன தடஞ்சிலை யிராமன்
கனித னீர்மையா லாலவாயக் கண்ணுதன் முடிமேற்
புனித நீர்த்திரு மஞ்சன மாட்டுவான் போலும்.

(இ-ள்.) மேகங்கள் ஆகாயத்திலுயர்ந்து முழங்கி அகஸ்தியமுனிவரது நெ
டிய பொதியமலையின் முகட்டில் நீர்மழையை வருஷித்தல், நெடிய கோதண்டமேற்
கிய இராமமூர்த்தி கனிந்த தனது அன்புடன், திருவாலவாயில் வீற்றிருக்கும் சீந்
றிக் கண்ணையுடைய சோமசுந்தரக்கடவுளது திருமுடியின்பேரில், பரிசுத்தமாகிய
சலத்தினால் அபிடேகஞ்செய்தலை யொக்கும். எ-று.

தனிதம் - மேகத்தினாலி.

மேகங்கள் மணி - நீர் - பொன் - பூ - மண் - கல்-தீயாகிய எழுவகை மழை
பொழியு மாகவின், நீர்மழை யென விதந்துரைத்தனர். அவ்வகைய சத்தமேகங்கள்
முறையே சம்வர்த்தம் - ஆவர்த்தம் - புட்கலாவர்த்தம் - சங்காரித்தம்-துரோணம் -
காளமுகி - நீலவருணம் என்பனவாம்.

அயோத்திரகரத் தரசுபுரிந்த துசுரதசுக்ரவர்த்தியின் புதல்வராகிய இராம
மூர்த்தி, பிதாவின் கட்டளைப்படி வனசஞ்சாரஞ் செய்கையில், தன் மனைவியாகிய
சானகியை இராவணனென்னு மரக்கன் வெளவி அவனது இலங்கைநகரிற் சிறைவை
த்ததைத் துதுவராலறிந்து அவனை யெதிர்க்கச் செல்கையில், திருவாலவாயில்வீற்றி
ருந்த சோமசுந்தரப்பெருமானையருச்சித்து அவரது திருவருள்பெற்று இலங்கை மன்
னனைச்செயித்து மனைவியைச்சிறைமீட்டு உடன்கொண்டு அயோத்தியடைந்து அரசு
செய்திருந்தனரென்பது புராணவரலாறு. இதனை,

மாயப்பசுவை வதைத்தபடலம்.

“அடிய னேனென்னுந் கருமமுஞ் சரதமே யாக
முடியு மாவரி தச்செயன் முடியுமெப் படியப்
படிபு ரிந்தருள் கடிதெனப் பணிந்தனன் பரனு
நெடிய வான்படு மமுதென வெதிர்மொழி நிகழ்த்தும்.”

“இரவிதன் மரபின் வந்த விராமகே னெமக்குத் தென்கீழ்
விரவிய திசையிற் போகி விரிகடற் சேது கட்டிக்
கரவிய வுள்ளக் கள்வன் கதிர்ப்படி பத்துஞ் சிந்தி
யரவமே கலையி னான யருஞ்சிறை யழுவ நீக்கி.”

நீண்டுநின் னயோத்தி யெய்தி விரிகட லுலகம் பன்னா
ளாண்டினி திருந்து மேனாள் வைகுண்ட மடைவா யாக்
வீண்டுநீ கவலை கொள்ளே லெனுமச ரீரி கேட்டு
நீண்டவன் மகிழ்ந்து தாழ்ந்து நிருத்தனை விடைகொண் டேகி”—என வரு
வனவற்றா னறிக. (ச)

சுந்த ரன்றிரு முடியிசைத் தூயநீ ராட்டு
மிந்தி ரன்றனை யொத்தகா ரொழிலிதென் மலைமேல்
வந்து பெய்வவத் தனிமுதன் மெள்ளிமேல் வலாரி
சிந்து கின்றகைப் போதெனப் பன்மணி தெறிப்ப.

(இ-ள்.) பொதியமலையின் மேல் வந்து மழைபொழிவனவாகிய கருநிற மு
டைய மேகங்கள் சுந்தசோசப்பெருமானது திருமுடியின்பேரிற் பரிசுத்தமாகிய ஆகாய
கங்கையால் அம்மேகங்க்கும் தேவேந்திரனை யொத்திருந்தன. அம்மேகங்கள் சிதறு
கின்ற பல இரத்தினங்கள் அவ்வொப்பற்ற முதற்கடவுளாகிய இறைவர துகிரீடத்தின்
பேரில் தேவேந்திரன் தனது கையால் அருச்சிக்கும் (கற்பகமுதலிய) பல மலர்
களைப் போன்றிருந்தன. எ-று.

இந்திரன் கருமைநிறமுடையனாதவின் மேகத்திற்கு உவமித்துணைக்கப்பட்
டனன். கடல்நீர் பருகும்போது உடனாக வுட்கொண்ட பல மணிகளை யீண்டு தெறிப்ப
வென்றார். (இ)

உடுத்த தெண்கடல் மேகலை யுடையபார் மகட
னிடத்து தித்தபல் லுயிர்க்கெலா மிரங்கித்தன் கொங்கைத்
தடத்து நின்றிழி பாலெனத் தடவரை முகடு
தொடுத்து வீழ்வன விழுமெனத் தூங்குவெள் ளருவி.

(இ-ள்.) புடைசூழ்ந்த தெள்ளிய கடலாகிய மேகலையணிந்த பூமிதேவியா
னவள் தன்னிடத்துப்பவித்த பல்வகைப்பட்ட சீவராசிகளுக்கு மனமிரங்கித் தனது
கொங்கையாகிய உயர்விடத்தினின்றின்றுஞ் சொரியும் பாலப்போல, இழுமென்னும்
ஒசையுடன் அசைந்து வராரின்ற வெண்மைதங்கிய அருவியாறுகள் பெரிய பொதி
யாசலத்தின் உச்சியிலிருந்து அடிவரையில் வீழாரின்றன. எ-று.

மேகலை என்பதற்கு “என்கோவை மேகலை” என்றபடி. ஓர் ஆபரண மெ
னப் பொருள்கொள்ளாது “உடுத்த” என்னும் அடைவிசேடத்தாற் சேலையெனக்
கொள்ளுதல் உசிதம். (சு)

அறுநீர்க்கழி நெடிலடியாசியவிருந்தம்.

கருநிற மேக மென்னுங் கச்சணி சிகரக் கொங்கை
யருவியாக் தீம்பால் சோர வசன்களை யென்னுங் கொப்பூழ்ப்
பொருவிலவே யென்னு மென்றோட் பொறுமொரு சைலப் பாவை
பெருகுதண் பொருரை யென்னும் பெண்மகப் பெற்றா ளன்றே.

(இ-ள்.) கருமைநிறந்தங்கிய மேகமாகிய கச்சினைப்பூட்டிய சிகரமாகிய தன
த்திலிருந்து, அருவியாருகிய மதுரத்தங்கிய பாலொழுகும்படி, அதன்ற சூனையாகிய
நாபியும் சமானமில்லாத மூங்கிலாகிய மெல்லிய தோளுமுடைய பொதியமலையாகிய
பெண்ணுனவள் பெருகாரின்ற தண்ணிய தாமிரபர்ணரிதியென்னும் பெண்குழந்
தையைப் பெற்றாள். எ-று.

மலையாசலமே ஒருமாதாழவும், அவ்வசலச் சிகரமே கொங்கை யாகவும்,
அதன்பாற் படிந்த மேகமே கச்சாகவும், இழிகின்ற அருவியே முலைப்பாலாகவும்,

ஆண்டுள்ள கனையே கொப்புழாகவும், மூங்கிலே தோளாகவும் அவயவங்களுவரித்து அதனைத் தற்பவிக்குந் தாமிரபர்ணியைப் பெண்மகனென அதற்கேற்பக்கறினர். () கல்லெனக் கரைந்து வீழுங் கடும்புனற் குழவி கானத் தொல்லெனத் தவழ்ந்து தீம்பா லுண்டொரீஇத் தின்னடோண் மள்ளர் செல்லெனத் தெழிக்கும் பம்பைத் தீங்குரல் செவிவாய்த் தேக்கி மெல்லெனக் காலிற் போகிப் பணைதொறும் விளையாட் டெய்தி.

(இ-ள்.) கல்லென்று சத்தித்துக்கொண்டு (பொதியாசலத்திலிருந்து) வேகமாகவருகின்ற நீரினையுடைய தாமிரபர்ணியென்னும் பெண்குழந்தை, முல்லைநிலத்தில் ஒல்லென்னுஞ் சத்தத்துடன் தவழ்ந்து இனிய பாலையுண்டு (அவ்விடம்பெயர்ந்து) நீங்கி, தின்னியதோனையுடைய பள்ளர்கள் மேகம்போல முழக்கும் பம்பையினது மதுரமாகிய வோசையைக் காதிலேநிரப்பி, காலினால் மெல்லெனச் சென்று வயல்கடோறும் விளையாடுதலைப் பொருந்தி. எ-று.

கல் - ஒல் என்பவை ஒவிக்கு ரிப்புகள் இவற்றை அதுகரணமென்பர் வடநூலார்.

“கல்லெனக்கரைந்துவீழுங் கடும்புனற்குழவி” என்பதனோடு மூன்றாவது செய்யுளிலுள்ள “பொருளையாங்கண்ணி” என்பதையுங்கூட்டி “கடும்புனற்பொருளையாங் கண்ணிக்குழவி” என வொட்டுக.

பாலுண்டு - பாற்குடங்களைத் தள்ளி, செவிவாய்த்தேக்கி - அழகைத் தன்னிடத்து நிரப்பி, காலிற்போகி - கால்வாய்வழியே போய், பணைதொறும் விளையாட் டெய்தி - வயல்களிற்பாய்ந்து எனப் பொருள்கொண்டு நதியின் பரமாக்குக. இப் பொருட்டுச் செவ்வி செவியெனத் தொக்கு நின்று அழகாயிற்று.

இச்செய்யுளில் தாமிரபர்ணியானது குறிஞ்சி நிலத்திற்குள்ளே, முல்லை நிலத்தைக் கடந்து, மருதநிலத்திற் பாய்ந்த தென்றார்.

இதுமுதல் மூன்றுபாடல்கள் குளகம். (உ)

அரம்பைமென் குறங்கா மாவி னவிர்தளிர் நிறமாத் தெங்கின் குரும்பைவெம் முலையா வஞ்சிக் கொடியிறு தூர்ப்பாக் கூந்தல் சுரும்பவிழ் குழலாக் கஞ்சஞ் சுடர்மதி முகமாக் கொண்டு நிரம்பிநீள் கைகை வேலி நெய்தல்குழ் காவில் வைகி.

(இ-ள்.) வாழைமரமானது மெல்லிய தொடையாகவும், மாமரத்தின் பிரகாசிக்கின்ற தளிரானது நிறமாகவும், தென்னங்குரும்பையானது விருப்பந்தருந்தனமாகவும், வஞ்சிக்கொடியானது ஒசையின் இடையாகவும், கூந்தற்பனையானது வண்டு கள்மொய்க்கும் அளகமாகவும், தாமரைமல்லரானது பிரகாசத்தையுடையமதிக்கத்தக்க முகமாகவுங்கொண்டு (மங்கைப்பருவம்) நிரம்பி, நெடிய தாழையாகிய வேலியையுடைய நெய்தலினித்தைச் சூழ்ந்த சோலையிலே தங்கி. எ-று.

கூந்தலென்றது அதன்பாணையை. கூந்தல்-கஞ்சம் — முதலாகுபெயர்கள்.

மங்கைப்பருவமே மாதர்கட்குரிய ஏழுபருவத்திலுஞ் சிறந்தது. அவையாவன:—பேதை பெதும்பை - மங்கை - மடந்தை - அரிவை - தெரிவை - பேரிளம் பெண் என்பன. அவை முறையே. ஐந்துவயதுமுதல் ஏழாவது பேதை - எட்டுமுதற் பதினென்றளவும் பெதும்பை. பன்னிரண்டுமுதற் பதினமூன்றளவு மங்கை. பதினென்குமுதற் பத்தொன்பதளவு மடந்தை. இருபதுமுதலிருபத்தைத்தளவும் அரிவை. இருபத்தாறுமுதல் முப்பத்தொன்றளவுத் தெரிவை. முப்பத்திரண்டுமுதல் நாற்பதளவும் பேரிளம்பெண்ணென்பபெம். இப்பருவங்களில் மாதர்கட்குரிய ஏழுப்பின் பாகுபாடுகளெல்லாம் நிரம்பப் பெறும்பருவம் மங்கைப்பருவமாகலின் “நிரம்பி” என்றார்.

பன்மலர் மாலை வேய்ந்து பானுரைப் போர்வை போர்த்துத்
தென்மலைத் தேய்ந்த சாந்த மான்மதச் சேறு பூசிப்
பொன்மணி யாரந் தாங்கிப் பொருநையாங் கன்னி முந்நீர்த்
தன்மகிழ் மிழுவ கைந் தழீஇக்கொடுகலந்த தன்றே.

(இ-ள்.) பலவித மலர்களாகிய மாலையைணிந்து, பால்போலும் வெண்மை
தங்கிய நுளையாகிய போர்வையைப் போர்த்து, பொதியாசலத்தில் அரைபட்ட கஸ்
தூரிகலந்த சந்தனத்தையும்பூசி, பொன்னையும் முத்துமாலையையும்ணிந்து, (தாமிரபர்
ணியென்னும் பெண்குழந்தை) தன்னிடத்தே மகிழ்ச்சியுற்ற தலைவனாகிய சமுத்திர
ராஜனுது மார்பைத் தழுவிக்கொண்டு சேர்ந்தது. எ-று.

ஆகம் = உடல் அல்லது மார்பு. மான்மதம் = கஸ்தூரி.

முந்நீர் - ஆற்றுநீர் ஊற்றுநீர் வேற்றுநீர் என்பன. அன்றியும் ஒருட்டி திதி
சங்காரமென்னும் முத்தொழிலு பியற்றத்தக்க நீர் எனவுங் கூறுவர். (க0)

வல்லீதா யிருபால் வைகுந் சிவாலய மருங்கு மீண்டி
முல்லையா னைந்துந் தேனுந் திரைக்கையான் முகந்துவீசி
நல்லமான் மதஞ்சாந் தப்பி நறுவிரை மலர்தூய் நீத்தஞ்
செல்லலரற் பூசைத் தொண்டின் செயல்வினை மாக்கள் போலும்.

(இ-ள்.) தாமிரபர்ணி நதியானது வினாவாகப்போய்த் தனது இருபக்கத்தி
லும் வீற்றிருக்கின்ற சிவாலயங்களி னிடத்தே சேர்ந்து முல்லைலத்தி லுண்டாகும்
பஞ்சகௌவியத்தையுந் தேனையும் அலையாகிய கையினால் முகந்து வீழியும் நல்ல மான்
மதத்தையும் சந்தனத்தையும் அபியும், நன்மணங்கமழும் மலர்களைத் தூவியுஞ் செல்
வதால், சிவபூசையாகிய திருத்தொண்டினைச் சிறந்து செய்யுஞ் சிவனடியார்களை
யொக்கும். எ-று.

ஆன் ஐந்தாவன—பால் - தயிர் - நெய் - கோசலம் - கோமயம் - இவ் வை
ந்துமே பஞ்சகௌவியமெனப்படும், கோவின்சம்பந்தம் கௌவியம் இதுவடமொழி.

அரும்பவி முனங்க வாளி யலைதர வாகம் பொன்போர்த்
திரங்கிவா லன்ன மேந்தி யிருகையுஞ் சங்கஞ் சிந்தி
மருங்குஞ் காஞ்சி தள்ளி வரம்பிற வொழுகும் வாரி
பரம்பரற் கையம் பெய்யும் பார்ப்பன மகவிர் போலும்.

(இ-ள்.) மொக்குகளையும் விகசித்த மன்மதபாணமாகிய மலர்களையும் அலை
கள் (ககைகளில்) ஒதுக்க, உடல்முழுதும் பொன்மணலுடையதாய் ஒலித்து, வெள்
ளிய அன்னப்பறவைகளைத்தாங்கி இருபுறத்திலுஞ் சங்குகளையினாத்து, பக்கங்களிற்
குழந்த காஞ்சிமரங்களைத் தள்ளி அளவுகடக்கப் பெருக்கெடுத்துச் செல்லுந் தாமிர
பர்ணி நதியானது (அரும்புகள் மலர்ந்த காமபாணங்கள் வருத்தத் தம் மேனிமுழுவ
தும் பொற்பிதிர் போன்ற தேமல் படர்ந்து துன்புற்று வெள்ளிய சோற்றினை யேந்தி
இரண்டு கைகளிலுமுள்ள வளையல்கள் கழன்று இடையிலணிந்த காஞ்சியென்னு மா
பரணஞ் சேர்ந்து தமது கற்புக்கிலகெட [பிஷாடனழாத்தியாய வந்த] சிவபெருமா
னுக்குப் பிச்சையிடுந் தாருகவனத்து முனிபத்தினிகளை யொக்கும். எ-று.

இச்செய்யுளும் இதுபோல அநேகஞ்செய்யுள்களுஞ் செம்மொழிச்சிலேடை.

அநங்கள் - உடலற்றவன் ; மன்மதன்.

மன்மதபாணங்கள் ஐந்து. அவையாவன :—தாமரை மா அசோகு முல்லை
நீலோற்பலம். அவைசெய்யுமவத்தை முதலியவற்றை “வனசஞ் சூதமுசோகு முல்
லை-நீல மெனமதன் பெய்கண்ணையந்தே. அவற்றால், சுப்பிரயோகம் விப்பிரயோகம்

சோகம் மோகம் மரணமுந் தோற்றும். சுப்பிர யோகஞ் சொல்லு நினைவும் - விப்பிர யோகம் வெய்துயிர்த்திரங்கல் - சோகம் வெதுப்புந் துய்ப்பன தெவிட்டலும் - மோக மமூங்கலு மொழிபல பித்தற்றலும் - மரண மயர்ப்பும் மயக்கமுஞ் செய்யும்” என வருவ னவற்றானாக.

காஞ்சி யென்பது இருகோவையணி; காஞ்சிவிருட்சம்.

பரம்பரற் கையமபெய்யும் பார்ப்பன மகளிர்—என்றது.

தேவதாருவன முனிவர் சிவபக்தியில்லாராகி, யாகமே முத்திதருமென்று கருதி யாகங்களையே செய்துகொண்டிருந்தனர். அவர் பத்தினிகள் கற்பிற் சிறந்தவ ளென இறுமாந்திருந்தனா. இவற்றையறிந்த சிவபெருமான் திருமலைத் தம்பால் வரு வித்து, திருக்கலையை நீங்கி வெளிவந்து “மாதவ! முன்னொருகால் நீ கொண்ட மோ கினிவடிவை யெய்துக” என, மாதவன் மாதுருவேற்றனன், மாசென்னும் பெயருக் கேற்பத் தமது திருவுருவைக்கண்டு மாலெய்தும்படி அம்பிகாபதியும் அவ்வரிவைக் கேற்ற ஆடவவடிவு தாங்கிக் கபாலமுஞ் சூலமுங் கையிற் பற்றித் திகம்பரராய்ப் பிசுநா டனத் திருக்கோலங்கொண்டு முனிவர் வாசமாகிய தாருவனத்தை மோகினிப் பெண் ணுடன் சேர்ந்து, தவச்செயல்புண்ட முனிவர் மனதை மயக்கத்தக்க மாயையை மா யனுக்களித்து விடுத்து, கையிற் கொண்ட பரிகலத்தில் ஐயமேற்பார்போல முனிவர்வீதி யிற் சென்று பன்னோசையோடு உள்ளாளக்கீதம்பாட, முனிபன்னியாகேட்டு, இனிய வோசையாயிருந்தவின் அதனைப் பாடுவோனைக் காணவிரும்பி வீதியில் வந்து பெரு மாணைக்கண்டு காமத்துயிரிற் கட்டுண்டு வருந்தினர். அரிவையா சிலர் ஐயனை யணையப் பிரார்த்தித்தனர். சிலர் பிச்சையிட்டனர். சிலர் காமநோயாற் கலையவிழ்ந்தனர். சிலர் வளைகழன்றனர். சிலர் நாணமுழிந்தனர். எம்பெருமானது திருவினாயாடலால் மாமா டாசால வித்தைபோல் அம்மாதர் நாற்பத்தெண்ணுயிரவரிடம் நாற்பத்தெண்ணுயிரம் புதல்வர் தோன்றினர். அப்பள்ளிகள் இறைவனாப்பணிய, இறைவர் அவர்களைத் தவ ஞ்செய்யும்படி ஏவி, தாருவனத்தையகன்று, முனிவரது தவத்தை யகற்றிய மோகினி யாகிய திருமாலுடன் கூடினர். மோகமயக்குற்ற தாருவன முனிவர் தமது மனையை யடைந்து மனைவியரது மையல் நோயைக்கண்டு வருத்தமுற்றுத் தமது ஞானதிருஷ்டி யால், தம்மைத் தவமழித்தவன் தாமோதரன் என்றும், மனைவிமார் கற்பையழித்த வன் சிவபெருமானென்று முணர்ந்து *ஆப்சார வேள்வி செய்து, அதிற்றேன்றிய காகழ் புவி முதலியவற்றைச் சிவபெருமான் மீது பிரயோகிக்க அவர் அவற்றைத் தமது திருமேனியிற் பலவகையாக அணிந்தனர் என்பது. இதனை,

காஞ்சிபுராணம் - சிவபுண்ணியப்படலம்.

“அழியிற் றெடுத்த பாதுகையு மசைந்த நடைபு மிசையிடறும்
வழியிற் றெப்ப நடந்தருளி மூழையேந்தி மருங்கணைந்த
தொழியிற் பொலிதோண் முனிமகளிர் சுரமங் கையனா மயல்பூட்டிப்
பழியிற் றெழுதாப் பேரழகாற் பவிதேர் பகவன் பேருருவம்”—என்ப
தனானாக. (க௨)

வரைபடு மணியும் பொன்னும் வைரமுங் குழையும் பூட்டி
யரைபடு மகிலுரு சாந்து மப்பியின் னமுத மூட்டிக்
கரைபடு மருத மென்னும் கன்னியைப் பருவ நோக்கித்
திரைபடு பொருநை நீத்தஞ் செவிலிபோல் வளர்க்கு மாதோ.

(இ-ள்.) அலைகள் பொருங்கிய தாயிரபர்ணி யென்னும் நதியானது, குறிஞ்சிநிலத்துண்டாகிய முத்தும் பொன்னும் வைரமுந் குழையும் அணிவித்து, அரை

* ஆப்சார நோமத்தின் விபரம் வந்துழிக்க. துஷரம்.

பட்ட அகிலையுஞ் சந்தனத்தையும் அப்பி, இனிய அமுதத்தை யுண்பித்து, காவல் பொருந்திய மருதநிலமென்று சொல்லப்படுங் கண்ணிகையைப் பருவத்திற்குத் தக்க படி ஆராய்ந்து, செவிலித்தாயைப்போல் வளர்க்காநிற்கும். எ-று.

குழைஇலை ; (நீரடவந்த மாதர்) குண்டலம். அமுதல்=நீர் ; பால். செவிலி=வளர்ப்பவள் ஐவகைத் தாயருள் ஒருத்தி. தாயர்—பாராட்டுந்தாய் - ஊட்டுந்தாய்-முலைத்தாய்-கைத்தாய் - செவிலித்தாய் எனப்படுவர். (௬௩)

மறைமுதற் கலைக ளெல்லா மணிமிடம் றவனே யெங்கு
நிறைபர மென்றும் பூதி சாதன நெறிவீ டென்று
மறைகுல தறிந்துந் தேரு ரறிவெனக் கலங்கி யந்த
முறையின்வி டுணர்ந்தோரா போலத் தெளிந்தது மூரி வெள்ளம்.

(இ-ள்.) பெரிய (தாமிரபர்ணியின்) வெள்ளமானது, வேத முதலிய சாஸ் திரங்களெல்லாம் நீலகண்டத்தையுடைய சிவபெருமானே சர்வ வியாபியாகிய பகவா னென்றும், திருவெண்ணீறு தரித்துக் கண்டிகை பூண்டு ஸ்ரீ பஞ்சாக்ஷரத்தை யுச்சரித்தலாகிய சித்தாந்தசைவநெறி யொழுதுதலே மோக்ஷமடைவிக்கும் வழியென்றும் முறையிவெது தெரிந்திருந்தும், தெளியாதவரது (மந்த) மதியைப்போலக் கலங்கி, அந்தச் சைவக்கிரமப்படியே நின்று மோக்ஷவழியை யறிந்த மெய்யன்பர் திருவுள்ளம் போல (உடனே) தெளிந்தது. எ-று.

மணி நிடற்றவனே யெங்கு நிறைபரம் என்பதனை ஸ்ருதி-ஸுராமஸ்ஸவகோ ருத்ர:- ஸிவஏவகேவல: - ஏகஏவருத்ரோ நத்விகிய்யாயதஸ்தே - த்யாவாபூமிஜக்யந் தேவஏக: - ஸஸிவஏகோதேவ: - தமேகம்புருஷம்ருத்ரம்-யஏகோருத்ரஉச்சயதே-ஸர்வோவைருத்ர: விஸ்வாகிகோருத்ரோ மஹருஷி:- ய:பரஸ்ஸமதேஹஸ்வர: எனவும்,

லிங்கபுராணம்—ப்ரணவோ வாசகஸ்தஸ்ய ஸிவஸ்ய பரமாத்மந: எனவும், ஆகித்யபுராணம்—வாசக: ப்ரணவோவாசகஸ்தஸ்ய ஜ்ஞாநமூர்த்தேருமாப தே: எனவும் வரும் பிரபல பிரமாணங்களானும், பூதிசாதனநெறி வீடுஎன்பதனை “சைவசமஸ்தமே சமயம்” எனவும், “இராஜாங்கத்து அமர்ந்தது வைதிகசைவம்” எனவுங் கூறும் தாயுமானார் திருவாக்கானும், “சைவத்தின்மேற் சமயம் வேறில்லை” என்னும் ஆன்றோர் திருவாக்கானுமறிக. (௬௪)

மறைவழி கிளைத்த வெண்ணெண் கலைகள்போல் வருநீர்வெள்ளந் துறைவழி யொழுகும் பலகால் சோலைதண் பழனஞ் செய்தே னுறைவழி யோடை யெங்கு மோடிமன் றுடையார்க கன்பர் நிறைவழி யாதவுள்ளத் தன்புபோ ரிரம்பிற் மன்றே.

(இ-ள்.) வேதத்தின்வழியே கிளைத்த அறுபத்துநான்கு கலைகள்போல (பொதியாசலத்திலிருந்து) வருகின்ற தாமிரபர்ணி நதியானது, நீர்த்துறையினின்று கிளைத்துச்செல்லும் பல கால்களால், சோலைகள் - தண்ணிய மருதநிலம் - வயல்கள் - தேன்றுளி சுந்தம் மலரோடைகள் முதலிய இடங்க ளெங்குஞ் சென்று பொன்னம் பலத்தை யிடமாக வுடைய சிவபெருமானுக்கு அடியாரது உள்ளத்தில் நிறைந்தல் நீங்காத அன்புபோல நிறைந்தது. எ-று. (௬௫)

கலிநிலைத்துறை.

இழிந்த மாந்தர்கைப் பொருள்களு மிகபரத் தாசை
கழிந்த யோகியர் கைப்படிற் றாயவாய்க் களங்க
மொழிந்த வாறுபோ லுவரியுண் வெர்கெடுத் தெழிவி
பொழிந்த நீரமு தாயின புவிக்கும்வா னவர்க்கும்,

(இ-ள்.) கொலையாதி குற்றங்களால் தாழ்வான மானுடர் தமது கையாற் கொடுக்கும் (அறத்தாற்றித் தேடிய) பொருள்களும், உலகவிற்பத்தினுஞ் சுவர்க்க இன்பத்திலும் ஆசை நீங்கிய சிவயோகிகளது கையிற் சேர்ந்தபொழுதே பரிசுத்தமுடையனவாய் அக்குற்றங்களிலிருந்து நீங்கியமுறைமைபோல, மேகமானது கடல்நீரைப் பருகி (அதனிடத்துள்ள) உவர்ப்பையொழித்துச் சொரிந்த நீர்த்துளிகள் உலகத்தினுள்ள உயிர்கட்குந் தேவர்கட்கும் அமுதமாயின. எ-று.

எழிலி = மேலெழு மியற்கையுடையது; மேகம். (கசு)

ஈழி லாதவ னொருத்தியே யைந்தொழி லியற்ற
வேறு வேறுபேர் பெற்றென வேலைநீ ரொன்றே
யாறு கால்குளங் கூவல்குண் டகழ்கிடங் கெவப்பேர்
மாழி யீறில்வான் பயிரெலாம் வளர்ப்பது மாதோ.

(இ-ள்.) முக்காலத்தும்) நித்தியமாகிய ஈழ்சத்தியே பஞ்சகிருத்தியங்களை யுஞ் செய்ய (பராசத்தி - ஆகிசத்தி - இச்சாசத்தி - ஞானசத்தி - கிரியாசத்தி முதலிய) வெவ்வேறு திருநாமங்கள் பெற்றருளியதுபோல, கடல்கீர் ஒன்றே ஆறு - கால்வாய் - குளம் - கிணறு - நீர்நிலை - தோண்டிய கிடங்கு என்று பெயர்கள் மாறி, கெடுதலில்லாத பெரிய பயிர்களை யெல்லாம் வளர்ப்பதாம். எ-று. (கசு)

அறுசீர்க்கழிநெடிலடியாசிரியவிரூத்தம்.

களமார்கள் பொன்னேர் பூட்டித் தாயர்வாய்க் கணிந்த பாடற்
குளமகிழ் கிரூரி னேறு மொருத்தலு முவகை தூங்க
வளமலி மருதம் பாடி மனவலி கடந்தோர் வென்ற
வளமரு பொறிபோ லேவ லாற்றவாள் வினையின் மூண்டார்.

(இ-ள்.) மருதநிலமாக்கள் பொன்னைப்பூட்டி, தாய்மார் வாயிற் பாடுகின்ற சுவையிருந்த பாடலுக்கு மனங்களிக்குஞ் சிறுவரைப்போல எருதுகளும் எருமைக்கடாக்களும் மனமகிழ்ச்சியிக வளப்பமிருந்த மருதப்பண்பாடி. மனவலியைக் கடந்த மகான்கள் வென்ற சூழலும் ஐம்பொறிகள் அவர் ஏவல் வழி நிறம்போல (அந்த எருதுகளும் எருமைகளும் தமது ஏவல்வழி நிற்க) உழவுத்தொழிலிற் றலைப்பட்டார்கள். எ-று.

அலமரல் என்றது அளமரல் என நின்றது. இது லகார ளகார வொற்றுமை. பொன்னேர் = புத்தேர். புத்தேதொன்பது புது + ஓர். (கசு)

பலநிற மணிகோத் தென்னப் பன்னிற் வேறு பூட்டி
யலமுக விரும்பு தேய வாள்வினைக் கருங்கான் மள்ளர்
நிலமக ஞாடலங் கீண்ட சால்வழி நிமிர்ந்த சோரிச
சலமென நிவந்த செங்கேழ்த் தழன்மணி யிமைக்கு மன்றோ.

(இ-ள்.) பலநிறங்களையுடைய இரத்தினங்களைக் கோவை செய்ததுபோல, பல நிறங்களையுடைய எருதுகளைப்பூட்டி, கலப்பையின் முகத்தினுள்ள கொழுப்படை தேய, விவசாயத்தொழில்செய்யங் கரியகாலைகளையுடைய மருதநிலமாக்கள் பூமிதேவியின் உடலைக்கிழித்த படைச்சால்வழியில் உண்டாகிய உதிரநீர்போல, மேலெழுந்த செந்நிறமமைந்த நெருப்புப்போன்ற இரத்தினங்கள் விளங்காநிற்கும். எ-று. (கசு)

* ஊறுசெய் படைவாய் தேய வழநரு நீர்கால் யாத்துச்
சேறுசெய் குநருந் தெய்வந் தொழுதுதீஞ் செந்நெல் வீசி
நாறுசெய் குநரும் பேர்த்து நடவுசெய். குநருந் தெய்வின்
மாறுசெய் கலாகட் டோம்பி வளம்பிடுக குநரு மாணர்.

(இ-ள்.) (வினாநிலத்தைக்) கிழிக்கின்ற கலப்பைமுகந் தேயும்படி உழுகின்றவர்களும், நீரைக் கால்வழியாகக் (கழனியிற்) கட்டிச் சேறு செய்கின்றவர்களும், (அம்மருதநிலத்திற்குரிய) இந்திரனைப் பணிந்து இனிய செந்நெல்முளைகளை விதைத்து நாறுசெய்கின்றவர்களும், (அவற்றைப்) பெயர்த்தெடுத்து நடவுசெய்கின்றவர்களும், பகைவரைப்போன்று (அப்பயிருடன்) மாறுபட்டோங்குந் களைகளைக் களைந்து வளஞ் செய்கின்றவர்களும் (ஆக அம்மருதநிலமாக்களாகிய வழவர்) ஆயினார்கள். எ-று.

உழநர் செய்குநர் முதலி பவற்றினுள்ள நகரம் நிகழ்கால விடைநிலை. (20)

பழிபடு நறவந் தன்னைக் கடைசியர் பருகிச செவ்வாய்
மொழிதடுமாற வோவை முகத்தெழ முறுவ றேன்ற
விழிசெவந் துறலக கூந்தல மென்றுகில் சோர வுள்ளக்
கழிபெருந் களிப்பு நலகிக கலந்தவ ரொத்த தன்றே.

(இ-ள்.) (பெரியோர்களால்) பழிக்கப்பட்ட மதுவானது பள்ளப் பெண்களாற் பருகுதலால், அவர்கள் செவந்தவாயிற் றேன்றுஞ் சொற்கள் முறைபிறழவும், குறுவேர்வை முகத்தில் அரும்பவும், (மெய்மறந்து) பெருநகை தோன்றவும், கண்கள் செவந்து சூழவும், அளகபாரமும் மெல்லிய ஆடையுஞ் சோரவும், மனத்தில் மிக்க பெருமயக்கத்தைக் கொடுத்து, (அம்மாதனைக்) கலந்த ஆடவரை யொத்தது. எ-று.

மாதர்கள் சொல் தமொறுதலும், முகத்திற் குறுவெயர்வு முகிழ்த்தலும், வாயிற் புன்னகை யரும்பலும், மதாப்பால் விழி செவப்புற்றுச் சமுலுதலும், கூந்தலும் ஆடையுஞ் சோருதலும், கலவியிற் பெறும் இயற்கைக் குணங்களாகலின், அவையனைத்தையுஞ் செய்ய வல்ல கள்ளைக் கலந்த நாயகனுக்கு உவமிக்கப்பட்டது.

இச்செய்புள் செம்மொழிச்சிலேடையணி. (21)

படபகை யாருந் தீஞ்சொற கடைசியர் பவளச செவ்வாய்க்
குடபகை யாமப லென்று மொண்ணறுங் குவளை நீலங்
கடபகை யாரு மென்றுங் கமலநன முகத்துக் கென்றுந்
திடபகை யாரு மென்றுஞ் செறுதலபோற் களைதல செய்வார்.

(இ-ள்.) (களை களையும்படிப் போந்த) பண்ணுக்குப் பகையாகிய இனிய மொழிகளையுடைய பள்ளப்பெண்கள் பவளம்போன்ற (தமது) செவ்விய வாய்களுக்குத் தீராப்பகையுள்ளது செவ்வல்லிமலர்களென்றும், ஒள்ளிய நன்மணங் கமழும் செங்குவளைமலர்களஞ் கருங்குவளைமலர்களும் (தமது) கண்களுக்குப் பகையாமென்றும், தாமமைமலர்கள் அழகிப் முகங்கட்கு எக்காலத்திலுந் திண்ணிய பகையாமென்றும் (அவற்றைச்) சேதித்தலபோலக் களைந்தெறிவாராயினர். எ-று.

ஆம்பல் - குவளை - நீலம் - கமலம் என்பன முதற்பொருளின் பெயர்கள் அவற்றின் மலர்களாகிய கிண்பொருள்கட்கு வந்தமைபின் முதலாகுபெயர்கள். (22)

கடைசியர் முகமுங் காலுங் கைகளுங் கமல மென்னார்
படைவிழி குவளை யென்னா பவளவாய் குமுத மென்னா
ரடையவுங் களைந்தார மள்ளர் பகைஞராய் மித்த வெல்லை
யுடையவ னானை யாற்றா லொறுப்பவாக் குறுவுண் டாமோ.

(இ-ள்.) உழவர்கள் தங்கள் மாதர்களது முகம் கால் கைகள் (ஆகிய இவை) செந்தாமரைமலையும், வேற்படை போன்ற கண்கள் நீலமலையும், பவளம்போன்ற வாய்கள் குமுதமலையும் ஒத்திருப்பனவென்று (உறவாக) நினையாமலீ (அம்மலர்கள்) எல்லாவற்றையும், (பயிர்க்குப் பகையாக நெருங்கின வென்று தலைவன் கட்டளையிட) களைந்தனர். (இனத்தார்) பகைஞராய் நெருங்கிய சமையத்திலே இறைவன்

கட்டளைவழியினின்று தண்டிப்பவர்க்கு உறவினர் என்று (தாட்சண்யம் பார்த்தல்) உளதோ. (இல்லே). எ-று.

இச் செய்யுள் வேற்றுப்பொருள் வைப்பணி. (உரு.)

புரையற வுணர்ந்தோர் தூலின் பொருளினு ளடங்கி யந்தூல்
வரையறை கருத்து மான வளர்கருப் புறம்பு தோன்றிக்
கரையமை கல்வி சாலாக் கவிஞர்போ லிறுமார் தந்தூ
லுரையென விரிந்து கற்பின் மகளிர்போ லொகிந்த தன்றே.

(இ-ள்.) வளர்கின்ற கரு (ஐயந்திரிபாதி) குற்றங்க ளறக் கற்றறிந்தோர் (இய
ற்றிய) தூலிலே (பொருந்தியிருக்கும்) பொருள்போல (உள்ளே) அடங்கியிருந்து,
அந்தூற்பொருளுக்கு வரையறைப்பட்ட கருத்துணைபோல வெளிப்பட்டு, (இலக்கண)
வரம்பு பொருந்திய கல்வி நிரம்பப்பெறாத புன் கவிஞர் போல இறுமாந்து, அந்தூ
லின் பொருள்போல விரிந்து, கற்புடைய மாதர்கள்போலத் (தலை) வளைந்தது. எ-று.

கரு வென்றது ஈண்டுக் கதிர்.

ஐய முதலிய குற்றங்க ளொழியக் கற்ற சான்றோர் அருளிய தூல் வெற்று
ரையா யிராது பொருள் பொதிந்து கிடக்குமாறு சூலாயிருந்து (சூல் = கம்பம்), “கவி
ப்பொருள் கருக்கிக் காட்டல் தாற்பரியம்” என்றபடி, அப்பெருநூலுக்குங் கருத்து
கிறிதாக நிற்குமாறு கிறிது தோன்றி வெளிப்பட்டு, உத்தமாகிரியரிடத்து முறைப்
படி கல்வி கல்லாத புன் கவிஞர் தக்க புலவரை மதியாது தருக்கும்று நிற்குமாறு,
இளம்பருவத்தாற் றலைநிமிர்ந் திறுமாந்து, வல்லோர் நூலுக் குறைசெய்யுங்கால் அஃ
தளவு கடந்து விரியுமாறு கதிர் விரிந்து, கற்பின்மகளிர் பிறிதொன்றினையுங் காண
விரும்பாது தமது கால்களைப் பார்க்குமாறு தலைசாய்ந்து நின்றது என முறையே
பயிர் வளர்ந்ததன்மையை விளக்கினர். (உசு)

அன்புறு பத்தி வித்தி யார்வநீர் பாய்ச்சுந் தொண்டர்க்
கின்புரு வான வீச னின்னருள் வினையும் மாபோல்
வன்புறு கருங்கான் மள்ளர் வைகலுஞ் செவ்வி நோக்கு
நன்புல முயன்று காக்க வினாந்தன நலுந்தன சாவி.

(இ-ள்.) அன்பு பொருந்திய பத்தியாகிய விதையை விதைத்து ஆசையாகிய
நீரைப் பாய்ச்சுகின்ற அடியார்களுக்கு, ஆனந்தமே திருமேனியாகக் கொண்டருளிய
சிவபெருமானது இனிய திருவருட்பயன் வினையுமாறுபோல, வலிமை மிகுந்த கரிய
கால்களையுடைய உழவர்கள் தினந்தோறும் பருவம் பார்த்து நல்ல வயல்களுக்கு (எரு
விடல் முதலிய) முயற்சிகளைச் செய்து காக்க, நன்மணமுங் குளிர்ச்சியும் பொருந்திய
நெற்பயிர்கள் விளைந்தன. எ-று.

“அன்புறு பத்தி வித்தி யார்வநீர் பாய்ச்சுந் தொண்டர்க் - கின்புறு வான
வீச னின்னருள் வினையும்” எனக்கூறியதனை, —“நெஞ்சப் புனத்து வஞ்சக் கட்டை
யை - வேரற வகழ்ந்து போக்கித் தூர்வைசெய் - தன்பெனும் பத்தி கோலி முன்
புற - மெய்யெனு மெருவை விரித்தாங் கைய நில் - பத்தித் தனிவித் திட்டு நித்தலு-
மார்வத் தெண்ணீர் பாய்ச்சி நேர்நின்று - தடுக்குநர்க் கஞ்சா திடுக்கண் செய்யும் -
பட்டி யஞ்சினுக் கஞ்சியுட் சென்று - சாந்த வேலி கோலி வாய்ந்தபின்-ஞானப் பெ
ருமுனை நந்தாது முனைத்துக் - கருணை யிளந்தளிர் காட்ட வருகாக் - காமக் ருரோதக்
கணையறக் கணந்து - சேமப் படுத்துழிச் செம்மையி னோங்கி - மெய்ம்மயிர்ப் புளக்
முமிழ்த்திட் டம்மெனக்-கண்ணீ ரரும்பிக் கடிமலர் மலர்ந்து - புண்ணிய வஞ்செழுத்
தருங்காய் தோன்றி-நஞ்சுபொதி-காள கண்டமுங் கண்ணொரு மூன்றுந்-தோளொரு
நான்குஞ் சுடர்மூக் மைந்தும் - பவளநிறம் பெற்றுத் தவளரீறு பூசி - அறுசுவை யத

னினு முறுசுவை யுடைத்தாய்க் - காணினுங்கேட்பினுங் கருதினுங்கனிதருஞ்சேனூயர் மருத மாணிக்கத் திங்கனி - பையப் பையப் புழுத்துக் கைவர” எனக்கூறிய பட்டினத்தழிகள் திருவாக்கான் விளங்க வறிக. (2௫)

அகனில வேறுபாட்டி னியல்செவ்வி யறிந்து மள்ளர்.
தகவினை முயற்சி செய்யக் காமநூல் சாற்று நான்கு
வகைநலார் பண்பு செவ்வி யறிந்துசேர் மைந்தர்க் கின்ப.
மிகவினை போகம் போன்று வினைந்தன பைங்கூழெல்லாம்.

(இ-ள்.) காமநூல் கூறுகின்ற நான்குவகையினராகிய மாதர்களது தன்மையும் பருவமு முணர்ந்து புணரும் ஆடவருக்கு ஆனந்தம் மிகுதியாக விளங்கும் போகத்தைப்போல, பள்ளர்கள் அகன்ற நிலவேற்றுமைத்தன்மையையும், அந்நிலத்திற் பயிர் செய்யும் பருவத்தையும் உணர்ந்து அவற்றிற்குத் தக்க தொழின்முயற்சிகள் செய்ய, பசுமையாகிய (நன்செய்ப் புன்செய்ப்) பயிர்களெல்லாம் வினைந்தன. எ-று.

நான்குவகை நலார்—பதுமிதி - சத்தினி - சங்கினி - அத்தினி.

மாதர்தன்மை முதலியன வென்றதை “பரந்த சாகி குணர் தெய்வப் பயிற்சி சேட்டை சுபாவ மின்பத் - தரங்கள் கொள்கை யிங்கிதமே முதலார் தகுதி” என்றதனை னறிக.

மாதர்போல நிலமும், மாதரிடத்துணடாம்போகம்போல நிலங்களின் போகமுமென வுலகித்தார். வினைவும் போகமாகையார் போகம்போன் நென்றார். (2௬)

கொடும்பிறை வடிவிற் செய்த கூனிரும் பங்கை வாங்கி
முடங்குகால் வரிவண் டார்ப்ப முள்ளரைக் கமல நீல
மடங்கவெண் சாவி செந்நெல் வேறுவேற ரிரந்தி டாக்கி
நெடுங்களத் தம்பொற் குன்ற நிரையெனப் பெரும்போர் செய்தார்.

(இ-ள்.) (மருதநிலமாக்கள்) வளைந்த பிறைச்சந்திரன்வடிவுபோலச் செய்துள்ள ஆரிவானைக் கையி லேந்தி, முடங்கிய கால்களையுங் கீற்றுக்களையுமுடைய வண்டுக்கள் (மேலெழுந்து) ஒலிக்கும்படி, முட்ட பொருந்திய அழையையுடைய தாமரைமலர்களும் நீலோற்பலமலர்களும் அடங்க, வெண்ணெல் விளைவுகளையும், செந்நெல் விளைவுகளையும் வெவ்வேறாக அறிந்து கற்றைகள் கட்டி, நெடிய களத்திலே அழகிய பொன்மலைகளின் வரிசைகள்போல (வரிசைகளாகப்) பெரிய போர்கள்போட்டார்கள்.

நீர்வள மிகுதியால் அப்பயிருடன் நீர்க்கொழிகளாகிய தாமரை நீலம் முதலியவை பயிராகி வண்டுகள் அவைகளின் மலர்களிலுள்ள தேனையவாவி வசிக்கிறுந்தமையின், அவர்கள் பயிரையறுக்கப்-புகுங்கால் கமலமுதலிய கொழிகளை யறுத்தமையின் வண்டுகள் நிறற்றுகிடமின்றி மேலெழும்மி யார்த்தன வென்பார் “முடங்குகால் வரிவண் டார்ப்ப முள்ளரைக் கமலநீல மடங்க” என்றார். (2௭)

கற்றைவை களைந்து தூற்றிக் கூப்பியூர்க் காணித் தெய்வ
மற்றவர்க் கற்ற வறநீர் தளவைகண் டாறி லொன்று
கொற்றவர் கடமை கொள்ளப் பண்டியிற் கொடுபோய்த் தென்னு
மற்றவர் சுற்றந் தெய்வம் விருந்தினர்க் கூட்டி யுண்பார்.

(இ-ள்.) (உழவர்கள்) திரளாகிய வைக்கோல்களைப் போக்கி (நெற்களைத்) தூற்றி (பொலிகளாக) க்குவித்து, ஊர்க்காணித் தெய்வங்களுக்கும் தரித்திரர்களுக்கும் அளவிட்ட. முறைப்படி கொடுத்து (அதன்மேல் மிச்சத்தை) அளவிட்டு, ஆறி லொருபாகத்தை அரசர்கள் தமது இறைப்பொருளாகக் கொள்ள, (மற்றதை) பண்டியிற் கொண்டுசென்று பிறிரர் - உறவினர் - தேவர் - விருந்தினர் (இவர்களுக்கு) உண்பித்துத் தாரும் உண்பாரிகள், எ-று.

ஊர்க்காணித் தெய்வமென்றது—கிராமதேவதை பிடாரி யெனக்கொள்க.

தென்னுமெற்றவர் = பிதிரர். இவர் பிரமனாற் சிருட்டிகாலத்திலேயே படைக்கப்பட்ட ஓர் தெய்வச்சாதியர். விருந்தினர் என்றது அதிதிகளை. இதனை

பழமொழி.

“அட்டுண்டு வாழ்வார்க் கதிதிக ளெஞ்ஞான்றும்
அட்டுண்ண மாட்சி யுடையவர்—அட்டுண்டு
வாழ்வார்க்கு வாழ்வா ரதிதிக ளென்றுணாத்தல்
வீழ்வார்க்கு வீழ்வார் துணை” என்பதனுநறிக.

தென்னுமெற்றவர் முதலிய நால்வகையினனாயும் உண்பித்தற்குத் தாமுயி ரோடிருந்து செய்ய வேண்டெவின் தம்மைப் பாதுகாத்தலும் அறமாமென்பார் “தாமும் உண்பார்” என்றார். இச்செய்யுளின் கருத்தை “தென்புலத்தார் தெய்வம் விருந்தொக்க றுனென்றாந் - கைமபுலத்தா ரேம்ப நலை” என்னுந் திருக்குறளானறிக.)

சாறடு கட்டி யெள்ளுச சாமைகொள் ளிறுங்கு தோரை
யாறிடு மதமால் யானைப் பழுக்குலை யவனா யேனல்
வேறுபல் பயறே டின்ன புன்னில விளைவு மற்று
மேறெடு பண்டி யேறறி யிருநிலங் கிழிய வுப்பார்.

(இ-ள்.) கருப்பஞ்சாற்றற் காய்ச்சப்படும் வெல்லமும், எள்ளும், சாமை யும், கொள்ளும், சோளமும், மலைநெல்லும், ஆறுபோலும் ஊற்றெடுக்கின்ற மிக்க மத ரீனாயுடைய யானையின் பழுவெலும்பின் வரிசைபோன்ற வாழைக்குலைகளும், அவ னாயும், திணையும், பல்வேறுவகைப்பட்டபயறுகளுமாகிய இப்புன்செய்ப்பயிர்களையும், எருதுகளின்மேலும் பண்டிகளின்மேலு மேற்றி, பெரிய பூமியானது பிளவுறும்படி செலுத்துவார்கள். எ-று.

சாறடுகட்டி - யானைப்பழுக்குலை என்றிரண்டும் நன்செய் விளைவாயிருப்பி னும், பின்னர்ப்பேர்ந்த எள்ளுச்சாமைகொள்ளிறுங்குதோரையா தியவற்றால் பன்மை பற்றியவழக்காகப் புன்செய்விளைவோடுடனெண்ணப்பட்டன. (உ.சு)

துறவின ரீச னேசத் தொண்டினர் பசிக்கு நல்லூண்
மறவினைப் பிணிக்குத் தாகரு மருந்துடற பணிபபுக காடை
புறைவிடம் பிறிது நல்கி யவரவ ரொருகிச செய்யு
மறவினை யிடுக்க னைக்கி யருந்ததி யுய்கக வல்லாரா.

(இ-ள்.) முற்றத் துறந்தவர்களும், கிவநேசம் பொருந்திய அடியார்களும், ஆக வுள்ளவர்களது பசிக்கு நல்ல வுணவும், சீங்குதலில்லாத (ஊழ்) வினை வசத்தான் வரும் வியாதிகளுக்கு அவுடதமும், (மழை - பணி முதலியவற்றா னுண்டாகும்) உடல் நடுக்கத்திற்கு வஸ்திரமும், வசித்தற்கிடமும், இன்னும் வேண்டிய ஈனைய பொருள் களையும் உதவி, அத்துறவிகளும் அடியார்களும் தத்தம் (மேற்கொண்ட ஸீலகளில் வழுவாது) ஒழுகும் தருமச் செயல்களுக்குவரும் இடையறுகளை அவற்றாலொழித்து, அரிய வீட்டுவழியிற் செலுத்த வல்லவராவர். (அந்நாட்டினர்) எ-று.

ஊழ்வினைதன்னைச் செய்தானை விடாது என்பதை

நாலடியார்-பழவினை.

“பல்லாவு றுய்த்து விடினுங் குழக்கன்று
வல்லதார் தாய்நாடிக் கோடலைத்—தொல்லைப்
பழவினை யன்ன தகைத்தேதற் செய்த
கிழவினை நாடிக் கொளற்கு.” என்பதனு நறிக.

இச்செய்யுளின் கருத்தை “இல்வாழ்வா நென்பா னியல்புடைய மூவர்
க்கு - நல்லாற்றி னின்ற துணை” என்னுந் திருக்குறளானறிந். (௩௦)

நிச்சலு மீச னன்பர் நெறிப்படிற் சிறார்மேல் வைத்த
பொச்சமி லன்பு மன்னர் புதல்வரைக ண்டா லன்ன
வச்சமுங் கொண்டு கூசியடிபணிந் தினிய கூறி
யிச்சையா நொழுதி யுள்ளக் குறிப்பறிந் தேவல் செய்வா.

(இ-ள்.) தினந்தினமும் சிவநேசமுடைய அடியார்கள் வழியில் எதிர்ப்பட்டால், தமது புதல்வர்போலுள்ள மெய்யன்பும், அரசர்களுடைய புதல்வரைக் கண்டாலொத்த பயமும் அடைந்து (நிவகடாகதம் பெற்றிருக்கும் அவரது மேம்பாட்டையும், தமது தாழ்வையுஞ் சீர்தூக்கிச்) கூசி, திருவடிகளைப் பணிந்து இன்சொற்கள் வசனித்து, அவர்களது விருப்பத்தின்வழி நடந்து மனக்குறிப்பையறிந்து (அவர்கட்கு வேண்டிய) பணிவிடைகளைச் செய்வார்கள். (அந்நாட்டினுள்ளவர்கள்) எ-று.

நித்தல் - நிச்சல். மருஉ. பொச்சம் இது திசைச்சொல். (௩௧)

நறைபடு கனிதேன் பெய்த பாலொடு நறுநெய் வெள்ள
நிறைபடு செம்பொன் வண்ணப் புழுநகலா னிமிர்ந்த சோறு
குறையற வுண்டு வேண்டும் பொருள்களுங் கொண்மி னென்ன
மறைமுத லடியார் தம்மை வழிமறித் தருத்து வார்கள்.

(இ-ள்.) சிவபெருமா னடியவர்களை (வழியிற் கண்டால்) போகவொட்டாமற் றடுத்து, தேன்பொருந்திய கனியையும் தேனொகலந்த பாலையும் நன்மணம்பொருந்திய நெய்ப்பெருக்கு நிறைந்த பருப்போடு கலந்த அரிசியாற் சமைத்தோங்கிய அன்னத்தையும் குறைவில்லாமற் புசிப்பித்து, இன்னும் வேண்டிய பொருள்களையுங் கொள்ளுங்களென்று (அந்நாட்டினர் தமத்கிருப்பிடத்திற்கழைத்துவந்து) உண்பிப்பர்.

செம்பொன்வண்ணப் புழுக்கல்-பருப்புச்சோறு. செம்பொன்வண்ணம் = செவந்த பொன்போலு நிறமுடையது. இது உவமைத்தொகைப்புறத்துப் பிறந்த அன்மொழித்தொகை. புழுக்கல் = அரிசி; சோறு. இது தொழிலாகுபெயர்.

கற்றைவைகளைந்து என்னுஞ் செய்யுள்முதல் இதுகாறும், அந்நாட்டினர் என வருவித்துத் தோன்று எழுவாயாகக் கொள்க. (௩௨)

பின்னெவ லுரைப்ப தந்தப் பெருந்தமிழ் நாடாங் கன்னி
தன்னிடை யூர்க ளொன்னு மவயவர் தாங்கச் செய்த
பொன்னியல கலனே கோயின் மடமறப் புறநீர்ச சாலை
யின்னமு தருத்து சாலை பெனவுருத் திரிந்த தம்மா.

(இ-ள்.) அந்தச் சிறப்பினையுடைய பெரிய செந்தமிழ் நாடாகிய கன்னியிடத்திலுள்ள மற்றையுர்களென்னும் உறுப்புகள் தாங்கச்செய்த பொன்னாலியன்ற ஆபரணமே திருக்கோயில் - திருமடம் - தருமசத்திரம் - தண்ணீர்ப்பந்தல் - இனிய அன்னத்தை யுண்பிக்குஞ் சாலை ஆகிய இவைகளாக வழுவும் வேறுபட்டன வென உரைப்பதன்றி வேறே யாதுசொல்லத்தக்கது. எ-று.

பாண்டிநாட்டைப் பெண்ணாகவும், அதனகத்துள்ளவர்களை யவயவங்களாகவும், கோயில் மடப்புற முதலியவற்றை அவ்வுறுப்புகள் தாங்கிய கண்ணாகவும் உருவக்ஞ் செய்தனர். (௩௩)

திணை மயக்கம்.

கலநிலைத்துறை.

இன்ற டம்புனல வேலிரு ழிந்நில வரைப்பிற்
குன்ற முலலைதண் பணைநெய்தல் குலத்திணை நான்கு
மன்ற வுள்ளமற் றவைநிற்க மயங்கிய மரபி
னென்றோ டொன்றுபோய் மயங்கிய திணைவகை யுரைப்பாம்.

(இ-ள்.) இனிய விசாலமாகிய நீர்நிலஞ்சூழ்ந்த இந்தச் செந்தமிழ்நாட்டெல்லை யில், குறிஞ்சி - முல்லை - குளிர்ச்சிதங்கிய மருதம் - நெய்தலாகிய நான்கு சிறப்புடைய திணைகளும் நிலைபெற்றுள்ளன. அந்நிலங்கள் நிற்க; மயக்கமரபால் ஒரு நிலத்துக் கருப்பொருளோடு மற்றொரு நிலத்துக் கருப்பொருள் சென்று மயங்கிய திணை மயக்கப் பகுதியை (இனிக்) கூறுவாம். எ-று.

திணை நான்கு. அவை, குறிஞ்சி - முல்லை - மருதம் - நெய்தலென்பன; அவற்றுள், மலையும் மலைசூழ்ந்த நிலமுங் குறிஞ்சி, காடுங் காடுசார்ந்த பூமியும் முல்லை. வயலும் வயல்கூழ்ந்த நிலமும் மருதம். கடலுங் கடற்களையும் நெய்தல் எனப்படுமாகலின், இந்நான்கே சிறந்தனவென விளக்கிக் “குலத்திணைநான்கு” என்றார். பாலையென ஒன்று கூட்டி ஐந்தென வழங்குவோயெனின், “முல்லையுங் குறிஞ்சியு முறைமையிற் றிரிந்து**பாலை யென்பதோர் படிவங்கொள்ளும்” என்றபடி, குறிஞ்சியும் முல்லையுங் கூடிய வழிப் பாலையாதலின் அஃது சிறப்பிலதாயிற்று.

“மயங்கிய மரபின்” என்பதற்கு முறைமயங்கிக்கலந்த மரபு (மரபு=குலம்) போல, எனப் பொருள்கொள்ளுதலு மொக்கும். இவ்வாறு கொள்ளின் இன் என்பதை ஒப்புப்பொருள் பயக்கும் ஐந்தனுருபிடைச் சொல்லென்க.

மயங்கிய மரபினராவார். அநுலோமர் - பிரதிலோமர் - அந்தராளர் - விராத்தியனொன்பபெவர். அவருள் - உயர்குலத்தானுக்கும் இழிகுலப்பெண்ணுக்கும் பிறந்த பிள்ளை அநுலோமன் எனவும், இழிகுலத்தானுக்கும் உயர்குலப்பெண்ணுக்கும் பிறந்த பிள்ளை பிரதிலோமன் எனவும், அநுலோமத் தந்தைக்கும் பிரதிலோமத் தாய்க்கும் பிறந்த பிள்ளை அந்தராளன் எனவும், பிரதிலோமத்தந்தைக்கும் அநுலோமத் தாய்க்கும் பிறந்த பிள்ளை விராத்தியன் எனவும் பெயர்பெறும. இதனை,

“உயர்ந்தநாத் குலத்தி லாண்பெண் ணுயாவிழி விரண்டேங் கூடி

யியங்கிய பிள்ளைப் பேபோ யனுலோம னென்று கூறு

நயந்தவப் பெண்ணு மாணு நண்ணிய வுயர்வு தாழ்வில்

வியந்திடும் பிள்ளைப் பேபோ விரற்பிரதி லோம னுமே.

பெருத்தவவ் வனுலோ மன்னே பிரதிலோம னென்ற பேரி

லுரைத்தவான் பெண்ணில் வந்தே யுற்றவ னந்த ராள

னிரைத்தவர் மறிக் கூடிப் பிறந்தவ னீண்ட பேபோ

விரித்தது வினவிக் கேட்கில் விராத்திய னென்னு நூலே” —என்னுஞ்

சூடாமணியானறிக.

(நசு)

கொல்லை யானினா மேய்ப்பவர் கோழிணர்க் குருந்தி

னெல்லை தாயகிற் படர்கறிக் கருந்துண ருகுப்ப

முல்லை சோறெனத் தேன்விராய் முத்திழை சிற்றி

லெல்லை யாயமோ டாடுப வெயின்சிது மகளிர்.

(இ-ள்.) முல்லை நிலத்திலே பசுமந்தையை மேய்க்கின்றவர்கள் கொழுவிய பூங்கொத்தினை யுடைய குருந்தமரத்தில் விணாந்து தாவியேறி, அதிற் குறிஞ்சிநிலத்

தினின்று) படர்ந்த மிளருக்கொடியிலுள்ள கரிய கொத்துக்களை யுதிர்ப்பார்கள். (பாலை நிலத்திலுள்ள) வேடப்பெண்கள் (நெய்தநிலத்திலுள்ள) முத்தாற்கோலிய குறு வீட்டில் (முல்லை நிலத்திலுள்ள) முல்லையரும்பே சோராக அகனோடு தேன் கலந்து பெண்கள் கூட்டத்தோடு விளையாடுவார்கள். எ-று.

இச் செய்யுளில், முல்லையிலத்துடன் குறிஞ்சிநிலத்திற்கும், பாலைநிலத்துடன் முல்லையிலத்திற்கும் குறிஞ்சிநிலத்திற்கும் நெய்தனிலத்திற்கும் மயக்கங்கூறினர். (1)

சன்றொடு நிற்களி வண்டுவாய் நக்கவீரங் கரும்பு
மென்று பொன்சொரி வேங்கைவா யுறங்குவ மேதி
குன்றி எந்தினை மேய்ந்துபூங் கொழுநிழன் மருதஞ்
சென்று நங்குவ சேவக மெனமுறச் செவிமா.

(இ-ள்.) (மருதநிலத்திலுள்ள) எருமைகள், தமது கன்றுகளும் மயக்கமுடைய வண்டுகளும் தமது கடைவாயை நக்கும்படி குளிர்ந்த கரும்புகளை மென்று, (குறிஞ்சி நிலத்திலுள்ள) பொன் (போலும் மலர்களைச்) சிந்துகின்ற வேங்கைமரநிழலில் கண்டு யில்வன, குறிஞ்சிநிலத்திலுள்ள மூறம்போன்ற செவியையுடைய யானைகள் முதிராத தினைக்கதிர்களை மேய்த்து மலர்களை யுடைய மருதநிலத்தின் கொழுவிழ நிழலிலே சென்று (தாம்) துயிலுவிடமாகக் கொண்டு உறங்குவன. எ-று.

சேவகம் = யானை துயிலுமிடம். பொன் - வேங்கை - தினை ஆகுபெயர்கள்.

இச் செய்யுளில் மருதநிலத்துடன் குறிஞ்சிநிலத்திற்கும், குறிஞ்சிநிலத்துடன் மருதநிலத்திற்கும் மயக்கங் கூறினர். (௩௬)

என்று தெண்டினா யெறிவளை யெயிற்றிய ரிழைத்த
சிற்றில் வாய்துழைந் தழிப்பவச் சிறுமியர் வெகுண்டு
பற்றி லாரொளச் சிதறிய மனவணி பரதர்
முற்றி லாழுலைச் சிறுமியர் முத்தொடுங் கோப்ப.

(இ-ள்.) (நெய்தனிலத்தில்) களையுடன் மோதும் தெள்ளிய (கடலின்) அலைகள் வீசுகின்ற சங்குகள், (குறிஞ்சிநிலத்திலுள்ள) குறச்சிறுமியர் கோலிய சிற்றிலி னிடத்தே புருந்து அதனை யழிக்க, அச் சிறுமியர் கோபித்துப் பற்றில்லாதவர்போல (கழற்சி) எறிந்த மனவணியாபரணத்தை, பரதர்குலத்திற் றேன்றிய முதிராத தனங்களை யுடைய சிறுமியர் முத்துக்களோடு கோவை செய்வார்கள். எ-று.

கோப்ப - பலர்பாற்படர்க்கை வினைமுற்று.

இச் செய்யுளில் நெய்தனிலத்துடன் பாலைநிலத்திற்கும், பாலைநிலத்துடன் நெய்தனிலத்திற்கும் மயக்கங்கூறினர். (௩௭)

முல்லை வண்டுபோய் முல்லையாழ் முளரிவாய் மருதம்
வல்ல வண்டினைப் பபிற்றிப்பின் பயில்வன மருதங்
கொல்லை யான்மடி யெறிந்தினங் குழவியென் றிரங்கி
யொல்லை பூற்றுபால் வெள்ளத்து னுகள்வன வானே.

(இ-ள்.) முல்லையிலத்திலுள்ள வண்டுகள் (மருதநிலத்திற்குச்) சென்று தமது முல்லையிலப்பண்ணைத் தாமமாமலில் வசிக்கும் மருதப்பண்ணில் வன்மைவாய்ந்த வண்டுகளுக்குக் கற்பித்து, பிறகு அம் மருதநிலப்பண்ணைக் கற்றுக்கொள்ளின. (மருத நிலத்திலுள்ள) வானாயின்கள் முல்லையிலத்திலுள்ள பசுவின் மடியில் மோத (அப்பசு அதனைத் தன்) இளங்கன்று முட்டியதெனக் கருதி மனங் கனிந்து வினாத்து சொரியும் பால்வெள்ளத்துள் புரள்வன. எ-று.

இச் செய்யுளில் முல்லைநிலத்துடன் மருதநிலத்திற்கும், மருத நிலத்துடன் முல்லைநிலத்திற்கும் மயக்கங் கூறினர்.

யாழ் என்பது பண்ணினை யுணர்த்தவின் கருவியாகுபெயர். (ங.அ)

கரும்பொற் கோட்டினம் புன்னைவாய்க் கள்ளுண்டு காளைச்
கரும்பு செவ்வழிப் பாண்செயக் கொன்றைபொன்சொரிவ
வருந்த டங்கடல் வளையெடுத்தாழியான் கையி
விருந்த சங்கென விறைகொளப் பூவைமே லெழிவ.

(இ-ள்.) ஆண் வண்டுகள் (நெய்தனிலத்திலுள்ள) இரும்புபோன்ற கரிய கொம்புகளையுடைய முகிராத புன்னைமலரிற் பொருந்திய கள்ளைப் பருகி (அந் நெய்தனிலத்திற்குரிய) செவ்வழிப்பண்ணைப் பாட (முல்லைநிலத்திலுள்ள) கொன்றைமரங்கள் (சுதைத்தன்மை மிக்கார்போல) மலராகிய பொண்ணைச் சொரியாநிற்கும். அளத் தற்கரிய பெரிய கடலானது (அலையாகிய கையினால் தன்னிடத்துள்ள) சங்கத்தை யெடுத்து விண்ணின் கரத்திலிருக்கும் பாஞ்சசன்னியம்போல (முல்லைநிலத்திருக்கும்) காயாஞ்செடியில் நிலைபெற்றிருக்க எழியாநிற்கும். எ-று.

செவ்வழிப்பண் - நெய்தனிலப்பண்.

ஆழியான் கையிலிருந்த சங்கென்றது.

அவந்திதேசத்திலுள்ள சாந்திவினி யென்பவனாக் கிருஷ்ணனும் பலராமனும் வித்தியாகுருவாகக்கொண்டு வேதாகமங்களைக் கற்றுணர்ந்தனர். பிறகு கண்ணன் ஆசிரியனை வணங்கி “உமக்கு வேண்டிய குருகாணிக்கை யாது” எனக் கேட்க, அவர் பத்தினியாகாகக் கேட்டனர். அவர் மனைவி “இதிது காலத்திற்கு முன், சமுத்திரஸ்தானஞ்செய்கையில் அலையில் அகப்பட்டிருந்த நமது புத்திரனைக் கேளுங்கள்” என்று சொல்ல, அவ்வாறே கண்ணனைக் கேட்டனர். உடனே கண்ணன் தன் அண்ணனுடன் தேரோறி வருணலோகமடைய, அதுகண்ட வருணன் கண்ணனை வணங்கி “வந்தகாரணம் யாது” என, கண்ணன் “கடலாகெயி விற்றத எம தாசிரியர் புதல்வனைத் தருக” என, வருணன் “கடலில் வசிக்கும் பாஞ்சசனன் என்னும் அவுணன் விழுங்கிவிட்டான்” எனக் கேட்டகண்ணன், கடலிற் பாய்ந்து அங்கு துயிலும் அசுரனது நெஞ்சைப் பிளந்து அதனுள்ளிருந்த சங்கைக் கைக்கொண்டு தேரோறி இயமனுல கடைந்து சங்கைப் பூரித்தனன். அவ் வோசை கேட்ட இயமன் வினாந்தோடிவந்து வணங்கி இங்கு வந்தகாரணம் யாதெனக் கேட்டுணர்ந்து புதல்வனைத் தரக் கண்ணன் அப்புதல்வனை ஆசிரியன்முன்கொணர்ந்து விடுத்தனனென்பது.

* இச் செய்யுளில் நெய்தனிலத்துடன் முல்லைநிலத்திற்கு மயக்கங்கூறினர். (.)

கழிந்த தெங்கினெண் பழம்பரீஇ முட்பலாக் கனிகின்
டழிந்த தேனுவார்க் கேணிபாய்ந் தகற்றுவ வுவனா
வழிந்த தேன்மடற் கேதகை மலர்நிழல் குருகென்
றொழிந்த தாமரைப் போதுபுக் கொளிப்பன கெண்டை

(இ-ள்.) (மருதநிலத்திலுள்ள குலையினின்று) நீங்கிய தென்னமரத்தின் ஒளியிய நெறுகள் விழுதலால், (குறிஞ்சிநிலத்திற் பயிராகிய) முட்புறத்தையுடைய பலாக்கனிகள் கிழிந்து சிந்தியதென்பருக்கு (நெய்தனிலத்திலுள்ள) உவர்ப்புக்கிணறுகளிற் பாய்ந்து (அந்நீரின்) உவர்ப்பை யொழிக்கும். மருதநிலத்திலுள்ள சேல்கெண்டைகள் (நெய்தனிலத்திலுள்ள) தேன் சிந்திய இதழ்களையுடைய தாழைமலரின் நிழலை (மருதநிலத்திலுள்ள) கொக்கு என்று கருதிப் பயந்து (அந்நிலத்திலத்திற்குரிய) அப்பற்றை, இருந்து நீங்கிய தாமமாமலரிற் புருந்து ஒளித்துக்கொள்ளும், எ-று.

இச் செய்யுளில் மருதநிலத்துடன் குறிஞ்சிநிலத்திற்கும் நெய்தனிலத்திற்கும், நெய்தனிலத்துடன் மருதநிலத்திற்கும் மயக்கங் கூறினர்.

சேல் - மருதநிலக் கருப்பொருளாயிருக்க, அஃது வெள்ளத் தடங்காது கிளம்பி நெய்தனில மடைந்ததென்க. (சு0)

ஆறு சூழ்கழிப் புலால்பொரு தசைந்துகன் தைதை
சோறு காலவன வாம்பல்வாய் திறப்பன துணிந்து
கூறு வாரெனக் குவளைகண் காட்டிடக் கூழத்
தூறு வாரெனச் சிரித்தலர் தூற்றுவ முல்லை.

(இ-ள்.) (நெய்தனிலத்திலுள்ள) வளைவாகிய தாழைகள் ஆறுகச்சூழ்ந்த (உப்பங்) கழியின் புலால் நன்றத்தைச் சகியாமல் (உடல்) நடுங்கி, (மலரிருந்து மகரந்தமாகிய) சோற்றைக்கக்க, (அதற்கெகிராக மருதநிலத்திலுள்ள) ஆம்பல் மலர்கள் (அச்சோற்றையுண்ண அவாவினபோல) வாயைத் திறப்பன. (அங் விழிதொழிலை அம்மருதநிலத்துள்ள) குவளைச்செடிகள் பார்த்து (பிறர் குற்றத்தை) வெளியிடுவார் போல (மலராகிய) கண்களார் (சைகைசெய்து) காட்ட, (அதற்காக முல்லைநிலத்திலுள்ள) முல்லைச்செடிகள் (பிறர் குற்றங்கண்டு தம்முட்) கூடி (நகைத்து) அலர்தூற்றுவார்போல (மலர்தலாகிய) நகைத்தல் செய்து, (பழைய அலர்களைத்) தூற்றுதல் செய்யும். எ-று.

சோறுகால்வன = சோற்றைக் கக்குவன ; மகரந்தத்தைச் சொரிவன. வாய் திறப்பன = (உண்ணும் வேட்கையால்) வாயைத் திறப்பன ; மலர்வன. கண்காட்டிட = கண்ணை சைகைசெய்து காட்ட; அரும்ப. அலர்தூற்றுவு = பழியைப் பரையியத் தூற்றுவன ; அரும்பிப் பழைய மலர்களைச் சொரிவன. எனச் சிலேடைப் பொருள்கொள்க.

இச்செய்யுளில் நெய்தனிலத்துடன் மருதநிலத்திற்கும் முல்லைநிலத்திற்கும் மயக்கங் கூறினர். (சுக)

துள்ளு சேல்விழி றுளைச்சியர் சுறவொடு மருந்தக்
கள்ளு மாறவுங் கூனலங் காப்துனை யவரை
கொள்ளு மாறவுங் கிழங்குகேன் கொழுஞ்சுவைக் கன்ன
லெள்ளு மாறவு மளப்பன விடைக்கிடை முத்தம்.

(இ-ள்.) துள்ளும் இயற்கைபொருந்திய சேற்கெண்டைபோலும் விழியையுடைய நெய்தனிலப் பெண்கள் சுறாமீனோடும் உண்ண (மருதநிலத்திலுள்ள) கள்ளுக்கு மாறவும், (குறிஞ்சிநிலத்திலுள்ள) புளியங்காய்க்குந் தினையரிசிக்கும் (முல்லைநிலத்திலுள்ள) அவரைக்குங் கொள்ளுக்கு மாறவும், (குறிஞ்சிநிலத்திலுள்ள) கிழங்குக்குந் தேனுக்கும், (மருதநிலத்திலுள்ள) மிக்க சுவையுடைய கரும்புக்கும் (முல்லைநிலத்திலுள்ள) எள்ளுக்கும் மாறவும், அளக்கும்பொருள்கள் மாறப்படும் பொருளளவிந் கேற்ப மாறும் பொருளளவு முத்தங்களாம். எ-று.

கூனலங்காய் = புளியங்காய் ; அளப்பன = எழுவாய். முத்தம் பயனிலை.

இச்செய்யுளில் நெய்தனிலத்துடன் மருதநிலத்திற்குங் குறிஞ்சிநிலத்திற்கும் முல்லைநிலத்திற்கும் மயக்கங் கூறினர்.

நெய்தனில மாதர்கட்குக் கிடைப்பனவாகிய சுறாமீன்களையும் முத்தங்களையும் ஏனைய மூவகை நிலத்துப் பொருள்கட்குப் பண்டமாற்றாக மாற்றுவர் என்பது கருத்து. பண்டமாற்றென்பது ஒருபொருள் வேண்டுவோர் அப்பொருள் பெறுமளவு தம்மிடத்திலுள்ள பொருளை மாற்றுதலாம். (சுக)

அவமி கும்புலப் பகைகடந் துயிர்க்கெலா மன்பா
நவமி குங்குடை நிழற்றிமெய்ச் செய்யகோ னடாத்திச்
சிவமி கும்பர ஞானமெய்த் திருவொடும் பொலிந்து
தவமி ருந்தர சாள்வது தண்டமிழ்ப் பொதியம்.

(இ-ள்.) தீமைமிருந்த ஐம்புலப்பகையை யொழித்து எல்லாவுயிர்களிடத்
தும் அருளாகிய புதுமைமிருந்த குடைநிழலைச்செய்து மெய்யுணர்வாகிய செங்கோலை
ச்செலுத்தி மங்கலகர மிருந்த பரஞானமாகிய அழியாத செல்வத்துடன் விளங்கிச்
சிவயோகமிருந்து அரசாட்சிசெய்யுமிடம், தண்ணிய செந்தமிழ்ப்பாஷை தோன்றிய
பொதிய மலையாம். எ-று.

ஐம்புலன்களாவன :—சுவை-ஒளி - ஊறு-ஓசை - நாற்றம் என்பன. இவை
பகைஞரைப்போல விடயவாதனையிற் செலுத்தித் துன்புறுத்தலின் “அவமிகும் புல
ப்பகை” என்றார்.

செய்வது என்னும் வினேமுற்று இடப்பொருண்மேனின்று பெயராயிற்று.
பொதியம்-பொதியில் என்பன ஒரு பொருட்பெயர். தேவர்க்கும் மானுடர்க்கும் பொ
துவாயுள்ளது என்பது பொருள். (சூக)

வான யாறுதோயந் துயரிய மலயமே முக்கண்
ஞான நாயக னம்மலை போர்த்தகார் நால்வா
யானை யீருரி யம்மழை யகம்பதன் புண்ணீர்
கூனல் வான்சிலை குருதிதோய் கோடுபோன் றன்றே.

(இ-ள்.) ஆகாய கங்கையை யளாவி யுயர்ந்த பொதியமலை (கங்கையணி
ந்து மேம்பாடுற்ற) சிவபெருமானையும், அப்பொதிய மலையைச்சூழ்ந்த மேகம் தொங்கி
யசையும் வாயையுடைய (கயாசரனென்னும்) யானையினின்றும் உரித்துப்போர்த்த
தோலையும், அந்த (மேகத்தின்) மழைத்துளிகள் அவ்யானையின் (தோலினின்று துளி
க்கும்) உதிரத்தையும், (ஆண்டுத் தோற்றும்) வளைவாகிய பெரிய இந்திரதனுசு உதிரம்
பொருந்திய (அந்த யானையின்) கொம்பையும், போன்றிருந்தன. எ-று.

நால்வா யானை யீருரி என்பது.

கயாசரனென்னும் யானை வடிவேற்ற அசுரனொருவன் மேருமலையின்மேல்
பிரமதேவனை நோக்கி அநேககாலம் அருந்தவஞ் செய்தனன். அவன் தவத்திற்கிரங்
கிய பிரமன் அவனுக்குக் காட்சிதந்து “என்ன வரம்வேண்டும்” என, “நெடுங்காலஞ்
செலித்திருக்கவும், என்னை யொருவரும் செயிக்கமுடியாமலும் வரம்வேண்டும்” என,
பிரமன் அவ்வாறே யனுக்கிரகித்து, “சிவபெருமான் முன் சென்றால் இவ்வரமழியும்”
என்று மறைந்தனன். அவன் அதுமுதல் தனக்குற்ற வரத்தினால் தருக்கெய்தி, தேவர்
மானுடரைத் துயர்செய்துவந்தான். அவனது துயர்பொருத முனிவர் சிலர் காகியை
யடைந்தமைகண்டு ஆங்கும் அவர்களைத் தொடர்ந்து பின் செல்ல, அவர்கள் ஆண்டு
ள்ள மணிகன்னிகை யென்னுஞ் சிவாலயத்தி னுட்சென்று அண்ணலைப்பணிந்து
“அருட்பெருங் கடலே! அடியேங்கள் அடைக்கலம். யானையுருவாகவரும் இராக்கத
விறைவனால் துயர்ப்படாவண்ணந் திருவருள்புரி” எனப் பிரார்த்திக்க, சிவபெரு
மான் “அஞ்சாதீர்கள்” என் நயங்கூறி உக்கிரப் பெருவடிவுற்றுப் புறம்போந்து
கயாசரனைத் திருவடியாலுதைத்துத்தள்ள, கயாசரன் நிலமிசை வீழ்ந்தனன். திருவடி
மற்றொன்றார் சிரத்தைமிதித்தித் திருநகங்களாற்பின்று அவன்தோலையுரித்து ஆடை
யாகத் தரித்தனர் என்பது. இதனை,

கந்தபுராணச்சுருக்கம் - தகைகாண்டம்.

“ஈது நின்றிட யானை மேனியொ டு கொண்டக யாகுரன்
வேத னல்கு வரத்தி னாலுயர் விண்ணு மண்ணு லைக்கவே
மாத வத்தின ராரு மஞ்சி வளங்கொள் காசியி லோடினார்
பாத கன்னவ னாத்தொ டர்ந்து படர்ந்து காசிய டைந்தன
கண்டு மாதவர் காசியின்மணி கன்னி யாகிய வாலயத்
தண்டர் நாத னருட்ப தத்தி லடைக்க லம்புக வங்களை
ஞெண்டி மற்கரி முன்ன பேகி யுரித்து மேனிந ரித்தனன்
றுண்ட வாண்மதி போனு தம்பெறு தோகை யும்பய மாகவே” —எனவரு
வற்றுனறிக.

இதுவேயன்றி.

இக்கயாகுர சம்ஹாரம் அஷ்டவீரத்து ளொன்ருக்கொண்டு திருப்பழுவூர்
வீரட்டானத்துள் நடந்ததாகக் கூறுவதும் வழக்கம்.—இதனை,

பூமன் சிரங்கண்டி யந்தகன் கோவல் புரமதிகை
மாமன் பறியல் சலந்தரன் விற்குடி மாப்பழுவூர்
காமன் கொறுக்கை யமன்கட ழூரிந்தக் காசினியில்
தேமன்னு கொன்றையுந் திங்களுந் சூழ்தன் சேவகமே” —என்பதனறிக.

சிவபெருமான் மணிகண்ணிகையினின்று தோன்றியபொழுது அசுரன் எதி
ர்க்க, அவனைத் தமது கைச்சூலத்தாற்குத்தி மேலேந்தின றொனவும், அவன் வேண்டு
கோளுக் கிரங்கி அவன் தோலை யாடையாகத் தரித்து, அவன் தசையைக் கிருத்தி
வாகேசலிங்கமாக வுருக்கொள்ளத் திருவருள் செய்தனனொனக் காசிகண்டத்துட்
கூறப்பட்டுள்ளது. இதனை,

45857

காசிகண்டம் - கிருத்திவாகேசன் றோன்றிய அத்தியாயம்.

“வெருவலீ ரமர னென்ன விடைக்கொடி யுயர்த்த வெந்தை
கருவனா நடந்த தென்னக் கயாகுரன் வருத னேக்கி
யெரியுமிழ்ந் தூன்வாய் லிலகியிலகுமுத் தலைய வேலிற்
குருதியார் கலியிற் பொங்கக் குத்திமே லேந்தினுனே” —என்பதனறிக.
இவ்வாறு பல பேதப்பட்டக் கூறியது கற்பேதமெனக் கொள்க. (சுசு)

சுனைய கன்களைச் சூழல்வாய்ச் சுரும்புகூழ் கிடப்ப
நனைய விழ்ந்தசெங் காந்தண்மே னுள்ள வேங்கைச்
சுனைய விழ்ந்தவீ கிடப்பபொன் றோய்கலத் தெண்ணி
ரனைய பொன்சுடு நெருப்பொடு கரியிருந் தனைய.

(இ-ள்.) (பொதியாசலத்திலுள்ள) சுனையும், இடம்பரந்த (அச்சுனையின்)
கனையிடத்திலே வண்டுகள் புறத்திற் சூழ்ந்துகிடப்பனவும், அரும்பவிழ்ந்த செங்காந்
தண்மலரும், அதன்மேல் மிக்க இளமைதங்கிய வேங்கைமரத்தின் அரும்புவிரிந்த
புட்பங்கள் இருத்தலும், (முறையே பழுக்கக் காய்ச்சிய) பொன்னைத் தோய்க்குந்
தெளிவாகிய நீரையுடைய பாத்திரமும், கரியும், அப்பொன்னைச்சுகும் நெருப்பும்,
(அதன்மீது) உயர்ந்த பொன்னும் இருத்தலை ஒத்திருந்தன. எ-று.

சுனை பொன்தோய் தெண்ணீர்க்கலமாகவும், வண்டுகரியாகவும், செங்
காந்தண்மலர் நெருப்பாகவும், வேங்கைமலர் பொன்னாகவும் உருவகஞ் செய்தார்.

சூழல் வாய் ; நாகு இள ; ஒருபொருட்பன்மொழிகள்.

(சுரு)

குண்டு நீர்ப்படு குவளைவாய்க் கொழுஞ்சினை மரவும்
வண்டு கூப்பிடச் செம்மறாய்ப் புதுமது வார்ப்ப
வண்டர் வாய்ப்பட மறைவழி பெரிசொரிந் தானெய்
மொண்டு வாக்கிமுத் தீவினை முடிப்பவ றனை.

(இ.ள்.) (பொதியமலையிலே) ஆழமாகிய சீனாரீரி லுண்டாகிய செங்குவளை
ஊரிலே, கொழுவிய கிளைகளையுடைய குங்குமமரங்கள் வண்டுகள் இனாய்ப் பழம்
பூக்களைச் சிந்திப் புதிய தேனை யொழுக்குவன. தேவர்களது வாயிற்பொருந்த வேத
பாராயணத்தின்வழியே நெற்பொரிகளைத் தூவி, பசுவின் நெய்யை (சுருக்கு சுருவங்
களால்) மொண்டு வார்த்து (காருகபத்தியம்-ஆகவனீயம்-தக்ஷிணக்கினி யென்னும்
மூவகை) யாககாரியத்தை முடிக்கும் முனிவர்களை யொத்திருந்தன. ௭-று.

செம்மல் = பழம்பூ. சுருக்கு-சுருவம் என்பவை நெய்த்துடுப்புகள்.

காருகபத்தியம் வில்வடிவமும், ஆகவனீயம் சதுரவடிவமும், தக்ஷிணக்கினி
முக்கோணவடிவமுமுடையன.

குவளை தீயாகவும், குங்குமமரம் தீவினைமுடிப்பவராகவும், வண்டொலி
வேதகோஷமாகவும், பழம்பூ நெற்பொரியாகவும், புதுமது ஆனெய்யாகவுங் கொள்க.

அநிலு மாரமுந் தழன்மடுந் தகழ்ந்தெறிந் தழல்கா
றுநிலு மாரமுந் தொட்டெறிந் தைவனந் தூவிப்
புகரின் மால்கரி மருப்பினுல வேலிகள் போக்கு
யிகளில் வான்பயி ரோம்புவ வெயினர்தஞ் சீறார்.

(இ.ள்.) (அப்பொதியாசலத்திலுள்ள) குறவர்களது சிறியவூரி லுள்ளவர்
கள், அகிலமரங்களையுந் சந்தனமரங்களையும் நெருப்பிட்டு அவற்றை வேரோடு கல்வி
யெறிந்து, நெருப்புப்போலச் செவ்வொளிவீசும் பவளத்தையும் முத்துகளையும் (பருக்
கைக்கற்கள்போலத்) தோண்டியெறிந்து (தூர்வைசெய்து நிலந்திருத்தி) மலைநெல்லை
விதைத்துக் குற்றமில்லாத பெரிய யானைக்கொம்புகளால் வேலிகள் கோலி (மிருகங்
களால்) இடையூறின்றிப் பெரிய பயிளைப் பாதுகாப்பார்கள். ௭-று.

அகில - கள்ளிமரத்திடையே யுண்டாகும் சேகு. சீறார் = குறிஞ்சிகிலத்தூர்.
சீறார்—சிறு+ஊர். முதல்நீளாவிழன் சிற்றார் என வரும். இது இடவாகுபெயராய்
ஆண்டு வசுப்போனா யுணர்த்தியது. (ச.௭)

அண்ட வாணருக் கின்னமு தருத்துவேரர் வேள்விக்
குண்ட வாரமுற கொழும்புகை கோலுமக் குன்றிற்
புண்ட வாதவே லிறவுளர் புனத்தெரி மடிபப
வுண்ட காரகிற் றாமமு மொக்கவே மயங்கும்.

(இ.ள்.) தேவர்களுக்கு இனிய அவிசை யுண்டிக்கும் முனிவர்கள் (செய்கி
ன்ற) பாககுண்டத்தில் மிக்க தீயினது கொழுவிய புகை கோலிய அப் பொதியமலை
யில், (பகைவரது) ஊன் நீங்காத வேற்படையைத் தாங்கியகுறவர்கள் தங்கள் கொல்
லைகளில் (உள்ள காடுகள் அழியும்படி) நெருப்பிட, (அத்தீ) உண்ணும் கரிய அகிலமரத்
தின் புகையும் (அங் யாகாக்கினியின் புகையுடன்) கூடக் கலந்து விளங்கும். ௭-று.

யாகத்தீயில் நெய்யும், சந்தனமுதலிய நல்ல சயிதைகளுங் கலந்திருத்த
லின் நறுமணங் கமழ்வதுபோல, அதிற்கட்டையும் நறுமண்முடைமையின் இவ்விரு
வகைப்புகையும் கலந்து பிரித்தறிதற்கின்றி மயங்குமென்றார். (ச.௮)

சுருவி வாள்சொரி மணிகளுங் கழைசொரி மணியு -
மருவி கான்றபன் மணிகளு மகன்றலை நாகத்

திரவி கான்றசெம் மணிகளும் புனங்கவ ரினமான்
குருவி வீழ்ந்திடக் கொடிச்சியர் கோத்தெறி கவண்கல்.

(இ-ள்.) உலகிற்குத் துணைக்காரணமாகிய மேகங்கள் சொரிசின்ற முத்துகளும், (அப் பொதியாசலத்திலுள்ள) மூங்கில்கள் (தமது கணுக்கள் வெடித்துச் சிந்திய) முத்துகளும், அருவியாறுகள் (கரையில்) ஒதுக்கிய பல ரத்தினங்களும், நாக சர்ப்பங்களின் பரந்த தலையினின்று சூரியன்போலும் வெளிவந்த செவந்த இரத்தினங்களும் (ஆகிய இவை) அம் மலைப்புனங்களிலே (விளைந்த கதிர்களைக்) கவர வருகின்ற கூட்டமாகியமான்களும் குருவிகளும் வீழும்படி குறப்பெண்கள் கண்ணிற்கோத்தெறியுங் கற்களாம். எ-று.

இச் செய்யுளின் பொதியாசலத்தின் இரத்தினப்பெருக்கைக் கூறினர். (த-)

மாய வன்வடி வாயது வையமா லுந்திச்
சேய பங்கய நாயது தென்ன ஓட்டலர்மேற்
போய மென்பொகுட் டாயது பொதியமப் பொகுட்டின்
மேய நான்முக னகத்தியன் முத்தமிழ் வேதம்.

(இ-ள்.) இப் பூலோகம் விண்ணி னுருவம்போன்றது. பாண்டிநாடு அவ்விண்ணின் உந்தியூத்த செந்தாமரையி னுருவம் போன்றது. (அப் பாண்டிநாட்டிலுள்ள) பொதியாசலம் அத் தாமரைமலரின்மேற் பரந்த மெல்லிய கொட்டையி னுருவம்போன்றது. (அப் பொதியாசலத்திலுள்ள) அகத்தியமுனிவர் அப் பொகுட்டில் வீற்றிருக்கும் பிரமதேவனுப்போன்றனர். (அம் முனிவர் அருளிய இயல் - இசை-நாடக மென்னும்) முத்தமிழ்கள் (பிரமன்பாற் றேன்றிய) வேதங்கள்போன்றிருந்தன. எ-று.

அகங்கொண்ட விர்தமலையை யடக்கிய காரணத்தினால் அகத்திய ஞானப் பெயர்கொண்டனர். (இ-)

ஏக மாகிய மேருவும் பொதியமே யிரும்பொ
னாரு மேருவைச் சூழ்ந்தசாம் பூநத யாறு
நாக ராதிதன் பொருளையே நாவலா றுடுத்த
போக பூமியும் பொருளைசூழ் பூமியே போலும்.

(இ-ள்.) (யாதொருமலையையும் தனக்கு ஒப்ல்லாததாகிய மகாமேருவும் பொதியமலையினையே நிகர்க்கும். பெரிய பொன்னாகிய மேருமலையைச் சூழ்ந்த சாம்பூநதநதியுந் தேவர்கள் மூழ்குந் குளிர்ச்சிதங்கிய தாமிரபரணிநதியையே நிகர்க்கும். சாம்பூநதநதிகூழ்ந்த போகபூமியுந் தாமிரபரணி நதிகூழ்ந்த பாண்டிநாட்டையே நிகர்க்கும். எ-று.

நாவற்பழச்சாறுகியநதி - நாவலாறு; சாம்பூநதயாறு.

இந்திரன்முதலிய வெண்டிசைக் கிறைவரும் திரிமூர்த்திகளும் வசிக்ருந்தானமாயிருத்தலின் “ஏகமாகிய மேரு” எனவும், திருமால் திசைமுகன் முதலிய தேவர்கள் வணங்கச் சிவபெருமான் எஞ்ஞான்றும் வசித்திருந்தலின் “மேருவும் பொதியமே” எனவும், மேருமலையின் தென்புறத்திருக்கும் நாவல்மரக்கணியின்சாறு ஓர் நதியாய் அம் மேருமலையைச் சூழ்ந்து வடதிசைநோக்கிச் செல்வது சாம்பூநதயாறு. அதன் சலத்தை யுண்பவர் சுவர்ணமயமாய்ப் பதின்மூவாயிரவருடம் வாழ்வர். அதுபோல, அப் பொதியாசலத்திலிருந்துவருந் தாமிரபரணிநதியுந் தம்பால் அடைந்து குடைந்தோரைத் தேவர்களாக்குதலின் “சாம்பூநதயாறு நாகராடு தன் பொருளையே” எனவும், மேருமலையைச் சூழ்ந்த நவகண்டங்களுள் பரதகண்டம்

நீங்க ஏனைய எட்டுக்கண்டங்களில் வசிப்போரும் நீடித்த ஆயுளும் ஒருவகை யுணவு முடையராய் நரை திரை மூப் பிகந்தவராய் யிருத்தலின் போகபூமி யெனப்படும். அதுபோலப் பாண்டிநாட்டிலுள்ளார் பெரும்போக முடையராய் வாழ்தலின் “நாவ லா றுடுத்த போக பூமியும் பொருளையும் பூமியே போலும்” எனவுங் கூறினர்.

மேருமலையில் இந் திரை முதலானாரும் திரிமூர்த்திகளும்
வசிப்பார் என்பதை,

“இந் திரை முதலாய வெண்டிசைப்பா லருமவற்றிற்
றந்தமக்குத் தக்கதிசைக் கொடுமுடியிற் றங்கிடுவ
ரந்தவரை யெட்டினுக்கு நடுவாக வணியுறவே
முந்துமுனைத் தெழுசிகர மூன்றுளவே மூவர்க்கும்.
தடவரையி னடுவுச்சி தனின்முனைத்த சிகரத்தின்
வடிவமுடைய மனோவதிதான் மலையன்வாழ் புரியதற்குக்
குடகிசையிற் கொடுமுடியில் வைகுந்தங் கோவிந்தன்
இடம்வடபாற் குணகிசையி லெசோவதிசங் கர்த்தமே.”—எனவும்,

மேருமலையினின்று நாவன்மரக்கனியின் சாறு சாம்பூநதநதியாய்
வடகிசை நோக்கிச் செல்லு மென்பதை,

“உத்தரத்திற் பாருசுவ வத்திரியொன் றுற்றமுந்தும்
வைத்தவரை முறையுறவே மரமொருநான் கமருமவை
யுத்தமத்த கடம்பமுத லுயர்நாவ லொளிர்போதி
மொய்த்துறுபத் திரமொளிரு முதமரமென் மொழிப்பொருளே.”—

எனவும், நான்குமரங்கள் :—கடம்பு - நாவல் - அரச - ஆலென்பன.

சாம்பூநதநதியின் சலத்தை யுண்போர் சுவர்ணமயமாய்ப்
பதினமூவாயிரவருடம் வாழ்வ றென்பதை,

“மேருவினை வலமாகி மேவியிடு மநீரை
யாருமவர் கனகநிற மாவரயு தாயுளுநச்
சாருமொரு மூன்றுடனுந் தங்கியவா யிரந்தழைக்க
ஒருமுயிர் மற்றையவு முண்டதனை யொளியுறுமே.”—எனவும்,

பரதகண்டந்தவிர மற்றை எட்டுக்கண்டத்துள்ளோர் நீடித்தவாயுளும்
ஒருவகையுணவு முடையராய் நரை திரை மூப்பின்றி யிருத்தலின்
அவை போகபூமி என்பதை,

“பொன்னுருவர் கிம்புருடர் புசிப்பிறலிப் புன்கனியே
மன்னுமயு தாயுவுளர் மனக்கவலை தனையிலார்
கின்னமிலர் நரைதிரையுங் கிளருடலிற் பினியினையு
மின்னமுறை மற்றையவேழ் கண்டத்து மென்னுகவே.”—எனவும்,

பரதகண்டத்தில் வசிப்போர் யுகதர்மத்திற்குத் தக்க வுணவும்,
நரை திரை மூப்புப் பிணிகளும், சுவல்பவயதும் உடையவராயிருத்தலின்
அது போகபூமி யன்றென்பதை,

“அறிவுவலி யாயுளுரு வாகார் மவையெல்லாந்
சூறியுமுகத் தினுக்கிசையப் பாரதத்துட் டிகழ்வார்கட்
குறுமுணவு புலத்துழலா லுழுவதுமின் நியுமுண்டு
பெறுபலமுந் தைவிசமா கியமூன்றிற் பிறழாவே.”—எனவும் வரும்

சிவதருமோத்தரம் - கோபுரவியற்செய்யுள்களா னநிக.

சிறந்த தண்டமி ழாலவாய் சிவனுல காணற்
புறந்த யங்கிய நகரெலாம் புரந்தரன் பிரமன்
மறந்த யங்கிய நேமியோ னாகிய வானோ
ரறந்த யங்கிய வுலகுரு வானதே யாகும்.

(இ-ள்.) சிறப்பமைந்த தண்ணிய தமிழ்ச்சங்க மிருந்த திருவாலவாய் என் னுந் திருப்பதியே சிவலோகமாம். அவ்வாறாயின் அத்திருவாலவாயின் புறத்திலுள்ள ஏனைய நகரங்களெல்லாம், தேவேந்திரன்-பிரமன்-கொலைத்தொழில் விளங்குஞ் சதரி சனமென்னுஞ் சக்ராயுதத்தைத் தாங்கிய திருமால் முதலாகிய தேவர்களது தருமம் விளங்கிய (அமராவதி - மனோவதி - வைகுந்தம் முதலிய) பதவிகள் அந்நகரங்களாக உருவு திரிந்தனவாம். எ-று.

கந்தபுராணம்-அண்டகோசப்படலம்.

“மேருவனா யதற்குருபிப் பிரமன் ழுதூர் மிக்கமனோ வதியதற்கு மேலைத் திக்கில் நாரணன்வாழ் வைகுந்தம் வடகீழ்த் திக்கி னுதனமர்சோதிட்கந் திசைக ளெட்டுஞ் சீரியவீந் திரன்முதலா மெண்மர் தேயம் ” என்றபடி - சிவபுரத்தைச் சூழ்ந்த நகரங்களெல்லாம் தேவநகரங்களாதலின், அதுபோல திருவாலவாயைச் சூழ்ந்த நகரங்களும் அத்தேவநகரங்களாக வுவமித்துக் கூறினர்.

உபமானமும் உபமேயமுமாகத் திரித்துக் கூறினமையின் இது திரிபணி.()

வளைந்த நுண்ணிடை மடந்தையர் வனமுலை மெழுகிக் களைந்த குங்குமக் கலவையுந் காசறைச் சாந்து மனைந்த தெண்டிரைப் பொருரைபோ வந்நதி ஞாங்கர் விளைந்த செந்நெலுங் கன்னலும் வீசுமவ் வாசம்.

(இ-ள்.) (நீராடச்சென்று) வளைந்த நுண்ணிய இடையையுடைய மாதர்க ளது அழகிய தனங்களிற் பூசிக் களைந்த குங்குமப்பூச்சேர்ந்த கலவைகளையும், கன் னூரிகலந்த சந்தனக்குழம்புகளையும் கலந்துள்ள தெள்ளிய அலைகளையுடைய தாமிர பர்ணிநதி மாத்திரமா, அத்தாமிரபர்ணியின் பக்கவில் விளைந்த செந்நெற்பயிரும் கரு ம்புகளும் அந்நறுமணங்கமழாநிற்கும். எ-று.

இச்செய்யுளால் நீராமுகளின் பெருக்கங்கூறினர்.

(ரு௩)

பொதியி லேவிளை கின்றன சந்தனம் பொதியி னதியி லேவிளை கின்றன முத்தமந் நதிசூழ பதியி லேவிளை கின்றன தருமப்பதியோர் மதியி லேவிளை கின்றன மறைமுதல் பத்தி.

(இ-ள்.) சந்தனமரங்கள் பொதியமலையிலே பயிராகின்றன. முத்துகள் அப் பொதியாசலத்தினின்று வருந் தாமிரபர்ணிநதியிலே விளைகின்றன.(முப்பத்திரண்டு) தருமங்கள் அத்தாமிரபர்ணிநதி சூழ்ந்த நகரங்களிலே உண்டாகின்றன. வேதமுதல் வராகிய சிவபெருமானிடத்திற் பத்திகள் அந்நகரவாசிகளது அறிவிலே வளர்கின் றன. எ-று.

(ரு௪)

சடுக்க விற்பெறு கண்டனுந் தென்றிசை நோக்கி யடுக்க வந்துவந் தாடுவா னாடலி னிளைப்பு விடுக்க வாரமென் காறிரு முகத்திடை வீசி மடுக்க வந்தமிழ் திருச்செவி மாந்தவு மன்றோ.

(இ-ள்.) அழகுபொருந்திய நீலகண்டத்தையுடைய சிவபெருமானும் தென் றிசையை நோக்கி (பாண்டிநாட்டைப் பொருந்த) வந்து திருவுளமகிழ்ந்து (வெள்ளி

யம்பலத்தில்) திருநடனஞ்செய்தல் (எதினிறித்தமென்றால்) அத்திருநடனத்தாலா
கும் இளைப்பு நீங்கும்பொருட்டுச் சந்தனச்சோலையிற் படிந்துவரும் மெல்லிய மந்த
மாருதம் தமது திருமுகத்தில் வீசிப்பொருந்தவும், (வடமொழி முதலியவற்றினும்
இனிதாய்) செந்தமிழைத் தமது திருச்செவிபாற் பருகவும் அல்லவா. ௭-று.

சிவபெருமான் விடபானஞ் செய்தபோது திருக்கலையினும், காலவமுனி
வர் முதலாயினர்பொருட்டுத் திருப்பேரூரிலும், காளியைச் செயிக்கச் சண்டதாண்ட
வஞ் செய்தபோது திருவாலங்காட்டிலும், பதஞ்சலி வியாக்கிரபாதமுனிவர் நிரித்
தம் ஸ்ரீ சிதம்பரத்திலும், தடாதகைப்பிராட்டியாரது திருமணக்கோலத்தைத் தரிசி
க்கவந்த பதஞ்சலி வியாக்கிரபாத முனிவா திருவமுது செய்தற்பொருட்டு மதுரை
யில் வெள்ளியம்பலத்திலும் நடித்தன என்பது புராணசரிதம். (௫௫)

விடையு கைத்தவன் பாணிரிந் கிலக்கண மேனாள்
வடமொழிக்குரைத் தாங்கியன் மலயமா முனிக்குத்
கிடமுறுகதியம் மொழிக்கெதி ராக்கிய தென்சொன்
மடம கட்குரந் சென்பது வழுதிநா டன்றே.

(இ-ள்.) இடபத்தை வாகனமாகச் செலுத்தியருளஞ் சிவபெருமான்
பாணினியாருக்கு வடமொழிக்கு விபாகரணகுத்திரத்தை முற்காலத்தில் அருளிச்
செய்ததுபோல, பொதியாசலத்தில் வீற்றிருக்கும் பெருமைதங்கிய அகத்தியமுனிவ
ருக்கு இலக்கணகுத்திரத்தை நன்குணர்த்தி அவ் வடமொழிக்கு எதிராகச்செய்த
தென்மொழியாகிய இளமைதங்கிய பெண்ணுக்கு நரீடகசாலையென்று சொல்வது
பாண்டிநாடல்லவோ, ௭-று.

வடமொழி தென்மொழிகட்கு இறைவர் சிவபிரானென்பதையும், அவ்
விறைவர் வடமொழியைப் பாணினியாருக்கும், தென்மொழியை அகத்தியமுனிவ
ருக்கும் உபதேசித்தனர் என்பதையும், அவ்விரண்டினுள் தென்மொழியே சுற்றத்
தென்பதையும்,

காஞ்சிப்புராணம் - தழுவங்குழைந்தபடலம்.

“வடமொழியைப் பாணினிக்கு வருத்தாளி யதற்கிணையாத்
தொடர்புடைய தென்மொழியை யுலகமெலாந் தொழுதேத்துங்
குடமுனிக்கு வலியுறுத்தார் கொல்லேற்றுப் பாகொன்றி
கடல்வரைப்பி னிதன்பெருமை யாவனோ கணித்தறிவார்.

இருமொழிக்குங் கண்ணுதலார் முதற்குரவ ரியல்வாய்ப்பு
விருமொழியும் வழிப்படுத்தார் முனிலேந்த ரிசைப்பர்ப்பு
மிருமொழியு மான்றவனோ தழீஇ ினொன்றாவீ
விருமொழியு நிகொன்னு ிதற்கைய முளதேயோ.

எவ்வினையு மோப்புதலாந் நிராவிடமென் றியல்பாடை
யெவ்வமறப் புதிதாக யான்வகுப்ப நல்கியது
எவ்வருணத் துள்ளார்க்கு மெளிதாகப் புத்தேளிர்

எவ்வெவர்க்குஞ் சுவையமிழ்தி னினிதாகச் செய்தருளாய்” என வருவன

வற்றானாக.

(௫௬)

கண்ணு தற்பெருங் கடவுளுங் கழகமோ டமர்ந்து
பண்ணு மத்தெரிந் தாய்ந்தவிப் பசுந்தமி மேனை
மண்ணி டைச்சில விலக்கண வரம்பிலா மொழிபோ
லெண்ணி டப்படக்கிடந்ததா வெண்ணவும் படுமோ.

(இ-ள்.) நெற்றிக்கண்ணையுடைய சிவபெருமானும் சங்கப்புலவர்களோடு (தாமு மொருவராக) எழுந்தருளியிருந்து செவ்வையாக வுணர்ந்து ஆராய்ந்த இப் பசிய தமிழ்ப்பாஷையை, (செந்தமிழ் ஒழிந்த) மற்றைப் பதினேழுநிலங்களிலுள்ள இலக்கணவரம்பில்லாத சில மொழிகள்போல (சாமானியமாக அவற்றிலொன்றாய்) எண்ணிக்கையின் அமைந்ததாக மதிக்கவுங் கூடுமோ (கூடாது) எ-று.

தமிழொழிந்த பதினேழுநிலங்கள் - என்பதை,

“செங்களஞ் சோனகஞ் சாவகஞ் சீனந் துளுக்குடகங்
கொங்கணங் கன்னடங் கொல்லந் தெலுங்கங் கலிங்கமவங்கங்
கங்க மகதங் கடாரங் கவுடங் கடுங்குசலந்
தற்கும் புகழ்த்தமிழ் சூழ்பதி னேழ்புவி தாமிவையே.”—என்பதனானாக.

“எண்ணிடைப்பட ” வெண்ப் பாடங் கூறுவாரு முளர். “எண்ணவும்படு மோ ” எனப் பின்னர் வருதலால் அது வருவா மென்க.

மூவகைச் சங்கபிரந்தார் நூல் - காலம் - இடம் முதலியவற்றை,

இறையனாரகப்பொருள். க-வது சூத்திரம்.

“தலைச்சங்கம் இடைச்சங்கம் கடைச்சங்கமென மூன்றுசங்கம்இரீஇயினர் பாண்டியர்கள். அவருள், தலைச்சங்கபிரந்தார் அகத்தியனாரும் திரிபுரமெரித்த விரி சடைக்கடவுளுங் குன்றமெரித்தமுருகவேளும், மூர்ச்சியூர்முடிநாகராயரும், நிதியின் சிழவனுமென இத்தொடக்கத்தார் ஐம்ஹா ந்நாநாற்பத்தொன்பதின்மர் என்பது. அவருள்ளிட்டு நாலாயிரத்தனா னூற்று நாற்பத்தொன்பதின்மர் பாடினொன்பது. அவர்களாற்பாடப்பட்டன வேத்துணையோர் பரிபாடலும் முதுநானாயும் முதருருங் களரியாவியுமென இத்தொடக்கத்தன. அவர் நாலாயிரத்தனா னூற்றுநாற்பதிற்ரியாண்டு சங்கபிரந்தா னொன்பது. அவர்களைச் சங்கிரீஇயினர் காய்சனவழுதி முதலாகக் கடுங்கோனீரூக என்பத்தொன்பதின்ம னொன்ப. அவருட் கலியரங்கேறினார் எழுவர் பாண்டியனொன்ப. அவர் சங்கபிரந்தா தமிழாராய்ந்தது கடல்கொள்ளப் பட்ட மதுனா யென்ப. அவர்க்கு நூல் அகத்திய மென்ப.”

“இனி இடைச்சங்கபிரந்தார் அகத்தியனாரும் தொல்காப்பியனாரும் இருந்தையூர்க் கருங்கோழியும் மோசியும் வெள்ளுர்க் காப்பியனுஞ் சிறுபாண்டரங்கனுந் திரையன்மாறனுந் துவணாக்கோமானுங் கீர்ந்தையுமென இத் தொடக்கத்தார் ஐம்பத்தொன்பதின்மனொன்ப. அவருள்ளிட்டு மூவாயிரத்தெழுநூற்றுவர் பாடினொன்ப. அவர்களாற்பாடப்பட்டன கலியுங் குருகும் வெண்டாளியும்வியாமுமாலையகவலுமென இத்தொடக்கத்தன என்ப. அவர்க்கு நூல் அகத்தியமுந் தொல்காப்பியமும் மாபுராணமும் இசைநுணுக்கமும் பூதபுராணமு மென இவை. அவர் மூவாயிரத்தெழுநூற்றியாண்டு சங்கபிரந்தாநொன்ப. அவரைச் சங்கிரீஇயினர் வெண்டோச்செழியன் முதலாக் முடத்திருமறனீரூக ஐம்பத்தொன்பதின்ம னொன்ப. அவருட் கலியரங்கேறினார் ஐவர் பாண்டியனொன்ப. அவர் சங்கபிரந்தா தமிழாராய்ந்தது கபாடபுரத் தென்பது. அக்காலத்துப்போலும் பாண்டியநாட்டைக் கடல்கொண்டது.”

“இனித் கடைச்சங்கபிரந்தா தமிழாராய்ந்தார் சிறுமேதாவியருஞ் சேந்தம்பூதனாரும் அடைவுடையானாரும் பெருங்குன்றுர்க்கிழாரும் இளந்திருமறனும் மதுரையாசிரியன்லல்துவனாரும் மருதனிளநாகனாரும் கணக்காயனார்மகனார் நக்கீரருமென இத்தொடக்கத்தார் நாற்பத்தொன்பதின்ம னொன்ப. அவருள்ளிட்டு நா னூற்று நாற்பத்தொன்பதின்மர் பாடினொன்ப. அவர்களாற்பாடப்பட்டன நெடுநீதகைநா னூறுங் குறுந்தொகைநா னூறுங் நற்றிணைநா னூறுங் ஐங்குறுநூறுங் பதிற்றுப்

பத்தும் நூற்றைம்புதுகவியும் எழுபதுபரிபாடலும் கூத்தும் வரியும் பேரிசையுஞ் சிற் றையுமென்று இத்தொடக்கத்தன. அவர்க்கு நூல் அகத்தியமுந் தொல்காப்பியமு மென்ப. அவர் சங்கமிருந்து தமிழாராய்ந்தது ஆயிரத்தெண்ணூற்றைம்பதின்ரியான் டென்ப. அவர்களைச் சங்கமிரீஇயினர் கடல்கொள்ளப்பட்டுப் போந்திருந்த முடத் திருமாதன் முதலாக உக்கிரப்பெருவழுதியீராக நார்பத்தொன்பதின்மொன்ப. அவர் சங்கமிருந்து தமிழாராய்ந்தது உத்தரமதுளையென்ப. அவருட் கவியரங் கேறினர் ஞவர் பாண்டியனென்ப.” என மதுரைக்கணக்காயனர் மகனார் நக்கீரனா ஞெழுதிய வுரையானும்,

சிலப்பதிகாரம் வேனிற்காதையில் (க-உ) வரிகட்கு அடியார்க்குநல்லார் ஞெழுதிய உரையானு மறிக.

தமிழ்நாட்டெல்லையை,

சிலப்பதிகாரம். “நெடியோன் குன்றமுந் தொடியோன் பௌவமுந் தமிழ்வரம் பறுத்த தண்புன னுடு”—என்பதனும்,

சிகண்டியார். “வேங்கடங் குமரி தீம்புனற் பௌவமென் றிந்நான் கெல்லை தமிழது வழக்கே”—என்பதனும்,

நன்னூல். “குணகடல் குமரி குடகம் வேங்கடம் என்னான் கெல்லையு ளிருந்தமிழ்க் கடல்”—என்பதனும் மறிக.

தொண்டர் நாதனைத் தூதிடை விடுத்தது முதலை யுண்ட பாலனை யழைத்தது மெலும்புபெண் ணுருவாக் கண்ட தும்மறைக் கதவினைத் திறந்ததுங் கன்னித் தண்ட மிழ்ச்சொலோ மறுபுலச் சொற்களோ சாற்றீர்.

(இ-ள்.) (நம்பியாரூரது திருவாயினின்றுந் தோன்றி) அடியவர்கட்கிறை ராகிய சிவபெருமானை (திருவாரூரிலே பரவையார் கொண்ட ஊடல் தணியும்படி) தூதின்மேல் (செல்ல) விடுத்ததும், முதலையுண்ட பார்ப்பனப்பிள்ளையை (கழிந்த பருவத்தோடு) வருவித்ததும், (ஆளுடையபிள்ளையாரது திருவாயினின்றுந் தோன்றி) மெலும்பைப் பெண்ணுருவாகச் செய்வித்ததும், (வாடிசைப்பெருமானது திருவாயினின் றுந் தோன்றி) வேதங்கள் (திருக்காப்பட்ட) கதவைத் திறப்பித்ததும், கெடாத தண் ணிய தமிழ்ப்பாசரமோ அல்லது ஏனைய நாட்டுச் சொற்களா லாகிய பாசரங்களோ,

தொண்டர்நாதனைத் தூதிடை விடுத்த விபரம் முன் வந்துள்ளது.

முதலையுண்ட பாலனை யழைத்தது—என்பது.

சுந்தரமூர்த்திசுவாமிகள் கொங்கதேசத்திலுள்ள திருப்புக்கொளியூரென் றுந் சிவஸ்தலத்திற் பிராமண வீதியாகச் செல்லுகையில், எதிரொதிராகவுள்ள இர ண்டு வீடுகளில் ஒன்றில் மங்கலவோசையும் மற்றொன்றில் அருகுருவங் கேட்டு அங் குள்ள வேதியுரை “இஃதென்” என வினாவு, அவர்கள் பணிந்து “இவ் விரண்டு வீடுகளிலுமுள்ள ஐந்தாண்டெடைய பார்ப்பனச்சிறுவர் ஓர் மடுவில் நீராடுகையில் ஒருவனை முதலை விழுங்கியது. பிழைத்துவந்த சிறுவனுக் கிவ்வீட்டில் உபநயனமாகி ன்றது. இறந்துபோனவன் சுற்றத்தவ ரவ்வீட்டி லுழுகின்றனர்” என்று சொல்லக் கட்ட சுந்தரமூர்த்திசுவாமிகள் திருவுளமிரங்கி “அப்பிள்ளையை முதலை விழுங்கியுமடு ளுக்கே” என, அவர்கள் காண்பித்தனர். அதன்க்காமேவிருந்து ஓர் திருப்பதிகமோத, டியமன், முதலையாயிப்பட்டதுமுத லதுகாறுங் கழிந்த வயதுகளின் வளர்ச்சியு முதி ர்த்திருக்கும்படி அப் பிள்ளையினுடைய முதலையறிந்திற் புருத்த, முதலை களையிலுமிழ் றது. உடனே அப்பிள்ளைக்கும் உபநயனஞ்செய்வித்தனென்பது. இதனை,

பெரியபுராணம் - வெள்ளையானைச்சருக்கம்.

“உடைப்பா ருளாயென் நெடுத்திருப் பாட்டு முடியா முன்னுயர்ந்த வடைப்பான் மையினீட் டம்புயத்து மறவி மைந்த னுயர்கொணர்ந்து திரைப்பாய் புனலின் முதலையிற் றுடலிற் சென்ற வாண்டெனந் தடைப்பால் வளர்ந்த தெனநிரம்ப முதலை வாயிற் றருவித்தான்.” — என்பத னுனிக.

எலும்பு பெண்ணுருவாக் கண்டது—என்பது.

தொண்டைநாட்டிலுள்ள திருமயிலைப்பதியில் சிவநேச றொன்னும் வணிக ரொருவர் சிவகடாட்சத்தால் ஓர் புத்திரியைப் பெற்று வளர்த்துவந்தனர். அக்கண் னிகை தமது தோழியருடன் ஒருநாள் மலர்கொய்கையில் அரவந்தீண்டி மருந்து மத் திர முதலியவற்றாலுந் தீராதது உயிர்விட, செட்டியார் தமது புதல்வியைத் தகன் செய்து, கண்ணிகையுந் தமது செல்வமுந் திருஞானசம்பந்தமூர்த்திசுவாமிகட்கென்று நியமனஞ்செய்திருந்தமையின் இஃது அவரது பொருளே யென்று அச் சாம்பரைப் பண்டுபோற் கண்ணிமாடத்திருத்தி உபசரித்துவந்தனர். அவ்வா நிருக்கையில் ஆற்ற டையபிள்ளையார் திருவொற்றியூரி லெழுந்தருளியிருத்தலைக் கேள்வியுற்று அங் திருமயிலைக்கு வருகையில் எதிர்கொண்டு தாமும் உடன்வந்தனர். பிள்ளையார் இங் விஷயத்தைத் தெரிந்துகொண்டு ஸ்ரீகபாலீஸ்வரரைத் தரிசித்துத் திருச்சந்நிகியில் புறம்பே வந்து அச் சிவநேசரை நோக்கி, “உமது மகளின் எலும்புள்ள குடத்தைக் கொண்டுவருக” என வருவித்துச் சிவபெருமானுக்கு அபிமுகத்திலே வைத்து நமஸ் காரஞ்செய்து “மட்டிட்டபுண்ணை” என்னும் பதிகமோதி எழுப்பினர் என்பது இதனை,

திருஞானசம்பந்தமூர்த்திநாயனார் புராணம்.

“மன்னு வார்சடை யாணாமுன் றெழுதுமட் டிட்ட

வென்னு நற்பதி கத்தினிற் போதியோ வென்னு

மன்ன மெய்த்திரு வாக்கெனு மமுதமவ் வங்கந்

துன்ன வந்துவந் துருவமாய்த் தொக்கதக் குடத்துள்.

எடுத்த பாட்டினில் வழிவுபெற் றிருநான்கு திருப்பாட்

டடுத்த வம்முறைப் பன்னிரண் டாண்டள வணைந்து

தொடுத்த வெஞ்சமண் பாட்டினிற் றேன்நிடக் கண்டு

விடுத்த வேட்கையார் திருக்கடைக் காப்புமேல் விரித்தார்.”—என்பதன

னிக.

மறைக்கதவினைத் திறந்தது—என்பது.

திருஞானசம்பந்தமூர்த்திசுவாமிகளும் திருநாவுக்கரசுசுவாமிகளுமாகிய பர மாசாரிய ரிருவரும் திருவீழிமிழலையினின்றும் பல திருப்பதிகளைத் தரிசித்துத் திரு மறைக்காட்டுக் கெழுந்தருளினர். அப்பொழுது அவர்கள் இருவரும் தமது திருந் கூட்டங்களுடன் சிவபெருமானைச் சேவைசெய்யும்படி திருக்கோயிலே வலம்வந்து திருச்சந்நிதானத்துட் பிரவேசிக்கும்பொழுது அபிமுகத் திருவாயிலாற் செல்லமா றிருத்தல்கண்டு “அது வேதங்களாற் பூசித்து மூடப்பட்ட திருக்கதவமாதலின் அத னைத் திறக்கவல்லா ரின்றி அவ்வாறே அன்றுமுதல் அடைபட்டிருக்கின்றன” என ஆண்டிள்ளார் செல்லக்கேட்டு, திருஞானசம்பந்தமூர்த்திநாயனார் “அப்போ! இந் கதவர் திறக்கும்படி ஓர் திருப்பதிக மோதுவீராக” என, திருநாவுக்கரசுநாயனார் “பண்ணினேர்மொழி” என்னும் திருப்பதிகம்பாடித் திறப்பித்தனர் என்பது இதனை,

திருவிளையாடற் புராணம்.

திருநாவுக்கரசநாயனார் புராணம்.

“உண்ணீர் மையினுற் பிள்ளையா ருரைசெய் தருள வதனாலே
பண்ணி னேரு மொழியாளென் றெடுத்துப் பாடப் பயன்றுய்ப்பான்
றெண்ணீ றணிந்தார் திருக்காப்பு நீக்கத் தாழ்க்கத் திருக்கடைக்காப்
பெண்ணீ ரிரக்க மில்லீனோ யென்று பாடி யிறைஞ்சதலும்.

வேத வனத்தின் மெய்ப்பொருளி னருளால் விளங்கு மணிக்கதவங்
காத லன்பர் முன்புதிருக் காப்பு நீக்கக் கலைமொழிக்கு
நாதர் ஞான முனிவருடன் ஶ்ரேஷ்ட விழுந்தார், ஞானத்துள்
ஓத வொலியின் மிக்கெழுந்த தும்ப ரார்ப்பு மறையொலியும்.” — என்பதனா

னதிக.

தேவாரம் “அரக்க னைவிர லாலடர்த் திட்டநீர்
இரக்க மொன்றிலி றொம்பெரு மானினோ
சுரக்கும் புன்னைகள் சூழ்மறைக் காடரோ
சரக்க விக்கத வந்திறப் பிம்மினே.”

(நிக)

வெம்மை யால்வினோ வஃகினும் வேந்தர்கோல் கோடிச்
செம்மை மாறினும் வறுமைநோய் சிதைப்பினுஞ் சிவன்பாற்
பொய்ம்மை மாறிய பத்தியும் பொலிவுங்குன் றுவாத்
தம்மை மாறியும் புரிவது தருமமந் நாடு.

(இ-ள்.) அப்பாண்டிநாட்டிலுள்ளவர்கள் (மழைபெயல் மாறி) வெப்பத்தி
னால் வினைவு குறைந்தாலும், (அதனால்) அரசர்களது செங்கோல் மாறுபட்டு நடுவு
நிலைமையினின்று தவறினாலும், வறுமைநோய்வந்து வருத்தினாலும், சிவபெருமானி
டத்தில் வைத்த உண்மையாகிய பத்தியும், (திருநீறு - கண்டிகை - திருவைந்தெழுத்
தாகிய) சைவவிளக்கமுங் குறைவுடனவாகத் தங்களை (ஒருவர்பால்) விலைக்கு மாறி
யாவது செய்யுஞ் செய்கைகள் சிவதருமங்களாம். எ-று.

அஃகினும், மாறினும், சிதைப்பினும்—இவற்றிலுள்ள உம்மைகள் எதிர்
மறையும்கைகள்.

(நிக)

உலகம் யாவையு மீன்றவ னும்பரு ஞாயர்ந்த
திலக நாயகி பரஞ்சுடர் சேயென மூன்று
தலைவ ரான்முறை செய்தநா டிஃதன்றிச் சலதி
சுலவு பாரினுண் டாருமோ துறக்கத்து மஃதே.

(இ-ள்.) சமஸ்தலோகங்களையும் பெற்றருளியவரும், அபிராமி முதலிய
சத்திமார்களுள் மேம்பாடுற்ற திலகம்போன்ற தலைவியுமாகிய உமாதேவியார் - சிவ
பெருமான் - அவர்கள் புதல்வர் என்று மூன்று தலைவர்களாலுஞ் செங்கோல்செலுத்
திய நாடு இப் பாண்டிநாட்டே யல்லாது கடல்குழந்த பூலோகத்திலே வேறு (ஒரு)
நாடுளதோ (இஃலே) சுவர்க்கலோகத்திலேயும் அப்படியே. எ-று.

உமாதேவியார் தடாதகைப்பிராட்டியாராகவும், சிவபெருமான் சோமசுந்
தரபாண்டியராகவும், அவர்கள் புதல்வர் உக்கிரகுமாரபாண்டியராகவுந் திருக்கோ
லங்கொண்டு அரசுசெய்தனனாகக் கொள்க. இவ் விபரம் பின்னர் வருஞ் சரித்திரங்க
ளான் விளங்கும்.

(கூ0)

திருநாட்டுப்படலம் முற்றிற்று.

ஆ. திருவிருத்தம் - சுக.

திருநகரப்படலம்.

மங்க லம்புனை பாண்டிநா டாகிய மகட்குச்
சங்க லம்புகை தோளினை தடமுலை யாதி
யங்க மாம்புறந் தழுவிய நகரொலா மனைய
நங்கை மாமுக மாகிய நகர்வளம் பகர்வாம்.

(இ-ள்.) மங்கலத்தை (இடையகலாது) பூண்ட செந்தமிழ் நாடாகிய பெண்ணுக்கு புறத்திலுள்ள (திருவேடகமுதலிய) நகரங்களெல்லாம் வளையல்கள் சத்திக்குங் கைகள் இருதோள்கள் உயர்ந்த இருதனங்கள் முதலாகிய அவயவங்களாம். அத்தன் மையாகிய செந்தமிழ் நாடென்னும் பெண்ணின்பெருமைதங்கிய முகமாக விளங்கும் மதுராபுரியின் சிறப்பைக் கூறுவாம். எ-று.

நகர்வளம் பகர்வாமென்றது துதலிப்புருதலென்னுமுத்தி. (க)

கொங்கை யேபரங் குன்றமுங் கொடுங்குன்றுங் கொப்பூ
ழங்க மேதிருச் சுழியலவ் வயிறுகுற் றுலஞ்
செங்கை யேடக மேனியே பூவணந் திரடோள்
பொங்கர் வேய்வனந் திருமுக மதுனாயாம் புரமே.

(இ-ள்.) திருப்பரங்குன்றமுந் திருக்கொடுங்குன்றமும் (செந்தமிழ் நாடாகிய பெண்ணிற்குத்) தனங்களேயாம். திருச்சுழியலென்னுந்தலம் உந்தியாகிய அவயவமேயாம். திருக்குற்றாலமென்னுந் தலம் அப்பெண்ணின் வயிறேயாம். திருவேடகமென்னுந்தலம் செவந்த கையேயாம். திருப்பூவணமென்னுந்தலம் திருமேனியேயாம். சோலைகள் புடைசூழ்ந்த திருநெல்வேலி திரண்ட தோள்களேயாம். திருமதுராபுரி கண்டோரால் விரும்பத்தக்க முகமேயாம். எ-று.

கொடுங்குன்ற மென்றது பிரான்மலை. வேய்வனமென்றது திருநெல்வேலி. வேய்=மூங்கில், நெல்.

கொங்கைகளுக்கு மலையை யுவமிக்கப்படுதலின் “கொங்கையே பரங்குன்றமுந் கொடுங்குன்றம்” எனவும், உந்திக்குச் சுழியை யுவமிக்கப்படுதலின் “கொப்பூழங்கமே திருச்சுழியல்” எனவும், வயிற்றுக்கு ஆலிலையை யுவமிக்கப்படுதலின் “அவ்வயிறு குற்றாலம்” எனவும், கைக்குத் தாமரையை யுவமிக்கப்படுதலின் “செங்கையேடகம்” எனவும், மேனிக்குப் பூவை யுவமிக்கப்படுதலின் “மேனியே பூவணம்” எனவும், தோள்கட்கு மூங்கிலை யுவமிக்கப்படுதலின் “திரடோள் பொங்கர் வேய்வனம்” எனவும், முகத்திற்குச் சந்திரனை யுவமிக்கப்படுதலின் “திருமுக மதுனாயாம்புரமே” எனவுங் கூறினர். இவ்வுவமானங்களை உவமான சங்கிரகத்தானறிக.

குலசேகரபாண்டியன் கடம்பவனத்தையழித்து நகர்கண்டு அந்நகரிற்ருச் சாந்திசெய்யக் கருதியவழி சிவபெருமான் தமது சடையிலணிந்த சந்திரனிடத்துள்ள அமுதத்தை யுருப்ப அது அந்நகரைச் சாந்திசெய்து மதுரமயமாக்கிய தன்மையால் மதுரை யெனப் பெயர்பெற்றது. அதனாற் சந்திர சம்பந்தமுடைமை தோன்ற “திருமுக மதுனாயாம்புரமே” என்றார். இதனைத் திருநகரங்கண்டபடலம்.—

“பொன்மய மான சடைமகிக் கலையின் புத்தமு துருத்தன ரதுபோய்ச்
சின்மய மான தம்மடி யடைந்தார்ச் சிவமய மாக்கிய செயல்போற்
றன்மய மாக்கி யந்நகர் முழுதுஞ் சாந்திசெய் ததுவது மதுர
நன்மய மான தன்மையான் மதுர நகரென வுரைத்தனர் நாமம்” எனவருஞ்
செய்யுளா னறிக.

(உ)

வடுவின் மாநில மடந்தைமார் பிடைக்கிடந் திமைக்கப்
படுவி லாரமே பாண்டிநா டாரமேற் பக்கத்
திடுவின் மாமணி யதன்புற நகரெலா மிவற்று
ணடுவி னாயக மாமணி மதுரைமா நகரம்.

(இ-ள்.) பாண்டிநாடானது குற்றமில்லாத பெருமைதங்கிய பூமிதேவியி
னது மாற்பகத்தில் தங்கியுள்ளதும் ஒளியுள்ள பெரும்பதக்கமாம். அந்நாட்டின் புறத்
திலுள்ள நகரங்களெல்லாம் அப்பதக்கத்தின் நாற்புறத்திலும் பதித்த ஒளிதங்கிய பெ
ரிய இரத்தினங்களாம். பெரிய மதுராபுரியானது (அச்சுற்றுப்புறத்துள்ள) இரத்தி
னங்களுள் நடுநாயகமாகிய பெரிய இரத்தினமாம். எ-று

நடுநாயகம் பெரியதும் விலையுயர்ந்ததும் ஒளிமிக்கதுமாயிருப்பதுபோல,
மதுராபுரி அந்நாட்டிலுள்ள பல நகரங்களிலும் பெரியதும் புகழ்மிக்கதும் பெரும்
பயன் தருவதுமாயிருத்தல் நோக்கி “நடுவி னாயக மாமணி மதுரைமா நகரம்” என்றார்.

திரும கட்கொரு தாமரைக் கூடமே திருமாள்
மரும கட்டுவெண் டாமரை மாடமே ஞானந்
தரும கட்கியோ கத்தனிப் பீடமே தரையாம்
பெரும கட்கணி நிலகமே யானதிப் பேரூர்.

(இ ள்.) இந்தப் பெரிய மதுராபுரியானது (தன்னையடைந்தோர்க்குப் பல
செல்வங்களையுந் தருவதால்) திருமகளுக்கு (வசத்தற்குரிய) ஒப்பற்ற செந்தாமரைக்
கோயிலாக விருக்கின்றது. (கல்விவளப்ப மிகுந்தளிப்பதால்) திருமாவின் மருமகனா
கிய கலைமகளுக்கு (வாசஸ்தானமாகிய) வெள்ளைத்தாமரை மானிகையாயிருக்கின்றது.
(சிவஞானச்செல்வம் அருளுவதால்) ஞானசத்திக்கு ஒப்பற்ற யோகபீடமாயிருக்கின்
றது. (நிலவுலகிலுள்ள பதிகளுட் சிறந்திருப்பதால்) பெரிய பூமிதேவிக்கு அணியுந்
திலகமாக விருக்கின்றது. எ-று.

மதுராபுரியானது செல்வம் கல்வி ஞானம் புகழ்களாற் சிறந்ததென்பது
கருத்து.

(ச)

திக்கும் வானமும் புதையிரு டின்றுவெண் சோதி
கக்கு மாளிகை நிவப்புறு காட்சியந் நகருண்
மிக்க வாலிதழ்த் தாமரை வெண்மக ளிருக்கை
யொக்கு மல்லது புகழ்மக ளிருக்கையு மொக்கும்.

(இ ள்.) அஷ்டதிசைகளையும் ஆகாயத்தையும் மூடிய அந்தகாரத்தையொ
ழித்து வெள்ளிய ஒளியைவீசும் மாளிகைகள் உயர்ந்துள்ள தோற்றமானது, அம்மது
ராபுரியிலே சரஸ்வதியின் மிக்க இதழ்களையுடைய வெண்டாமரைக்கோயில்போலும்
விளங்கும். அதுவேயன்றிப் புகழாகிய பெண்ணினது வீடுபோலும் விளங்கும். எ-று.

வெண்சோதி யென்றது முத்தினாலும் கண்ணத்தினாலும் ஆகிய ஒளி. (இ)

புடைநகர்.

நெற்க ரும்பெனக் கரும்பெலா நெடுங்கழு கென்ன
வர்க்க வானகழு கொளிகலித் தெங்கென வளர்ந்த

பொற்க வின்குலைத் தெங்குகார்ப் பந்தரைப் பொறுத்து
நிற்க நாட்டிய காலென நிவந்ததன் பணையே.

(இ-ள்.) தண்ணிய மருதநிலத்தில், நெற்பயிர்களைக் கரும்பென்றும், கரும் புகளையெல்லாம் நெடிய கமுகமரங்களென்றும், வரிசையாயுள்ள பெரிய கமுகமரங் களை (ஒலைகளின் அசைவால்) ஒலிக்கும் ஒலியையுடைய தென்னமரங்களென்றும், வளர்ந்த பொன்னிறம்போலும் அழகுவாய்ந்த குலையையுடைய தென்னமரங்கள் மேகமாகிய பந்தலைத் தாங்குகிற்கும்படி நாட்டியகால்களென்றும் (தண்டோர்) சொல் லும்படி உயர்ந்துள்ளன. எ-று.

இச்செய்யுள் மயக்கவணி.

(அ)

செவந்த வாய்க்கருங் கயற்கணுள் வலாரியைச் சீழிக்
கவரந்த வான்றருக் குலங்களே கடிமணம் வீசி
யுவந்து வேறுபல பலங்கரும் வேண்டினர்க் குதவி
நிவந்த காட்சியே போன்றது நிழன்மலர்ச் சோலை.

(இ-ள்.) நிழலைத்தரும் மலர்களையுடைய (மரங்கள்பொருந்திய) சோலையா னது, செவ்விய வாயையும், கரிய கயல்மீன்போலுங் கண்களையுமுடைய தடாதகைப் பிராட்டியார் இந்நிரனைக் கோபித்து (அவனிடத்திருந்து திறையாகக்) கைக்கொண்ட பஞ்சதருக்களின் கூட்டங்களே நன்மணம் வீசி வெவ்வேறு வகைப்பட்ட பல பலன் களையும் விரும்பிவந்து தம்மை யடைந்தவர்கட்குக் கொடுத்து உயர்ந்த தோற்றத்தை யே யொத்திருந்தது. எ-று.

பஞ்சதருக்கள்— அரிசந்தனம் - கற்பகம் - சந்தானம் - பாரிசாதம் - மந்தா ரம் என்பன.

வலாரி=வலாகுரனைக் கொன்றவன் ; இந்நிரன்.

தடாதகைப்பிராட்டியார் திக்குவிஜயஞ் செய்தபொழுது இந்நிரனைச்செ யித்து அவனது பல வளங்களோடு பஞ்சதருக்களைக் கவரந்த விஷயம் திருமணப்பட லத்தில் வரும்போதுணர்க, வலாரியென இந்நிரனுக்குக் காரணப்பெயர் வந்தமை மாணிக்கம்விற்ப படலத்தில் விளங்கும்.

(எ)

ஒல்லொ லிக்கதிர்ச் சாலிகள் புறந்தழீஇ யோங்க
மெல்லி லைப்பசுங் கொடியினுல வீக்குறு பூக
மல்லெ னுங்ளத் தண்ணை னணிவிழாத் தருப்பைப்
புல்லொ டும்பிணிப் புண்டபொற் கொடிமரம் போலும்.

(இ-ள்.) ஒல்லென்னும் ஒலிக்குறிப்பையுடைய கதிரீன்ற நெற்பயிர்கள் புறத்திற்றழவி உயர்ந்து தோன்ற மெல்லிய இலைகளையுடைய பசிய கொடிகளினால் (அவற்றோடு) கட்டுண்டிருக்கும் கமுகமரமானது, கருநிறத்தால் இருளென்றுசொல்ல ப்படுங் கண்டத்தையுடைய சிவபெருமானது அழகிய மஹேந்தாவத்தில், (புறத்தில்) தருப்பைப்புல்லோடுங்கட்டுண்ட பொன்னுலாகிய துஜஸ்தம்பத்தை யொத்திருக்கும்.

சாலி தருப்பையாகவும்; கொடி. கயிலாகவும், பூகம் துஜஸ்தம்பமாகவும் உவமித்தார்.

(ஊ)

சீத வேரியுண் டளிமுரல் கமலமேற் செருந்தி
போத வேரியு மலர்களுஞ் சொரிவன புத்தேள்
வேத வேதியர் செங்கரம் விரித்துவாய் மன்க்க
ளோத வேமழு முக்கழு முதவுவா ரணைய.

(இ-ள்.) செருந்திச்செடிகள் தண்ணிய தேனைக்குழித்து வண்டென் பன் பாடுந் தாமரை மலரின்மேற் பொருந்த மதுவையும் மலர்களையுஞ் சொரியாநின்றன. (அத்தோற்றம்) தெய்வீகம்பெருந்திய வேதமுணர்ந்த அந்தணர்கள் செவ்விய கைகளை விரித்துவாயினால் (வேத) மந்திரங்கள் ஜூக்க (அவர்கள் கைகளில்) பொன்னையும் (அதனைத் தத்தஞ்செய்ய) நீராயுங் கொடுப்போரைப் போன்றிருந்தன. எ-று.

இச்செய்யுளிற் செருந்திச்செடியைக் கொடுப்போராகவும், தாமரைமலரைக் கைகளாகவும், செருந்திசொரியும் மதுவையும் மலரையும் முறையே தத்தஞ் செய்யும் நீராகவும் பொன்னாகவும், வண்டொலியை வேதமந்திரமாகவும் உவமைப்படுத்தினர். (௧)

வினாசெய் பங்கயச் சேக்கைமேற் பெடையொடு மேவி
யரச வன்னநன் மணஞ்செய வம்புயப் பொய்கை
திரைவ னைக்கையா னுண்டுளி செறிந்தபா சடையா
மரக தக்கலத் தரளநீ ராஞ்சனம் வளைப்ப

(இ-ள்.) வாசனை வீசந் தாமரை மலராகிய பக்கையின்பேரில் அரசவன்னமானது தனது பெட்டையன்னத்துடன் கூடி நல்ல மணத்தொழிற்செய்ய (அதைப் பார்த்த) தாமரைத் தடாகங்களாகிய மாதர்கள் அலைகளாகிய வளையலணிந்த கைகளால், நுண்ணிய நீர்த்துளிகளாகிய முத்துகள் நெருங்கிய பசுமைதங்கிய இலையாகிய மரகதத்தட்டினால் நீராஞ்சனம் வளைக்கா நின்றன. எ-று. (௧௦)

இரும்பி னன்னதோள் விளைஞரார்த் தெறிந்துவாய் மடுக்குங்
கரும்பு தின்றிடி யேற்றொலி காட்டியின்சாறு
சுரும்பு சூழ்நிடந் தரற்றிடச் சொரிந்துவெந்து சினத்தி
யரும்பு கட்களி ரெத்தன வாலையெந் திரங்கள்.

(இ-ள்.) கரும்பாலிகள், இரும்பினையொத்த (திண்ணிய) தோளையுடைய மள்ளர்கள் முழங்கித் தரித்துத் தம்மிடத்திற் கொடுக்குங் கருப்பங்கழிகளைத் தின்று இடியேறுபோன்று ஒலித்து இனிய சாற்றை வண்டென் சூழ்ந்து கிடந்து ஒலிக்கப் பொழிந்து, வெவ்விய கோபாக்கினியானது தோன்றுங் கண்களையுடைய யானைகளை ஒத்திருந்தன. எ-று.

விளைஞர் யானைப்பாகர்; ஏவலாட்கள். வாய்-யானையின் வாய்; ஆலையின் வாய். தின்னுதல்-தின்னுதல்; நெரித்தல். ஒலிகாட்டி-கர்ச்சித்து; இரைச்சலிட்டு. சொரிதல்-கடைவாய்வழி யொழுக்கல்; புறத்தில் வெளிப்படுத்தல். எனச் சிலேடைப் பொருள்கொள்க.

கரும்பை யானைவாயிற் கொடுத்தலும் ஆலையாயிற் கொடுத்தலும், யானை அதனை யுண்ணும்போதும் ஆலையதனைநெரிக்கும்போதும் இறாதலும், இவ்விருபொருளும் அச்சாற்றைப்புறத்திற் பொழிதலும் உடைமைநோக்கி “களிர்ெத்தனவாலையெந்திரங்கள்” என்றார். (௧௧)

பள்ள நீர்குடைந் தஞ்சிறைப் பாசிபோர்த் தெழுந்த
வெள்ளோ யன்னத்தைக் காரன மெனப்பெடை வீழ்ந்த
வுள்ள ழிட்டல மரச்சிற குதறியுள் ளன்பு
கொள்ள வாசையிற் றழிஇக்கொடு குடம்பைசென் றனையும்.

(இ-ள்.) பள்ளமாகிய நீரில் மூழ்கி அழகிய சிறகுகள் பாசியாற் போர்க்குப் பட்டு மேலெழுந்த வெள்ளிய சேவலன்னத்தைக் தரிய வேறோர் அன்னமென்று கினைத்து, பெட்டையன்னமானது அதனிடத்து விருப்புற்ற மனதைத் திருப்பி,

(தனது சேவலைக்காணுது) வருந்த, (அதனைத் தெரிந்த சேவலன்னம்) சிறகுகளையுதறி (தனதிரைக்கை வடிவோடு) மனதில் அன்புமீது, ஆசைகொண்டு அதனைத் தழுவிக்கொண்டு கூட்டிற் போய்ச்சேரும். எ-று.

தனது பெட்டையின் கற்புநிலைமை சோதிக்கக்கருதி உருவுகிரிந்து “அஞ்சிறைப் பாசுபோர்த் தெழுந்த வெள்ளையன்னம்” எனவும், அதனால் அதன் கற்புநிலைமை புலப்பட்டபின் பிரியாதிருக்கவேண்டுதலின் உள்ளன்புகொள்ள “தழீஇக்கொடுகுடம்பை சென்றனையும்” எனவுங் கூறினர்..

குடம்பைப்பறவைக்கூடு.

(கஉ).

இரவி யாழியொன் றுடையதே நீர்த்தெழு மிமையாப்
புரவி நானிமிர்த் தயில்வன பொங்கர்வாய்த் தளிர்கள்
கரவி லார்மகத் தெழுபுகை கற்பக நாட்டிற்
பரவி வாட்டுவ பனியெனப் பங்கயப் பொய்கை.

(இ-ள்.) சூரியனது ஒற்றைச் சக்கரமுடைய தோள இழுத்துச் செல்லும் (கண்கள்) இமையாத எழுபுரவி நாவை நீட்டிச் சோலையினிடத்துள்ள தளிர்களைக் கறிப்பன. வஞ்சகமில்லாத அந்தணர் செய்யும் யாகாக்கினியி லிருந் தெழுவின்ற புகையானது தேவருலகிற் பனியாகச்சென்று தாமரைத் தடாகத்தை வாட்டுவன.

இமையாவென்ற விசேடணம் கண்களைக் குறித்தது.

ஆண்டுள்ள சோலைகள் சூரியமண்டலத்தை யளாவி யுள்ளன ; ஆண்வெளிப் போர் யாகச்செயல்மிக்குதியுஞ் செய்வர், என்பது கருத்து. (கங.)

பிறங்கு மாலவா யகத்துளெம் பிரானரு ளால்வந்
தறங்கொ டுர்த்தமா யெழுகட லமர்ந்தவா நோக்கிக்
கறங்கு தெண்டிரைப் பெரும்புறக் கடலும்வந் திவ்வூர்ப்
புறங்கி டந்ததே போன்றது புரிசைசூழ் கிடங்கு.

(இ-ள்.) மதிலைச்சூழ்ந்த அகழியானது விளங்காநின்ற மதுராபுரிபிலே எமது சோமசுந்தரக்கடவுளது கிருபையினாலே சத்த சமுத்திரங்களும் வந்து புண்ணியஸ்வ ரூபமாகிய தீர்த்தங்களாய் இருந்த தன்மையைப்பார்த்து, ஒலிக்கின்ற தெள்ளிய அலைகளையுடைய பெரும்புறக்கடலும்வந்து இந்நகர்ப்புறத்தே அமர்ந்திருத்தலை யொத்தது

சத்த சமுத்திரமும் தீர்த்தமாயமர்ந்ததைக் கண்ட பெரும்புறக்கடல் தானும் ஒரு தீர்த்தமாகலாமென்று அகழி வடிவாயிற்று என்றார்.

உவர்ப்புக்கடல் - பாற்கடல் - தயிர்க்கடல் - நெய்க்கடல் - கருப்பஞ்சாற்றுக் கடல் - தேன்கடல் - சுத்தநீர்க்கடல் என்பவையே எழுகடல். அகற்கப்புறம் சக்கரவாள கிரியுள்ளது. அதனைச் சூழ்ந்து பெரும்புறக்கடல் விளங்கும் இதனை,

கந்தபுராணம் - அண்டகோசப்படலம்.

“பரவுயிவ் வுலகி லுப்பு பால் தயிர் நெய்யே கன்னல்
இரதமா மதுரீ ராகு மெழுகட லேழு தீவும்
வரன் முறை விரவிச் சூழு மற்றதற் கப்பால் சொன்னத்
தளையது சூழ்ந்து கிற்குஞ் சக்கர வாள சையம்.”

“அன்னதற் கப்பால் வேலைக் கரசனும் புறத்தி லாழி” என வருவனவற்றும், சிவதருமோத்தரம் - கோபுரவிபுலானுமுணர்க.

அறங்கொடர்த்தமா யெழுகட லமர்ந்தது - என்பது.

திருவிளையாடற் புராணம்.

தடாதகைப் பிராட்டியாராத் தமது தாயாகிய காஞ்சனமலை கடலாடி வருதற்குத் தன் மருகராக வீற்றிருக்கும் சோமசுந்தர பாண்டியர் பால் விடைகேட்டளிக்கும்படி விரும்ப, பிராட்டியார் பெருமானுக்கறிவிப்ப, இறைவர் ஒரு கடலோ எழுகடல்களையும் ஈண்டு வரவழைப்போமென்று ஓர் தீர்த்த ரூபமாய் வரவழைத்தன என்பது. இதன் விபரம் எழுகடலழைத்த படலத்துட் காண்க. (கசு)

எறியும் வானையு மடிக்கடி யெழுந்துடல் பரப்பிப்
பறியு மாமையும் வாளொடு கேடகம் பற்றிச்
செறியு நாண்மல ரகழியுஞ் சேண்டொடு புரிசைப்
பொறியு மேயொன்றி யுடன்றுபோர் புரிவன போலும்.

(இ-ள்.) (அடிக்கடி மேலெழுந்து) அடிக்கும் வானை மீன்களும், மேலெழுந்து (தலைமுதலிய) அவயவங்களைப்பரப்பி உள்ளேபுதுக்கும் ஆமையும் பொருந்தியிருக்கும் அன்றலர்ந்த மலர்களையுடைய அகழியும், ஆகாயத்தை யளாவும் மதிவிலுள்ள எந்திரங்களும், வானையுங் கேடகத்தையு மேந்தித் தம்முள் நெருங்கிக் கோபித்துப் போர்புரிதலை நிகர்க்கும். எ-று.

வானை மீன்கள் வாளாகவும் ஆமைகள் கேடகமாகவும் உவமித்து, வானை யெறிதல் வாளசைத்தலாகவும் ஆமை எழுந்து உடல்பரப்பிப் பறிதல் கேடகத்துள் உடல்மறைத்துப் புதுங்குதலாகவுங் கூறினர்.

ஒடு எண்ணுப் பொருளதாகிய இடைச்சொல். (கரு)

கண்ணி லாதவெங் கூற்றெனக் கராங்கிடந் தலைப்ப
மண்ணி னாரெவ ரேனுமீம் மடுவிடை விழ்ந்தோர்
தெண்ணி லாமதி மிலைந்தவர்க் கொப்பெனச் சிலரை
யெண்ணி னாரிரு னாரகநீத் தேறினு மேறார்.

(இ-ள்.) தாகஷணியில்லாத கொடிய இயமனைப்போல வருத்தும்படி முதலைகள் வசித்தலால், நிலவுகத்திலுள்ளவர்கள் யாவராகிலும் இவ் வகழியில் வீழ்ந்தவர்கள், தெள்ளிய நிலவை வீசஞ் சந்திரனைச் சடையிற் றரித்த சிவபெருமானுக்கு ஒப்பாக, (கிருமால் - பிரமன் முதலிய) சில தேவரை மதித்தவர், இருண்ட நரகத்திலிருந்து களாயேறினாலும், தாம் களாயேறாது வருந்துவர். எ-று.
மதிமிலைந்தவர்க் கொப்பெனச் சிலரை யெண்ணினாரிருணர கெய்துவர்—என்பதை,

குதசங்கிதை - வேதார்த்தமுரைத்த அத்தியாயம்.

“அம்பு யத்தின்மே விருப்பவன் முதலிய வமரர்
நம்பு றுஞ்சரு வாதிக ளெனவுள நாட்டும்
வெம்பு வல்வினை யாளர்கள் விரிதலை ஈழாய்ப்
பம்பு தீநர கழுந்தியெக் காலமும் பதைப்பார்.

அரிய நான்முக னாகிய முக்கணம் மாணக்
கரிய மான்முத லோர்களாப் பாவித்தல் கடனன்
றுரிய நற்றவத் தறுவிரா தவினுமா பதியே

பெரிய என்னவன் நியானமே கொள்வர்பே ரறிஞர்.”—என வருவன வற்றா னறிக. (கசு)

குமிழ லர்ந்தசெந் தாமரைக் கொடிமுகிழ் கோங்கி
னுமிழ்த ரும்பிர ஞானமுண் டிமிழ்ந்தவாய் வேதத்
தமிழ் றிந்துவை திகமுடன் சைவமு நிறுத்து
மமிழ்த வெண்டிரை வைகையு மொருபுறத் தகழாம்.

(இ-ள்.) (நாசியாகிய) குமிழும்பூமலர்ந்த (திருமேனியாகிய) செந்தாமரைக் கொடியிலே அரும்பிய (தனமாகிய) கோங்கரும்பினின்று உமாதேவியார் பொழிந்த (பாலாகிய) பரஞானத்தை (திருஞானசம்பந்தமுர்த்திநாயனார்) பருகி, (அப்பரஞானம் உலகத்தாருக்கு விளங்கும்படி) திருவாயினால் ஓகியருளிய (அபரஞானமாகிய) தமிழ் வேதச்சுவையை உணர்ந்து வேதமார்க்கத்தையுஞ் சைவமார்க்கத்தையும் நிலைநிறுத்திய தேவாயிர்தம்போன்ற வெள்ளிய அலைகளையுடைய வைகைநதியும் (அம் மதிலுக்கு) ஒருபக்கத்திலுள்ள அகழியாகும் என்று.

குமிழ் செந்தாமரைக்கொடி கோங்கு முதலிய உவமான வார்த்தைகட்டு ஏற்ப, நாசி திருமேனி திருத்தன முதலிய உவமேயவார்த்தைகள் வருவிக்கப்பட்டன.

உமாதேவியாரது திருத்தனஞ் சொரிந்த திருவமுது பரஞானமாதலால் “கோங்கினுமிழ்தரும் பரஞானம் வாயுண்டு” எனவும், அப்பரஞானமே வேதத்தின் பயனாகிய திருப்பதிகமாதலின் “உமிழ்ந்த வேதத் தமிழ்” எனவும், திருப்பதிகம் எழுதிய ஏடு எதிர்செல்லச் செய்தமையால் “அறிந்து” எனவும், அதனாற் சமணசமயங் கெட்டோட, யாகாதி அறவழிவமாகிய வைதிகமும், அறங்களின் முதிர்ச்சியானெய்துஞ் சைவமும் நிறுத்தியதனால் “வைதிகமுடன் சைவமு நிறுத்தும்” எனவும், இவ் வீசேடத்தை யுணர்தலாலும் தன்னகத்துக் குடைதலாலும் ஆன்மாக்களைக் கதியடையச் செய்தலாலும் “அமிழ்தவெண்டினா வைகை” எனவும் கூறினர்.

திருஞானசம்பந்தப்பிள்ளையார் சமணருடன் வைகைக்கரையில் புனல்வாதஞ்செய்தபோது திருவாய்மலர்ந்தருளிய திருப்பாசுரப்பதிகம்

“வாழ்வ வந்தணர் வானவ ரானினம்

வீழ்க் தண்புனல் வேந்தனு மோங்குக

ஆழ்க நீயதெல் லாமர னுமமே

சூழ்க வையக முந்துயர் நீர்கவே.” — என்பதை முதலாகவுடைய (௧௭)

திருப்பதிகம்.

பிள்ளை யும்பெடை யன்னமுஞ் சேவலும் பிரியாக்
கள்ள முண்டகச் செவ்வியாற் கண்டவர் கன்னு
முள்ள முந்திரும் பாவகை சிறைப்படுத் தோங்கும்
புள்ள லம்புதண் கிடங்கிது புரிசையைப் புகல்வாம்.

(இ-ள்.) அன்னப் பார்ப்புகளும் பேடன்னங்களும் சேவலன்னங்களும் (எக் காலத்தும்) நீக்காத தேனையுடைய தாமரைகள் மலர்ந்துள்ள அழகினால், பார்த்தோரது கண்களும் உள்ளமுந் திரும்பாதவகையாக வசப்படுத்தி, மேம்பட்ட (நீர்ப்) பறவைகள் ஒலிக்கின்ற தட்பமாகிய அகழி இத்தன்மையது. (இனி) மதிலின் புகழ்ச்சியைக் கூறுவாம். என்று. (௧௮)

மாக முந்திய கடிமதின் மதுரைநா யசர்கைந்
நாக மென்பதே தேற்றமந் நகர்மதில் விழுங்கி
மேக நின்றசை கின்றதவ் வெஞ்சினப் பணித
னாக மொன்றுதோ லுரிபட நெளிவதே யாகும்.

(இ-ள்.) ஆகாயமளாவிய காவலாயுள்ள மதினானது மதுராபுரிசரது திருக்கரத்தி லணிந்த சர்ப்பகங்கணமென்று சொல்லுவதே நிச்சயம். அந்நகரத்தைச் சூழ்ந்துள்ள மதிலை மறைத்து மேகங்கள் நின்று அசைக்கின்ற தோற்றமானது, அவ் வெவ் விய கோபத்தையுடைய சர்ப்பம் தன துடலிற்பொருந்திய தோல் உரியும்படி உடல் நெளிதலையே யொக்கும். என்று.

நகரிற்சூரிய நால்வகைக் காவலுள், மதிலும் ஒன்றாக நின்றவின், கடிமதில் என்றார். நால்வகைக்காவல்களாவன :—மலை-காடு - நீர் - மதில்களாம்.

சிவபெருமான் வங்கியசேகரபாண்டியனுக்கு வெளிதோன்றித் தமது திருக் கரத்தணிந்த சர்ப்பநங்கணத்தால் மதுரைக்கரத்தின் எல்லையை யளந்து காண்பித்தன டொன்பது சரிதம். இதனைத் திருவாலவாயான்படலத்துட் காண்க.

மதிலைச் சர்ப்பமாகவும், சர்ப்பந் தோலுரிதற்பொருட்டு உடல் நெளிதல் இயற்கையால், அம்மதிலின்மேல் மேகம் அசைவது அதன் நெளிவாகவுந் தேற்றே காரண்கொடுத்தோகினர். (கசு)

புரங்க டந்தபொற் குன்றுகோ புரமெனச் சுருதிச்
சிரங்க டந்தவர் தென்னரா யிருந்தனர் திருந்தா
ருரங்க டந்திட வேண்டினு முதவிசெய் தவரால்
வரங்க டந்திடப் பெறவெதிர் நிற்பது மானும்.

(இ-ள்.) வேதங்களின் உச்சியையுங் கடந்த சிவபெருமான் (இம் மதுராபுரியில்) சோமசந்தரபாண்டியராக வீற்றிருக்கின்றனர். (ஆனபடியால்) பகைஞரது வலிமையையொழிக்க விரும்பினாலும் (வில்லாகவிருந்து) உதவிசெய்து வரங்களை யுருளும்படிபெற, திரிபுரத்தை யெரித்த (காலத்தில் வில்லாக நின்ற) மேருமலையானது திருக்கோபுரமென்று சொல்ல (உருவுதிரிந்து) எதிர்நிற்பதை யொத்திருக்கும். எ-று.

புரங்கடந்தவர் என்றது.

தாரகாக்கன் - கமலாக்கன்-வித்துன்மாலி யென்னும் அசுரர் மூவரும் விச் சுவகன்மன் நிருமித்துக் கொடுத்த பொன் - வெள்ளி - இரும்புகளாலாகிய மதில்களி லிருந்து சிவபக்தி யொழியாதவராய் அரசுசெய்துவருகையில், இந்திரன் முதலிய இமையவர் அவர்கட்குத் தோற்று அவர் செய்யுந் துன்பத்தைச் சகியாது திருமால் பால் முறையிட, அவர் ஓடியாகஞ்செய்து அதிற்சூனிய பூதங்களை அவர்களை யழிக் கும்படி கட்டினையிட்டனுப்ப, அவை அவருடன் போர்செய் தொழிந்தன. அவர்கள் அசுரராயிருப்பினும் சிவபக்திபுடையராயிருத்தலின் அவரைச்செயித்தல் அருமையெ ன்று கருதி, திருமால் தனது அமிசமாகப் புத்தனைத் தோற்றுவித்து அவன்பால் ஓர் தூணைக்கொடுத்து “இதனால் திரிபுரத்தவர் மதியை மயக்குக” என்று நாரதமுனிவ ளையுந் துணைகூட்டியனுப்பி அவர்களால் திரிபுரத்தவரது சிவநேசத்தை யழிப்பித்து, தேவர்கள் தன்னைப் புடைசூழ்ந்துவரத் திருக்கைலையை யடைந்து சிவபெருமான் பால் விண்ணப்பிக்க, இறைவர் “போர்க்குரிய கருவிகளை ஆயத்தஞ்செய்க” எனக் கட்டினையிட, திருமால் தேவர்களுடன் யோசித்து, பூமியே தேராகவும், சூரியசந்திரர் களே இரு சக்கரமாகவும், இருக்கு-யசூர்-சாமம்-அத்ர்வணமென்னும் நான்கு வேதங் களே நான்கு குதிகைகளாகவும், பிரமனே இரதசாரதியாகவும், பிரணவமே குதினா தூண்டுங் கோலாகவும், மேருமலையே வில்லாகவும், வாசுகியே நாணாகவும், திருமாலே பாணமாகவும், வாயுவே அம்பிற்கட்டிய சிறகாகவும், அக்கினியே அம்பின் கூர்வாயாக வும், மற்ற தேவர்கள் பல வேறு கருவிகளாகவுஞ் செய்தனர். என்பது. இதனை,

“மேருவி லாயதி னுரை வாயொரு வெங்கணை மாலரியாய்

விரிதலை யுலகந் தேரா யதிஹு மிருசக டிருசடராய்,

ஆரண னாலும் பரியா யம்புய னமைவுறு சாரதியாய்

அதினீ யுற்றிக லழியா முப்புர மட்டிடு மந்நாளில்

சேருவ மூவர்க ளழியா துன்னடி சேரா நின்றனரால்” — என்னுஞ்

சிறம்பரசுவாமிகள் திருவாக்கானுணர்க.

இறைவர் இவ்வகையுணர்ந்து களிகொண்டு அவர்கள் வேண்டுகோளின்படி மேருமலையை வில்லாக வணக்கி அத்தேரிலேறிச் செலுத்துகையில், ஒவ்வொருவரும் தத்தம் உபயோகத்தைக் குறித்துத் திரிபுரவிஜயம் தம்மாலேயே நிகழ்வெய்துகிற தென நனைக்க, இறைவர் அவர்கள் இறுமாப்பு ஒழியும்வண்ணம் அதன் அச்சமுறியச் செய்து திரிபுரத்தைச் சிறித்தெரித்தனர். இவபக்தர்களாயிருந்த மூவரும் இறவாமற் கதியடைந்தனர் என்பதாம். (௨௦)

சண்ட பானுவர் திங்களுந் தடைபடத் திசையு
மண்ட கோளமும் பரந்துநீண்ட கன்றகோ புரங்கள்
விண்ட வாயிலால் வழங்குவ விடவரா வங்காந்
துண்ட போல்பவு முமிழ்வன போல்பவு முழலா.

(இ-ள்.) வேகமாகச் செல்லுஞ் சூரியனுஞ் சந்திரனும் (போக்குவரவு செய்தல்) தடைபடும்படி கோபுரங்கள் அட்டிக்கெங்கும் பரந்து அண்டகோளத்தின் மேலும் உயர்ந்து பரந்திருத்தலால், விஷத்தையுடைய இராகுகேதுவென்னும் பாம்புகள் வாய்திறந்துண்டாற்போலவும், உமிழ்ந்தாற் போலவுஞ் சுழன்று, (அக்கோபுரங்களின்) புழையாயுள்ள வாயில்களாற் போக்குவரவு புரிகின்றன. எ-று.

சூரியசந்திரரைப் பாம்பு விழுங்கல்—என்றது.

பூர்வம் திருப்பாற்கடல் கடைந்தபோது அதினின்று தோன்றிய சகாயைப் பாணஞ்செய்தவர் சுரர் எனவும் அதனை விலக்கினவர் அசுரரெனவும் பெயரெய்தினர் மேலும் கடைகையில் காமதேனு கற்பகவிருகூழ் அரம்பையர் உச்சைச்சிரவம் தன் வந்திரி கவுத்துவமணி சிந்தாமணி முதலாகப் பொருள் பல தோன்றிக் கடைசியில் திருமகளும் அமுதமும் பிறக்க, திருமால் அதிலுண்டான பொருள்களை, தான் விரும்பியவண்ணம் பல தேவர்கட்குக் கொடுத்துக் கவுத்துவமணியையுந் திருமகளையுந் தாமேற்றுகொண்டனர். கடைசியிற் பிறந்த அமிர்தத்திற்காகச் சுரரும் அசுரரும் தமக்குத்தமக்கென ஒருவரோடொருவர் எதிர்த்துப் பெரும்போர் புரிதல் கண்ட, விஷனுமோகிரிவடிவேற்று இருதிருத்தவரையும் விளித்து உங்கட்கு யான் வேண்டுமோ அமுதம் வேண்டுமோ என வினாவ, அசுரர் பெண்விருப்புற்றுத் தங்களில் ஒவ்வொருவரும் எதிர்த்துச் சமர்செய்து பலர் மடிந்தனர்.

இஃகிவ்வாறிருக்கையில், விண்டு தேவர்களையெல்லாம் ஒருபுறத்தமர்த்தி அவர்கட்கு அமிர்தத்தைப் பகிர்ந்து கொடுத்துவந்தனர். அதுகண்ட அசுரரிருவர் தேவவடிவேற்று அவருடன் உட்கார்ந்திருக்க, அச்சுதன் அதனையறியாது அவர்கட்கும் அமுதளிப்ப, அவர்கள் கையேற்று உட்கொண்டனர். இச்செய்தியை அருகிருந்த சூரிய சந்திரர் கண்டு விண்டுவுக்குக் கண்ணைகை செய்து காண்பிக்க, அவர் பெருங்கோபங் கொண்டு தமது கையிலிருந்த சட்டுவத்தால் அவ்விருவர் சிரத்தையும் வெட்டித்தள்ளினர். ஆனால் அவர்கள் அமுதமருந்தியவிசேடத்தால் இறவாமல்,* சிகாழிப்பதியை யடைந்து இவாரச்சூனியெய்து இராகுகேதுவென்னுங் கிரகங்களாகித் தம்மை அசுரரெனக் குறிப்பித்த சூரியசந்திரர்மீது நீங்காப்பகைகொண்டு காலங்களில் அவர்களைத் துன்புறுத்தி வருவர். இதுவே கிரஹணம் என்பதாம். கிரஹணம் = கிரஹம் + அணம். அணம் - சமீபித்தல். இதனை,

கந்தபுராணம் - மகாசாத்தாப்படலம்.

“தண்டா மணாக்குப் பகைநண்பெனச் சாரு நீரார்

கண்டார் புடையுந் திங்கிவர் கள்வ யோயாம்

* கிரங்கள் சென்று வழிப்பட்ட காரணத்தினாலே சிகாழி கிரபுரமெனவும், ஓர் திருநாமமெய்கியது.

உண்டா ரமுதங் கடிதென்றுளத் துன்னி யங்கண்
விண்டா னவற்குக் குறிப்பால்விழி காட்டி ரூரால்.

காட்டிற் றிடனு மரிநோக்கியிக் கள்வ ரோயோ
ஈட்டுற்ற வானோ ருடனுண்குவ ரென்று தன்கை
நீட்டுற் றிசெட் டெங்கொண்டு நிருதர் சென்னி
வீட்டிச் சுரநுக் கமுதூட்டி விருந்து செய்தான்.

புன்னாக நாக முணிவானடி போற்றி நோற்றுச்
செந்நாக மோடு கருநாகத்தின் செய்கை பெற்றுப்
பின்னாக முன்னந் தமைக்காட்டிய பெற்றி யோனா
அந்நாக மீது மறைப்பாரமு துண்ட கள்வர்.”— என வருவனவற்றோ னு

ணர்க.

சந்திரசூரியர்கள் செல்லவொட்டாது அவர்கள் நிலைக்கு மேம்பட்டியர்த்திரு
த்தலின் அக்கோபுரங்களின்வாயிலின் வழியாய்ப் போக்குவரவு புரிகின்றனர் என்றார்.

மகர வேலையெவர் றியானேபோன் மழையருந் தகழி
சிகர மாலைஞ் சூழ்மதி றிரைக்கரந் துழாவி
யகழ வோங்குநீர் வையையா லல்லது வேற்றுப்
பகைவர் சேனையாற் பொரப்படும் பாலதோ வன்றே.

(இ-ள்.) மகரமச்சங்கள் பொருந்திய சமுத்திரமென்று கருதி, யானையைப்
போல மேகங்கள் உட்கொள்ளும் அகழி சூழ்ந்த நிகரபந்திகள் பொருந்திய அம்மதிலை,
அலையாகிய கையினால் துழாவி யகழம்படி பெருகுவதும் நீர்ப்பெருக்கையுடைய வையை
நதியாலன்றி, வேறாகிய சத்துருவின் படைவீரனால் மோதுந் தன்மையுடையதோ ?
அல்லவே. எ-று. (௨௨)

எல்லை தோர்வழித் தடைசெயு மிம்மதிற் புறஞ்சூழ்ந்
தொல்லை மேவலர் வளைந்துழி யுடன்றுபோ ராற்றி
வெல்ல மள்ளரும் வேண்டுமோ பொறிகளே வெல்ல
வல்ல வம்மதிற் பொறிசெயு மறஞ்சிறி துரைப்பாம்.

(இ-ள்.) சூரியனது தேரை வழியில் தடைசெய்கின்ற இந்த மதிலின் புறத்
தே முற்றுகைசெய்து பகைஞர்கள் விரைந்துவளைந்துகொண்டால், கோரித்துப் போர்
செய்து வெற்றிகொள்ளச் சேவகரும் வேண்டப்படுவதோ ? (அதிற் பொறித்துள்ள)
பொறிகளே வெல்லத்தக்கவன்மையுடையன. (இனி) அம்மதிலின் பொறிகள் செய்
யுங் கொடுமையைச் சிறிது கூறுவாம். எ-று. (௨௩)

எழுதீர்க்கழிநெடி லடியாசிரிய விருத்தம்.

மழுக்கள் வீசுவன நஞ்சு பூசமுனை வாள்கள் வீசுவன முத்தலைக்
கழுக்கள் வீசுவன குந்த நேமியெரி கால வீசுவன காலனே
ரெழுக்கள் வீசுவன கப்ப ணங்கள்விட மென்ன வீசுவன வன்னெடுங்
கொழுக்கள் வீசுவன கற்க வண்கயிறு கோத்து வீசுவன வார்த்தரோ.

(இ-ள்.) (அம்மதிலின்புறத்துள்ள வுறுப்புகள் தம்மைச் சத்துருக்கள் முற்
றுகை செய்தபோது) வீராவேசங் கொண்டு மழுவாயுதங்களை ஒரு புறம் சொரிவன.
விஷத்தோயல் செய்த (கூர்மையாகிய) வாயையுடைய வார்களால் வெட்டுவன.
முத்தலை (வேலாகிய) சூலப்படையாற் குத்துவன. கைவேல்களையும் சக்ராயுதங்களை
யுங் கோபாக்கினி சிந்தும்படி எறிவன. யமனைப்போன்ற வளைதடிகளைச் சுழற்றிவிடு
வன. எழுகாற் செய்த நெருஞ்சில்கள் என்னும் ஆயுதங்களை விஷமென்று பார்த்தோர்
சொல்லும்படி, எறிவன; வலிதங்கிய நெடிய காறுகளை பெறுகின்றன. கவண்களின்
கற்களைக் கோத்துக் கயிறுபற்றி வீசுவன, எ-று.

குந்தம்=கைவேல். எழு=வளைதடி. கப்பணம்=எழுகாற்செய்த நெருஞ்
சின் முள் ; இது பகைஞரை ஓடவொட்டாமல் நிறுத்தும் ஆற்றலுடையது. கொழு=
காறு.

இதுமுதல் ஆறுசெய்யுள்களால் மதிஹுப்புக்களினவீறு விளக்குகின்றார்.
இவற்றைச் சேவகசிந்தாமணியில் - நாமகளிலம்பகம்- நகர்வளங்கூறியவிடத்து விளங்
கக்காண்க. (உ௬)

நஞ்சு பில்குதொலை வாளெ யிற்றரவு நானி மிர்த்தெறியு மலையரா [மாற்
வெஞ்சி னங்கொண்முழை வாய்தி றந்துபொரு வாரை விக்கிட விழுங்கு
குஞ்ச ரங்கொடிய முசலம் வீசியெதிர் குறுகு வார்தலைகள் சிதறுமா
லஞ்ச வெம்பொறி விசைப்பி னுங்கடுகி யடுபு லிப்பொறி யமுக்குமால்.

(இ-ள்.) விஷத்தைச்சிந்துந் தொளைகனையுடைய வாள்போலுங் கூர்மையா
கிய பற்களையுடைய பாம்புகள் (அம்மதிலை நெருங்கிய சத்துருக்களை) நாவை நீட்டிப்
பல்லாற் கடித்துக்கொல்லும். வெவ்விய கோபங்கொண்ட மலைப்பாம்புகள் (மலைக்)
குகைபோன்ற வாயைத்திறந்து நெருங்கி, போர்செய்யும் வீரர்களை விக்கும்படி விழு
ங்கும். யானைகள் கொடிய இருப்புலக்கைகளை வீசித் தம் எதிர் நெருங்கிய வீரர்கள்
தலைகிதற அடிக்கும். கொல்லத்தக்க புலிகளாகிய யந்திரங்கள் கொடிய ஐம்பொறிக
ளின் வேகங்களிலும் வினாந்து பற்றி யமுக்கும். எ-று.

தொளைவா ளெயிற்றரவு என்பது :—நாகசர்ப்பங்கட்குக் காளி-காளாஸ்திரி-
யமன்-யமதுதனென்னும் நான்கு கோபாப்பற்கள் உளவென்றும் அவை தொளை
யுடையனவென்றும் கடித்தபொழுது விஷப்பையினின்றும் விஷமானது பல்லின்
தொளைவழி கடிவாயி லிறங்குமென்றும் மருத்துவநூலார் கூறுவர். இதனை,

சித்தாநுடம்.

“கவெமரு நாலெயிற்றுக்கும் பெயர்சொல்வேன் காளி காளாஸ்திரி யமன்
யமதுதனம்-மேல்வாயலகுதனில்-விளக்கமாய் நாலுபற்கள் முனைத்திருக்கும் நாலுபற்
குற் தொளையிருக்குங்-கடித்திடில்-நச்சுப்பல் தொளைவழியாய் நஞ்சுகழன்று-வந்து கடி
வாயிலிறங்கி-தொண்ணூற்றெட்டு-மாத்தினாயினின்றுடலில் மண்டியெறும்” என்
பதனானறிக.

எள்ளி யேறுநரா யிவுளி மார்பிற வெறிந்து குண்டகழி யிடைவிழத்
தள்ளி மீளுமுருள் கல்லி ருப்புமுளை தந்து வீசியுடல் சிந்துமாற்
கொள்ளி வாயலகை வாய்தி றந்துகனல் கொப்பு ளிப்பவுடல் குப்புறத்
துள்ளி யாடுவன கைகள் கொட்டுவன தோள்பு டைப்பசிவ கூளியே.

(இ-ள்.) மதியாது இகழ்ந்து ஏறும் வீரர்களை, குதிரைகள் அவர்கள் மார்பெ
லும்பு முறிய வுதைத்து ஆழமான அகழியில் விழத்தள்ளி மீண்டு வரும். (சில யந்திர
ங்கள்) திரண்ட கற்களையும் இருப்பு முனைகளையும் அரிகயிறுகளையும் வீசிப் பகைஞரது
உடலைச்சிந்தும். கொள்ளிவாய்ப் பசாசுகள் தமதுவாயைத்திறந்து நீயைக் கொப்புளிக்
கவும், சரீரங்கள் குப்புறவும், கண்டோரஞ்சும்படி துள்ளியாடும். சில பேய்கள் ஒரு
புறத்தில் தோள்கள் கொட்டும் ; கைகள் கொட்டும். எ-று.

தந்து=அரிகயிறு.

(உ௭)

துவர்க்கு சங்கிலி யெறிந்தி முக்குமரி தொடர்பி டித்தகை யறுக்கவி
ட், வெக்கு மொன்னலர்க டலைக ளைத்திருகி யுடனெ ருக்குமர நிலைகளா
ற், கவைக்கொ முந்தழல்கொ ளுத்தி வீசுமெதிர் கல்லு ருட்டியடு மொ
ல்லெனக், குவைக்க கிங்கன்மழை பெய்யு மட்டமணல் கொட்டு மேவல்
ர்கள் கிட்டவே.

(இ-ள்) சத்துருக்கள் தம்மை நெருங்க, (இல யந்திரங்கள்) பந்தப்படுக்குஞ் சங்கிலிகளை அவர்கள் மேல் வீசியிழுக்கும். (இல யந்திரங்கள்) பிடித்தபகைவர் கையை அறுக்கும்படி அரிசங்கிலிகளைவீசிக்களிக்கும். (இலயந்திரங்கள்) மரங்களின் நிலைகளால் பகைவருடைய தலைகளைத் திருகி யுடலை நெருக்கும். (இலயந்திரங்கள்) பிளவுபட்ட கொழுந்தையுடைய தீயைக் கொளுத்தி வீசும். (இல யந்திரங்கள்) எதிர்த்து கற்களை புருட்டிக்கொல்லும். (இல யந்திரங்கள்) வினாந்து கூட்டமாக அச்சத்தைத்தருந் தன் மழையைப் பொழியும். (இல யந்திரங்கள்) வறுத்த மணலை ஒருபுறம் கொட்டும்.

அரிதொடர்-துவக்குச் சங்கிலிகளுள் ஒருவகை. (உஎ)

உருக்கி யீயமழை பெய்யு மாலயவு ருக்கு வட்டுருகு செம்பினீர், பெருக்கி வீசும்விடு படையெ லாமெதிர்பி டித்து விட்டவர்த மைத்தெ றச, செருக்கி வீசுநடை சுற மாடமொடு சென்று சென்றுதுடி முர சொடும், பெருக்கி மீளுநடை வைய மேனடவி யெய்யும் வாளிமழை பெய்யுமால்.

(இ-ள்.) (இல யந்திரங்கள் நெருங்கிய சத்துருக்கள்மேல்) ஈயத்தை யுருக்கி மழைபோற் சொரியும். (இல யந்திரங்கள்) தீயிலுருக்கிய இரும்பாலாகிய உருக்குவட்டு களையும் செம்பினீளையும் ஒருபாற் பெருக்கி வீசும். (இல யந்திரங்கள் பகைவர்) எதிர்த ஆயுதங்களை யெல்லாம் எதிரோ பிடித்து (அவற்றையெறிந்த) அப்பகைவனாக்கொல்ல அகங்கரித்து வீசும். (இல யந்திரங்கள்) சஞ்சரிக்கும் மாடங்களோடு பல இடங்களிலும் போய்ப் போய் உடுக்கை யொலியையும் பேரிகை யொலியையும் மிகுதியாகச் செய்து திரும்பும். (இல யந்திரங்கள்) நடைத்தேர்களை மேலேநடத்தி, பிரயோகஞ் செய்யத் தக்க அஸ்திரவருஷங்களைப் பெய்யும். எ-று.

துடி = உடுக்கை. வையம் = தேர். (உ௯)

வெறிகொ ளைம்பொழியை வெலலி னும்பொருது வெலலு தற்கரிய காலனை, முறிய வெலலினும்வெ லறகருங் கொடிய முரண வாயமர ரரணெலா, மறிவி னானிறுவு கமமி யன்செயவு மரிய வாயவனர் புரியுமி ப், பொறிகள் செய்யுமவினை யின்ன பொன்னணி புரத்து வீதிக ஞரைத் துமால்.

(இ-ள்.) (விஷய வாதனையிற் செல்லும்) மயக்கங்கொண்ட பஞ்சேந்திரியங் களை யொருவன் ஒருக்கால் வென்றாலும், பிறர் வெல்ல முடியாத யமனைப் போர் செய்து புறமுது கிட்டோடவென்றாலும், (எவராலும் ஒருக்காலும்) வெல்லமுடியாத மிக்க வலிமையுடையனவாய், தேவர்களா துநகரரண்கள் எல்லாவற்றையுந்தனது அறி வினால் நிரூமித்தவிச்சுவகன்மன் செய்யவும் முடியாதனவாய், சிற்பிகள் செய்த இந்த யந்திரங்கள் இயற்றுந் தொழில்கள் இத்தன்மையன. (இனி) பொன்னுலலங்கரித்து ள்ள அம்மதுரை நகரத்தின் வீதிகளது சிறப்பைக் கூறுவாம். எ-று.

பஞ்சேந்திரியங்களையும் யமனையும் வெல்லத்தக்கவரிருந்த போதிலும் இம் மதிற் பொறிகளை வெல்வோரில ராகவின் “வெலற் கருங்கொடிய முரணவாய்” என வும், தேவநகரங்களிலுள்ள அரண்களிலும் இத்தகைய பொறிகளின்மையால் “கம்பி யன் செயவு மரியவாய்” எனவுங் கூறினர். (உ௧)

அகநகர்-

க லி நீ லை த் து றை.

கழையுந் தாமமுஞ் சுண்ணமு மணிநிழற் கலையுந்
குழையுந் துபமுந் தீபமுங் கும்பமுந் தாங்கித்

தழையுங் காதலர் வரவுபார்த் தண்பகற் ததும்பி
விழையுங் கற்பினு ரொத்தன விழுவனா விதி.

(இ-ள்.) திருவிழா மகோற்சவங்கள் (எக்காலத்தும்) நீங்காத திருவீதிகள், கரும்புகளையும் பூமாலையையும் சுண்ணப்பொடிகளையும் இரத்தினங்களிழைத்த ஆபரணங்களையும் (மாந்) தளிக்கொத்துகளையும் தூபத்தையும் தீபத்தையும் பூரணகும்பங்களையும் தாங்கி நின்றலால், [காமன் கருப்பு வில்லெழுதிய தொய்யிலையும் பூமாலையையும் வாசச்சுண்ணத்தையும் பிரகாசமுடைய மணிப்பலிகளையுமணிந்து, தூபமுந் தீபமும் பூரண கும்பமுமாகிய மங்கலப்பொருள்களைக் கையிற்றாங்கி,] மிக்கவிருப்பத்தையுடைய கணவரது வருகைநோக்கி, அன்பால் மனம்பூரித்து விரும்புங் கற்பினையுடைய மாதர்களை யொத்திருந்தன. எ-று.

வீதிகள் கரும்பு மலர்மாலையாதிவற்றால் அலங்கரித்துள்ளமையின், தொய்யிலெழுதி மலர்முதலியனணிந்து, கணவன் வருகையை யெதிர்பார்க்குங் கற்புடைய பெண்ணை யொத்தன வென்றார்.

தொய்யில் என்பது மாதர்கள் தமது மாந்திற் சந்தனக்குழம்பால் மன்மதனது வில் முதலியவற்றை வரைதலாம். இதனை முலைக்கோல மென்பர் பரிமேலழகியார். (கூ0)

ஆல நின்றமா மணிமிடற் றண்ணலா னந்தக்
கோல நின்றசே வடிநிழல் குறுவினாற் குணம்போல்
வேலை நின்றெழு மதியெதிர் வெண்ணிலாத் தெண்ணீர்
கால நின்றன சந்திர காந்தமா விரையே.

(இ-ள்.) ஆலாலவிடங் குழுகொண்ட பெருமைதங்கிய நீலகண்டத்தையுடைய சிவபெருமானது பேரின்பமே திருவுருவாகக்கொண்டருளிய செவ்விய திருவடிநீலை (பிறவியாகிய கோடை அகலும்படி)ச் சேர்ந்த அன்பர்கள் (ஆனந்தப்பாட்பஞ்சொரியும்) குணத்தையப்போல, சந்திரகாந்தக்கற்களாலாகிய மாளிகைகள் சமுத்திரத்திலிருந்து உதயமான சந்திரனாகக்கொதிநீர் வெள்ளிய சந்திரிகையுடைய தெளிவாகிய நீரைச் சொரியும். எ-று.

சிவபெருமானது திருவடியடைந்த அடியார்கள் உரோமஞ் சிலிர்த்ததும், கண்ணீர் பெருக்குதலும் முதலிய பல குறிகளை யடைவார்கள். அவற்றுள் கண்ணீர் பெருக்குதலை யீண் டெவமஞ்செய்தார்.

சந்திரனைக் கண்டு நீர்துளிக்குங் கல்லைச் சந்திரகாந்தக்கல்லென்றும், சூரியனைக் கண்டு நெருப்பு சொரியுங் கல்லைச் சூரியகாந்தக்கல்லென்றும் கூறுவர். (கூக)

குன்ற நேர்ப்பளித் குபரிகை நிராநொறுங் குழாய்
நின்ற பல்சரா சரமுமந் நீழல்வாய் வெள்ளி
மன்ற கம்பொலிந் தாடிய மலரடி நிழல்புக்
கொன்றி யொன்றாக் கலந்தபல் லுயிர்திலை யனைய.

(இ-ள்.) மலையை நிகர்த்த பளிக்குக் கற்களாலாகிய உபரிகைகளின் வரிசைகள்தோறும் நெருங்கியிருக்கின்ற சராசரமாகிய பல்வகைப் பொருள்களும் அந்த (உபரிகைகளின்) நிழலில் (இருக்குந் தோற்றமானது) வெள்ளியம்பலத்தில் வீற்றிருந்து திருநடனஞ் செய்தருளிய (சந்திரோசப்பெருமானது) தாமரைமலர்போன்ற திருவடிநீழலையடைந்து ஒன்றெனவும், ஒன்றென்னுந் தன்மை நீங்கவுங்கூடிய பல வயிர்களின் நிலைமையை ஒத்திருந்தன. எ-று.

சராசரம் = சரம் + அசரம். சரம் = அசைவது. அசரம் = அசையாதது. இவற்றை முறையே இயங்கியற் பொருளுள்ளும் நிலையியற் பொருளுள்ளும் கூறுவர்.

ஒன்றியொன் றறக்கலத்தல் என்பது—ஆன்மாக்கள் நல்வினைக் கிடாகப் பெருமானது திருவடி யடையினுஞ் சிவானுபவம்பெறாது நிற்கல்பற்றி யென்க.

முத்தியடைந்த பல்லுயிர்கள் என்பதை,

தனியூர்ப்புராணம்—புழுக்கீசப்படலம்.

“பிறைம ருப்புரற் காண்முறச் செவிப்பெரு வேழ
நிறைவ லிக்கொடுங் கூற்றென நிகழ்தரு மடங்க
லறைமு ரட்சின வாளிகாற் கதியமை பாய்மா
வுறைசெ ருத்தலா னோங்கிமி லேறுழல் பன்றி.

மரம்ப யின்றிடு வானர நச்சவா லெயிற்றி
ஊரம்ப யின்றிடு வாளரா வுகண்டெழு மீனம்
பரம்பு மைந்தடக் காமைபல் வகைத்ததாண் ளெண்டு
நிரம்பு தேன்கவர் வண்டுநுண் ளிறைநில வியே.

கதியின் மிக்கதாய் வினாசெலு முயல்கடி யுறவி
குதிய மைந்துபாய் தவணீயீ லிக்குர னா
பொகிசி றைப்பெரும் பிணிமுகம் புகழ்க்கருங் குருவி
யதிர ழுக்கடுங் கலுழன்முற் பற்பல வாக.

சிவபி ரான்றிரு வருட்குறி யருச்சினை செய்தே
பவமொ ழிந்தன கூடிய மட்டுமப் படியே
கவலை தீர்தரப் பூசைசெய் வாமெனக் கருதி
யவம கன்றவப் பூசையாங் கெழுந்ததன் போடும்.”—எனவருஞ் செய்யுள்
களாற்றெளிக. (௩௨)

கறித்த ருந்துபுற் குவைகநீஇக் காற்றொடர் பரியத்
தெறித்த கன்றயன் மரகதச் சித்திரத் தெற்றி
யெறித்த பைங்கதிர்க் கொழுந்தையு மெட்டிநா வளைத்துப்
பறித்து மென்றுவா யசைப்பன பசலையான் கன்று.

(இ-ள்.) பசுவின் இளங்கன்றுகள் கறித்துக் குத்தடும் புற்குவையல்களைக் கழித்துக் காலிற்பூட்டிய கயிறு அறும்படி துள்ளி (அவ்விடம்விட்டு) விலகி, சமீபத்தி லுள்ள மரகதத்தாற் சித்திரமமைந்த திண்ணைகள் வீசிய பசுமைதங்கிய கிரணங்களின் கொழுந்துகளை நாவை வளைத்து எட்டிப்பறித்து மென்று வாயால் அசை போடும்.

தெற்றி=திண்ணை.

மரகதக்கொழுந்தைப் புல்லென்று நாவை வளைத்து எட்டிப்பறித்து அசை போடு மென்றார்.

இச்செய்யுள் மயக்கவணி.

(௩௩)

கிறுகு கண்ணவாய்க் காற்றெறி செவியவாய்ப் பாச
மிறுகு காலவாய்க் கோட்டுமா னினம்வழங் காறுங்
குறுகு துண்மருங் கிறுத்தெழு, கோட்டுமா னினம்போ
மறுகும் வண்டுசூழந் திறைகொள மான்மத நாறும்.

(இ-ள்.) கிறுகிய விழிகளையுடையனவாய், காற்றை வீசங் காதுகளை யுடை யனவாய், கயிறுகள் இறுகச்சூழ்ந்த கால்களை யுடையனவாய், கொம்புகளை யுடையன வாய்விளங்கும் யானைக்கூட்டங்கள் சஞ்சரிக்கின்ற வழிகளிலும்; தேய்கின்ற றுட்ப மாகிய இடையானது முறியும்படி யெழுந்துபூரிக்கும் மலையின் சிகரம்போன்ற குசங்

கனையுடைய மான்போலும் (பார்வை பொருந்திய) மாதர்கூட்டங்கள் செல்லுந் தெருக்கனிலும், வண்டுகள் புறஞ்சூழ்ந்து மொய்க்கும்படி மான்மதம் மணம்வீசும். ௭-று.

மால் மதம் = பெரியமதம் எனவும், மான் மதம் = மிருகமதம் எனவும் பிரித்துப் பொருள்கொள்க.

யானை செல்லுந் தெருக்களில் மதநீர் கமழுமெனவும் மாதர் செல்லும் வீதியில் மதம் கமழுமெனவுந் கொள்க. மான்மதம் என்பது கஸ்தூரி. (௩௪)

மாட மாலைபு மேடையு மாளிகை நிரையு
மாட ரங்கமு மன்றிவே ளன்னவர் முடியு
மேட விழந்ததா ரகலமு மிணைத்தடந் தோளுந்
சூடு மாதரார் சிறடிப் பஞ்சதோய் சுவடு.

(இ-ள்.) மாடங்களின் வரிசையும், மேடைகளின் வரிசையும், மாளிகைகளின் வரிசையும், ஆடுகின்ற நடனசாலையின் வரிசையும்ல்லாமல், மன்மதனை யொத்த ஆடவரதுமுடிகளும், (அவரது) இடங்கள்விரிந்த மாலையையணிந்தமார்புகளும், பூரித்த இரண்டு தோள்களும், மாதர்களது சிற்றடியி லூட்டிய செம்பஞ்சக் குழம்பின் சுவட்டினைச்சூடும். ௭-று.

சுவடு = சூரி. அரங்கம் = நடனசாலை. அகலம் = மார்பு. (௩௫)

மருமச் செம்புன லாறிட மாறடு சோட்டுப்
பருமச் செங்கண்மால் யானையின் பனைக்கையு மறைதூ
லருமைச் செம்பொரு ளாய்ந்தவர்க் கரும்பொரு ளீவோர்
தருமச் செங்கையு மொழுஞுவ தானந் ராறு.

(இ-ள்.) மார்பினிடத்துச் செவ்விய வுகிரவெள்ள மோடும்படி (தம்மை) யெதிர்த்த சத்துருக்களைக் கோறல்புரியுங் கொம்பையுங் கவசத்தையுந் செவ்விய கண்ணையும் மதமயக்கத்தையுமுடைய யானையினது பனைமரம் போன்ற (கிரண்டு நீண்ட) துதிக்கைகளும், வேததூல்களிற் பொதிந்துள்ள அருமையாகிய உண்மைப் பொருள்களை ஆராய்ந்தறிந்த வேதியருக்குப் பெறுதற்கரிய பொருள்களைத் தானஞ் செய்யுங் கொடையாளிகளது தருமச்செயல் பொருந்திய செவந்தகைகளும், தானந் ராற்றைப் பெருக்கெடுக்கும். ௭-று.

தானம் = மதம்; சோடசதானம், செம்பொருளென்பது நிலையாயுள்ள பொருள்; எனவே, தமது ழுதாதைகளால் தேடப்பட்டு, தம்மால் வீண்வழி செலவுசெய்யப்படாமல் உள்ள அறத்தாநீட்டிய பொருள் என்க. யானை துதிக்கையினின்று மதநீரை வெள்ளமாகப் பெருக்குதலும், ஈவோர் தானங் கொடுக்கையில் தத்தஞ்செய்யும் நீர்வெள்ளத்தைப் பெருக்குதலும், ஒப்புமை நோக்கி “யானையின் பனைக்கையும், ஈவோர் தருமச்செங்கையும், தானந்ராறு ஒழுகுவ.” என்றார். (௩௬)

பரிய மாமணி பத்தியிற் பதித்திருட் படலம்
பொரிய வில்லிடக் குயிற்றிய பொன்னர மியமுந்
தெரிய மாமுர சொலிகெழு செம்பொன டரங்கு
மரிய மின்பயோ தரஞ்சுமந் தாடுவ கொடிகள்.

(இ-ள்.) பூரித்த பெரிய இரத்தினங்களை வரிசையாகப் பதித்து இருட்டொருதியொழியும்படி விளங்க இழைத்த பொன்னாலாகிய நிலாமுற்றத்திலும், (பண்ணை வியுந் தானபேதங்களும்) தெரியும்படி பெரிய மத்தளத்தின் ஓசையிருந்த செவந்த பொன்னாலாகிய நடனசாலையிலும், (உள்ள) கொடிகள் அரிய மின் பயோதரங்களைச் சுமந்து ஆடாநிற்கும். ௭-று.

கொடிகள் = துவசங்கள் ; கொடிபோன்ற பெண்கள். அரிய = பசியநிறம் பொருந்திய ; இலாத. மின் = மின்னல் ; இடை. பயோதரம் = மேகம் ; கொங்கை எனச் சிலேடைப்பொருள்கொள்க.

அரமியம் = நிலாமுற்றம், நிலாமுற்றத்திற் கட்டிய கொடிகள் பசிய நிறம் பொருந்திய மின்னலையும் மேகங்களையும் சுமந்து ஆடுமெனவும், அரங்கிலுள்ள பூங் கொடிபோன்ற மாதர் அரிய மின்னல்போன்ற இடையையும் குயங்களையும் சுமந்து ஆடுவெனவும் பொருள்.

இச் செய்யுள் ஒப்புமைக்கூட்ட வுண்மையணி. (௩௭)

வலம்ப மும்புயத் தாடவர் மார்பமேற் புலவிச்
கலம்ப டர்ந்தபூண் முலையினர் காலெடுத்தோச்சச்
சிலம்ப லம்பிசை மழுங்கமுன் னெழுமவர் தேந்தார்ப்
புலம்பு வண்டுநொர் தரற்றிய பொங்குபே ரொலியே.

(இ-ள்.) வெற்றியைத் தரத்தக்க புயத்தையுடைய நாயகரது மார்பின்பேரில் (நெடுநொர் பிரிதல்காரணமாக) ஊடலாகிய ஆபரணமணிந்த குயங்களை யுடைய நாயகிகள் தமது காலெடுத்து உதைக்க, (அம் மாதர்கள் காலிற் பூண்ட) சிலம்புக ளொலிக்கும் ஒலி குன்றும்படி, (அந் நாயகிகள் மார்பிற் றடிய) தேன் சொரியும் மாலையிலுள்ள இசையைப்பாடும் வண்டுகள்வருந்தி யொலித்த நிகப் பெரிய ஓசையானது முற்பட வோங்கும். எ-று.

பரத்தையிற் பிரிந்த கணவன் வந்தவழி நாயகி கொண்ட ஓட லாதலின் “புலவிக் கலம்படர்ந்த” என்றார்.

பிரிவு அறுவகைப்படும். அவை:—ஒதவிற்றிரிவு-பரத்தையிற்றிரிவு-காவலிற் பிரிவு - தூதுவயிற்றிரிவு - துணைவயிற்றிரிவு-பொருள்வயிற்றிரிவு எனப்படும். இதனை.

அகப்பொருள் விளக்கம்.

“பரத்தையிற் பிரித் தோதற்குப் படர்தல்

அருட்டகு காவலொடு தூதிற் கதல்

உதவிக் கேக னிதிரிற் கிகத்தலென்

முறாபெறு கற்றிற் பிரிவறு வகைத்தே.” — என்னுஞ் சூத்திரத்தா

னறிக. விரிவு வருமிடத்திற் காண்க.

(௩௮)

தைய லார்மதி முகங்களுந் தடங்களுந் குழைய

மைய ளாவிய விழிகளு மாடமுந் கொடிய

கையு நான்மலர்ப் பொதும்பருந் கறங்கிசை வண்ட

நெய்ய வோதிரும் விதியு நீளந் நெய்ய.

(இ-ள்.) மாதர்களுடைய பூரணச்சந்திரன் போன்ற முகங்களுந் தடாகங் களுந் குழைகளையுடையன, (அம் மாதர்களது) மைத்தட்டிய கண்களும் [மேகமண்டல மளாவிய] மாடங்களுந் கொடியன, (அப்பெண்களது) கைகளும் புகிய மலர்களையு டைய சோலைகளும் கறங்கிசை வண்டுகளை யுடையன. நெய்ப்பசையை யுடைய அம் (மகளிரது) அளகபாரங்களும் வீதிகளும் நெடிய அறனெறியன. எ-று.

மையளாவிய விழிகளு மாடமும் என்பதை, மையளாவிய விழிகளும், [மைய ளளாவிய] மாடமும் எனக் கொண்டு பொருளுரைக்க.

குழை = குண்டலம் ; தளிர். கறங்கு = ஒலித்தல் ; சுழலல். இசை = ஒலித் தல் ; இராகம். வண்டு = வளையல் ; வண்டுகள். அறல் என்பது கருமணல்.

குழையவென்பது மாதர்முகங்கள் குண்டலத்தை யுடையனவென்றுத் தடங்கள் தாமரை முதலிய தளிர்களை யுடையன வென்றும், கொடிய வென்பது அம்மாதர்விழிகள் கொடுத்தொழிலையுடையன வென்றும் மாடங்கள் கொடுக்கையுடையன வென்றும், கறங்கிசை வண்ட வென்பது அம் மாதரது கைகள் ஒலிக்கும் ஒலியையுடைய வளையல்களை யணிந்தன வென்றும் பொதும்பர் சுழன்று திரியும் இசை பாடுதலையுடைய வண்டுகளை யுடையன வென்றும், நீளற நெறிய வென்பது நீள் அறல் நெறிய எனப் பிரித்து அப் பெண்கள் கூந்தல் நீண்ட கருமணற்படிவுபோலும் நெறிவையுடையன வென்றும் நீள் அறன் நெறிய எனப் பிரித்து அவ்விதிகள்மிக்க தருமவழியையுடையன என்றும், பொருள்பயக்குமாறு காண்க. (௩௬)

மலருந் திங்கடோய் மாடமுஞ் செய்வன மணங்க
எலருந் தண்டுறை யுங்குடைந் தாடுவ தும்பி
சுலவுஞ் சோலையு மாதருந் தூற்றுவ வலர்கள்
குலவும் பொய்கையு மனைகளுங் குறைபடா வன்னம்.

(இ-ள்.) மலர்களுஞ் சந்திரன் தவழும் மாடங்களும் மணங்களைச் செய்யா நிற்கும், பூக்களிலுந் தட்பமாகிய நீர்த்துறைகளிலுந் தும்பிகள் மூழ்கி யாடாநிற்கும். (அந் நகராச்) சூழ்ந்துள்ள சோலைகளும் மாதர்களும் அலர்களைத் தூற்றுகின்றும். நெருங்கிய நீரிலைகளிலும் மனைகளிலும் அன்னங்கள் குறைபடா. எ-று.

மணம் = வாசனை ; மணவினை. தும்பி = தும்பி ; யானை. அலர்கள் = மலர்கள் ; பழிச்சொற்கள். அன்னம் = அன்னங்கள் ; சோறுகள் எனச் செம்மொழிச் சிலைடையாகக்கொண்டு, மலர்கள் மணம்விசு மெனவும் மாடங்களில் உள்ளார் மணமணத்தொழில்கள் செய்வார்களெனவும், அலர்களில் தும்பிகள் ஆடுமெனவும் துறைகளில் யானைகள் மூழ்குமெனவும், சோலைகள் அலர் தூற்று மெனவும் மாதர் பழிச் சொல் தூற்றுவனெனவும், பொய்கைகளில் அன்னங்கள் குறைபடாவெனவும் மனைகளிற் சோறுகள் குறைபடாவெனவுங் கொள்க.

“செயப்படு பொருளைச் செய்தது போலத் - தொழிற்படக் கிளத்தலும் வழக்கினு னூரித்தே” என்றாராகலின், மாடத்திலுள்ளார் செய்யுந் தொழிலை மாடத்தின்னெழுழிலாக் வுபசரித்தார்.

இச்செய்யுளில் மாதர் என்றது கற்புடைமகளி ரொழிந்த பரத்தையர் முதலாயினாள். (௪௦)

ஊடி னொழி கலன்களு மம்மனை யுடன்பர்
தாடி னூர்பரி யாரமு மாயினாற் சிற்றில்
சாடி னொரோடு வெகுண்டுகண் டதும்புமுத் திறைப்ப
வாடி னூர்பரி நித்தில மாலையுங் குப்பை.

(இ-ள்.) (தத்தம்நாயகருடன்) ஊடல்கொண்ட மாதர்கள் (வெறுப்பாற் கழற்றி) எறிந்த ஆபரணங்களும், அம்மனையும் பந்தம் விளையாடுகின்ற பெண்கள் (சுமையாற்றாது) கழற்றியெறிந்த நகைகளும், (தாம் விளையாடக் கோவிய சிற்றில்களை) அழித்த ஆடவச்சிருருடன் கோபித்துக் கண்கள் ததும்புகின்ற முத்துப்போன்ற நீராச் சிந்த (மணம்)வருந்திய மங்கையர் அறுத்தெறிந்தமுத்தாரங்களும், (அம்மதுராபுரியின் வீதியில்) குப்பைகளாயிருக்கும். எ-று.

இச்செய்யுளால் அந்நகரத்தின் செல்வமிசைகையைக் கூறினார். (௪௧)

ஐய வென்னுரை வரம்பின் வாகுமோ வடிய
ருய்ய மாமணி வரிவினை விற்குவிற் முழன்றோன்,

பொய்யில் வேதமுஞ் சுமந்திடப் பொறுதகன் நரற்றுஞ் செய்ய தாண்மலர் சுமந்திடத் தவஞ்செய்த தெருக்கள்.

(இ-ள்.) தமது அடியவர்கள் உச்சிவிக்கும்படி சிறந்த இரத்தினங்களையும், கீற்றுகள் பொருங்கிய வளையல்களையும், விறகையும் விற்றுத்திரிந்த சிவபெருமானது, உண்மைப்பொருள் வாய்ந்த வேதங்களுந் தாங்கத் (தவஞ்செய்ய) முடியாமல் நீங்கி முறையிடுகின்ற செவந்த திருவடித்தாமமைமலர்களைத் தாங்கும்படி, தவஞ்செய்த வீதிகளின் பெருமை, என் சொல்லளவிற்கு அடங்கியதாகுமோ. எ-று.

தவத்தின் சொரூபம்—என்பதை.

“மலர்தலை யுலகத்துப் பலபல மாக்கள் - மக்களை மனைவியை யொக்கலை யொரீஇ - மனையும் பிறவுந் துறந்து நினைவருங் - காடு மலையும் புக்குக் கோடையிற்-கைம்மே னிமிர்த்துக் காலொன்று முடக்கி-யைவகை நெருப்பி னழுவுத்துநின்றும்-மாரி நாளினும் வார்பனி ஈளினும் - நீரிடை மூழ்கி நெடிது கிடந்துஞ்-சடையைப் புணந்துந் தலையைப் பறித்தும்-உடையைத் துறந்துமுண்ணுதுழன்றுங்-காயுங் கிழங்குங் காற்றுநிர் சருகும் - வாயுவு நீரும் வந்தன வருந்தியுங்-களரிலுங் கல்லிலுங் கண்படை கொண்டுந்-தளர்வுறு மியாக்கைதளர்வித்தாங்கவர்-அம்மை முத்தியடைதற் காகத் - தம்மைத் தாமே சாலவு மொறுப்பர்” என்னும் பட்டினத்தடிகள் திருவாக்கா னுணர்க.

இத் தெருக்கள் தவவேடங்கொண்டு மழைக்காலத்தில் மழையிலும், பனிக் காலத்திற் பனியிலும், கோடைக்காலத்தில் வெயிலிலு பிருக்குமென்றார். (சஉ)

அறுசீர்க்கழிநெடிலடி யாசிரியவிருந்தம்.

தோரண நிராமென் காஞ்சி குழ்நிலை நெடுந்தே ரல்குற் பூரண கும்பக் கொங்கைப் பொருவினமங் கலமா மங்கை தாரணிந் தாரந் தூக்கிச் சந்தநி நிமிர்ந்து பாவிச் சீரணி முகாவெண் மூரல் செய்துவிற் றிருக்கு மன்னே.

(இ-ள்.) தோரணவரிசைகளாகிய மெத்தென்ற தொழில் பொருந்தச்செய்த காஞ்சியென்னும் ஆபரணத்தைச் சூழ்ந்த நெடிய நிலத்தேராகிய அல்குலையும், பூரணகலசங்களாகிய கொங்கைகளையுந் தாங்கிய சமானமில்லாத மங்கலமாகிய மங்கையானவன் மலர்மாலை எணின்து, முத்துமாலைகள் தொங்கவிட்டுச் சந்தனக் குரிம்பு அகிற்குழம்புகளைப் பூசிப் பாலிகைகளிலுள்ள பொலிவுபிரிந்த முளையாகிய வெள்ளிய புன்னகைகளைத் தோற்றி (அத்தெருவீதிகளிலெல்லாம்) வீற்றிருப்பான். எ-று.

காஞ்சி யென்பது என்கோவையணி. இதனைத் திருமுருகாற்றுப்படையில் “பல்காக நிராத்த சில்கா ழில்குல்” என்பதற்கு நச்சினர்க்கினியர்

“என்கோவை காஞ்சி யெழுகோவை மேகலை

பண்கொள் கலாபம் பதினாறு—கண்கொள்

பருமம் பதினெட்டு முப்பத் திரண்டு

விரிசிகை யென்றுணரற் பாற்று.”—எனக்கூறியதனா னுணர்க.

இச்செய்யுள், “என்கோவை மேகலை காஞ்சி யிருகோவை

பண்கொள் கலாபமிரு பத்தொன்று—கண்கொள்

பருமம் பதினான்கு முப்பத் திரண்டு

விரிசிகை யென்றுணரற் பாற்று.”—எனவும் பாடபேதம்.

நிலத்தேர்—அழகின்பொருட்டு வீதிகளிற் செய்து நிலையாக வைத்திருக்குந் தேர், தோரணங்கள் கட்டி, பூரணகும்பங்கள் நிறுத்தி, பந்தங்களில் மலர்மாலையும்

முத்துமாலையுந் தொங்கவிட்டு, முனைப்பாலிகை வைத்திருப்பதால், “மங்கலமாமங்கை வீற்றிருக்கும்” என்றார். (சுந.)

திங்களைச் சுண்ணாண் செய்து சேறுசெய் தூட்டி யன்ன பொங்குவெண் மாடப் பந்தி புண்ணியம் பூசந் தொண்டர் தங்கண்மெய் வேடந் தன்னைத் தரித்தன சாலக் கண்கொண்டங்கணன் விழவு காண்பா னடைந்தென மிடைந்த வன்றே.

(இ-ள்.) சந்திரனை நீராக்கி, (அதனிடத்துள்ள அமுதத்தைவிட்டு) சேறு செய்து பூசியதைப் போன்ற பிரகாசத்தை யுடைய வெள்ளிய மாடங்களின் வரிசைகள், திருவெண்ணீர்நினைபுணர்ந்த அடியவர்களது உண்மையாகிய திருவேடத்தைத்தாங்கியவைகளாய், மிகுதியாகிய (பலகணிகளாகிய) கண்களைக் கொண்டு கிவபெருமானது திருவிழாமகோற்சுவத்தைத் தரிசிக்கும்படி வந்தடைந்தன போலத் தெருக்கள் தோறும் நெருங்கியுள்ளன. எ-று.

தரித்தனவென்பது முற்றெச்சம். வீடுகளுக்குக்கண்களாயுள்ளவை பலகணிகள். சேறுசெய்து என்றவிடத்து அமுதமென்றது எஞ்சினிற்றது. (சுச)

தேரொலி கலினப் பாய்மான் சிரிப்பொலி புரவி பூண்ட தாரொலி கருவி யைந்துந் தழங்கொலி முழங்கு கைம்மான் பேரொலி யெல்லா மொன்றிப் பெருகொலி யன்றி யென்றுங் காரொலி செவிமா டாது கடிமணி மாடக் கூடல்.

(இ-ள்.) தேரின் ஒலியும், கடிவாளம்பூண்ட பாய்ந்துசெல்லின்ற குதிரையின் கனைத்தலொலியும், அக்குதிரைகள் பூண்ட கிண்கணியின் ஒலியும், பஞ்ச கருவிகளும் ஒலிக்கு மொலியும், முழங்குகின்ற யானையினது பெரிய ஒலியும் (ஆகிய இவ்வொசைகள்) எல்லாம் ஒருசேரத் திரண்டு, பெருகிய ஒசையே புலப்படுவதல்லாமல் விளக்கமாகிய நவமணிகள் பதித்த மாடங்கள் நெருங்கிய மதுராபுரியிலே எப்பொழுதும் மேகமுழக்கம் செவியிற் கேட்டதில்லை. எ-று.

கைம்மான் = கையை யுடைய மிருகம்; யானை.

கருவி ஐந்து ஆவன: —தோற்கருவி, தொளைக்கருவி நரப்புக்கருவி கஞ்சக் கருவி மிடற்றுக்கருவி என்பனவாம். இவற்றுள், தோற்கருவி பேரிகைமுதலியன. தொளைக்கருவி வேய்ங்குழல்முதலியன. நரப்புக்கருவி வீணைமுதலியன. கஞ்சக்கருவி தாளமுதலியன. மிடற்றுக்கருவி கண்டத்தினுல் தொனியுண்டாகும்படிப் பாடுதல் எனப்படும். (சுதி)

பரத்தையர் வீதி.

இழிபவ ருயர்ந்தோர் மூத்தோ ரினையவர் கழியா நோயார் கழிபவர் யாவ ரோனுங் கண்வலைப் பட்டு நெஞ்ச [ட்டிப்] மழிபவர் பொருள்கொண் டெள்ளுக் கெண்ணெய்போ லளந்து கா பழிபடு போகம் விற்பா ராவணப் பண்பு சொல்வாம்.

(இ-ள்.) இழிகுலத்தவர் - உயர்குலத்தவர் - விருத்தர் - வாலிபர்-நீங்காத நோயினால் மெலிவோர் (ஆகிய இவருள்) யாவராயினும், தமதுகண்களாகிய வலையிற் சிக்கி மனவலிகெட்டோரது பொருள்களைக் கைக்கொண்டு, எள்ளுக்குத் தக்க எண்ணெய் (அளந்துகொடுப்பதுபோலப் பொருளுக்குத் தக்கபடி விருப்பத்தை) அளந்து காட்டி, (மேலோர்) விலக்கும் போகத்தை விற்றின்ற வலாவின்மகளிரது தெருவின் சிறப்பை (இனிச்) சொல்லுவாம். எ-று.

தமது சுகத்திற்குத் தக்கவர் தகாதவரென்று கருதாது விலைகொடுப்போர் யாவர்க்கும் போகம்விற்பது வரைவின்மகளிர் வழக்காதலின் “இழிபவ ருய்த்தோர் மூத்தோ ரினையவர் கழியாரோயார் கழிபவர்யாவோனும்” எனவும், அவரவர் பொரு ளுக்கேற்ப அவரவர்க்குப் போகம் விற்பதின் “எள்ளுக் கெண்ணெய்போ லளந்து காட்டி.” எனவும், அவர்கள் சுகம்வெறுக்கத்தக்க சுகமாதலின் “பழிபடுபோகம்” எனவும் கூறினர். எ-று. (சக)

மெய்படு மன்பி னார்போல் விரும்பினார்க் கருத்துந் தங்கள் பொய்படு மின்பம் யார்க்கும் புலப்படத் தேற்று வார்போன் மைபடு கண்ணார் காமன் மறைப்பொருள் விளங்கத் தீட்டிக் கைபடச் சுவராய்த் தோன்றச் சித்திரங் காணச் செய்வார்.

(இ-ள்.) மை தீட்டிய விழிகளையுடைய பரத்தையர் (தம்மை) விரும்பிய ஆடவருக்கு மெய்யன்புடையார்போல ஊட்டுகின்ற பொய்யாகிய இன்பக்கலவினை, (தம்மிடத்துவரும்) எல்லாருக்கும் (முதலிலேயே நன்றாக) தெளிவிப்பவர்போல, காமாகம்பொருளாகிய கரணபேதங்களை (மெய்போல) விளங்க எழுதி, கைபடுதலாற் சுவரென்றும், தோன்றும்வகையாகச் சித்திரங்கள் புலப்படச்செய்வாராயினர். எ-று.

அநங்காகமத்திற்குரிய கரணபேதங்களைக் கற்றறிபாத ஆடவர் தமதுவீட் டிற்கு வருமுன்னர் அவர்கட்குக் கீற்றித்தல் கடனாக நின்றதின் “புலப்படத் தோற்று வார்போல்” எனவும், கண்டோர் அகிசயித்துத் தமது கைப்பரிசுநேர்ந்தால் இது சுவ ரென்றும், ஆடவரு மகளிருங் கீரிடித்தல்லவென்றும் தெரிந்துகோடலால் “கைப டச்சுவராய்த் தோன்றச் சித்திரங் காணச் செய்வார்” எனவும் கூறினர்.

கரணபேதங்கள்—உத்தரானிதம் - திரியக்கு - ஸ்திதம் - ஆகிதகம் - ஆன மிதமென ஐவகையன. இவற்றி னுட்பிரிவுகள் அறுபத்துநான்கென்பர். இவற்றின் விரிவெல்லாம் காமாகமத்துட் பரக்கக் காண்க. (சௌ)

திருவிற்கான் மணிப்பூ னாகம் பலகையாத் தெண்முத் தார வருவிற்கால் வரைமென் கொங்கைச் சூதொட்டி யாடி வென்று மருவிக்கா முகரைத் தங்கள் வடிக்கண்வேன் மார்பந் தைப்பக் கருவிச்சூ தாடி வென்றுங் கைப்பொருள் கவர்தல் செய்வார்.

(இ-ள்.) (தமது வீட்டிற்குவந்த) காமுகனைச் சேர்ந்து அழகிய ஒளிவீசும் இரத்திபுராணங்க ளணிந்த தமது மார்பத்தைப் பலகையாகக் கொண்டு (அதிலே) தெள்ளிய முத்தாரமாகிய அருவியைப்புலப்படுத்துகின்ற மலைகளாகிய மெல்லிய சூய ன்க ளென்னும் வட்டுகளைப் பந்தயம்வைத்து ஆடி வென்றும், தமது கண்களாகிய கூர்மை தங்கிய வேற்படையானது (அக்காமுகரது) மார்பிற்பட்டு உருவுப்படி கருவி யாகிய சூதினையாடி வென்றும், அவர்கள் கையிலுள்ள பொருள் முழுவதையும் (அப் பொதுமகளிர்) கவர்ந்துகொள்வார்கள். எ-று.

ஆயுதத்தாற் போர்செய்யும்போதும் வஞ்ச மிருத்தலின் “கருவிச்சூது” என்றும், போரிலுஞ் சூதாட்டத்திலும் வென்றோர், தோற்றோரது பொருளைக் கொள் ளுகொள்ளுதல் வழக்கமாதலின் “கைப்பொருள்கவர்தல்செய்வார்” என்றுங் கூறி னார்.

வடிக்கண்வேன் மார்பந் தைப்ப - என்பதை கவிங்கத்துப்பராணி—“தங்குகண் வேல்செய்த புண்களைத் தடமுலை வேதுகொண் டொற்றியுஞ் செங்கனி வாய்மருந் தூட்டுவீர் செம்பொ னெடுங்கடை திறமினே”—என்பதனா னறிக. (1)

தண்புனி நீரிற் றேறிய்த்த மலவினிகத் தாம நூற்றி
விண்படு மதியந் தீண்டும் வெண்ணிலா முற்றத் திட்ட
கண்மடை யணைமேற் கொண்டு காமனுங் காமுற மெய்தப்
பண்பல பரிடி மைந்த ராவியைப் பரிசில் கொளவார்.

(இ-ள்.) குளிர்ச்சிதங்கிய பனிரீரிலே தோய்த்துக் கட்டிய மல்லிகைமலர்
மலையைத் தொங்கவிட்டு, ஆகாயத்தின்பொருந்திய சந்திரனை யளவிய வெள்ளிய
லோமுற்றத்திற் போட்டுள்ள தூங்குமஞ்சத்தினபேரில் வீற்றிருந்து, மன்மதனுந்
கம்மை யிச்சித்து வந்ததையும்படி பலவகைப் பண்களைப் பாடிப் புருஷருடைய
உயிர்களைப் பரிசிலாகப் பெறுவார்கள் (அவ்வூப் பரத்தையர்கள்). எ-று.

திரிலோகத்திலுள்ளார் யாவரையும் மயக்கவல்லவன் மன்மதனு யிருக்க,
அவனுங் கேட்டு மயங்கத்தக்க பண்ணொலிக்கு வேறு பரிசிலையாகவின் “ஆவியைப்
பரிசில்கொள்வார்” என்றார். (சக)

குருமபைவெம் முலைநீர் சிந்து சாங்கமுங் குழலிற் சிந்து
மருமபவிழ மலைத் தாது மளிநுகாந் தெச்சி லாகிப்
பொருமபரிசுக்காலிற் றாளாயப் போயர மாதா மெய்யு
மிருங்குமுற காடுஞ் சூழபோ யியனமணம் விழுங்கு மன்னே.

(இ-ள்.) (பரத்தையரது) தென்னங்குருமப்புோன்ற வெவ்விய சூயங்கனி
விருந்து சிந்திய சந்தனமும், அளகத்திலிருந்து சிந்திய அருமபவிழ்ந்த மலர்களின்
மகரந்தமும், வண்டுகளால் உண்ணப்படுதலாற் சேறாகி, (வீதிவழியே செல்லும், போர்
செய்யத்தக்க குதிகாளுடைய காலிலை தூளபட்டு, (மேலநோக்கி யெழுந்து)
சென்று, (தேவலோகத்திலுள்ள) அரம்பாஸ்திரீகளுடைய உடலிலும் பெரிய கூந்த
லாகியகாட்டிலுஞ் சென்று சூழ்ந்து, (அவற்றிற்குரிய) இயற்கைமணங்களை யடக்கும்.

தெய்வப்பெண்களது உடலுங் கூந்தலும் இயற்கைமண முடையனவா
யிருக்க இப் பொடி அவற்றின் மணத்தை யடக்கித் தமதுமணத்தை வீச மென்றார்.

ஆலவா யுடையா னென்று மங்கயற் கண்ணி யென்றுஞ்
சோலைவாழ் குயிலி னல்லார சொல்லியாகு கொருங்கு சொல்லும்
பாலவாகு கிளிகள் பூவை பன்முறை குரவ னேது
நூலவாய்ச் சந்தை கூட்டி நுவனமறைச சிறுரை யொத்த.

(இ-ள்.) சோலையில் வாழங் குயில்போன்ற (குரலோசை யுடைய) பரத்
தையர் திருவாலவாயில் வீற்றிருக்குஞ் சந்தைசுப்பெருமானென்றும், அங்கயற்கணம்
மை யென்றுஞ் சொல்லுவத்தபடி, ஒருசேர ஒதுகின்ற பாலேவிரும்பப்பருகுங் கிளிப்
பிள்ளைகளும் நாகணவாய் பறவைகளும், பலதரமும் ஆசிரியன கூறும் வேதத்தை
விரும்பிச் சந்தைகூட்டி யோதும் வேதியச்சிறுரை யொகதிருந்தன. எ-று.

பரத்தையர் ஆசிரியராகவும், சிவநாமமுஞ் சத்திராமமுமே வேதங்களாக
வும், அவற்றைக் கற்றேறுது கிளிகளும் நாகணவாய்ப்புட்களும் வேதங் கற்கும் வேதி
யச்சிறுவராகவுங் கொள்க.

சந்தை கூட்டலாவது ஆசிரியன சொன்ன வேதவாக்கியத்தை, அதனைக்
கற்கு மாணக்கர் யாவரும் ஒருசேர்ச் சொல்லுதல். (ருக)

ஒளவியு-மதர்லேற கண்ண ரந்தவிரி விரண்டாத்துந்
திவ்விய நாமமுஞ் செவ்வாய்த் தித்திகு மெழாநுந் தம்மிந்
கொளவிய நாகணவாய் சோலையர் செவிக்கர் லோடி.
வெவ்விய சாம்ப னைக்கூழ் வினைநா வளர்க்கு மன்னே.

(இ-ள்.) பொருமைக்குணம்பொருத்திய மதர்த்த வேற்படைபோலும் விழி களையுடைய பரத்தையர் (தமது) அழகிய மாந்தளிர்போன்ற (மெல்லிய) வீரர்களால் வாக்குந் தெய்வத்தன்மையுடைய வீணைநரம்பின் ஓசையும், செவ்விய வாயிலிருந்து வெளிப்பட்டு (செவிக்கு) இன்பஞ்செய்யுங் கண்டத்தின் ஓசையும்; தம்முள் ஒன்று பட்ட தன்மையுடையனவாய், வாலிப்ருடைய செவியாகிய கால்வழிச் சென்று (அவர் மனதில் முளைத்த) காமமாகிய பசிய பயிர்கள் விளைவெய்தும்படி வளர்க்கும், எ-று.

திவ்விய என்பது திவ்ய என்னும் வடமொழிச்சொல். திவ்வசொர்க்கம், ய-பிறந்தது, என்பது பொருள்.

“பேரியாழ் பின்னு மகரஞ் சகோடமுடன்
சீர்பொலியுஞ் செங்கோடு செப்பினர்—தார்பொலிந்து
மன்னுந் திருமார்ப வண்கூடந் கோமானே

பின்னு முளவே பிற.”—என்றபடியே, யாழானது பேரியாழ்-மகரயாழ்-சகோடயாழ் - செங்கோட்டியாழ் என நான்குவகைப்படும். அவற்றுள்,

“ஒன்று மிருபது மோழேழ்மேற்பத்துடனே
நின்றபதி னுறேழு நேடுங்காற்—குன்றாத
நால்வகை யாழிற்கு நன்னரம்பு சொன்முறையே

மேல்வகை நூலோர் விதி.”—என்றபடி நால்வகையாழில், பேரியாழுக்கு நரம்பு இருபத்தொன்றும், மகரயாழுக்கு நரம்பு பதினேழும், சகோடயாழுக்கு நரம்பு பதினாறும், செங்கோட்டியாழுக்கு நரம்பு ஏழ் தொடுக்கவேண்டும். இவ்வகையாக நரம் பெண்ணித் தொடுக்கையில், “கொடம்புரி மயிர்தம்பு முறுக்கிவை நான்கும் - நடுங்கா மரபிற் பகையென மொழிப ” என்றாராகலின், இக்குற்றங்க ளெய்தாவண்ணந் தொடுக்கவேண்டும்.

அவ்வாறு தொடுத்து, பண்ணல் - பரிவட்டினை - ஆராய்தல் - தைவரல் - செலவு - விளையாட்டு - கைபூழ் - குறும்போக்குஆகிய கலைத்தொழி லெண்வகையா லிசையெழுப்பவேண்டும். அவையாவன:—பண்ணல் - பாடநினைத்த பண்ணுக்கு இணை - கிளை - பகை - நட்பான நரம்புகள் பெயருந்தன்மை மாத்தினாயறிந்து வீக் குதல், பரிவட்டினை - அவ் வீக்கின நரம்பை அகவிரலாலும் புறவிரலாலும் கரணஞ் செய்து தடவிப் பார்த்தல், ஆராய்தல் - ஆரோகண அவரோகண வகையால் இசையைத் தெரிதல், தைவரல் - அறுசருதியை யேற்றுதல், செலவு - ஆளத்தியே நிரம்பப் பாடுதல், விளையாட்டு - பாடநினைத்த வண்ணத்திற் சந்தத்தை விடுதல், கைபூழ்-வண்ணத்திற் செய்த பாடலெல்லாம் இன்பமாகப் பாடுதல், குறும்போக்கு - குடகச் செலவுந் துள்ளற்செலவும் பாடுதல் என்பன.

மேற்கூறிய எண்வகைத்தாகிய கலைத்தொழிலால் இசையெழுப்பி வார்த்தல் - வழத்தல் - உந்தல் - உழற்றல் - உருட்டல் - தெருட்டல் - அள்ளல்-பட்டையென்னும் எண்வகைப்பட்ட இசைக்கரணத்துடன் பாடவேண்டும். அவ்வாறு பாடுகையில்,

“கண்ணிமையா கண்டந் துடியா கொழிறசையா
பண்ணளவும் வாய்தோன்ற பற்றெரியா—வெள்ளினிலினை
களள்ளர் நறுந்தெரியற் கைதவனே காந்தருவர்

உள்ளாளப் பாட னுரை.”—என்ற உடற்குற்றநிங்க, யாழொலியும் மிடற் றொலியும் வேறுபா டுக்கறித் தம்மு ளொற்றுணம்புபட்டச் சப்தசரங்களும் பொருந்தப் பாடவேண்டும். சரங்கள்:—குரல் - துத்தம்-கைக்கிளை - உழை-இளி-விளரி-தாரம்-என்பன இவை ஏழ்சரமெனவும் வீணையி லேழ்நரம்பெனவும்படும், இவற்றுள் மிடற்

ரூல் குரல்-நாவினல் துத்தம்-அண்ணத்தால் கைக்கிளை-சிரத்தால் உழை-நெற்றியால் இனி - நெஞ்சால் விளரி - மூக்கால் தாரம் பிறக்கு மெனவும், இவற்றிற் கோசையுவுமை முறையே மயில் - இடபம் - ஆடு-கொக்கு - குயில் - குதிரை-யானை யெனவும், சுவையுவுமை முறையே பால் - தேன் - கிழான் - நெய் - ஏலம் - வாழை - மாதளங்கனி யெனவும், வாசனையுவுமை முறையே மெளவல் - முல்லை - கடம்பு - வஞ்சி - நெய்தல் - பொன்னுவினா - புன்னை யெனவும், அகநூலும் முறையே ஆஅ - ஈ இ, ஊஉ - ஏஎ - ஐஇ - ஒஒ - ஓஓஉ எனவும், இவற்றிற்கு மாத்திரை முறையே குரலுக்கு நான்கும், துத்தத்திற்கு நான்கும், கைக்கிளைக்கு இரண்டும், உழைக்கு மூன்றும், இளிக்கு நான்கும், விளிக்கு மூன்றும், தாரத்திற்கு இரண்டுமெனவும் இவற்றினால் எழுபாலை பிறக்கு மெனவும், இவ்வேழிசைக்கும் இறைவராவார் முறையே விச்சவாமித்திரன் - சமதக்கினி - சந்திரன் - சூரியன் - கௌதமன் - காசிபன்-ஈசன் எனவும், இவற்றிற் குயிர் ஈசன் எனவும் இசைநூலார் கூறுவர்.

எழுபாலையின் பிரிவும் ஏனைய இசையிலக்கணமும் ஈண்டு விரிக்கப் பெருகுமாதலின் விடுத்தாம். இசைநூலிற் பரக்கக்காண்க. (ருஉ)

கட்புல னுதி யைந்து மூவப்புறக் கனிந்த காமம்
விட்புலத் தவரே யன்றி வீடுபெற் றவரும் வீழ்ந்து
பெட்புறத் தழுதுங் கைப்பப் பெருங்குலக் கற்பி னர்போ
னட்பிடைப் படுத்தி விற்கு நல்லவ ரிருக்கை யீதால்.

(இ-ள்.) கண் முதலிய ஐம்பொறிகளுங் கனிகூரும்படி இன்பமுதிர்ந்த காம நுகர்ச்சியை, தேவலோகத்திலுள்ள தேவர்களே யல்லாமல், சீவன்முத்தர்களும் விருமப் மயல் மிகுந்து தத்தமக்குரிய அமுதையும் வெறுப்ப, மேம்பட்ட குலத்திற்றேன்றிய கற்புடைமகளிர்போலத் தமது நட்பில் அகப்படச்செய்து, (தமது போகத்தை) விஸைப்படுத்தும் பரத்தையர் வீதி இத்தகையது. எ-று.

விட்புலத்தவர் அமுது கைப்பவும், வீடுபெற்றவர் மோட்சங் கைப்பவும் அந் நகர்ப் பரத்தையர் நட்புப் பாராட்டித் தமது போகத்தை விற்பர் என்பது கருத்து.

கட்புலனுதி யைந்தும் உவப்புறல் என்பதை “கண்டுகேட் ணெடுமியிற் துற்றியு மைம்புலனு - மொண்டொடி கண்ணே யுள் ” என்னுந் திருக்குறளானிக.

வீடு=மோட்சம் ; இது முதனிலைத்தொழிற்பெயர். விடுதலென்னும் பொருளது. எனவே யிருவகைப்பற்றையுங் கொள்க.

உபசரித்தல் முதலிய காரணங்களால், தம்வசப்படுத்தி அன்புபாராட்டிப் பொருள்பறிப்பவாகலின் “பெருங்குலக் கற்பினர்போல் நட்பிடைப் படுத்தி விற்கு நல்லவர் ” என்றார். (ருஉ)

வேளாளர் வீதி.

வழுக்கறு வாய்மை மாண்புங் கங்கைநதன் மரபின் வந்த
விழுக்குடிப் பிறப்பு மூவ ரேவிய வினேகேட் டாற்று
மொழுக்கமு மமைச்சாய் வேந்தர்க் குறுகிசும் வினேயுங் குன்றா
விழுக்கறு மேழிச் செல்வர் வளமறு கியம்ப லுற்றும்.

(இ-ள்.) குற்றமற்ற சத்தியச்சொல்லின் மேம்பாடும், கங்கை குலத்திற் றேன்றிய உயர்குடிப்பிறப்பும் (வேதியர்முதல்) மூன்றுவருணத்தவரும் ஏவிய தொழில்களைக் கேட்டு (அவை நிறைவேறச்) செய்யும் நன்னடக்கையும், மன்னவருக்கு மட்கிளித் தொழின்மை பூண்டு பயின்றருஞ் செயல்களை ஆராய்ந்து முடிக்குந் திறங்கமும், குறையாத குற்றமற்ற மேழியால் எல்லோருக்கும் உண்டாக்கத்தக்க செல்வமும்,

த்தையுடைய வளப்பம் பொருந்திய வேளாளருடைய வீதியின் பெருமையைச் சொல்லுவாம். எ-று.

எல்லா வருணத்தவருக்கும் நன்மைதரத்தக்க சத்தியவாக்கை யுடைய மேன்மைய ராகவின், “வழுக்கறு வாய்மை மாண்பும்” எனவும், இவ் வேளாளர் குலத்தவர் கங்கையின்வழி தோன்றினவராகவின் “கங்கைதன் மரபில் வந்த” எனவும், “நகையீகை யின்சொ விகழாமை நான்கும் - வகையென்ப வாய்மைக் குடிக்கு” என்ற தேவர் குறளின்படி, முகமன் ஈகை முதலிய நல்லொழுக்கங்கள் தொன்று தொட்டு விளங்குதலின் “விழுக்குடிப்பிறப்பும்” என்றும், வேதியர்முதலிய மூன்று வருணத்தவராயுந் தமது தோற்றத்துக் கேற்பத் தமது உழவாந் நிலைபெறத் தாங்கி நிறுத்தலின் “மூவ ரோவிய வினிகேட் டாற்று மொழுக்கமும்” எனவும், இவ் வருணத்தவராகிய ஸ்ரீசேக்கிழார் உள்ளிட்டார் மன்னவருக்கு மந்திரித்தொழில் புரிந்தா ராகவின் “வேந்தர்க்கமைச்சாய்” எனவும், அரசர் குடிநிலவில் வாழ்வோரது உயிர்களை நிலைபெறச் செய்தல் இவர்களது உழவுச்செய்கையே யாகவின், “உறுதிசூழ் வினை” எனவும், இவ்வகைய செயல்கள் யாவும் இடையூறின்னி எக்காலத்தும் நிகழ் வெய்தலின் “இழுக்கறும்” எனவும், இத்தகைய செயல்கட்குக் காரணம் மேழியுடையராதலானும், உமாதேவியார் தமக்குக்கொடுத்த எட்டிழுக்கு நெல்லைக் கொண்டு உலகமுழுவதும் புரக்குந்தன்மையுடைய ராதலானும் “மேழிச்செல்வர்” எனவுங் கூறினர்.

மூவர் என்றது பிராமணர், சூத்திரியர், வைசியர்.

வழுக்கறு வாய்மை மாண்பு—என்பதை,

திருத்தொண்டர் புராண வரலாறு.

“மாறுகொடுபழைய னூர்நீலிசெய்தவஞ்சனையால்வணிகனுயிரிழப்பத் தாங்கள் கூறியசொல்பிழையாதுதுணிந்துசெந்தீக்குழியிலெழுபதுபேருமுழுக்கங்கையாறணிசெஞ்சடைத்திருவாலங்காட்டப்பரண்டமுறநிமிர்ந்தாமெடியின்கீழ்மெய்ப்பேறுபெறுவேளாளர்பெருமையெம்மாற்பிரித்தளவிட்டிவளவெனப்பேசலாமோ.”

என்பதனானும்,

விழுக்குடிப்பிறப்பு—என்பதை

ஏழுபது.

“அழுக்குழுவிக் கன்புடைய தாயேபோ லனைத்துயிர்க்கும் எழுங்கருணைப் பெருக்காள றொளியரோ யாம்புகழ உழங்கொழுவீந் கருவீறி யுலகமுதற் கருவாகச் செழுங்கமலத் தயனிவகைச் செய்துலகஞ் செய்வானேல்”—என்பதனானும், மூவரோவிய * வினை கேட்டாற்று மொழுக்கம்—என்பதை.

திருக்குறள்.

“உழுதுண்டு வாழ்வாரோ வாழ்வார்மற் றெல்லாந் தொழுதுண்டு பின்செல் பவர்.”

“பலகுடை நீழலூந் தங்குடைக்கீழ்க் காண்பார் அலகுடை நீழ் லவர்.”—என வருவனவற்றானும்,

*என்கு ஏவியவினை என்றது தமக்கு இன்னது வேண்டுமென வினாநினை.

அமைச்சராய், வேந்தர்க்குறுதி நீகுழுவினை—என்பதை,

சேக்கிழார் சுவாமிகள்; புராணம்.

“அத்தகைய புகழ்வேளாண் மரபிற் சேக்கிழார் குடியில் வந்தவருண் மொழித்தே வர்க்குத், தத்துபரி வளவனுந்தன் செங்கோ லோச்சுந்-தலைமையளித் தவர்தமக்குத் தன்னு பேரும், உத்தமச்சோ ழப்பல்ல வள்ளு நென்னு - முயர்ப்பட்டங் கோடுத்திடவாங் கவரீரீர் நாட்டி, கித்தனுறை திருநாகேச் சுரத்தி லன்பு - நிறைதலி னுன் மறவாத நிலைமை மிக்கார்”

“வளவனுக்குண் டமண்புரட்டுத் திருட்டுச் சிந்தா-மணிக்கதையை மெய்யென்று வரிசை கூர, உளமகிழ்ந்து பலபடப்பா ராட்டிக் கேட்க - உபயதல மணி விளக்காந் சேக்கி ழார்கண், டிளவரசன் றனைநோக்கிச் சமணர் பொய்நூ-விதமறுமைக் காகாதிம் மைக்கு மற்றே, வளமருவுகின்றகிவ கதையிம் மைக்கு-மறுமைக்கு முறுதியென வளவன் கேட்டு” —என வருவதனும்,

எல்லோருக்கு முண்டாக்கத்தக்க செல்வர் என்பதை,

கம்பர் ஏழொழுவது.

“அலகிலா மறைவிளங்கு மந்தணரா குதிவிளங்கும்
பலகலையாந் தொகைவிளங்கும் பாவலர்தம் பாவிளங்கு
மலர்நிலார் திருவிளங்கு மழைவிளங்கு மனுவிளங்கும்
உலகெலா மொளிவிளங்கு முழவருமு முழவாலே.” —எனவும்,

உமாபதிதிவாசாரியர்

“கராள ரணியவலி லுழுது தங்கள் கையார நட்டமுடி திருந்தி விர்தப் பாராளந் திறலரசர் கவித்தவெற்றிப் பசம்பொன்மணி முடி திருந்துங் கலப்பைபுண்ட ஏராலெண் டிசைவளர்க்கும் புகழ்வேளாள ரோடிக் குன்றுகோலாந் றரணி யாளச் சீராக முடியரச ரிருந்துசெங்கோல் செலுத்துவர்வே ளாளர்புகழ் செப்ப லாமோ” —

எனவும் கூறியவற்றை னறிக.

உமாதேவியாருக்குச் சிலபெருமான் கொடுத்த ஈராழி நெல்லை, உமாதேவி யார் தம தருமைத் திருக்கரத்தினுந் கொடுக்கப்பெற்ற வேளாளர்களை அவ் வம்மை யார் நோக்கி “மைந்தர்காள்! இந் நெல்லைக் கொண்டு உலகிலுள்ளாளைப் புரக்க” என வரமளித்து, “உங்கட்கு இந்நிலவுலகமே விளைநிலம் சமுத்திரமே ஏரி - வருண ராசனே மடைமாறுவோன் - கற்பகவிருக்கமே கலப்பை-பலராமனே ஆள்” என்று திருவாய்மலர்ந்தருளின னென்பது புராணவரலாறு. இதனை,

“இமயமலையாயன்மகடமுலக்கச்சியேகம்பர் திருமேனிகுழைந்தனான்று சமயமவையாறினுக்குந்தலைவிக்கீசர்தந்தபடியெட்டுழக்கோழி நெல்லு முமைதிருக்குடக்கையாந்கொடுக்கவாங்கியுழவுதொழிலாந்பெருக்கிபுலகமெல்லாந் தமதுகொழுமிருதிக்கொடுவளர்க்கும்வேளாண்டலைவர் பெரும்புகழுலகிற்சாற்றலாமோ வினைகுழனிபூலோகமுழுதுமேரிவிரிதினாரீர்க்கடல்வருணன் கம்புகட்டி கிளர்கலப்பைதருசமையாள்சுவேதராமன் டிடாமறவிவசத்தீசன்வசத்தானென்றிந் களவறிந்தாண்டாண்டுதொறும்விதைதப்பாமலளக்குமவளக்கச்சியறம்வளர்த்தமா தா லொளிபெருகுகொழுமிருதியெறும்பீளுனவுயிரனைத் துந்தேவருமுண் டெவ்ப்பதன்றே” என வருவனவற்றை னறிக.

“என்து இவர்கள் புகழ்முழுவதையும் விளக்குவதாயின் மிகவும் பரக்கு மென்று விடுத்தாம். வேண்டுவோர் மரபால குடாமணியானும், மகாகவியாகிய கம்பர் கூறிய ஏழொழுவது திருக்கவழக்கங்களாது மறிக. (ருச)

வருவிருந் தெதிர்கொண் டேற்று நயனுரை வழங்கு மோசை
யருகிருந் தடிசி லுட்டி முகமனன் கறைபு மோசை
புனாபெறு தமிழ்பா ராட்டு மோசைகேட் டுவகை துள்ள
விருநிதி யளிக் கு மோசை யெழுகட லடைக்கு மோசை

(இ-ள்.) (தம்மைநோக்கி) வருகின்ற விருந்தினரை எதிர்சென்று இன்சொ
ல்லாலுபசரிக்கும் ஓசையும், (அவர் வந்தபிறகு) சமீபத்திலிருந்து (அறுவகைச்சுவை
யோடுகூடிய) உணவுகளைப்பித்து (இடையிடையே) உபசாரவார்த்தைகளை மிகுதி
யாகக்கூறும் ஓசையும், சொற்சுவைபொருந்திய தமிழ்க்காவியங்களைப் பாடிப் பிரசங்
கிக்கும் பிரசங்கத்தையேக்கேட்டு இன்பம் அதிகரிக்க அளவில்லாத செல்வத்தை
(அக்கவிருக்கு) கொடுக்கின்ற ஓசையும், சத்தசமுத்திரங்கள் (செய்கின்ற ஓசையையு
ம்) கீழ்ப்படச் செய்யும் ஓசையாம். எ-று. (100)

அருந்தின ரருந்திச் செல்ல வருந்துகின் றுரு மாங்கே
யிருந்தினி தருந்தா நிற்க வின்னமு தட்டுப் பின்னும்
விருந்தினர் வரவு நோக்கி வித்தெலாம் வயலில் வீசி
வருந்திவிண் ணைக்கு மோரோ ருழவர்போல் வாடி நிற்பார்

(இ-ள்.) புசித்த விருந்தினர் புசித்துச் செல்லவும், புசிக்கின்ற விருந்தினர்
அவ்விடத்தில் களிப்போடிருந்து புசிக்கவும், (மேலும்) இனிய சோற்றைச் சமைத்து
மேல்வரும் விருந்தினரோடு (தாம் இருந்துண்டும்) அவ்விருந்தினர் (வராதகாலத்தில்)
அவர் வரவுபார்த்து, (தம்மிடத்துள்ள) விதைகள் முழுவதையும் வயலில் விதைத்து
மழை (வருஷித்தலைப்) பார்த்து வருந்திநிற்கின்ற ஓரோழுழவர்போல முகம்வாடி
(எதிர்நோக்கியும்) நிற்பார்கள். எ-று.

ஓரோருடையவர் தமது கழனிகளுக்குத் தாமே பலகாற் செல்லுதலும் ஆண்
டுச் செய்யவேண்டிய தொழில்களைத் தாமே மேற்கொண்டு மழைவளம் பெருகுதலை
எதிர்நோக்கி மனம் வருந்துதலு முடையராகலின் ஓரோருழவராயுவிடத்தார்.

“அருந்தினர்****வரவுநோக்கி” என்றதை “செல்விருந் தோம்பி வருவிரு
ந்து பார்த்திருப்பான்-நல்விருந்து வானத் தவர்க்கு” என்னுந் திருக்குறளானதிக. (1)

வானமுந் திசையும் பொங்கும் புகழ்மையும் வானம் பேணு
ஞானமும் பொறையும் குன்றா நன்றியு மூக்கப் பாடுந்
தானமுங் கொடையு மன்பும் வரிசையுந் தகைசா னண்பு
மானமுந் தவஞ்செய் தீன்ற மகவுபோல் வளர்க்க வல்லார்.

(இ-ள்.) தேவருலகத்திலும் அட்டிசைகளிலும் பரந்து விளங்குங் கீர்த்தி
யும், தேவர்களாலும் விரும்பத்தக்க உண்மையறியும், பொறுமையும், குறைவில்லாத
செய்ந்நன்றியும், மனோதிடமும், தானமும், வள்ளன்மையும், அன்பும் நல்லொழுக்கமும்
பெருமைமிக்குந் நட்பும், மானமும் (ஆகிய இவற்றை) தவஞ்செய்து ஈன்ற (தமது
அருமை) மைந்தர்களைப்போல வளர்க்க வல்லவராவார்கள். எ-று.

ஞானம் - பிறப்பு வீடுகளையும் அவற்றின் காரணங்களையு மறியும் மெய்யுண
ர்ச்சி. பொறை - பிறர் தமக்குச் செய்த தீமையை மனங்கொண்டு தாழ்மவர்கட்குச்
செய்யாது மனம் பொறுத்தல். நன்றி-தமக் கொருவர் செய்த நன்றியை மறவாமை.
ஊக்கப்பாடு - எடுத்தகாரியத்தில் மனஞ்சோராமை. தானம் - செல்வ நிலையாமை
கருதி, வேதியர் முதலானார்க்குத் தானங் கொடுப்பது. கொடை-எளியவருக்கு ஈதல்.
அன்பு - சுற்றத்தாரிடத்தும் பிற வுயிர்களிடத்தும் அருளுடைமை, வரிசை-தத்தமக்

சூரிய நிலைமையினின்று தவறுகிருத்தல். தகைசால்நண்பு - பெரியாரைத் துணைக் கோடல். மானம்-தமக்குரிய நிலைதவறுமையும் ஊழ்வினைவசத்தால் தவறு வந்தவழி உயிர்விடுதலுமாம்.

இத்தகைய செயல்களைல்லாம் வேளாளர் தமது மரபிற்கே யெஞ்ஞான்றும் உரிமையாகக் கொண்டு குறைவெய்தாது நடந்துவருவோ ராதலின் * * * தவஞ் செய்தின்ற மகவுபோல் வளர்க்கவல்லார் என்றார். (3௭)

வணிகர் வீதி.

புல்லியோர் பண்டங் கொள்வார் வினவினப் பொருடும் பக்க வில்லெனி னினமா யுள்ள பொருளுரைத் தெதிர்ம் றுத்து மல்லதப் பொருளுண் டென்னின் விலைசுட்டி யறுத்து நேர்ந்துந் சொல்லினு மிலாபங் கொள்வார் தொன்மர பிருக்கை சொல்வாம்.

(இ-ள்.) தம்பால் வந்து ஒரு பொருளை வாங்குவோர் (ஒரு பண்டங்) கேட்டால், அப்பொருள் தம்பால் இல்லையானால் அதற்கினமாயுள்ள (பிற்தொரு) பண்டத்தை யுண்டென்றுகூறி, (அச்சொல்லால்) முன் சொன்னதை இல்லையென்று விடையளித்தும், அல்லது அவர் கேட்ட பொருளே தம்மிடத்தில் இருக்குமாயின் விலையிவ்வளவென்றுவரையறுத்தும், (அதனைக்) கொடுத்தும், (பொருளிலன்றித்தமது) சொல்லிலும் ஊதியந்தேடும் வணிகரது தொன்றுதொட்டுள்ள மரபுகளின் உறைவிடத்தைக் கூறுவாம். எ-று.

மாடம்-பண்டசாலை.

“தம்பா வில்ல தில்லெனி னினனா - யுள்ளது கூறியு மாற்றியு முள்ளது-சுட்டியு முறைப்பர் சொற்சுருங் குதற்கே” என்றபடி ஒருவன் உழந்துளதோ வணிகர் எனின், அஃது தம்பாலிலதாயின் துவரையுண்டென்றும் அல்லது அஃதுளதாயின் இன்னவிலையென்றும், அதற்கினமாகிய பிற்தொருபொருளு முளதாயின் உழந்துந் துவரையுங் கடலையு முண்டென்றுங் கூறுதல் வழக்கென உணர்த்தினர். (3௮)

நீல வேதிமேற் பளிங்கினா னிழற்சுவர் நிறீஇயின்

கால வாலிய வைரலாட் கானினாத் தும்பர்க்

கோல வாணிலாச் சொரிமணி குயிற்றிவெண் மாட

மாலை போல்வருத் தியற்றின பிழகை மறுகு.

(இ-ள்.) (அம்மதுராபுரியின்) கடைவீதிகள் நீலரத்தினத்தாற் செய்த தின் ணையின்பேரில் பளிங்குக்கற்களால் பிரகாசத்தையுடைய சுவர்த்தலங்களை நிறுத்தி யொளிவீசும்படி, வெண்மைதங்கிய வைரரத்தினத்தா லாகிய பிரகாசத்தையுடைய தூண்களை வரிசையாக நட்டு (அவற்றின்) மேலே அழகிய சந்திரிகை ஞ்ந்தும் முத்துக்களைப் பதித்து (பல்வகைமலரானாகிய) மாலைபோல வெண்மைதங்கிய மாடங்கள் (வரிசையாக) வருத்துக் கட்டப்பட்டுள்ளன. எ-று.

வேதி = தின்னை. பிழகைமறுகு = கடைவீதி.

இயற்றின என்பதில் படு விசுதி தொக்குகின்றது. இஃது செயப்பாட்டு வினாமுற்று. (3௯)

திரைய ளிப்பவுங் திராபடு தீம்புனல் வேலிக்

கரைய ளிப்பவுங் கரையிலா னிராபடு கானத்

தரைய ளிப்பவுந் தராகிழித் தூன்றிவிண் டாங்கும்

வரைய ளிப்பவும் வாங்கிவாய் மடுப்பன் மாடம்.

(இ-ள்.) அலைகள் பொருந்திய கடல் (ஆகிய செய்தனிலங்கள்) தந்த பொருள்களும், அலைகளையுடைய இனிய நீர்நிலங்களாகிய மருதநிலங்கள் தரும் பொருள்களும், எல்லையில்லாத பசுமத்தைகள் பொருந்திய முல்லைநிலங்கள் தரும் பொருள்களும், பூமியைக்கிழித்து வேரூன்றி ஆகாயத்தைத் தாங்கும் மலை (ஆகிய குறிஞ்சிநிலம்) தரும் பொருள்களும் (ஆகிய இவற்றை) வணிகரது மாடங்கள் வாங்கித் தம்மிடத்தில் நிரம்பச்செய்யுன. எ-று.

“தனாகிழித்து நன்றிவிண்டாங்கும்வரை” என்றது ஜீழும் மேலுமாக பாதல லோகமட்டும் விண்ணுலகமட்டும் ஆழ்ந்தும் உயர்ந்தும் ஊடுருவி நின்றவின்.

கடல்படுகிரவியம் ஐந்து. அவை - உப்பு முத்து பவளம் சங்கு ஒக்கோலை என்பன, மருதநிலம்படுகிரவியம் ஐந்து. அவை செந்நெல்-சிறுபயறு கரும்பு வாழை செவ்வளநீர் என்பன. முல்லைநிலம்படுகிரவியம் ஐந்து. அவை-தேனடை தேன் அரக்கு மயிற்பீலி நாவியென்பன. மலைபடுகிரவியம் ஐந்து. அவை - மிளகு கோட்டம் அகில் தக்கோலம் இலவங்க மென்பன. (சு0)

சரிய கம்பலக் கிடுகின்மேற கதிர் விடு பவளத் தெரியல பொன்னரி மாளிகை தெண்ணிலாச சொரியும் பரிய நித்தில மணிவட மரகதப் பசுந்தாா விரிய விட்டன விரந்திர வின்னிரா யனைய.

(இ-ள்.) கருமையாகிய கம்பலத்தைப் பரப்பிய சட்டத்தின்பேரில் ஒளி வீசும் பவளமா லையும் பொன்னரிமாலையும் தெள்ளிய சந்திரிகை வீசும் பருத்த முத்து மாலையும் பசுமைதங்கிய மரகதமாலையும் (ஆகிய இவ்விரத்தினமாலையை) ஒளி பரவும் படி (வரிசைவரிசையாய்ப்) பரப்பியிருத்தல் (சரிய மேகத்தினிடையே விளங்கும்) இந்திரவிலை யொத்திருந்தன. எ-று.

சரியகம்பலம் மேகமாகவும், பவளம்-பொன்னரி-நித்திலம் மரகதமாலையென இந்திரதனுசாகவும் உவமித்துக் கூறினார். (சு1)

நாள்க ஞாங்குநிரர் திங்களு ஞாயிறு மேனைக் கோள்க ஞாங்குநிர விசும்பொரீஇக் குடிபுகுந் தாங்கு வாளகி டங்குராப் பகலொளி மழுககலால வணிக ராளக லமபகா டீழுகை துறக்கநா டனைய.

(இ-ள்.) நட்சத்திரங்களும், தண்ணிய சந்திரனும், சூரியனும் (அவரொழிந்த மற்றைக் கிரகங்களும், குளிர்ச்சி பொருந்திய ஆகாயத்தினிங்கி (இந் நிலவுலகத்தில்) குடிபுகுந்ததுபோல, ஒளியைவீசி இரவினொளியையும் பீகலினொளியையும் அடக்குதலால், யாவரும் அணியத்தக்க ஆபரணங்களை வணிகர்கள் விற்குங் கடைவீதிகள் தேவருலகத்தை யொத்திருந்தன. எ-று.

கடைவீதிகளில் பல்வகை ஆபரணங்களு நிருத்தலை “நாள்களுங் கோள்களுங் குடிபுகுந்தாங்கு” எனவும், அவ்வாபரணங்களின் ஒளியால் இரவும் பகலும் புலப்படாமையின், அவை யிரண்டுமற்ற “துறக்கநாடு” எனவும், திங்களும் ஞாயிறுமெனக் கூறியதனால் அவற்றிற்கு இனமாகிய “ஏனைக் கோள்களும்” என்றார். (சு2)

பன்னி நத்தபல பெருவிலைப் படடெலா மவண வன்ன படடினமேம் படுவிலைப் பருத்தியு மவண வெந்நி லத்தரும் பொருள்பதி நெழுபுல வணிகர் மன்னி ருக்கையு மரும்பெறல் ஷன்னெலா மவண.

(இ-ள்.) பல வர்ணங்களையுடைய பலவகைப்பட்ட விலையுந்த பட்டாடைகளின் வகைகளெல்லாம் அவ்விடத்திலுள்ளன. அத்தன்மைத்தான பட்டாடைகளு

க்கும் அதிகமாகிய விலையையுடைய பருத்தி நூலாடைகளும் அவ்விடத்திலுள்ளன. எந்நாட்டிலுங் கிடைத்தற்கரிய பல பொருள்களும் (தமிழ்நில மொழிந்த) பதினேழு நிலங்களிலுமுள்ள வணிகர்கள் நிலத்திருக்கின்ற வாசஸ்தானங்களும் அடைதற்கரிய எல்லா வளங்களும் அவ்விடத்திலுள்ளன. எ-று.

பாட்டின் என்பதி னிறுதியில் உயர்வுச் சிறப்பும்மை விகாரத்தால் தொக்கது. பட்டு-பருத்தி யென்பவை கருவியாகு பெயர்கள்.

பல பண்டங்களென்றது சத்த ஸ்பரிச ரூப ரச கந்தங்களால் விரும்பக் கூடியவை. (கூஉ)

மரக தத்தினு லம்மிகள் வைரவா ஞ்ஞலக்கை
புரல்கள் வெள்ளியா லடுப்புகில் விறகுலை பணிநீ
ரரிசி முத்தழல் செம்மணி யடுகலன் பிறவு
மெரிபொ னுலிழைத் தாடுப விவர்ப்பு மகவிரர்.

(இ-ள்.) இவ்வணிகரது சிறுமகளிர்நள் மரகதரத்தினங்களால் ஆம்மிகளும் (குழவிகளும்), ஒள்ளிய வைரரத்தினங்களாலாக்கிய உலக்கைகளும் உரக்களும், வெள்ளி யாற்செய்த அடுப்புகளும், அகிற்கட்டையே விற்கும், பணிநீரோ உலகீரும், முத்தே அரிசியும், செவ்விய மாணிக்கமே நெருப்பும், பிரகாசிக்கின்ற செம்பொன்னு லாக்கிய சமையற்பாத்திரங்களும் பிற பொருள்களுமாகக்கொண்டு வினையாவார்கள். எ-று.

“ஒருமொழி யொழிதன் னினங்கொளற் குரித்தே” என்றதனால் ஆம்மிகள் என்பதற்கேற்ப, குழவிகளும் என்றும். (கூச)

செயிரிற் றீர்ந்தசெம் பொன்னினுற் றின்னிலைக் கதவம்
வயிரத் தாமுடைத் தவர்கடை வாயிலு மென்றா
லயிரிற் றீர்ந்தபே ரறிஞரு மனையர்தஞ் செல்வத்
தியலிற் றுமென வரையறுத் திசைப்பதை யெவனே.

(இ-ள்.) அவ்வணிகர்களது (வீட்டின்) கடைவாயிலுங் குற்றத்திலிருந்து நீங்கிய செவந்த பொன்னாற்செய்த வலிய நிலையையுடைய கதவு, வைரத்தினாற்செய்த தாழ்க்கோல் (இவற்றை) உடையது என்றால், சந்தேகத்திலிருந்து நீங்கிய மூதறிவினையுடையாரும் அவ்வணிகமாந்தரது செல்வப்பெருக்கம் இத்தகையினதென்று அளவு படுத்திச்சொல்வது எப்படி முடியும் (முடியாது). எ-று.

பொன் ஆடகம்-கிளிச்சிறை-சாதரூபம்-சாம்பூரதம் என நால் வகைத்து. இவற்றுள் செம்பொன்னென்றது சாம்பூரதமெனக் கொள்க.

அவ்வணிகரது கடைவாயிலிலுள்ள நிலையுங் கதவுந் தாழ்க்கோலும் பொன்னு லும் வச்சிரத்தாலுஞ் செய்யப்பட்டன வாகலின் அவர் செல்வத்தின்வீறு பேரறிஞ ருங் கூறுவது அருமையென்றார். (கூரு)

எரிக்கு றும்பொறி யனையசெம் மணிச்சுட ரொறிபொன்
வரிச்சு ரும்புநேர் மரகத முத்துவாள் வைரந்
தெரிப்ப ருந்துகிர் சிந்தின செல்லுநா னொன்றுக்
கரிப்பர் கையகப் படுவன வாயிரத் திரட்டி.

(இ-ள்.) சிறிய தீப்பொறி யொத்த செவ்விய மாணிக்கங்களும், பிரகாசத் தைவீசும் பொற்பொடிகளும், கீற்றுக்கையுடைய வண்டுகள் போன்ற மரகத ரத்தினங் களும், முத்துமணிகளும், ஒளிபொருந்திய வயிரக்கற்களும், விலைமதித்தற்கரிய பவளங் களும் (ஆகிய வணிகர் தெருக்களில்) சிந்திப்போன பொருள்கள், அரிப்பாளர்களது

(அரிகருவியால்) அரிக்கச்செல்லும் ஒவ்வொரு நாட்களுக்கும் (அவர்கள் கையில்) அகப்பமும் பொருள்கள் வகையொன்றுக்கு இரண்டாயிரங்களாம். எ-று.

இந்தின-வினையாலினையும் பெயர். எ-று.

(கூக)

பாய தொன்மரப் பறவைபோற் பயன்கொள்வான் பதினெண்டேய மாந்தருங் கிளந்தசொற் றிரட்சிதான் றூய
மாயை காரிய வொலியன்றி வான்முதற் கருவி
யூய காரிய வேசையே யாய்க்கிடந் தன்றே.

(இ-ள்.) பரந்துள்ள ஆலமரத்திற்பொருந்திய (பழங்களைப் புசிக்கும்படி வந்துசேர்ந்த) பறவைகளைப்போல, (அவ்வணிகர் கடைவீதியிற் பொருந்திய) பொருள்களைக் கொள்ளும்படி, (திரவிட முள்ளிட்ட) பதினெண்ணிலத்து மாந்தர்களும் (ஒன்று கூடி) பேசுகின்ற சொல்லோசைகளின் கூட்டமானது சுத்தமாயா காரிய ஒலி போல்லாமல் ஆகாய முதலிய பஞ்சபூதகாரணங்களாலுண்டாகிய காரிய ஓசையாயிருந்தது. எ-று.

சுத்தமாயாகாரிய ஒலி எழுத்துக்களின் வடிவமாய்ப் பொருள் தருவது.

பதினெண்ணிலத்துச் சொல்லோசை புறத்திற் கேட்போர்க்குப் பொருள் தராமையால் “மாயாகாரிய ஒலியன்றி” எனவும், ஆகாயம் சுத்தவடிவமாயிருந்தலும் வாழ்விற்றுவிடுவதெனலும், தேயு சடசடவெனலும் அப்பு சலசலவெனலும், பிருதிவி கிண்கிண்ணெனலுமாகி, பொருள்தரும் எழுத்தின் வடிவமல்லாமையால் “வான்முதற் கருவியூய காரிய ஓசையேயாய்க் கிடந்தது” எனவுங் கூறினார்.

மாயாகாரிய ஒலியென்பதை “மொழிமுதற்காரண மாமணுத்திரளொலி - எழுத்தது முதல்சார் பெனவிரு வகைத்தே” என்னுஞ் சூத்திரத்தானறிக. (கூஎ)

ஒழிவில் வேறுபல் பொருளுமே மூலோகமும் பிறவும்

வழுவில் வேறுபல் கலைகளு மரபுளி வருத்துத்

தழுவி வேண்டினர் தாங்கொளத் தக்கவா பகரா

வழிவி லாமறை போன்றன வாவண விதி.

(இ-ள்.) (வணிகரது) கடைவீதிகள், குறைதலில்லாத பல்வகைப்பட்ட வெவ்வேறு பண்டங்களையும் (பொன் வெள்ளி முதலிய) எழுவகை லோகங்களையும் பிற பொருள்களையும், குற்றமில்லாத வெவ்வேறு வகைப்பட்ட பல ஆடைகளையும் வரிசையாற் பரப்பி, விரும்பிவந்தோர் வாங்கும்படி தக்கபடி விலை கூறுதலால் [ஒழிதலில் லாத (அறமுதலிய) வேறுபட்ட பலபொருள்களையும், (சுர்) ஏழுலோகங்களின் இயற்கையையும், பிற அண்டங்களின் இயல்புகளையும், குற்றமில்லாத வெவ்வேறு வகைப்பட்ட அறுபத்துநான்கு கலைஞானங்களையும், முறைப்படி வருத்து (தன்னை) விரும்பி வந்தடைந்தவர்கள் கைக்கொள்ளுப்படி அவரவர்களறிவிருத் தக்கபடி பொருள்களைப் புலப்படுத்தி] என்றும் நிலைபெற்ற வேதத்தை யொத்திருந்தன. எ-று.

ஏழுலோகம் = சுத்ததாதுக்கள்; ஏழு+லோகங்கள். கலை = ஆடை; அறுபத்து நான்கு கலைஞானம். ஆறுபகரா = அவ்வவருக்குத் தக்கபடி விலை கூறி; “கொள்வோன் கொள்வகையறிந்து அவனுளங்கொள்” என்ற முறைப்படி போதித்து.

உளி மூன்றாம்வேற்றுமையுருபு.

இச்செய்யுள் செம்மொழிச் சிலேடையணி.

(கூஅ)

திக்கெ லாம்புகழ் மதுரையைச் சிவபுர மாக்கி
முக்க ணையக னரசெய் முறையி னுக் கேற்பத்

தக்க தோழனோ டளகைமா நகருறை தயக்க
மொக்கு மந்கர் வாணிக ருறையுஞ்சூ நியமம்.

(இ ள்) அஷ்டதிக்குகளிலுள்ள எல்லோரும் புகழ்த்தக்க மதுராபுரியைச் சிவபுரமாகி, திருநேத்திரங்கையுடைய சிவபெருமான் அரசியல் நடாத்திய முறைமைக்கு ஏற்ப (அத்தலைவனுக்கு)த் தருதியாகிய குபேரனென்னுந் தோழனோடு சிறப்புற்ற அளகாபுரி (அம்மதுராபுரிக்கருகில்) வந்திருக்குந் தோற்றத்தை, அம்மதுரை நகரில் வணிகரது வாசஸ்தானத்தைச் சூழ்ந்த கடைவீதிகள் ஒத்து விளங்கும். எ-று.

சிவபெருமான் செளந்தர பாண்டியராக அரசுசெய்தபோது அம்மதுரை சிவபுரமெனப் பெயர்செய்தியது. ஆண்டெள்ள வணிகரது கடைவீதி குபேரனது அளகாபுரி போன்றது.

நியமம் = கடை வீதி.

(௯௯)

ம ன் ன வ ர் வீ தி.

ஒற்றை யாழியா னுலகிரு ளொதுக்குமா போலச்
செற்ற நேமியாற் கலியிரு டின்றுகோ லோச்சி
மற்ற டம்புய வலியினுன் மாறடு சீற்றக்
கொற்ற மன்னவர் விழுக்குழிக் கோமறு குரைப்பாம்.

(இ-ள்.) ஒற்றைச்சக்கரம்பூண்ட தேவையுடைய சூரியன் உலகத்திலுள்ள புறவிருளை யொழிக்கும்வகைபோல, (கொடியோரிடத்து) கோபத்தையுடைய ஆக்கிசைக்கரத்தினால் (தமது செங்கோலின்மீது வாடிங் குழிகளிடத்துள்ள) துன்பமாகிய இருளையகற்றி (மனுதூலின்படி) அரசுமுறை நடத்தி மற்போர் செய்யும் பெரிய தோள் வலிமையினுற் பகைவரைக் கொல்லுங் கோபத்தையும் வெற்றியையுமுடைய அரசர்களது மேம்பட்ட குடியிலுள்ளோர் வகிக்கும் இராசவீதியின் சிறப்பை (இனிச்) சொல்வாம். எ-று.

“நேமியால் கலியிரு டின்று” என்றது, அரசர், தம்மாலும் தமது பரிசனத்தாலும் கள்வராலும் பிற வுயிர்களாலும் குழிகளுக்கு வருந் துன்பத்தை யொழிக்க வேண்டுமென்பதாம். இத்துன்பங்களிலும் பெருந்துன்பம் விளைப்பவர் பகைவராதலின், “மாறடு சீற்றம்” என்றார். இதனை,

திருத்தொண்டர்புராணம் - திருவாழார்ச்சிறப்பு.

“மாநிலங்கா வல்லுநான் மன்னுயிர் புரக்குங்காலே
தானதனுக் கிடைத்து தன்னுற்றன் பரிசனத்தால்
ஊனமிரு பகைத்திறத்தாற் கள்வரா லுயிர்தம்மால்
ஆனபய மைந்துந்தீர்த் தறங்காப்பா னல்லனோ.”—என்னுந் திருவிருத்தத் தா னுணர்க. (௯௦)

தரங்க வேலைக டம்மையே தாருறப் பிணித்துத்
துரங்க மாவெனத் தொகுத்தமந் துறைபல வருவி
யிரங்கு மோரறி வுயிர்வரை யாவையும் பெயர்த்து
மரங்கொல் யானைபோற் பிணித்தகூ டம்பல மன்னோ.

(இ-ள்.) (அவ் விராசவீதியில்) அலைகள் பொருந்திய சத்த சமுத்திரங் களையே கால்களிற் பொருந்தக் கட்டி, குதிரைகள்போலக் கூட்டியிருக்கின்ற இலாயங்கள் பல உள்ளன. அருவியாறுகள் ஒலிக்கும் ஓரறிவுயிர்களாகிய மலைகளெல்லாவற்றையும் (அடியோடு) பெயர்த்து, கட்டுத்திறியை முறிக்கும் யானைகள்போலக் கட்டியிருக்கும் யானைக்கூடங்கள் பல உள்ளன. எ-று.

மந்துறை = குதிரைக்கூட்டம் இலாயம், கூடம் = யானைக்கூட்டம். (௯௧)

மழுக்கள் வச்சிரங் கார்முகம் வாஸிமுக் குடுமிக்
கழுக்கள் சக்கர முடம்பிடி கப்பண நாஞ்சி
லெழுக்க ணந்தகம் பலகைதண் டிவைமுதற் படையின்
குழுக்க ளோடிகல் விந்தைவாழ் கூடமும் பலவால்.

(இ-ள்.) மழுவாயுதங்களும், வச்சிராயுதங்களும், வீலுகளும், அஸ்திரங்
களும், முத்தலைவலாகிய சூலப்படைகளும், சக்ராயுதங்களும், வேல்களும், கைவேல்
களும், கலப்பைகளும், வளைதடிசுகளும், வாளாயுதங்களும், கேடகங்களும், தண்டா
யுதங்களு மாகிய இவை முதலான ஆயுதத் தொகுதியுடன் போர்புரியும் துர்க்கை வா
ழும் ஆயுதசாலையுளும் (அரசர் வீதிகளிற்) பல வுள்ளன. எ-று.

துர்க்கை வாழ்தற்குரிய இடம் ஆயுதசாலையாதவின் “இகல் விந்தைவாழ்
கூடம்” என்றார். (எஉ.)

தொளைய கல்லைமா லெனக்கொண்டு ஈழற்றியுஞ் செந்து
ளளையும் யானைபோற் பாய்ந்துமல் லாற்றியு மாற்றல்
விரைய வாளொடு கேடகம் வீசியும் வென்றி
யிரைய ராடமர் பயில்வன வெண்ணிலாக் கூடம்.

(இ-ள்.) தொளையையுடைய கல்லைத் திருமால் (கோவர்த்தனகிரியைக் கையி
லேந்தியது) போலக் கையிலேந்தி (அதனைச் சக்கரம் சுழற்றுவதுபோல) சுழற்றியும்,
செந்துளறிற் புரண்கு கலந்த யானைகளைப்போல (சென்றிலத்து)ப் பாய்ந்து மற்போர்
செய்தும், பராக்ரம மிகும்படி வாளாயுதத்தையுங் கேடகத்தையும் (பிடித்து ஒருவர்
மேல் ஒருவர்) வீசியும், வெற்றியையுடைய வாலிபர் போர்த்தொழில் புரியும் இடங்க
ளாகிய எண்ணிறந்த கூடங்கள், (அவ்வீதியில்) உள்ளன. எ-று.

திருமால் கோவர்த்தன மேந்தியது—என்பது.

இந்திரன் பகைமை கொண்டு விடுத்த சத்தமேகங்களையுந் தடுத்து, பசும்ந்
தையைக் காக்கும்படி, கண்ணபிரான் கோவர்த்தன கிரியைக் குடையாகப் பிடித்தா
னென்பது. இதனை,

கூர்மபுராணம் - கண்ணனவதரித்த படலம்.

“காரோழுமெ முந்தோனொழு கடல்வற்ற முகந்தாங்

கோர்தானாகல் லயிராவண முயர்நீங்கர மொப்ப

வாராவுமிழ் தனுமானினந் துயராதணி துளவோன்*

பேராவயர் கோவர்த்தனங் குடையாமெனப் பீடித்தான்” —என்பதனானறிக.

அறுசீர்க்கழிநெடிலடி யாசிரியவிருத்தம்.

தேசவிர் நீல மாடஞ் செம்மணிச் சென்னி மாடங்

காசறு கனக மாடஞ் சந்திர காந்த மாட

மாசற விளங்கு மின்ன மாடநீண் மாலை கூடற்

பாசிழை மடந்தை பூண்ட பன்மணிக் கோவை யன்ன.

(இ-ள்.) ஒளிவிளங்கும் நீலரத்தினத்தா லாக்கிய மாடங்களும், செவ்விய
இரத்தினங்களாற் கட்டிய கிரங்கையுடைய மாடங்களும், சூற்றமற்ற பொன்னாற்
செய்த மாடங்களும், சந்திரகாந்தக் கற்களாற் சமைத்த மாடங்களும், சூற்றம் நீங்க
விளங்காநிற்கும். இம் மாடங்களின் நெடிய வரிசைகள் மதுராங்கொன்னும் பசும்பொ
ன்னாற் செய்த ஆபரண மணிந்த மங்கையானவள் அணிந்த பல இரத்தினங்கள்
கோத்த கோவையொத்திருந்தன. எ-று. (எசு.)

விரையகல் கதுப்பி னல்லார் வீங்கிளங் கொங்கை போழ்ந்த
வரையகன் மார்ப மன்றி வடுப்படார் தமக்கன் பில்லா

ருளாயகன் மான வாற்றா லொழுதுவார் பலகை யொள்வாட்.
கலாயகல் விஞ்சை வீரர் கணம்பயில் காட்சித் தெங்கும்.

(இ-ள்.) வாசனை மிகுந்த அளகபாரத்தையுடைய மாதர்கள் பூரித்த இள மைதங்கிய தனங்கள், பிளந்த குன்றுபோலப் பரந்த மார்பில் அவ் வடுக்க என்றி (சத்துருக்களின் படைகளால்) வடுப்படாதவர்களும், தம்முயிர்மேல் அன்பில்லாதவர் களும், புகழ்மிக்க மானமார்க்கத்தில் நடப்பவர்களும் (ஆகிய) கேடகத்தையும், ஒளியையுடைய வாளாயுதத்தையும் பற்றி வீசும் அளவுகடந்த வித்தையில் வல்லவர்களு மாகிய வீரர்களின் கூட்டமானது (அம் மதராபுரியின் இராசவீதியில்) எவ்விடத்திலும் பயிலுங் காட்சியையுடையது. எ-று. (எரு)

மின்னைவா னென்ன விசி விங்குகார் தம்மிற் போர்முண்
டென்னவான் மருப்பு நீட்டி யெதிருகிர் புதையக் குத்தி
யன்னவா னென்ன வாயவிட் டதுவெனச் செந்நீர் சோரப்
பொன்னவா மகன்ற மார்பர் பொருகனி ருட்டு வார்கள்.

(இ-ள்.) குல் முகிர்ந்த மேகங்கள் மின்னல்களை வாள்கள் போல வீசித் தம்முட் போர்செய்ததுபோலப் போர்புரியும் இயற்கையையுடைய யானைகள் பெரிய தந்தங்களை (ஒன்றோடொன்று) எதிரொதிநீர் நீட்டி (உடம்பில்) புதையும்படிக் குத்தி அந்த மேகங்கள் (கர்ச்சிப்பது) போலக் கர்ச்சித்து அம் மேகங்கள் (பொழியுந் தானாகப்போல) செந்நீர்த் தானா பொழிய, விசயலட்சுமி விரும்பும் பரந்த மார்பையுடைய வீரர்கள் அவற்றைப் போர்செய்விப்பார்கள். எ-று. (எசு)

தூண்டுவா ருளமுந் தங்கள் பின்னிடத் துவக்குண் டீர்த்துத்
தாண்டுமா னென்றை யாழித் தேரினுந் தள்ளித் துள்ளப்
பாண்டில்வாயப் பசும்பொன் றேயப் பார்மகண் முதுகு ழீண்டு
சேண்டிசை போய்ம் டங்கச் செல்வத்தேர் நடாத்து வார்கள்.

(இ-ள்.) தன்னைச் செலுத்தும் பாகருடைய மனோவேகமுந் தங்கள் (வேகத்துக்கு) பிற்பட் டொழிய நுகத்தில் கட்டுப்பட்டு இழுத்துச் செல்லுங் குதிரைகள் (சூரியனுடைய) ஒற்றைச் சக்கரம் பூட்டிய தேனா (இழுக்குங் குதிரைகளை)ப் பார்க்கினும் முற்பட்டுத் துள்ளவும், சக்கரத்திற் பொருந்திய பொற்கட்டுகள் தேயவும், பூமிதேவியின் முதுகு கிழியும்படி அட்டிசைகளிலுந் சென்று திரும்பவும், (அந் நகரத்தரசகுமாரர்கள்) செல்வம் பொருந்திய தேர்களைச் செலுத்துவார்கள். எ-று.

தேர் என்றது குதிரைகளை விடாது நின்றலின் விடாதவாகுபெயர். (எஎ)

மைந்தர்தந் நெருக்கிற் சிந்து கலவையு மகளிர் கொங்கைச்
சந்தழும் கூந்தல் சோர்ந்த தாமமுஞ் சிவிறி வீசு
சிந்துரப் பொடியு நாறத் தேனெடு மெழுந்து செந்து
ளந்தர வயிறு தூர்ப்ப வடுபரி நடாத்து வார்கள்.

(இ-ள்.) ஆடவர்களது நெருக்கத்தினால் உதிர்ந்த கலவைச்சந்தனமும், மாதர்களது கொங்கையினின்று உதிருஞ் சந்தனக்குழம்பும், (அவரது) அளகத்தினின்று சோர்ந்த மாணியின் மகரந்தங்களும், விகிரியால் (பணிரீரோடு கலந்து) வீசிய சிந்துரப்பொடிகளும், (ஆகிய செவ்விய தூசுகள்) தேனெடும் பரிமளிக்க (மேல்நோக்கி) எழுந்து ஆகாயத்தின் வயிறு தூரும்படி, கொல்லுங் குதிரைகளை (அந் நகரத் தரசகுமாரர்கள்) நடத்துவார்கள். எ-று.

இச் செய்யுளால் அரசவீதியிலுள்ள புழுதிகள் சந்தனங் கலவை முதலிய பரிமளவஸ்துக்க ளென்றார்.

மாலையென்றது தன்னகத்துள்ள மகரந்தத்தை யுணர்த்தியது. இதவும் விடாதவாறுபெயர். சிலிரி விசிறி—இலக்கணப்போலி. (எஅ)

தம்முயிர்க் கிரங்கா ராகித் தருக்கொடு மான மீர்ப்பத் தெம்முனை யெதிர்ந்தா ராற்றுஞ் செருவெனக் குருதிச் செங்கேழ்க் கொய்ம்மலர்ச் குடுமிச் சேவல் கோழினர் தகர்போர் மூட்டி வெம்முனை நோக்கி நிற்பார் வேறவற் றாறு நோக்கார்.

(இ-ள்.) தமது உயிர்மேல் இரக்கமில்லாதவராகி, வெற்றிச் செருக்குடன் மானமும் நின்று இழுக்க, பகைவர் புரியும் போரி லெதிர்ந்த வீரர்கள் செய்யும் போர் போல, கொய்த உதிரம்போலுஞ் செந்நிறம் வாய்ந்த பூங்கொத்து போன்ற சூட்டையுடைய சேவற்கோழிகளும், கொழுமையும் இளமையு முடைய ஆட்டுக்கடாக்களும் (ஆகிய இவற்றைத் தனித்தனி) சண்டை செய்ய எழுப்பி (அச்சண்டையால்) அவை கட்டு உண்டாகும் இடையூறுகளையும் உயிர்ச்சேதங்களையும் கருதாமல், (அவை புரியும்) கொடிய போர்த்திறங்களை (அரசகுமாரர்) வேடிக்கைபார்த்து நிற்பார்கள்.

பெண்முத்த மனைய பேதைச் சிறுமியர் பெருநீர் வைகை வெண்முத்த மிழைத்த சிற்றில் சிதைபட வெகுண்டு நோக்கிக் கண்முத்தஞ் சிதறச் சிந்துங் கதிர்முத்த மாலே தட்பத் தெண்முத்தி எனகைத்துச் செல்வச் சிறுார்களே ருருட்டுவார்கள்.

(இ-ள்.) பெண்களில் முத்துப்போலுஞ் சிறந்த பேதைப் பருவம் வாய்ந்த (அரசர்) சிறுமியர், பெரிய நீர்ப்பெருக்கையுடைய வைகை நதியிலே (தோன்றிய) வெண்மையாகிய முத்தங்களாற் கோலிய சிறுவீடுகளை அழித்தலால், (அச்சிறுமியர்) கோபித்துப் பார்த்து, கண்கள் முத்துப்போல நீர்த்துளி சிந்த (அறுத்து) வீசும் ஒளியுள்ள முத்துமால்கள் (வழியிடையே வீழ்ந்து சிறு தேனா) தடை செய்ய, செல்வம் பொருந்திய அரசகுமாரர் (அதனை நோக்கி) தெள்ளிய முத்துபோலப் புந்நகை செய்து, அச்சிறுதேனைச் செலுத்துவர். எ-று.

பெண்களுள் பேதை-பெதும்பை-மங்கை-மடந்தை-அரிவை-தெரிவை-பேரிளம்பெண் என எழுவகைப் பருவமுளபோல, ஆடலருள் பாலன்-மீளி-மறவோன்-திறலோன்-காளை-விடலை-முதுமகன் என எழுவகைப் பருவமுளவெனக்கொள்க.(அ0)

கொடிமுகி றுழாவு மிஞ்சிக் கோநகர் வடநீழ் ஞாங்கர் முடிமிசை வேம்பு நாற முருகவி ழாரும் போந்து மடிமிசை நாறத் தென்னர் வழிவழியரசு செய்யு மிடிமுர சுறங்கா வாயி லெழுநிலை மாடக் கோயில்.

(இ-ள்.) மேகமண்டலத்தைத் துழாவுகின்ற கொடிகளையுடைய மதில்சூழ்ந்த அரசநகரமாகிய மதுராயிரியின் வடநீழ்த்திசையின் பக்கத்தில், (தமது மரபிற் கேற்ப அணிந்த) வேப்பமலர்மாலே (தமது) கிரீடத்தின்பேரில் மணம்வீசவும், (சோழ ராஜனுஞ் சேரராஜனும் தமது திருவடியிற் பணிவதால், அவர்கள் முடிகளின்மீதணிந்த) வாசத்தோடலர்ந்த ஆத்திமலர்மாலையும் பணம்பூமாலையும், பாதங்களின்மேற்பரிமாளிக்கவும், பாண்டிமன்னர் பாரம்பரியமாய் அரசரிமை நடத்துகின்ற இடிபோன்ற பேரிகையோசையடங்காத திருவாயிலையுடைய ஏழுநிலைகள்பொருந்திய இராசக்கிரகம் ஒன்றுளது. எ-று.

பாண்டியர் குலத்திற்குரிய வேப்பமலர்மாலே முடிமிசை விளங்குதலானும், சோழனுஞ் சேரனும் தமக் கிடுக்கனுற்றுழி, பாண்டிமன்ன னுதவி பெறுமாறு அவன் தாளிள்தீழ்ப் பணிதலால், அவர் கிரமிசையணிந்த ஆத்திமாலையும், பனைமாலையும்

பாதங்களில் விளங்குதலானும், அவை இரண்டும் பரிமளிக்குமென் விளக்கி, “முடிமிசை வேம்புநாற முருகவி ழாரும் போந்தும்-அடிமிசை நாற” என்றார்.

“தென்னர் வழிவழி யரசசெய்யும்” என்றது அப்பாண்டியர்குலம் பல்லாழி கால்மாக நிலைநின்றலானும், அதற்கு மலயத்துலஜ பாண்டியன் காலத்துக் குறைநேரு தல் கருதி உமாதேவியே தடாததைப்பிராட்டியாகவும், இறைவனோ சோமசுந்தரபாண்டியராகவும் வீற்றிருந்து அரசசெய்து பண்டுபோல நிலை நிறுத்தியதனானு மென்க.

கடப்பங்காடழித்து நாடாக்கிய குலசேகரபாண்டியன் தானிருந்து அரசு செய்தற்கு ஆக்கிய அரண்மனை அவன் வழிவந்த பாண்டிமன்னர் அரசியல் நடத்தும் இடமாக விளங்கலின் “வழிவழி” என்று கூறினானெனும் பொருந்தும்.

இச்செய்யுளில் ஒலித்தலை உறங்காவென்றது குணவணி. (அக)

மறையவர் வீதி.

ஆத்திக நுண்டென் றோது மறமுதம் பொருள்க ணுன்கு
நாத்திகம் பேசும் வஞ்சர் நாவரி கருவி யாக
வாத்தை லுணர்த்த வேத வளவுகண் டுள்ளந் தேறித்
தீர்த்தராய் முத்தீ வேட்குஞ் செல்வர்தம் மிருக்கை சொல்வாம்.

(இ-ள்.) ஆஸ்திகமதஸ்தர்கள் உண்டென்று சொல்லுகின்ற அறமுதலாகிய நான்கு பொருள்களையும், இல்லையென்று சொல்லுகின்ற (உலகாயதன் ஆருகதன் முதலிய) வஞ்சர்களது நாக்களை அரியுந் கருவிகளாகச் சிவபெருமானால் திருவாய்மலர்ந்தருளப்பட்ட வேதங்களின் எல்லையைக்கண்டு மனந்தெளிந்து பரிசுத்தமுடையவர்களாய் (காருகபத்தியம்-ஆகவனியம்-தகநிணக்கினி என்னும்) முத்தியை வளர்ப்பிக்கின்ற செல்வத்தையுடைய வேதியரது வீதிகளின் பெருமையை (இனி)கூறுவாம். எ-று.

ஆஸ்திகர் ஒருவனும் ஒருத்தியுமாக நின்று சுட்டப்பட்ட பிரபஞ்ச நிகழ்ச்சிக்குக் காரண பூதமாகக் கடவுள் ஒன்றிருக்க வேண்டுமென்று கூறுவர். அதனை உலகு காரியம். வருமுறை வந்து நின்று போவதாதலால் கர்த்தாவைச் சாதித்தல் கூடாது. பிருதிவிமுதல் உலகில் தோற்ற நாசங்காணாமென்று உலகாயதன் ஆருகதன் முதலோர் மறுப்பர். இதன் விரிவு சிவஞானசித்தியார் முதலிய துல்களின் காண்க. (அ-று.)

முஞ்சிநான் மருங்கின் மின்னப் பொன்செய்த முளரி வேய்ந்த
குஞ்சிநான் றசையத் தாலைச் சொருங்குமுன் கொய்து தாங்கப்
பஞ்சிநான் கலைத்தோன் மார்பும் பலாசக்கோல் கையுந் தாங்கி
யெஞ்சினான் மறைதூல் கற்போர் கிடைகளே யில்ல மெல்லாம்.

(இ-ள்.) முஞ்சிப்புல்லாற்செய்த அனாநாணது இடையில் விளங்கவும், பொன்றாற் செய்ததுபோன்ற தாமரைமலர் சூடிய சிகை தொங்கி யசையவும், வஸ்திரச் சொருக்கானது முன்னே கொய்சகமாகத் தொங்கவும்; கிருஷ்ணசலத்தைக் கட்டிய பஞ்சினலாகிய உபவீதம் மார்பிலும் பலாசத் தண்டு கையிலும் தாங்கி, குறைவில்லாத நான்கு வேததுல்களையும் அப்பியசுக்கும் பிரமசாரியர்களது வேதபாடசாலைகளே பிராமணர் வீடுகளிலெல்லாம் உள்ளன. எ-று.

முஞ்சி - ஒருவகை நாணப்புல். பலாசக்கோல் = முண்முருக்கந்தண்டு. உபவீதத்தோடு கட்டியிருக்கும் கலைமான்ரோவின் துண்டு கிருஷ்ணசல மென்பபெயர்.

திவினை யந்த ணுளர் சிறுப்பயி நெய்வ வேத
நாவுரு வேற்றக் கேட்டுக் கிளிகளே நவிலும் வேற்றுப்

பூவையும் பயின்று புத்தே ஞாலகுறை புதுமந் தாரக்
காவுறை கிளிகட் கெல்லாங் கசடறப் பயிற்று மன்னே.

(இ-ள்.) யாககாரியஞ் செய்யும் வேதியச் சிறுவர் ஓதுகின்ற திவ்விய வேதங்களை, நாவினால் உருவேற்றுகையிற் கேட்டுக் கிளிகளுக்குச் சொல்லும். (அக்கிளிகளுக்கு) வேறாயுள்ள நாகணவாய்ப் பறவைகளுங் கற்றுத் தேவலோகத்திலுள்ள புதிய மந்தார (முதலிய பஞ்சதருச்) சோலையில் வாழும் கிளிகள் எல்லாவற்றிற்குங் குற்றமறப் பயிற்றுவிக்கும். எ-று.

மந்தாரக் கா வென்றது உபலக்கணமாதலின் “ஒருமொழி யொழிதன் னினங்கொளற் குரித்தே” என்றபடி ஏனைய நான்கு தருச்சோலைகளும் உடன்கொள்க.

வேதமு மங்க மாறு மிருதியும் புராண நூலின்
பேதமுந் தெரிந்தோ ராலும் பிறமதங் ஈனைய வல்ல
வாதமு மதமேற் கொண்டு மறுத்தலு நிறுத்த வல்ல
போதமு முடையோ ராலும் பொலிந்தன கழக மூமல்லாம்.

(இ-ள்.) (நான்கு) வேதங்கள் - ஆறங்கங்கள் - (பதினெண்) ஸ்மிருதிகள் - (பதினெண்) புராண நூற்பேதங்கள் (ஆகிய இவற்றை) உணர்ந்தவர்களாலும், பிறர் கொள்கையைப் போக்கவல்ல வாதம் - பிறர் கொள்கைக்கு உடன்பட்டுத் தாம் பின் மறுத்தல் - (பிறர் கொள்கைக்கு உடன்படாது தங் கொள்கையைத்) தாபிக்கவல்ல உணர்வு (இவற்றை) உடையவர்களாலும் (வேதியர் வீதியிலுள்ள) பாடசாலைகள் விளக்கம் பெற்றுள்ளன. எ-று.

வேதங்கள் இருக்கு - யசர் - சாமம் - அதர்வணமென நான்கு. அங்கங்கள் மந்திரம் - வியாகரணம் - நிகண்டு - சந்தோபிசுதம் - நிருத்தம் - சோதிடமென ஆறு. ஸ்மிருதிகள் மனு - அத்திரி - அவிரிதம் - விஷ்ணு - யாஜ்ஞவல்கியம் - உசனம் - ஆங்கிரசம் - யமம் - ஆபத்தம்பம் - சமவர்த்தம் - காத்தியாயனம் - பிரகற்பதி - பராசரம் - வியாசம் - சங்கலிதம் - கௌதமம் - சாதான்மம் - வசிட்டமெனப் பதினெட்டு. புராணங்கள் மச்சம் - கூர்மம் - வராகம் - வாமனம் - பிரமம் - வைணவம் - பாகவதம் - சைவம் - இலிங்கம் - பௌடிகம் - நாரதீயம் - காருடம் - பிரமகைவர்த்தம் - கார்த்தம் - மார்க்கண்டேயம் - ஆக்கினேயம் - பிரமாண்டம் - பதுமமெனப் பதினெட்டு.

“எழுவகை மதமே யுடன்படன் மறுத்தல் - பிறர்தம் மதமேற் கொண்டு களைவே - தாஅ னாட்டித் தனது நிறுப்பே - யிருவர் மாறுகோ னொருதல் துணிவே - பிறர் நூற் குற்றங் காட்ட லேனைப் - பிறிதொடு படாஅன் னன்மதங் கொளவே” என்ற எழுவகை மதங்களுள், இச்செய்யுளில் மறுத்தல் - பிறர்தம் மதமேற் கொண்டு களைவு - தாஅ னாட்டித் தனது நிறுப்பு என்னு மூவகை மதங்களைக் கூறினர். (அரு)

உறிபொதி கரகக் கைய ரொளிவிடு செங்கற் றேய்த்த
வறுவைய ருயிர்க்கு றஞ்சு நடையின ரவிச்சை மாள
வெறிகுடர் மழுவா ளென்னக் கோவணம் யாத்த கோலர்
மறைமுடி வனறித் தேரு மாதவர் மடங்க ளெங்கும்.

(இ-ள்.) உறியிற்பொதிந்த கமண்டலந்தாங்கிய கையும், ஒளிவீசங் காஷாய வஸ்திரமும், (எறும்பு முதலிய) உயிர்களின் கொலைக்குப் பயந்து (ஒதுங்கி) நடக்கும் களையும், அஞ்ஞான (விருட்சம்) அழியும்படி சேதிக்கும் பிரகாசமுடைய மழுவாயுதம் போல, கோவணங் கட்டிய தண்டமுங் கொண்ட (ஞானகாண்டமாகிய) உபரிடதங்க ளையே தெளிந்த பெரிய தவமுடைய சந்நியாசிகளது மடாலயங்கள் (வேதியர் வீதிகள்) எங்கும் விளங்காநிற்கும். எ-று.

அட்டில்வாய்ப் புகையு மாடத் தகில்படு புகையும் வேள்வி
விட்டெழு புகையு மொன்றி விரிசுடர் விழுங்கக் கங்குல்
பட்டது பலருந் தத்தம் பயில்வினை யிழக்க நங்கை
மட்டவிழ் கடுக்கை யான்கண் புதைத்தநாண் மாணு மன்றோ.

(இ-ள்.) மடைப்பள்ளியிலெழுந்த புகையும், மாடங்களில் (மாதர்கள் தமது அளகத்தை யுலர்த்த இடுகின்ற) அகிற்கட்டையினின்றெழுந்த புகையும், யாகாக்கினி யினின்றெழுந்த புகையும், தம்முட்கலந்து பரந்த வெயிலை மறைத்தலால், அனைவரும் பழகுந் தந்தந்தொழில்களை ஒழிக்கும்படி இருள்படர்ந்ததினம், வாசனையோ டலர்ந்த கொன்றைமலர்மலைபணிந்த சிவபெருமானது திருக்கண்களை உமாதேவியார் (தமது திருக்கரத்தினால்) மறைத்த தினத்தை யொத்திருக்கும். எ-று. (அ௭)

சைவர் வீதி.

கலநிலைத்துறை.

தெய்வ நீறுமைந் தெழுத்துமே சிதைக்கல னாக
வெவ்வ மாசிரு வினையுடம் பெடுத்துழல் பிறவிப்
பௌவ மேழையுங் கடந்தரன் பதமலர்க் ககாசேர்
சைவ மாதவ ருறைமடத் தனிமறு குணப்பாம்.

(இ-ள்.) தெய்வீகம் பொருந்திய திருவெண்ணீற்றையும், ஸ்ரீ பஞ்சாக்கரத் தையுமே பாய்விரிந்த மரக்கலமாகக்கொண்டு, துன்பந்தருங் குற்றமாகிய நல்வினை தீவினைகளால், தேகங்களை யெடுத்துச் சுழல்கின்ற எழுவகைத் தோற்றத்தையுடைய ஏழு பிறவிக்கடலையுங் கடந்து, சிவபெருமானது திருவடித்தாமனாயாகிய கரையினை யடையும் பெரிய சைவ தபோதனர்கள் தங்கியிருக்கும் மடாலயங்கள் நிறைந்த ஒப் பற்ற வீதியின் சிறப்பைச் சொல்வாம். எ-று.

தெய்வநீறுமைந் தெழுத்தும் எனக் கூறியதற்கேற்ப, அணிதலோடு ஐயித்த லுக்குக் கருவியாகிய உருத்திராக்கமணியையுங் கொள்க.

எழுவகைத் தோற்றம்—தேவர் - மனிதர் - விலங்கு - புள் - ஊர்வன - நீர் வாழ்வன - தாவரம் எனப்படும். (அ௮)

எங்கு மீசனைப் பூசைசெய் திகபர மடைவா
ரொங்கு மன்பபாப் பூசைசெய் தெழுபிறப் பறுப்பா
ரொங்கு மாகமஞ் செவிமடுத் தெதிர்வினை தடுப்பா
ரொங்கு நாயகன் வடிவுணர்ந் திருண்மலங் களைவார்.

(இ-ள்.) (அவ் வீதிகளில்) சிவபெருமானை (ஆகமங்களிற் கூறிய முறைப் படி) பூசைசெய்து இகபோகத்தையும் பரபோகத்தையும் பெறுபவர்கள் எல்லாவிடத்திலும் (உளர்.) சிவபக்தனா (சிவமாகக் கருதி)ப் பூசித்து எழுவகைப் பிறவினையும் முதலறக் களைபவர்கள் எவ்விடத்திலும் (உளர்.) சிவாகமங்களைச் சிரவணஞ் செய்து மேல்வரும் ஆகாமியவினைகளைத் தடுப்பவர்கள் எவ்விடத்திலும் (உளர்.) சிவபெருமானது திருவுருவத்தைச் சிந்தித்து ஆணவமலங்களை யொழிப்பவர் எவ்விடத்திலும் (உளர்.) எ-று. (அ௯)

இகம் - பரம்—ஆகுபெயர்கள்.

அழிவி லானுநா யாகம மிலக்கமாய்ந் தவற்றுள்
விழுமி தாகிய விதியினும் விலக்கினு மடியைத்

தழுவு தொண்டர்கண் மைந்தர்கள் சாதகர் பாசங்
கழுவி வீட்டுள் போதகக் காட்சியர் பலரால்.

(இ-ள்.) அழிவில்லாத (நித்தியனாகிய) ஐவபெருமான் திருவாய்மலர்ந்தருளிய ஆகமங்களுள், இலக்கம் சுலோகங்களை யாராய்ந்து, அவற்றுள் மேம்பாடுற்றனவாகிய விதிகளாலும் விலக்குகளாலும், தமது திருவடியை இடைவிடாது சிந்திக்கும் அடியவர்கள் - மைந்தர்கள் - சாதகர்களாகிய இவர்களது மலசம்பந்தங்களை யகற்றி மோட்சவீட்டை யுதவும் உத்தமாளியிற் பலர் (அச் சைவரீதியில் உளர்). எ-று.

“ஆகம மிலக்க மாய்ந்து” — என்றது, சைவாகமங்களிலே கிரியாகாண்டம் - ஞானகாண்டமென்னு மிரண்டினும், ஒருலக்கங் கிரந்த மோதி உண்மைப்பொருளை யுணர்வல்லவன் ஆசாரியனாவான். ஒருலக்கங் கிரந்த மோதமாட்டாதானாயின், ஐம் பதினாயிரங்கிரந்த மோதினவன் மத்திமாசாரியனெனவும், இருபத்தையாயிரங்கிரந்த மோதினவன், கனிட்டாசாரியனெனவும் கொள்க. இதனை,

சைவசமயநெறி - பொதுவிலக்கணம்.

“ஒருதந் திரத்தினிரு காண்டத்தின் மூன்று
பொருளுமுணர்ந் தான்போ தகன்” — எனவும்,

“அல்லாந் சுலோக மொருநியுத மாராய
வல்லானுந் தேகிகளு வான்” — எனவும்,

சிவபுண்ணியத்தெளிவு.

“ஆகமத்தி லிருபத்தை யாயிரநந் சுலோக
மறிந்ததே கிகன்கனிட்ட னெம்பதினா யிரந்தான்
மோகமற வாராய்ந்த தேகிகனமத் திமனே
முறையின லோரிலக்க முயன்றவனுத் தமனே
யேகனம லேசனருள் காமிகமுன் னாக
வியம்பியிடு மிருபத்தெட் மாகமத்து மிஃதே
பாகமென சாராந்சா ரம்மெனவோ ரியலைப்

படித்துணர்ந்தோ னியல்களெலாம் படித்துணர்பண் டிதனே ” —
எனவும் வருவனவற்று னறிக.

[விசேஷவித்தையாகிய சைவாகமத்தை யோதல்வேண்டுமெனவே, அவ்வுணர்சிக்கு இன்றியமையாக் கருவியாயுள்ள நிகண்டு - தாவியம்-வியாகரணம் - தருக்க முதலிய சாமானியவித்தைகளுங் கற்றுணர்தல் வேண்டுமெனக் கொள்க. அன்றியும், தமிழ்வழங்கு சிலத்தின்கண்ணே ஆசாரியராவோர் வடமொழிப்பயிற்சி பெரிதுடைய ராயினும், கேட்போரெல்லார்க்கும் அஃதுண்மை கூடாமையால், தமிழினும் நிகண்டு கற்றுப் பஞ்சவிலக்கணப் பயிற்சியுடையராய் “உந்நிகளிறு வுயர்போதஞ் சித்தியார்-பிந்திரபா வுண்மைப் பிரகாசம் - வந்தவருட், பண்புவினா போற்றிகொடி பாசமிலா நெஞ்சுவிடு - வுண்மைநெறி சங்கற்ப முற்று ” என்கிற தமிழ்ச்சித்தாந்த சாத்திரம் பதினான்கையு முணர்ந்தாராகியும், தமிழ்வேதமாகிய தேவார திருவாசகங்களைப் பண்ணே டத்தியயனம் பண்ணி வல்லவராகியு மிருத்தல்வேண்டுமெனவுந் துணிக.]

இதனை,

“வேதம் பசுவதன்பால் மெய்யா கமநால்வ
ரோதுந் தமிழதனி னுள்ளுறு நெய்—போதமிரு
நெய்யி னுறுகுவையா றீன்வெண்ணெய் மெய்கண்டான்
செய்ததமிழ் தூவின் நிறம்” — என்பதனு னறிக.

விதி - சிவாகமங்கள் இன்னவை செய்யவேண்டுமென விதித்தல். விலக்கு செய்யத்தகாததென விலக்கல்.

தொண்ட டொனினுஞ் சமயியெனினு மொக்கும். போதகக்காட்சியர் என்றது சுந்தர வேடர் தரித்த ஆசாரியர்.

“சமயியெனப் புத்திரன் சாதகனு மென்ன

அமைவரொரு மூவரடை வால்” — என்றபடி, தாம் பெற்ற தீக்ஷை முறையால் சமயியென்றும், புத்திரக னென்றும், சாதக னென்றும் மாணக்கர் முத்திரத்தராயிருப்பர். சமயியென்பவன் சமயதீக்ஷைபெற்றவனும், புத்திரகனென்பவன் சமய விசேடதீக்ஷைகள் பெற்றவனும், சாதகனென்பவன் சமய விசேட நிருவாணதீக்ஷைகள் பெற்றவனும் என்க. இவருள் சமய சரியாபாகத்திலிருப்பவன். புத்திரகன் மந்திரதேவர் முதலாயினார் தருப்பணம் - சிவார்ச்சனை - அக்ஷினிகாரிய முதலியன செய்தலாகிய கிரியாபாதத்தி லிருப்பவன். சாதகன் நித்திய ஸையித்திக காமிய கர்மங்களைச் செய்து ஆசாரிய ன நுமதிபெற்றுத் தனதாச்சிரமத்திற்குப்போய் ஆசாரியன் திருவடியைத் தியானித்துச் சிவபெருமானது திருவடித்தாமரைக் கன்புவைத்து மும்மலங்களை யு மொழித்தவன்.

(௯௦)

மறைக ளாகமம் பொதுச்சிறப் பெனச்சிவன் வகுத்து முறையி னேதிய விதிவிலக் குரைகளு முடிவி லறையும் வீடுமொன் றிரண்டெனும் பிணக்கற வமைந்த குறைவி லாச்சிவ யோகியர் குழாங்களும் பலவால்.

(இ-ள்.) சிவபெருமான் வேதசிவாகமங்கள் பொதுவுச்சிறப்புமென்று வகுத்தருளி, (அவற்றுள்) முறையாகக் கூறிய விதிவாக்கியங்களும் விலக்கு வாக்கியங்களும் அவற்றின் முடிவிற்குரிய மோட்சமும், ஒன்றிரண்டென்னுந் தன்மையுமாகிய பிணக்கொழியும்படி திருவருளால் அறிந்து, அமைதிபெற்ற குறைவில்லாத சிவயோகத்தை யுடையவரது கூட்டங்களும் (அச்சைவர் வீதியில்) பல வுள்ளன.—எ-று.

“மறைகளாகமம் பொதுச்சிறப்பு” என்றுது வேதம் பொதுநூலாகவும் ஆக மஞ் சிறப்பு நூலாகவும் விளங்குதலின், இதனை “வேதமோ டாகம மெய்யா மிறைவ னூல்-ஓதும் பொதுவுஞ் சிறப்புமென் றுன்னுக-நாதனருளவைநாடி விரண்டந்தம்-பேதம் தென்பார் பெரியோர்க் கபேதமே” என்னுந் திருமூலர் திருமந்திரத்தானும்,

நீலகண்டபாஷியம்.

வயணுவெடிஸிவாமஸியொஹைஷி. நவஸூரீவெஷொவஸிவாமஸி.

“வேதசிவாகமங்கட்குப் பேதங் காண்கின்றிலம். வேதமே சிவாகமம்”— என நீலகண்ட சிவாசாரியர் கூறியதனானும்,

வீராகமம்.

“ஆரண நெல்லோ டொக்கு மாகம மரிசி போலாம்

ஆரண முலகற் காஞ்சத் தினிபாதற்காஞ் சைவம்

பாராஃ நினைக னெல்லே பருகிடு மரிசி தன்னைச்

சூரியர் நினைகள் கொள்ளு மாறுபோற் தேறி டிரே” — என்பத

னானு மறிக.

சதாசிவமூர்த்தி, சசாரம்-தற்புருடம்-வாமம்-அகோரம்-ஸத்தியோ ஜாதம் முதலாகிய ஐந்து திருமுகங்களுட னியைந்து எழுந்தருளி ஆன்மாக்களின் பாசச் சேதநீயித்தஞ் சித்தாந்தமாகிய காரூடம் - வாமம் - பூததந்தரம் - பைரவ மீருகிய

ஆகமபேதங்களை ஈசாந மொழிந்த நான்கு திருமுகத்தினும், காமிகாதி யிருபத்தெட் டாகமங்களை ஈசாநமுகத்தினும், அருளிச்செய்தனர். அக் காமிகாதி ஆகமங்கள் :- காமிகம் - யோகசம் - ஸ்ந்தியம் - காரணம் - அபிதம் - தீப்தம் - சூக்தம் - ஸஹஸ்ரம் - அம்சமான - சுப்ரபேதம் - விஜயம் - நிஸ்வாஸம் - ஸ்வயம்பூதம் - ஆக்நேயம் - வீரம் - ரௌரவம் - மகுடம் - விமலம் - சந்தாநூநம் - முகபிம்பம் - ப்ரோத்தீதம் - ஸளிதம் - சித்தம் - சந்தாநம் - சர்வோத்தமம் - பாரமேச்சுரம் - கிரணம் - வாதன மென்பன. இவைகளைக் கேட்டோர் ப்ரணவர் - திரிகலர் - ஹரர் - சுதர் - பஸ்மர் - காரணர் - சர்வருத்திரர் - பிரசாபதி - சிவவர் - சிவர் - அச்சுதர் - ஈசர் - ஈசாநர் - ஹாதாஸநர் - சூக்தம் - வைச்சிரவணர் - ப்ரபஞ்சகநர் - காலர் - பீமர் - தர்மர் - அம்பு - அக்ரர் - ரவி - தசேசர் - விக்நேச்சுவரர் - சசி - அநாதிருத்தர் - பரமேசர் - தசாரணர் - சைலஜர் - நிதநேசர் - பிரமர் - வியோமர் - ஹாதாஸநர் - தேஜசு - ப்ர ஜாபதி - பிராம்ஹணேசர் - நந்திகேசர் - சிவர் - மஹாதேவர் - சர்வாத்மகர் - வீரபத் திரர் - அநந்தர் - பிரஹஸ்பதி - பிரசாந்தர் - ததி - சூலி - கவசர் - ஆலேயசர் - ஸளி தர்பிந்து - சண்டிகேச்சுவரர் - சிவநிஷ்டர் - அசம்வாயர் - சோமர் - ந்ருகிஹர் - ஸ்ரீ தேவி - உசநர் - தேவவிபவர் - சம்வர்த்தர் - சிவர் - மஹா காளர் முதலியோர். இவ் வாசகங்களுள் முதலிற் கூறிய பத்தும் சிவபேதங்களாம். ஏனைய பதினெட்டும் உரு த்திரபேதங்களாம். இச்சிவாசகமங்க ளிருபத்தெட்டும் வக்தராரம்முதல் விஸ்வாத்மகம் ஈருயுள்ள இருதூற்றெட்டு உட்பிரிவுடையன. அவற்றைக் காமிகத் தற் திராவதாரப் படலத்துட் காண்க.

இவ்வாசகங்கள் சாதாகிய மூர்த்தியாகிய இப்பெருமானுக்குத் திருவடி கள் - கணைக்கால் - அங்குலி - கெண்டைக்கால் - முழந்தாள்கள் - ஊருக்கள் - குஹ யம் - கடித்தாநம் - முதுகு - கொப்பூழ் - வயிறு - ஹருதயம் - ஸ்தநங்கள் - நயநம் - கண்டம் - செவிகள் - கிரீடங்கள் - கரங்கள் - மாப்பு - முகம் - காது - கன்னம் - நெற்றி - குண்டலங்கள் - உபவீதம் - ஹாரம் - ஆபரண முதலிய திருமேனியாகக் கூறப்படும். (கூ)

குமுலங் தும்புரு நாரதர் பாடலங் குனித்துச்
சுமுலங் கொம்பொ ராடலு மூவர்வாயத் துதியும்
விழுவின் செல்வமுஞ் சருதியுந் திசையெலாம் விழுங்கு
முழவுங் கண்டியி லாதது முன்னவன் கோயில்.

(இ-ள்.) (அம்மதுராபுரியிலிருக்கும்) சிவபெருமான் எழுந்தருளியுள்ள திரு கோயிலானது வேயங்குமுலிலொலியுந் தும்புரு நாரதர்பாடும் இசைப்பாட்டுடொலியும் பூங்கொம்புபோன்ற மாதர்கள் சுழன்று நடிக்கின்ற நடனமும், (திருஞான சம்பந்த மூர்த்திகளாயனர் - திருநாவுக்கரசுநாயனர் - சந்தரமூர்த்திகளாயனராகிய) மூவர் முதலி கள் திருவாய்மலர்த்தருளிய (திருநெறித்தமிழ்வேதமாகிய) தேவாரங்களின் பண்ணை சையும், திருவிழா மகோற்சவத்தின் சிறப்பும், நான்குவேதங்களின் கோஷமும், அஷ்ட திக்குகளுந் தன்வயப்படுத்தும் மத்தளவொலியும், (ஆகிய இவை இரவுப்பகலும்) இடைவிடாது ஒலித்துக்கொண்டிருக்கும் (இயற்கையுடையது) எ-று. (கூஉ)

மடங்க லின்றிவிண் பிளந்துமேல் வளர்ந்துவெள் ளேற்று
விடங்கர் வெள்ளிமன் றிமைத்தெழு வெண்குடர் நீட்ட
முடங்கல் வெண்பிறைக் கண்ணியான் கயிலைமூ வுலகு
மொடுங்கு கின்றநா ளோங்கிய வோக்கமே யொக்கும்.

(இ-ள்.) வெள்ளிய தருமவீடையை ஆரோகணிக்கும் அழகராகிய சிவபெ ருமான் (நடனஞ்செய்தருளும்) வெள்ளியம்பலத்தில் விளங்கி, தடைபட்டு மடங் காது ஆகாயமுகட்டைப் பிளந்து அதன்மேலுஞ் சென்றோங்கிய வெள்ளிய கிரணத்

தின் நீட்சியானது வளைவாகிய வெள்ளிய பிறைச்சந்திரனை மாலையாகத் தரித்த இவ பெருமா னெழுந்தருளியிருக்கும் கைலையங்கிரியானது (சொர்க்க மத்திய பாதலம் என்னும்) மூவுலகமும் லயமடைகின்ற காலத்தில் மென்மேலும் வளர்ந்தோங்கும் ஓக் கத்தை யொத்திருக்கும்.—எ-று.

எல்லா வுலகங்களும் நிலைகெட்டழியும் பேரூழிகாலத்துக் கைலமலை கிற்று வளர்தலின் “கைலமூவுலகும் ஒடுங்குகின்றநாள் ஓங்கிய ஓக்கமே யொக்கும்” என உவமித்தார். இதனை,

சுந்தரமூர்த்திசுவாமிகள் தேவாரம்.

“ஊழிதோறுழிமுற்றுமுயர்ந்தபொன்னொழித்தான்மலையைச்

சூழிசையின்கரும்பின்சுவைநாவலவூரன்சொன்ன

வேழிசையின்றமிழாலிசைந்தேத்தியபத்தினையு

மாழிகடலையாரஞ்சையப்பர்க்கறிவிப்பதே” என்னுந் திருப்பாசரத்தானும்,

“புரந்த ராதிவா னவர்ப்பதம் போதுறை புத்தேள்

பரந்த வான்பதஞ் சக்கரப் படையுடை பகவன்

வரந்த வாதுவாழ் பதமெலா நிலைகெட வருநா

நூரந்த வாதுநின் றாழிதோ ரேறங்குமங் வோங்கல்.”—என்னும்இந்தூற்

செய்யுளானு முணர்க.

(௬௩)

சுரந்து தேன்றுளித் தலர்களுஞ் சொரிந்துவண் டரற்ற

நிரந்து சுந்தரற் கொருகிறை நின்றபூங் கடம்பு

பரந்து கட்புன லுகப்பல மலர்கடைய் பழிச்சி

யிரந்து நின்றருச் சனைசெயு மிந்திர னிகரும்.

(இ-ள்.) தேன் ஊற்றெடுத்துத் துளித்து மலர்களையுஞ் சொரிந்து வண்டு கள் பண்பாடத்தழைத்து, சுந்தரேசப்பெருமானுக்கு ஒருபுடைநின்ற மலர்களையுடைய கடப்பமரமானது, கண்களினின்று ஆனந்தபாஷ்பம் பரவிச்சொரிய பல மலர்களால் அர்ச்சித்துத் தோத்திரஞ்செய்து, வரம்யாகித்து ஒருபால் நின்று பூசித்த தேவேந்திரனை யொத்து விளங்கும்.—எ-று.

கடம்பு ஸ்தலவிருக்தம். பெருமான் அவ்விருக்தத்தின்கீழ் வீற்றிருத்தலால், தேன்றுளித்தலைக் கட்புனல் கிந்துதலாகவும், அலர்கள் சொரிதலை மலரால் அர்ச்சிப்பதாகவும், வண்டு அரற்றுதலை இரத்தலாகவும், கடம்பு ஒருபு நின்றலை இந்திரன் நின்றலாகவும் உவமித்தார்.

(௬௪)

உழல்செய் தீவினை யுருப்பற வுயிர்க்கெலா மடியி

னிழல்செய் வார்சுருநீ னிழல்செயா நின்றபூங் கடம்பின்

குழல்செய் வண்டுகற் பகமதுக் கொணர்ந்துவந் தூட்டித்

தழல்செய் காமமென் பேடையி னூடனெய் தணிக்கும்.

(இ-ள்.) (பிறந்தும் இறந்தும்) உழல்செய்கின்ற தீவினையாகிய கோடையானது ஆனமகோடிக னெல்லாவற்றையும் விட்டு நீங்கும்படி, தமது திருவடிநீழலை அதுக்கிரகிக்குஞ் சிவபெருமானுக்கு, (அருகிலிருந்து) பெருநீழலைச்செய்கின்ற மலர்கள் பொருந்திய கடப்பவிருக்தத்தில் வாசஞ்செய்யும் புள்ளாங்குழல்போலும் இசைபாடுகின்ற (ஆண்) வண்டுகள், அக்கினியப்போல வெம்மையைச்செய்கின்ற காமத்தையும், மென்மையையுமுடைய பெண்வண்டுகளின் பிணக்காகிய பிணியை (அமரருவி ஊள்) கற்பகவிருக்தத்தின் தேனைக்கொண்டெவந்து உண்பித்து ஒழிக்கும். எ-று.

அப் பெண்வண்டுகள் மெல்லிய தன்மையுடையவாகவின் தழல்செய் காம நோய் ஆற்றாது உயிர்விடுமெனக் கருதி ஆண்வண்டுகள் கற்பகமதுக்கொணர்ந் தூட்டி ஊடல்நோய் தணிக்குமென்றார். (௯௫)

ஆரு நீர்க்கட லன்றது வெனநிறை யகழ்கா
ருரு மாழியன் றதுவென வோங்கெயி லெட்டாய்ச்
சாரு நேமியன் றதுவெனச் சமைந்தகோ புரம்பொன்
மேரு வன்றது வெனச்சுடர் விசும்பிழி விமானம்.

(இ-ள்.) நிறைந்த நீர்மயமாகிய சமுத்திரம் அதுவல்ல (இதுதான்) என்று சொல்லும்படி நீர்நிறைந்த அகழியும், மேகந்தவழுஞ் சக்ரவாளகிரி அது அல்ல (இது தான்) என்று சொல்லும்படி உயர்ந்த மதிக்கனும், எட்டாகத் தொகைப்பட்டுள்ள குலபர்வதம் அதுவல்ல (இதுதான்) என்று சொல்லும்படி பொருந்திய கோபுரமும், பொன்னாகிய மேருபர்வதம் அதுவல்ல (இதுதான்) என்று சொல்லும்படி விளங்கா நின்ற பிரகாசத்தோடுகூடிய விண்ணுலகினின் றிழிந்த விமானமும் (அம்மதுராபுரியி ளுள்ளன.) எ-று.

இச் செய்யுளில் பயனிலை தொக்கிவந்தது. (௯௬)

வேத வந்தமுந் துளக்கற மெய்ப்பொருள் விளங்கு
நாத வந்தமுங் கடந்ததோர் நடுநிலைப் பொருளின்
பாத வந்தனைப் பத்தியின் பாலராய்ப் பயில்வோர்
மாத வந்தரு பயனெனத் தழைத்தபல வளனும்.

(இ-ள்.) வேதாந்தத்தின் முடிபையும், களங்கற உண்மைப்பொருள் விள ங்கும் நாதத்தத்துவத்தின் இறுதியுங் கடந்ததாகிய ஒப்பில்லாத நடுநிலைப்பொருளா கிய பரசுவத்தின் திருவடி யை வழிபாடுசெய்யும் பக்தியின் பருகியை யுடையவர்க ளாய்ப் பயிலு மொழுக்கத்தினரது பெரிய தவமானது கொடுக்கின்ற (நிலையாயுள்ள) பலனைப்போல, பலவளங்களும் (அம் மதுராபுரியில்) எப்பொழுதும் நிலைபெற்றுள் ளன. எ-று.

வேதாந்தம் - உபநிடதங்கள். (௯௭)

பொறிக னைந்தினுக் கூட்டுபல் போகமு மிதப்பச
செறிகொ ணீரவா லுவப்பவந் திருநகா மாகக
ணெறிகொள் செஞ்சடைப் பிறைமுடி நிருமலக் கொழுந்தின்
வெறிகொ ணண்மல ரடிதழீஇ வீடுபெற் றார்போல்.

(இ-ள்.) (அங்கே பலவகை வளங்களும் நிறைந்திருத்தலின்) அந்த மதுரா புரியில் வசிப்பவர் தமது ஐம்பொறிகளுக்கும் உண்பிக்கும் பல போகங்களும் அதிக ரிக்கும்படி செறிந்ததன்மையையுடையனவாயிருத்தலால், நெறிதல்பொருந்திய செவ் விய சடாடலியிற் சந்திரனைத் தரித்த நினமலக்கொழுந்தாகிய சிவபெருமானது வா சனைமிகுந்த புதிய தாமமாமலர்போன்ற திருவடியைத் தியானித்து மோட்ச மடை ந்த (சீவன்) முத்தளைப்போலச் சதா மகிழெய்துவார்கள். எ-று. (௯௮)

முன்ன வன்னரசிருக்கையா லந்நகர் முளரிப்
பொண்ணை யின்றதா லதுபல பொருணிறை செல்வந்
தன்னை யின்றதா லதுபல தருமமென் றுகைக்கு
மின்னை யின்றதா லின்றதால விழுத்தகு புகழே.

(இ-ள்.) முழுமுத்தப்பொருளாகிய சிவபெருமான் (சோமகந்தர பாண்டிய ராய்) அரசவீற்றிருக்கையால் அம்மதுனாமாநகரம் தாமனாயில் வீற்றிருக்கும் இவக்

குமியைப் பெற்றது. அவ் விலக்குமி (பொன் முதலிய) பல பொருளாக நிறைந்த செல்வமென்னும் பெண்ணைப் பெற்றாள். அப்பெண் பலவகைப்பட்ட தரும்மென்று சொல்லும் பெண்ணைப் பெற்றாள். 'அப் பெண் மேன்மைமிகுந்த கீர்த்தி யென்னுங் குழந்தையைப் பெற்றனள். எ-று.

இச் செய்யுள் காரணமாலையணி.

(௯௯)

எழுக்க டந்ததோ ஞ்ருத்திர வுலகமென் றியாரும்
வழுத்த நின்றவிந் நகரவயி னும்பரின் மாண்ட
விழுத்த கும்பல செல்வமும் வியந்துபார்த் துள்ளத்
தழுக்க ருமையா லின்னமு மமரர்கண் ணுறங்கார்.

(இ-ள்.) எழுக்கம்பத்தைச் செய்த தோளையுடைய உருத்திரமூர்திகள் வசிக்கும் உலகமென்று எல்லோருந் துதிக்கும்படி விளங்கும் இந்த மதுராபுரியில் (உள்ள) அமரருலகத்தின் செல்வத்திலும் மாட்சிமைப்பட்ட மேன்மை மிகுந்த பல செல்வங்களையும், தேவர்கள் அதிசயித்துப்பார்த்துத் தமது மனதிற்கொண்ட பொருமையால், இதுவரையின் கண்ணுறக்கங் கொள்ளாதிருக்கின்றார்கள். எ-று.

இம்மதுராபுரிக்குச் சிவலோகமென்பது ஓர் திருநாமமாதலின் “உருத்திர வுலகம்” என்றும், இம்மதுராபுரியிலுள்ள செல்வங்கள் தேவருலகத்தும் இல்லையாதலின் “உம்பரின்மாண்ட விழுத்தகும்பல செல்வம்” என்றும், இமையவர் இவற்றைக் கண்டு இவை தமது உலகத்திலுமையானும், இதுகாறுந் தாம் கண்டதில்லையானும் “உள்ளத்தழுக்கருமையால்” என்றும், அழுக்காறுடையார்க்குக் கண்ணுறக்கம் இல்லையாதலின் “இன்னமு மமரர்கண்ணுறங்கார்” என்றுங் கூறினார்.

கண்ணிமையாமை இயற்கையாகவே யுடையவராதலின் தேவர் இமையவர் எனப்பட்டனர். இதனை இந்நூலாசிரியர் பொருமையால் வந்ததெனக் கற்பித்தார்.

விரைய விழந்ததார் மீனவர் வாகைவேல் விடுத்தத்
திரையை வென்றது முடிதகர்த் திர்திரன் செருக்குக்
கரைய வென்றதுங் கார்தலை யிட்டதுங் கனக
வரையை வென்றது மிந்நகர் வலியினு லன்றோ.

(இ-ள்.) வாசனையோடு மலர்ந்த (வேப்ப) மலர்மாலையணிந்த மீனக்கொடியேந்திய பாண்டிய மன்னவர், வெற்றிமாலையணிந்த வேலை விடுத்துச் சமுத்திரத்தை வெற்றிகொண்டதும், இந்திரனது முடியை (வளை யெறிந்து) தள்ளிச்சிதைத்து (அவனது) இறுமாப்பகலச் செயங்கொண்டதும், மேகங்களைச் சிறையிட்டதும், மேருமலையைச் (செண்டாலடித்து) செயங்கொண்டதும், இம்மதுராபுரியின் வலிமையால் அல்லவோ. எ-று.

வேலாயுத்ததார் சமுத்திரத்தை வென்றவரும், இந்திரன் முடிமேல் வளையெறிந்து அவன் செருக்கை யொழித்தவரும், மேகங்களைச் சிறையிட்டவரும், மேருவைச் செண்டாலடித்துப் பொருள் கொணர்ந்தவரும் உக்கிர குமாரபாண்டியர். இச்சரித்திரங்களைப் பின்னர் வருமிடத்திற் காண்க.

(க௦௧)

எங்கு நாவுமா யெங்கணுங் கண்ணுமா யெங்குந்
தங்கு பேரொளி யல்லதித் தனிநகர்ச் செல்வஞ்
செங்க னாயிர நாவினுன் செப்பவு மெதிர்கண்
டங்க னாயிர முடையவ னளக்கவும் படுமோ,

(இ-ள்.) எவ்விடத்தும் நாவுகனுமாகி, எவ்விடத்தும் கண்களுமாகி எவ்வாறு விடத்தும் வியாபகமாகியிராகின்ற பேரொளிப் பிழம்பாகிய பரமசிவமன்றி ஒப்பற்ற

இந்த மதுராபுரியின் செல்வத்தை, செவந்த (சுராயிரம்) கண்களையும், ஆயிரம்நாவுகளையு முடைய ஆதிசேடன் எடுத்துச்சொல்லவும் அழகிய ஆயிரங்கண்களையுடைய இந்திரன் நேரோ பார்த்து அளவுபடுத்தவுங்குமோ? (கூடாது). எ-று. (க0உ)

புண்ணி யம்புரி பூமியா ரதில்வரு போக
நண்ணி யின்புறு பூமிவா னுடென்ப நாளும்
புண்ணி யம்புரி பூமிபு மதில்வரு போக
நண்ணி யின்புறு பூமிபு மதுரைமா நகரம்.

(இ-ள்.) புண்ணிய கருமங்களைச் செய்கின்ற பூலோகத்தினுள்ளவர்கள் அப் புண்ணியத்தால் வரும் பலனை யடைந்து இன்ப நுகரும் உலகத் தேவருலகென்று சொல்லுவர். எக்காலமும் புண்ணிய கருமங்களைச் செய்தற்குரிய பூமியும், அப்புண்ணியத்தால் உண்டாகின்ற பலன்களைப்பெற்று இன்பநுகர்த்தற்குரிய பூமியும் மதுராபுரியே யாகும். எ-று.

போகம் என்வகைத்து. அவையாவன :—பெண் - ஆடை - அணிகலம் - போசனம் - தாம்பூலம் - பரிமளம் - பாட்டு - புஷ்பசயன மென்பனவாம்.

“புண்ணியம்புரி பூமி பார் ” எனவும் பாடபேதம். பார்=பூலோகம். (க0உ)

அறுசீர்க்கழிநெடிலடி யாசிரியவிறந்தம்.

பண்கனிந் தனைய சொல்லார் நரப்பிசைப் பாணிதேவ
ருண்கனி யமுதுங் கைப்பச் செவிதொளைத் தூட்ட வுண்டும்
பெண்கனி னமுத மன்னார் பெருமித நடன முண்ணக்
கண்களை விடுத்துங் காலங் சுழிப்பவ ரளவி லாதார்.

(இ-ள்.) இசை பழுத்தாற்போலும் (இனிய) மொழியையுடைய மடவார் (வாசிக்கும்) யாழின் இசையொலி, தேவர்கள் உண்ணும் (சுவை)கனிந்த அமிர்தமும் உலர்க்கும்படி செவிப்புலனைத்தொளைத்து (இன்பத்தை) உண்பிக்கஉண்டும், அமிர்தம் போலச் சிறந்த மாதர்கள் (பரதநூற்படி நடிக்கும்) பெருமித நடனத்தைநுகரும்படி நோக்கங்களைச் செலுத்தியுங் காலம்போக்கும் (விநோத) ஆடவர் அநேகர் (அம்மதுராபுரியில் உளர்). எ-று. (க0௩)

கலவிவித் தாக லுழிக் கட்புனல் குளிக்கு நல்லார்
புலவிதிர் செவ்வி நோக்கிப் புணர்முலைப் போகந் துய்த்து
நிலைநிலை யாமை நோக்கி நெறிபடு தரும தானங்
கலைஞர்கைப் பெய்துங் காலங் கழிப்பவ ரெண்ணி லாதார்.

(இ-ள்.) புணர்ச்சியின்பங் காரணமாகச் சிறு பிணக்குற்றுக் கண்ணீரில் மூழ்கும் மனைவியரது ஊடலொழியும்படி சமயம்பார்த்து நெருங்கிய தனபோக விற்பம் அநுபவித்தும், நித்தியமாகிய முத்தியியல்பையும், அநித்தியமாகிய உலகவியல்பையும் ஆராய்ந்து, முறைமையாகத் தரும தானங்களை நூலுணர்ந்த பெரியோர்கையிற் கொடுத்துங் காலம் போக்கும் (புண்ணிய) புருஷர் அநேகர் (அம்மதுராபுரியில் உளர்). எ-று.

பிணக்கு முதிர்ந்தால் துன்பமும், அப்பிணக்கு முதிராவிழன் இன்பமின்மையுமுடைமையின், இரண்டினுக்கு மிடையாய்ப் பெண்போகம் நுகரவேண்டும் என்பார் “புலவிதிர் செவ்வி நோக்கிப் போகந் துய்த்து” என்றார். (க0௫)

சந்தித்து மீன நோக்கி தலைவனை மூன்று போதும்
வந்தித்து மீசன் பூசை மரபுளி முடித்தும் வேத

மந்தித்து மறியான் செய்த திருவினை யாடல் கேட்டுஞ்
சிந்தித்து மன்பர் பூசை செய்துநாள் கழிப்பார் பல்லோர்.

(இ-ள்.) அங்கயற்கணம்மையாருக்குத் தலைவராகிய சோமசுந்தரக்கடவு
ளைக் (காலை உச்சி மாலையாகிய) முக்காலத்திலும் அடைந்து வழிபட்டும், சிவபூசையை
(ஆகம) முறைப்படி செய்தும், வேதங்கள் சமீபித்தும் உணராத சுந்தோசப்பெருமா
னியற்றியருளிய திருவினையாடல்களைச் சிரவண மனனங்கள்செய்தும், சிவபத்தர்க
ளைப் பூசித்துத் காலம் போக்கும் அடியார்கள் அநேகர் (அம்மதுராபுரியில்உளர்) எ-று.
கற்பவை சுற்றுங் கேட்டுங் கேட்டவை கருத்து னூறச்
சொற்பொரு ணினைந்துங் கேட்போர்க் குணர்த்தியுட் டொளக்கந் தீர்த்து
மெற்பக விரவு நீங்கு மிடத்துமெய் யறிவா னந்த
வற்புத வெள்ளத் தாழா தாழ்ந்துநாள் கழிப்பார் சில்லோர்.

(இ-ள்.) (சிவதேவதேவபெற்று) கற்கத்தக்க (ஞான) நூல்களைக் கற்றும், கேட்
கத்தக்க நூல்களை (கற்றறிந்தோர் சொல்ல)க் கேட்டும், கேட்ட சொற்பொருள்களைக்
கருத்துள் அழுந்தச் சிந்தித்தும், (ஒரு சாலை மாணுக்கராய்) வினவுவோர்க்கு உணர்
த்தி (அவரது) மனமயக்கத்தை யொழித்தும், இரவும் பகலும் நீங்கியவிடத்தில், சச்சி
தானந்தமயமாகிய அற்புத வெள்ளத்தில் ஆழாமல் ஆழ்ந்தும், நாள் கழிக்கும் ஞானி
கள் சிலர் (அம்மதுராபுரியில் உளர்) எ-று.

(க0எ)

தன்னிக நுயர்ச்சி யில்லான் காப்பியத் தலைவனாக
முன்னவர் மொழிந்த தேனோர் தமக்கெலா முகம னன்றோ
வன்னது தனதே யாகு மண்ணலே பாண்டி வேந்தா
யிந்நகர்க் கரச னாவா னிக்கவிக் கிறைவ னாவான்.

(இ-ள்.) தனக்கு (ஒருவரும்) ஒப்பும் உயர்வும் இல்லாதவன் காப்பியத்தி
ற்குத் தலைவனெனப்பண்டைய இலக்கணிகள் உரைத்தது, மற்றையோர்க்கு உபசார
வார்த்தையல்லவா? (ஆம்) அச் சமானாதிகரகிதம் தம்முடையதாகவே கொண்டருளிய
சிவபெருமானே சோமசுந்தரபாண்டியராக இம் மதுரைநகரிற் கு அரசராயுள்ளவர்.
(அவரோ) இக்காப்பியத்திற்குத் தலைவராயுள்ளவர். (இதுமுகமகனன்று நிச்சயம்) எ-று.

காப்பியம்-கவியார் புனைப்படுவது. அதுகருவியாகுபெயர். அது காப்பிய
மெனவும் பெருங்காப்பிய மெனவும் இருவகைத்து. அவற்றுட் பெருங்காப்பியம் என்
பதை,

தண்டியலங்காரம்.

“பெருங்காப் பியநில பேசங் காலை - வாழ்த்து வணக்கம் வருபொரு ளிவ
ற்றினென - நேற்புடைத் தாகி முன்வர வியன்று - நார்பொருள் பயக்கு நடைநெ
றித் தாகித் - தன்னிக ரில்லாத் தலைவினை யுடைத்தாய்-மலைகட னுடு வளநகர் பருவ-
பிருசுடர்த் தோற்றமென் றினையன புனைந்து-நன்மணம் புணர்தல் பொன்முடி கவித்
தல் - பூம்பொழி நுகர்தல் புனல்வினை யாடல் - தேம்பிழி மதுக்களி டிறுவரைப்
பெறுதல்-புலவியிற் புலத்தல் கலவியிற் களித்தலென்-றின்னன புனைந்த நன்னடைத்
தாகி - மந்திரந் தூது செலவிகல் வென்றி-சந்தியிற் ரெடர்ந்து சருக்க மிலம்பகம் -
பரிச்சேத மென்னும் பாண்மையின் விளங்கி - நெருங்கிய சுவையும் பாவமும் விரும்
பக்-கற்றோர் புனையும் பெற்றிய தென்ப” எனவும், “கூறிய வுறுப்பிற் சிலகுறைந் திய
வீனும்-வெறுபா டின்றென விளம்பினர் புலவர்” எனவும் வருவனவற்றா னறிக.

காப்பிய மென்பதை, ஷை.

“அறமுத னுன்கினுங் குறைபா டெடையது .
காப்பிய மென்று கருதப்படுமே” என்பதனா னறிக.

தன்னிக ருயர்ச்சி யில்லான் காப்பியத் தலைவனாக முன்னோர் மொழிந்திரு த்தலின், அவை யுடைத்தாயிலானா உடையாராகக் கவிகள் கூறுவது புனைந்துரை யாதலால் “ஏனோர் தமக்கெலா முகம னன்றோ” எனவும், அவை முற்றும் உடையார் சிவபெருமான் ஒருவரோ யாதலின் “அன்னது தனதே யாகும் அண்ணலே” எனவும், அச்சிவபெருமானே பாண்டியர்பெருமானாக வந்தருளினமையாலும், இப் பெருங் காப்பியத் தலைவனாதலாலும் “இந்நகர்க் கரச னாவா னிக்கவிக் கிறைவ னாவான்” எனவுங் கூறினார். (க௦௬)

சமாநாதிகரஹிதன் = ஒப்புயர்வில்லாதவன்.

என்னென வுரைப்பே னந்த விறைமகன் பண்பை யேனை
மன்னவர் வாரோர் போல மதித்துரை விரிக்கற் பாற்றோ
வன்னவ னானை யாற்றா னடப்பதிவ் வகில மென்றான்
முன்னவன் செய்த வாடல் வரவினை முறையிற் சொல்வேன்.

(இ-ள்.) அச்சிவபெருமானது திருவானைவழியால் எல்லாவுலகங்களும் ஒழுஞ்மாயின், அவ்விறைவரது இயல்பை எத்தகையினதெனக் கூறுவேன். ஏனைய அரசர் - அமரர் (ஆகிய பசுக்களது இயல்பு) போல, (அப்பதியியல்பை) அளவிட்டு விரித்து உரைக்கற்பாலதோ? (அன்று ஆகவின்) அம்முதல்வராகிய சோமசுந்தரப் பெருமான் இயற்றியருளிய திருவிளையாடல்களை, யான் (வடநூலிற் கூறியமுறைப்படி மொழிபெயர்த்துக்) கூறுகின்றேன். எ-று.

முன்னவன் என்பதன் முதலில் அகரச்சுட்டு தொக்குகின்றது. (க௦௬)

திருநகரப்படலம்.

முற்றிற்று.

ஆ. திருவிருத்தம் = ௨00.

திருக்கைலாயப்புக்கழ்ச்சி.

கலிதலைத்துறை.

வரங்க டந்தரு னெனமுது வானவர் முனிவோர்
கரங்க டந்தலை முகிழ்த்திடக் கருணைசெய் தவிச்சை
புரங்க டந்துரை யுணர்வெலாங் கடந்தரு மறையின்
சிரங்க டந்தவ னிருப்பது திருக்கயி லாயம்.

(இ-ள்.) (திருமால் முதலிய) பெரிய தேவர்களும் முனிவர்களும் (யாங்கள் கருதிய) வரங்களைத் தருகவென்று கைகளைத் தமது சிரமேற் குவிப்ப, (அவரவர் எண்ணிய வரங்களை எண்ணியாங்கு) திருவருள் புரிந்து, (இயல்பாகவே) பாசவன்மையினின்று நீங்கி, சொல்லும் பொருளுமாகிய எல்லாவற்றிற்கும் அத்தீதப்பட்டு, அரிய வேதாந்தத்தையுங் கடந்த சிவபெருமான் (திருவோலக்கங்கொண்டு) எழுந்தருளியிருக்குந் தானந் திருக்கைலாயமென்னுந் திருமலை. எ-று.

அருளென்பது வேண்டுகோடற் பொருளில்வந்த வியங்கோள்வினைமுற்று.

அவிச்சையென்பது காண்டல் அளவைமாத்திரையிற் சுட்டுணர்வுக் கிடஞ்செய்து நிறநல் ஆதலின், அவ்விறைவன் அவ்வுணர்வுக்கெட்டாத சுயஞ்சோதியென்பார் “அவிச்சையுரங் கடந்தவன்” எனவும், அம்மலமுத்தன் மலபோதத்தால் நிகழும் வாக்குமனங்களாலறியுஞ் சொல்லளவையாலுங்கருதலளவையாலும் உணரப்படாதவனென்பார் “உரையுணர்வெலாங் கடந்தவன்” எனவும், அத்தகைய தலைவனைப் பரஞானத்தாற் கண்டாலன்றி அபரஞானத்தாற் காணமுடியாதென்பார் “வேதச் சிரங்கடந்தவன்” எனவுங் கூறினார்.

இச்சை யுரங்கடத்தல் என்றது ஈசுவரத்துவத்திற்குரிய எண்வகைக் குணங்களி லொன்று. அவை தன்வயம் - தூயவுடம்பு - இயற்கையுணர்வு - முற்றுணர்வு - பாசமோசனம் - அருள்வடிவு - முடிவிலாற்றல் - வரம்பிலின்ப மென்பவை. இதனை, “தன்வ யத்தவன் றாய வுடம்பினன் றுனி யற்கை யுணர்வின னாகுதல் பன்னு முற்ற வுணர்த லியல்பினன் பாச நீக்குதல் பேரரு ளாகுதல் மன்னு மீறில வாற்ற லுடைமையும் வரம்பி லின்பமு மாகிய வெண்குண மின்ன தாகச்சை வாகம மோதுமெம் மீசன் றுளையெப் போதும் வணங்குவாம்.” என்பதனை நிக.

(க)

புரந்த ராதிவா னவர்பதம் போதுறை புத்தேள்
பரந்த வான்பதஞ் சக்கரப் படையுடைப் பகவன்
வரந்த வாதுவாழ் பதமெலா நிலைகெட வருநா
ஞ்ரந்த வாதுநின் றாழிதோ ரேறுங்குமவ் வோங்கல்.

(இ-ள்.) இந்திரன்முதலிய தேவர்பதவிகளும், தாமரைமலரில் வீற்றிருக்கும் பிரமதேவனது இடம்பரந்த பெரிய சத்தியலோகமும், சக்ராயுதத்தைத் தாங்கிய திருமால் (தம்மை யடைந்தோர்) பேறுகெடாமல் வாழும் வைகுந்தமும் (ஆகிய நகரங்களெல்லாந் தத்தமக்குரிய) நிலைகெட்டு அழியவரும் பேருழிக் காலத்தினும், தனது வலிமைஞன்றது நின்று, அத்திருக்கைலாயமலை அவ்வுழிக் காலங்கடோறும் வளர்ந்தேவரும். எ-று.

ஊழியென்பதன் முதலில் அகரம்தொக்கு நின்றது. தோறுஎன்பத னிறுதியில் உம்மை தொக்குகின்றது; இது காலப்பன்மை யுணர்ந்துவதோரிடைச்சொல்.

இந்திரன் முதலியோர் பொன்றுவர். என்பதை,

திருநாவுக்கரசுகவாயிகள் தேவாரம்.

“நூறு கோடி பிரமர்க ளெங்கினர்

ஆறு கோடி நராயண ரங்ஙனே

மாறில் கங்கை மணலெண்ணி லீந்திரர்

ஈறி லாதவ னீச ளெருவனே.” என்பதனுதிக.

(௨)

அரம்பை மாதரா ராடலி னரவ்மும் பாட

னரம்பி னேசையு முழுவதிர் சும்மையு நால்வாய்

வரம்பி லோதையு மருவிவீ மொலியுமா ருது

நிரம்பி வானமுந் திசைகளு நிமிர்வுன மாதோ.

(இ-ள்.) அரம்பாஸ்திரீகள் ஆடுகின்ற நடனத்தா லுண்டாகிய ஓசையும், (அம்மாதர்கள்) பாடும் பாடலினேசையும், வீணையினேசையும், மத்தள மொலிக்கும் ஓசையும், தொங்குகின்ற வாயையுடைய யானையினது எல்லையில்லாத ஓசையும், (அம்மலையினின்று) அருவியாறுகள் வீழ்கின்ற ஓசையும் மாறுபாடின்றி, (எப்போதும் நிறைந்து) ஆகாயத்திலும் அட்டதிசைகளினும் பரவாநிற்கும். எ-று.

நரம்பு - தானியாகுபெயர். நால்வாயென்று வினைத் தொகைநிலைக்களத் துப் பிறந்த அன்மொழித் தொகைக் காரணப்பெயர்.

அரவம் - ஓசை - சும்மை - ஓதை - ஒலி யென்பன ஒருபொருட் பன்மொழிகள்.

(௩)

வெந்த நீற்றொளி வெண்மையும் விமலனை யகங்கொண்

டந்த மின்றியே யசைவற விருக்கையு மருவி

வந்த கண்களுங் கொண்டவ ணிருக்குமா தவர்க்குத்

தந்த தாலரன் கயிலையுந் தனதுசா ருபம்.

(இ-ள்.) இவபெருமான் எழுந்தருளியிருக்குந் திருக்கையாகியும், நீறிய திருநீற்றின் வெள்ளொளியையும், அச்சிவபெருமானைத் தனதிடத்துக் கொண்டு தனக்கோர் அழிவில்லாமற் சலனமற்றிருத்தலையும், அருவிகள் இழிந்து வரும் பலவிடங்களையுங்கொண்டு [நீறிய திருநீற்றின் வெள்ளொளியையும், இவபெருமானை மனதிப்பதித்துத் தமக்கோர் இறுதியில்லாமற் சலனமற்றுச் (இவயோகத்தில்) இருத்தலையும், அருவிபோலும் ஆனந்தபாஷ்பம் இடையறாது சொரியுங் கண்களையுங் கொண்டு] தனதிடத்திலிருக்கும் பெரிய தவத்தினருக்குத் தனது சாரூப்பியத்தைக் கொடுத்தது.

ஆங்கு வெண்டுகில் விரித்தெனக் கல்லென வார்த்து

வீங்கு காலரு வித்திரள் வெள்ளமே யன்றி

யோங்கு நான்மறைக் குடுமியி னுள்ளொளி நோக்கித்

தூங்கு மாதவர் கண்களுஞ் சொரிவன வெள்ளம்.

(இ-ள்.) அக்கையாகியில் வெள்ளிய ஆடைவிரித்தார்போலக் கல்லென்று ஒலித்துப் பருத்து விழுகின்ற காலுடைய திரண்ட அருவியாகிய வெள்ளங்களே யல்லாமல், உயர்ந்த நான்கு வேதங்களின் உச்சியில் விளங்குஞ் சோதிருபமாகிய இவபெருமானை அந்தர்முகமாக வுணர்ந்து அமுந்நிய, பெரிய தவருடையார் கண்களும் வெள்ளங்கள் சொரிவனவாம். எ-று.

(௪)

கோட்டு மாமலர் நிலமலர் குண்டுநீ ரொடுத்துக்
காட்டு மாமலர் கொடிமலர் கொண்டுமுட் கரைந்த
பாட்டு மாமலர் கொண்டிடும் பரஞ்சுட ரடியிற்
சூட்டு மாதவர் தொகுதியுஞ் சூழ்வன வொருபால்.

(இ-ள்.) (அக்கையங்கிரியின்) ஒருபக்கலில், பெருமைதங்கிய கோட்டுப் பூவும், நிலப்பூவும், சீனையிலுள்ள நீர் எடுத்துக் காட்டும் பெரிய நீர்ப்பூவும், கொடிப் பூவும் (ஆகிய இந்நூல்வகைப் பூக்களைக்) கொண்டும், மனதைக் கரைவிக்கும் பாடலாகிய மகிமை பொருந்திய மலரைக்கொண்டும், நமது சிவபெருமானது திருவடியிலே சூட்டுகின்ற பெருந்தவமுடையார் கூட்டங்களுஞ் சூழ்ந்துள்ளன. எ-று.

நீர்ப்பூத்த மலரை நீர் எடுத்துக்காட்டும் மலர் என்றார். (சு)

கைய நாகமுங் காய்சின வுழுவையுங் கடுவாய்ப்
பைய நாகமுந் தங்கிலை பரவிய முக்க
ணைய னைமெய் யருந்தவர் தமையடைந் தன்பு
செய்ய நாகமும் வையமும் புகழ்வதச் சிலம்பு.

(இ-ள்.) துணிக்கையுடைய யானையும், கொல்லத்தக்க கோபமுடைய புலியும், விஷம்பொருந்திய வாயையும் படத்தையுமுடைய பாம்பும், தமது சுற்றங்களால் (முன்பு) வணங்கப்பட்ட திரிநேத்திரங்களை யுடைய சிவபெருமானாகக் கருதி, அரிய மெய்த்தவமுடைய முனிவர்களை அடைந்து வழிபாடு செய்தலால், தேவலோகத்தாராலும், பூலோகத்தாராலும் அத்திருமலை புகழப்படுவதாம். எ-று.

யானை வழிபட்ட சரிதத்தைத் திருவானைக்காப் புராணம் - கெஜாரண்ணியப்படலத்திலும், புலி வழிபட்டதை கோயிற்புராணம் - வியாக்கிரபாதச் சருக்கத்திலும், பாம்பு வழிபட்டதை, சீகாளத்திபுராணம்-சிலந்தி முதலிய முற்கதைச் சருக்கத்திலுங் காண்க. (எ)

திருக்கையப் புகழ்ச்சி

முற்றிற்று.

உ
சிவமயம்.

புராணவாலாறு.

கல்விருத்தம்.

அளந்தி டற்கரி தாயவக் குன்றின்மேற்
களங்க றுத்துவிண் காத்தவன் கோயின்முன்
விளம்ப ருஞ்சிவ தீர்த்தத்தின் மிக்கதாய்
வளம்பெ றுஞ்சிவ தீர்த்தத்தின் மாடது.

(இ-ள்.) அளவுசெய்தற் கருமையாகிய அக்கைலாயகிரியின் பேரில், கண்டங் கறுத்துத் தேவருயிணக்காத்த சிவபெருமானது திருக்கோயிலின் முன்னதாய் (ஏனைத்தலங்களிலுள்ள) சிவதீர்த்தங்களுட் சிறந்தமாட்சிமையுடையதாய், பலவளப் பங்களும் பொருந்திய சிவதீர்த்தத்தின் பக்கவிலுள்ளது. ௭-று.

இச்செய்யுளும் அடுத்தசெய்யுளும் ஒருதொடர். சிவதீர்த்தத்தின் மாடது ஆயிரக்கான் மண்டபம் எனக் கூட்டிக்கொள்க.

களங்கறுத்து விண்காத்தவன்—என்பதை,

காஞ்சிப்புராணம்:

“அடுங்கால மிதுவென்ன விடமெழுவ நனிவெருவி யயன்மா லேனோர்
கொடுங்காலன் றனைக்குமைத்த குணாகழற்சிச் சரண்புகுதக் கொதித்து வாணுள்
பிடுங்காம லருள்புரிந்த பிரானன்றிப் பின்னையுமோர் பிரானுண் டென்ன
நடுங்காதார் தமைக்காணப் பெற்றிடினு மென்னுள்ள நடுங்குமாலோ.”—என்பத னானிக. (க)

தண்ட ருங்கதிர்ச் சந்திர காந்தத்திற்
பண்ட யங்க நவமணி பத்திசெய்
தண்டர் தச்ச னனைக தவஞ்செய்து
கண்ட தாயிரக் கால்மண் டபமரோ.

(இ-ள்.) விச்சுவகன்மன் பலவகைத் தவங்களைச்செய்து (அத்தவப்பலனால்) குளிர்ச்சிதங்கிய கிரணங்களையுடைய சந்திரகாந்தக் கற்களால், தொழில் நுட்பங்கள் விளங்க நவரத்தினங்களை வரிசைப்படப் பதிப்பித்து நிருமிக்கப்பட்ட ஆயிரக்கால் மண்டபம் ஒன்று உளது. ௭-று.

அம்மண்டபத்திலுள்ள அருமையாகிய தொழில் நுட்பங்கள் அவ் விச்சுவ கன்மனது தவப்பலனாலானவை யன்றி, அவனது நுட்பபுத்தியாலாயின வல்லவென் பார் “அண்டர்தச்ச னனைகதவஞ்செய்து கண்ட தாயிரக்கான்மண்டபம்” என்றார்.

ஆன பான்மையி னைலந்த மண்டப
ஞான நாயக னுண்மலர்த் தாடொழி
வான மீனொடு வந்து பதங்குறித்
நூன மின்மதி வைகுவ தொத்ததே.

(இ-ள்.) அவ் வாயிரக்கான் மண்டபம் (சந்திரகாந்தக்கற்களால்) அமைந்த தன்மையால், குற்றமில்லாத சந்திரன் ஆகாயத்திலுள்ள நக்சத்திரங்களுடன் வந்து

ஞானரூபியாகிய சிவபெருமானது அன்றலர்ந்த தாமமாமலனாயொத்த திருவடிகளைப் பணிய, சமயம்பார்த்திருத்தலை யொத்து விளங்கும். எ-று.

மண்டபம் தாவளயமாக விளங்குதலின் அதனைப் பூரணசந்திரனென்றும் அதனுறுப்புகளாக விளங்கும் பிறவற்றை நகர்த்திரங்களாகவும் உவமித்தார்.

ஊனமில் மதி என்பதற்குக் கலைகள் குறையாது சோடசகலையுடன் விளங்கும் பூரணசந்திரன் எனக் கொள்க. (௩)

அன்ன மண்டபந் தன்னு ளருந்தவ
மென்ன வேங்கை யதன்மே ளிருந்தனன்
பன்னு கேள்விப் பதினெண் புராணமுஞ்
சொன்ன மாதவச் சூத முனிவனே.

(இ-ள்.) அத்தன்மைத்தான ஆயிரக்கான்மண்டபத்தில் அஷ்டாதஸபூராணங்களை யோதிய பெருந்தவத்தினையுடைய சூத முனிவர், அரிய தவமே ஒருநக் கொண்டிருந்துபோலப் புலித்தோ லாசனத்தின்பேரில் வீற்றிருந்தனர். எ-று.

வியாத முனிவர்பாற் கற்றுணர்ந்தவ னென்பார், பன்னுகேள்வி யென்றார். (1)

அந்த வேலையி லச்சிவ தீர்த்தத்தில்
வந்து மூழ்கியும் மண்டபத் தேறியே
சந்தி யாதி தவமுடித் திறிலா
விந்து சேகரன் முண்ணைந் தேத்தியே.

(இ-ள்.) அக்காலத்தில் வந்து அந்தச் சிவதீர்த்தத்திலே ஸ்நானஞ் செய்து, அவ்வாயிரக்கான் மண்டபத்திலேறி, நித்தியகனம் முதலிய தவங்களைச் செய்து முடித்து, (எக்காலத்தும்) அழிவில்லாத சந்திரசேகரராகிய சிவபெருமானது திருவடிகளைத் தியானித்துத் துதித்து. எ-று.

இதுமுதல் மூன்று பாடல்கள் * குளகம். (௨)

சம்பு பத்தன் சதானந்த னுத்தம்
னம்பு யத்த ன்ணைய மகோதர
னும்ப ரஞ்சிய வுக்கிர வீரிய
னம்பு கேள்விப் பிரசண்ட நற்றவன்.

(இ-ள்.) சம்புபத்தன் - சதானந்தன் - உத்தமன் - பிரமதேவனை யொத்த மகோதரன் - தேவர்களஞ்சம் (பெருந்தவத்தையுடைய) உக்கிரவீரியன் - கேட்டோர் நம்பும் வேத முதலிய நூற்கேள்விகளில் வன்மைபொருந்திய பிரசண்டனென்னும் நல்ல தபோதனன். எ-று. (௩)

ஆதி மாதவர் யாவரு மன்புமை
பாதி யாய்முற்று மாகும் பராபரச்
சோதி பாலவைத்த சூதனைத் தோத்திர
மோதி யஞ்சலித் தொன்று வினாவினார்.

* செய்யுள் முத்தகமெனவுங் குளகமெனவும் இருவகைப்படும். அவற்றுள் முத்தகச் செய்யுள் முடிந்துவருவது. குளகச்செய்யுள் இரண்டுமுதல் பல செய்யுள்கள் ஒன்றுகூடி முடிவது. இதனை,

“முத்தகச் செய்யு டனரின்று முடியும்”

“குளகம் பலபாட் டொருவினை கொள்ளும்” என்னுந் தண்டியலங்காரச் சூத்திரங்களா னறிக.

(இ-ள்.) (ஆகிய இவர்கள்) முதலிய பெருந்தவத்தின ஞெல்லாரும் உமா தேவியாரிடத்துப்பாதி யாகி (ஏனையிடத்து) முழு துமான சிவபெருமானிடத்தில் அன்பு பொருத்திய சூதமுனிவரைத் தோத்திரஞ்செய்து கைகூப்பி (பணிந்து) ஒன்று வின வத்தொடங்கினர். எ-று.

(எ)

கலிநீலத்துறை.

வேத வாகம புராணமே மிருதியே முதலா
வோது தூல்களின் துணிபொரு ஞாலகெலாம் பயந்த
பேதை பாகனே பரமெனத் தேர்ந்துணர் பெரிய
போத மாதவ வுனக்கியாம் புகல்வதொன் றுளதால்.

(இ-ள்.) வேதங்களும், ஆகமங்களும், புராணங்களும், ஸ்மிருதிகளும் முத லாகச் சொல்லப்பட்ட தூல்களினது துணிந்த பொருள், எல்லா வுலகங்களையும் பெற் றருளிய உமையம்மையானா வாமபாகத்தினுடைய சிவபெருமானே மேன்மைப்பொரு ளென்று தெரிந்துணர்ந்த பெரியவனோ! ஞானத்தையுடைய பெரிய தபோதனனோ! தேவரீருக்கு நாங்கள் செய்யும் விண்ணப்ப மொன்றுண்டு. (அதாவது) எ-று. (அ)

மேரு மந்தரங் கைலைபர்ப் பதமுதல் விடைமே
வூரு மந்தர நாடவ னுறைபதி யனந்த
மாரு மந்தமில் போகம்வீ டடைவதென் றவற்றின்
கார ணங்களோ டொத்தனை கருத்தினுக் கிசைய.

(இ-ள்.) மகாமேருகிரி - மந்தரமலை - திருக்கைலாயமலை - ஸ்ரீ பருப்பதம் முதலாகிய (தரும)விடையின்மேல் ஏறி நடத்துஞ் சிவலோகநாதன் எழுந்தருளிய ஸ்த லங்கள் அநந்தமும், எவரும் அழிவில்லாத போகத்தையும், மோட்சத்தையும் பெறு தற்குரியனவென்று, அவ்வத் திருப்பதிகளின் வரலாற்றோடு அடியேங்களது கருத்து க்குப் பொருந்தக் கூறியருளினீர். எ-று.

(க)

ஐய மாதிமுகுக் குற்றமு மகலநீ யருளிச்
செய்ய வுந்தெளிந் திலைங்களயாஞ் சிற்றறி வுடையே
மைய னெஞ்சினே மாகையான் மயக்கற வின்னு
முய்யு மாறருள் செய்தியென் றுரைத்தனர் மன்னே.

(இ-ள்.) ஐயம் - திரிபு - அறியாமையென்னும் முக்குற்றங்களையும் யாங்க ளொழியும்படி, தேவரீர் திருவாய்மலர்ந்திருக்கவும், யாங்கள் சிற்றறிவினையுடையேங் களும், மயக்கமிகுந்த மனமுடையவரு மாகலின் (அவற்றின் உண்மைப் பொருளை) தெளியாதிருக்கின்றோம். அம்மயக்கமகல (அறிந்து) உச்சிவிக்கும்வண்ணம் இன்ன முந் திருவாய்மலர்ந்தருளவேண்டுமென்று விண்ணப்பஞ் செய்தார்கள். எ-று.

தெளிந்திலைங்கள் என்பதில் “அம்மா மென்பன முன்னிலை யானாயு-மெம் மே மோமிவை படர்க்கை யானாயும் - உம்மூர் கடதற விருபாலானாயும் - தம்மொடு படுக்குந் தன்மைப் பன்மை” என்றபடி, தன்மையும் படர்க்கையுங் கூடிய உள்பா டுதே தன்மைப்பன்மை வினைமுற்று விருதியாகிய ஏம் என்பதன் பின்போந்த கள் என்பது விருதிமேல் விருதி. (க௦)

தலங்க டம்மின்மிக் குள்ளதாய்த் தருதிசா நீர்த்தக்
குலங்க டம்மின்மிக் குள்ளதாய்க் குறையிரந் தோர்க்கு
நலங்க டந்தருண் ஞார்த்தியாய் நாதவே தாந்தப்
புலங்க டந்தபே ரொளியுறை தலனொன்று புகலாய்.

(இ-ள்.) ஸ்தலங்களில் மேம்பாடு போருந்திய (புண்ணிய) ஸ்தலமாகியும், தருதியாகிய பலதீர்த்தங்களில் மேம்பாடுபொருந்திய (புண்ணிய) தீர்த்தத்தையுடைய

தாசியும், தமது குறைசொல்லி யாழித்தவர்க்குப் பலன்மைகளையும் அதுக்கிரகிக்கும் மூர்த்தியாகி, நாததத்துவத்தின் இறுதியையும் வேதத்தின் இறுதியையுங்கடந்த பேரொளிப் பிழம்பாகிய வெபெருமான் வீற்றிருக்கின்ற ஒரு திருத்தலத்தையுணர்த்தியருளவேண்டும். எ-று. (கக)

என்ற போதெதிர் முகமலர்ந் திருண்மல வலியை
வென்ற சூதனுந் தலங்களின் விசேடமாய்ந் தம்பொற்
குன்ற வார்சிலை யானிடங் கொண்டுறை பதியு
ளொன்று கேட்கவீ டளிப்பதா யுளதுமற் றதுதான்.

(இ-ள்.) என்று விண்ணப்பஞ்செய்த பொழுது, எதினோ முகமலர்ச்சிகொண்டு ஆணவமலத்தின் வண்மையைச் செய்த த் சூதமுனிவரும் ஸ்தலங்களின் மேம்பாடுகளெல்லாம் ஆராய்ந்து, அழகிய பொன்மலையாகிய நெடிய வில்லைத்தாங்கிய சிவ பெருமான் திருக்கோயில்கொண்டு எழுந்தருளியிருக்கும் ஸ்தலங்களுள் ஒரு ஸ்தலமுள்ளது. அத்தலங் காத்தார்க்கேட்கவும் மோட்சத்தைத்தருவதாயுள்ளது. எ-று. (கஉ)

முற்ற வேராகிய புராணமூ வானினுட் காந்தம்
பெற்ற தாறுசங் கிதையவை யாறுந்தம் பெயரார்ந்
சொற்ற பேர்சனற் குமாரமா முனிவரன் சூதன்
கற்றை வார்சடைச் சங்கரன் மாலயன் கடுரோன்.

(இ-ள்.) (எல்லாப் பொருள்களையும்) முடிவுபெறக் கூறும் பதினெண்புராணங்களுள், காந்தபுராணமானது ஆறுஸம்ஹிதைகளையுடையது. அவ்வாறுஸம்ஹிதைகளையுந் தத்தமது பெயரார்ந் சொன்னவர்கள், பெருமைதங்கிய சனற்குமாரமுனிவன் - சூதமுனிவன் - தொகுதியாகிய நெடிய சடையையுடைய சங்கரன் - விஷ்ணு - பிரமன் - சூரியன் (என்பவராவார்). எ-று.

“தம்பெயரார்ந் சொற்ற” என்றதனால், அவையாறும் முறையே சனற்குமார ஸம்ஹிதை - சூதஸம்ஹிதை - சங்கரஸம்ஹிதை - விஷ்ணுஸம்ஹிதை - பிரமஸம்ஹிதை - சூரியஸம்ஹிதை எனக் கொள்க.

பேர் என்பது பண்மைப்பொருளதாகிய ஓரிடைச்சொல். (கங)

இன்ன வாறனுட் சங்கர சங்கிதை யென்று
சொன்ன தூலினை யுணர்த்தினான் சங்கரன் றுணைவிக்
கன்ன போதவண் மடியினி லிருந்துகேட் டதனை
மின்னு வேல்பணி கொண்டவேள் வெளிப்பட வுணர்ந்தான்.

(இ-ள்.) இத்தகைய ஆறு சங்கிதைகளில், சங்கரசங்கிதையென்று சொல்லப்பட்ட தூலைச் சங்கரர் தமது தேவியாராகிய உமாபிராட்டியாருக்கு அறிவித்தனர். விளங்குகின்ற வேற்படையானது தனது கட்டளைப்படி நிற்கக் கொண்டருளிய முருகக்கடவுள் அச்சமயத்தில் அத்தேவியாரது திருமடியில் வீற்றிருந்து, அச் சங்கிதையை நன்கு புலப்பொழுது உணர்ந்தருளினார். எ-று.

இன்ன-அன்ன என்பன சுட்டுத்திரிபிடைச்சொற்கள். (கச)

குன்றெ றிந்தவேள் வழிபடு குறுமுனிக் குரைத்தா
னன்று தொட்டெ டதகத்திய சங்கிதை யாகி
நின்ற தன்னது கேட்பவர்க் கரனடி நீழ
லொன்று மின்பவீ டளிப்பதா வொருதல னுரைக்கும்.

(இ-ள்.) கிரவுஞ்சமலையைத் தூள்படுத்திய அம்முருகப்பெருமான், தன்னை வழிபாடு செய்யும் அகத்தியமுனிவருக்கு (அச் சங்கரசங்கிதையை) உபதேசித்தருளி.

னர். அக்காலந்தொட்டு அது அகத்தியசங்கிதை யென்று பெயர்கொண்டு நின்றது. அவ்வகத்திய சங்கிதையானது கேட்பவர்கட்குச் சிவபெருமானது திருவடி நீழலிற் கலத்தலாகிய பெரிய முத்தியைக்கொடுப்பதாக ஒரு தலத்தைப் புகழ்ந்துசொல்லும்.

சூன்றெறிந்தவேள்—என்றது,

அகத்தியமுனிவர் தென்றிசைநோக்கிச் செல்லுகையில், கிரவுஞ்சன் என்னும் அசுரன் மலைவழிவாக நின்று தனது மாயையால் வழிதெரியாதபடி அலைக்க, அகத்தியமுனிவர் கோபங்கொண்டு “நீ இவ்வாறே மலைவழிவாகக் கிடந்து குமரக் கடவுள் வேலாயுதத்துக்கு இளாயாகுக” எனச் சபித்தேகினர். அதுமுதல், கிரவுஞ்சன் மலைரூபமாகவே இருந்தனன். அப்படியிருக்கையில், ரூபன்மனது தம்பிமார்க ளில் இளையோனாகிய யானைமுகம்பெற்ற தாரகாசுரன் அதில் வசுத்திருந்தனன். முரு கக்கடவுள் ரூபனைச் சங்கரிக்கச் செல்லுகையில் அவ்விருத்தாந்தங்களை யுணர்ந்து, தமது திருக்கரத்திலுள்ள வேலாயுதத்தால் தாரகனையும் மலைவழிவாகவுள்ள கிரவுஞ்சனையும் வதைத்தனர். என்பதாம். இதனை,

கந்தபுராணம்—உழப்பத்திகாண்டம்—தாரகன்வதைப்படலம்.

“தாரகன் மார்ப் மென்னுந் தடம்பெரு வளையைக் கீண்டு
சீரிய கிரவுஞ்சத்திற் சேர்ந்துபட்டுருவிச் சென்று
வீரமும் புகழும் கொண்டு விளங்கிய தென்ன வங்கட்
சோரியுந் துகளு மாடித் துண்ணென மீண்ட தன்மே.” என்பதனானாக. (1)

அதிக வப்பதி யாதெனி னுலவாய் கேட்கக்
கதிய ளிப்பதென் றோகிய சூதனைக் கதியின்
மதியை வைத்தவ ரன்னதைப் பகொன வந்த
விதியி னிற்புகல் சின்றனன் வியாதன்மா ணுக்கன்.

(இ-ள்.) மேம்பாடு பொருந்திய அந்தத்தலம் யாதென்றால், திருவாலவா யாம். (செவியாற்) கேட்ட வளவில் மோகூத்ததைத் “தரத்தக்கதென்று கூறிய சூத முனிவனா, மோகூத்தலில் மனதை வைத்த அம்முனிவர்கள் நோக்கி, அந்தத்தலத்தின் மகாத்மியத்தைத் திருவாய்மலர்ந்தருளவேண்டுமென்று வினவ, வியாதமுனிவரது மாணக்கராகிய சூதமுனிவர் (தொன்றுதொட்டுள்ள) முறைப்படி சொல்லத்தொடங் கினர். எ-று.

(ககசு)

புதிய தாமரை மேவிய பழமறைப் புத்தேள்
விதியி னாற்கடு நடைப்பரி மகஞ்செய்வான் வேண்டிக்
கதியை மாய்ந்தவர்க் சூதவுதண் டிறைகெழு காசிப்
பதியின் மைந்தரோ டெய்தினான் பண்டொரு வைகல்.

(இ-ள்.) அன்று விகித்த தாமரைப்பூவில் வீற்றிருக்கும் பழமையாகிய வே தங்களைக் கூறிய பிரமதேவன், வேதவிதிப்படி மிக்க வேகமாகிய நடையையுடைய அசுவமேதயாகஞ் செய்யவேண்டி, தன்னிடத்தில் மரித்தவர்கட்கு மோகூத்ததைக் கொடுக்குந் தட்பமாகிய நீர்த்துறைகள் மிகுந்த காசிக்ஷேத்திரத்திலே முன்னொரு காலத்தில், தன் (மாந்த) புத்திரருடன் சென்றனன். எ-று.

கதியை மாய்ந்தவர்க் சூதவு காசிப்பதி—என்பதை,

காசிகண்டம்.

“எறிநீர்க் கங்கை சூழ்கிடந்த வினன் நகரி னெஞ்ஞான்றும்
பறவை யினமும் விலங்குகளு மிறக்குங் காலைப் பட்டர்சடைபெயம்

பிறைவன் புகல்தா ரகப் பிரம வுபதே சத்தா லீலிக் கதி

பெறுபவென்னிலீங்குறைவோர்பெறுபேறியாமோபேசுவதே.”—எனவும்,

“தூயசெழுந் கங்கையலை சுழித்தெறியும் புனலிலொரு துளியுண் டோருந் தாய்முலைப்பான் மீட்டருந்தாத் தன்மையா லாங்குடலந் தனைவிட் டோர்க்கு வேயனைய தோளிப்புகன் றுரகத்தை வலச்செவியில் விளம்ப நன்னுந்

செயுயர்வின் னவருலகோ காசினகர்க் கிணையாகச் செப்பு மாறே.”— எனவும் வருவனவற்றா னறிக. (க௭)

எழுசீர்க்கழிநெடிலடியாசிரியவிரூத்தம்.

அகத்தியன் வியாத னூரதன் சனக னுதிநான் முனிவர்கோ தமனூந் திகைத்தெளி வுணர்ந்த பராசரன் வாம தேவன்வான் மீறியே வசிட்டன் சகத்தியல் கடந்த சுகன்முதன் முனிவர் தம்மொடும் பத்துவெம் பரிமா மகத்தொழின் முடிந்து மற்றவர்க் குள்ள மகிழ்வுற வழங்குந வழங்கா.

(இ-ள்.) அகத்தியர்-வியாதர்-நாரதர்-சனகர் முதலிய நான்குமுனிவர்-கௌ தமர்-வேதநூன்முடிந் துணிபொருளை யறிந்த பராசர்-வாமதேவர்-வான்மீகர்-வசிட் டர்-உலக இயற்கையை யொழிந்த சுகர் முதலாகிய முனிவர்கள் ஆகிய இவர்களோ டும் பத்து அசுவமேத யாகங்களைச் செய்துமுடித்து அம்முனிவர்களுக்கு மனங் களிக் கக் கொடுக்கத்தக்க தக்திணைகளைக் கொடுத்து. எ-று.

வெம்பரிமா=கடுகடையையுடைய குதிரை.

சனகனுதிநால்முனிவராவர் - சனகர் - சனந்தனர்-சனாதனர்-சனற்குமாரர்.

சத்திய வுலகிற் சரோருகக் கிழவன் சார்ந்தபின் புலப்பகை சாய்த்த வத்திரு முனிவ ரனைவருங் காசி யடிகளை யடைந்தனர் பணிந்து முத்திமண் டபத்தி னொழுத னுங்கு மொழிந்தருண் மூர்த்திசந் நிகியிற் பந்தியா யிருந்து நாரத முனியைப் பார்த்தொரு வினாவுரை பகர்வார்.

(இ-ள்.) தாமரைப்பூவில் வசிக்கும் பிரமதேவன் தனது சத்தியலோகத் தைச் சேர்ந்தபின்னர், ஐம்புலப்பகையையுஞ் செய்த (தவச்) செல்வத்தையுடைய அம்முனிவர்கள் யாவரும், காசிப்பதியில் வீற்றிருக்குஞ் சிவபெருமானை யடைந்து நம ஸ்கரித்து, முத்திமண்டபத்திலே தருமமுதலிய நான்கு புருஷார்த்தங்களையும் (சனக ராதி முனிவருக்கு) கூறியருளிய தக்திணைமூர்த்தி சந்நிதியில் அன்பாக இருந்து, நாரதமுனிவரைப்பார்த்து ஒன்று வினாவுகின்றார்கள். எ-று.

அறம் முதலிய நான்காவன :—அறம்-பொருள்-இன்பம்-வீடு. இவற்றைத் தரும அர்த்த காரிய மோகூதமென வடநூலார் கூறுப. (கக)

தலமுதன் மூன்றுந் திறந்ததோர் சைவத் தலமுறா யென்னநா ரத ன்ருன், சலைமுடி துணர்ந்த சவற்குமா ரன்பாற் கற்றவன் வியாதன மவ ன்பா, னலமுதக் கேண்மி னெனவவன் கதிர்வே னம்பிபான் மறைமுத லனைத்து, மலைவற ஷுணர்ந்தோன் குறுமுனி யாகு மவனிடைக் கேண் மென விடுத்தான்.

(இ-ள்.) தலமுதலிய மூவகைப்பொருள்களிலும் மேம்பட்ட ஓர் சைவத் திருப்பதியைச் சொல்லவேண்டுமென்று வினவ, நாரதமுனிவர் தூல்முருவதையு மறிந்த சனற்குமாரமுனிவரிடத்திற் கற்றவர் வியாதமுனிவராம் ; அவர்பால் நன்மை மிகும்படி வினாவுகள் எனக் கூற, அவ் வியாதமுனிவர் கிரணங்கையுடைய வேற் படைதாங்கிய முருகப்பெருமானிடத்து வேதாகமுதலிய தூல்களையெல்லாம் மய

க்கமகலக் கற்றவர் அகத்தியமுனிவராரும். (ஆதலின்) அவரிடத்திற் கேட்பீராகவென்று விடைத்தனர். எ-று.

புழுதல் மூன்று - தலம் - நீர்த்தம் - மூர்தி.

விடுத்தான் என்பதற்குச் செலவுகொடுத்தனுப்பினர் எனவும் பொருள்.()

மலயமா தவணை யடைந்துகை தொழுது வாழ்த்திவா தாவினில் வலனைக் கொலைபுரி தரும மூர்த்தியே விர்த்தக் குன்றடக் கியதவக் குன்றே யலைநடல் குடித்தவருட்பெருங்கடலே யருந்தமிழ்க்கொண்டலேதென்பா னுலைபெற நிறுத்த களைகணே பென்று சுருதியா யிரமெனத் துதித்தார்.

(இ-ள்.) பொதியமலையி லெழுந்தருளிய சிறந்த தவத்தையுடைய அகத் தியமுனிவரைய யடைந்து, கைகுவித்துத் தோத்திரஞ்செய்து, வாதாவி வில்வலன் என்னும் அசுரர்களைக்கொலைசெய்த தருமஸ்வரூபமாகவுள்ளவரே! விர்த்தமலையின் வீறு குறையச்செய்த தவமலையே! அலைகளையுடையசமுத்திரத்தைப்பாணஞ்செய்த பெரிய கிருபாசமுத்திரமே! அரிய தமிழ் மழை சுரக்கும் மேகமே! தென்றிசையானது (உயர்ந்தகாலத்தில்) துலாக்கோல்போலச் சரியாகநிறுத்திய பற்றுக்கோடே! என்று, கணக்கில்லாத வேதங்கள் (ஒன்றுகூடித் துதிசெய்தாற்போல அந்த முனிவர்கள்) தோத்திரஞ்செய்தார்கள். எ-று.

அகத்தியர் வாதாவி வில்வலனைக் கொன்றது.

சூரபன்மன் தங்கையாகிய அசமுகியென்பவன் நாரதமுனிவரை வலிதிற் கூடிப்பெற்ற பிள்ளைகளாகிய வில்வலன் வாதாவியென்போர் தாய்பால் விடையேற்று ஓர் வனஞ்சேர்ந்து பிரமதேவனை நோக்கி ஓர் அரியதாகத்தைச் செய்து பலவரங்க ளைப்பெற்று, மேற்றிசையில், நான்குவழியுங் கூடும் ஓரிடத்தில் வலித்திருந்து, ஆங்கு வரும் முனிவர்களைக் கொல்லப் பரணசாலையொன்றமைத்து வாதாவியாகிய இளை யோனை ஓர் ஆடாகச் செய்து, வில்வலன் தவவேடம்பூண்டிருந்து முனிவர்களைக் கொன்று தின்று காலங்கழித்துவரும் நாட்களில், ஒருநாள் அகத்தியமுனிவர் அவ் வழியே தென்றிசைநோக்கிவரக் கண்டு, இவனாக் கொன்று தின்னவேண்டுமென்று நினைத்து, வில்வலன் எதிர்சென்று பணிந்து முனிவரைத் தமது பரணசாலைக் கழை த்துவந்து உபசரித்து, அமுது அருந்தும்படி உடன்படுத்தி, ஆடாயுருக்கொண்டிருக் கும் வாதாவியை யறுத்துக் கரிசமைத்து உணவிக்க, அகத்தியமுனிவர் அவ்வன்னத் தைப் புசித்து உட்கார, வில்வலன் “வாதாவியருக” எனத் தம்பியைக்கூப்பிட, வயிற்றினுள்ளிருக்கும் வாதாவி ஆட்டுவடிவேற்று. முழங்குதல்கண்ட முனிவர் கோ பங்கொண்டு “இவன்முடிக” என்று வயிற்றைததடவ, வாதாவி சீரணமாய் மடிந்த னன். அதுகண்டவில்வலன் தன் தம்பி இறந்தமைகருதி, தண்டாயுதமேந்திப் போர் செய்யவர, அகஸ்தியமுனிவர் ஓர் தருப்பையைப் பாசபதாஸ்திரமாகப் பாவனை செய்து பிரயோகிக்க அவனும் மடிந்தனன் என்பது இதனை,

கத்திப்புராணச் சுருக்கம்.

“குன்றத்தை வென்றமுனி முன்பாக வின்பான கோலஞ்ச மைந்த கொடியோன் சென்றத்த வென்றழிப ணிந்திற்கொ ணர்ந்தமுது செய்தேக வேண்டு மெனவே நன்றத்தொழிப்புரிவ மெனமூழ்கி வந்தழிசி னயமோடு செய்து தகரைப் பொன்றத்த டிந்துகறி யாகச்சி ரப்பொடுபு ரிந்தே படைத்த னனரோ.

இன்பான மழதங்க ருந்தா விருந்தவ னிருந்தா னிருந்த பொழுதின வன்பாவி வாதாவி வருகென்ன முனிவன்றன் வயிறா டெழுந்தி னையவே

கொன்பாவ கட்டிற் ற ரங்கொண்டு ரங்கொண்ட கொண்டற்க ளத்தன டிகட் கன்பான வன்றடவ வாதாவி கோதாவி யழிவுற்ற தன்ன பொழுதே.

பின்னான தன்றம்பி மடிவான செயல்கண்டு பெரிதுஞ் சினந்து தருவன் முன்னாக மதுகொண்டு முன்னாக வருபோது முனியோர் தருப்பை யதனைக் கொன்னாரும் விடையாளி பட்டையாக விடுபோது கொடியோனு முடிவாகவே யன்னாரிடந்தனை யகன்றே நெடுங்கட லயின் று னடந்தருளினான்.”—என்பதன னறிக.

அகஸ்தியர் விந்தமலையையடக்கியது.

தென்றிசை நோக்கவரும் அகத்தியமுனிவர் காழியடைந்து சிவாதுக்கிரகம் பெற்று, அங்கிருந்து மேருமலையோடு மாறுபட்டு அண்டகடாகமடைந்து எழுந்த விந்தகிரியின் சாரலடைந்து “ஓ விந்தமே! நமக்குச் செல்ல வழிதருவாய்” என, விந்தகிரி “ திரிவிக்கிரமன்போற் பேருருக்கொண்டு சூரியசந்திர ரியக்கத்தையும் தடைசெய்யும் யான் சூரிய உருவுடைய உனக்கக் க்யா வழிவிடுவேன்? வந்தவழியே திரும்பிச்செல் ” என்று இறுமாப்போடு இசைக்க, அகத்தியமுனிவர் தமது தபோ வலிமையாற் பிரமபதவி வரையிற் கையை நீட்டி அவ்விந்தகிரியின் உச்சியின்மேல் வைத்து அழுத்த, அது செருக்கொழிந்து பாதலம் புகுந்தது. என்பது. இதனை. ஹை.

“வீரமவ் வெற்றினெடு தெற்கேக வெற்றுவழி விடுவாபெனப் புகறலு மாறாகி விந்தம திகழ்ந்தோத வேதபத மட்டுங்கரத்தி னையெடாப் பேராமதன்மலை யழுத்தக் குலைந்தது பிலத்துடு போகி யதுவெண் ணீரூடி யன்பரொடு வன்பெய்தினாநிரய நெரிவீழ்தல் காட்டுகிலேபோல்.” என்பதன னறிக. இச்சரிதம் வேறுவகையாகவும் வழங்கும். அதாவது,

நாரதமுனிவர் ஒருகாலத்தில் விந்தமலையை யடைந்து, மேருமலையின் பிர பாவங்களையெடுத்துக் கூறி, அது மேருபர்வதத்தின்மேல் இகல்கொள்ளும்படி செ ய்து செல்ல, விந்தம் பேருருக்கொண்டு சூரியசந்திரர்முதலானார் செல்லவொட்டாது தடுத்து நின்றமைகண்ட தேவர், நாள் கோள்முதலியன நிலைமாரியது கருதி, பிரம லோகமடைந்து பிரமன்பால் முறையிட, அயன் பலதேவரோடும் பூவுலகமடைந்து காசிகரஞ் சேர்ந்து ஆங்குவடிக்கும் அகத்தியமுனிவரது ஆசீர்மத்தை யனுகி, அங் குள்ள பல அம்புதங்களைப் பார்த்து, உலோபாமுத்திரை யம்மையாரது காற்சவடு தோற்றக்கண்டு அதனைப் பணிந்து, முனிவரைத் தரிசித்து, அவர்பால் விந்தகிரியின் செயலைக் கூறி அதன் வீறுகுன்றச் செய்யும்படி வேண்டிக் கொண்டனர். முனிவர் அவர் வேண்டுகோளுக் கிரங்கி “அவ்வாறேயாக ” என விடையளித்து விடுத்து, தனது பத்தினியாராகிய உலோபாமுத்திரையாருடன் விந்தமலையை யடைந்தனர். அவரது வருகையைக் கண்ட விந்தபர்வதம் முனிவடிவேற்றுச் சிறிய உருவத்துடன் உடல் வியர்க்கவும், உள்ளம் பதைக்கவும், தலைநடுங்கவும், பெருமூச்சவிட்டு முனி வர் திருவடிகளைப் பணிந்தது. அப்பொழுது அகத்தியமுனிவர் “விந்தமே! இது முதல் யான் பொதியமலைசென்று, ஆங்கிருந்து மீண்டும் இவ்விடம் வருமெல்லையும் இவ்வாறே அடக்கமாக இருக்கக்கடவாய்” என்று தென்றிசைநோக்கிச் சென்றனர். என்பது. இதனை,

காசிகண்டம் - அகத்தியர்விந்தவரையையடைந்த அந்தியாயம்.

“கடலேழு மொருகுடங்கைக் கொண்டருறு முனிவருதல் காண்டலோடும் உடல்வேர்வு வரவுள்ளம் பதைபதைப்பத் தலைபணிப்ப வுயிர்ப்பு வீங்கிப் பழியுடு புகுவதெனப் பணிந்துமறைக் கிழவொழிற் படிவந் தாங்கித் தடமேரு வுடனிகலும் விந்தவரை முனிவனடி தாழ்த்த தன்றே.

தன்றுணைத்தா டொழுதெழுந்த விந்தவரை முகநோக்கித் தவத்தின் மிக்கோ
னின்றுமுதல் பொதியவரை நீங்கியா னிவ்வுழிமீட் டெய்து காறு
முன்றனது பேருருவ மீவ்வண்ண மிருக்கவென வுரைத்துப் போனான்
தென்றவிளங் குழுவியொடு தீந்தமிழு மினிதுலவுந் தென்பான் மன்னே.”—
எனவருவனவற்றா னறிக.

அகத்தியர் அலைகடல் குடித்த விஷயம் இப்புராணத்தில் இந்நிரன் பழி
தீர்த்த திருவிளையாடலில் வரும். அருந்தமிழ்க் கொண்டல் என்ற விஷயம் முன்விள
க்கப்பட்டது. அகத்தியர் தென்பால் துலைபெற நிறுத்தியது பின்வருமிடத்துக் கூறு
வாம். (2.க)

மூவகைச் சிறப்பு முள்ளதோர் தான மொழிகென முகமலர்ந்தரு
ள்கூர்ந், தியாவையு முணர்ந்தோன் முத்திமண் டபத்தி னிரிரு தொகை
யின்வந் திறக்குஞ், சேவலக் டமைபு மைங்கரன் றனையுஞ் சேவலங்
கொடியுடை வடிவேற், காவலன் றனையும் வடகிழ லமர்ந்த கண்ணுதற்
பரனையும் பணியா.

(இ-ள்.) (தலம் - தீர்த்தம் - மூர்த்தியாகிய) மூவகைப்பட்ட சிறப்பினையும்
பொருந்திய ஒரு (சைவ) தலத்தைத் தேவரீர் சொல்லியருளவேண்டும் என்று
வினாவு, (பூத பௌஷிய வர்த்தமான மென்னும்) எல்லாவற்றையுமுணர்ந்த அகத்திய
முனிவர் முகமலர்ச்சிகொண்டு அன்பு மிகுந்து, (அக்காசிப்பதியிலுள்ள) முத்திமண்ட
பத்திலே நான்கென்னுந் தொகைகொண்டுவந்து இறந்த கோழிகளையும், ஐந்து திருக்
கரங்களையுடைய விநாயகமூர்த்தியையும், அழகிய சேவற்கொடியையுடைய கூர்மை
யாகிய வேலாயுத மேந்திய சுப்பிரமணியமூர்த்தியையும், வடவால் விருகத்தின் கீழ்
வீற்றிருக்கும் நெற்றிக்கண்ணையுடைய தஷினாமூர்த்தியையும் வணங்கி. எ-று.

மாகனந்த நென்னும் வேதிய ஞானவன் திதோயுகத்தில், வேத முதலிய
நூல்களைக் கற்று வல்லவனாகி ஆசார தருமங்களைக் கைவிட்டுத் தேசசஞ்சாரஞ்
செய்து, காசினகரத்தை யடைந்து வசித்திருக்கையில், ஆண்டோர் புலையன் பெரும்பொ
ருள்கொண்டு அதனைத் தானமாக வேற்கும்படி பலரையும் வேண்டி அவ்வந்தனர்
யாவரும் வெறுக்க, கடைசியாய் இம் மாகனந்தனை யடைந்து “என்பாற் றுனம் பெ
றுதியோ” என, அவன் “கொடுவந்தவற்றை முழுதுமளித்தாம் பெறுவேன்” என,
அந்நீசன் அத்தற்கிணங்கி அவ்வாறே யளித்துப்போயினன். அதுகண்ட ஏனைய வேதி
யர் இவனும் நீசனே யென்று அக் காசிப்பதியை விட்டு விலக்க, தன் மனைவியையும்,
இரு மக்களையும் உடன்கொண்டு, கீகடதேயத்தை நோக்கிச் செல்வோன் கங்கா நீர்ந்
தக் காவடி கொண்டோபோலோரைத் துணையாகக்கொண்டு அவருடன் மறைந்து செல்
கையில், வேடர்கள் அவன் பொருளைக் கொள்ளுகொண்டு, மனைவிமக்களுடன் அவ
னையுங் கொலை செய்தனர். அவன் உயிரொழிகையில், காகியைக் கருத்திற் கொண்ட
புண்ணியவசத்தால் அக்கீகடதேயத்திலே பண்டைய வுணர்ச்சியுடன் சேவலாகவும்,
தன் மனைவி பெடையாகவும், மக்கள் குஞ்சுகளாகவும் அங்குச் சிலநாள் வசித்திருந்து
காசுக்குப் போவோர் பின் தொடர்ந்து சென்று, காகியில் முத்திமண்டபஞ் சேர்ந்து
ஆங்குச் சிறிதுகாலம் வாழ்ந்திருந்து இறந்து, தன் மக்கள்மனைவியோடு சிவகதியடை
ந்தனன். என்பது இதனை,

கா சி க ண் ட ம்.

“மக்களிருவர் பார்ப்பாக மடமா னோக்கி பேடாக

வொக்க வுறையு நாள்தனிற் காசிக் கேரு மவரோடுங்

செக்கர் நிறத்த கூர்வாய ரூட்டுச் சேவல் பெடைதொடரத்

தொக்க பார்ப்பி னொடுங்காசித் தொல்லை நகரிற் சென்றனனே.

செங்கட் கயவாய் மோட்டெருமை செழுநீர்ச் சூவனைப் போதருந்திப்
பங்கப் பழனத் துனைந்துழக்கப் பணில முழங்குங் காகியினிற்
றிங்க டவழ்ந்து விளிம்புரிஞ்சு முத்தி மாடத் திடைசேர
வங்க ணிறந்து படுபெற்றுகயிலை வளையி னடையுமால்—என முத்திமண்
டபத்தின் கதையுரைத்த அத்தியாயத்திற் காண்க. (௨௨.)

அங்கயற் கண்ணி தன்னையு மெந்தை யாலவா யானையு மிதய, பங்க
யத் திருத்திச் சமாதியி லிருந்து பரவச மடைந்துபார்ப் பதிக்குச், சங்
கர னருளிச் செய்தசங் கிதையைத் தாரக ணுடலிரண் டாகச், செங்கை
வேல் விடுத்த சேவக னெனக்குத் தெருட்டின னனையசங் கிதையிலே.

(இ-ள்.) எமது தாயாகிய அங்கயற்கணம்மையானாயும், திருவாலவாயில்
வீற்றிருக்கின்ற எமது தந்தையாகிய சோமசுந்தரக்கடவுளையும், தனது இதய தாமனாயி
லிருக்கச்செய்து, சமாதி கூடப் பரவசமாகி, உமாதேவியாருக்குச் சங்கரன் அருளிச்
செய்த (சங்கர) சங்கிதையை, தாரகாசுரனது உடல் இரு துண்டாக (எவறும்
படி), தமது செவந்த திருக்கரத்தேந்திய வேலாயுத்ததைச் செலுத்திய ஸ்ரீமுருகப்
பெருமான் எனக்கு உபதேசித்தனர். அந்தச் சங்கரசங்கிதையிலே. எ-று. (௨௩)

பெறற்கருந் தவஞ்செய் தகந்தெளிந் தரிதிற் பெறுங்கதி கேட்பவ
ர்க் கெளிதா, புறப்படுந் தலநீர் வியைமுச் சிறப்பு முள்ளதெத் தலந்தி
னுங் கழிந்த, சிறப்பினுங் கெண்ணெண் டிருவினை யாடல் செய்தருள்
வடிவெடுத்தேன்று, மறைப்பொருள் விளங்கு மாலவா யதனை மண்ணி
ன்மேற் சிவனுல கென்னும்.

(இ-ள்.) பெறுதற்கரிதாகிய தவங்களைச்செய்து மனந்தெளிவுற்று அரிதாக
அடையக்கூடிய மோகந்தை, கேட்பவர்கட்கு இலேசாகக் கிடைக்கச்செய்யுந் தல
மாய் நீங்கள் வினவிய (தலச்சிறப்புமுதல்) மூன்று சிறப்பினையும் உடையதும், எல்லா
த்தலத்தினு மேம்பட்ட சிறப்புடையதும், வேதப்பொருளாகவிளங்குஞ் சிவபெருமான்
திருவருளே திருமேனியாகக்கொண்டு அறுபத்துநான்கு லீலைகளியற்றி எக்காலத்தும்
(இடையறாது) வீற்றிருக்குந் திருவாலவா யென்னுந் திருப்பதியாம். அதனைப் பூவுலக
த்தின்பேரிற் சிவலோகமென்று (துல்கள்) சொல்லும். எ-று. (௨௪)

அத்தலத் தனைய மூலகைச் சிறப்பு மளவிலா வுயிர்க்கெலாங் கருணை
வைத்தவன் செய்த திருவினை யாட்டும் வளையுநங் கிழியவே லெடுத்த
வித்தக னெனக்கு விளம்பிய வாதே விளம்புவ னுமக்கென வந்த
வுத்தம முனிவர் யாவருங் கேட்க வுணர்த்துவான் கடலெலா முண்டான்.

(இ-ள்.) அந்தத் திருவாலவாயில் அத்தன்மையுடைய மூலகைப்பட்ட சிற
ப்புகளையும், எண்ணிறந்த ஆனம்கோடிக எல்லாவற்றிற்குங் கிருபைவைத்த சிவபெ
ருமான் செய்தருளிய (அறுபத்துநான்கு) திருவினையாடல்களையும், கிரௌஞ்சகிரியின்
மாப்பு கிழிய வேற்படையைத் தொட்டருளிய ஞானசொருபாகிய முருகக்கடவுள்
எனக்குத் திருவாய்மலர்த்தருளியவகையே உங்கட்குச் சொல்கின்றேனென்று, சத்த
சமுத்திரத்தையும் பாளஞ்செய்த அகத்தியமுனிவர் தம்பால் வந்த உத்தமத் தவஞ்
செய்த முனிவர்கள் யாவருங் கேட்கும்படி சொல்லத்தொடங்கினார். எ-று. (௨௫)

புராண வரலாறு

முற்றிற்று.

த ல வி சே ட ம்.

அறுசீர்க் கழ்நெடிலடி யாசிரிய விருத்தம்.

நாட்டமொரு மூன்றுடைய நாயகனுக் கன்புடையீர் நயந்து நீவீர், கேட்டதல மீண்டுரைத்த திருவால வாயதனுட் கிளைத்துப் பொன்னர், தோட்டலர்தா மரைமுனைத்த தொருதடமுஞ் சுந்தரச்செஞ் சோதி ஞான, வீட்டமென முனைத்தசிவ லிங்கமுமொன் றுளவினனு மிசைப் பக் கேண்மின்.

(இ-ள்.) ஒப்பற்ற திரிநேத்திரங்கனையுடைய சிவபெருமானிடத்தில் அன்பு பொருந்திய முனிவர்களே! நீங்கள் விரும்பிக்கேட்ட தலம் யாங்குடைய திருவாலவா யாம். அத்தலத்தில் நிறைந்து பொன்மயமாகிய அழகிய இதழ்களோடும் அலர்ந் துள்ள தாமரை முனைத்த தடாகமும், அழகிய செந்நிறம் பொருந்திய சோகிமயமாகிய ஞானத் தொகுதிபோல முனைத்த ஒரு சிவலிங்கக்குறியும் இருக்கின்றன. இன்னுஞ் சொல்லக் கேளுங்கள். எ-று.

(க)

திருவால வாய்க்கிணையா மொருதலமுந் தெய்வமணஞ் செய்யப் பூத்த மருவார்பொற் கமலநிகர் தீர்த்தமுமத் தீர்த்தத்தின் மருங்கின் ஞான வருவாகி யுறையோம சுந்தரன்போ லிகபரந்தந் துலவா வீடு தருவானு முப்புவனத் தினுமில்லை புண்மையிது சாற்றின் மன்னே.

(இ-ள்.) திருவாலவாய்க்குச் சமானமாகிய ஒருதலமும், தெய்வத்தன்மை யுடைய மணவீசம்படி விகசித்த மணநிறைந்த பொற்றாமரை (தீர்த்தத்தை) ஒத்த தீர்த்தமும், அப்பொற்றாமரையின்பக்கவில் ஞானசொருபமாய் வீற்றிருக்கின்ற சோம சுந்தரக்கடவுள்போல் இம்மை மறுமைப்பலன்களை அறுக்கிரகித்து அழியாத மோட்ச வீட்டையும் அறுத்திரகிக்கும் கடவுளுஞ் சொல்லுமிடத்து (சுவர்க்க மத்திய பாதல மென்னும்) மூவுலகங்களிலும் இல்லை. இதுவுண்மை. எ-று.

(உ)

அவ்வகைய மூன்றின்முதற் றலப்பெருமை தனைச்சுருக்கி யறையக் கே னெவ்வகைய வுலகத்துந் தருமதல மதிகமவற் றீறி லாத [ண்மி சைவதல மதிகமவற் றறுபத்தெட் டதிகமவை தமிலீ ரொட்டுத் தெய்வதல மதிகமவற் றதிகதல நான்கவற்றைச் செப்பக் கேண்மின்.

(இ-ள்.) அவ்வகைப்பட்ட (தலம் முதலிய) மூன்றில், முதலில் தலவிசே டத்தைச் சுருக்கமாகச் சொல்லக் கேளுங்கள். எவ்வகைப்பட்ட உலகங்களினும் புண்ணியக் கேடத்திரங்கள் சிறந்தன. அப் புண்ணியக் கேடத்திரங்களிலும் அழிதலில் லாத சைவஸ்தலங்கள் சிறந்தன. அச்சைவதலங்களில் அறுபத்தெட்டு ஸ்தலங்கள் சிறந்தன. அந்த அறுபத்தெட்டு ஸ்தலங்களில், தெய்வத்தன்மைபொருந்திய பதினா றுஸ்தலங்கள் சிறந்தன. அப்பதினா றுஸ்தலங்களுட் சிறந்த ஸ்தலங்கள் நான்காகும். அந்த நான்கு ஸ்தலங்களையுஞ் சொல்லக் கேளுங்கள். எ-று.

(ங)

அன்னமலி வயற்புலியூர் காசினகர் காளத்தி யால வாயா மின்னவளம் பதிநான்கிற் றிருவால வாயதிக மெவ்வா ரென்னிந் மின்னவிரம் பலங்காணக் காசினகர் வதிந்திறக்க வியன்கர் ளத்திப் பொன்னகரம் பத்தியினால் வழிபாடு செய்வளிக்கும் போகம் வீடு.

(இ-ள்.) அன்னப் பறவைகள் மிகுந்த வயல்களையுடைய சிதம்பரம்-காசி-திருக்காளத்தி-திருவாலவாய் என்பனவாம். இந்நான்குஸ்தலங்களிலும் திருவாலவாய் (என்னும்ஸ்தலமே) மேம்பட்டது. எவ்வகையாலென்றால், பின்னலைவீசுகின்ற பொன்னம்பலமாகிய சிதம்பரத் தன்னைத் தரிசித்தலாலும், காகநகரத் தன்னிடத்திற் சேலித் திருந்து மரித்தலாலும், பெருமைபொருந்திய திருக்காளத்தியென்னும் அழகிய நகரம் பத்தியோடு வழிபாடுசெய்தலாலும் (ஆன்மாக்களுக்கு) போகத்தையும் மோட்சத்தையுங் கொடுக்கும். எ-று. (ச)

அறந்தழையுந் திருவால வாய்கேட்ட வுடன்போக மளிக்கு மீண்டு பிறந்திறவாப் பேரின்பக் கதியளிக்கு மிதுவன்றிப் பிறழா தெங்கு நிறைந்தபர நெத்தலமும் படைப்பானித் தலத்தைமுத னிருமித் திங்ங் னுறைந்தருளி னுன்னறி யின்னமுள ததன்பெருமையுரைப்பக்கேண்மின்.

(இ-ள்.) தருமங்கள் (முப்பத்திரண்டும்) தழைத்தோங்கிய திருவாலவாய் (தன்பெயரைச்சொல்ல ஒருவர்) கேட்ட அப்பொழுதே (முன்னர்) போகத்தைத் தராநிற்கும். பின்னர் பிறந்து இவ்வாமற் பேரின்பமாகிய மோட்சத்தைத் தராநிற்கும். இதுவேயல்லாமல் எவ்விடத்துஞ் சமானமாக நிறைந்துள்ள சிவபெருமான் எல்லாஸ்தலங்களையுஞ் சிருட்டிசெய்யும் பொருட்டு இந்தத்தலத்தை முதலிற் சிருட்டித்து இவ்விடத்தில் எழுந்தருளி யிருக்கின்றனர். இதுவுமல்லாமல் இத்தலத்தின் பெருமை இன்னமும் இருக்கின்றது. யாம் சொல்லக் கேட்போக. எ-று. (ரு)

திருவால வாயென்று கேட்டவரோ யறம்பெறுவர் செல்வ மோங்குந் திருவால வாயென்று நினைத்தவரோ பொருளடைவர் தேவ தேவைத் திருவால வாயிடத்துக் கண்டவரோ யின்பநலஞ் சேர்வ றொன்றுந் திருவால வாயிடத்து வதிந்தவரோ வீட்டுநெறி சேர்வ ரன்றே.

(இ-ள்.) திருவாலவாயென்று (ஒருவர் சொல்ல) கேட்டவர்களே தருமப்பயனை யடைவார்கள். பல செல்வங்களும் நிறைந்தோங்கிய திருவாலவாயென்று நினைத்தவர்களே பொருட்பயனை யடைவார்கள். பிரமன் முதலிய தேவர்கட்குத் தேவ னாகவுள்ள சோமசுந்தரக் கடவுளைத் திருவாலவாயிடத்தில் தரிசித்தவர்களே எந்தக் காலமும் இன்பப்பயனையடைவார்கள். திருவாலவாயில் வாசஞ்செய்திருந்தவர்களே மோட்சவழியடைவார்கள். எ-று.

ஏகாரம் நான்கும் பிரிநிலைப் பொருளான.

(சு)

சுரநதிகுழம் காசிமுதற் பதிமறுமைக் கதியளிக்குந் தூநீர் வையை வரநதிகுழம் திருவால வாய்சேவன் முத்திதரும் வகிவோர்க் கீது திரனதிகம் பரகதியும் பின்கொடுக்கு மாதலினிச் சேவன் முத்தி புரனதிக மென்பதெவ னாதற்கதுவே யொப்பாமெப் புவனத் துள்ளும்.

(இ-ள்.) தேவநதியாகிய கங்கைகுழந்த காசிமுதலிய சிவஸ்தலங்கள் மறு ஜனனத்தில் மோட்சத்தைக் கொடுக்கும். பரிசுத்தமாகிய நீரையுடைய வையையென்னுஞ் சிறந்த நதி குழந்த திருவாலவாய் (தன்னிடத்தில் வாழ்வோர்க்கு) சேவன்முத்தியைக் கொடுக்கும். இம்மொழி மிகவும் கிச்சயம். பின்பு பரகதியையுங் கொடுக்கும். ஆனபடியால் இச்சேவன்முத்தி புரமாகிய திருவாலவாய் (மற்றை யெல்லாத் தலங்களிலும்) அதிகப்பட்டதென்று கூறுவதாற்பயனென்ன? எல்லாப்புவனங்களிலும் (தனக் கொப்பாகிய வேறொருதலம் இல்லாததால்) அதற்கு அதுவே ஒப்பாகும். எ-று. (எ)

ஆதலினிப் பதிவிட்டுப் பிறபதியிற் போய்நோற்போ ரங்கை கொண்ட சீதள்வா னமுதேய்ப்பத் தித்திக்கத் தேம்பெய்து செய்த கீம்பா

லோதனத்தைக் கைவிட்டுப் புறங்கையை நக்குவா ரொப்பா ரிந்த
மாதலத்தின் பெருமைவினை யாவரோ யளவிட்டு வழத்தற் பாலார்.

(இ-ள்.) ஆனபடியால் இம்மதுநாங்கரத்தில் (தவம்புரியாது) நீங்கி, மற்ற
ஸ்தலங்களுக்குச் சென்று விரதங்களை ஆச்சிரயிப்போர், தமது உள்ளங்கையிலுள்ள
ருளிரச்சிதங்கிய தேவாமிரத்தத்தைப்போலத் தித்திக்கும்படி தேனோடு கூட்டிச் சமை
த்த மதுரமாகிய பாற்சோற்றை (புசுக்காமல்) விட்டுவிட்டு, புறங்கை நக்குவாண்
யொப்பாவார். இந்தப் பெருமைபொருந்திய ஸ்தலத்தின் பிரபாவத்தை யாவர் தாம்
வளையறுத்துச் சொல்லுந் தன்மையுடையோர்? (ஒருவருமில்) எ-று. (அ)

மேற்படி வேறு.

மற்றைய தலங்க டம்மிற் பரிமகம் வாச பேய
மற்றயில் சோட சீக மக்கினிட் டோமம் யார்க்கு
முற்றரு மிராச சூய முதன்மக முடித்த பேறுஞ்
செற்றமி நெரிச பூர்ண முதலிட்டி செய்த பேறும்.

(இ-ள்.) மற்ற ஸ்தலங்களில் அசுவமேதம் - வாசபேயம் - குற்ற மில்லாத
சோடசீகம் - அக்கினிட் டோமம் யாவருக்குஞ் செய்து முடித்தற்கரிய இராசசூயம்-
இவைமுதலிய யாகங்களைச் செய்துமுடித்தலால் வரும் பலன்களும் வருத்துத் தலில்
லாத தரிசபூர்ணம் முதலிய இஷ்டிகளைச் செய்தலால் வரும் பலனும். எ-று.

இதுமுதல் மூன்றுபாடல்கள் குளகம்.

முக்கியமான யாகங்கள் இருபத்தொன்று — அவை அக்கினிஷ்டோமம் -
அத்தியக்கினிஷ்டோமம் - உத்தியம் - சோடசீ - வாசபேயம் - அதிராத்திரம் - அப்
தோரியாமம் - அக்கினியாதானம் - அக்கினிகோத்திரம் - தரிசபூர்ணமாகம் - சாது
ர்மாகியம் - நிருடபசுபந்தம் - ஆக்கிரயணம் - சௌத்திராமணி - அஷ்டகை - பார்வ
ணம் - கிராத்தம் - கிராவணீ - ஆக்கிரகாயணீ - சைத்திரீ - ஆசுவயுகி எனப்படும்.
இவற்றுள், அக்கினிஷ்டோமமுதல் அப்தோரியாம மிறுவாயுள்ள ஏழும் சோமலதை
கொண்டு செய்வனகவாகலின் சோமயாக மென்றும், அக்கினியாதனமுதல் சௌத்
திராமணி யிறுவாயுள்ள ஏழும் அவிசாற்செய்வன வாகலின் அவிர்யாக மென்றும்,
அஷ்டகைமுதல் ஆசுவயுகி யிறுவாயுள்ள ஏழும் யாகாக்கினிகொண்டுசெய்வன வாக
லின் பாகயாகமென்றும் பெயர்பெறும். அன்றியும் இவை ஏகாக்கினியானே முழக்
குஞ் கிறிய யாகமாக விருத்தலின், பாகயாகமென்றுஞ் சிலர் காரணங்கூறுவர்.

அசுவமேதம் இராசசூயம் முயலியவை காமியயாகங்களெனப்படும்.

வாசபேயம் - வேதியர் பனிரண்டுதினங்களில் இருபத்துமூன்று மேடங்க
ளாற் சிவப்பீரீதியாகச் செய்யும் யாகம். சோடசீகம் - ஐந்து தினங்களில் இரண்டு
மேடங்களாற் செய்யும் யாகம். இராசசூயம் - எல்லா அரசர்களுக்கும் வென்று, அவர்
கள் தமதேவல் வழிநிற்க, ஐந்து - ஏழு - ஒன்பது-பன்னிரண்டுதினங்களில் நான்கு
மேடங்களால் கூத்திரியர் செய்யும் யாகம். தரிசபூர்வம் - உவாக்களாகிய பூரண
அமாவாசைகளில் சிவப் பீரீதியாகச் செய்யுந் கிரியை; இதனையே இஷ்டியெனவுங்
கூறுப. (க)

எள்ளிழு தனைந் கன்னி யிவுளிரே ரியானே யில்லம்
வெள்ளியான் பொன்பூ ணுடை விளைவொடு பழன முன்னாட்
தள்ளரு மடிமை யாதி தானங்கள் செய்த பேறும்.
வள்ளறன் காசி யாதி பதிகளில் வதிந்த பேறும்.

(இ-ள்.) எண்ணெயும், அன்னமும், கன்னியும், குதிரையும், தேரும், யானையும், வீடும், வெள்ளியும், பசுவும், பொன்னும், ஆபரணமும், வஸ்திரமும், விளைவுடன்

வயலும், றினைத்துத் தள்ளுதற்கரிய அடிமையு முதலாகவுள்ள தானங்களைக் கொடுத்தலால் வரும்பலனும், சிவபெருமா நெழுந்தருளிய காசிமுதலிய புண்ணிய ஸ்தலங்களில் வாசஞ்செய்தலால் வரும் பலனும். எ-று.

புண்ணியஸ்தலங்கள் ஏழு, அவையாவன:—அயோத்தி, மதுரை, மாயை - காசி - காஞ்சி - அவந்தி - துவாரகை - என்பன. இதனை,

காசிகண்டம் - சத்தபுரியின் சிறப்புரைத்த அத்தியாயம்.

“காசிமா யாபுரி யவந்தி காஞ்சிமற்

ரேசைகொ ளயோத்திவண் டெனா யொப்பறு

மேசிலா மதுரையென் றிசைக்கு மேழ்பதி

மாசறு முத்தியை வழங்கு மென்பவே.” என்பதனு னறிக. (க0)

கங்கைகா ளிந்தி வாணி காவிரி கண்ண வேணி

துங்கபத் திராதீம் பாவி தூயதண் பொருரை முன்னாச்

சங்கையி னறிகண் முற்று மாடிய தவத்தின் பேறு

மங்கல மதுரை தன்னில் வைகலும் வதிவோர்க் கெய்தும்.

(இ-ள்.) கங்கை - காளிந்தி - சரஸ்வதி - காவிரி - கண்ணவேணி - துங்கபத்திரி - மதுராமகிய நீராயுடைய பாவி-பரிசுத்தமாகிய தண்ணிய தாமிரபர்ணி முதலாக, கணக்கில்லாத நதிகள் முழுவதுஞ் சென்று மூழ்கிய தவத்தால்வரும் பலனும், (ஆகிய இப்பலன்கள் யாவும்) மங்கலகரம்பொருந்திய மதுராபுரியில் எக்காலத்தும் வாசஞ்செய்வோர்க்கு (இலேசாக)க் கிடைக்கும். எ-று.

காளிந்தி- கருநிறமுடையது. இது சூரியபுத்திரி. கண்ணவேணி-சையகிரியினின்று இந்திரநீல பர்வதத்தருகே வருவது. தீர்த்தயாத்திரையுந் தவத்தின் ஒரு கூறுகக்கொள்க. இதன் பிரபாவத்தைக் காசிகண்டம்-தீர்த்தமதிமை யுரைத்த அத்தியாயத்திற் காண்க. (கக)

அன்னிய தலங்க டம்மி லாற்றிய பிரம கத்தி

பொன்னினைக் களவு செய்தல் கள்ளுண்டல் புனித வாசான்

பன்னியைப் புணர்த லின்ன பாதக மனைத்து மென்றுந்

தன்னிக ரால் வாயில் வதிபவர் தமைவிட் டேகும்.

(இ-ள்.) மற்றையஸ்தலங்களிற் செய்த பிரமஹத்தியும், பொன்னினைத்திருநதலும், கள்ளுண்ணலும், பரிசுத்தமாகிய ஆசாரியனது பத்தினியைப் புணர்தலுமாகிய இந்த (மஹா) பாதகங்களெல்லாம், தனக்குத்தானே நிகராகியமதுராபுரியில் எக்காலத்தும் வாசஞ்செய்பவர்களை விட்டொழியும். எ-று.

இந் நான்குமே மகா பாதகங்கள் எனப்படும். இம் மகாபாவிகளுடன் ஒரு வருடகாலங் கடழியுந்நோரும் மகா பாவிகளே யாவர், இதனை,

சூதசங்கிதை - கழுவாயுரைத்தபடலம்.

“மறையவர்த் செருத்தோன் கடிமது நுகர்ந்தோன்

வயங்குசெம் பொற்கள வாண்டோ

னிறையருட் குரவன் பன்னியைப் புணர்ந்தோ

னிகரலிக் கொடியரை யாரு

மறைவரான் மாபா தகொன வவனா

யடுத்தொரு வருடநட் டவரு

முறைதவிர் மாபா தகர்களே யென்ன

மொழிவதற் கையமொன் றின்றே.” என்பதனு னறிக.

மேற்கூறிய நாற்பெரும்பாவிகட்கும், அவரோடு கூடிய அஞ்சாம்பாவிக்கும்
பரிகாரம் வேண்டின், முறையே.

சிவதருமோத்தரம் - பரிகாரவியல்.

“அறிவிலனா யந்தணனை யதஞ்செய்தா னவல
னாயிரமா னினாநடுவே மண்டலத்தை யாக்கி
யறைகவத னடுவீருந்தே யீசான நியுத
மாக்கிகெ நிதியாளன் மகவினையை யாங்கே
பொறையுறவே சாந்திரா யணம்பின்பு புரிகை
பொதுவலது புலணந்தும் வென்றுதிரு நீற்றின்
அறையின்மக வருத்திரத்தை யறைந்துநினைந் தரனை

யையறுநான் மரணமுடி வறிந்தகொலை யறுமே ” என, பிரம
ஹத்திக்குப் பரிகார மில்லையாயினும், ஒருவாற்றாற் பரிகாரமும்,

“கனகமொரு கழஞ்சளவு கருத்தழிந்து கொண்ட
கன்வனுடல் சுடுகளரி யெல்லையினைக் கலந்தே
பனுகவகோ ரத்தைநியு தத்தைநிதி யாளன்
பனுகமகம் பொதுப்பிரமா பத்தியமே யல்லா
லெனைமுசலத் திரும்பாலே யெற்றுமன் னவனே
யென்றழிக வல்லது வெண் ணீற்றறையை யெய்தி
முனமுரைத்த முறைமுயலின் மோசனமே யாகு
மோகவினை முன்னுணர்வின் முற்றியதி வினையும்” — எனப்

பொன் திருடினவனுக்குப் பரிகாரமும்,

“பண்ணினவே லறிவிலனாய் மதுபானம் பார்ப்பான்
பரமேச னுலயத்திற் றற்புருடம் பகர்க
வெண்ணியுற விலக்கமக மியற்றிடுக நிதியன்
பராகமெனுங் கிருச்சரத்தை யியற்றியிடல் பொதுவே
வெண்ணெயழல் வெதுப்புவாய் வாக்கலுமா மன்றி
வெதுப்பியகோ சலம்பெருந்த வெண்கலமு மாகும்
புண்ணியவெண் ணீற்றறையி னுருத்திரத்தைப் புகன்று
பொருந்தலுமா முன்புகன்ற படியிரண்டும் போமே ”—எனக்

கட்குடித்தவனுக்குப் பரிகாரமும்,

“அற்றறிவு குருமினையை யொருநாளாற் றனைந்தா
னழலோம்புஞ் சாலைதனில் வாமத்தை யறைக
வுற்றிடவே யோரிலக்க மகமியற்றி நிதியன்
றத்தகிருச் சரமியற்ற வொக்குமிரு வருக்கு
மற்றலது குய்யத்தைப் பீசத்தைக் கருக்கான்
மாற்றியுணன் மறந்து திசை தெற்கியங்கி மரிக்க
முற்பகர்ந்த முறையுறவே நீற்றறையின் முயல்க
முயங்கிலறிந் திரண்டாநா ணரகனைத்து மூழ்கும்” —எனக் குரு

பத்தினியைப் புணர்ந்தவனுக்குப் பரிகாரமும்,

“கூடியவ ரிவர்தம்மு ளொருவனுடன் சரதங்
கூறிடுக நியுதமுறக் குலவரையி னுச்சி
மாடுடையன் புரிந்திடுக மகவினையை யாங்கே
வருந்திடுக மற்றையதி தபனத்தை மதித்து” —என நால்வகைப்

பெரும் பாவியருள், ஒருவனோடு உறவுகொண்டவனுக்குப் பரிகாரமும் கூறப்பட்டன. இப்பிராயச்சித்தங்களை மனுமுதலானோர் மாற்றியுங் கூறுப, விரிவஞ்சிவீதோம்.

மற்றைய தலத்திற் சாந்தி ராயண மதியந் தோறு
முற்றபே நிற்குக் கங்கு லுண்டியா லடைபே ருகு
மற்றைய தலத்தின் மாதப் பட்டினிப் பலத்தின் பேறிங்
குற்றொரு வைக லுண்டி யொழிந்தவர் பெறும்பே ருகும்.

(இ-ள்.) மற்றஸ்தலங்களில், சாந்திராயணவிரதத்தை மாதந்தோறும் ஆச் சிரயித்தலால் வரும் பலன் இம்மதுராபுரியில் இரவில் உண்ணுதலாகிய விரதத்தால் பெறும்பலனாகும். மற்ற ஸ்தலங்களில் மாதோபவாசவிரதத்தால்வரும் பலன் இம் மது ராபுரியில் ஒருநாள் வாழ்ந்து உணவொழிந்து விரதம் ஆச்சிரயிப்போர் பெறுகின்ற பலனாகும். எ-று. (கஉ)

அயனக ரடைந்து நான்கு திங்கனோன் பாற்றும் பேறிவ்
வியனக ரடைந்து நோக்கு மட்டமி விரத நல்கு
மயனக ரொத்தி யாறு திங்கனோன் பாற்றும் பேறிவ்
வியனகர்ச் சோம வார விரதமே யளிக்கு மன்றே.

(இ-ள்.) மற்றைய ஸ்தலங்களைச் சேர்ந்து நான்குமாதம் விரதம் ஆச்சிரயித் தலால் வரும்பலன் இந்தப் பெருமை மிக்க மதுராபுரியைச் சேர்ந்து ஆச்சிரயிக்கும் அஷ்டமிவிரதம் தரும். மற்றைய ஸ்தலங்களைச் சேர்ந்து ஆறுமாதம் விரதம் ஆச்சிர யித்தலால் வரும்பலன் இந்தப் பெருமை மிக்க மதுராபுரியில் ஆச்சிரயிக்குஞ் சோம வார விரதமே தரும். எ-று.

அஷ்டமிவிரதமென்பது சிவபெருமானேநோக்கி அஷ்டமித்திதியில் நோற் றும் ஓர் நோன்பு. (கச)

ஏனைய தலத்தி லோராண் டிணவொழிந் தியற்று நோன்பா
லானபே நிற்கு நோற்குஞ் சிவனிரா வளிக்கு மிங்கே
யுணவைம் பொறியும் வென்றோன் முப்பொழு துண்டு வைகித்
தானமர்ந் தாலுங் காலுண் டியற்றுமா தவத்தோ னாகும்.

(இ-ள்.) மற்றஸ்தலங்களில் ஒருவருடம் உணவைவிட்டு ஆச்சிரயிக்கும் விரதத்தினால் உண்டாகத்தக்க பலன், இம் மதுராபுரியில் ஆச்சிரயிக்குஞ் சிவராத்திரி விரதம் ஒன்றேதரும். குற்றம்பொருந்திய ஐம்புலங்களையும் வென்ற ஒருதபசி மூன்று வேளையும் புசித்து இம் மதுராபுரியிலே வசித்திருந்தாலும், அவன் வாயுபுகுணஞ் செய்து தவம்புரியும் பெருமைபொருந்திய தவத்தினனாவான். எ-று. (கரு)

இந்தநான் மாட மோங்கு மாலவா யிடத்தியா ரோனு
மந்தணர் தமக்கோர் முட்டி யருந்தவர் தமக்கோர் பிச்சை
தந்தவர் புறம்பு செய்த சோடச தானந் தம்மால்
வந்தபே றடைவர் பல்வே றுரைப்பதென் மதியான் மிக்கீர்.

(இ-ள்.) நான்மாடமென்று பெயர் கொண்டோங்கிய இம்மதுராபுரியில் எவராயினும் வேதியர்க்கு ஒரு பிடி அரிசியாவது, செய்தற்கரிய தவத்தினையுடையார் க்கு ஒரு பிச்சையாவது உதவினவர்கள், மற்ற ஸ்தலங்களிற்செய்த சோடசதானங் களால் வந்த பலனை அடைவாரானல் வேறு பல(வகையாக) யாம் சொல்லவேண்டு வதென்ன? அறிவிற்கிறந்த முனிவர்களே! எ-று. (கசு)

பல்வகைத் தலங்க ளெல்லாம் வைகிய பயனு மென்றும்
பல்வகைத் தீர்த்த மெல்லா மாடிய பயனு மென்றும்

பல்வகைத் தான மெல்லா நல்கிய பயனு மென்றும்
பல்வகைத் தான பூசை பண்ணிய தவத்தின் பேறும்.

(இ-ள்.) பலவிதப்பட்ட ஸ்தலங்களிலெல்லாம் வாசஞ்செய்த பலன்களும், பலவிதப்பட்ட தீர்த்தங்களிலெல்லாம் எந்நாளும் ஸ்நானம்செய்த பலன்களும், பலவிதப்பட்ட தானங்களெல்லாம் எந்நாளும் கொடுத்த பலன்களும், பலவிதப்பட்ட பூசைகளை எந்நாளும் செய்த தவத்தின் பலன்களும். எ-று.

இதுமுதல் மூன்றுபாடல்கள் குளகம்.

(க௭)

பல்வகைத் தவங்க ளெல்லா முற்றிய பயனுந் தூய
பல்வகை மந்தி ரத்தி லெய்கிய பயனு நூலின்
பல்வகைக் கேள்வி யெல்லா மாய்ந்துணர் பயனும் யோகம்
பல்வகை ஞான மெல்லாம் பயின்றுணர்ந் தடங்கும் பேறும்.

(இ-ள்.) பலவிதப்பட்ட தவங்களையெல்லாம் செய்துமுடித்த பலன்களும், புனிதமாகிய பலவிதப்பட்ட மந்திரங்கள் ஜபித்தலால் வரும் பலன்களும், பலவிதப்பட்ட தூல்களின் எல்லாக் கேள்விகளையும் ஆராய்ந்துணர்ந்த பலன்களும், பலவிதப்பட்ட யோகங்களையெல்லாம்பயின்று ஞானநிலையறிந்து அடங்கிய பலன்களும். எ-று.

அனையதொல் பதியி லென்றும் வைகுவோ ரடைவ றொன்றா
லினையதொல் பதிக்கு நேர்வே றில்லையிப் பதியின் மேன்மை
தனையறி பவரா ரீசன் றுன்னறி யாத லாலே
வினையெவல் பவரங் கெய்தி வதிவதே வேண்டு மாதோ.

(இ-ள்.) அத்தன்மைத்தாகிய அனுகியாயுள்ள மதுராபுரியில் எந்நாளும் வாசஞ்செய்வோர் பெறுவாரானால், இந்தப் புராதனமாகிய மதுராபுரிக்குச் சமானமாகிய வேறு ஸ்தலம் (எங்கும்) இல்லை. இந்த மதுராபுரியின் பெருமையையுணர்ந்தவர் எவர்? சிவபெருமானென்றே யறியுங்கள். ஆனபடியால் வினைச்சம்பந்தத்தை வெல்லவேண்டினவன் அம்மதுராபுரியை யடைந்து (ஆண்டு) வசித்தல் வேண்டும். எ-று. (க௯)

மேற்படி வேறு.

கைத்தலநான் கிரண்டிடைய மலர்க்கடவுண் மேலொருநாட் கயிலை யாதி
யெத்தலமு மொருதுலையிட் டித்தலமு மொருதுலையிட் டிரண்டுந் தூக்க
வுத்தமமாந் திருவால வாய்பிகவுங் கனத்ததுகண் டிலகின் மேலா
வைத்ததல மிதுவென்றா லிதன்பெருமை யாவலோ வழுத்தற் பாலார்.

(இ-ள்.) தாமரைமலரில் வீற்றிருக்கின்ற இருநான்கு திருக்கரங்களையுடைய பிரமதேவன் முன்னொருகாலத்தில், திருக்கைலாய முதலிய எல்லாத் தலங்களையும் (ஒரு தராசின்) ஒரு தட்டிலிட்டு இம்மதுராபுரியையும் ஒரு தட்டிலிட்டு இரண்டையுந் தூக்க, சர்வோத்தமத் தலமாகிய மதுராபுரி மிகவுங் கனத்திருத்தலைக்கண்டு (அப் பிரமதேவன்) சர்வலோகங்களிலும்மேலாக நிச்சயித்ததலம்இதுவானால் இம்மதுராபுரியின் பெருமையை எவர்தாம் எடுத்துச்சொல்லவல்லவர் (எவருமிவர்)? எ-று. (உ௦)

அத்திருமா நகரின்பேர் சிவநகரங் கடம்பவன மமர்ந்தோர் சிவன்
முத்திபுரங் கன்னிபுரந் திருவால வாய்மதுரை முடியா ஞானம்
புத்திதரும் பூவுலகிற் சிவலோகஞ் சமட்டிவிச்சா புரந்தென் கூடல்
பத்திதரு துவாதசார் தத்தலமென் றேதுவினாற் பகர்வர் நல்லோர்.

(இ-ள்.) அந்தச் செல்வயிருந்த நகரத்தின் பெயர் ஒவ்வோர் காரணங்களால் சிவநகரமென்றும், கடம்பவனமென்றும், ஆண்டு வாசஞ்செய்வோரது (சிவன் முத்தியை அடையச்செய்யுங் காரணத்தால்) சிவன்முத்திபுரமென்றும், (தடாதகைப்

பிராட்டியார் கன்னிப்பருவத்து அரசரிமை நடாத்தின காரணத்தால்) கன்னிபுரமென்றும், (சிவபெருமான் தமது கங்கணமாகிய சர்ப்பத்தினால் அந்நகரத்தினெல்லையுள்ளவுபடுத்திய காரணத்தால்) திருவாலவாயென்றும், (குலசேகரபாண்டியன் கடப்பவனத்தை யழித்து நகர்செய்து சாந்தி செய்யக்கருதியபோது சிவபெருமான் தமது சடையிலணிந்த சந்திரகலையைச் சிந்த அது அந்நகரமுழுதஞ் சாந்திசெய்து மதுரமயமாக்கிய காரணத்தால்) மதுரை என்றும், அழியாதஞானத்தையுஞ் சிவயோகத்தையுங் கொடுப்பதால், பூலோகத்திலுள்ள சிவலோகமென்றும், (சிவஞான முதலிய எல்லா ஞானங்களையுந் தருதலால்) சமட்டி விச்சாபுரமென்றும், தென்றிசையிலுள்ள கூடல் என்றும், சிவபக்தியைத்தருந் துவாதலாந்தத்தல் மென்றும் பெரியோர்கள் சொல்லுவார்கள். எ-று.

இங்கு விரிக்காத காரணங்களை இப்புராணத்தில் ஆங்காங்கு பின்னர் வருமிடத்துக்காண்க. (உஉ)

என்றுதலச் சிறப்புடைத்த குறுமுனிவ நெதிரறவோ ரிறும்பு தெய்தி நன்றுதலப்பெருமையருள்செய்தனைகேட்டுடலெடுத்தநயப்பாடெல்லாமின்றடைந்தேமினிச்சுவணபுண்டரிகச்சிறப்பதனையிசைத்தியென்குஞ்ஞன்மடக்கியகருணைக்குன்றனையான்வரன்முறையாற்கூறுகின்றான்.

(இ-ள்.) என்று (இவ்வகையாக) தலச்சிறப்பைக் கூறியருளிய குறுமுனிவர் எதிவோ முனிவர்களெல்லாரும் வியப்படைந்து தலவிசேடத்தைக் கூறியருளினர். அதனை நன்றாகக்கேட்டு (மானிடச்) சரீரமெடுத்ததனால் உண்டாகிய பலனெல்லாவற்றையும் இப்பொழுதே பெற்றோம். இனிப்பொற்றாமரைத் தீர்த்தத்தின் விசேடத்தைக் கூறியருளவேண்டுமென்று வினவ, வீந்தகிரியின் வீரடக்கிய கிருபாமலை போன்ற அகத்தியமுனிவர் வரன்முறையாகச் சொல்லத்தொடங்கினார். எ-று.

குறுமுனிவன் = குறுகிய வடிவுடையவன் ; அகத்தியன். (உஉ)

மேற்படி வேறு.

விரதமா தவத்தீர் காணின் வெவ்வினை யெல்லாம் வீட்டிச்
சரதமாப் போக நல்குந் தமனிய முளரி, வந்த
வரவமக் கனகக் கஞ்சப் பெருமையும் வளனு நன்கா
வுரைசெய்துந் கேண்மி நென்னு முனிவர னுணர்கு மன்தோ.

(இ-ள்.) விரதங்களை (ஆச்சரியத்தலே) சிறந்த தவமாகக்கொண்ட முனிவர்கள்! (கண்ணல்) தரிசித்தால் தீவினைகளையெல்லாம் அழித்து, சத்தியமாகப் போகங்களைக்கொடுக்கும் பொற்றாமரை தோன்றிய வரலாறும், அப்பொற்றாமரைத் தீர்த்தத்தின் மஹாத்மியமும் வளப்படும் நன்கு விளங்கச் சொல்லுகிறோம் கேளுங்கள் என்று முனிசிவோஷ்டராகிய அகத்தியமுனிவர் சொல்லத்தொடங்கினார். எ-று.

வளம்-வளன். மொழியிறுதிப்போலி. (உஉ)

த ல வி சே ட ம்

முற்றிற்று.

தீ ர் த் த வி சே ட ம்.

அறுசீர்க் கழிநெடிலடி யாசிரிய விருத்தம்.

கண்ணகன் குடுமி மாடக் கடிபொழி லால வாயி
னண்ணலம் பெருமை யாரோ யளப்பவ ரவிர்தன் முத்த
வெண்ணகை யுமையா ளன்பு விளைமுகச் செவ்வி போலத்
தண்ணறுங் கமலம் பூத்த தடப்பெருந் தகைமை சொல்வாம்.

(இ-ள்) இடமகன்ற சிகரங்களை யுடைய மாடங்கள் பொருந்திய வாசனை
தங்கிய சோலைகள் சூழ்ந்த திருவாலவாயில் வீற்றிருக்கின்ற அழகிய சோமசுந்தரப்
பெருமானது பிரபாவங்களை அளவிட்டுச் சொல்லுவோர் எவர்? (ஒருவருமில்ர். ஆயி
னும்) விளங்குகின்ற முத்தினை நிகர்த்த வெள்ளிய தந்தபந்தியையுடைய உமாதேவி
யாரது அன்பு சுரக்குந் திருமுகத்தின் பொலிவுபோலக் குளிர்ந்த நல்லவாசனை பொ
ருந்திய பொற்றாமரைமலர்ந்த தீர்த்தத்தின் பெருஞ்சிறப்பினை (எம்மார் கூடியவரை
யில்) சொல்லுவோம். எ-று.

(க)

ஆற்றினுக் கரசாங் கங்கை காவிரி யாதி யாறும்
வேற்றுரு வாய முந்நீர் வேலையும் பிறவுங் காருந்
தோற்றுமுன் றன்னை யாட்டச் சுந்தர மூர்த்தி செங்க
ணேற்றினன் கண்ட தீர்த்த மாசூழ் தெவ்வா றென்னின்.

(இ-ள்.) இத்தீர்த்தம் நதிகளுக்கரசாகிய கங்கை காவிரிமுதலிய நதிகளும்,
வேறுபட்டவழவாகிய மூன்றுவகை நீரையுடைய சமுத்திரமும், மற்றுள்ளனவும்,
மேகங்களுந் தோன்றுவதற்கு முன் தம்மைத் திரும்புச்சுனஞ்செய்விக்க, சோமசுந்தர
மூர்த்தியாகிய செவ்விய கண்களையுடைய இடபவாகன சூடராகிய சிவபெருமான்
தோற்றச்செய்த தீர்த்தமாகும். அஃது எவ்விதமென்னில் (சொல்லுவோம்.) எ-று.

முந்நீரொன்பது. ஆற்றுநீர் - ஊற்றுநீர் - மழைநீர் என மூன்று நீரையுடைய
தெனவும், கிருட்டி - திதி - சங்காரமாகிய முத்தொழிற் குணங்களையுடையதெனவும்
பொருள்படும். இது பண்புத்தொகைப் புறத்துப்பிறந்த அன்மொழித் தொகைக்
காரணப் பெயர். எ-று.

(உ)

அசுளமா யுலக மெல்லா மொடுக்கியந் நெறியே யார்க்கு
நிகளமாம் விருத்தி தோன்ற நினைவற நினைந்து நிற்குந்
துகளிலா வறிவா னந்த சுந்தரச் சோதி மேடை
சுகளமா முருவங் கொண்டு தானொரு விளையாட் டாலே.

(இ-ள்.) நிஷ்களவழிவமாய் எல்லாவகங்களையும் ஒடுக்கி, அந்த (ஒடுக்கிய)
முறைமைப்படியே எல்லாருக்கும் பந்தமாகிய விருத்தி தோன்றும்படி, நினைப்பற
நினைந்து நிற்குந் சூற்றமில்லாத ஞானானந்தரூபியாகிய சிவபெருமானே முற்காலத்தி
லே சுகளத்திருமேனிகொண்டு ஒரு திருவிளையாட்டைச் செய்யக்கருதி. எ-று.

இதுமுதல் மூன்று பாடல்கள் குளகம்.

(ங)

ஐவகைச் சிவத்ததுவங்களுள் ஒன்றாகிய சத்தித்ததுவத்தை அதிகீரமித்து கின்ற ஞானஸ்வரூபமாகிய சிவத்ததுவத்தில் அக்கிராந்த விந்து பரசிவமாய் அகிஷ் மத்துச் சத்தசிவமாய்த் தான் நின்றலான் “அகனமாய்” என்றும், விந்து முதலிய உபாதானத்திரயங்களால் முறையே தோற்றுவித்த சத்தாகத்த மிச்சிரமமாகிய அகில முழுவதும் அவ்வுபாதானத்திரயங்களிலொடுக்கி, அம்முறையே மலசேடத்தான் அவ் வகிலங்களை யுதிப்பித்தலான் “உலகமெல்லா மொடுக்கி அந்நெறியே யாக்கும்” என்றும், தநு கரண புவன போகங்களில் தலைப்பட ஞானக்கிரியைகளை விளங்கச் செய்த லான் “நிகளமாம் விருத்தி தோன்ற” என்றும், தனக்கெனச் சங்கற்பயிலாதவனாகிய தலைவன் ஆன்மாக்களின் வினைக்கிடாகத் தனது சத்தியின்வழி சங்கற்பமுற்று நிற்ப னாலான் “நினைவற நினைந்து நிற்கும்” என்றும், எல்லாவற்றையுந் தானே யறியும் பேரறிவும் அவ்வறிவில் ஆனந்தமுமுடைய சுயஞ்சித்தாய் நின்றலான் “துகளிலாவறி வானந்தச் சுந்தரச் சோகி” என்றும், இத்தகைய இறைவன் திருவினையாடல் கருதிச் சுகளத் திருமேனி யேற்றமையான் “சுகளமா முருவங் கொண்டு” என்றுங் கூறினர்.

இதமுதல் மூன்றுபாடல்கள் குளகம்.

(ங)

முக்கண னரவப் பூண நூலினன் முகிழ்வெண் டிங்கட்
செக்கரஞ் சடையன் சூல கபாலத்தன் செங்க ணேற்றன்
மைக்கருந் கயலுண் கண்ணி வாமத்தன் முன்னும் பின்னும்
பக்கமு நந்தி யாதி கணுதிபர் பரவிச் சூழ.

(இ-ள்.) திரிநேத்திரங்களை யுடையவரும், சர்ப்பத்தை உபவீதமாக அணிந் தவரும், அரும்பிய வெண்பிறையைச் சூடிய அழகிய செவ்வானம்போன்ற சடையை யுடையவரும், சூலகபாலங்களை யேற்கியவரும், செவ்வியகண்கள் பொருந்திய இட பத்தை (வாகனமாக) உடையவரும், மைகீட்டிய கரியசேற்கெண்டையைச்செயித்த கண்களையுடைய உமாதேவியாரா இடப்பாகத்திலுடையவரும் ஆகிய சிவபெருமான், முன்னும் பின்னும் இருபக்கமும் (ஆகிய இடங்களில்) திருநந்திதேவர் முதலிய சிவ கணத்தலைவர்கள் துதித்துப் புடைசூழ்ந்துவரவும். எ-று.

(ச)

சென்றுதன் மேனித் தேசாற் றிசையெலாம் விளங்கச் செங்கண்
வென்றிகொ ன்ருக வேந்த னகரமும் விபுதர் வேந்தன்
பொன்றிகழ் நகரும் வேதன் புரமுமால் புரமு மேலைத்
தன்றிரு நகருஞ் சென்று சஞ்சரித் தாடி மீள்வான்.

(இ-ள்.) தமது திருமேனியின் ஒளியால் எல்லாத்திக்குகளும் விளங்கும் படி சென்றருளி, செவ்விய கண்களையுடைய வெற்றிபொருந்திய சர்ப்பராசனாகிய ஆதிசேடனது நகரத்திலும், தேவர்களுக்கு இறைவனாகிய இந்திரனது பிரகாசிக் கின்ற பொன்னுலகத்திலும், பிரமனது உலகத்திலும், திருமாலினது உலகத்திலும், இவைகளுஞ் மேலுள்ள தமது சிவஞானச் செல்வம்பொருந்திய சிவலோகத்திலுஞ் சென்று சஞ்சரித்துத் திருவினையாடல் புரிந்து திரும்புவர். எ-று.

உரகம்=பாம்பு. உரம்=மார்பு; கம்=நடத்தல். உரம்+கம்.

உரகவேந்தன் நகரம்-பாதலம். விபுதர் வேந்தன் பொன்றிகழ் நகரம்- அம ராவதி, வேதன்புரம் - மனோவதி, மால்புரம் - வைகுந்தம் என்க. (ரு)

அன்னபோ தயனுந் தேவர்க் கரசனு மாழி வேந்து
முன்னர்வந் திறைஞ்சி யேத்த முனிவரும் பேறு நல்கித்
தன்னக ரடைந்து நீங்காத் தனிப்பெருங் கணத்தி னோ
யின்னருள் சுரந்து நோக்கி யிலிங்கத்திற் புழுது மெல்லை.

(இ-ள்.) அக்காலத்தில் திசைமுகமும், இலையவர்க்கதிபனாகிய இந்திரனும், (சுதரிசனமென்னும்) சக்ராயுதத்தையுடைய திருமாலும், திருமுன்வந்து பணிந்து துதிக்க, சந்தோஷத்தோடு வரங்களைக் கொடுத்து, தமது நகரமாகிய திருவாலவையை யடைந்து, நீங்காத ஒப்பில்லாத பெரிய கணத்தலைவர்களை இனிய திருவருள் சரந்து பார்த்து, சிவலிங்கக் குறியிற் சென்றருளும் காலத்தில். எ-று. (சு)

வேத்திரப் படையோ னாதி கணதிபர் வீழ்ந்து பால
நேத்திர வன்பர்க் கன்ப நிரஞ்சன நிருத்தா னந்த
சாத்திர முடிவுந் தேறாத் தனிமுத லொருவ வென்னாத்
தோத்திர வகையா லேத்தித் தொழுதொன்று வினவல் செய்வார்.

(இ-ள்.) பிரம்பாகிய திருப்படையேந்திய திருநந்திதேவர் முதலிய கணதிபர்கள் (சாஷ்டாங்கமாக வீழ்ந்து) நமஸ்கரித்து, திருநெற்றிக்கண்ணையுடையவரே! களங்கமில்லாதவரே! ஆநந்தத்தாண்டவஞ் செய்பவரே! வேதசாஸ்திரங்களின் முடிபும் உணர்த்தற்கரிய ஒப்பில்லாத ஒரு முழுமுதற்பொருளாக உள்ளவரே! என்று, தோத்திரபுலங்களாகத் துதிசெய்து வணங்கி ஒன்று வினாவுகின்றார்கள். எ-று.

ஐயவிவ் விலிங்க மூர்த்திக் காட்டவு மடியே மூழ்கி
யுய்யவுங் கங்கை யாதி நதிகளு முலகத் துள்ளோர்
மையறு தடாக நீரு மற்றிலை யிருமைப் பேறுஞ்
செய்யவோர் தீர்த்த மிங்குண் டாக்கெனச் செப்ப லோடும்.

(இ-ள்.) ஐயனே! இச்சிவலிங்கமூர்த்திக்குத் திருமஞ்சனஞ் செய்யவும், அடியேங்கள் ஸநாநஞ்செய்து உச்சிவிக்கவும், கங்கைமுதலிய (புண்ணிய) நதிகளும், உலகத்திலுள்ளவரது வினையை யொழிக்குந் தடாகத்தீர்த்தங்களும் (இங்கே) இல்லை. (ஆதலின்) இம்மை மறுமைப் பலன்களூந் தரத்தக்க ஓர் தீர்த்தத்தை ஈண்டு உண்டாக்கவேண்டுமென்று விண்ணப்பஞ் செய்யவும். எ-று. (அ)

அத்தகை யிலிங்க மூர்த்திக் கடுத்ததென் கீழ்சா ராக
முத்தலை வேலை வாங்கி நாட்டினான் முதுபார் கீண்டு
பைத்தலைப் பாந்தன் வேந்தன் பாதலங் கீண்டு போயெண்
கைத்தலப் பிரம னண்ட கடாகமுங் கீண்ட தவ்வேல்.

(இ-ள்.) அத்தன்மையுடைய சிவலிங்கமூர்த்திக்கு அடுத்த தென்கீழ்த்திசையின் பக்கமாய், சூலத்தை யெடுத்து (பூமியில்) ஊன்றியருளினார். (அந்தச் சூலாயுதம்) பழமையாகிய நிலவுலகத்தை ஊடுருவி, படம் பொருந்திய தலையையுடைய ஆதிசேடன். வீற்றிருக்கும் பாதல லோகத்தையும் ஊடுருவிச்சென்று, எட்டுக்கைகளை யுடைய பிரமதேவனது அண்டகடாகத்தையும் கிழித்தது. எ-று. (சு)

அவ்வழிப் புறம்பு சூழ்ந்து கிடந்தபே ராழி யூழிப்
பொளவநீ றொன்ன வோங்கப் பாணியா லமைத்து வேணித்
தெய்வநன் னீரைத் தூவிக் கலந்துமா தீர்த்த மாக்கிக்
கைவரை கபாலி நந்தி கணத்தினை நோக்கிக் கூறும்.

(இ-ள்.) அவ்விடத்திலிருக்கும் நீரானது (சக்ரவாளகிரியினது) புறம்பு சூழ்ந்து கிடந்த பெரும்புறக் கடல் போலவும், ஊழிக்காலத்தில் (பெருக்கெடுத்து வரும்) கடனீர்போலவும் (பெருக்கெடுத்து) மேலோங்க, (அப்பெருக்கை அடங்குவென்று) திருக்கரத்தால் அடக்கி, தமது சடாடவியிலுள்ள தெய்வீகம்பொருந்திய நல்ல கங்காசலத்தைத் தெளித்துக் கலந்து பெரிய தீர்த்தமாகச்செய்து, திருக்கரத்திலேந்திய (பிரம) கபாலத்தை யுடைய சிவபெருமான் திருநந்திதேவனாயும் (ஏனைய) கணத்தலைவர்களையும் பார்த்துத் திருவாய்மலர்ந்தருளுகின்றார். எ-று. (க0)

இன்னமா தீர்த்தந் தன்னை யெனைப்பல தீர்த்தங் கட்டு
முன்னம்யா மிங்கு கண்ட முதன்மையா லாகி தீர்த்த
மென்னலா மினியுண் டாக்குந் தீர்த்தங்க ளெவைக்கு மேலாய்
மன்னலாற் பரம தீர்த்த மெனப்பெயர் வழங்க லாகும்.

(இ-ள்.) இந்த மகத்தாகிய தீர்த்தத்தை ஏனைய பல தீர்த்தங்கட்கும் முற்
பட்டு யாம் இவ்விடத்துண்டாக்கிய முதன்மையினால், ஆதிதீர்த்தமென்று சொல்ல
லாம். இனி நாம் உண்டாக்கும் எல்லாத் தீர்த்தங்கட்கும் இது மேலாக நிலபெறுத
லால், பரமதீர்த்தமென்றும் பெயர் வழங்கத்தக்கதாகும். எ-று. (கக)

மருட்கெட மூழ்கி னோர்நன் மங்கலம் பெறலா னும்
மருட்சிவ தீர்த்தமாகும் புன்னெறி யகற்றி யுள்ளத்
திருட்கெட ஞானன் தன்னை யீதலான் ஞான தீர்த்தந்
தெருட்கி தரலான் முத்தி தீர்த்தமென் றிதற்கு நாமம்.

(இ-ள்.) அஞ்ஞானமகலும்படி (அத்தீர்த்தத்தில்) ஸ்நானஞ் செய்தவர்கள்
நல்ல நன்மைகளைப் பெறுதலால், (இத்தீர்த்தத்திற்குப்) பெயர் அருளுடைய சிவதீர்
த்தமாம். புன்மையாகிய (தீய) செயல்களை யொழித்து, மனதிற்பொதிந்த (அஞ்
ஞான) இருள்கெடும்படி ஞானம் (ஆகிய ஒளியைத்) தருவதால் ஞானதீர்த்தமென்றும்,
மயக்கமொழிந்த மோகத்ததைத் தருவதால், மோகத்தீர்த்தமெனவும் இத் தீர்த்தத்
திற்கு (காரண)த் திருநாமங்களாம். எ-று. (கஉ)

குடைந்துதர்ப் பணமுஞ் செய்து தானமுங் கொடுத்தம் மாடே
யடைந்தெழுத் தைந்து மெண்ணி யுச்சரித் தன்பா லெம்மைத்
தொடர்ந்துவர் திறைஞ்சிச் சூழ்ந்து துதித்தெமை யுவப்பச்செய்தோ
ருடம்பெடுத் ததனா லெந்த வுறுதியுண் டதனைச் சேர்வார்.

(இ-ள்.) (இத்தீர்த்தத்தில்) ஸ்நானஞ்செய்து (விதிப்படி) தர்ப்பணத்தை
யுஞ் செய்து, (வேதியருக்குத்) தானங்களையுங் கொடுத்து, அத்தீர்த்தத்தருகேசேர்ந்து,
திறைவந்தெழுத்தையும் (உபதேசக்கிரமப்படி) உச்சரித்து, அன்போடு எம்மைவழி
பட்டு விரும்பி வணங்கிப் பிரதக்கணஞ்செய்து துதித்து, எம்மை மகிழ்ச்செய்தவர்கள்
(மானுட) தேகமெடுத்ததனால் எந்தப் பலனை யடையவேண்டுமோ அந்தப்பலனை
யடைவார்கள். எ-று. (கக)

இந்தநீ ரெம்மை யாட்டி னேழிரண் டிலகின் மிக்க
வந்தமி நீர்த்த மெல்லா மாட்டிய பயன்வந் தெய்தும்
வந்தினின் மூழ்கி யிங்கு வைகுநங் குறியை யுங்கள்
சிந்தையி லார்வம் பொங்கப் பூசனை செய்யி னென்னு.

(இ-ள்.) இந்தத் தீர்த்தத்துரீரால் எம்மை யபிதேகித்தால், பதினாஞ்
லோகங்களிலு மேம்பட முழுவில்லாத தீர்த்தங்க ளெல்லாவற்றையும் அபிதேகஞ்
செய்வதால் வரும் பலன்கள் முற்றும் வந்து கைகூடும். (ஆனபடியால்) வந்து இத்
தீர்த்தத்தில் ஸ்நானஞ்செய்து இவ்விடத்து வீற்றிருக்கும் நமது அருட்குறியாகிய சிவ
லிங்கத்தை உங்கள் மனதில் ஆசையதிகரிக்கும்படி அருச்சனை செய்யுங்கள் என்று
திருவாய்மலர்ந்தருளி. எ-று.

இதுமுத விரண்டுபாடல்கள் ஞாகம்.

(கச)

விண்ணவர் தம்மின் மேலாம் வேதிய னாகி நின்ற
பண்ணவன் முனந் நீரிற் படிந்துதன் னனுஞ்ஞ யாலே

யண்ணலங் கணத்தி னேனா மூழ்குவித் தனாதி யாய
புண்ணிய விவிங்கந் தன்னுட் புகுந்தினி திருந்தான் மன்னே.

(இ-ள்.) இமையவர்களில் மேலானவராகிய அந்தணராகி நின்ற சிவபெருமான் அந்தத் தீர்த்தத்தில் ஸ்நானஞ்செய்து, தமது திருவாணையினம் பெருமை பொருந்திய கணத்தலைவர்களையும் (அத்தீர்த்தத்தில்) ஸ்நானஞ்செய்வித்து, அநாதி யாயுள்ள பரிசுத்தமாகிய சிவலிங்கத்துட்சென்று அந்தர்த்தானமாகி வீற்றிருந்தருளினர். எ-று. (கடு)

அந்தமா நீரா னந்தி யாதியோர் விதியாற் சோம
சுந்தரன் முடிமே லாட்டித் துகளறப்பூசையாற்றிச்
சிந்தையில் விழைந்த வெல்லா மடைந்தனர் செம்பொற் கஞ்சம்
வந்தவா றிதுவத் தீர்த்த மகிமைபு முரைப்பக் கேண்மின்.

(இ-ள்.) அந்த மகத்துவமுள்ள தீர்த்தத்தினால், திருநந்திதேவர் முதலிய கணபிர்கள் சோமசுந்தரப்பெருமானது திருமுடிமேல் (ஆகம)விதிப்படி அபிஷேகஞ் செய்து, குற்றமறப்பூசையியற்றி, மனதில் விரும்பிய எல்லாப்பலன்களையும் அடைந்தார்கள். செவந்தபொற்றாமரைத்தீர்த்தம் வந்தவழியிதுவாகும். அந்தத்தீர்த்தத்தின் மகிமையையுஞ் சொல்லக்கேளுங்கள். எ-று. (கக)

வளையெறி தரங்க ஞான வா வியை நோக்கிற் பாவத்
தளையறு மூழ்கின் வேண்டுங் காமிய மெல்லாஞ் சாரு
முளமுற மூழ்கு மெல்லை முழுக்கொன்றற் குலகத் துள்ள
வளவறு தீர்த்த மெல்லா மாடிய பயன்வந் தெய்தும்.

(இ-ள்.) சங்குகளையெறிநின்ற அலைகளையுடைய ஞானமயமாகிய அந்த (பொற்றாமரை)த் தீர்த்தத்தைத் தரிசித்தால், பாவத்தொடக்கு ஒழியும். (அதில்) ஸ்நானஞ்செய்தால், விரும்பிய இஷ்டகாமியங்களெல்லாங் கைகூடும். மனம் ஒரு சேர ஸ்நானஞ்செய்யுங்காலத்தில் ஒவ்வொருமுழுக்கிற்கும் உலகத்திலுள்ள எல்லையில்லாத எல்லாத் தீர்த்தங்களிலும் ஸ்நானஞ்செய்தலால் வரும் பலன்களெல்லாம் வந்து கைகூடும். எ-று. (கக)

மெய்யைமண் ணாதி கொண்டு விதிவழி சுத்தி செய்து
மையறு வருண சூத்த மந்திர நவின்று மூழ்கிற்
றுப்பமா தீர்த்த மெல்லாந் தோய்ந்துநான் மறைபு மாய்ந்தோர்
கையிலெப் பொருளு மீந்த காசறு பேறு நல்கும்.

(இ-ள்.) உடலையிருத்திகை முதலானவைகளால் (ஆகம)விதிப்படி சுத்தஞ் செய்து, குற்றமற்ற வருண சூத்த மந்திரத்தை யுச்சரித்து ஸ்நானஞ்செய்தால், பரிசுத்தமாகிய பெரிய எல்லாத் தீர்த்தங்களிலும் ஸ்நானஞ்செய்து, நான்கு வேதங்களையும் ஆராய்ந்துணர்ந்த வேதியர்கையில், எல்லாப் பொருள்களையுந் தானங்கொடுத்தலால் வருங் குற்றமற்ற பவன்களைத் தராிற்கும். எ-று.

சூத்தம் - சூத்தமென்னும் வடமொழித்திரிபு.

மண்முதலியவை :- ஒன்பதுவகை மண்களும், எழுவகைத்தளிர்களும், பஞ்சகவ்வியங்களும்.

“அரககவிளந்துழாய்புளியால்சம்புமூலம்
புரசைமால்கரிக்கடமும்புரவிமந்திரமும்
கரிசிலானிரைத்தொழுவமுங்கல்விநூல்விதியின்
வரிசையாலெடுத்திடப்படுமென்களொன்பதுமே.”

“தளிர் துழாய்புளிசம்புகவிலும்வடமரசு
விளரிலாவறுகென்பனவிளம்புகவ்வியங்க
ளனவில்தீர்தரும்நல்லமறிகபாறயிர்நெய்
வளரிலாவியகோசமயமிவையாகும்.”— எனவருந் திருவானைக்காப்
புராணத்தானறிக. (கடி)

தெய்வவித் தீர்த்தந் தன்னை நினைவின்றித் தீண்டி னாலு
மவ்விய வினையி னீந்தி யரும்பெறல் வீடு சேர்வ
ரிவ்வுரை மெய்யே யாகு மென்னெனின் மனத்தா லன்றி
வெவ்வழி தீண்டி னாலுஞ் சுடுமனல் விடுமோ வம்மா.

(இ-ள்.) தெய்வத்தன்மையுடைய இந்தத் தீர்த்தத்தை நினைப்பின்றிப் பரி
சித்தாலும் பொருமைமுதலிய தீவினையாகிய கடலினின்று நீந்திப் பெறுதற்கரிய
மோகமாகிய கரையை யடைவார்கள். இந்த வார்த்தை சத்தியமேயாம். ஏனென்
றால், நினைப்பில்லாமல் வெவ்விய நெருப்பைத்தொட்டாலும், அது சுடுமல்லாமற்
சுடாதுபோமோ. எ-று.

அம்மா - வியப்பிடைச்சொல். “அம்ம வுரையசை கேண்டினென் றாகும்”
என்றார். (கக)

ஆருமந் நீரி லென்று மாடினார் சீவன் முத்தி
சேருவ ரந்நீ ராடுஞ் சிறப்புறு பயனுக் கொவ்வா
வாருண மாக்கி னேய மந்திர பிவையுன் னான
பேருணர் வளிக்கு நானஞ் செய்தவர் பெறும்பே றெல்லாம்.

(இ-ள்.) நிறைந்துள்ள அத்தீர்த்தத்திலே எப்பொழுதும் ஸ்நானஞ்செய்த
வர்கள் சீவன்முத்திபெறுவார்கள். அந்தத் தீர்த்தத்தில் ஸ்நானஞ்செய்தலால் வருஞ்
சிறப்பு மிகுந்த பலன்களுக்கு, வாருண மந்திரஸ்நானம் ஆக்கினேய மந்திரஸ்நானம்
ஆகிய இவை முதலான ஞானத்தைத்தரும் ஸ்நானஞ்செய்தவர்கள் பெறும் பலன்க
ளெல்லாம் ஒப்பாகமாட்டா. எ-று.

ஆருமென்றதற்கு எவளோனும் எனப் பொருள்கூறிலும் பொருந்தும்.

வாருணமுதலிய ஸ்நானங்கள் எண்வகை. அவை வாருணஸ்நானம் - ஆக்கி
னேய ஸ்நானம் - மந்திரஸ்நானம் - மானசஸ்நானம் - திவ்வியஸ்நானம் - மாருதஸ்நா
னம் - பார்த்திபஸ்நானம் - கௌரவஸ்நானம் எனப்படும். அவற்றுள், வாருணஸ்நா
னம் - ஜலத்தில் மூழ்குதல். ஆக்கினேய ஸ்நானம் - அக்கினி சம்பந்தமான பஸ்மத்
தை உத்துளானஞ்செய்தல். மந்திரஸ்நானம் - சத்தியோஜாதமுதலிய மந்திரங்களை
யுச்சரித்தல். மானசஸ்நானம் - பிரணவோச்சாரத்துடன் தியானித்தல். திவ்வியஸ்நா
னம் - சூரியகிரணத்துடன் தோற்றியமழையிற் கிழக்குநோக்கி ஏழடிநடத்தல். மாருத
ஸ்நானம் - காற்றிற்கலந்த பசுவின் பாததுளியில் எதிரிட்டிச் செல்லல். பார்த்திப
ஸ்நானம் - சிவாலயம் அல்லது நதிகளிலுள்ள மிருத்திகையைக் குழைத்துத் திரிபுண்
டரமாகத் தரித்தலும், குழைத்த தீர்த்தத்தைப் புரோகூழித்துக் கொள்ளுதலுமாம்.
கௌரவஸ்நானம் - ஆசிரியர் பாததீர்த்தத்தை மூழ்குதலும், புரோகூழித்துக்கொண்டு
உட்கொள்ளுதலுமாம். என்பர்.

இவற்றுள், வாருணம் - ஆக்கினேயம் - மந்திரம் - மானசமென்னும் முந்திய
நான்கும் நீத்தியம் எனவும், திவ்வியம் - மாருதம் - பார்த்திபம் - கௌரவமென்னும்
பிந்திய நான்கும் நைமித்திகம் எனவும் பெயர் பெறும். திவ்வியம்-மகேந்திரமௌ
வும், மாருதம் - வாயவ்வியமௌவும், வழங்காநிற்கும்.

இவற்றின் விரிவு முதலியவற்றைக் காமிகாகமத்தும், சைவபூஷணத்தும் கண்டுகொள்க. இவையேயன்றி, காபிலம் முதலாக ஸ்நானம் பலதிறப்பதும், அவை வந்துழிக்கூறுவாம். (௨௦)

அன்னநீர் தனையு மாடி யாலவா யுடைய நாதன்
றன்னையும் பணிவோன் மேலைப் பரகதி தன்னைச் சாரு
மென்னநன் நூலிற் சொன்ன பவித்திர மெவைக்கு மேலாய்ப்
பன்னரும் புனித மான பவித்திர மாகி நிற்கும்.

(இ-ள்.) அந்தப் பொற்றாமரைத் தீர்த்தத்திலும் ஸ்நானஞ்செய்து, திருவாலவாயையுடைய சோமசுந்தரப் பெருமானையும் பணிகின்றவன், மறுபிறப்பிலே மேன்மைதங்கிய மோகூப்போகத்தையடைவானென்று, நல்ல நூல்களில் எடுத்துச்சொல்லிய (அத் தீர்த்தமானது) பரிசுத்தம் பொருந்திய எல்லாத் தீர்த்தங்கட்குஞ் சிறந்து சொல்லுதற்கரிய புனிதமாகிய பரிசுத்த தீர்த்தமாய் நிலைபெற்றிருக்கின்றது. எ-று.

பவித்திரம் - பாவத்தை விலக்கத்தக்கது. (௨௧)

ஆதர விலனா யந்நீ ராடினோன் சுவர்க்கஞ் சேரு
மாதர வுளனாய் மூழ்கி வானவ ராதி யானோர்க்
காதர வரிசி யெள்ளுந் தருப்பண மமையச் செய்தோ
னாதர வேள்வி முற்று மாற்றிய பயனைச் சேரும்.

(இ-ள்.) (இஷ்டபோகங்களில்) ஆசையில்லாதவனாய் அந்தத் தீர்த்தத்தில் ஸ்நானஞ் செய்தவன் சுவர்க்கம் (முதலிய காமியங்களை) அடையப்பெறுவான். (இஷ்டபோகங்களில்) ஆசையுடையவனாய் ஸ்நானஞ்செய்து வானவர் முதலானவர்கட்கு விருப்பத்தோடு அரிசியையும் என்னையுங் கொண்டு தருப்பணத்தை விதிமுறை பொருந்தச்செய்து முடித்தவன், அன்புடன் யாகங்கள் எல்லாவற்றையுஞ் செய்தலால் வரும் பலன்களை யடைவான். எ-று. (௨௨)

ஏனைமா தலங்க டம்மி லிருந்துசெய் விரதம் பூசை
தானமா தரும் மோமந் தவஞ்செபந் தியானந் தம்மா
லானமா பயனிற் கோடி யதிகமா மடைந்து மூழ்கி
ஞானமா தீர்த்த ஞாங்க ரிருந்தவை நயந்து செய்யின்.

(இ-ள்.) ஏனைய மகாஸ்தலங்களிலிருந்து செய்யும் விரதங்கள் - பூசைகள் - தானம் - பெரிய தரும் - ஓமம் - தவம் - செபம் - தியானம் (ஆகிய இவைகளால்) வருவதாகிய பெரிய பலனைக்காட்டிலும், ஞானவடிவாகிய பெரிய பொற்றாமரைத் தீர்த்தத்தையடைந்து (அதில்) ஸ்நானஞ்செய்து, (அதன்) களையிலிருந்து விரதமுதலிய வற்றை ஆசையுடன் செய்தால் (அதனால்) வரும் பலன் ஒருகோடியதிகமாம். எ-று.

பிறந்தநா ளந்நீர் மூழ்கின் மேலைவெம் பிறவிப் பௌவ
மறிந்திடு மறிதேள் கும்ப மதிகளின் மூழ்கித் தென்பா
லுறைந்தவர் பொருட்டுப் பிண்ட முதவினா லவர்தா மாழ்ந்து
நிறைந்திடு பிறவிப் பௌவ நின்றுமே லெழுவ ரன்றே.

(இ-ள்.) பிறந்த நகூத்திரத்தில் அந்தத் தீர்த்தத்திலே ஸ்நானஞ்செய்தால் தொன்றுதொட்டுள்ள பெரிய பிறவியாகிய கடல் வற்றும். கித்தினை - கார்த்திகை - மாசி என்னும் மாதங்களில் (அதில்) ஸ்நானஞ்செய்து பிதிரர்கள் பொருட்டுப் பிண்டங் கொடுத்தால் அவர்கள் அமிழ்ந்துள்ள ஆழமாகிய பிறவிக்கடலிலிருந்து (நீங்கி) மோகூமாகிய கலையைச் சேருவார்கள். எ-று.

மறி=ஆடு. தேள்=விருச்சிகம். ரும்பம்=ருடம். இவை முறையே மேட ராசியிற் சூரியன் சஞ்சரிக்குஞ் சித்திகாமாதத்தையும், விருச்சிகராசியிற் சூரியன் சஞ்சரிக்குங் கார்த்திகாமாதத்தையும், ரும்பராசியிற் சூரியன் சஞ்சரிக்கும் மாசுமாதத்தையு முணர்த்தின. (உச)

அத்தட மருங்கின் யாவர் தென்புல மடைந்தோர் தங்கள் சித்தமா சகற்ற வேண்டிச் செய்கடன் முடிக்கி னன்னோ ரெத்தனை யெண்ணோந் தாலு மெள்ளுக்கா யிரமாண் டாக வத்தனை யாண்டு மட்டு மவரைவின் னாள் வைப்பார்.

(இ-ள்.) தென்றிசை யடைந்துள்ள பிதிரர் தங்கள் மனமுதலிய திரிகரணங்களால் தேடிய பாவங்களை நீக்கக் கருதி, அந்தத் தீர்த்தத்தின் கரையில், செய்யுங்கடன்களைச் செய்துமுடிக்க அப்பிதிரர்கள் பொருட்டு எத்தனை எள்ளை அவர்கள் நேர்ந்தாலும் ஒரொள்ளுக்கு ஓராடிரம் வருடமாக அவ்வளவு வருடமட்டும், (மனப் பரிசுத் தத்துடன்) அப்பிதிரர்களைச் சுவர்க்கலோகமாள் (அவர்கள்) நிறுத்துவார்கள். எ-று.

“யாவர் தென்புலமடைந்தனரோ அவர்களுடைய சித்தமாசகற்றவேண்டி அத்தடமருங்கிற் செய்கடன் முடிக்கின் முடிப்போர் எத்தனை எண்ணேர்ந்தாலும் எள்ளொன்றுக் காயிரம் ஆண்டாக அவரை விண்ணாளைவப்பர்.” என முடித்துக் கொள்க. (உரு)

மூவகை யுலகி லுள்ள தீர்த்தமு முறையா லென்றுஞ் சேவகஞ் செய்யு மிந்தத் தீர்த்தமெந் நாளு முழுகி யேவரந் நீரா லென்று மீசனைப் பூசை செய்வோ ராவரிப் பிறவி தன்னி லவர்கதிற் கரையைச் சார்வார்.

(இ-ள்.) (சுவர்க்க-மத்திய-பாதலமென்னுந்) திரிலோகங்களிலுமுள்ள தீர்த்தங்களெல்லாம், கிரமப்படி எக்காலமுஞ் சேவித்து ஏவல்வழிநிற்கும் இந்தத்தீர்த்தத்தில் எக்காலமும் ஸ்நானஞ் செய்து, எவர் எப்பொழுதும் அந்தத் தீர்த்தநீராற் சிவ பெருமானைப் பூசை செய்வரோ, அவர் இந்தப் பிறப்பிலேயே மோட்சக்கரையை யடைப்பெறுவர். எ-று. (உச)

விடுத்திட லரிய நித்த வேள்விமா விரதம் வேதம் தடுத்திட லரிய தானந் தவமிவை தரும்பே நெல்லா மடுத்ததன் கரையில் வைகி யீசனை யருச்சிப் போர்க்குக் கொடுத்திட புண்ணி யத்திற் கோடியி லொன்றுக் கொவ்வா.

(இ-ள்.) விடுத்தற்கரிய (அக்கினிஷ்டோமமுதலிய) நித்திய ஆகுதியும், பெரியவிரதம் - வேதமோதல் - தடுத்தற்கரிய தானம் - தவம் (முதலாகிய) இவைகள் தரும் பலன்களையாவும், அத்தீர்த்தத்தின் கரையிற் சென்றிருந்து, சிவபெருமானை அருச்சனை செய்வோர்க்குத் தானங்கொடுக்கும் புண்ணியப்பலன்களிற் கோடிப் பங்கில் ஒருபங்குகாயினும் ஒப்பாகமாட்டா. எ-று. (உஎ)

உம்மையிற் பிறவி தோறு நியமநல் லொழுக்கம் பூண்டு பொய்ம்மையில் விரதந் தானந் தவஞ்செய்து புனித ராகிச் செம்மைநன் னெறியு ணின்ற சித்தருக் கலகித் தீர்த்த மிம்மையி லடைந்து நித்த மாடுதம் கெய்தா தன்றே.

(இ-ள்.) கீழ்ப்போன பிறவிகளில், நியமமாக நல்லொழுக்கங்களைப் பூண்டு, உண்மையாகிய விரதத்தையும் தானத்தையும் தவத்தையுஞ்செய்து, பரிசுத்தமுடைய வர்களாகி, நடுவுநிலைமையாகிய நல்லொழுக்கத்தினின்ற சித்தமுடையவர்களுக்கன்றி

இத்தீர்த்தமானது (மற்றையோர்க்கு) இப்பிறப்பிலடைந்து நாடோறும் ஸ்நானஞ் செய்தற்குக் கிட்டாது. எ-று, (உஅ)

மேற்படி வேறு.

மதிககிரோ னிடத்தொடுங்கு தினந்திங்கட் பிறப்பரவம் வாயங் காந்து, கதிர்கடமை விழுங்குதினம் விதிபாத மிந்நாளிற் கருதி மூழ்கித் துதிகடருப் பணந்தானம் புரிதன்மனு வோதுதலத் தொகையொன் றற் கொன், மதிகபல னம்முறைநா ருயிரநா ருயிரமோ ரனந்த மாகும்.

(இ-ள்.) சந்திரன் சூரியனிடத்தில் ஒடுங்குந்தினமாகிய அமாவாசையும், மாதப்பிறப்பும், (இராகுகேதுக்களாகிய) சர்ப்பங்கள் வாயைத்திறந்து சந்திரசூரியர்களை விழுங்குங் கிரகணகாலமும், விதிபாதமுமாகிய இந்தப் புண்ணியதினங்களில் (இத்தடகாமியங்களை) நினைத்து ஸ்நானஞ்செய்து, துதித்தல் - தர்ப்பணஞ்செய்தல் - தானங் கொடுத்தல்- மந்திரஞ்செய்தல் ஆகிய அத்தொகையுள் ஒன்றுக்கொன்று அதிகபலன் கொடுப்பதாகும். (எப்படியென்றால்) அம்முறைப்படி ஒன்றுக்கு நூறும், (ஒன்றுக்கு) ஆயிரமும், (ஒன்றுக்கு) நூறாயிரமும், (ஒன்றுக்கு) ஒரு அனந்தமுமாம். எ-று.

விதிபாதம் என்பது யோகங்கள் இருபத்தேழுனுள் ஒன்று. இது பிதர் கர்ம விசேடங்களுக்குரிய சிரார்த்தவகை தொண்ணூற்றாறில் ஒன்றென்பர். (உக)

பொருவரிய தகர்த்திங்க டிலரத்திங்க ளிவையுதிக்கும் போது மூழ்கி னெருபதின யிரமடங்காஞ் சுறவுகவைத் தாளலவ னுதிப்பின் மூழ்கி னிருபதின யிரமடங்கா மிந்திரவி யிடத்தொடுங்கு மிந்து வாரம் வருவதறிற் தாடிமனு வோதன்முதற் செயினனந்த மடங்குண் டாகும்.

(இ-ள்.) சமானயில்லாத சித்தினாமாதம், அற்பிகாமாதம் ஆகிய இவை பிறக்கும் (புண்ணிய) காலங்களில் ஸ்நானஞ்செய்தால் (மற்றமாதங்களில் வரும் பலன்களைக் காட்டிலும்) ஒருபதினாயிரம்பங்கு அதிகபலனாகும். தைமாதம்- ஆடிமாதம் ஆகிய இவை பிறக்கும் (புண்ணிய) காலங்களில் ஸ்நானஞ்செய்தால் இருபதினாயிரம் பங்கு அதிகமாம். சந்திரன் சூரியனிடத்து ஒடுங்குகின்ற அமாவாசை சோமவாரத்தில் வருவதறிந்து (அத்தீர்த்தத்தில்) ஸ்நானஞ்செய்து மந்திரஞ்செய்தல் முதலியவைகளைச் செய்தால் அனந்தம்பங்கு அதிகபலன் உண்டாகும். எ-று.

தகர் = ஆடு. கவைத்தாள் அலவன் = பிளவுபட்டகாலையுடையநண்டு. (உ௦)

பிரயாகை தனின்மகர மதிநாண்முப் பதுங்குடைந்து பெறும்பே றிர்த்தத், தினாயார்பைந் தடத்தொருநான் மூழ்குவோன் பெறும்விரத சீலம் பூண்டு, வரையாம லொருவருடம் படிந்துமையை யமரசிகா மணியாம் வேத, வரையானே வழிபடுமேன் மலடிக்கு நன்மகப்பே றுண்டா மன்னே.

(இ-ள்.) (காசுநகரத்திலுள்ள) பிரயாகைத் தீர்த்தத்தில் தைமாதமுப்பது நாள்களும் ஸ்நானஞ் செய்தலால் அடையும் பலன் இந்த அலைகள் பொருந்திய பசியிபாற்றாமரைத்தீர்த்தத்தில் ஒருநாள் ஸ்நானஞ்செய்வோன் பெறுவான். விரதமாகிய நல்லொழுக்கத்தை மேற்கொண்டு இடைவிடாமல் ஒருவருடம் ஸ்நானஞ்செய்து அங்கயற்கண்ணம்மையையும் தேவர்கள் கிகாமணியாகிய வேதங்களை அருளிச்செய்த சோமகந்தரக்கடவுளையும் பூசிப்பாளாயின் மலடிக்கும் சற்புத்திரப்பேறு உண்டாகும்.

முப்பதும் என்ற உம்மை முற்றும்மை. மலடிக்கும் என்பதிலுள்ள உம்மை இறந்தது தழீஇய எச்சவும்மை. (உக)

எண்ணுதைய நதிவாவி வழுவான மாதீர்த்த மெல்லா மிப்பொற், புண்டரிகத் தடத்திலொரு கோடியிலோர் கூறுநிகர் போதா வீது, கண்டதன லறந்தீண்டப் பெற்றதன னற்பொருளங் கையா லள்ளிக், கொண்டதன லின்பநலங் குடைந்ததனற் பேரின்பங் கொடுக்கு மன்றே.

(இ-ள்.) அஷ்டதிகிலுமுள்ள நதிவழுவந் தடாக வழவுமான பெருமை பொருந்திய தீர்த்தங்களெல்லாம் இந்தப் பொற்றாமரைத் தீர்த்தத்தால் உண்டாகும் ஒருகோடிப் பலனுள் ஒரு பங்குக்கும் ஒப்பாகாவாம். (எவ்வாறென்னில்) இந்தத் தீர்த்தம், தரிசித்தலால் தருமத்தையும், பரிசித்தலால் மிக்க திருவியத்தையும், அழகிய கையினால் அள்ளி (உட்கொள்ளுதலால் இன்பப்பலனையும், அதில் ஸ்நானஞ் செய்தலால் மோட்ச இன்பத்தையும் கொடுக்கும். எ-று. (௩௨)

மேற்படி வேறு.

முன்னவ னருளிச் செய்த காரண முறையால் லன்றி
யின்னமிப் புனித வாழிக் கேதுவா லெய்து நாம
மின்னவிர் சடையான் சென்னி மேவிய கங்கை நீரிற்
பின்னது கலந்த நீரார் பெறுஞ்சிவ கங்கை யென்றும்.

(இ-ள்.) முழுமுதற்கடவுளாகிய சிவபெருமான் திருவாய்மலர்ந்தருளிய காரணமுறையால் அல்லாமலும், இன்னமும் இப்பரிசுத்தமாகிய பொற்றாமரைத் தீர்த்தத்திற்குக் காரணத்தால் வரும் பெயர்கள், பின்னல்போலும் பிரகாசிக்கின்ற சடையையுடைய சிவபெருமானது திருமுடியிற் பொருந்திய கங்காசலத்தில் அந்தத் தீர்த்தம் பிறகு கலந்ததன்மையால், சிவதீர்த்தமெனவும் (பெயர்)பெறும். எ-று.

மின்னவிர் சடையான் சென்னிமேவிய கங்கைநீரென்றது.

பண்டொருகாலத்தில், சிவபெருமான் திருக்கைலாயகிரிக் கருகிலுள்ள ஓர் நந்தனவனத்தில் உமாதேவியாரோடு உல்லாசமாக உலாவுகையில், தேவியார் ஓர் விளையாடல் தருதிப் பின்புறம்போந்து பெருமானது இருவிழிகளையும் கைகளால் மறைப்ப, அண்டாண்ட பிரமாண்டங்களு நிருண்டு சர்வான்மாக்களுந் துன்புற்றன. அது பொழுது அமலர் தமது நெற்றியின் இடையே ஒரு திருவிழி தோன்றுவித்துச் சூரிய சந்திரர் முதலிய கடர்கட் கொளியெய்வித்தனர். தேவியார் அதுகண்டு பெரிதும் அச்சமுற்று, இறைவர் திருவிழிகளைப் பொத்திய இருகரங்களையும் இமைப்பொழுதி லெடுத்தனர். பார்ப்பதியாருக்கு எய்திய அச்சத்தால் கைவிரல்கள் பத்திலும் வெயர்வுதோன்றிப் பத்துக்கங்கைகளாகிச் சத்தசமுத்திரங்கட்கு வழிகொண்டன. அந்நீர்ப்பெருக்கைக் கண்ட தேவர்முதலானார் ஊழிக்காலம் எதிர்பாராது நேர்ந்ததென்று உளங்குலைந்து உம்பர்நாதனை யடைந்து பல்வகையாகத் துதிபுரிந்து தமக்குக் கங்கையால் நிகழ்ந்துண்பத்தைக்கூடலிலேண்ட, கருணைமர்த் தியாகியகண்ணுதல் அவர்கள் இடுக்கண்களையக் கருதி அக்கங்கையைத் தமது கட்டினையால் வருவித்துத் தமது சடைக்கற்றையின் ஓர் முனையிலணிந்தனர் என்பதாம். (௩௩)

அலகிலாத் தீர்த்தத் தம்மு ளதிகவுத் தமமாய்த் தோன்றி
யில்கலா லிதனைத் தீர்த்த வுத்தம மென்ப ராய்ந்தோர்
பலவிதழ் விரித்துச் செம்பொற் பங்கய மலர்ந்த நீரா
லுலகவர் யாரும் பொற்றா மரையென வுரைப்ப ரன்றே.

(இ-ள்.) எண்ணிறந்த தீர்த்தங்களுள் உத்தமோத்தமமாகத் தோன்றி விளங்குதலால், துலாராய்ச்சியுடைய பெரியோர் இந்தத்தீர்த்தத்தை உத்தமத்தீர்த்தமென

வுங் கூறுவர். பல இழக்களை விரித்துச் செவந்த பொற்றாமரைமலர் புஷ்பித்தன்மை யால், உலகத்தவர் யாவரும் பொற்றாமரைத்தீர்த்த மெனவுங் கூறுவர். எ-று. (௩௪)

தருமமுன் னாகு நான்குந் தருதலாற் றரும தீர்த்த
மருமைசா லருத்த தீர்த்த மரும்பெறற் காம தீர்த்த
மிருமைசேர் முத்தி தீர்த்த மென்பதா மினைய தீர்த்தம்
வெருவரு பாவ மென்னும் விறகினுக் கெரியா மன்றே.

(இ-ள்.) தரும முதலாகிய நான்கு புருஷார்த்தங்களையுங் கொடுத்தலால், தருமதீர்த்த மெனவும், அருமை மிருந்த பொருட்டிலீர்த்த மெனவும், பெறுதற்கரிய இன்பதீர்த்த மெனவும், பெருமைதங்கிய முத்திதீர்த்த மெனவுங் கூறப்படுவதாம். இத்தன்மையாகிய தீர்த்தமானது அச்சத்தைத்தரும் பாவமாகிய விறகுக்குப் பெரு நெருப்பாகும். எ-று.

அறம் - பொருள் - இன்பம் - வீடு என்பவை நான்கும் புருஷார்த்த மெனப் படும். இவற்றைத் தருமார்த்த காமிய மோகூ மென்பது வடநூலார்கூற்று.

வெரு என்பது முதனிலைத் தொழிற்பெயர். (௩௫)

இவ்வருந் தலத்தி னுன்ற பெருமையு மெரிகரீல் செம்பொற்
றெய்வத் தபதும தீர்த்தப் பெருமையுஞ் செப்பக் கேட்டோ
ரொவ்வமில் போகம் வீடு பெறுவொன் றிசைத்தான் முந்நீர்ப்
பெளவமுண் டமரர் வேந்தன் பரிபவ விழுமந் தீர்த்தோன்.

(இ-ள்.) இந்த அருமையாகிய ஸ்தலத்தினது சிறந்த பெருமையையும் ஒளிவீசந் தெய்வத்தன்மையுடைய செவந்த பொற்றாமரைத் தீர்த்தத்தின் பெருமையையும் (ஒருவர்) சொல்லக் கேட்டவர்கள் துன்பமில்லாத போகத்தையும், மோகூ த்தையும் பெறுவார்களென்று, முந்நீராகிய சமுத்திரத்தைப் பாளஞ்செய்து, தேவ ராசனாகிய இந்நிரனது துன்பத்தைத் தவிர்த்த அகத்தியமுனிவர் திருவாய்மலர் தருளினர். எ-று.

அகத்தியமுனிவர் சமுத்திரசலத்தைப் பாளஞ்செய்து தேவேந்நிரனது துன்பத்தைத் தொலைத்த சரிதத்தைப் பின்வரும் இந்நிரன் பழிதீர்த்தபடலத்துட் கண்டுகொள்க. (௩௬)

தீ ர் த் த வி சே ட ம்

முற்றிற்று.

ஆ. திருவிருத்தம் - ௨௯௧.

மூர்த்தி விசேடம்.

அறுசீர்க்கழிநேடி. லடி. யாசிரியவிருத்தம்.

ஆலவா யலர்ந்த செம்பொ னம்புயப் பெருந்தீர்த்தத்தின்
மேலவாம் பெருமை தன்னை விளம்புவா ரொவரோ யங்க
ணீலமா மிடற்று முக்க ணிராமய னறிவா னந்த
மூலமா விலிங்க மேன்மை முறையினு லறைய லுற்றும்.

(இ-ள்.) திருவாலவாயிற்பொருந்திய மலர்ந்த செவ்விய பொற்றாமையா
கிய பெருமைதங்கிய தீர்த்தத்தினது தேவருலகத்தோர் விரும்பும் மஹாத்மியத்தைச்
சொல்லுவோர் யாவர்? (ஒருவருமில்ர்) அந்தத் திருவாலவாயில் எழுந்தருளிய பெரு
மைதங்கிய நீலகண்டத்தையும் திரிநேத்திரங்களையுமுடைய சுந்தரோசப் பெருமானது
சிதானந்த சொரூபமாகிய மகத்தான மூலவிங்கத்தின் சிறப்பைக் கிரமப்படி சொல்
லத்தொடங்கினோம். எ-று.

மேல்-இடவாகுபெயராய்த் தேவரை யுணர்த்தியது.

நிராமயன் = நோயற்றவன். ஆமயம் = நோய். நிர்-எதிர்மறையுபசர்க்கம். (க)

பொன்னெடு மேரு வெள்ளிப் பொருப்புமந் தரங்கே தாரம்
வன்னெடும் புரிசை சூழ்ந்த வாரண வாசி யாதிப்
பன்னருந் தலங்க டம்மிந் பராபர விலிங்கந் தோன்று
முன்னரிக் கடம்பின் மாடே முனைத்ததிச் சைவ லிங்கம்.

(இ-ள்.) பெரிய பொன்னுகிய மேருமலை - வெள்ளிமலையாகிய திருக்கை
லாயம் - மந்தரம் - திருக்கேதாரம் - வலியமைந்த நீண்ட மதில்புடைசூழ்ந்த வாரணா
முதலிய சொல்லுதற்கரிய ஸ்தலங்களிலுள்ள சிவலிங்கக்குரிகள் தோன்றுதற்கு முன்
னே இக்கடப்பமரத்தின்கீழ் இந்தச் சைவலிங்கமானது தோன்றியருளியது. எ-று.

வாரணா = வரணை + அசி என்னும் இவ்விரண்டு நதிகளுங் கலங்குந்தானம்
என்பது பொருள். இதனை,

காசிகண்டம்.

“ஆதலாற் றீமையோர்கட் கடையொண வலிய னோடு

மேதகு வரண யாரும் விழைதக வொழுகு மாற்றான்

மாதவக் கிழமை பூண்ட முனிவர வளங்கொள் காசிக்

கேதயி னுமம் வார ணாயென் றிசைந்த தாமால்” — என்பதனாக.

இச்சொல் வாரணாசி வாரணாசி வாரணவாசி வாரணாசி எனவும் வரும்.

“பன்னருந் தலங்க டம்மிந் பராபர விலிங்கந் தோன்று - முன்னரிக் கடம்பின்
மாடே முனைத்ததிச் சைவ லிங்கம்” — என்பதை,

திருநாவுக்கரசுகவாயிகள் - தேவாரம்.

“முனைத்தான யெல்லார்கீது முன்னே தோன்றி

முதிருஞ் சடைமுடிமேன் முகிழ்வெண் டிங்கள்

வளைத்தான வல்லரசர் புரங்கண் மூன்றும்

வரைசிலைய வாசகிமா நாணக் கோத்துத்

துளைத்தானைச் சுடுசரத்தாற் றுவள நீளுத்

துமுத்த வெண்முறுவ லுமையோ டாடித்

திளைத்தானைத் தென்கூடற் றிருவால வாய்ச்

சிவனடியே சிந்திக்கப் பெற்றே னானே” — என்னுந் திருப்

பாகரத்தானறிக.

(உ.)

அப்பதி யிலிங்க மெல்லா மருட்குறி யிதனிற் பின்பு
கப்புவிட் டெழுந்த விர்தக் காரண மிரண்டி னாலு
மொப்பரி தான ஞான வெளரிதிரண் டன்ன விர்தத்
திப்பிய விலிங்க மூல விலிங்கமாய்ச் சிறக்கு மன்னே.

(இ-ள்.) (மேருமுதலிய) அந்தத் திருப்பதிகளிலுள்ள சிவலிங்கங்களெல்
லாம், இந்தச் சிவலிங்கமாகிய மூலத்திலிருந்து பிறகு கிளைவிட்டுத் தோன்றின. இந்த
இரண்டு காரணங்களினாலும் ஒப்பில்லாத ஞானவொளி திரண்டாற்போன்ற இந்தத்
திவ்வியமாகிய சிவலிங்கக்குரியானது (எல்லாச் சிவலிங்கக் குறிகட்கும்) மூலலிங்கம்
எனப் பெயர்பெற்றுச் சிறந்துவிளங்கும். எ-று.

மூலம்=கிழங்கு; வேர். கப்பு=கிளை. மூலத்தினின்றே கிளை விடுதல் வழக்
காதலின் இந்த லிங்கம் மூலலிங்கமெனவும், மற்றவை கப்பு விட்டெழுந்த லிங்கமெ
னவுங் கூறினர். (ங.)

இந்தமா விலிங்கத் தெண்ணான் கிலக்கண விச்சை மேனி
யந்தமி லழகன் பாகத் துமையொடு மழகு செய்து
சந்ததம் விளக்கஞ் செய்யுந் தகைமையை நோக்கிச் சோம
சுந்தர னென்று நாமஞ் சாத்தினார் துறக்க வானார்.

(இ-ள்.) இந்த மகாலிங்கமூர்த்தி யிடத்து, முப்பத்திரண்டு இலக்கணம் வா
ய்ந்த ஞானமே திருமேனியாகக்கொண்ட முழுவில்லாத பேரழகினையுடைய சிவபெரு
மான், தமது வாமபாகத்திலுள்ள உமாபிராட்டியாருடன் அழகுசெய்து எக்காலமும்
பிரகாசஞ் செய்தருளுந் தன்மையைப்பார்த்து, தேவர்கள் சோமசுந்தரன் என்று திரு
நாமங் கூறினர். எ-று.

சோமசுந்தரன்=சஹ+உமா+சுந்தரன். எனவே உமையொடு கூடி அழகு
செய்பவனென்பது பொருள். (சு.)

திருப்படு மூலக மெங்கும் வியாபியாச் சிறந்து நிற்கு
மறப்பெருங் கடவுள் சோம சுந்தர னதனை லன்றே
கறைக்கதிர் வடிவேற் றென்னன் கையிற்பொற் பிரம்பு பட்ட
புறத்தடித் தழும்பு மூன்று புவனமும் பட்ட தன்றே.

(இ-ள்.) கூறுபட்ட சர்வலோகங்களிலும் வியர்பியாய்ச் சிறந்துவிளங்குந்
தரும சொரூபியாகிய கடவுள் சோமசுந்தரக்கடவுளாம். அக்காரணத்தினாலல்லவோ,
உதிரக்கறை பொருத்திய பிரகாசத்தையுடைய வேற்படையேந்திய பாண்டியன் கை
யிலுள்ள பொற்கட்டிடப்பட்ட பிரம்பால் முதுகிற்பட்ட அடியினது தழும்பானது
திரிலோகங்களிலுமுள்ள சராசரங்கள் மேலும்பட்டது. எ-று.

கண்ணன் முதலாஞ்ஞாப் பன்முறை பணர் அடித்திருப்ப, அவ்வடிகள் ஒரு
வர் மேலும் படர்து, வந்தியென்னும் பிட்டு வாணிபச்சியின் கூலியாளாகத் திருவிளை
யாடல் புரிந்த சுந்தரோசப்பெருமான் தனது பங்கிற்றூரிய கண்களைய மட்டுகொண்ட டடை
யாது விளையாடல் செய்திருப்பது கண்டு கடுங்கொப்பங்கொண்ட அரிமூர்த்தன பாண்டி

யன் அடித்த அடி, தேவர் மூனிவர் நாகர் தாபரசங்கம் முதலிய எல்லா உயிர்கட்கும் பட்டதும்பித் கருப்பத்திருந்த பிண்டங்கட்கும் பட்டு, அவை பூமியிற் பிரசவிக்கப் பட்டபின் அத்தமும்பேர்டு விளங்கினமையின், சர்வவியாபகத்துவமும் ஈஸ்வரத்துவமும் அந்நிய சாதாரணமாய் விளங்கின ஆதலின், இச்சுவலிங்கப் பெருமானே சிறந்தவொன்றார். (ரு)

சொற்றவிச் சமட்டி யான சோமசுந் தரணைக் காணப்
பெற்றவர் வியட்டி யான பிறபதி யிலிங்கங் காண
லுற்றவ ராவ னென்னென் றுகாக்கினவே ரூட்டு நீர்போய்
மற்றைய சினைக ளெல்லாந் தழைவிக்கு மரத்தின் மாதோ.

(இ-ள்.) சொல்லிய இந்தச் சமஷ்டிமூர்த்தியாகிய சுந்தோசப்பெருமானைத் தரிசிக்கப்பெற்றவர்கள் வியஷ்டிமூர்த்திகளாகிய ஏனைய ஸ்தலங்களிலுள்ள ஸ்வலிங்க மூர்த்திகளைத் தரிசித்தவர்களாவார்கள். எக்காரணத்தாலென்று வினவில், வேரிற் பெய்த நீர் (அம்மரத்திலுள்ள) மற்றைய கிளைகளிலெல்லாம் பரந்து தழையச்செய்யும் (அதுபோல் வென்றறிக.) எ-று.

வேரிற்பெய்த நீர் கிளைகளிலெல்லாம் பாயுமாறு, மூலத்தைத் தரிசிக்கக் கிளைகளையெல்லாம் தரிசித்தது போலாம் என்றார்.

சமஷ்டி - சோலைபோலத் தொகையாயுள்ளது. வியஷ்டி மரம்போலத் தனியாயுள்ளது. (க)

எத்தலத் தியாவ னெண்ணெண் டிருவிளை யாடல் செய்தா
னத்தலத் தவனுக் கொப்பு மதிகமாஞ் 'சிறப்புப் பெற்ற
வுத்தம னென்று மெந்த வுலகிலு மில்லை யந்த
வித்தக னதிகத் தன்மை யெனைத்தெனின் விளம்பக் கேண்மின்.

(இ-ள்.) எந்த ஸ்தலத்தில் (சோமசுந்தரப் பெருமானைப்போல) எந்தக்கடவுள் அறுபத்துநான்கு திருவிளையாடல்களைச் செய்தருளினார். (எவ்விடத்தும், ஒருவரு மிலர். ஆதலால்) அந்த மதுராபுரியில் வீற்றிருந்தருளும் அந்த (சோமசுந்தர)க் கடவுளுக்கு ஒப்பும் மேம்பட்ட சிறப்பும் பொருந்திய உத்தமக்கடவுள் எந்தக் காலத்திலும் எந்த வுலகத்திலும் இல்லையாம். அந்த ஞானமூர்த்தியினது தலைமைத்தன்மையானது எத்தகைய தென்னில் (யாம்) சொல்லக்கேளுங்கள். எ-று.

எத்தலத்து என்பதற்கு எந்த மதுரைப்பதியில் என்றும், யாவன் என்பதற்கு எந்தச் சோமசுந்தரக்கடவுள் என்றும் பொருள் கூறினும் பொருந்தும். (எ)

பொருப்பினுட் டலைமை யெய்தும் பொன்னெடுங் குடுமி மேரு
தருக்களிற் தலைமை சாருந் தண்ணறுந் தெய்வ தாரு
விருப்பினு வேள்வி தம்முண் மேம்படும் புரவி மேத
மருட்படு தானந் தம்முள் விழுமிதா மன்ன தானம்.

(இ-ள்.) நெடிய சிகரங்களைடைய பொன்னாகிய மேருவானது மலைகளுள் மூதன்மை பெற்றுள்ளது. தட்பமாகிய நன்மணம் பொருந்திய கற்பகமரமானது மரங் களில் முதன்மை பெற்றுள்ளது. அசுவமேதயாகமானது (சுவர்க்காதி போகங்களை) விரும்பிச்செய்யும் யாகங்களில் முதன்மை பெற்றுள்ளது. அன்னதானமானது அன் போடு செங்கிஞர் தானங்களுள் முதன்மை பெற்றுள்ளது. எ-று.

இதுமுதல் அங்கு பாடல்கள் ஒரு தெகடர்.

(அ)

மனிதரி லுயர்ந்தோ ராகி மறையவர் தேவர் தம்மிற்
பனிதரு திங்கள் வேணிப் பகவனே யுயர்ந்தோன் வேட்டோர்க்
கினிதருள் விரதந் தம்மு ளதிகமா மிந்து வாரம்
புனிதமந் திரங்க டம்முட் போதவைந் தெழுத்து மேலாம்.

(இ-ள்.) ஆதிவருணத்தவராகிய பிராமணர் மனிதருள் முதன்மை பெற்றுள்ளவர்கள். தண்ணிய சந்திரனைச் சடையிற் சூடிய சிவபெருமானே (பிரமன் முதலிய) தேவர்களில் முதன்மை பெற்றவர். சோமவாரவிரதம் (இம்மை மறுமைப்பலன்களை) விரும்பினவர்களுக்கு இனிதாகக்கொடுக்கும் விரதங்களில் முதன்மை பெற்றுள்ளது. சிவஞானத்தைத் தரும் ஸ்ரீ பஞ்சாக்கரமந்திரம் பரிசுத்தமாகிய மந்திரங்களில் முதன்மை பெற்றுள்ளது. எ-று.

வெணுரூபு வு கீ-மு-வு வீரூ-வு யஸஸு-யி-யம் |

ஜா-நீ-வெரா-யு-பொ-பெருவ ஷ-ண-ஹ-ஹ-தீ-ரி-கம் || என்றபடியே ஐசுவரியம்-வீரியம்-புகழ்-திரு-ஞானம்-வைராக்கியம் என்று சொல்லப்படும் அறுகுணங்களையும் அந்நியசாதாரணமாயுள்ள சிவபெருமானே பகவன் என்னும் சப்தவாச்சியன். இவ் வறுகுணங்களையும் விரிக்கப்பெருகும். இவ்வறு குணங்கட்கும் பகம் என்று பெயர். இவற்றை யுடையோன் பகவன்.

(க)

மின்மைசான் மணியிற் சிந்தா மணிவரம் விழுப்ப நல்குந்
தன்மைசா லறங்க டம்மின் மிகுஞ்சிவ தரும மென்ப
வின்மைசா நெறியின் றேருக் கேற்றுந் தவங்க டம்மி
ன்னமைசான் தவோ முக்க ணாதனுக் கன்பு பூண்டோர்.

(இ-ள்.) சிந்தாமணி பிரகாச மிகுந்த இரத்தினங்களில் (முதன்மைபெற்றுள்ளது) சிவதருமமானது (விரும்பிய) வரங்களை மிகவுங் கொடுக்கும் இயற்கையுடைய தருமங்களில் முதன்மைபெற்றது. திரிநேத்திரங்களை யுடைய சிவபெருமானிடத்து அன்பு வைத்தவர்களே தருமமிக்க இல்லறமார்க்கத்தி லிருப்பவருக்கு விதித்த நல்ல தவமுடையோரில் முதன்மைபெற்றுள்ளவர் என்று (பெரியோர்) சொல்லுவர். எ-று.

இன்மை = இல்லின்றன்மை. கலம் = தானபாத்திரம். தவம் - குணவாகு பெயர்.

(க௦)

தீயவான் சுவைப்பா லாவிற் றேவரா வதிகம் பல்வே
றாயமா தீர்த்தந் தம்மு ளதிகமாஞ் சுவண கஞ்ச
மாயமா சறுக்க வெல்லாத் தலத்தினும் வந்து மன்னுந்
தூயவா னவரிற் சோம சுந்தரன் சிறந்தோ னாகும்.

(இ-ள்.) காமதேனுவானது தித்திப்பாகிய சிறந்த சுவைபொருந்திய பாலை யுடைய பசுக்களில் முதன்மைபெற்றுள்ளது. (அப்படியே) பொற்றாமரைத் தீர்த்தமானது பலவகைப்பட்ட மகத்தாகிய தீர்த்தங்களில்முதன்மைபெற்றுள்ளது. சோம சுந்தரலிங்கப்பெருமானாவர், பந்தமாகிய குற்றத்தைக் கெடுக்க எல்லாத் தலங்களிலும் வந்திருந்தும் (சயம்புவாகிய) பரிசுத்தமுடைய சிவலிங்கப்பெருமான் களில் முதன்மைபெற்றவராவார். எ-று.

(க௧)

அந்தமு முதலு மில்லா வகண்டபூ ரணமா யார்க்கும்
பந்தமும் வீதி நல்கும் பராபரச் சோதி தானே
வந்தனை புரிவோர்க் கிம்மை மறுமைவீ டனிப்பா னிந்தச்
சுந்தர விவிங்கத் தென்றும் விளங்குவான் சுருதி யேத்த.

(இ-ள்.) இறுதியும் முதலு மில்லாமல் அகண்ட பரிபூரணமாகி (இறுதியும் முதலுமுடைய) எல்லா ஆன்மகோடிகளுக்கும் பந்தத்தையும் மோக்ஷத்தையும் தந்தருளுஞ் சிவபெருமானே, தன்னை வந்தனை செய்வோர்க்கு இகபர போகங்களையும் மோக்ஷத்தையும் அறுக்கிரகிக்கும்பொருட்டு, இந்த அழகுவாய்ந்த சிவலிங்கக்குறியில் வேதங்கள் துதிசெய்யும்படி எக்காலத்தும் நிலைபெற்று விளங்கியருளுவர். எ-று. (கஉ)

இத்தகு சயம்பு தன்னை யேனைய சயம்பு வெல்லா
நித்தமூர் தெரிசித் தேகு நிருமல வொளியா மிந்த
வுத்தம விலிங்கங் கண்டோ ருளாயுணர் வொடுங்க வுள்ளே
சித்தமா சொழியத் தோன்றுஞ் சிவபரஞ் சுடலாக் கண்டோர்.

(இ-ள்.) இத்தகைய சயம்புமூர்த்தியை மற்றைச் சயம்புமூர்த்திகளெல்லாம் நாடோறும் வந்து தரிசனைசெய்து செல்லாநிற்கும். இந்த நின்மலவொளிப் பிழம்பாகிய உத்தமலிங்கத்தை (புறத்திற்)கண்டு தரிசித்தவர்கள் மனவாக்கு (காயங்)க ளொடுங்கவும், மனக்குற்றமொழியவும், உள்ளத்திலே தோன்றும் மேலான ஒளிப் பிழம்பாகிய சிவத்தைத் தரிசித்தவர்களாவார்கள். எ-று. (கஉ)

இத்தனிச் சுடலா நோக்கண் டிறைஞ்சினோர் பாவ மெல்லாங்
கொத்தழற் பொறிவாய்ப் பட்ட பஞ்சபோற் கோப மூள
மெய்த்தவஞ் சிதையு மாபோன் மருந்தினால் வீயு நோய்போ
லுத்தம குணங்க ளெல்லா முலோபத்தா லழியு மாபோல்.

(இ-ள்.) இந்தச் சமானமற்ற சிவலிங்கப்பெருமானை நோ தரிசித்து வணங்கினவர்களது பாவங்களெல்லாம், திரண்ட தீப்பொறியின்வாயில் அகப்பட்ட பஞ்சபோலவும், கோபமதிகரித்தலால் உண்மையாகிய தவப்பலன் அழியும் வகை போலவும், அவுடத்தினால் அழியும் வியாதிபோலவும், உலோபகுணம் ஒன்றினாலே உத்தமகுணங்கள் முழுவதும் அழியும் வகைபோலவும். எ-று.

இதுமுதல் மூன்றுபாடல்கள் குளகம்.

இச் செய்யுளிலுள்ள பாவமெல்லாம் என்னும் எழுவாய், “மருட்சிசெய்ய” என்னும் மூன்றாஞ் செய்யுளி னிறுதியிலுள்ள சிதையும் என்னும் பயனிலகொண்டு முடிந்தது. (கச)

கலிகட விரவி தோன்றக் கருகிரு னுடையு மாபோ
லொலிகெழு பெருங்கா றள்ள வுடைபடு மேகம் போல
வலிகெழு மடங்கல் சீற மாயுமால் யானை போலக்
குவிசவல் லேறு தாக்கப் பொடிபடுங் குன்றம் போல.

(இ-ள்.) சத்திக்குங் கடலின் முகட்டிற் சூரியன் உதயமாக, கருமையாகிய இருள் அழியும் வகைபோலவும், ஒலிமிக்க பெருங்காற்று வீச உடைபட்டுச் சிதறும் மேகம்போலவும், வல்லமையிருந்த சிங்கமானது சீறுதலினால் அழிகின்ற மதமயக்கத் தையுடைய யானைபோலவும், (இந்திரனது) வச்சிராயுதமாகிய வலிய இடியானது தாக்குதலாற் பொடிபடும் மலைகள்போலவும். எ-று.

முற்காலத்தில் மலைகளெல்லாஞ் சிறகொடு பறந்து பற்பல தேசங்கட்குச் செல்வதும் நிலமிசை யிறங்குவதுமாக வீருந்தமையால், அங்குள்ள எவ்வுயிர்களும் மிகவுந் துக்கித்தலைத் தேவர்கள் நோக்கி வருந்தி இந்திரனுக்கு முறையிட, அப்பொழுது அவன் அம்மலைகளுடைய சிறகுனைத் தனது கையிலுள்ள வச்சிராயுதத்தாற் சேதித்துவருங்கால், அச்சங்கூர்ந்து பன்னிரண்மலைகள் உவர்க்கடலில் பறந்துவந்து

வால்மீகராமாயணம் - சுந்தரகாண்டம்.

ஆவ்வாறொளித்த பன்னிரண்டுமலைகளாவன:—

விண்ணிடைப் பரிதிப் புத்தேன் மேலைநீர் குனிந்து மெல்ல
யண்ணை வண்ணம் கொடி யாவினத் தானப் பெறும்

பண்ணவர் பரவும் பாதி யிருள்வயிற் பணியப் பெற்றால்
வண்ணவெம் புரவி மேத மகம்புரி பெரும்பே நெய்தும்.

(இ-ள்.) ஆகாயவீதியிற் சஞ்சரிக்குஞ் சூரியதேவன் மேற்றிசைக்கடலில்
மூழ்கும் அந்திப்பொழுதில், அச் சுந்தரேசப்பெருமானை வணங்கினால், கோடிப் பசுக்
கூட்டங்களைக் கோதானங்கொடுக்கும்பலன் உண்டாகும். அமரர்கள் பணியும் அர்த்த
ராத்திரியில் (அச் சுந்தரேசப்பெருமானை) வணங்கப்பெற்றால், நிறந்தங்கிய கடுகை
யுடைய அசுவமேதயாக்குச்செய்த பெரும்பலன் கைகூடும். எ-று. (கஉ)

இன்னன வதிக மாம்பே றறிந்துபோ யெத்தே வர்க்கு
முன்னவன் சமட்டி விச்சா புரமுறை முதல்வன் றன்னைச்
சொன்னவிக் காலந் தோறு மிறைஞ்சியுந் தொழுதுஞ் சூழ்ந்தும்
பொன்னடிக் கன்ப ராகி வழிபடும் புனித சீலர்.

(இ-ள்.) இவைபோல்வனவாகிய அதிக பலனை யறிந்துபோய், எல்லாத்தே
வர்கட்கும் ஆகிதேவனுடைய சமட்டி விச்சாபுரம் என்னும் மதுராபுரியில்வீற்றிருக்கும்
முதல்வராகிய சுந்தரேசப்பெருமானை, மேற்கூறிய இக்காலங்கடோறும் பணிந்துங்
கை குவித்தும் பிரதக்கணஞ் செய்தும் அழகிய திருவடிக்கு அன்புடையவர்களாய்
வழிபாடுசெய்யும் பரிசுத்தமாகிய நல்லொழுக்கமுடையவர். எ-று.

இதுமுதல் இரண்டு செய்யுள்கள் ஒருதொடர்.

இச் செய்யுளி லுள்ள புனிதசீலர் என்னும் எழுவாய் அடுத்த செய்யுளி
லுள்ள வாழ்வார் என்னும் பயனிலையைக்கொண்டு முடிந்தது. (கசு)

உம்மையில் வினைக ளென்னும் பிணியவிழ்ந் தொருவித் தூய
செம்மைய ராகி யானாத் திருவொடு செல்வ மோங்க
வெம்மையில் போக மூழ்கி மலவிரூள் வீக்க நீந்நி
மைம்மலி கண்டத் தெங்கோன் மலரடி நீழல் வாழ்வார்.

(இ-ள்.) சன்மாந்தரத்திற் செய்த வினைகளாகிய கட்டினின்று நீங்கி, பரி
சுத்தமாகிய நடுநிலைமையுடையவராகி, நீங்காத பொருட்செல்வமுங் கல்விச்செல்வ
மும் ஒங்கும்படி, நல்ல (இஷ்ட) போகங்களை யனுபவித்து, ஆணவமலமாகிய இருட்
பெருக்கைத் தாண்டி, கருமைநிறமிக்க கண்டத்தையுடைய எமதுதலைவராகிய சோம
சுந்தரப்பெருமானது திருவடித்தாமரைநீழலில் (இரண்டறக்கலந்த ஆனந்தித்து) வா
ழ்வார்கள். எ-று. (கஃ)

மேற்படி வேறு.

அறவுருவ னாலவா யானொஞ் செவிமடுத்தா லடைந்த பத்துப், பிற
விவினை யறுநினைந்தா னாறுபெரும் பலப்பாவப் பிணிபோங் கூட, லிறை
வனையின் றிறைஞ்சு துடமென் றெழுந்துமனைப் புறம்போந்தா லிளைஞ்ஞா
று, மறமுறுவெம் பவத்திழைத்த பாதகவல் வினையனைத்து மாயு மன்னே.

(இ-ள்.) தருமசொருநியாகிய திருவாலவாயில் வீற்றிருக்குஞ் சோமசுந்த
ரப்பெருமானது திருநாமத்தைச் செவியிற் கேட்டால், கீழ்ப்போன பத்துப் பிறவிக
ளிற் செய்த பாவங்கள் (வேரோடு) அறும். (அவரதுதிருநாமத்தை) கிந்தித்தால், கீழ்
ப்போன னாறு பிறவிகளிற் செய்த பெரிய பாவத்தொடக்கு ஒழியும். மதுராபுரியில்
வீற்றிருக்கும் அச் சோமசுந்தரப்பெருமானை இன்றே சென்று வணங்குவோமென்று
எழுந்து வீட்டினின்று புறம்பல் வந்தால், தீமைமிகுந்த கொடிய ஆயிரம் பிறவிகளிற்
செய்த பாதகங்களாகிய வலிய வினைகளெல்லாம் நீங்கும். எ-று. (கஃ)

புழைக்கைவரை தொலைத்தானைத் தரிசித்தோ ராயிரவாம் புரவி வேள்வி தழைத்தபெரும் பயன்பெறுவ ருருத்திரசூத் தம்மதனாற் றவவா னோர்க டொழற்சரியான் றனைத்துகித்தோர் கணத்துக்கா யிரராச சூய்யாச மிழைத்தபெரும் பயன்பெறுவர் சமட்டிவடி வாகியவவ விலிங்கக் தன்னை

(இ-ள்) துவாரம் பொருந்திய கையையுடைய மலைபோன்ற யானையைக் கொன்ற சோமசுந்தரக்கடவுளைத்தரித்தவர்கள் ஆயிரம் அசுவமேதயாகங்கள் செய்த பலனைப் பெறுவார்கள். ஐறந்த தேவர்கள் வணங்குதற்கரிய அச் சோமசுந்தரக்கடவுளை உருத்திரசூத்த மந்திரத்தாற் றுதித்தவர்கள் ஒருகூணப் பொழுதிற்கு ஆயிரம் இராசசூய்யாகங்களைச் செய்தலாற் பெறும் பெரிய பலனை அடைவார்கள். (சமட்டிவடிவாகிய) அச்சிவலிங்கப்பெருமானை. எ-று.

சூத்தம் - சூத்தமென்னும் வடமொழிச்சிதைவு. நல்லவாக்கியமெனப் பொருள். வாம்புரவி = தாவிச் செல்லுங் குதினா.

இதுமுதல் இரண்டுபாடல்களுளகம்.

(உஉ)

அங்கையள வர்கியநன் னீராட்டிப் பூசித்தோ ரளவி லேனைத் துங்கதலத் துறையிலிங்க மூர்த்திகளைச் சிவாகமதூல் சொன்ன வாற்றான் மங்கலமா கியமுகம னீரொட்டும் வருவாது வாசந் தோய்ந்த செங்கனக மணிக்கலசப் புனலாட்டி மாபூசை செய்தோ ராவார்.

(இ-ள்.) உள்ளங்கை அளவாகிய சூத்த ஜலத்தைக் கொண்டு அபிடேகஞ் செய்து பூசித்தவர்கள் கணக்கில்லாத மற்றப் பரிசுத்தமான ஸ்தலங்களில் வீற்றிருக் குஞ் சிவலிங்கமூர்த்திகளைச் சிவாகமங்களிற் கூறிய முறைப்படி நன்மை பொருந்திய சோடசோபசாரங்களுந்தவறாமல், செம்பொன்னாற் செய்த நவமணிகள் பதித்த கலசத்திலுள்ள வாசமூட்டிய நீரால் அபிடேகஞ்செய்து பெரிய பூசையைச் செய்தவர்கள் அடையும் பலனைப் பெறுவார்கள். எ-று.

(உ௧)

அவ்வண்ணஞ் சுந்தரனை யைந்தமுத மாறுதவு மைந்து தீந்தேன் செவ்வண்ணக் கனிசாந்தச் சேறுமுதன் மட்டித்துத் தேவர் தேறு மெய்வண்ணங் குளிரவினாப் புனலாட்டி மாபூசை விதியாற் செய்தோர் மைவண்ண வினைநீந்தியறமுதனாற் பொருளுடைந்து மன்னி வாழ்வார்.

(இ-ள்.) அவ்வாகம முறைப்படி சோமசுந்தரப் பெருமானைப் பஞ்சாமிர்தமும், பசுக்கந்தரும் பஞ்சகவ்விமும், இனியதேனும், செந்நிறம்பொருந்திய (வாழை, பலா, மா முதலிய) கனிகளும், சுந்தனக்குழம்புமுதலிய (வாசனைத்) திரவியங்களும் ஆகிய இவற்றைக் கலந்து தேவர்களும் அறியமுடியாத திருமேனி குளிரும்படி வாசனையூட்டிய நீரால் அபிடேகித்து, பெரிய பூசையை விதிமுறையாகச் செய்தவர்கள் கரியநிறத்தையுடைய தீவினைக்கடலைக்கட்டு, அறமுதலிய நாவகைப்பொருளையும் பெற்று நீழிவாழ்வார்கள். எ-று.

(உ௨)

நல்லவகை முகமனீ ரொட்டுள்ளும் வடித்தவினா நன்னீ ராட்ட வல்லவா று முயிரமா மேதமகப் பயன்பெறுவர் வாச நான மெல்லவீர்குங் குமஞ்சாந்த மிவைபலவு மட்டித்தோ ரொழிலார் தெய்வ முல்லைநகை யாரோடும் விகாக்கலவை குளித்தின்ப மூழ்கி வாழ்வார்.

(இ-று.) நல்லவகையாயுள்ள சோடச உபசாரங்களோடு, வடித்த வாசனை பொருந்திய நல்ல நீரால் (சோமசுந்தரப் பெருமானுக்கு) அபிடேகஞ்செய்யவல்

லவர்கள் இலகூம் அசுவமேதயாகங்கள் செய்த பலனைப் பெறுவார்கள். வாசனை பொருந்திய கஸ்தூரியும், மென்மையோடு விளங்கும் கும்புப்பூவும், சந்தனமும் (ஆகிய) இவைமுதலிய (வாசனைப் பொருள்கள்) பலவற்றையுங்கலந்து (அச் சோம சுந்தரப் பெருமானுக்கு) பூசினவர்கள் அழகுபொருந்திய முல்லையரும்புபோன்ற பல் லையுடைய (அமர) மாதர்களுடன் வாசனைத்திரவியங்கள் கலந்தசந்தனக்குழம்பைப் பூசிச் சுவர்க்க இன்பத்தில் மூழ்கி வாழ்வார்கள். எ-று.

நானம் = கஸ்தூரி.

(௨௫)

நன்மலரொன் றுலவா யான்முடிமேற் சாத்தினு னயந்து நூறு
பொன்மலர்கொண் டயற்பதிபிற பூசிக்க பயனெய்தும் புனித போகத்
தன்மைதரு சுந்தரற்குத் தூபமொரு காற்கொடுப்போர் தமக்குத் தாங்கள்
சொன்மனமெய் புறச்செய்த குற்றமா யிரம்பொறுப்பன் சுருதி நாதன்.

(இ-ள்.) நல்லமலரொன்றைத் திருவாலவாயில் வீற்றிருக்குஞ் சோமசுந்த ரக் கடவுளது திருமுடியின்மேற் சாத்தினால், பொன்னாற்செய்த நூறுமலர்களால் மற் றஸ்தலங்களிலுள்ள சிவலிங்கமூர்த்திகளை விரும்பி அர்ச்சித்த பலன்கள் பெறு வார்கள். சிவபோகத்தைப் பிரசாதிக்கும் அச்சோமசுந்தரக்கடவுளுக்குத் தூபம் ஒரு தரமேனுங் கொடுப்பவர்கட்கு அவர்கள் மனம் வாக்கு காயங்களினால் பொருந்தச் செய்த ஆயிரவற்றிற்கும்கூடியவேதநாயகராகிய அக்கடவுள்பொறுத்தருளுவார். எ-று.

தூபம்—குந்துருக்கம் - பச்சைக்கற்பூரம் - அகில் - சந்தனம் - கருஞ்சிதாரி என ஐவகைப்படும்.

(௨௬)

திருவமுது நிவேதிப்போ ரவிழொன்றற் குகமொன்றாச் சிவலோ கத்தின்
மருவிநிறை போகமுடன் வைகுவர்தாம் பூலமுக வாச மீந்தோர்
பொருவரிய கடவுளரான் டொருநூறு கோடிசிவ புரத்து வாழ்வ
ரொருபளிதவிளக்கிடுவோர்வெண்ணிற முங்கண்ணுதலுமுடையராவார்.

(இ-ள்.) (அச் சுந்தோசப் பெருமானுக்கு) திருவமுது நிவேதிப்பவர்கள் அவிழொன்றுக்கு ஒருயுகமாகச் சிவலோகத்திற் பொருந்தி நிறைவாகிய போகத்து டன் வாழ்ந்திருப்பார்கள். தாம்பூலம் (ஐந்து) முகவாசம் (ஆகிய) இவற்றை (அக்கட வுளுக்குக்) கொடுத்தவர்கள் சமானமற்ற ஒரு நூறுகோடித் தேவ வருடமட்டும் அச் சிவபுரத்தில் வாழ்ந்திருப்பார்கள். ஒருகற்புரத்திபத்தை (அச்சந்திரியில்) இபெவர்கள் தவளநிறத்தையும் நெற்றிக்கண்ணையுமுடைய சிவசாலுப்பியத்தைப் பெறுவார்கள்.

முகவாசம் “தக்கோலமேலந்தகைசாலிலவங்கன்-தற்பூரம்வாசமோடைந்து”

பளிதம் = கற்பூரம்.

(௨௭)

நறுந்திருமஞ்சனமெடுக்கக் குடமாட்ட மணிகலச நல்லவாசம், பெ
றுந்தகைய தூபக்கா தீபக்கான் மணியின்ன பிறவுங் கங்குற், நெறுங்கதி
ர்கான் மணிமாட மதுரைநா யகற்கீந்தோர் செய்த பாவம், வெறுந்துக
ள்செய் தைம்பொறிக்கும் விருந்தூட்டும் பெருங்காம வெள்ளத் தாழ்
வார்.

(இ-ள்.) இருளையோட்டத்தக்க ஒளிவீசும் இரத்தினங்கள் பதித்த மாடங் களையுடைய மதுராபுரியில் வீற்றிருக்குஞ் சோமசுந்தரப் பெருமானுக்கு, வாசமூட்டிய திருமஞ்சன மெடுக்கக் குடமும், அயீடேகிக்க இரத்தினகலசமும், நன்மணங் கமழந் தூபக்காலும், தீபக்காலும், மணியுமாகிய இவைபோன்ற பிறபொருளும் கொடுத்தவர்

கள் (தாம்) செய்த பாவங்களைப் பொடிப்படுத்திப் பஞ்சேந்திரியங்களுக்கும் விருந்து உண்பிக்கும் பெரிய இன்பவெள்ளத்தி லழுந்துவார்கள். ஏ-று.

இச்செய்யுளின் கூறியவற்றையும் பிறபொருள்களையுஞ் சிவதானஞ் செய்வத னால் வரும் பலனைச் சிவபுண்ணியத்தெளிவிற் கண்டெண்க. (உஅ)

கயலிசையுங் கண்ணுமைகோன் நிருமுன்னர்ப் பல்லியமுங் கல்லெ ன் றார்ப்ப, வியலிசைய பாடலினே டாடலிவை செய்கிப்போ ரிறுமாப் பெய்திப், புயலிசைய வியங்கலிப்ப மூவுலகுந் தொழுவரசாய்ப் பொலங் கொம் பாடுஞ், செயலிசைய வணங்கனையா ராடரங்கு கண்டின்பச் செல் வத் தாழ்வார்.

(இ-ள்.) சேற்கெண்டை போலுங் கண்ணையுடைய மீநாட்சியம்மையாரது தலைவராகிய சோமசுந்தரக்கடவுளது திருச்சந்நிதானத்திற் பல வாத்தியங்களுங் கல் லென்று ஒலிக்க, இலக்கண விதிவழாத இசைக்கூறுபாடுக ளமைந்த பாடலும், ஆட லும் ஆகிய இவற்றைச் செய்விப்பவர்கள் இறுமாப்புற்று, மேகம்போலப் பல வாத்தி யங்கள் ஒலிக்கவும், மூவுலகமும் வணங்கவும் மன்னராகி, பொற்கொம்பாடுஞ் செய லுக்கொப்ப அரமகளிர்போன்ற அரிவையர் நாடகசாலையில் ஆடுதலைக்கண்டு இன்ப நுகர்த்தருகிய செல்வக்கடலில் அமிழ்வார்கள். ஏ-று.

பேரி முதலிய வாத்தியத் தருவோர் பலனை,

சிவபுண்ணியத்தெளிவு.

“பொங்கு பேரி.பொருமுர சம்மிரு-தங்க மோடு திடில்பட காதியுஞ் சங்கு தாளந் தனுமிகு காகளம்-விங்கு சீரோலி வேணுவும் வீணையும்.”

“சொன்ன விண்ணவை சோதி நிலாவணி-மன்ன வற்கு வழங்கிய மாதவ ரன்ன வன்றனை யொத்தயு தந்தருந்-துன்னு கற்ப மவன்பதி தோய்வரால்” என்பதனானும்,

சிவசந்நிதியில் நடத்தோர் பலனை, ஐ.

“நிருத்த மெந்தைமுன் யாவர் நிகழ்த்தினும்-விரித்த பாறு வயுதம் விரிகதிர்

பொருத்து தேறிற் புலவ ரரம்பையர்-கருத்தி னாடகங் காண்பர் சிவபுரி” என் பதனானும்,

சிவசந்நிதியிற் கீதம் பாடினோர் பலனை, ஐ.

“துதியுங் கேதமுஞ் சோதிமுன் பத்தியாற்-கெதியி னேதிடக் கேட்டவர் தாவர மதியில் கீடங் கிருமி வரன்பதி-வதியு மோதினர்க் கென்கொல் வகுப்பதே”

என்பதனானும் மறிக.

(உக)

ஒருகாலட் டாங்கமுடன் பஞ்சாங்கமுடனாத லொண்ணெங் கால் வெண், குருகாலு மலர்த்தடஞ்சூழ் கூடனா யகற்பணிவோர் கோலொன் றேச்சிப், பொருகாலின் வருபரித்தேர் மன்னவரா யாவருந்தம் புடை வந் தெய்தி, யிருகாலுந் தலைவருட வெங்காலுந் தமைவணங்க விருப்ப ரன்றே.

(இ-ள்.) ஒள்ளிய செவந்த காலையுடைய வெண்மையாகிய அன்னங்கள் சத்திக்குந் தாமமாமலர்கையுடைய தடாகங்கள் சூழ்ந்த மதுராபுரியி லெழுந்தருளிய சோமசுந்தரக்கடவுளை, ஒருதரம் அஷ்டாங்கத்துடனாவது பஞ்சாங்கத்துடனாவது பணி பவர்கள், ஒரே செங்கோலைச் செலுத்தி, மோதுகின்ற காற்றைப்போலும் வினைந்து

செல்லுங் குதினா பூட்டிய தேனாயுடைய மன்னவர்களாகி, எல்லோரும் தம் பக்க லடைந்து தமது இருபாதங்களையும் அவர்கள் தலையோடும்படி வணங்கவீற்றிருப்பார்கள். எ-று.

அட்டாங்க நமஸ்காரமென்பது தலை-இரு கை-இரு செவி -மோவாய்-இரு தோள் ஆகிய எட்டுறுப்புகள் நிலத்திற் றேயப் பணிதல். பஞ்சாங்க நமஸ்காரமென்பது தலை-இரு கை-இரு முழந்தாள் ஆகிய ஐந்துறுப்புகள் நிலத்திற் றேயப் பணிதல். இதனை,

சிவதருமோத்தரம்.

“வலஞ்செய்து தண்டதனை மானவிதி வழிதழுவத்
தலத்தன்னிற் பணிந்தெழுக தலைகரமற் நிருகன்னந்
துலங்குமோ வாய்புயங்க னெனுமெட்டுந் தோயமயி
ரிஸங்குசிரங் கரமுழந்தா னெனுமைந்து மிசைந்திடவே” என்பதனுனிக.
அட்டாங்க, பஞ்சாங்கநமஸ்காரங்களே யன்றி, திரிவிதாங்க, துவிதாங்க, ஏகாங்க நமஸ்காரங்களும் உள, அவையனைத்தையும்.

சிவபுண்ணியத்தெளிவு.

“சிரமே காங்கம் வலக்கரத்தைச் சிரத்திற் குவித்த றுவிதாங்கஞ்
சிரமேல் வாம கரத்தினையுஞ் சேர்த்த நிரிவி தாங்கமதாஞ்
சிரநீள் கரஞ்சா னுக்கணிலந் தீனடிற் பஞ்சாங் கமதாருஞ்
சிரமோ வாய்கா துகைசாணு செகத்திற் படித லட்டாங்கம்.”—என்னுந்
திருவிருத்தத்தானிக. (க.0)

இத்தகைய திருவால வாயுடையான் நிருமுன்ன ரியற்று மோம மெய்த்தவமந் திரந்தான மின்னவனு வளவெனினு மேருவாரு முத்தமமா மிவ்வினிகப் பெருமையெலாம் யாவரளந் துணாப்பர் வேத வித்தகரோ சிறிதறிந்த வாறுணாத் தே மினிப்பலகால் விளம்பு மாறென்.

(இ-ள்.) இத்தன்மைப்பட்ட திருவாலவாயை இடமாகவுடைய சோமசுந் தரக்கடவுளது திருச்சநிதானத்திற் செய்யும் ஓமங்களும், மெய்ம்மையாகிய தவங் களும், மந்திரங்களும், தானங்களும் இவைபோன்ற பிறவும் அணுவளவானாலும் மகம் மேரு அளவாகும். உத்தமமாகிய இச்சிவலிங்கமூர்த்தியின் பிரபாவங்கள் எல்லாவற் றையும் அளவிட்டுச் சொல்லுவோர் யாவர்? (ஒருவருடிலர்.) வேதங்களில்வல்ல முனிவர்களே! சிறிது தெரிந்தவகையாகக் கூறினோம். இனி, பலதரமும் எடுத்துச் சொல்வது யாதுபலன்? (ஒன்றுமில்லை.) எ-று.

மீட்டுங் கூறப்புகின், கூறியது கூறவென்னுங்குற்றமாமாகலின், “இனிப் பலகால் விளம்பு மாறென் ” என்றார். (க.க)

இத்தலத்துக் கொப்பாக வொருதலமும் பொற்கமல மென்னு மிந்த வுத்தமமா தீர்த்தத்துக் கொப்பதொரு தீர்த்தமுமெய் யுணர்வா னந்த வித்தனையவினிகமிதற்கொப்பாவோரினிகமும்பார்விண்மேலென்னு முத்தலத்து மிலையந்த மூர்த்திதிரு நாமங்கண் மொழியக் கேண்மின்.

(இ-ள்.) இந்த ஸ்தலத்திற்குச் சமானமாக ஒருஸ்தலமும், பொற்றாமா என்னுஞ் சிறந்த இந்த உத்தமதீர்த்தத்திற்கு நிகராக ஒரு தீர்த்தமும், சச்சிதானந்தங்கள் தோன்றுதற்கு ஒருவிதைபோன்ற இந்தச் சிவலிங்கமூர்த்திக்கு ஒப்பாக ஓர்

சிவலிங்கமூர்த்தியும், பூமி - அந்தரம் - சொர்க்கமென்னுந் திரிலோகங்களிலு மில்லை அந்தச் சிவலிங்கமூர்த்தியினது திருநாமங்களைச் சொல்லக்கேளுங்கள். எ-று. (ந.உ) கருப்பூர சுந்தரன்பூங்கு கடம்பவன சுந்தரனுட் கரவாத் தொண்டர் விருப்பூருங் கலியாண சுந்தரனல் லறவடிவாய் விளங்கு மேற்றும்ப் பொருப்பூரு மபிராம சுந்தரன்றேன் புடைகவிழப் பொன்னிற் பூத்த மருப்பூசு சண்பகசுந் தரன்மருட சுந்தரன்றான் வாழி மன்னே.

(இ-ள்.) கருப்பூர சுந்தரன்- பூக்களையுடைய கடம்பவன சுந்தரன் - அன்ப ரது இடத்தில் ஒளிக்காத விருப்பமிருந்த கலியாணசுந்தரன் - நல்லதருமசொருப மாய் விளங்கும் இடபமாகியமலையை நடத்தியிருளும் அபிராமசுந்தரன் - தேன் புறத் திற் சிந்தப் பொன்போல மலர்ந்த வாசனையீசம் சண்பகசுந்தரன் - மருடசுந்தரன் - (என்னுந் திருநாமங்களையுடைய சிவலிங்கப் பெருமான்) வாழ்க்கடவன். எ-று.

சிவபெருமான் தருமவிடையை வாகனமாகக் கொண்டது.

முன்னொரு தேயுப்பிரளயத்தில், சகலரும் மடிதல்கண்ட தருமதேவதை தானும் இறக்க நேரிடுமென்று ஏக்கங்கொண்டு இறவாதிருக்க வழியேதென்று கருதிச் சிவபிரானைச் சேர்ந்தாரொழிய இறவாதிரேமர் என்று தீர்மானித்து இடப வடிவாகி, இறைவர் பாற்சென்று “நான் இறவாதிருக்கவும், தேவரீருக்கு வாகனமாக வுந் திருப்பாள்செய்க” என வேண்ட, சிவபெருமான் அவ்வாறே அபயமளித்து அத ன் கிரமேற் கைவைத்து “நீரும்பியவகையே அவற்றையடைக. அன்றியும், தரும த்தின் காலநிலைமைக் கேற்ப, கிரோதாயுகத்தில் நான்கு கால்களும், திரோதாயுகத்தில் மூன்றுகால்களும், துவாபராயுகத்தில் இரண்டுகால்களும், கலியுகத்தில் ஒருகாலங் கொண்டு நடந்து காட்டக் கடவாய்” என்று அநுக்கிரகித்து அதனை வாகனமாகக் கொண்டருளினர் என்பதாம். இதனை,

கந்தபுராணம்-தக்ஷகாண்டம்-ததிரியுத்தரப்படலம்.

“பெருகு தேயுப் பிரளய மன்னதில்
தருமம் யாவினுக் குந்தனித் தெய்வதம்
வெருவி யாமிவண் வீடுது மேலினிப்
புரிவ தேதெனப் புந்தியிற் சூழ்ந்ததே..

ஆறு லாஞ்சடை யண்ணலைச் சேர்வனே
லீறி லாதென்று முய்ந்திடு வேனெனத்
தேறி யேயறத் தெய்வதஞ் செங்கன

னேற தாயொ ரொழிலுருக் கொண்டதே.” என்பதனுளிக. (ந.உ)

மான்மதசுந் தரன்கொடிய பழியஞ்சு சுந்தரனோர் மருங்கின் ஞானத் தேன்மருவி யுறைசோம சுந்தரன்றேன் செவ்வழியாழ் செய்யப் பூத்த கான்மருவு தடம்பொழில்சூழ மூலவாய்ச் சுந்தரன்மீன் கணங்கள் சூழப் பான்மதிசூழ நான்மாடக் கூடனா யகன்மதுரா பதிக்கு வேந்தன்

(இ-ள்.) மான்மதசுந்தரன் - கொடிய பழியஞ்சு சுந்தரன்-ஞானத்தேனாகிய உமாதேவியார் ஒருபாகத்திற் பிரியாது வாழுஞ் சோமசுந்தரன்-வண்டுகன் செவ்வழிப் பண்பாட மலர்கள் பூத்தவாசனைபொருந்திய பெரியசோலைசூழ்ந்த திருவாலவாய்ச் சுந்தரன் - நட்சத்திரகணங்கள் சூழத் தாவளியமாகிய சந்திரன் வலஞ்செய்யும் நான் மாடக்கூடல்நாயகன்-மதுரைநகரத்திற்கு மன்னன். எ-று.

சிரநாலோன் பரவரிய சமட்டிவிச்சா புரநாதன் சிவன் முத்தி புரநாதன் பூவுலக சிவலோகா திபன்கன்னி புரேசன் யார்க்கும் வரநாளுந் தருமூல விவிங்கமென விவைமுதலா மாடக் கூட லரமூ மின்னமனப் பிலவாகு முலகுய்ய வவ்வி விங்கம்.

(இ-ள்.) நான்கு சிரங்களைபுடைய பிரமதேவன் பணிவதற்கரிய சமட்டி விச்சாபுரநாதன் - சிவன்முத்திபுரநாதன் - பூவுலக சிவலோக அதிபன் - கன்னி புரேசன்-எல்லார்க்கும் எக்காலத்திலும் வரத்தைக்கொடுக்கும் மூலவிங்கம் என்று இவை முதலாக நான்மாடக்கூடலில் எழுந்தருளிய சோமசுந்தரக்கடவுளது திருநாமங்கள் இன்னமும் அளவில்லாதனவாம். உலகத்திலுள்ள ஆன்மாக்கள் உச்சிவிக்கும்படி அச்சிவலிங்கமுர்த்தி. எ-று.

இதுமுதல் இரண்பொடல்கள் குளகம்.

(௩௫)

பாதாள மேமுருவ முளைத்தெழுந்த தவ்விவிங்கப் படிவந் தன்னு ளாதார மாகவமர்ந் தறுபத்து நாலுவினை யாடல் செய்த போதாநத்தன்பெருமைநங்குரவன்மொழிப்படியேபுகன்றோமென்றான் வேதாதி கலைதெரிந்த மலயமுனி கேட்டறவோர் விதைல் செய்தார்.

(இ-ள்.) பாதாளலோகத்தை இறுதியாக புடைய கீழ் உலக மேழினும் ஊடுருவ முளைத்துத் தோன்றியது. அச் சிவலிங்கமூர்த்தியில் (சமஸ்த) காரணபூத மாக எழுந்தருளி அறுபத்துநான்கு திருவினையாடல்கள் செய்தருளிய ஞானனந்தத் திருவுருவத்தையுடைய சோமசுந்தரக்கடவுளது பிரபாவத்தை நமது ஆசாரியருகிய ஸ்ரீமருகப்பிரான் உபதேசஞ்செய்தவகையேகூறினோமென்று வேதமுதலிய நூல்களை ஆராய்ந்தறிந்த அகத்தியமுனிவர் அருளிச்செய்தனர். (அதைக்) கேட்ட முனிவர்கள் ஒன்று விவைத் தொடங்கினார்கள். எ-று.

கேட்ட+அறவோர்=கேட்டறவோர் என நின்றது-அகரம் தொகுத்தல்.

அருட்கடலே யிறைவினையாட் டறுபத்து நான்கென்ற யவையான ந்தப், பொருட்கடவுளெக்காலத் தியாவார்பொருட் டாடினனெம் போதந் தேறித், தெருட்படர வரன்முறையாற் செப்புகெனக் கரங்குவித்தார் தென்பால் வெற்பி, விருப்பவனும் விரையபடிக் கிறைநிரம்பத் தொகுத் துவிரித் தியம்புகின்றான்.

(இ-ள்.) கிருபாசமுத்திரமாகிய அகத்தியமுனிவரோ ! சோமசுந்தரப்பெரு மானது திருவினையாடல்கள் அறுபத்துநான்கென்று கூறியருளினார். அத் திருவினை யாடல்களை ஆனந்தப்பொருளாகிய அச் சோமசுந்தரப்பெருமான் எந்தக்காலத்தில் எவ்நிமித்தமாக இயற்றியருளினார். (கலக்கம்நீங்கி) எமதறிவுதேறித்தெளிய வரிசைக் கிரமமாகச் சொல்லக்கடவீனென்று கைகுவித்தார்கள். தென்றிசையிலுள்ள பொதிய மலையில் வீற்றிருக்கும் அகத்தியமுனிவரும் (அம்முனிவர்கள்) வினைய வகைக்கு உத்தரம் நிரம்பத் தொகுத்தும் விரித்துஞ் சொல்லத்தொடங்கினார். எ-று. (௩௬)

முர்த்தி விசேடம்

முற்றிற்று.

ஆ திருவிருத்தம்-௩௨௮.

ப தி க ம்.

வானவர்கோன் பழிதொலைத்த வினையாட்டுங் கரிசாப மாய்த்த வாறு
மீனவர்கோன் காடெறிந்து புரங்கண்ட பெருஞ்சிறப்பு மீன நோக்கி
யானதடா தகையழல்வா யவதரித்துப் பாராண்ட வருளு மீசன்
ருனவனோ மணஞ்செய்து முடிதரித்து மண்காத்த தகைமைப் பாடும்.

(இ-ள்.) [முதலாவது] அமரர்கட்கரசனாகிய இந்திரனது பிரமகத்திதோஷ
த்தை விலக்கிய திருவினையாடலும், [இரண்டாவது] (ஐராவதமென்னும்) வெள்ளையா
னைக்கு (துருவாசமுனிவரா லெய்திய) சாபந்தீர்த்த திருவினையாடலும், [மூன்றாவது]
மீனக்கொடியையுடைய குலசேகரனென்னும் பாண்டியர் பெருமான் கடப்பங்காட்
டையழித்து, திருநகரங்கண்ட திருவினையாடலும், [நான்காவது] மீனாட்சியம்மையார்
திருவருள் மிகுந்த தடாதகைப்பிராட்டியாராக (மலயத்துவஜ பாண்டியன் செய்த)
புத்திரகாமேஷ்டியாகத்தில் திருவவதாரஞ்செய்து உலகமுழுவதும் அரசசெய்த திரு
வினையாடலும், [ஐந்தாவது] சிவபெருமான் (சோமசுந்தர பாண்டியராகத் திருக்கோ
லங்கொண்டு) அத்தடாதகைப்பிராட்டியானாத் திருமணம் புரிந்து மகுடந் தரித்து பூ
பாலனஞ் செய்த திருவினையாடலும். எ-று.

அத்திரிமுனிவர் சிவபெருமானைப் புத்திரராக அவதரிக்கவேண்டுமெனப்
பிரார்த்தித்தபொழுது, அவர் பத்தினியாகிய அநுசூயயினது புஷ்பாஞ்சலிக்கரத்
திலே, சிவாம்சமாக இம்முனிவர் குழந்தையாகி, “கர்ப்பவாசம் சர்வ வாசங்களினும்
தூர்வாசம்” என மொழிந்துகொண்டே தோன்றினமையால் தூர்வாசனெனப் பெயர்
பெற்றனர், இச்சரித்திரவிரிவை ஸ்காந்தபுராணம் சனந்தமாரசங்கிதையுட் காண்க.

புலிமுனியும் பணிமுனியுந் தொழுவெள்ளி மன்றுனடம் புரிந்தவா
றும், வலிகெழுதோட் குண்டகட்டுக் குறட்கன்னக் குன்றளித்த வகையு
ம் பின்னு, நலிபசினோய் கெடவன்னக் குழியழைத்துக் கொடுத்துநீர்
நவைக்கு வைகை, யலைபுனல்கூயருத்தியதும்பொன்மலைக் கெழுகடலு
மழைத்த வாறும்.

(இ-ள்.) [ஆறாவது] வியாக்கிரபாதரும், பதஞ்சலி முனிவரும் (தேவியா
ரது திருமணந் தரிசிக்க வந்தபோது) பணிய வெள்ளியம்பலத் திருக்கூத்தாடிய திரு
வினையாடலும், [ஏழாவது] வலிமைமிகுந்த தோளையும் ஆழமாகிய வயிற்றையுமுடைய
குண்டோதரனுக்கு மலைபோல அன்னமிட்ட திருவினையாடலும், [எட்டாவது] மே
லும் (அது பற்றாமைமையால்) வருத்துகின்ற பசிப்பிணி நீங்கும்படி (அக் குண்டோதரனு
க்கு) அன்னக்குழி யழைத்துக் கொடுத்து, தண்ணீர் விருப்பந் தீர்த்தற்காக அலைகள்
பொருந்திய நீர்மயமாகிய வையை நதியை அழைத்து குழப்பித்தருளிய திருவினையா
டலும், [ஒன்பதாவது] (கடலாட விரும்பிய தடாதகைப்பிராட்டியார் தாயாகிய) காஞ்
சனமாலையாருக்கு எழுகடலழைத்துக் கொடுத்த திருவினையாடலும். எ-று.

குண்டோதரன் = ஆழமாகிய வயிற்றையுடையவன்.

(௨)

அந்தரர்கோ னாதனத்தி லுறைமலயத் துவசனைமீண் டழைத்த வாறுஞ் சுந்தரவுக் கிரகமர னவதரித்த வாறும்வளை சுடர்வேல் செண்டு தந்தையிடத் தவன்பெற்ற வாறுமவ னவ்வடிவேல் சலதி வீறு சிந்தவிடுத் ததுமகவான் முழயைவளை யெறிந்திறைவன் சிதைத்த வீறும்

(இ-ள்.) [பத்தாவது] தேவேந்திரனோடு ஒரோயாதனத்தில் வீற்றிருந்த மலையத் துவசபாண்டியனை (காஞ்சனமாலையோடு நீராடும்படி) மீண்டும் (நிலவுலகத்திற்கு) அழைத்த திருவிளையாடலும், [பதினென்றாவது] அழகிய உக்கிரகுமாரபாண்டியன் அவதரித்த திருவிளையாடலும், [பன்னிரண்டாவது] சக்கரம் பிரகாசிக்கின்ற வேல்-செண்டு (ஆகிய இவற்றை) தனது பிதாவினிடத்தில் அவ்வுக்கிரகுமாரபாண்டியன் பெற்ற திருவிளையாடலும், [பதின்மூன்றாவது] அவ்வுக்கிரகுமாரபாண்டியன் அந்தக் கூர்மையாகிய வேற்படையைச் சமுத்திரத்தின் செருக்குச் சிந்த எறிந்த திருவிளையாடலும், [பதினான்காவது] அவ்வுக்கிரகுமாரபாண்டியன் சக்கரத்தை விடுத்த, இந்திரனது முழியை யழித்த திருவிளையாடலும். எ-று. (க)

பொன்னசலந் தனைச் செண்டாற் புடைத்துநிதி யெடுத்ததுவும் புனிதர்க்கீசன், பன்னரியமறைப் பொருளைப் பகர்ந்ததுவு மாணிக்கம் பகர்ந்த வாறுந், தொன்னகர்மே னீர்க்கிழவன் வரவிடுத்த கடல்சுவரத் தொலைத்த வாறு, மன்னதனித் தொன்மதுநா நான்மாடக் கூடனக ரானவாறும்.

(இ-ள்.) [பதினேந்தாவது] மகம்மேருவைச் செண்டாலடித்து (வேண்டிய வளவு) பொன்னெடுத்து (பின்பு அப் பொன்னறையை மூடி, தன் பெயரை இலச்சினை வைத்து) மீண்ட திருவிளையாடலும், [பதினொன்றாவது] முனிவர்களுக்குச், சிவபெருமான் (ஒருழிக்காலத்தில்) வேதத்திற்குப் பொருளருளிச்செய்த திருவிளையாடலும், [பதினேழாவது] (வீரபாண்டியன் புதல்வனுக்கு மகுடஞ்சூட்டு ரிமித்தம்) மாணிக்கம் விற்ற திருவிளையாடலும், [பதினெட்டாவது] தொன்றுதொட்டுள்ள மதுராபுரியின்பேரில் (சிவபெருமானது திருவருள்சோதிக்க) வருண்ணுப்பிய கடலை வற்றச்செய்த திருவிளையாடலும், [பத்தொன்பதாவது] சமானமில்லாத அந்தப்பழைய மதுராபுரி (அச் சிவபெருமான் அனுப்பிய நான்கு மேகங்களும் நான்குமாடங்களாகக் கூடியதால்) நான்மாடக் கூடலான திருவிளையாடலும். எ-று. (ச)

வட்டங்கொள் சடைபுடைய சித்தர்வினை யாடியதோர் வனப்புங் கையிற் கட்டங்கந் தரித்தபிரான் கல்லாளை கரும்பருந்தக் காட்டு மாறு முட்டங்கு வஞ்சனையா லமணர்விடு வாரணத்தை பொழித்த வாறு மிட்டங்கொள் கௌரிமுனம் விருத்தனிலை யோன்குழவி யான வாறும்.

(இ-ள்.) [இருபதாவது] வட்டமாகக் கட்டிய சடையையுடைய சித்தமூர்திகள் ஆடிய திருவிளையாடலும், [இருபத்தொன்றாவது] மழுவாயுத்தைக் கையிற்றாங்கிய சோமசுந்தரக்கடவுளாகிய அந்தச் சித்தமூர்திகள் (அபிடேகபாண்டியன் காண) கல்லாளைக்குக் கரும்பருந்தக்காட்டிய திருவிளையாடலும், [இருபத்திரண்டாவது] சமணர்கள் தமது மனதிற் பொருங்கிய வஞ்சனையுடன் (சோழன் சொற்படி) அனுப்பிய யானையெய்த திருவிளையாடலும், [இருபத்துமூன்றாவது] அன்பு மிகுந்த கௌரி என்னும் பார்ப்பனத்திழை விருத்தகுமாரபாலரான திருவிளையாடலும். எ-று.

கட்டங்கம்=மழு.

(இ)

செய்யதான் மாறிநட மாடியதும் பழியஞ்ச திறனுந் தாயை மையலாற் புணர்ந்தமகன் பாதகத்தை மாற்றியது மதியா தாசான்

றையலா டனைவிரும்பு மாணவனை வாளமரிற் றடிந்த வாறும்
பையரா வெய்ததுவும் படிற்றமணர் விடுத்தபசுப் படுத்த வாறும்.

(இ-ள்.) [இருபத்துநான்காவது] (இராசசேகரபாண்டியனுக்காக) செவந்த கான்மாறி நடமாடிய திருவிளையாடலும், [இருபத்தைந்தாவது] (குலோத்துங்கபாண்டியன் பொருட்டு) பழியஞ்சிய திருவிளையாடலும், [இருபத்தாறாவது] தனதுதாயைக் காமமயக்கத்தாற் சேர்ந்த புத்திரனது மகா பாதகத்தைத் தீர்த்த திருவிளையாடலும், [இருபத்தேழாவது] மதிக்காமற் குருபத்தினியை விரும்பிய மாணக்கனை வாட்போரி னால் அங்கம் வெட்டிய திருவிளையாடலும், [இருபத்தெட்டாவது] வஞ்சகமுடைய சமணர்கள் (அனந்தகுணபாண்டியனைக் கொல்ல) அனுப்பிய படத்தையுடைய நாக மெய்த திருவிளையாடலும், [இருபத்தொன்பதாவது] (சமணர்கள் அனுப்பிய) மாயப் பசுவை வதைத்த திருவிளையாடலும். எ-று. (சு)

அறவேற்றுப் பரியுகைத்து மெய்க்காட்டு கொடுத்தவினை யாட்டுங் காட்டுச் சுறவேற்றுக் கொடியரசன் றனக்குலவாக் கிழிகொடுத்த தொடர்பு நாய்கர் நறவேற்ற மலர்க்குழலார் மனங்கவர்ந்து வளைபகர்ந்த நலனு மாறு மறவேற்கண் மாதரர்க் கட்டமா சித்தியுற மதித்த வாறும்.

(இ-ள்.) [முப்பதாவது] தருமவிடையை (சாமந்திரர் பொருட்டு)க் குதினா யாகச் செலுத்தி மெய்க்காட்டிட்ட திருவிளையாடலும், [முப்பத்தொன்றாவது] மீனக் கொடியேந்திய குலபூஷணபாண்டியனுக்கு உலவாக்கிழி யருளிய திருவிளையாடலும், [முப்பத்திரண்டாவது] தேன்பொருந்திய (முல்லை) மலர் குடிய அளகத்தையுடைய (வணிக) மாதர்களது மனதைக்கவர்ந்துவளையல்விற்ற திருவிளையாடலும், [முப்பத்து மூன்றாவது] கொலைத்தொழில் பொருந்திய வேல்போன்ற கண்களையுடைய அறு வகைப் பெண்களுக்கு (மனதிற) பொருந்த அட்டமாசித்தி யுபதேசித்த திருவிளையாட லும். எ-று.

காட்டுச் சுறவேற்றுக் கொடியென்றதை, சுறவு ஏறு காட்டு கொடி என அன்வகித்து ஆண்சுருவைக் காட்டுதலையுடைய கொடியெனப் பொருள்கொள்க. (எ)

சென்னிபொருட் டெயில்வாயி ற்றந்தடைத்து விடைபொறித்த செய லுஞ் சென்னி, மன்னிகலிட் டமர்விளைப்ப மீனவற்கு நீர்ப்பந்தர் வைத்த வாறும், பொன்னையாள் பொருட்டிரத வாதவினை முடித்ததுவும் புகார்க்கு வேந்தன், மன்னையகன் குழிவிட்டித் தென்னவற்கு மறவாளை தந்த வா றும்.

(இ-ள்.) [முப்பத்து நான்காவது] (காடுவெட்டிய) சோழன்பொருட்டு மதி லின் வாயிலைத்திறந்து அடைத்து விடை யில்ச்சினையிட்ட திருவிளையாடலும், [முப் பத்தைந்தாவது] அச்சோழராசன் பகைகொண்டு போர்புரிய இராசபுரந்தர பாண்டிய னுக்குத் தண்ணீர்ப்பந்தல் வைத்த திருவிளையாடலும், [முப்பத்தாறாவது] திருப்பூவ னத்தில்) பொன்னையாள் நிமித்தம் இரசவாதஞ்செய்த திருவிளையாடலும், [முப்பத் தேழாவது] காவிரிப்பூம் பட்டினத்திற்கு மன்னனாகிய சோழனை அகன்றமடுவில் வீழ்த்திச் சுந்தரோசபாதசேகர பாண்டியனுக்கு வெற்றிமாலையந்த திருவிளையாடலும்.

1. மனக்கவலை கெடவுலவாக் கோட்டையடி யார்க்களித்த வகையு மாம னெனக்கருணை வடிவாகி வழக்குடைத்துப் பொருள்வணிகற் கீந்த வாறுஞ் சினக்கதிர்வேல் வரகுணற்குச் சிவலோகங் காட்டியதுந் திவவு கோலான் றனக்கடிமை யெனவிறகு திருமுடிமேற் சுமந்துபகை தணித்த வாறும்.

(இ-ள்.) [முப்பத்தெட்டாவது] மனோதுக்கமொழிநூலில் உலவாக்கோட்டையை ஓரடியாருக்குக் கொடுத்த திருவிளையாடலும், [முப்பத்தொன்பதாவது] (தனபதி யென்னும்) மாமன் தானென்று கண்டோர் சொல்லும்படி அருள்வடிவங்கொண்டுவழக்குரைத்து (பொருள் இழந்த வணிகனுக்கு அந்த) ப் பொருளைக் கொடுத்த திருவிளையாடலும், [நாற்பதாவது] கோபத்தையுடைய ஒளிதங்கிய வேற்படை தாங்கியவரகுண பாண்டியனுக்குச் சிவலோகங் காட்டிய திருவிளையாடலும், [நாற்பத்தொன்றாவது] நரம்பின் கட்டமைந்த வீளையெந்திய பாணபத்திரருக்குத் தாம் அடிமையென்று சிவபெருமான் தமது திருமுடியின்பேரில் விநகு சமந்து அவரது பகைவனாகிய ஏமநாதனை யோட்டியருளிய திருவிளையாடலும். எ-று. (க)

அப்பாணம் சிருந்தியஞ் சேரனிடைத் திருமுகமீர் தனித்த வாறு மப்பாணன் பாடமழை யளையிறவிற் பொற்பலகை யளித்த வாறு மப்பாணன் மனையிறைச் பகைவெல்ல வண்ணலையை யடைந்த வாறு மப்பாண னொன்றோன் முலையருத்திப் பன்றியுயி ரளித்த வாறும்.

(இ-ள்.) [நாற்பத்திரண்டாவது] அந்தப் பாணபத்திரருக்குக் சேரராஜனிடஞ்செல்லத் திருமுகப்பாசரங் கொடுத்து (அவ்வரசனால்தான்) திரவியங் கொடுத்தருளிய திருவிளையாடலும், [நாற்பத்து ஈழநூலாவது] அப்பாணபத்திரர் யாழ்வாசிக்க மழை பொழியும் நரோத்திரியிற் சங்கப்பலகை தந்த திருவிளையாடலும், [நாற்பத்துநான்காவது] அப்பாணபத்திரது மனையியானா வெல்லும்படி (இராச சேகரபாண்டியனது) காமக்கிழத்தியருள் ஒருத்தி ஈழநாட்டினின்று வருவித்த பாடினியை வெல்ல இராச சபையிற் சென்றருளிய திருவிளையாடலும், [நாற்பத்தெந்தாவது] அப்பாணபத்திரருக்கு அடிமையென்றுணர்த்த சோமசுந்தரக்கடவுள் முலையூட்டிப் பன்றிக்குட்டிகளை உயிர் புரந்த திருவிளையாடலும். எ-று. (க)

வயவேனன் குருளைகளை மந்திரிக ளாக்கியதும் வலியுண் டாகக் கயவாய்க்குக் குருமொழிவைத் தருளியது நானாக்குக் கருனை நாட்டந் தயவால்கைத் தருண்முத்தி நல்கியதுங் கூடனகர் தன்னைச் சித்தர் புயநாகம் போய்வளைந்து திருவால வாயாக்கிப் போந்த வாறும்.

(இ-ள்.) [நாற்பத்தாறாவது] வெற்றிபொருந்திய பன்றிக்குட்டிகளை (இராச சேகரபாண்டியனுக்கு) மந்திரிகளாக்கிய திருவிளையாடலும், [நாற்பத்தேழாவது] (மெலிவுற்ற (கரிக்குருவிக்கு) மற்றப் பறவைகளிலும்) வலிமையுண்டாக உபதேசஞ் செய்த திருவிளையாடலும், [நாற்பத்தெட்டாவது] நானாக்குக் கிருபா நோக்கத்தைத் தயவுடன் வைத்து முத்தியருளிய திருவிளையாடலும், [நாற்பத்தொன்பதாவது] (ஒரு ஊழியில் வங்கியசேகர பாண்டியனது விருப்பத்தின்படி) சித்தமூர்த்தியா யெழுந்தருளித் திருக்கரத்திலணிந்த நாகக்கண்ணு சென்று நானமாடக் கூடலைவளைந்து திருவாலவாயாக்கிய திருவிளையாடலும். எ-று. (க)

சுந்தரனென் நெழுதியகூ ரம்பெய்து செம்பியன்போர் தொலைத்த வாறுஞ் செந்தமிழோர்க் கியற்பலகை யருளியதுந் தருமிக்குச் செம்பொன் பாடித் தந்ததுவு மாறுபடு கீரற்குக் களையேற்றந் தந்த வாறும் விந்தமடக் கியமுனியாற் கீரனியற் றமிழ்தெளிய விடுத்த வாறும்.

(இ-ள்.) [ஐம்பதாவது] சுந்தரன் என்னும் பெயரைத்தீட்டிய அம்புகளைப் பிரயோகித்து (வங்கிய சேகரபாண்டியனை எதிர்த்த) விகிரமச் சோழனது யுத்தத்தை விலக்கியருளிய திருவிளையாடலும், [ஐம்பத்தொன்றாவது] செந்தமிழ்ப் பண்டிதர்களுக்கு (அவரவர் கல்வித்திறம் புலப்படுமாறு) சங்கப்பலகை யருளிய திருவிளையாடலும், [ஐம்பத்திரண்டாவது] தருமியென்னும் வேதியனுக்காகக் “கொங்குதேர் வாழ்க்கை” என்று பாடல்செய்து பொற்கிழியளித்த திருவிளையாடலும், [ஐம்பத்துமூன்றாவது] (அச்செய்யுள் விஷயமாகப்) பகைகொண்ட நக்கீரனாக் (கபிலர் பரணர்முதலானோர் வேண்டுகோளின்படி) களையேறச் செய்தருளிய திருவிளையாடலும், [ஐம்ப

ந்துநான்காவது] விந்தகிரியை யடக்கிய அகத்திய முனிவரால் நக்கீரன் இயற்றமிழ் ஆராய்ந்து தெளிய விடையளித்த திருவிளையாடலும். எ-று. (கஉ)

ஊமனாற் புலவரிக லகற்றியது மிடைக்காட னுடன்போய்க் கொன்றைத் தாமனாற் வடவால வாயமர்ந்த பரிசும்வலை சலதி வீசிப் பூமனாற் குழலியைவேட்டருளியதும் வாதவூர்ப் புனிதர்க் கேறத் தேமனான் மலரடிகண் முடிசூட்டி புபதேசஞ் செய்த வாறும்.

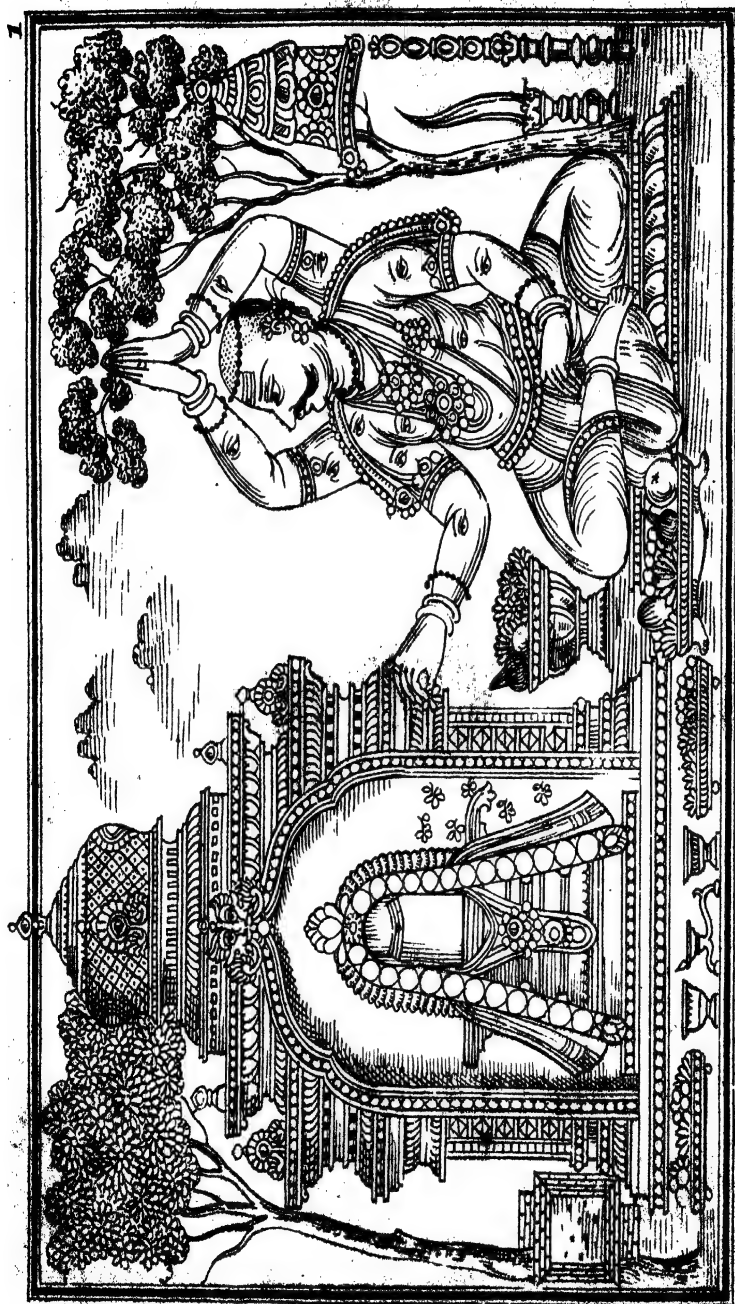
(இ-ள்.) [ஐம்பத்தைந்தாவது] ஊமராகவதித்த குமாரக்கடவுளால், சங்கப் புலவர் கலகந்தீர்த்த திருவிளையாடலும், [ஐம்பத்தாறாவது] கொன்றைமலர்மலை சூடிய சோமசுந்தரக்கடவுள் புலவராகிய (இடைக்காடர்பிணக்கு நிரும்படி) அவருடன் சென்று வடவாலவாயி லெழுந்தருளிய திருவிளையாடலும், [ஐம்பத்தேழாவது] கடலில் வலையை வீசி (நெய்தனிலத் தலைவன் திருக்குமாரியாகத் திருவவதாரஞ் செய்த) உமாதேவியானாத் திருமணஞ்செய்த திருவிளையாடலும், [ஐம்பத்தெட்டாவது] திருவாதவூரில் அவதரித்த பரிசுத்தராகிய வாதவூரடிகட்குத் திருவருள் பொருந்த வாசனை பொருந்திய புதிய தாமரைமலரை யொத்த திருவடிகளைச் சிரத்திற் சூட்டி உபதேசஞ் செய்தருளிய திருவிளையாடலும். எ-று. (கக)

நரிகள்பரி யாக்கியதும் பரிகணரி யாக்கியது நாகம் பூண்டோ னரியதிரு மேனியின்மே லடிசுமந்து மண்சுமந்த வருளுந் தென்ன னெனியடுவெஞ் சுரந்தணித்த வாறுமம னனைக்கமுலி லிட்ட வாறுநக கரியதென வன்னிகண நிலிங்கங்குய் வணிகமகட் காத்த வாறும்.

(இ-ள்.) [ஐம்பத்தொன்பதாவது] வாதவூரையர் பொருட்டு நரிகளைப் பரிகளாகச் செய்தருளிய திருவிளையாடலும், [அறுபதாவது] பரிகளை நரிகளாகப் (பண்ணிப்போற்) செய்தருளிய திருவிளையாடலும், [அறுபத்தொன்றாவது] சர்ப்பாபரணராகிய சோமசுந்தரக்கடவுள் தமது அருமைத் திருமேனியின்பேரில் (வந்தியென்பான் நிமித்தம்) அரிமர்த்தன பாண்டியனது பிரம்படியேற்று மண்சுமந்த திருவிளையாடலும், [அறுபத்திரண்டாவது] கூட்பாண்டியனது தீப்போல் வருத்துஞ் சுரநாயைத் (திருஞானசம்பந்தப்பிள்ளையாரால்) தீர்த்தருளிய திருவிளையாடலும், [அறுபத்துமூன்றாவது] ஆளுடைய பிள்ளையாருடன் வாதிட்டுத் தோற்ற சமணர்களைக் கழுவிவெற்றிய திருவிளையாடலும், [அறுபத்து நான்காவது] சாக்ஷியாகத் திருப்புறம்பயத்தி லுள்ள வன்னிமரம் - கிணறு - சிவலிங்கமாகிய இம்மூன்றையு மழைத்து ஒருவணிகப் பெண்ணைக் காத்தருளிய திருவிளையாடலும். எ-று. (கச)

எனத்தொகையா லறுபத்து நான்கிவற்றை நிறுத்தமுறை யீறி லாத, வினைத்தொகையா நகன்றோக் காலமெவர் பொருட்டுடனரீர் வினைய வாற்றான், மனத்தளவி னன்புமடை யுடைந்தொழுகத் திருவால் வாயான் றானே, நினைத்தளவி லானந்தம் பெருகவிரித் துளைப்பென நெறியாற் கூறும்.

(இ-ள்.) என்று திருவிளையாடல்கள் தொகையளவில் அறுபத்துநான்காகும். முடிவிலாத வினைத்தொகுதியினின்று நீங்கிய முனிவர்களே! இவைகள் காலத்தில் யாவர் நிமித்தம் நிகழ்ந்தனவென்று நீங்கள் கேட்டபடியால் இத்திருவிளையாடல்களையிங்குவைத்த முறைப்படி, விரித்துச் சொல்லின்றேனென்று, அகத்தியமுனிவர் மனதிலிருந்து அன்பாகிய வெள்ளம் மடையுடைந்து பரவத் திருவாலவாயில் வீற்றிருக்குஞ் சோமசுந்தரக்கடவுளது திருவடிகளைத் தியானித்து, எல்லையில்லாத சிவானந்தம் மேவிட முறைப்படி சொல்லத்தொடங்கினர். எ-று. (கடு)

ரென்பபித்திரத்தபடலம்.

முதலாவது இந்திரன் பழி தீர்த்த படலம்.

அறுசீர்க்கழிநெடிலடி யாசிரியவிருத்தம்.

மின்பயில் குலிசப் புத்தேள் விருத்திரா சுரனைக் கொன்ற
வன்பழி விடாது பற்றக் கடம்பமா வனத்தி லெய்தி
யென்பர வாரம் பூண்ட விறைவனை யருச்சித் தேத்திப்
பின்பது கழிந்து பெற்ற பேற்றினை யெடுத்துச் சொல்வாம்.

(இ-ள்.) மின்னலை வீசுகின்ற வச்சிராயுதத்தைக் கையிலேந்திய தேவேந்திரன் விருத்திராசுரனைக் கொலைசெய்த கொடிய பாவமானது விடாது தொடர, பெருமைதங்கிய கடம்பவனத்தையடைந்து, (பிரமவிஷ்ணுக்களின்) எண்புகளையும், சர்ப்பங்களையும் மாலையாகத் தரித்த சோமசுந்தரக்கடவுளைப் பூசித்துத் துதிசெய்து, பிறகு அப பழியைக் கழிந்து, அடைந்த பதவியை எடுத்துச் சொல்லுவாம். -ஈ-று.

பிரமனும் விண்டுவுந் தத்தமக்குரிய காலவரையிற் பொன்றுதலின், அவர்கள் தொகை புலப்படுமாறு அவர்தன்னை நரம்பு, என்பு முதலியவற்றை இறைவர் தமது திருமேனியி லணிவ றென்பது, இதனை,

திருவாசகம்.

“ நங்காயி தென்னதவ நரம்போடெ லும்பணிந்து
கங்காளந் தோண்மேலே காதலித்தான் காணேடி
கங்காள மாமாகேள் காலாந்த கத்திருவர்

தங்காலஞ் செய்யத் தரித்தனன்காண் சாழலோ ” என்னும் பிரமாண வாக்கியத்தா னறிக. (ச)

முன்னதா முகத்தில் வண்டு முசுமந் தார நீழற்
பொன்னவீர் சுணங்குண் கொங்கைப் புலோமசை மணுளன் பொற்பூண்
மின்னவீர்ந் திமைப்பச் சிங்கஞ் சுமந்தமெல் லணமேன் மேனி
யன்னமென் னடையா ராடு மாடன்மே லார்வம் வைத்தான்.

(இ-ள்.) (நால்வகை யுகங்களில்) முற்பட்டதாகிய கிரேதாயுகத்திலே, வண்டுகள் (தேனை அவாவி) மொய்க்கின்ற கற்பகவிருகத்தின் நிழலில், பொன்போலப் பிரகாசிக்குந் தேமல் படர்ந்த தனங்கோயுடைய அயிராணி நாயகனாகிய தேவேந்திரன், பொன்னாலாகிய ஆபரணங்கள் மின்னல்போல் றொளிசெய்து விளங்கும்படி, மெல்லிய சிங்காதனத்தின்பேரில் வீற்றிருந்து, அன்னம்போல மெல்லிய நடையை யுடைய அரம்பாஸ்திரிகள் நடக்கின்ற நடனத்தின்மேல் அன்பு செலுத்தினன். -ஈ-று.

“ முன்னதா முகத்தில் ” என்பதை “ முன்னதாம் உகத்தில் ” எனப் பிரிக்க. உகம் = யுகம். “ ஆவோ டல்லது யகர முதலா ” என்ற தொல்காப்பியர் சொற்படி உகம் என்பதே தமிழ்ச்சொல்லென்றும், யுகம் என்பது வடசொல்லென்றும்

கொள்க. “முகத்தில் வண்டு மூசும்” எனப் பொருள் கூறுவாறு முனர். அஃது தூர்
நிமித்தமாகலிற் பொருந்தாது என்க. (உ)

மூவகை மலரும் பூதது வண்டுளே முழங்கத் தெய்வப்
பூவலர் கொடிபோற் தன்ன பொன்னனார் கூத்து மன்னார்
நாவல ரமுத மன்ன பாடலு நாக நாட்டுக
காவலன் கண்டு கேட்டுக் களிமதுக் கடலு ளாழ்ந்தான்.

(இ-ள்.) மூவகைப்பட்ட புட்பங்களும் மலர்ந்து வண்டுகள் உள்ளே முழங்
கும்படி தெய்வீகம் பொருந்திய மலர்கள் விகசித்த கொடியானது போர்ந்து நடித்தது
போல நடிக்கும் அரமகளிரது நடனத்தையும், அம்மாதரது நாவானது அலர்ந்த தே
வாயிர்தம் போன்ற பாடலையும் பொன்னாட்டுக்கு அரசனாகிய இந்திரன் முறையே
கண்டுங் கேட்டும் களிப்பைத்தரும் மதுக்கடலில் ஆழ்ந்திருந்தனன். ஏ-று.

மூவகை மலர் என்பனகோட்டுப்பூ-நீர்ப்பூ-நிலப்பூ.

“கூத்தைக்கண்டு, பாடலைக்கேட்டு” என நிரனிறையே கூட்டிக்கொள்க.

மதுக்கடலு ளாழ்ந்தானெனவே மயங்கினென்பது பெறப்பட்டது. (ங)

பையரா வணிந்த வேணிப் பகவனே யனைய தங்க
னையனும் வியாழப் புத்தே ளாயிடை யடைந்தா னைச்
செய்யதான் வழிபா டின்றித் தேவர்கோ னிருந்தா னந்தோ
தையலார் மயலிற் பட்டோர் தமக்கொரு மதியுண் டாமோ.

(இ-ள்.) படம் பொருந்திய பாம்பைத் தரித்த சடையையுடைய சிவபெரு
மானே ஒப்பாகிய தங்கள் ஆசாரியராகிய பிரகல்பதி முனிவர் அவ்விடத்தில் வந்து
சேரவும், தேவராசனாகிய இந்திரன் (அவரது) செவந்த திருவடிகளை வழிபடுதலில்லா
மல் (வாளா) இருந்தான். ஐயோ! மாதரது மயக்கத்தில் அகப்பட்டவர்களுக்குச் சிறி
தும் புத்தி இருக்குமோ? (இராதா!) ஏ-று.

ஒருமதி=ஒப்பற்ற புத்தி.

ஆயிடை=அ+இடை. ஈண்டுச் சுட்டு நீண்டு யகரமெய் தோன்றியது.
“எகர வினாமுச் சுட்டின் முன்ன ருயிரும் யகரமு மெய்தின் வவ்வம்-பிறவரி னவை
யுந் தூக்கிற் சுட்டு-நீளின் யகரமுந் தோன்றுத னெறியே” என்றாராகலின். (ச)

ஒல்லெனச் சூவ வனே வும்பர்கோன றிருவி னுக்கம்
புல்லெனச் சிறிது குன்றப் புரந்தர னறிந்திக் கேடு
நல்லதொல் சூவற் பெணு நவையினில் வீணாந்த தென்னு
வல்லலுற் றய்வன் றன்னைத் தேடுவா னாயி னானே.

(இ-ள்.) (அது கண்டு மனம் பொறாத) ஆசாரியராகிய பிரகல்பதி முனிவர்
வினாந்து செல்லவும், அமரராசனாகிய இந்திரனது செல்வத்தின் வீறு பொலிவழிந்து
சிறிது குறைபட, அத்தேவேந்திரன் அதனை யறிந்து இந்த (செல்வக்) கேடு தொன்று
தொட்டுள்ள நமது நல்ல ஆசாரியரை வழிபாடு செய்யாத குற்றத்தினால் வீணாந்த
தென்று துன்பமுற்று, பிரகல்பதி முனிவனைத் தேடத்தொடங்கினான். ஏ-று. (ஊ)

அங்கவ'னிருக்கை புக்கான் கண்டில ளவித்த பாசப்
புங்கவ ருலகு மேனோர் பதலியும் புவன முன்றி
லெங்கஹுற் துருவிக் காணு னென்குற்றான் சூவ னென்னுஞ்
சங்கைகொண் டனத்த லுஞ்ச் சதூழுக னிருக்கை சார்ந்தான்,

(இ-ள்.) (தேவேந்திரன்) அப் பிரகஸ்பதிமுனிவரது வாசஸ்தலத்தையடைந்து அவ்விடத்திற் காணாதவனாய், பாசங்களையுழித்த முனிவர்களுக்கத்திலும், வினையோருலகத்திலும், திரிலோகங்களிலும், எவ்விடத்துஞ் சென்று தேடிச் காணாதவனாய் நமதாசிரியர் யாண்டடைந்தனனொன்னுஞ் சந்தேகம் பொருந்திய மனதோடு, நான்கு திருமுகங்களையுடைய பிரமதேவனது சத்தியலோகத்தையடைந்தனன். எ-று. (சு)

துருவின னங்குங் காணான் நிசைமுகம் நெழுது தாழ்ந்து
பரவிமுன் பட்ட வெல்லாம் பகர்ந்தனன் பகரக் கேட்டுச்
குரவனை யிகழ்ந்த பாவங் கொழுதுபட்டருந்துஞ் செவ்வி
வருவது நோக்கிச் சூழ்ந்து மலர்மக னிதனைச் சொன்னான்.

(இ-ள்.) அச் சத்தியலோகத்திலுந் தேடிச் காணாதவனாய், பிரமதேவனை வணங்கித் தொழுது துதித்து முன் நடந்த விருத்தாந்தங்களைப்பெல்லாம் கூறினான் பிரமதேவன் (அவன் அவற்றைச்) சொல்லக் கேட்டு, ஆசாரியனா அவமதித்த பாவமானது கொழுந்துவிட்டோங்கி (அத் தேவேந்திரனை)த் தன்னகப்படுத்துங்காலம் வருவதறிந்து ஆலோசித்து இவ் வார்த்தையைச் சொல்லத்தொடங்கினான். எ-று. (சு)

அனையதொல் குரவற் காணு மளவுநீ துவட்டா வீன்ற
தலையன்முச் சென்னி யுள்ளான் நுனவர் குலத்தில் வந்தும்
வினையிடு லறிவான் மேலான் விச்சுவ வருவ நென்னு
மினையனைக் குருவாக் கோடி யென்னலு மதற்கு நேர்ந்தான்.

(இ-ள்.) (தேவேந்திரா!) அந்தத் தொன்மையுடைய ஆசாரியராகிய் பிரகஸ்பதி முனிவரை நீகாணுமட்டும், துவட்டா வென்பவன் பெற்ற புதல்வன் மூன்று சிரங்களை யுடையவன் அசுரகுலத்திற் சனித்துஞ் செய்கையாலும் அறிவாலும் மேம்பட்டவன். விச்சுவவுருவன் என்னும் பெயரையுடைய இவனை ஆசாரியனாக வைத்துக் கொள்வாயாக வென்று சொல்லவும், (தேவேந்திரன்) அதற் கிணங்கி. எ-று.

“வினைமுற் றேவினை யெச்ச மாகலங் - குறிப்புமுற் றீடொச்ச மாகல முள
வே” என்றபடி நேர்ந்தான் என்னும் வினைமுற்று வினையெச்சப்பொருளில் வந்தது.

அழலவிர்ந் தனைய செங்கே முடுக்கிதழ் முளரி வாழ்க்கைத்
தொழுதகு செம்ம றன்னைத் தொழுதுமீண் டகன்று நீங்கா
விழைதகு காதல் கூர விச்சுவ வருவன் றன்னை
வழிபடு குருவாக் கொண்டான் மலர்மகன் சூழ்ச்சி தேறான்.

(இ-ள்) அக்கினியானது பிரகாசித்தாற் போன்ற செந்நிறம் பொருந்திய அடுக்கு வாய்ந்த இதழ்கள் பொருந்திய தாமரைமலரில் வசித்தலையுடைய, எல்லோரும் வணங்கும் பிரமதேவனைத் திரும்பவும் பணிந்து நீங்கி, அப் பிரமனது ஆலோசனையை யறியாமல் விரும்பத்தக்க ஆசை அதிகரிச்ச, அவ் விச்சுவவுருவனென்பவனை வழிபாடுசெய்யத்தக்க குருவாகக் கொண்டனன் (தேவேந்திரன்) எ-று. (க)

கைதலக் குரவன் மாயங் கருதிலன் வேள்வி யொன்று
செய்திட லடிக றென்னத் தேவர்கட் காக்கங் கூறி
வெய்தழல் வளப்பா னுள்ளம் வேறுபட் டவுணர்ச் செல்லா
முய்திற நினைந்து வேட்டான் றனக்குமே லுறுவ தோரான்.

(இ-ள்.) வஞ்சகம் பொருந்திய குருவாகிய அவ் விச்சுவவுருவனது தூர் அபிப்பிராயத்தை யறியாமல், சுவாமி! ஓர் யாகஞ் செய்கவென்று (தேவேந்திரன்

வேண்டி (அவ் விச்சுவருவன்) தேவர்கட்குச் செல்வம் பெருகுக வென்று (வாக்கினும்) சொல்லி, வெவ்விய யாக்கினியை வளர்ப்பவன், மனம் விகாரமுற்று தனக்கு மேல்வருந் கெடுதி யுணராது அகரர்கட்கெல்லாம் பிழைக்குந் திறம் உண்டாருகவென்று (மனத்தினும்) சிந்தித்துச் செய்தான். என்று.

செய்திடல் - செய்க வென்னும் வியங்கோள்வினமுற்று. (க8)

வாக்கினன் மனத்தால் வேறாய் மகஞ்செய்வான் செயலை யாக்கை நோக்கினு னேதி தன்னு னோக்கினன் குவிச வேலாற் றாக்கினன் நலகண் மூன்றுந் தனித்தனி பறவை யாகப் போக்கினு னலகை வாயிற் புகட்டினான் புலவுச் சோரி.

(இ-ள்.) வர்க்கால் வேறுபட்டும் மனத்தால் வேறுபட்டும் யாகம் வளர்த்தி வரும் விச்சுவருவனது செய்கையை, உடல் முழுதுங் கண்கள் பொருந்திய தேவேந் திரன் ஞானநோக்கத்தாற் பார்த்து (அறிந்து தனது கையிலுள்ள) வச்சிராயுதத்தால் (அவனது) தலைகள் மூன்றையுந் தனித்தனி யொவ்வொரு பறவையாகப் போக்கிச் சிதைத்தான். பேய்களின் வாய்களில் ஊனோடு கூடிய உதிரத்தை நிறைவித்தான்.

சோமபானஞ் செய்யும் முகமுடைய தலையைக் காதையாகவும், சுராபான பானஞ் செய்யும் முகமுடைய தலையை ஊர்க்குருவியாகவும், அன்னபானஞ்செய்யும் முகமுடைய தலையைச் சிச்சிவியாகவும்போக்கினான் என ஆலாஸ்யமகாத்மியங் கூறு கின்றது. இதனை

‘வலாபிவாநகூதவகூ ரீஸீத க்ஷீகலிபஜலி ஸுராபாநகூதம் யத துலிமவமாயதெ ி சுருபாநகூதவகூ ஜாயதெதலுதி திரிவின வஸீஷாணிதஸுரா விஹமபிவபஞ்ஷிது’ என வருவனவற்றா னறிக.

தெற்றெனப் பிரம பாவஞ் சேறிவந் தமரர் வேந்தைப் பற்றலு மதனைத் தீர்ப்பான் பண்ணவர் மரமேன் மண்மேற் பொற்றொடி யார்மே னீர்மேல் வேண்டினர் புகுத்த லோடு மற்றவ ரிலிதியார் தீர்க்கும் வண்ணம்யா தென்ன விண்ணோர்.

(இ-ள்.) அதி சீக்கிரத்தில், பிரமஹத்தியானது கோபித்துவந்து இமைமவர் க்கரசனாகிய தேவேந்திரனைப் பற்றவும், தேவர்கள் அப் பிரமஹத்தியைத் தீர்க்க விரு ம்பி, மரத்தினிடத்தும், மண்ணினிடத்தும், பொன்னுலாகிய வளையலை யணிந்த பெண் களிடத்தும், நீரினிடத்தும் (அப் பிரமகத்தியைப்பாசித்து)ச் செலுத்த, அந்நால்வரும் இப் பிரமஹத்தியை நாங்கள் ஒழிக்கும்வகை யாதென்று வினவு, தேவர்கள். என்று.

இச் செய்யுளிலுள்ள விண்ணோர் என்பது அடுத்த செய்யுளின்மூன்றாவது வரியிலுள்ள என்றார் என்னும் முற்றுப் பயனிலைகொண்டது.

இதுமுத லிரண்டுபாடல்கள் குளகம்,

தீர்ப்பான் என்பதில் பான் எதிர்காலவினையெச்சவிருதி. (க௨)

அப்பிடை துரையாய் மண்ணி லருவருப் புவராயம்பொற் செப்பிளங் கொங்கை யார்பாற் றிண்டுதற் கரிய பூப்பாய்க் கப்பிணர் மரத்திற் காலும் பயினதாய்க் கழிக வென்றா ரிப்பழி சுமந்த வெங்கட் கென்னல மென்றார் பின்னும்

(இ-ள்.) (தேவர்கள்) சலத்தில் துளையாகவும், மண்ணில் அருவருப்பும் பொருந்தியவர்ப்பாகவும், அழகிய பொற்கலசம்போன்ற இளமைதங்கிய குயங்களை யுடைய மாதர்களிடத்தில் தொடுத்தற்கரியபூப்பாகவும், கிளைகளையும் பூங்கொத்துகளையு முடைய மரத்தில் கசிந்தொழுகும் பிசினாகவும் (அப்பிரமஹத்தி) கழியக்கடவது என் றார்கள். மீளவும் (அவர்கள் நாவிலும்) இந்தப் பிரமகத்தியை யேற்றுக்கொண்ட எங் கட்டு (இதனால்) என்னபலன் என்று வினாவினர். எ-று.

பூப்பு=மாதவிடாய்.

(கக)

மேற்படி வேறு.

கருவின் மாதர் கருவுயிர்க்கு மளவு முறையாற் கணவர்தோண் மருவி வாழ்க மண்ணகழந்த குழியு மதனால் வடுவொழிக பொருவி நீரு மிறைதோறு மூறிப் பொலிக மரங்குறைபட் டொருவி னாலுந் தழைகவென வொழியா நலனு முதவினார்.

(இ-ள்.) கருப்பத்தை யடைந்த மாதர்கள் அக் கருவைப் பிரசவிக்குமெல்லே யும் முறைப்படி தத்தமது கணவரது தோள்களைச் சேர்ந்து வாழக்கடவர்; மண் தோ ண்டிய குழியும் அம் மண்ணாலேயே அவ் வடு ஒழியக்கடவது; சமானமில்லாத நீரும் இறைக்குந்தோறும் ஊற்றெடுத்து நிறையக்கடவது; மரங்கள் (வாளால்) வெட்டப் படினார் தழையக்கடவன என்று, (ஒருபோதும்) ஒழியாதபலனையுங் கொடுத்தார்கள். (அத் தேவர்கள்) எ-று.

(கச)

மாசிறு கழிந்த மணியேபோல் வந்த பழிதீர்ந் திருந்திரணுந் தேசிறு நிகழத் துவட்டாதன் செல்வன் நன்னைத் தேவர்பிரான் வீசிக் குலிசத் துயிருண்ட விழுமங் கேட்டு வெகுண்டியிர்த்துக் கூசிப் பழிகோள் கருதியொரு கொடிய வேள்வி கடிதமைத்தான்.

(இ-ள்.) மாசிலிருந்து நீங்கிய இரத்தினம்போல (விச்சுவவுருவனைக் கொ ண்றதால் தனக்குச்) சம்பவித்த பிரமகத்தியை நிலம்-நீர்-மரம்-மாதர்கட்குப் பகிர்ந்து ஒழிந்து தேவேந்திரனும் (பண்டுபோல்) ஒவிகொண்டு விளங்க, உறுவடிபடா என்னு மசரன் தன் புதல்வனாகிய விச்சுவவுருவனைத் தேவேந்திரன் வச்சிராயுத்ததால் வீசி அவ னுயிரைக் குடித்த துன்பச்செய்தியைக் கேள்விப்பட்டிக் கோபித்துப் பெருமூச் செறிந்து மனங் கூசி, பழிக்குப் பழி வாங்க நினைத்து, ஒரு கொடிய யாகத்தை வினாவாகச் செய்தான். எ-று.

(கடு)

அந்தக் குண்டத் தெரிசிகைபோ லழலுங் குஞ்சி யண்டமுக டெந்தக் கொடிய தூமம்போ லுயிர்த்துச் செங்கண் சினச்செந்தீச் சிந்தப் பிறைவா ளெயிறுதுக்கித் திசைவான் செவிடு படநகைத்து வந்தக் கொடிய விடம்போல வெழுந்தா ளெருவான் மறவீரன்.

(இ-ள்.) அந்த யாககுண்டத்திலே, அக்கினிக் கொழுந்துபோலச் செந்நிற முற்று விளங்குஞ் சிகையானது அண்டமுக்கட்டிற் றுக்கவும், கொடிய புகைபோலப் பெருமூச்செறிந்து செவந்த கண்கள் கோபாக்கினியை வீசவும், பிறைச்சந்திரன்போ ன்ற (வளைவாகிய) ஒளிதங்கிய பற்களை யதுக்கி, அஷ்டதிக்குகளும் ஆகாயமுஞ் செ விடுபெம்படி அட்டகாசஞ் செய்து (கடலிற் றேன்றித் தேவருயிரைப் பருக) வந்த அந்தக் கொடிய ஆலாலவிடம்போல வாட்படை தாங்கிய ஒரு மறவீரன் தோன்றி னான். எ-று.

வந்த என்பதில் அகரவீறு தொக்குறின்றது. அகரச்சட்டு மிகுதிப்பொரு ளது. மறம்-பாவம்; கோபம். பிறைவாளெயிறு - வச்சிரத்தந்தம்.

(கக)

கலிவிரத்தம்.

சங்கவன் விருத்திர நென்ப வாரமுற்
மாங்குவன் கணைவிடு தூர நீண்டுநீண்
டோங்குவ னேங்குதற் கொப்ப வைகலும்
வீங்குவ னறனிலார் வினையி நென்பவே.

(இ-ள்.) இவ் யாகத்திற் றேன்றிய இவ்வீரனை விருத்திராகரனென்று சொல்வார்கள். மிகுந்த கோபாக்கினி பொருந்திய வலிய அம்புகளை விடுத்துரமளவும் எந்நாளும் நீண்டுநீண்டு உயர்வான். நீள்வதற்கு ஏற்ப, தருமச்செயல்களில்லாதவர்கள் தேடும் பாவம்போலக் கணப்பான். எ-று.

உகரம்-அகரச்சுட்டுப் பொருளினின்றது. (கஎ)

வீங்குடல் விருத்திரன் றன்னை விண்ணவ
கோங்குற வருதுவட் டாவெ னும்பெயர்த்
தீங்குறு மனத்தினோன் றேவர் கோனுயிர்
வாங்குதி பொருதென வரவிட் டானரோ.

(இ-ள்.) (தான் செய்தயாகத்திற் றேன்றிய) பூரித்த உடலையுடைய விருத்திராகரனை, தேவர்கள் ஏக்கமுறும்படி வந்த துவஷ்டாவென்னும் பெயர்வாய்ந்த கொடுமைபொருந்திய மனதினையுடையவன், போர்புரிந்து தேவேந்திரனது உயிரை வாங்கக்கடவாயென்று ஏவினான். எ-று. (கஅ)

மதித்துணி யெயிற்றினோன் வடவை போற்சின இக்
கொதித்தெதிர் குறுகினன் கொண்ட லூர்தியு
மெதிர்ந்தனன் களிற்றின்மே லிமயத் துச்சிமே
லுதித்ததோர் கருங்கதி ரொக்கு மென்னவே.

(இ-ள்.) சந்திரதுண்டம்போன்ற (வக்கிர) தந்தங்களையுடைய விருத்திராகரன் வடவாமுகாக்கினிபோலச் சினந்து பொங்கி (போர்செய்ய) எதிரில் வந்தனன். மேகத்தை வாகனமாகவுடைய தேவேந்திரனும் இமயமலையின் முகட்டில் உதித்த ஒரு கருஞ்சூரியனை யொக்குமென்று சொல்லும்படி, (ஐராவதமென்னும் தனது பட்டத்து) யானையின்பேரிலேறி (போர்க்கோலங்கொண்டு) எதிர்த்தனன். எ-று.

வடவாமுகம் பெட்டைக்குதினா முகம்போலிருக்கும் ஊழித்தீ. இதுகடல் எல்லாகடந்து உலகிற்பரவாது இறைவரால் ஆண்டு நிறுத்தப்பட்டுள்ளது. இதில் முன் மொழியிற்றிற் பொருணின்றது. வீமசேனை வீமன் என்றற்போல. (கக)

அறத்தொடு பாவநெர்ந் தென்ன வார்த்திரு
திறத்தரு முண்டமர் செய்யக் கற்சிறை
குறைத்தவன் மருவன்மேற் குலிச வேலெடுத்
துறைத்திட வீசினு னுடன்று கள்வனும்.

(இ-ள்.) புண்ணியமும் பாவமும் தம்முட் பொருதக்கருதி எதிர்த்தாற் போல ஆரவாரித்து அவ்விரண்டு திறத்தினருங் கோபமதிகரித்துப் போர்செய்ய, மலையினது சிறகுகளைச் சங்கரித்தவனாகிய தேவேந்திரன் விருத்திராகரன்பேரில் தனது வச்சிராயுதத்தை யெடுத்த உறைக்கும்படி வீசினான். வஞ்சகனாகிய அந்த விருத்திராகரனுங் கோபமுற்று. எ-று. (உ௦)

இது முதலிரண்டு பாடல்கள் குளகடி.

இடித்தனன் கையிலோ ரிருப்பு லக்கையைப்
பிடித்தனன் வலையெனப் பெயர்ந்து தீயெனத்
துடித்தனன் சசிமூலைச் சவடு தோய்புயத்
தடித்தன னிந்திர னவச மாயினான்.

(இ-ள்.) ஆரவாரித்து, ஒரு இருப்புலக்கையைக் கையிற்றாங்கி, மலைபோல அடிபெயர்ந்து அக்கினிபோலக் கோபித்து, இந்திராணியின் முலைச்சவடுபொருந்திய புயத்தின்பேரி லடித்தனன். (அவ்விருத்திராசுரன் அடித்த அடியால்) தேவேந்திரன் மூர்ச்சித்தனன். எ-று.

அவசம்-தன்வசமொழிதல்.

இடித்தனன் பிடித்தனன் துடித்தனன் என்னும் வினைமுற்றுகள் வினையெச்சப் பொருளான. (உக)

அண்டலோ றீனையவ னவச மாறிப்பின்
கண்டகன் கைதவா நினைந்திக் கள்வனோர்
மண்டம ராற்றுவான் வலியி லோமெனப்
புண்டரீ கத்தவ னுலகிற் போயினான்.

(இ-ள்.) தேவர்களுள் ஆண் சிங்கத்தை யொத்தவனாகிய தேவேந்திரன் (சிறிது நேரத்தில்) மூர்ச்சை தெளிந்து, பிறகு விருத்திராசுரனது வஞ்சனையை யுணர்ந்து, இவ்விருத்திரானுக்கு எதிரிலிருந்து நெருங்கிய போர்செய்ய வல்லமையிலலோமென்று நினைத்து, தாமரை மலரில் வாசஞ்செய்யும் பிரமதேவனது சத்தியலோகத்தை யடைந்தனன். எ-று.

வலியிலோம்-என்றது உள்பாட்டுத் தன்மைப் பன்மை வினைமுற்று. (உஉ)

தாழ்ந்துதான் படுதுயர் சாற்றத் தாமரை
வாழ்ந்தவன் வலாரியோ டீணந்து மாமகள்
வீழ்ந்தமார் பினனடி வீழ்ந்து செப்பமால்
சூழ்ந்துவா டைனை நோக்கிச் சொல்லுவான்.

(இ-ள்.) (பிரமதேவனை) நமஸ்கரித்து, தான் (விருத்திராசுரனால்) படுகின்ற துயரங்களை முறையிட, தாமரைமலரில் வீழ்நிற்கும் பிரமதேவன், வலாசுரனைச் சங்கரித்த தேவேந்திரனுடன் (வைகுந்தலோகத்திற்குப்) போய், திருமகள் வாசஞ்செய்யும் மாற்பையுடைய விண்டுமூர்த்தியின் திருவடியில் வீழ்ந்து விண்ணப்பிக்க, அத்திருமால் ஆலோசித்துத் தேவேந்திரனை நோக்கிச் சொல்கின்றார். எ-று. (உங)

ஆற்றவும் பழையதுன் னங்கை வச்சிர
மாற்றவ ருயிருண வலியின் ருதலால்
வேற்றொரு புதியது வேண்டு மாலினிச்
சாற்றுது மதுபெறுந் தகைமை கேட்டியால்.

(இ-ள்.) (தேவேந்திரா!) உன் கையிற்பற்றிய வச்சிராயுதமானது சாலவும் பழமையானது. (அது) சத்துருக்களது உயினைப்பருக வலிமையில்லா திருக்கின்றது. ஆனபடியால் வேறொரு புதிய வச்சிராயுதம் வேண்டும். அவ்வாயுதத்தைப் பெறுந்தன்மையை இனிச் சொல்கின்றோம் கேட்பாயாக. எ-று. (உச)

தொடையகன் மாற்பநாந் துய பாற்கடல்
கடையுநா ளசுரருஞ் சரருங் கையில்லெவம்

படையொடு மடையன்பின் பழுதென் றப்படை
யடையவுந் ததீசிபா லடைவித் தாமரோ.

(இ-ள்) (கற்பக மலர்) மாலையணிந்த பரந்த மார்க்கத்தையுடைய தேவே
ந்திரா! நாம பரிசுத்தமாகிய திருப்பாற்கடலைக் கடைந்தகாலத்தில் அசுரர்களுஞ் சுர
ர்களுந் கையிலேந்திய வெவ்விய ஆயுதங்களோடும் வராதேயுங்கள் (ஆயுதங்களைக்
கொண்டவருவீராயின்) குற்றம் வருமென்று அந்த (இருதிறத்தவரது) ஆயுதங்களை
யெல்லாந் ததீசி முனிவரிடத்திற் சேர்ப்பித்தோம். எ-று.

சுரையையுண்டவர் சுரா. அதனை யுண்ணுதவர் அசுரர்.

(உஞ்)

சேட்படு நாணனி செல்வத் தேவரா
வாட்படை பவுணரா வுது கேட்டிலர்
ஞாட்படை படையெலா ஞான னோக்கினுல்
வேட்படை வென்றவன் விழுங்கி னுனரோ.

(இ-ள்.) நீடி, ஸம் மிகுதியாகக் கழிய, தேவராவது வாட்படைதாங்கிய
அசுரராவது வந்து (தாமையுடைய ஆயுதங்களைக்) கேட்டாரிலர். (ஆனபடியால்) மன்
மத பாணங்களை ஞான நோக்கத்தினால் வென்ற அத்ததீசி முனிவர் போர்க்களத்தில்
(தொழில் செய்தற்கு) அடையதக்க அவ்வாயுதங்களை யெல்லாம் விழுங்கினர். எ-று.

ஆவது விகற்பப் பொருளில்வரும் இடைச்சொல். ஈண்டு ஈறு தொக்குத்
தேவரா அவுணரா எனறின்றது.

(உச)

விழுங்கிய படையெலாம் வேற றத்திரண்
டொழுங்கிய தான்முது கந்தண் டொன்றியே
யெழுங்கதிகக் குளிசமா மிதண் டெய்துமுன்
வழங்குவன் கருண் டியா வடிவ மாறினான்.

(இ-ள்.) அத்ததீசி முனிவர் விழுங்கிய ஆயுதங்களெல்லாம் வேறன்மை
யாய் (ஒன்றுபட்ட) சேர்ந்து வீணாதண்டம்போன்ற அவரது முதுகந் தண்டெலும்
போடு பொருந்தி ஒழுங்குபட்டுள்ளது. (அது) பிரகாசத்தைவீசும் வச்சிராயுதமா
கும். கிருபையே ஒருருவங் கொண்டாற்போன்ற அம்முனிவர் (அவனாயடைந்து)
கேட்பதன்முன்னே அதனைக்கொடுப்பார். எ-று.

(உஎ)

மேற்படி வேறு.

என்று மாதவ னியம்ப வுமபாகோ
னென்றும் லானவர் தமமொ டொல்லெனச
சென்று மாயையின் செயலை நோன்பினால்
வென்ற மாதவ னிருக்கை மேலினான்.

(இ-ள்.) என்று (இவ்வகையாகத்) திருமால்கூறவும், தேவராசன் தன்னைப்
பிரியாத தேவர்களுடன் வினாந்து சென்று, மாயாவிசாரங்களை விரதங்களால் வெற்றி
கொண்ட பெரிய தவத்தையுடைய ததீசிமுனிவரது ஆச்சிரமத்தை யடைந்தனன்.

மாதவன் இரண்டனுள் முற்பட்டது மா+தவன்=இலக்குமி நாயகன்
எனவும், பிற்பட்டது மா=பெரிய, தவன்=தவமுடையோன் எனவும் பொருள்படும்.

மேற்படி வேறு.

அகமலர்ந் தருந்தவ னமரர்க் கன்புகர்
முகமலர்ந் தின்னுரை முகமன் கூறிநீர்

முகமெலிந் தெப்தினீர் விஹந்த தியாதது
தகமொழிந் திடலென வலாரி சாற்றுவான்.

(இ-ள்.) செய்தற்கரிய தவத்தையுடைய ததீசிமுனிவர் மனங்களிகூர்ந்து தேவர்களைப்பார்த்து அன்புமிகுந்த முகமலர்ச்சி காண்பித்து, இன்சொல்களை உபசாரங்களாகக்கூறி, நீங்கள் மிகவும் மெலிந்துவந்தீர்கள் நடந்த விருத்தாந்தமென்ன? அவ்விருத்தாந்தத்தைப் பொருத்தச் சொல்லக்கடவீர் என்று கேட்க, வலாசுரனைச் செய்த தேவேந்திரன் சொல்லத்தொடங்கினான். எ-று. (௨௧)

அடிகணீர் மறாததொன் றதனை வேண்டியும்
முடிசொள்வா நவரொடு முந்தி னேனது
செடிகொள்கா ரிருளுட லவுணர்ததேய்த்தெமர்
குடியெலாம் புரப்பதோர் கொல்கைத் தாயது.

(இ-ள்.) சுவாமிகாள்! தேவரீர் தடைசொல்லாமற் கொடுக்கவேண்டிய பொருள் ஒன்று (உளது) அப்பொருளை (அடைய) விரும்பி, இந்தக் கிரீடந்தரித்த தேவர்களுடன் இங்கேவந்தேன். அப்பொருள் முடைநாற்றம்வீசுந் கரிய இருள் போன்ற உடலையுடைய அசுரர்களுடையெல்லாம் அடியோடழித்து, எம்முடையவர் குடிகளையெல்லாம் பாதுகாக்கும் ஒரு கொள்கையை யுடையது. எ-று. (௨௨)

யாதெனி னினைபதுன் யாக்கை யுள்ளதென்
றோதலும் யாவையு முணர்ந்த மாதவ
னாதவற் கண்டதா மரையி னுனைப்
போதலர்ந் தின்னை புகல்வ தாயினுள்.

(இ-ள்.) இவ்வகைப்பட்ட பொருள் யாதென்று வினவில், தேவரீரது உடலிப்பொருந்தி யுள்ளதென்று கூறவும், (திரிகாலவர்த்தமான முதலிய) எல்லாவற்றையும் (ஞான நோக்கத்தினால்) அறிந்த அத்ததீசி முனிவர், சூரியனைக்கண்ட தாமரை மலர்போல, முகமலர்ச்சிகொண்டு இத்தன்மையனவற்றைக் கூறத்தொடங்கினார்.

உணர்ந்த-காலவமுவுமைதி. உணரும் என நின்றற்பாலது. (௨௩)

நாய்நம தெனநரி நமதெ னப்பிதா
தாய்நம தெனநமன் றனதெ னப்பினி
பேய்நம தெனமன மதிக்கும் பெற்றிபோ
லாய்நம தெனப்படும் யாக்கை யாரதே.

(இ-ள்.) நாய் நம்முடையதென்றும், நரி நம்முடையதென்றும், தந்தையுந் தாயும் நம்முடையதென்றும், இயமன் தன்னுடையதென்றும், பிணியும் பேயும் நம்முடையதென்றும், மனதிற்கருதுந் தன்மைபோலாகி, (நாமும்) நம்முடையதென்று நினைக்கப்படும் இச்சரீரம் யாவார்க்கு உரியது? (ஒருவர்க்குமுரியதன்று.) எ-று. (௨௪)

விடம்பயி லெயிற்றர வுரியும் விதுழை
குடம்பையுந் தானெனுங் கொள்கைத் தேகொலா
நடம்பயில் கூத்தரி னடிக்கு மைலர்வா
முடம்பையும் யானென வுரைக்கற் பாலதோ.

(இ-ள்.) ஆடுகின்ற கூத்தர்கள்போல (விடயவாதனையுற்று) நடிக்கின்ற பஞ்சேந்திரியங்கள் வாழஞ் சரீரத்தையும் யானென்று உயிர்சொல்லுந் தன்மையது விஷம்பொருந்திய பற்களையுடைய பாம்பு தனதுதோலையும் பகிழ்தான் துழையுந் கூட்டையும் யானென்று (தனித்தனி) கூறுங் கொள்கையையுடையதேயும். எ-று.

ஐவர் என்னுந் தொகைக்குறிப்புச்சொல் உடம்பு என்னுங்குறிப்பால், பஞ்
சேந்திரியங்களை யுணர்த்தியது. (௧௩)

நடுத்தயா விலார்தமை நலியத் துன்பநோ
யடுத்தயா வருந்திரு வடைய யாக்கையைக்
கொடுத்தயா வரும்புகழ் கொள்வ னேயெனினி
னெடுத்தயாக் கையின்பய னிதனின் யாவதே.

(இ-ள்.) தேவேந்திரா! நடுநிலையையும் கருணையுஞ் சிறிதுமில்லாத அசுரர்
கள் தம்மைத் துன்புறுத்துதலால், துன்பநோய் பொருந்திய இமையவர் யாவருஞ்
செல்வமடையும்படி, என் உடலைக் கொடுத்துப் புண்ணியத்தையும் புகழையும் கைக்
கொள்வேனாகில், நானெடுத்த சரீரத்தினாலாகிய பலன் இதைக்காட்டிலும் வேறே
யாதுளது? (ஒன்றுமில்லை) எ-று.

புகழுடம்பு பெறுவனெதலிற் பூதவுடம்பாற் பயனில்லையென்பார் “கொள்
வனேல் எடுத்தயாக்கையின் பயனிதனின்யாவதே” என்றார்.

மூன்றாவது வரியிலுள்ள ஐயாவென்பது அயா எனப் போலியாயிற்று.
யாவது-வகர மெய்தோன்றல் விகாரம். (௧௪)

அறுசீர்க்கழ்நெடிலடியாசிரிய விருத்தம்.

என்றனன் கரண மொன்றி யெழுகருத் தறிவை யீர்ப்ப
நின்றனன் பிரம நாடி நெறிகொடு கபாலங் கிண்டு
சென்றனன் விமான மேறிச் சேர்ந்தன னுலகை நோன்பால்
வென்றவன் றுறக்கம் புக்கு வீற்றினி திருந்தா னம்மா.

(இ-ள்.) என்று (இவ்வகையாகக்) கூறி, உலகவின்பத்தைச் சிவநேயத்தாற்
செய்த ததீசிமுனிவர் அந்தக் கரணங்கள் ஒன்றுபட்டு, (அந்நிலையில் நான் என்று)
எழுகின்ற போதவிருத்தி உண்மை யறிவைப்பற்றிப் பின்செல்ல, சிவயோகங்கூடி
பிரமநாடியின் வழிக்கொண்டு கபாலத்தைக் கிழித்துச்சென்று விமானமேறிச் சிவ
லோகஞ் சேர்ந்து இடையூறின்றி வீற்றிருந்தனர். எ-று. (௧௫)

அம்முனி வள்ள லீர்த வடுபடை முதுகற் தண்டைக்
தெம்முனை யடுபோர் சாய்க்குந் திறல்கெழு குலிசஞ் செய்து
கம்மியப் புலவ னாக்கங் கரைந்துகை கொடுப்ப வாங்கி.
மைமுகி லூர்தி யேந்தி மின்விடு மழைபோ றின்றான்.

(இ-ள்.) முனிவள்ளலாகிய அத்ததீசிமுனிவர் கொடுத்த கொல்லுதற்குரிய
ஆயுதங்கள் திரண்ட முதுகந்தண்டெலும்பினை, சத்தாருக்கள் முனையும் கொல்லுதற்
குரிய போனைப் பின்னிடச்செய்யும் வெற்றியிக்கு வச்சிராயுதமாகச்செய்து, தேவதச்
சன் (வெற்றிதரத்தக்கது என்று) ஆசீர்வசனங்கூறிக்கையிற் கொடுக்கவாங்கி, கரிய
மேக வாசனாகிய தேவேந்திரன் (அவ்வச்சிராயுதத்தைத்) தாங்கி, மின்னலைக் கக்கு
கின்ற மேகம்போல நின்றான். எ-று.

தெவ்+முனை=தெம்முனை. நிலமொழியிற்று வகரமெய் வருமொழிமுதல்
மகரமெய்யாகத் திரிந்தது. (௧௬)

மறுத்தவா வஞ்சப் போரால் வஞ்சித்து வென்று போன
கறுத்தவா ளவுணற் கொல்வான் கடும்பரி நெடுந்தேர் நீழல்
வெறுத்தமால் யானை மள்ளர் வேலைபுக் கெழுந்து ருன்ற
மறுத்தவா னவர்கோ னந்த வவுணர்கோ மகனைச் சூழ்ந்தான்.

(இ-ள்.) குற்றத்தினின்றும் அகலாத வஞ்சனைபொருந்தியபோரினில் வஞ்சித்துச் சயங்கொண்டிசென்ற, கரிய சரீரத்தையுடைய ஒள்ளியவாளேந்திய விருத்திராசுரனைக் கொல்லும்படி கடுகடையையுடைய குதிகைகளும், நெடிய (நிலைகளையுடைய) தேர்களும், தமது உடல்நிலைக்கோபிக்கும் மதமயக்கமுடைய யானைகளும், காலாங்களுமாகிய (நால்வகைப்பட்ட) சேனாசமுத்திரம் புடைசூழ்ந்து வரச்சென்று அசுரர் தலைவனாகிய அந்த விருத்திராசுரனைச் சூழ்ந்துகொண்டான் (தேவேந்திரன்.)

வானவர் சேனை மூண்டு வளைத்தலும் வடவைச் செந்தீ யானது வரையி னோங்கி யமுன்றுருத் தெழுந்தா லென்னத் தானவர் கோனு மானர் தலைக்கொள வெழுந்து பொங்கிச் சேனையுந் தானு மூண்டு சீறிநின் றடுபோர் செய்வான்.

(இ-ள்.) தேவர்களது சேனையானது கோபமூண்டு முற்றுகைசெய்யவும், வடவாமுகாக்கினியானது மலையைப்போல ஒங்கிக் கொதித்துக் கோபித்து எழும் தாற்போன்று, அசுரர்குலத் தலைவனாகிய அந்த விருத்திராசுரனும் மானம் மீதுரப் போருக் கெழுந்து கொதித்து, தானுஞ் சேனையுங் கோபமூண்டு சீறிப் போர்புரியத் தொடங்கினன். எ-று.

அடுபோர் = கொலைத்தொழிற்குரிய போர்.

தானுஞ் சேனையும் எனத் திணைவிரவிச் சிறப்பிநாற் செய்வான் என்னும் உயர்திணையொருமை முடிபேற்றது. இது திணைவழுவமைதி. (கஅ)

அடுத்தன ரிடியே நென்ன வார்த்தன ராக்கங் கூறி
யெடுத்தனர் கையிற் சாப மெறிந்தனர் சிறுநா னேனை
தொடுத்தனர் மீளி வாளி தூர்த்தனர் குந்த நேமி
விடுத்தனர் வானோர் சேனை வீரர்மே லவுண வீரர்.

(இ-ள்.) அசுரவீரர்கள் தேவசேனாவீரர்பேரில் அடுத்து, இடியெற்றினைப் போல ஆர்ப்பரித்து, வெற்றியுண்டாகவெனக்கூறி, வில்லைக் கையிற்றாங்கி, சிறிய குணத்தொனியுண்டாக நாணெறிந்து, பலம் பொருந்திய அஸ்திரங்களைப் பிரயோகஞ்செய்து தூர்த்தார்கள். (அவருட்சிலர்) கைவேல்-சக்கராயுதம் (இவற்றை) எறிந் தார்கள். எ-று. (கக)

கிட்டினர் கடகக் கையாற் கிளர்வரைய லீனைய திண்டோள்
கொட்டினர் மாறி மாறிக் குதித்தனர் பலகை நீட்டி
முட்டின ரண்டம் விள்ள முழங்கினர் வடிவா னோச்சி
வெட்டின ரவுணச் சேனை வீரரை வான வீரர்.

(இ-ள்.) அசுரசேனா வீரர்களைத் தேவசேனாவீரர்கள் நெருங்கி, தமது கட கம்பூண்ட கைகளால் வினங்குகின்ற மலைகளையொத்த திண்ணிய புயங்களைக் கொட்டினார்கள். வலசாரி இடசாரியாக மாறி (அவருட்சிலர்) குதித்தார்கள். அவர் கேட கங்களோடு தமது கேடகங்கள் தாக்கும்படி நீட்டி (சிலர்) மோதினார்கள். அண்ட கடாகம் பிளவுறும்படி (சிலர்) ஆர்ப்பரித்தார்கள். வடித்த வாளாயுதத்தை யோச்சி (சிலர்) வெட்டினார்கள். எ-று. (க௭)

விழ்ந்தனர் தோளுந் தாளும் விண்டனர் சோரி வெள்ளத்
தாழ்ந்தனர் போருந் தாரு மகன்றன ரகன்ற மார்ப்பம்
போழ்ந்தனர் சிரங்க னெங்கும் புரண்டனர் கூற்றார் புக்கு
வாழ்ந்தனர் ரடுபோ ராற்றி வஞ்சுதன் சேனை மள்ளர்

(இ-ள்.) விருத்திராசுரனது சேனாவீரர்கள் போர்செய்து புயங்களுந் தோள் களும் அறுபட்டார்கள். (சிலர்) உதிரஞ் சொரிந்தார்கள். (சிலர்) அவ்வுதிர வெள்ளத்தில் அமிழ்ந்தார்கள். (சிலர்) போர்புரிதலையும் (வெற்றி) மாலையணிதலையும் விலகினார்கள். (சிலர்) பரந்தமார்பு பிளவுற்றார்கள். (சிலர்) எங்குந் தலைகள் புரளப்பட்டார்கள். (சிலர்) இயம்புரத்திற் குடிபுகுந்து வாழ்ந்தார்கள். எ-று.

தோளுந்தாளும் வீழ்ந்தனர்.—சோரிவிண்டனர்—திணைவழுவுமைதி. (சக)

தாளொடு கழலு மற்றார் தலையொடு முடியு மற்றார்
தோளொடு வீர மற்றார் துமபையோ டமரு மற்றார்
வாளொடு கரமு மற்றார் மார்பொடு கவச மற்றார்
கோளொடு மாண்மை யற்றார் குறைபடக் குறையா மெய்யர்.

(இ-ள்.) (ஆயுதங்களாற்) சிதைக்கப்பட்டாலுஞ் சிதைக்கப்படாத தேகத் தையுடைய தேவர் சேனாவீரருட்சிலர் (அசுரசேனாவீரரால்) கால்களும் வீரகண்டாமணியும் அறுபட்டார்கள். (சிலர்) தலையு கிரீடமுந் துணிப்பட்டார்கள். (சிலர்) தோள்களும் வீரத்தனமும் நீங்கினார்கள். (சிலர்) தும்பைமாலையும் போரும் ஒழிந்தார்கள். (சிலர்) பிடித்த) வாள்களும் கைகளும் அறுபட்டார்கள். (சிலர்) மார்புந் கவசமும் பிளவுபட்டார்கள். (சிலர்) வல்லமையும் ஆண்தன்மையும் நீங்கினார்கள்.

தொக்கன கழுகு சேனஞ் சொரிசுடர் பிடுங்கி யீர்ப்ப
வுக்கன குருதி மாந்தி யொட்டல்வாய் நெட்டைப் பேய்க
ணக்கன பாடல் செய்ய ஞாட்பினுட் கவந்த மாடப்
புக்கன பிணத்தின் குன்றம புதைத்தபார் சிதைத்த தண்டம்.

(இ-ள்.) கழுகுகளும் பருந்துகளும் போர்க்களத்தில் (ஒருபுறம்) நெருங்கி, சரிகின்ற குடல்களைப் பிடுங்கி இழக்கா நின்றன. ஒட்டிய வாய்களையுடைய நீண்ட பேய்கள் (போர்க்களத்தின் ஒருபுறத்தில்) சிந்தின உதிரங்களைப் பருகிச் சிரித்துப் பாடல்களைப்பாட, தலையிழந்த உடல்கள் (ஆண்டு ஒருபால்) ஆடத்தொடங்கின. பிணமலை நிலவுலகத்தை மறைத்தது. (அப பிணமலையால்) வானுலகஞ் சிதைவுபட்டது.

சேனம்=பருந்து. ஞாட்பு=போர்க்களம். கவந்தம்=தலையொழிந்தவுடல். தொக்கன-நக்கன—முற்றெச்சவினைகள். (சக)

இவ்வகை மயங்கிப் போர்செய் திறநதவ ரொழியப் பின்னுந்
கைவகை யடுபோ ராற்றிக் கரையிறம் தார்கண் மாண்டா
ரவ்வகை யறிந்து வானத் தரசனு மவுணர் வேந்துந்
தெய்வதப் படைகள் வீசிச் சீறிநின் றடுபோர் செய்வார்.

(இ-ள்.) (தேவாசுர சேனைகளிலுள்ளோர்) இவ்வண்ணமாகத் தம்முட் கலந்து போர்புரிந்து இறந்தவர்கள் நீங்க, (ஒழிந்த) எண்ணில்லாதவர்கள் மீண்டுங் கைவரிசையின் வகைகளால், கொல்லுதற்குரிய மற்போர் செய்திறந்தார்கள். தேவராசனும் அசுரநாதனாகிய விருத்திராசுரனும், (தமது சேனையிலுள்ளோர்) அவ்வாறு (மடிதலை) அறிந்து (தம்முள்) கோபித்துநின்று தேவால்திரங்களைப் பிரயோகித்துப் போர்செய்யத் தொடங்கினார்கள். எ-று. (சச)

அனற்படை விடுத்தான் விண்ணோ ராண்டகை யதனைக் கள்வன்
புனற்படை விடுத்துச் சிந்தத் துணித்தனன் புனிதன். காற்றின்
முனைப்புடை விடுத்தான் வெய்யோன் முழங்குகால், விழங்கு. நாகச்
சினப்படை தொடுத்து வீசி விலக்கினான் தேவ, ரஞ்ச.

(இ-ள்.) தேவேந்திரன் அக்கினியாஸ்திரத்தைச் செலுத்தினான். அந்த அஸ்திரத்தை விருத்திராசுரன் வருணஸ்திரத்தைப் பிரயோகித்துச் சிந்தும்படி துணித்தான். தேவேந்திரன் கூர்மைபொருந்திய வாயுவஸ்திரத்தை விடுத்தான். விருத்திராசுரன் ஒலிக்கின்ற அக்காற்றினை விழுங்குங் கோபத்தையுடைய நாகாஸ்திரத்தை (வில்வில்)தொடுத்துப் பிரயோகித்து, தேவர்கள் அஞ்சும்படி (அந்த வாயுவஸ்திரத்தை) ஒழித்தான். எ-று.

அக்கினி சம்பந்தமான அஸ்திரத்தை ஆக்கினேயமென்றும், வருணசம்பந்தம் வாருணமென்றும், வாயுசம்பந்தம் வாயுவியமென்றும் கூறுப. இவை தத்திதாந்த பதங்கள். (சடு)

நாகமாப் படைவிட் டார்த்தா னாகர்கோ னுவணச் செல்வன்
வேகமாப் படையை வீசி விலக்கினான் நகுவர் வேந்தன்
மோகமாப் படையைத் தொட்டு முடுக்கினான் முனைவ னன்ன
தேகமாப் படிபறன் ஞானப் படைவிடுத் திருள்போ, னின்றான்.

(இ-ள்.) (விருத்திராசுரன்) பெரிய நாகாஸ்திரத்தைவிடுத்து வீரகோஷஞ் செய்தான். தேவேந்திரன் வேகத்தையும் பெருமையையுமுடைய கருடாஸ்திரத்தை விடுத்து (அந்நாகாஸ்திரத்தை) மாற்றினான். அசுரர் வேந்த னாகிய விருத்திராசுரன் கரிய மோகஸ்திரத்தையெடுத்து வினாந்து பிரயோகித்தான். தேவேந்திரன் பெரிய வஞ்சகத்தையுடைய அந்த அசுரன் (தொடுத்த மோகஸ்திரம்) பின்னிட்டோட, ஞாஸ்திரத்தைச் செலுத்திக் கரியமேகம்போல நின்றான். எ-று. (சசு)

மட்டிடு தாரான் விட்ட வானவப் படைக்கு மாறு
விட்டுடன் விலக்கி வேறும் விடுத்திடக் கன்னறு வஞ்சன்
முட்டிட னான் வெங்கான் மூட்டிடக் கோபச் செந்திச்
சுட்டிடப் பொறுது பொங்கிச் சுரரதிப னிதனைச் செய்தான்

(இ-ள்.) தேனைச்சிந்தும் (கற்பக) மாலைபூண்ட அத்தேவேந்திரன் பிரயோகித்த தேவாஸ்திரங்களுக்கு, மாருகிய (தேவ) அஸ்திரங்களைச் செலுத்தி உடனேவிலக்கி, வேறு அஸ்திரங்களையும்விட வஞ்சத்தையுடைய அஃவசுரன் கோபித்து நெருங்க, மனமாகிய சுடுங்காற்று மூட்ட, கோபமாகிய செவந்த அக்கினியானது மூண்டு சுடுதலாற் சகியாமற்சிறி, அத்தேவேந்திரன் இத்தனைச்செய்யத்தொடங்கினான்.

வீங்கிரு ளொதுங்க மேக மின்விதிர்த் தென்னந் கையி
லோங்கிருங் குலிச வேலை பொல்லென விதிர்த்த லோடுந்
தீங்குளம் போன்றி ருண்ட திணியுடற் கள்வன ள்சி
வாங்கிருங் கடலில் வீழ்ந்தான் மறைந்தமை நாக மொத்தான்.

(இ-ள்.) தடித்த அந்தகாரமானது அகன்றோடும்படி மேகமானது மின்னலை விதிர்த்தாற்போல, கையிலேந்திய பெரிய வச்சிராயுதத்தை வினாந்து அசைக்க (அத் தனைப்பார்த்து) தீமைநிறைந்த தனது மனம்போலக் கரியநிறம்பொருந்திய தின்னிய சரீரத்தையுடைய விருத்திராசுரன் அச்சமெய்தி, (பூமியை) வளைந்துள்ள பெரிய சமுத்திரத்தில் வீழ்ந்து மறைந்தான் (பூர்வம் அத்தேவேந்திரனுக் கஞ்சிக் கடலில்) வீழ்ந்து மறைந்த மைநாககிரியை யொப்பானான். எ-று. (சஅ)

ஒக்கவிந் திரனும் வீழ்ந்தா னுடல்சின வருமே நன்னுன்
புக்கிடந் தேடிச் காணன் புண்ணிய முளரி யண்ணல்
பக்கம்வர் தனைய செய்தி பகர்ந்தனன் பதகன் மாளத்
தக்கதோர் சூழ்ச்சி முன்னிச் சராசர மீன்ற தாதை. •

(இ-ள்.) அவனுடனே தேவேந்திரனும் வீழ்ந்து, கோபத்தையுடைய இடியேறுபோன்ற விருத்திராசுரன் புருந்து மறைந்தவிடத்திற் ரேடி அவனைக் காணாதவனாய், தெய்வீகம்பொருந்திய தாமரை மலரில் வசிக்கும் பிரமதேவன் பக்கலில்வந்து அந்தச் செய்தியைச் சொன்னான். சரம் அசரம் ஆகிய சமஸ்த வுயிர்களையும் பெற்ற அப்பிரமதேவன் (அதனைக்கேட்டு) பாதகனாகிய அவ்விருத்திராசுரன் இறக்கத்தக்க ஒருபாயத்தை யோசித்து. எ-று.

இது முதலிரண்டிபாடல்கள் குளகம்.

(௪௯)

விர்தவெற் படக்கி னுறங்கி துனாயென விடுப்ப மீண்டு
சந்தவெற் படைந்தான் வாணோர் தலைவனை முகமன் கூறிப்
பந்தவெற் பறுத்தான் வந்த தெவனெனப் பறைக ளெல்லாஞ்
சிர்தவெற் பறுத்தான் வந்த செயலெலா முறைபாற் செப்ப.

(இ-ள்.) விர்தகிரியை யடக்கிய அகஸ்தியமுனிவருக்கு இவ் விருத்தாந்தத் தை விளம்புகவென விடுப்ப, அங்கிருந்து திரும்பிச் சந்தனமரங்கள் நெருங்கிய பொதியமலையை யடைந்தான். பந்தமாகிய மலையை யொழித்த அவ்வகத்தியமுனிவர் (தம்மிடம்வந்த) அத்தேவேந்திரனை நோக்கி உபசாரங்கூறி, வந்தகாரணம்யாதென்று வினவ, மலைகளின் சிறகுகளையெல்லாஞ் சிந்த அறுத்த அத்தேவேந்திரன் தான்வந்த செய்திகளையெல்லாங் கிரமப்படி சொல்லத்தொடங்கினான். எ-று. (இரு)

யாவையு முணர்ந்த வெந்தைக் கியானெடுத் துணர்ந்து கின்ற
தாவதென் னமருக் காற்று தாழிபுக் கொளித்தா னாவி
வீவது மவனால் வந்த விழுமலே யெல்லாமின்று
போவதுங் கருதி தும்பாற் புருத்தன மடிக ளென்றான்.

(இ-ள்.) சுவாமிகளே! எல்லாவற்றையு மறிந்த எனது தந்தையாராகிய தேவரீருக்கு யான் உணர்த்துகின்ற செய்தியாவது யாது (என்னுடன்) போர்புரிதற்கு முடியாமற் கடலிற் புருந்தொளித்துக்கொண்ட விருத்திராசுரன் உயிர் ஒழிதலையும் அவனால் வந்த துன்பநோய்களெல்லாம் (இப்பொழுதே எங்களை விட்டு) கழிதலையுங் கருதி, தேவரீரிடம் யாங்களவந்தோம் என்று கூறினன். எ-று. (இரு)

என்றவ னிடுக்கண் டர்ப்பா னிகல்புரி புலன்க ளோந்தும்
வென்றவ னெடியோன் றன்னை விடையவன் வடிவ மாக்கி
நின்றவ னறிவா னந்த மெய்மையாய் நிறைந்து வெள்ளி
மன்றவ னாழிச் செந்தி வடிவனை மனத்துட் கொண்டான்.

(இ-ள்.) என்று (இவ்வாறு) கூறிய தேவேந்திரனது துன்பத்தைக் களையும் பொருட்டு (ஒன்றோடொன்று) போர்புரியும் ஐம்புலன்களையும் வென்றவரும், (திருக்குற்றாலத்தில் வீற்றிருந்த) திருமாலேச் சிவபெருமானது திருவடிவமாகச்செய்துநின்ற வருமாகிய அகஸ்தியமுனிவர், சத்து சித்து ஆனந்தங்களே திருவுருவமாக நிறைந்து நின்ற வெள்ளியம்பலத்தையுடைய சோமசுந்தரக்கடவுளது ஊழித்தீயை நிகர்த்த செவந்த திருவுருவத்தை மனதில் தியானித்தார். எ-று.

கடல்நீர் சுவரக் கருதினவராதவின், இறைவனது ஊழிச் செந்திவடிவனை மனத்துட்கொண்டார் என்றார். இக்குறிப்பை இதன் முன்னாலாகிய ஆலாசிய மகாத்மியத்திலும்.

காலாழிகொடிவடிபுராணாடிபுராணாவாவபுநாயகடி. எனவருதலா னறிக.

நெடியோன்றன்னை விடையவன்வடிவமாகியது.

இறைவர் கட்டளைப்படி அகஸ்தியமுனிவர் பொதியமலையைநோக்கிச் செல்லுங்காலு, திருக்குற்றாலத்திலுள்ள திருமுற்றம் என்னுந் திருப்பதி வழியே செல்ல, ஆங்குள்ள வயிணைப்பிராமணர் சிலர் இவரது சைவதவவடிவுநோக்கி மனஞ் சகியாது “இவ்வழி நீர் வருவது தகுதியன்று” என இகழ்ந்து கூறி, அகஸ்தியமுனிவர் ‘‘மனம் பொறுக்க’’ என்று திரும்பிச் சென்று, அவர்களது அகந்தையைக் களையக் கருதி ஓர் வைணவப்படிவங்கொண்டு மீண்டும் அத்திருப்பதிவழியே செல்ல, அவ்வைணவர் அவரைப் பணிந்து திருமால் கோயிலை விரலாற் சுட்டிக்காட்டவும், சந்நிதியையடைந்து கண்ணிராணைப் பணிந்து “பூசா திரவியங்கள் வேண்டும்” எனக் கூறி அவர்கள் கொடுக்கப்பெற்றுப் பூசைசெய்வார்போல உண்ணின்று, அவ்வின்னிலின் கிரமேற்கை வைத்து “குறுகுறுகு ” என்று குறுகச்செய்து அத்திருமாலின் உருவத்தைச் சிவலிங்கத் திருவடிவாக்கினர். என்பதாம். இதனை,

கந்தபுராணம்-திருக்குற்றாலப்படலம்.

“ அறுகுமதி நதிபுனையுஞ் செஞ்சடையெம் பெருமானை யகத்துட் கொண்டு சிறுகுமுரு வுடையமுனி நாரணனார் திருமுடிமேற் செங்கை யோச்சிக் குறுகுறுகு கெனவிருத்தி யொள்ளரக்கிற் புனைபாவைக் கோல மீது மறுகுதழ லுற்றென்னக் குழைவித்தோர் சிவலிங்க வடிவஞ் செய்தான் ” என்ப தனாறிக. (இஉ)

கைதவன் கரந்து வைகுங் கடலைவெற் படக்குங் கையிற் பெய்துமுற் தெல்லைத் தாக்கிப் பருகினான் பிறைசேர் சென்னி யையன தருளைப் பெற்றார்க் கதிசய மிதென்கொன் மூன்று வையமுத் தொழிலுஞ் செய்ய வல்லவ ரவரே யன்றோ.

(இ-ள்.) (அகஸ்தியமுனிவர்) வஞ்சகனாகிய அவ் விருத்திராசுரன் மறைந்து வாழ்கின்ற சமுத்திரத்தை உழுந்தினளவினதாகச் செய்து, விந்தகிரியை யடக்கிய தமது கையினால் அள்ளிப் பருகினார். சந்திரனைச் சூடிய திருமுடியையுடைய சிவ பெருமானது திருவருளைப் பெற்றவர்கட்கு இ தோரதிசயமென்று சொல்வது யாது? மூன்று உலகங்களிலும் (சிருட்டி-திதி-சங்கார மென்னும்) முத்தொழில்களையுஞ் செய்ய வல்லவர்கள் அவர்களே யல்லவோ? என்று. (இக)

அறந்துநர் தீட்டு வார்த மரும்பெறற் செல்வம் போல வறந்தன படுநீர்ப் பெளவம் வடவைகட் புலப்பட்ட டாங்கு நிறைந்தசெம் மணியு மத்தி நீண்டெரி சிகைபோ ளீண்டு சிறந்தெழு பவளக் காடுந் திணியிருள் விழுங்கிற் றம்மா

(இ-ள்.) வளப்பம் பொருந்திய நீர்மயமாகிய சமுத்திரங்கள, தருமநெறியைக் கைவிட்டுப் பொருள் சம்பாதிப்போரது பெறுதற்கரிய செல்வம் (நிலத்திராது அழிவது) போல வற்றிப்போயின. (ஆண்டுள்ள) வடவாழகாக்கினி கண்களுக்குத் தோன்றியதுபோல நிறையொளியுடைய செவந்த மாணிக்கமும், அந்தத் தீயானது ஒங்கி எரிகின்ற கொழுந்து போல நீண்டுசிறந்து விளங்கி எழுகின்ற பவளக்காடும் மிகுந்த இருளை விழுங்காநிற்கும். என்று. (இச)

பணிகளின் மகுட கோடிப் பரப்பென விளங்கிப் பல்கா சணிகலப் பேழை பேழ்வாய் திறந்தனைத் தாகி யொன்பான் மணிகிடர் திமைக்கு நீரான் மகபதி வேள்விக் காவாய்த் திணியுட லவுணன் பட்ட செங்கள மனைய தன்றே.

(இ-ள்.) (ஆதிசேடன்முதலிய) சர்ப்பங்களின் மகுடகோடிகளினது வரிசைகளைப்போலப் பிரகாசித்து, பல இரத்தினங்கள்பதித்த ஆபரணங்களை வைத்த பெட்டியினது பிளந்தவாயைத் திறந்துவைத்ததையொப்பதாகி, நவமணிகளும் இருந்து விளங்குந்தன்மையால், தேவேந்திரனது யாகத்திற்குப் பசுவாகவந்த வலிய தேகத்தையுடைய வலாகரன் இறந்த செவ்வியுகத்தை யொத்திருந்தது. எ-று.

செங்கனம் என்பதற்குப் போர்க்களமெனவும் பொருள் கூறுவர். (இடு)

வறந்தநீர் தன்னின் மின்னு வாள்விதிர்த் தென்னப் பன்மீ
னெறிந்தன நெளிந்த நாக மிமைத்தன வளையு முத்துஞ்
செறிந்தன கரந்த யாமை சேர்ந்தபல் பண்டஞ் சிந்தி
முறிந்தன வங்கங் கங்க முக்கின சிறுமீ நெல்லாம்.

(இ-ள்) வற்றிய நீருள்ளவிடத்திலே பிரகாசிக்கின்ற வாளினையசைத்தாற் போல பல மீன்கள் எறிந்தன. சர்ப்பங்கள் நெளிந்தன. சங்குகளும் முத்துகளும் விளங்கின. யாமைள் நெருங்கி ஒளித்தன. கப்பல்கள் (தம்பாற்) பொருந்திய பல பண்டங்களையுஞ் சிந்தி உடைந்தன. பருந்துகள் சிறியமீன்களையெல்லால் விழுங்கின. எ-று. (இசு)

செருவினி லுடைந்து போன செங்கண்வா ளவுண னங்கோ
ரருவரை முதுகிற் காற்போ லடைந்துவா னாடர் செய்த
வுருகெழு பாவர் தானே ருருவெடுத்திருந்து நோற்கும்
பரிசென நோற்றா னின்னம் பரிபவ விளையு பாரான்.

(இ-ள்.) போர்செய்கையில், தோற்றோடிய செவந்த கண்களையுடைய வா ளேந்திய விருத்திராசரன், இன்னமுந்தனக்கு விளையுந்துன்பத்தை யாராயாமல், அச்சமுத்திரத்திலுள்ள ஒரு பெரியமலையின் முதுகில், மேகம்போலச்சேர்ந்து தேவர்கள் செய்த அச்சமிக்கபாவமானது ஓர் வடிவங்கொண்டிருந்து தவஞ்செய்யுந் தன்மை போலத்தவஞ்செய்தான். எ-று.

மலையின் நடுப்பாகத்தை முதுகு என்றார். (இள)

கைதவ நோன்பு நோற்குங் கள்வினைக் கண்டு வானோர்
செய்தவ மனையான் யாணர் வச்சிரஞ் சீரிப் பான்போற்
பொய்தவன் மலையைக் கொய்தான் புணரிவாய் நிறையச் சோரி
பெய்தது வலாரி தன்னைப் பிடித்தது பிரம சாயை.

(இ-ள்.) தேவர்கள் செய்ததவமே ஒருருக்கொண்டாற்போன்ற தன்மையை யுடைய தேவேந்திரன், வஞ்சனைவடிவமாகிய தவத்தைச் செய்யும் விருத்திராசரனைக் கண்டு, புதியவச்சிராயுத்தைப் பரிக்ஷிப்பவன்போல, பொய்த்தவஞ்செய்யும் அவ்வசரனது தலையை வெட்டினான். [அவனுடல் நீர்வற்றிய] சமுத்திரத்தின்வாயானது நிறையும்படி உதிரத்தைச் சிந்தியது. அத்தேவேந்திரனைப் பிரமகத்திபிடித்தது. எ-று.

போரில் அழிந்தவன்மீது படையெடுக்காதிருப்பது போர்க்குரிய தருமம். இவ்விருத்திரன் இத்திரனுடன் போர்புரிய ஆற்றாது புறமுதுகிட்டோடிக் கடலிலொளித்துத் தவஞ்செய்தா னாகையால் அவனைக் கொன்றதினால் பிரமகத்தி பிடித்தது எனக்கொள்க.

பிறர்க்கு இன்னஞ்செய்தல் கருதி நோற்றமையின் கைதவனோன்பு என்றும், தவஞ்செய்தார் தவமில்லான் எனப்பொருள்பயந்து நிறுவின் பொய்தவன் என்றும் கூறுவர். (இசு)

உம்மெனு மார்ப்பைத் தட்டு முருத்தெழு மதிர்க்கும் போர்க்கு
வம்மெனும் வாய்ம டிக்கும் வாளெயி றதுக்கும் வீழ்ந்
கொம்மென வோடு மீளுந் கொதித்தழுஞ் சிரிக்குஞ் சீறு
மம்மெனு மளவு நீங்கா தென்செய்வா னஞ்சி னுணை.

(இ-ள்.) (அப்பிரமகத்தியானது) இம்மென்னுங்காலவளவும் அவனைப்பிரி
யாது உம்மென்று அதட்டும்; தனது மார்பைத்தட்டும்; கோபித்துப் போர்க்கு எழும்;
ஆர்ப்பரிக்கும்; போருக்கு வாருங்களென்று கூப்பிடும்; வாயைமடிக்கும்; ஒள்ளிய
பற்களைக்கடிக்கும்; குப்புறவிழும்; (எழுந்து) வினாந்து ஒடும்; திரும்பிவரும்; பொ
ங்கி அழாநிற்கும்; சிரிக்கும்; சீறும்; (இவ்வகையாகத் துன்புறுத்தலால்) தேவேந்திரன்
தான் செய்வது இன்னதென்றுதெரியாமல் அச்சமெய்தினான். -எ-று. (௫௧)

வினாந்தரன் றிசையேயார் வாலி வீழ்ந்தொரு கமல நூலுட்
கரந்தனன் மகவா னிப்பாற் கற்பக நாடு புல்லென்
ற்றிருத்தா னிருக்கு மெல்லையிம்பரி னகுட. நென்போ
னரும்பரி மேத வேள்வி யாற்றினு னாற்று மெல்லை.

(இ-ள்.) (அவ்வாறஞ்சிய) தேவேந்திரன் வினாந்துசென்று, ஈசானதிசை
யிலுள்ள ஒருதடாகத்திலே விழுந்து ஒரு தாமரை (நாளத்திலுள்ள) நூலில் ஒளித்த
னன். இப்புறம் பொன்னுலகம் பொலிவழிந்திருந்தது. அவ்வாறு (அரசனில்லாது)
இருக்குங்காலத்தில், இந்நிலவுலகத்தில் நகுஷனென்பவன் செய்தற்கரிய அசுவ
மேதயாகஞ்செய்துவந்தான். (அவன் அவ்யாகத்தைச்) செய்து வருங்காலத்தில். -எ-று.

இதுமுதல் மூன்றுபாடல்கள் ஒருதொடர்.

(௬௦)

அரசிலா வறுமை நோக்கி யவனைவா னுடர் யாரும்
வினாசெய்தார் மகுடஞ் சூட்டி. வேந்தனைக் கொண்டார் வேந்தாய்
வருபவன் சசியை யிண்டுத் தருகென மருங்கு ளார்போய்த்
தினாசெய்நீ ரமுத னுட்குச் செப்பவக் கற்பின் மிக்கான்.

(இ-ள்) அரசனில்லாத வறுமையைக்கண்டு தேவர்களெல்லாரும், அந்த
நகுஷன் என்னும் (நிலவுலகத்து) அரசனை வாசனைவீசும் மாலபுனைந்த கிரீடஞ்
சூட்டி (தங்கட்கு) அரசனாகக் கொண்டார்கள். தேவர்கட்கு அரசனாகவந்தவன் இந்திர
ரானியை இவ்விடத்து அழைக்கக் கடவீனொன்றுகூற, பக்கத்திலுள்ளோர் ஈசன்று
அலைபுரட்டுங்கடவிற் றேன்றிய அமிர்தம்போன்ற அவ்விந்திராணிக்குச் சொல்ல,
அந்தக்கற்பின் மேம்பட்டவன். -எ-று.

வருபவன் என்பதிலுள்ள பகரவிடைநிலை இறந்தகாலத்தின்மேல் நின்றது.
பொன்னுயிர்த் தனைய காட்சிப் புண்ணியக் குரவன் முன்போய்
மின்னுயிர்த் தனையா னின்று விளம்புவா ளிதென்கொல் கெட்டே
னென்னுயிர்த் துணைவ னாகே யிருக்கமற் றொருவ னென்னைத்
தன்னுயிர்த் துணையாக் கொள்கை தருமமோ வடிக ளென்றான்.

(இ-ள்.) மின்னலே ஓர் உருக்கொண்டதுபோன்ற இந்திராணி, பொன்னே
ஓர் ஆடினன்கொண்டதுபோன்ற காட்சியையுடைய புண்ணியஸ்வரூபியாகிய தனது
ஆகிரியர்முன்சென்று நின்று சொல்லுகின்றான். சுவாமிகள்! இதென்ன ஆச்சரியம்?
ஈனதுயிர்க்கேள்வன் அவ்விடத்தே (உயிர்கொண்டு) இருக்க, வேறொருவன் (வந்து)

(இ-ள்.) (இராகுகேதுக்களாகிய) சர்ப்பங்கள் உண்ண மாசபடிந்து பொலிவீழ்க்குஞ் சந்திரனைப்போன்ற தேவேந்திரன் கங்கை முதலாகிய கணக்கில்லாத தீர்த்தங்க ளெல்லாவற்றிலுஞ் சென்று மூழ்கி, காசி-காஞ்சி அழகிய பொன்மயமாகிய கேதார முதலிய பல ஸ்தலங்களை நமஸ்கரித்தும், விருத்திராக்ஷனைக் கொன்ற மிக்க பிரமகத்தியானது நீங்காமையாற் பொலிவீழ்ந்து, கடம்பவனத்தின் எல்லைக்குச்சமீபமாகச் செல்லுகையில். எ-று. (எ0)

தொடுத்தபழி வேறாகி விடுத்தகன்ற தீர்திரன்றான் சுமந்த பாரம் விடுத்தவனெனத் தளவிறந்த மகிழ்வெய்தித் தேசிகன்பால் விளம்பப் பாசங் கெடுத்தவன்மா தலம்புனித தீர்த்தமுள திவணமக்குக் கிடைத்தல் வேண்டுமெத்தறிவ வெனச்சிலரை விடுத்தவ்வீவ ருநிலைநின் றப்பாற் செல்வான்.

(இ-ள்.) விடாமற் பற்றிய பிரமகத்தியானது தன்னை விட்டுப் புறம்பாய் நீங்கி யொழிந்தது. தேவேந்திரன் தான் சுமந்த பாரத்தை இறக்கினவன் போன்று எல்லையில்லாத சந்தோஷமூற்று, தனது ஆசிரியராகிய பிரகஸ்பதிமுனிவரிடஞ் சொல்ல, பாசத்தொடக்கை (அறவே) ஒழித்த அப்பிரகஸ்பதிமுனிவர் இவ்விடத்திலே மகத்துவம்பொருந்திய ஸ்தலமும் பரிசுத்தமாகிய தீர்த்தமும் உள்ளன. நமக்கு அவை (காணக்) கிடைக்கவேண்டும். சென்று (தேடி) அறியக்கடவாயென்று கூற, சில தூதரை ஏவி (அப் பிரமகத்தி நீங்கிய) அவ்விடத்திலிருந்து அப்புறஞ்செல்லுந் தேவேந்திரன். எ-று. (எக)

அருவிபடிந் தருவியெறி மணியெடுத்துப் பாதையிலிட டருவி நீர்தூய்க் கருவிரல்கொய் தலார்கூட்டிக் கனியூட்டி வழிபடுவ கல்லா மந்தி யொருதுறையில் யாளிகரி புதைக்கைமுகந் தொன்றற்கொன் றாட்டியூட்டிப் பருகுளை புலிமுல்பால் புல்வாய்க்கன் மருத்தியிடும் பசினோய் தீர.

(இ-ள்.) அறிவில்லாத குரங்குகள் அருவியாற்றில் மூழ்கி, அவ்வருவிகள் வீசிய மாணிக்கங்களை யெடுத்துக் கற்பாறையின்பேரில் (சிவலிங்கமாக) வைத்து, அவ் வருவிநீரால் அபிடேகஞ்செய்து, தமது கருமையாகிய விரல்களாற் கொய்த மலர்களைச் சூட்டி, (அக் கடம்பவனத்துள்ள பலவகைக்) கனிகளை நிவேதனஞ் செய்து வழிபட்டு ஆராதிப்பன. (ஒருபக்கத்தில்) யாளிகளும் யானைகளும் ஒரு தீர்த்தத்துறையிலே தமது துவாரம் பொருந்திய கைகளால் நீரை முகந்து ஒன்றற்கொன்று உண்பித்துப் பருகாநிப்பன. (ஒருபக்கத்தில்) புலிகள் தமது முல்பாலை மான்கன்றுகள் பசினோய் நீங்க வுண்பிக்கும். எ-று.

குரங்குகள் அறிவில்லாத ஜந்துக்களாயினும், அருவியாற்றின் நீரில் ஸ்நானஞ் செய்து அதிலுள்ள மாணிக்கங்களைச் சிவலிங்கங்களாகப் பாதைப்பீடத்தேற்றி அருவிநீரை னபிடேகித்து, பத்திரபுட்பங்கள் சாத்தி, பலங்களை நிவேதிக்கும் என்றார். இதனால் அந்தத்தலவிசேடமுந் தீர்த்தவிசேடமுமே அவற்றிற்கு அவ்வகைய ஞானம் வருவிக்கக் காரணமென்க. அன்றியும், யாளியும் கரியும், புலியும் புல்வாயும் இயற்கையாகவே சத்துருத்துவ முடையனவாயினும் அவ்விடத்தின் விசேடத்தாற் பகைமை நீங்கி ஒன்றோடொன்று உறவுகொண்டு விளையாடியும், வளர்த்தும் வராநிற்கும் எனவு கொள்க.

அறியாமை, கல்லாததன் காரணமாதலின் மந்திகட்குக் கல்லா என அடைகொடுக்கப்பட்டது. (எஉ)

நெளியராக் குருளைவெயில் வெள்ளிடையிற் கிடந்துயங்கி நெளியப் புள்ளே நெளியறஞ்ச் சிறையிரித்து நிழல்பரப்பப் பறவையோ யுற்ற தேகொ

லளியவா வச்சோவென் றேறதியயன் மடமந்தி யருவி யூற்றுந்
துளியநீர் வளைத்தசும்பின் முகந்தெடுத்துக் கருங்கையிறை சொரிவ மாதோ

(இ-ள்.) நெளியும் இயற்கையுடைய பாம்பின் குட்டிகள் வெயில் வீசும் வெளியிடங்களிலிருந்து மயங்கி வருந்தி (உடல்) நெளிய, கருடன் தனது ஒளியறாத கிறகினை மேலே விரித்து நிழல்செய்ய, சமீபத்திலுள்ள அறியாமைக்குணமுடைய குரங்குகள் அக்கருடன் வெயிலால் வருத்தமுற்றதோ (வென்று நினைத்து) கிருபையுடையனவாகி ஐயோவென்று கூறி, அருவியாறு சொரியும் துளிகள்பொருந்திய சலத்தைச் சங்காகிய குடத்தினால் முகந்தெடுத்து, தமது கரிய கைகளினால் (அக்கருடன் பேரில்) சொரியாநிற்பன. எ-று.

“பாம்பிற்குப் பகை கருடன்” என விலக வழக்கமாகப் பகைமை யிருக்கவும் வெள்ளிடையில் வெயிலிற்கிடந்து வருந்தல்கோக்கி மனம்பொறுது கிறகுவிரித்து நிழல்செய்யும் கருடனை வெயிலால் துன்புற்றதென்று கருதிய குரங்கு அவ்வினத்தோடு நடப்பின்றியும் மனந்தாளாது நீர்முகந்து அதன்மேற் சொரிவதும் அந்த ஸ்தானத்தின் தெய்வீகத்தை யுணர்த்தின.

வளை = சங்கு. இது ஆகுபெயர். வளைத் தசம்பு எனக் கூறியதனானே அருவியின் நீர்ப்பெருக்கத்தை விசேடித்ததாயிற்று. தசம்பு = குடம்.

அச்சோ-இரக்கக்குறிப்பை யுணர்த்தும் இடைச்சொல். (எக)

படவரவ மணியீன்று நொச்சிப்பா சிலையன்ன பைந்தான் மஞ்ஞை பெடைதழுவி மணஞ்செய்ய மணவறையில் விளக்கிவிட பெருந்தன் கானத் தடர்சினைமென் குயிலோமென்றார்ப்பமடக்கிள்ளையெழுத்தைத் துமையைக் தொடர்புபெற வுச்சரிப்பக் குருமொழிகேட்டாங்குவப்ப தொடிக்கட்டியவை.

(இ-ள்.) (ஒரு பக்கத்தில்) நொச்சியினது பசிய இலையையொத்த (பிளவு பட்ட) பசியகால்களையுடைய மயில்கள் (தத்தமக்குப்பொருந்திய) பெண்மயில்களைத் தழுவியுண்ணுஞ்செய்யாநிற்க, படங்கலையுடைய பாம்புகள் மாணிக்கங்களை வெளிப்படுத்தி (அவற்றின்) மணவறையில் விளக்கெற்றா நிற்கும். (ஒரு பக்கத்தில்) நெருங்கிய மென்மைதங்கிய கிருகலையுடைய குயில்கள் பெரிய குளிர்ந்தகாட்டில் ஓம் என்று ஒலிக்காநிற்கவும், இளமைபொருந்திய கிளிகள் பஞ்சாக்ஷரத்தையும் ஒசையின் தொடர்புபொருந்த உச்சரியாநிற்கவும், கைவளைபோலும் வட்டமாகிய கண்களை யுடைய நாகணவாய்ப்பறவைகள் குருவின் உபதேசமொழியைக்கேட்டாற்போல (அவற்றை) கேட்டு மகிழ்வெய்தா நிற்கும். எ-று.

மயில் பாம்பையுண்ணும் இயற்கையினவேணும் அவ்விரண்டும் தமது கடுமையும் பயமும் நீங்கி மயிலின் மணவறையிற் பாம்புகள் சிரோமாணிக்கத்தால் விளக்கிவிடவும், குயில்கள் ஒமென்றுச்சரிப்பதும், கிளிகள் பூரிப்பஞ்சாக்கரமோதலும், நாகணவாய்ப்பறவைகள் அவற்றைக் குருமொழியாகக்கொண்டு களிப்பதும் அந்தஸ்தானத்தின் விசேடமேயாம்.

எழுத்தைந்தும் என்பதிலுள்ள வும்மை உயர்வு கிறப்பு. முற்றும்மை யென்னலுமாம். (எச)

இன்னகிலங் கொடுபுள்ளின் செயற்கரிய செயலுக்கி யிறும்பூ தெய்திப், பொன்னகரான் புளகமுடல் புதைப்பநிறை மகிழ்ச்சியுளம் புதைப்பப் போவா, னன்னபொழு தொற்றுவர்மீண் டடிவணங்கி யின்சுவைப்பா லருந்து வான்முன், பின்னரிய தேன்சொரிந்தாங் குவகைமேற் பேருவகை பெருகச் சொல்வார்.

(இ-ள்.) பொன் நகரமாகிய அமராபதிக்கு அரசனாகிய தேவேந்திரன் இந்த மிருகங்களும் பறவைகளுமாகிய இவைகளின் செய்தற்கரிய செய்கைகளைக் கண்டு அதிசயமடைந்து தனதுதல்முழுதும் புளகம் போர்க்கவும், நிறைந்த மகிழ்ச்சி தனது மனதைத்தூர்க்கவும், (வழிநடந்து) போகின்றவனாயினான். அப்படிப்பட்ட சமயத்தில் தாதர் திரும்பிவந்து (அவனது) பாதங்களைப்பணிந்து இனிய சுவைபொருந்திய பாலைப்பருளுவோன் முன்னர், பின்பு கிடைத்தற்கரிய தேனையொழுக்கிறதோல மகிழ்ச்சியின்பேரின் பெருமகிழ்ச்சி அதிகரிக்கும்படி சொல்லத்தொடங்கினார். எ-று.

புளகமுடல் புதைப்ப = உடல்முழுதும் மயிர்க்குச்செறிய.

தான்கண்ட வளவிலேயே பெருமகிழ்ச்சியும் அதிசயமுங்கொண்டு செல்லு கையில், தான் இளிக் காணவேண்டியதாகிய அற்புதமொன்றை ஒற்றர் கூறினராக லின் “இன்சுவைப்பா லுந்நது வான்முன் பின்னரிய தேன்சொரிந் தாங்குவகை மேற் பேருவகை பெருகச்சொல்வார்” என்றார். (எடு)

எப்புவனத் திலுமென்றுங் கண்டறியா வதிசயமு மெண்ணுக் கெய் தாத், திப்பியமு மிக்கடம்ப வனத்தின்று கண்டுவகை திளைத்தே மங்கண், வைப்பனைய வெருபுனித வாவிமருங் கொருகடம்ப வனத்தி னீழ், லொப் பிலொளி யாய்முளைத்த சிவலிங்க மொன்றுளதென் றுரைப்பக் கேட்டான்.

(இ-ள்.) எந்தலோகத்திலும் எந்தக்காலத்திலும் பார்த்தறியாத அதிசயமும், கணக்கிடற்கடங்காத தெய்வத்தன்மையும் இந்தக்கடம்பவனத்தில் (இப்பொழுது) கண்டு ஆராமகிழ்ச்சியடைந்தோம். (அதென்னவென்றால்) அக் கடம்பவனத்தில் வைப்புத்திரவியத்தைப் போன்ற ஒரு பரிசுத்தமாகிய தடாகத்தின் பக்கத்திலே ஒரு கடம்பமரத்தின் நிழலிலே தனக்கு ஒப்பில்லாத ஒளிப்பிழம்பாகி முளைத்தெழுந்த சிவலிங்கமொன்று வீற்றிருக்கின்றதென்று சொல்லக்கேட்டான். எ-று. (எக)

செவித்தொளையி லமுதொழுக்கு முழையரொடும் வழிக்கொண்டு சென் னி மேற்கை, குவித்துளமெப் மொழிகரணங் குணமுன்று மொன்றித்தன் கொடிய பாச, மவித்துளயர் வொழிக்கமுனைத் தருள்குறிமே லன்பிர்ப்ப வ டைவான் கானங், கவித்துளபூந் தடம்படிந்து கடம்பவனத் துழைதுழைந் தான் கவலை தீர்வான்.

(இ-ள்.) தன்னைப்பற்றிய பிரமகத்தியினின்றுநீங்குந் தேவேந்திரன் தனது செவித்தொளையிற் சந்தோஷமாகிய அமிர்தத்தை ஒழுக்கிய துதுவருடன்போய், தனது சிரசின்மேற் கைகுவித்து மனம் வாக்கு காயங்களும் (மனமுதலிய) அந்தக்காண ங்களும் (சாத்துவிகமுதலிய) முக்குணங்களும் ஒருவழிப்பட, தனது கொடியபாசத் தைக் கெடுத்து மனத்துயரமொழிக்க முளைத்தருளிய சிவலிங்கக்குறியின்பேரில் அன் பானது இழுக்கச்செல்கின்றவனாகி, காட்டினூற்கவியப்பட்ட பொற்றாமரைத் தீர்த்தத் தில் நீராடிக் கடம்பவனத்துக்குட் பிரவேசித்தான். எ-று. (எள)

அருவாகி யுருவாகி யருவருவங் கடந்துண்மை யறிவா னந்த வுருவாகி யளவிறந்த வுயிராகி யவ்வுயிர்க்கோ ருணர்வாய்ப் பூவின மருவாகிச் சராசரங்க எகிலமுந்தன் னிடையுதித்து மடங்க நின்ற ஈருவாகி முளைத்தசிவக் கொழுந்தைபா பிரங்கண்ணுங் களிப்பக் கண்டான்.

(இ-ள்.) அருவமாகியும் உருவமாகியும் அருவருவமாகியும் (இவைகளைக்) கடந்து சச்சிதானந்த வருவமாகியும், கணக்கில்லாத உயிர்களாகியும், (அவ் வுயிர்களின்) அறிவுக்கோ ரறிவாகியும், பூவினிடத்துள்ள வரசம்போலாகியும், சரங்கள் அசரங்

கள் முதலிய எல்லாவற்றையும் தன்னிடத்துத் தோன்றி யொடுங்குகின்ற காரணமாகியும் முனைத்தருளிய சிவலிங்கப்பெருமானைத் தனது ஆயிரங்கண்களும் களிப்பில் மூழ்கத் தரிசித்தான் (தேவேந்திரன்) எ-று.

அருவம் - சிவம் - சத்தி - நாதம் - விந்து என நான்கு. உருவம்-மகேஸ்வரன்-உருத்திரன் - திருமால் - பிரமன் என நான்கு. அருவுருவம் - சதாசிவம் என ஒன்று.

மேற்கூறிய நவவடிவாகியும், இவ்வாறு இருவழியாகிகாரணமாக காடகமாத்தியாக நடித்தும் அவற்றைக்கடந்தும் நிற்பதால் “அருவாகி யுருவாகி யருவுருவம் கடந்து” என்றும், சத்து சித்து ஆனந்தங்களே திருமேனியாக வுடைமையின் “உண்மையறிவானந்த வருவாகி” என்றும், இறைவன் சத்திரூபமாக நின்று ஆன்மாக்களைப் புணருப்பவஞ் செய்தலான் “அளவிற்றந்த வருவாகி” என்றும், “அறிவுசிவமிரண் டென்பரிவிவார்-அறிவுசிவமாவ தாருமிகிலார்-அறிவுசிவ மாவதாரு மறிந்தபின்-அறிவே சிவமாவமர்ந்திருப்பானே” என்னுந் திருமூலநாயனார் திருவாக்கின்படி அவ்வுயிர்கட் குணர்வாக நின்றவின் “அவ்வுயிர்க்கோருணர்வாகி” என்றும், மணியுளொளிபோலப் பிரிவற்று அத்துவிதமாக வுடனும் நின்றவின் “பூவின் மருவாகி” என்றும், எல்லாவற்றிற்கும் காரணபூதமாக நின்றவின், “சராசரங்களிலுமும் தன்னிடையுதித்து மடங்குகின்ற கருவாகி” என்றும், ஒருவராலேயும் பிரதிட்டை செய்யப்படாது சுயம்புரூர்த்தியாக நின்றவின் “முனைத்த” என்றும், சிவமூர்த்தங்களிலெல்லாஞ் சிறந்தது சிவலிங்கமூர்த்தமாதலின் “சிவக்கொழுந்தை” என்றும், இந்திரன் ஆயிரங்கண்களுடையவனாகலின் “ஆயிரங்கண்ணும்” என்றும், தான் தேடிவந்த பொருளைத் தரிசிக்க நேர்ந்தமையின் பேரன்போடு ஆனந்தத்துளும்பத்தரிசித்தானாகலின் “களிப்பக்கண்டான்” என்றுந்கூறினார்.

(எஅ)

கண்ணிமூர் தெழுந்துவிழி துளிப்பவெழு களிப்பென்னுங் கடனி லாழ்ந்து விண்டுமொழி தழுதழுப்ப வுடல்பணிப்ப வன்புருவாய் விண்ணோர் வேந்தனண்டாற்பிரா னருச்சனைக்கு வேண்டுமுப கரணமெலா மகல்வா னெய்திக் கொண்டுவரச் சிலலாவிடுத் தவலோகப் பின்னுமொரு குறைவு தீர்ப்பான்.

(இ-ள்.) தேவர்கட்கு அரசனாகிய தேவேந்திரன் அன்பே ஒருவடிவமாய்த் தரிசித்துப் பணிந்தெழுந்து கண்கள் ஆனந்தபாட்பஞ் சொரிய (கலாகடந்து) எழுகின்ற இன்பமென்னுஞ் சாகரத்தில் எழுகி, தனது நாவானது தழுதழுக்கவும், உடலானது வியர்வரும்பவும், தோத்திரஞ்சொல்லி, மகா தேவனாகிய சிவபெருமானது அருச்சனைக்கு வேண்டிய உபகரணங்களெல்லாவற்றையும் அன்ற தேவலோகத்திற் போய்க்கொண்டு வரும்படி சிலலா எலி, அவர்கள் செல்லப் பின்னும் ஒரு குறைவு தீர்க்க நினைத்தான். எ-று.

உபகரணம் = பூசாத்திரவியங்கள். தழுதழுத்தல் = காப்பின்னுறல்.

தீர்ப்பான்-வினையெச்சமாகக் கொண்டு, தீர்க்க நினைத்து எனப் பொருள் கூறினும் பொருந்தும்.

(எக)

தங்குடிமைத் தச்சுணையார்விமானமமைத் திடவிடுத்தத் தடத்தின் பாற்போயங்கண்ணைக் கடிதருச்சித் திடநறிய மலர்கிடையா தயர்வா னந்தச் சங்கெறிதண் டிரைத்தடத்தி லரனருளாற் பலபரிதி சலதி யொன்றிற் பொங்குகதிர் பரப்பிமுனைத் தாலென்னப் பொற்கமலம் பூப்பக் கண்டான்.

(இ-ள்.) தமது குடிக்குரிய தேவதச்சுணை (விளித்து) ஓர் விமானஞ் செய்க என எலி விடுத்து, அப்பொற்றாமனைத் தீர்த்தத்தி னருகிநென்று அழகிய கிருபா நோத்ததையுடைய சிவபெருமானை விணந்து அருச்சனைசெய்ய நல்லமலர்கள் அகப்

படாமற் சோர்வுறுகின்ற தேவேந்திரன், சங்குகளைவிசர் தண்ணிய அலைகளையுடைய அந்தத் தடாகத்திலே, பல சூரியர்கள் ஒரு சமுத்திரத்தில் விளங்குங் கிரணத்தைப் பரப்பி உதயமாஹம்போல, சிவபெருமானது திருவருளாற் பொற்றாமரை மலர்கள் மலர்ந்திருக்கப் பார்த்தான். எ-று. (அ0)

அன்புதலை சிறப்பமகிழ்ந் தாடினான் காரணத்தா லதற்கு நாம மென்பதுபொற் றாமரையென் றேழுலகம் பொலிகவென விசைத்துப் பின்னு மின்பதுமத் தடங்குடைந் து பொற்கமலங் கொய்தெடுத்து மீண்டு நீங்காத் தன்பிணிகே நாய்தணியமுளைத் தெழுந்தமுழு முதன்மருந்தின் றன்பால் வந்து.

(இ-ள்.) அன்பானது தன்னை விழுங்கி மேலெழுந்தோங்க மகிழ்ந்து ஆனந்தக் கூத்தாடி (பொற்றாமரை மலர்ந்த) காரணத்தினால் இத்தீர்த்தத்திற்குத் திருநாமம் பொற்றாமரை யென்று சத்தலோகங்களிலும் விளங்கக்கடவ தென்று கூறி, மீளவும் விளங்குகின்ற பொற்றாமரைத் தடாகத்தில் ஸ்நானஞ்செய்து (அங்கு புட்பித்துள்ள) பொற்றாமரை மலர்களைப் பறித்தெடுத்துத் திரும்பி, நீங்காத தனது பழிகேய் தீரும் படி முளைத்தெழுந்தருளிய முழுமுதற்பொருள் என்னும் ஒரு திருநாமத்தையுடைய பிறவிப்பிணி நீக்கும் மருந்தினிடத்து வந்து. எ-று.

இதுமுத விரண்டுபாடல்கள் குளகம்.

(அக)

மெய்த்தபுனக் காடெறிந்து நிலந்திருத்தி வருமளவின் முளைத்த ஞான வித்தனைய சிவக்கொழுந்தின் றிருமுடிமேற் பரிதிகர மெல்லத் தீண்டச் சித்தநெகிழ்ந் திர்திரன்றன் வெண்கவிகைத் திங்கணிழல் செய்வா னுள்ளம் வைத்தனனப் போதிரவி மண்டிலம்போ விழிந்ததொரு மணிவி மானம்.

(இ-ள்.) நெருங்கிய புனங்களையுடைய (கடப்பங்) காட்டை வெட்டிநிலத் தைத் திருத்தி வரும்பொழுது, முளைத்தருளிய சிவஞான வித்தைப்போன்ற சிவக் கொழுந்தினது திருமுடியின்பேரில், சூரியனதுகிரணங்கள் மெல்லப்பரிசிக்கக்கண்டு, தேவேந்திரன்மனம் உடைந்து தனது சந்திரன்போன்ற வெண்மைதங்கிய குடையாகிய சந்திரனால் நிறுவுசெய்ய நினைத்தான். அந்தக்காலத்தில், சூரியமண்டிலம் நிலவுவகி விறங்கியதுபோல ஒரு இரத்தினவிமானம் (ஆகாயத்திலிருந்து) இறங்கியது. எ-று.

ஞானம் அங்குரித்தற்கு அச்சிவலிங்கம் ஓர் விதைபோன் றிருத்தலின் “ஞானவித்து” என்றுவமித்தார். (அஉ)

கிரியெட்டு மெனமழையைக் கிழித்தெட்டும் புழைக்கைமதிக்கீற்றுக் கோ கரியெட்டுஞ் சினமடங்க னுலெட்டு மெட்டெட்டுக் கணமுந் தாங்க [ட்டுக் விரியெட்டுத் திசைபரப்ப மயனிருமித் துதவியவல் விமானஞ் சாத்தி யரியெட்டுத் திருவுருவப் பரஞ்சுடரை யருச்சிப்பா னாயினானே.

(இ-ள்.) அஷ்டகுலபர்வதங்கள் என்று சொல்லும்படி, மேகமண்டலத்தைக் கிழித்து எட்டுகின்றதோற்றத்தையுடைய துவாரம்பொருந்திய துதிக்கையையும் அர்த்தசந்திரனையொத்த கொம்புகளையுமுடைய அஷ்டகெஜங்களும், கோபத்தையுடையமுப்பத்திரண்டு சிங்கங்களும், அறுபத்துநான்கு சிவகணங்களும் தாங்கும்படி, விரிவாகிய அஷ்டதிக்குகளும் பரவும்படி தேவதச்சன் நிருமாணஞ்செய்துகொடுத்த அந்த விமாணத்தைத் தேவேந்திரன்சாத்தி, எட்டுத்திரு மூர்த்தங்களாக விளங்குஞ் சோம சுந்தரப்பெருமானை அருச்சினை செய்யத்தொடங்கினான். எ-று.

எட்டுத்திருவுருவம்:—பஞ்சபூதங்களும் சூரியசந்திரர்களும் ஆன்மாவமாம்.

இதனை-திருவாசகம்.

“நிலநீர் நெருப்புயிர் நீள்விசம்பு நிலாப்பகலோன்
புலனயை மைந்தரோ டெண்வகையாய்ப் புணர்ந்துகின்றான்
உலகே முனத்திசை பத்தெனத்தா நெருவனுமே
பலவாகி நின்றவா தோணைக்க மாடாமோ” என்னுந்திருப்பாசரத்தானாக.

முந்தவம் ருலகடைந்து பூசனைக்கு வேண்டுவன முழுதுந் தேர்வார்
வந்துதரு வைந்தின்ற பொன்னுடை மின்னுமிழு மணிப்பூண் வாசச்
சந்தனம் தாகினிமஞ் சனந்துபந் திருப்பள்ளித் தாமர் தீப
மந்தமிலா னைந்துந் கனிதீந்தேன் நிருவமுத மனைத்துந் தந்தார்.

(இ-ள்.) முற்படத்தேவலோகத்திற்குப்போய்ப் பூசைக்குவேண்டிய உபகரணங்களையெல்லாம் கொண்டுவரச் சென்றவர்கள் வந்து, பஞ்சதருக்கள் கொடுத்த பீதாம்பரமும் பிரகாசத்தையுடைய இரத்தினங்கள்பதித்த ஆபரணங்களும், வாசனையுடைய சந்தனமும், கங்கை நீராகிய திருமஞ்சளமும், தூபமும், திருப்பள்ளித்தாமமும், தீபமும், அழிவில்லாத பஞ்சகவ்வியமும், நறியபழங்களும், மதுரமாகியதேனும், திருவமுதமுமாகிய எல்லாவற்றையும் (கொண்டுவந்து) கொடுத்தார்கள். எ-று.

அமரருலகு என்பது அமரருலகு எனத்தொக்குகின்றது. தருவைந்து-அரிசுந்தனம் - கற்பகம் - சந்தானம் - பாரிசாதம் - மந்தாரம் எனப்படும். பொன் ஆடை என்பது பீதாம்பரம். மந்தாகினி-கங்கை. திருப்பள்ளித்தாமம் என்றதுபத்திரபூப்பு மாலிகை முதலியன. ஆன் ஐந்து - பசுகொடுக்கும் பஞ்ச கௌவியம் இவையெல்லாம் சிவபூசைக்கு இன்றியமையாத உபகரணங்களாக விளங்குதலின் “முந்தவமருலகடைந்து பூசனைக்கு வேண்டுவன முழுதுந் தேர்வார் * * * அனைத்துந்தந்தார்” என்றார். (அச)

தெய்வத்தா மனாமுனைத்த தடம்படிந்து பவந்தொலைக்குந் திருநீ ருடிச்சைவத்தாழ் வடந்தாங்கி யன்புருவா யருருருவர் தானாய் தோன்றும் பைவைத்தா டரவார்த்த பசுபதியை யவனுரைத்த பனுவ லாற்றின் மெய்வைத்தா தரம்பெருக வருச்சனைசெய் தானந்த வெள்ளத் தாழ்ந்தான்.

(இ-ள்.) தெய்வீகம் பொருந்திய பொற்றாமரை முனைத்த தீர்த்தத்திலே மூழ்கி, பிறப்பினை யொழிக்கத்தக்க திருவெண்ணீறு தரித்து, சிவசின்னமாகிய உருத்திராக்கத் தாழ்வடமணிந்து (தேவேந்திரன்) அன்பே உருவமாக நின்று, திருவருளே திருவருவமாகக் கொண்டருளிய படத்தை விரித்தாடும் சர்ப்பத்தைக் (கச்சாகஇடையிற்) கட்டிய சோமசுந்தரப்பெருமானை அவ்விறைவர் அருளிச்செய்த சிவாகமத்திற்குக் கூறிய முறைப்படியே, உண்மையாகிய அன்பு பெருகும்படி அருச்சனைசெய்து ஆனந்தவெள்ளத்தில் அமுந்தினான். எ-று. (அடு)

பாரார வட்டாங்க பஞ்சாங்க விதிமுறையாற் பணிந்துள் வாய்மெய்
நேராகச் சூழ்ந்துடலங் கம்பித்துக் கும்பிட்டு நிருத்தஞ் செய்து
தாராரந் தொடைமிதப்ப வானந்தக் கண்ணருவி ததும்ப நின்றன்
பாராமை மீட்கொள்ள வஞ்சலித்துத் துதிக்கின்ற னமர் கோமான்.

(இ-ள்.) இமையவர்கட் கரசனாகிய தேவேந்திரன் நிலமிசைப்பொருந்த அஷ்டாங்க பஞ்சாங்க விதிமுறைப்படி நமஸ்கரித்து, மனம் - வாக்கு - காயங்கள் ஒருசேரப் பிரதக்ஷிணஞ்செய்து (பரவசத்தால்) உடல் கம்பித்துக் கைகூப்பி ஆனந்தக் கூத்தாடி (மார்பி லணிந்த) மலராற் நெடுத்த மாலை மிதக்கும்படி ஆனந்தக் கண்ணரு

வியானது பெருக்கெடுக்க நின்று, ஆராமையாகிய அன்பானது மேலு மேலு மெழுக்க
தோங்க, அஞ்சவியஸ்தனாய்த் தோத்திரஞ்செய்யத் தொடங்கினான். எ-று. (அக)

மேற்படி வேறு.

அங்கணு போற்றி வாய்மை யாரணு போற்றி நாக
கங்கணு போற்றி மூல காரணு போற்றி நெற்றிச்
செங்கணு போற்றி யாதி சிவபரஞ் சுடரோ போற்றி
யெங்கணு யகனே போற்றி யீறிலா முதலே போற்றி.

(இ-ள்.) அழகிய கிருபானோக்க முடையவளோ! போற்றி. சத்தியமாகிய வே
தங்களை யருளிச் செய்தவளோ! போற்றி. சர்ப்பங்களைக் கங்கணமாகப் பூண்டவளோ!
போற்றி. மூலகாரணமாயுள்ளவளோ! போற்றி. திருநெற்றியினிடத்தே செவந்த (அக்
கினிக்) கண்ணையுடையவளோ! போற்றி. முழுமுதற்பொருளாக வுள்ளவளோ! நன்மை
பயக்கும் மேன்மைதங்கிய ஒளிப்பிழம்பாக வுள்ளவளோ! போற்றி. எங்கள் தலைவளோ!
போற்றி. தனக்கோ ரிறுதியில்லாத முழுமுதலே! போற்றி. எ-று.

ஆதி-அண்மை விளி. “அண்மையி னியல்புமீ நழிவுஞ் சேய்மையி-ன்னடும்
புலம்பி னோவு மாகும்” என்ற சூத்திரத்தினால் இயல்பாரிற்று.

போற்றியவென்பது ஈறுகெட்டுநின்றது.

சுறிலாமுதல்- என்றதை.

“எல்லார் பிறப்பு மிறப்புமியற் பாவலர்தஞ்
சொல்லா லறிந்தோநஞ் சோணேசு-னில்லிற்
பிறத்தகை யுங்கேளேம் பேருலகில் வாழ்ந்துண்
டிற்றத்தகை யுங்கேட் டிலேம்.”-என்பதனானறிக. (அஎ)

யாவையும் படைப்பாய் போற்றி யாவையுந் துடைப்பாய் போற்றி
யாவையு மாணுய் போற்றி யாவையு மல்லாய் போற்றி
யாவையு மறிந்தாய் போற்றி யாவையு மறந்தாய் போற்றி
யாவையும் புணர்ந்தாய் போற்றி யாவையும் பிரிந்தாய் போற்றி.

(இ-ள்.) எல்லாப்பொருள்களையுஞ் சிருட்டி செய்பவளோ! போற்றி. எல்லா
ப்பொருள்களையும் அழிப்பவளோ! போற்றி. எல்லாப்பொருள்களுமாக விளங்குகின்ற
வளோ! போற்றி. எல்லாப்பொருள்களும் அல்லாதவளோ! போற்றி. எல்லாவற்றையும்
அறிந்தவளோ! போற்றி. எல்லாவற்றிலும் பிரியாதவளோ! போற்றி. எல்லாவற்றிலும் பிரி
ந்தவளோ! போற்றி. எ-று. (அஅ)

இடருதப் பிணித்த விர்தப் பழியினின் நென்னை யீர்த்துண்
னடியிணைக் கன்ப னுக்கு மருட்டடல் போற்றி சேற்கண்
மடவரன் மணுள போற்றி கடம்பமா வனத்தாய் போற்றி
சுடர்விடு விமான மேய சுந்தர விடங்க போற்றி.

(இ-ள்.) அடியேனைத் துன்பமிகும்படி விடாதுபற்றிய இர்தப் பிரமகத்தியி
லிருந்து விடுவித்து, தேவரீரது உபய திருவடிகட்கு அன்பனாக்கிய கருணைக்கடலே!
போற்றி. மீனாகியம்மையாரது மணவாளா! போற்றி. பெரிய கடம்பவனத்தி லெழுந்
தருளியிருப்பவளோ! போற்றி. ஒளிவீசுகின்ற விமானத்தில் வீற்றிருக்கின்ற சோமசுந்
தர விடங்கோ! போற்றி. எ-று.

சேற்கண்மடவரன்=சேல்மீன்போனும் விழிகளையுடைய உமாபிராட்டியார்.

விடங்கன்-உளிகீக்க முள்ளவன். டங்கம்=உளி, வி-எதிர்மறைஉபசர்க்கம்.

பூசையும் பூசைக் கேற்ற பொருள்களும் பூசை செய்யு
நேசனும் பூசை கொண்டு நியதியிற் பேறு நல்கு
மீசனு மாகிப் பூசை யான்செய்தே னெனுமென் போத
வாசனை யதுவு மான பறைமுத லடிகள் போற்றி.

(இ-ள்.) பூசையும், அப்பூசைக்குத்தகுதியாகிய உபகரணங்களும், அப்பூ
சையைச்செய்கின்ற அன்பனும், அப்பூசையையேற்றுக்கொண்டு அதற்குத்தக்கபலனை
அனுக்கிரகஞ்செய்யும் தலைவனுமாகி, நான் பூசைசெய்தேனென்று நினைக்கும் எனது
தற்போதவாசனையுமாகிய வேதத்திற்கோர் வித்தாகிய சுவாமிகளே! போற்றி. எ-று.

சிவாகமவிதிப்படி செய்யும் பூசையும், அப்பூசைக்குரிய வுபகரணங்களும்,
மெய்ச்சார்போடியுயர்ந்த பத்தியுடைமையும், அப்பத்தியுடைமைக்கு மகிழ்ந்து பேறு
நல்கும் ஈசனும், திருவருளாலன்றி யமையாவாகலின் “பூசையையும் பூசைக்கேற்ற
பொருள்களும் பூசைசெய்யுநேசனும் பூசைகொண்டு நியதியிற் பேறுநல்குமீசனும்”
என்றும், அவ்வகைய சிவப்பணியில் ஒற்றுமைப்பட்டு நிற்கும் ஆன்மபோதம் அவன
ன்றி வேறன்மையால் “யான்செய்தேனெனு மென்போத வாசனையதுவுமான” என்
றுங்கூறினர். (க0)

என்னநீன் நேத்தி னானை யின்னகை சிறிது தோன்ற
முன்னவ னடியா ரொண்ண முடிப்பவ னருட்க னோக்கா
லுன்னது வேட்கை யாநிங் குறையென விரையத் தாழ்ந்து
சென்னிமேற் செங்கை கூப்பித் தேவர்கோ னிதனை வேண்டும்.

(இ-ள்.) என்றிவ்வகையாகக் கூறிநின்று தோத்திரஞ்செய்த தேவேந்திர
னுக்கு, (எல்லாத் தேவர்கட்கும்) முதற்கடவுளும், அன்பர்கள் (எண்ணியவற்றை)
எண்ணியாங்கு அதுக்கிரகஞ் செய்பவருமாகிய சோமசுந்தரப்பெருமான் இனிய புண்
னகை சிறிது தோன்றக் கிருபானோக்கஞ் செய்து, உனது மனோவிரும்பம் யாது?
இப்பொழுது கூறுவாயாக என்று திருவாய்மலர்ந்தருள, தேவேந்திரன் வினாந்து நம
ஸ்கரித்துச் கிரசின்பேரிற் செவந்த கைகளைக்கூப்பி (பின் வருமாறு) இதனை வேண்
டிக் கேட்கின்றான். எ-று.

ஏத்தினனை-ஐ உருபுமயக்கம்.

(க1)

ஐயநின் னிருக்கை யெல்லைக் கணியனா மளவி னீங்கா
வெய்யவென் பழியி னோடு மேலைநா ளடியேன் செய்த
மையல்லல் வினையு மாய்ந்துன் மலரடி வழக்திப் பூசை
செய்யவு முரிய னானென் சிறந்தபே றிதன்மேல் யாதோ.

(இ-ள்) ஐயனே! தேவரீரது வாசஸ்தானமாகிய கடம்பவனத்தின் எல்லை
க்கு அடியேனாகியயான் சமீபித்தபொழுதே என்னைவிட்டு அகலாத கொடிய பிரம
கத்தியும் ஐன்மார்த்தத்தில் அடியேன் செய்த மயக்கத்தைத்தரும் வலிய நிலினைச்
சம்பந்தமும் அழிந்து, தேவரீரது (தாமனை) மலர்போன்ற திருவடிகளைத் தோத்திரஞ்
செய்து அருச்சினைசெய்யவும் உரியவனாயினேன். இதற்குமேல் சிறந்ததாகிய பயன்
யாது எனது? (யாதொன்றுமில்லை) எ-று. (க2)

இன்னநின் பாதப் போதே யிவ்வாறே யென்றும் பூசித்
துன்னடி யாருள் யானு மோரடித் தொண்ட னாவே
ன்னனதே யடியேன் வேண்டத் தக்கதென் றடியில் விழ்ந்த
மன்னவன் றனக்கு முக்கண் வரதனுங் கருனை பூத்து.

(இ-ள்.) இதுபோலவே இத்தகைய தேவரீரது திருவடித்தாமகையே எக்காலத்திலும் பூசுசெய்து, தேவரீரது அடியவருள் அடியேனும் ஒருதாழ்ந்த தொண்டனாவேன். அதுவே அடியேன் குறையிரக்கத்தக்கதென்று தமதுதிருவடியில்நமஸ்கரித்ததேவேந்திரனுக்குத்திரிநேந்திரங்களையுடையசிவபெருமானுங்கிருபைமிருந்து.

பூத்து என்னும் வினையெச்சம் மூன்றாவது செய்யுளின் இறுதியிலுள்ள விடைகொடுத்தான் என்னும் முற்றுவினையைக் கொண்டிருந்தது.

வரதன் = அருட்கொடை யுடையோன். அடித்தொண்டு என்பதில் அடி என்பது தாழ்மையை யுணர்த்திற்று. (௧௬)

எழுகீர்க்கழி நெடிலடியாசிரிய விருத்தம்.

இருதுவிற் சிறந்த வேனிலு மதியா றிரண்டினிற் சிறந்தவான் நகரும் பொருவிரு ரகையிற் சிறந்தசித் தினாயுந் திதியினிற் சிறந்தபூ ரணையு மருவுசித் தினாயிற் சித்தினா தோறும் வந்துவந் தருச்சியோர் வருடந் தெரியுநான் முன்னூற் றறுபது மைந்துஞ் செய்தவாற் சீனைப்பய நெய்தும்.

(இ-ள்.) (ஆறு) இருதுக்களுள் மேம்பாடுற்ற வேனிற் பருவமும், பன்னிரண்டு மாதங்களுள் மேம்பாடுற்ற பெருமைபொருந்திய சித்தினாமாதமும், ஒப்பில்லாத (இருபத்தேழு) நட்சத்திரங்களுள் மேம்பாடுற்ற சித்தினாக்ஷத்திரமும், (பதினைந்து) திதிகளில் சிறந்த பெளர்ணமித் திதியும் (ஆகிய இவையெவ்வாம்) பொருந்திய அந்தச் சித்தினாமாதத்தில், சித்தினா க்ஷத்திரந்தோறும் வந்துவந்து அருச்சினைசெய். (அதனால்) ஒருவருடத்திற்கு வரையறுத்த முந்துற்றறுபத்தைந்து நாளுக்கு செய்த அருச்சினைப்பயன் வந்து கைகூடும். எ-று.

இருதுக்கள்—கார்-கூதிர்-முன்பனி-பின்பனி-இளவேனில்-முது வேனில் என ஆறு. இவை முறையே ஆவணிமாதமுதல் இரண்டிரண்டு மாதங்களென்பர்.

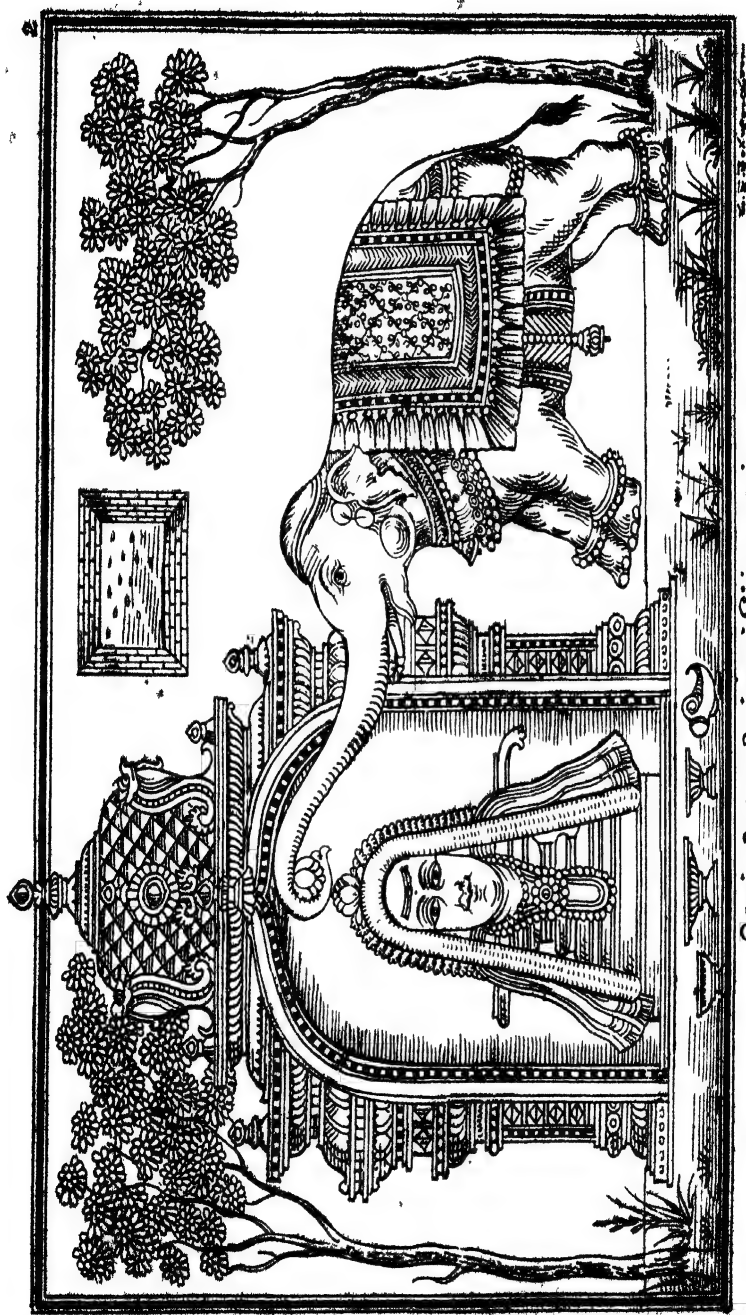
மதி=மாதம். சந்திரன் வளர்தலுந் தேய்தலுந் கூடிய நாள்கள் முப்பதாக வின் அவற்றின் சம்பந்தமாக மேடமதி எனப்பட்டது. மேடம்=ஆடு. (௧௭)

துறக்கநா டீணந்து சுத்தபல் போகந் துய்த்துமேன் மலபரி பாகம் பிறக்கநான் முகன்மான் முதற்பெருந் தேவர் பெரும்புதத் தாசையும் பிறவு மறக்கநாம் வீடு வழங்குது மென்ன வாய்மலர்ந் தருளிவான் கருணை சிறக்கநால் வேதச் சிகையெழு மனதி சிவபரஞ் சுடர்விடை கொடுத்தான்.

(இ-ள்.) (உனக்குரிய) சுவர்க்கநாட்டிற்குச்சென்று பரிசுத்தமாகியபலபோகங்களையும் புசித்து அதற்குமேலே மலப்பரிபாகம் உண்டாக, திசைமுகன் திருமால் முதலிய பெரியதேவர்களது பெரிய பதவிகளிலுள்ள போகங்களையும் மற்றப்போகங்களையும் மறக்கும்படி நாம் (உனக்கு) மோக்ஷத்தைத் தருவோமென்று திருவாய்மலர்ந் தருளி, நான்குவேதங்களின் உச்சியில் விளங்கும் அனாதியாகிய சோமசுந்தரக்கடவுள் சிறந்த கிருபையானது அதிகரிக்கும்படி விடைகொடுத்தருளினர். எ-று. (௧௮)

முடினான் புளகப் போர்வையால் யாக்கை முடிமிசை யஞ்சலிக் கமலஞ் சூடினான் வீழ்ந்தா நெழுந்துகண் ணருவி துளும்பினுன் பன்முறை துதிசெய் தாடினனை யடிபிரி வாற்றா தஞ்சினு னவனரு ளானை நாடினான் பிரியா விடைகொடு துறக்க நண்ணினான் விண்ணவர் நாதன்.

(இ-ள்.) தேவர்கள் தலைவனாகிய தேவேந்திரன் புளகமாகிய போர்வையினால் உடல் முழுதும் போர்க்கப்பட்டான். (தனது) முடியின்பேரிற் கைகளைக் குவித்தான். (சாஷ்டாங்கமாகப் பூமியின்பேரில் விழுந்து) நமஸ்கரித்தான். எழுந்து கண்

வெளர் வணியாஸிஸ்சநாமந்திர்த்தபடலம்.

ணிவிருந்து ஆனந்தப்படுத்துளித்தான். பலமுறை துதித்து ஆனந்தக்கூத்தாடினான். சோமசுந்தரப்பெருமானது திருவடிநிழல் பிரிவுக்கு ஆற்றமல் அஞ்சினான். அப்பெருமான் தனக்குத் திருவாய்மலர்ந்தருளிய திருவாணையை மனதற்கருதி (அதைத்தடுக்க முடியாது) பிரியாவிடைகொண்டு சுவர்க்கலோகத்தையடைந்தான். எ-று.

பல போகங்களையுஞ் சிவபோகத்தையும் துகருமிடத்து அவனது திருவருளின் வழிநிற்க துகர்வோளுதலால் “பிரியா விடைகொடு நண்ணினான்” என்றார். ()

எண்ணீர்க்கழிநெடிலடியாசிரியவிர்த்தம்.

வந்தரமங் கையர்கவரி மருங்கு வீச மந்தார கற்பகப்பூ மாரி தூற்றி, வந்தரநாட்டவாழ்முக ளடிகள் சூட வயிராலரி முலைத்தடந்தோயர் தகலத்திண்டோள், விர்தமெனச் செம்மாந்து விம்மு காம வெள்ளத்து ஞடலமுந்த வுள்ளஞ் சென்று, சுந்தரநா யகன்கருணை வெள்ளத் தாழ்ந்து தொன்முறைபின் முறைசெய்தான் றறக்க நாடன்.

(இ-ள்.) அரம்பாஸ்திரிகள் தனது பக்கலில் வந்து சாமனாயிரட்டவும், மந்தாரமங் கற்பகமும் புஷ்பவருஷஞ் சொரியவும், (தன்னைத் தரிசிக்கவந்த) அந்தரநாட்டவரது முடிகள் தனது பாதங்களைச்சூடவும், மாப்புந்நிண்ணியிதாளும் இந்திராணியினது பெரியருயங்களிலமுந்தி விர்தபர்வதம்போல இறுமாப்படையவும், அளவிற்றத காமவெள்ளத்தில் தனது உடலமுந்தவும், தனதுமனமானது சென்று சோமசுந்தரப்பெருமானது திருவருள் வெள்ளத்திலமுந்தவும், தேவேந்திரன் முன்பு நடத்திய முறைப்படியே அரசியல் நடத்திவந்தான். எ-று. (கஎ)

இந்திரன் பழிதீர்த்த படலம்.

முற்றிற்று.

திருவிருத்தம்-சசர.

இரண்டாவது,

வெள்ளையாணைச் சாபந்தீர்த்த படலம்.

கோக்கங்குலப்பா.

மட்டவிழுங் கொன்றைச் சடையான் மகவாணைத் தொட்ட பழியின் ஞெடக்கறுத்த வாழீரூதிப் பட்டமத வேழம் பரணைப் பாய்முனிவ னிட்டகொடுஞ் சாபநீத் தேகியவா ஞேறுதுவாம்.

(இ-ள்.) தேனுடன் விகசித்த கொன்றைமலர்மலை சூட்டிய சடாடவியினை யுடைய சோமசுந்தரக்கடவுள், இந்திரனைப்பிடித்த பிரமகத்தியின் கட்டினைமுற்றும் ஒழித்த வகையை யெடுத்துச் சொல்லி, நெற்றிப் படத்தையும் மத்தையு முடைய ஐராவதமாகிய வெள்ளையாணை அச்சோமசுந்தரப் பெருமானைப் பணிந்து துருவாச முனிவர் கொடுத்த கொடிய சாபத்தை யொழித்து (தனது பதவிக்கு)ச் சென்ற சரித் திரமாகிய திருவிளையாடலைச் சொல்லுவோம். எ-று. (ச)

கருவா சனையுக்குக் காசினகர் தன்னிற்
றுருவாச வேதமுனி தொல்லாக மத்தின்
பெருவாய்மை யாற்றன் பெயர்விளங்க விச
னெருவா விலிங்க வெள்ளியுருவங் கண்டான்.

(இ-ள்.) பிறவியாகிய வாசனையை யொழிக்கத்தக்க காசிக்ஷத்திரத்திலே
வேதநூல்களை யறிந்த துருவாசமுனிவர் அநாதியாயுள்ள சிவாகமத்திற் கூறிய பெரிய
உண்மைவாக்கியத்தினால், தமதுபெயர் விளங்கும்படி சிவபெருமான் சிறிதும் அகலாத
ஒளிவடிவமாகிய சிவலிங்கம் ஒன்று பிரதிட்டை செய்தனர். எ-று.

ஆகமம் பதிவாக்கிய மாதலின் “பெருவாய்மை” என்றார். ஆகம மென்னு
மொழியில் ஆ வென்பது ஞானமும், கவ்வென்பது மோக்ஷமும், மவ்வென்பது மலநா
சமுமாம்; ஆகவே மலத்தை நாசஞ்செய்து ஞானத்தை யுதிப்பித்து மோக்ஷத்தைக்
கொடுக்கையால் ஆகமமெனப் பெயராயிற்று என்றுணர்க.

துருவாசா காசியிற் றவ லிங்கப்பிரதிட்டை செய்ததை,

காசிக மம்.

“காசிக மின் பெருமை கண்டுளம் வியந்து
மாசடை லனைந்ததுரு வசனவண் டநதான்.

நசனுந்ற யாலப மியற்றிமகிழ் ஹொடு
மாசற விளங்குமொ ரிலிங்கமு மமைத்துப
பூசனை புரிந்தினிது போற்றியுல சேத்தத்
தேசுடை முனிநகடவுள் செய்தவ மிழைத்தான்” — என வருஞ்

செய்யுளானறிக.

(உ)

இன்புற் றருச்சுனைசெய் தேதகவா எவ் லெலை
யன்பர்க் கெளிய னருளாற் றிநுமுடி மேன்
மின்பொற் கடிக்கமலப் பொதொன் று வீழ்ந்திட லுந
தன்பொற் கரகமலப் பொதலாத்தித் தாங்கிலுன்.

(இ-ள்.) மகிழ்வெய்தி (தாம் பிரதிட்டைசெய்த சிவலிங்கக்குறியை) அருச்
சுனைசெய்து துதிக்கத் தொடங்கினார். அப்பொழுது அடியவர் அன்புக்கெளியவராகிய
சிவபெருமானது திருவருளால் (அவனது) திருமுடிமேல் (சாத்தி) இருந்த பிரகாசிக்
கும் பொன்னிறத்தையும் வாசனையையுமுடைய தாமரை மலரொன்று விழ (துருவாச
முனிவர்) தமது பொன்மயமாகிய கைத்தாமரைகளை விரித்துத் தாங்கினார். எ-று. (ங)

தாங்கிக்கண் சென்னி தடமார் பனைத்துடலய
வீங்கித் தலைசிறந்த மெய்யுவகை மேற்கொள்ள
நீங்கிக் கழிந்த கருணை நிதியனையான்
பூங்கற் பகநாட்டிற் போகின்ற எவ்வேலை

(இ-ள்.) (கைத்தாமரையில்) ஏந்தித் தமது கண்களிலுஞ் சிரசிலும் பரந்தமா
ர்பிலும் ஒற்றிக்கொண்டு உடல்பூரித்து மேம்பட்ட உண்மையாகிய மகிழ்ச்சி அதிகரிக்
கும்படி (அக்காசிப்பதியை) அகன்று, மிக்க கிருபையார் சங்கந்தியை யொத்த துரு
வாசமுனிவர் அழகிய கற்பகவிருகும் பொருந்திய தேவலோகத்திற் செல்கின்றவரா
யினார். அப்பொழுது, எ-று. (ச)

சங்கலறச் செங்களத்துத் தானவரைத் தேய்த்துவிற்ற
கொங்கலர்தார் லேயந்தமரர் கோமான்றன் கோநகரிற்

வெள்ளையானைச் சாபந்தீர்த்த படலம். ௧௮௭

செங்க ணமரப்பெருஞ் சேனைக் கடல்கலிப்ப
மங்கலப்பல் லாண்டு மறைமுழங்க வந்தனைவான்.

(இ-ள்.) தேவர்கட்கரசனாகிய இந்திரன் வெற்றிச் சங்கமுழங்கப் போர்க் களத்திலே அசுரர்களைச் சிதைத்து மகரந்தப்பொடியுடன் விகசித்தவெற்றிமாலையை யணிந்து, செவ்விய (கோபக்) கண்களையுடைய கணக்கில்லாத தேவசேனா சமுத்திர மானது (ஒருபுறம்) முழங்கவும், மங்கலப்பாடலாகிய வாழ்த்தும் வேதமும் (ஒருபுறம்) முழங்கவும், தனது அரசத்தன்மையுடைய அமராவதி நகரத்தில் வந்தடைகின்றவன்.

கிழக்குமுதல் தென்கிழக்கிறுவாயுள்ள அட்டதிக்குகளின் இறைவராகிய இந்திரன் முதல் ஈசானன் ஈருனவர்களது நகரங்களில் அமராவதியே சிறந்ததாகவி ன், “கோநகர்” என்றார். (இ)

எத்திக்குங் கல்லென் றியங்கலிப்ப வேந்திழையார்
தித்தித் தமுதொழுக்குங் கிதஞ் செனிமடுப்பப்
பத்திக் கவரிநிலை தாணப் படுகடலிற்
றத்திப் புரளுந் திரைபோற் றலைபணிப்ப.

(இ-ள்.) எல்லாத் திசைகளிலுங் கல்லென்று வாத்தியங்கள் முழங்கவும், ஆபரணமணிந்த அரம்பாஸ்திரிகள் மதுரித்த அமுதஞ் சிந்தும் இசைப்பாட்டானது (ஒருபுறம்) தனது காதில் மடுக்கவும், வரிசையாகிய சாமரைக்கூட்டங்கள் (ஒருபுறம்) சேனையாகிய வளப்பமிக்க சமுத்திரத்தில் தவழ்ந்து புரளாநின்ற அலைகளைப்போல அசையவும். எ-று.

கல்-ஒலிக்குறிப்பு. தித்தித்த என்பதில் அகரவீறு தொகுத்தல். (சு)

அங்கட் கடலி னெடுங்குடப் பகரிமிர்ந்த
வங்கத் தலையுய்க்கு பீகான றனைமானத்
திங்கட் குடைநிழற்றத் திந்தே மதங்கனிழ்க்கும்
வெங்கட் களிற்றின் மிகைப்பவனி போந்தனைந்தான்.

(இ-ள்.) அழகிய இடமகன்ற சமுத்திரத்தில், தன்னிடத்து நெடிய பாய்மர மோங்கிய மரக்கலத்தின் தலையிலிருந்து செலுத்தும் மாலுமியைப்போன்று, சந்திர வட்டக் குடைநிழல் செய்ய, இனிய வாசனையுடைய மதனைச் சொரியுங் கோபக்கண் னையுடைய ஐராவதமாகிய வெள்ளையானையின்பேரின் பவனி வந்தனன். எ-று.

தீம் தேன் என்பன ஒருபொருட் பன்மொழி எனக் கூறினுமையும்.
பவனிபோதல் = உலாவருதல். கூம்பு = பாய்மரம்.

கூம்பு-வெண்குடையாகவும், வங்கம்-வெள்ளை யானையாகவும், அதன் தலை-
அவ்யானையின் பிடராகவுங் கூட்டிப் பொருள்கொள்க. (எ)

அத்தலைவிண் ணாட ரருகனைந்து வெவ்வேறு
தத்த மனக்கிசைந்து கையுறைக் காங்கொடுத்துக்
கைத்தலங்கள் கூப்பினார் கண்டார் கடவுளரி
லுத்தமனை யாச்சித்துப் போந்தமுனி யுத்தமனும்,

(இ-ள்.) அவ்விடத்தில் தேவர்கள் (தேவேந்திரனுக்கு) சமீபித்துவந்துதங்க டங்கனது மனதுக்கிசைந்த வெவ்வேறு வகைப்பட்ட கையுறைகளைக் கொடுத்துத் தமது கைகளைக் குவித்துப் பணிந்தார்கள். தேவர்களின் சிவோஷ்டராகிய. சிவபெரு மானை அருச்சினைசெய்து (அவ்விழைவனது அருள்பெற்று) வந்த முனிசிவோஷ்டராகிய திருவாசமுனிவரும் (இந்திரனது உலாவருகையின் ஆரவாரத்தை) கண்டனர்.

கையுறை-கையில் வரப்படுவது; காணிக்கை என்னும் பொருளது.

கடவுள்-குரு-அரசன் முதலானோர்க்குக் காணவேண்டுமோர் ஏதேனும் கையுறைகொண்டு செல்லவேண்டுமென்றி வெறுங்கையாகச் செல்லப்படாமைகருதி, இமையவர் தமக்கரசனாகிய இந்திரனைத் தத்தமக்கியைந்த கையுறைகளைக் கொண்டுவந்து கொடுத்துக் கண்டனொன்பார் “விண்ணுடர்த்தத்தமனக் கியைந்த கையுறைகடாங்கொடுத்துக் கைத்தலங்கள் கூப்பினார்” என்றார்.

குதிரேலோபாக்கியானம்.

“தெய்வங் குரவ நரசன்நிரு முன்னர்ச் செல்வோர்
மெய்வந்த வன்னு ரருள்வேண்டி விரும்பெ தேனுங்
கைவந்தப் பெற்றுச் செலீஇக்காண்குவர் கண்ணன் முன்பு
மைவந்த கண்ணு யினிதென்கொடு வல்லே செல்வல்”-என்பதனானிக.

திங்கரிய வாந்மொழி செப்டித்தன் செங்கரத்தி
னீங்கரிய தாமரையை நீட்டினான் மற்றதனைத்
தாங்கரிய செவ்வத் தருக்காரிலோர் கையோச்சி
வாங்குமத யானையின்மேல் வைத்தான் மதியில்லான்.

(இ-ள்.) குற்றமில்லாத ஆசீர்வசனங் கூறித் தமது செவந்த கையிலிருந்து நீங்கற்கரிதாகிய (சிவப்பிரசாதமாகிய) தாமரைமலரை (துருவாசமுனிவர்) கொடுத்தார். அக்கையுறையாகிய தாமரைமலரைப் பெறுதற்கரிய பெருஞ்செல்வச் செருக்கினாலே அறிவில்லாதவனாகிய தேவேந்திரன் ஒரு கையை நீட்டிவாங்கி, மதம்பொழியும் வெள்ளையானையின்பேரில் வைத்தனன். ஏ-று.

துருவாசர்க்கொடுத்த தாமரைமலராகிய கையுறை சிவப்பிரசாத மாதலாலும், வினையோர் கொடுத்த கையுறை போலானது, இது அவனது செல்வத்தின் பெருக்கை உண்டெய்ய வல்லதாதலாலும் “நீங்கரிய தாமரையை நீட்டினான்” என்றார். (க)

கிறிக் கிடந்த மதியனைய கிம்மரிக்கோட்
தேரிக் கடங்கனிழக்கு மால்யாண யுச்சியின்மே
னறிக் கிடந்த நறுமலரை விழ்த்திபுரற்
சிறிக் கிடந்தநெடுந் தாளாற் சிதைத்தன்றே.

(இ-ள்.) பிளவுபடுத்திய சந்திரன்போன்ற பூணணிந்த கொம்புகளையுடைய ஊற்றெடுத்து மதத்தைக் கவிழ்க்கும் மயக்கங்கொண்ட அந்த ஐராவதமானது தனது உச்சியின்பேரில் மணம் வீசிக்கொண்டிருந்த நல்ல தாமரைமலரைக் கீழேதள்ளி, உரவொடு மாறுபட்ட தனது நெடிய தாள்களாற் சிதைவுபடுத்தியது. ஏ-று.

.சிதைத்தது என்றது சிதைத்து என நின்றது. (க0)

கண்டான் முனிகாமற் காய்ந்தா னுதற்கண்போல்
விண்டா ரழல்சிதற நோக்கினான் வெங்கோபங்
கொண்டா னமர ரொதுங்கக் கொதித்தால்
முண்டா னெனநின் றுருத்தா னுரைக்கின்றான்.

(இ-ள்.) துருவாசமுனிவர் (தாம் கொடுத்த கையுறையை யானைசிதைக்கப்) பார்த்து, மனமதனை யெரித்த சிவபெருமானது நெற்றிக்கண்ணிலுள்ள நீயைப்போலப் பொருந்திய நீயானது பரந்து சிந்தப்பார்த்துக் கொடியகோபங்கொண்டார். தேவர்கள் (அச்சமெய்தி) ஒதுங்கப் போங்கி, ஆலாலவிடத்தைப் பாணஞ்செய்த உருத்திர மூர்த்தியைப்போல நின்று கோபித்துச் சொல்லுகின்றார். ஏ-று. (க1)

புள்ளியதோ லாடை புனைந்தரவப் பூணணிந்த
வெள்ளிய செங்கண் விடையா னடிக்கமல
முள்ளிய மெய்யன் புடையா ரருவருத்துத்
தள்ளிய செல்வத் தருக்கினு யென்செய்தாய்.

(இ-ள்.) புள்ளிகள் பொருந்திய (புலித்) தோலாகிய ஆடையையணிந்து, சர்ப்பாபரணம் பூண்ட செவந்த கண்களையுடைய வெண்மைதங்கிய இடப்பவாகனத் தையுடைய சிவபெருமானது திருவடித்தாமனையைக் கருதிய உண்மையாகிய அன்பையுடைய அடியவர்கள் அருவருப்புற்றுவிலக்கிய செல்வத்தாலாகியசெருக்கினையுடைய பேதாய்! நீ யாது காரியஞ் செய்தனை? என்று.

பெருந்திரட்டு.

“தீய வசுரர் பகையுண்டு செற்ற மார்வ மிகவுண்டு
நோயுண் டனங்க னொருண்டு நோய்கட் கெல்லாந் தாயான
காய முண்டு கைதொழுவேண் டினரு முண்டு கற்பத்தே
மாயுந் தன்மை யுண்டானால் வாறோர்க் கென்ன வளனுண்டே” —என்றபடி. இந்திராதி தேவபோகங்களும் நிலையான சுகமுடையனவல்லவென்று அறிவுடையோரால் விலக்கப்படுதலின் “அருவருத்துத் தள்ளிய செல்வம்” என்றும்,

“பெருத்திடு செல்வமாம் பிணிவந் தெய்திடி.

னுருத்தெரி யாமலே யொளிரி முங்கிடும்” —என மேலோரும்,

“சிறியோ மதிக்கு மிந்தச் செல்வம்வந் துற்ற ஞானநே

வறியபுன் செருக்கு ழுடி வாயுளார் ழுடக ராவர்

பறியணி செவியு ளாரும் பயிறரு செவிட ராவர்

குறிபெறு கண்ணு ளாரும் குருடராய் முடிவரன்றே” —எனக்குதேவருங் கூறியபடி அற்பார்களமதிக்கத்தக்க செல்வத்தினாலே யிறுமாந்திருந்த இந்திரனை நோக்கி “செல்வத் தருக்கினேய்” என்றும், சிவப்பிரசாதமென மதியாது அவன்செய்தது அபசாரமாதலின், அதனைக் குறிப்பித்து “என் செய்தாய்” என்றுங் கூறினா.

கதித்தார் முடியமரர் கையுடையே நன்கு

மதித்தாயெம் மீசன் மதிமுடிமேற் சாத்தும்

பொதித்தா தவிழ்மலரைப் போற்றுது வாங்கி

மதித்தானே சிந்தவதன் மேல்வைத்தாய் பேதாய்.

(இ-ள்.) பேதைமைக் குணமுடைய இந்திரா! சிறப்புப் பொருந்திய மாலை யணிந்த கிரீடந்தரித்த தேவர்கள் கொடுத்த கையுறைகளையே நன்கு மதித்து, எமது ஜகதீஸனது சந்திரனையணிந்த திருமுடியின்பேரின் சாத்திய பொதிதலையுடைய மகரந்தத்தோடு விகசித்த தாமரைமலரை நன்கு மதியாமல் வாங்கி, (நீ ஊர்ந்துவரும்) யானையினது காலால் மிதித்துத் தேய்க்கும்படி அதன்மேல் வைத்தாய். என்று.

“கதித்தார்முடி” எனப் பாடங்கூறுவாரு முளர்.

(கக)

வண்டுளருந் தண்டுழாய் மாயோ னிறுமாப்பும்

புண்டரிகப் போதுறையும் புத்தே னிறுமாப்பு

மண்டர்தொழ வாமுன் னிறுமாப்பு மாலால்

முண்டவனைப் பூசித்த பேதென் னுணர்ந்திலையால்.

(இ-ள்.) வண்டுகள் கிளரும் தட்பமாகிய துளவமாலை யணிந்த விண்ணினது செல்வச்செருக்கும், (செந்) தாமரை மலரில் வீற்றிருக்கின்ற பிரமனது செல்வச்செ

ருக்கும், தேவர்கள் பணியும்படி வாழ்கின்ற உனது செல்வச்செருக்கும், ஜலாலவிடத்தை யுண்டருளிய சிவபெருமானை அருச்சித்தலால் வந்த பயனென்று (நீ சிறிதும்) அறியாமற் போயினே. எ-று.

இச்செய்யுளின் கருத்தை,

காஞ்சிப்புராணம் - திருமால் வாக்கியம்.

“வான மேத்தயான் வைகுந்த வாழ்வுபெற் றதுவும்

ஞான நான்முகன் சத்திய வுலகநண் ணியதும்

என வின்னவர் தத்தம வாழ்க்கையெய் தியதும்

ஆனு யர்த்தவ னருட்குறி யருச்சனைப் பயனில்”—என்பதனானும்,

“குடங்கை நீரும் பச்சிலையு மிடுவார்க் கிமையாக் குஞ்சரமும்

படங்கொள் பாயும் பூவணையுந் தருவாய் மதுரைப் பரமேட்டி”—எனவரும்

இந்தூற் செய்யுளானு மறிக.

(கச)

சேட்டாணை வானவனின் சென்னி ரெழியரிலோ

வாட்டாணை வான வளையாற் சித்தநகரின்

கோட்டான நாற்கோட்ட வெண்ணிறதக குஞ்சரமும்

காட்டாணை பாக்கென விட்டான் கடுஞ்சாபம்.

(இ-ள்.) பெரிய யானையை வானமாகவுடைய இந்திரா! உனது தலையா னது பாண்டியர் மரபில்வரும் வாட்படைதாங்கிய சேனையையுடைய ஒப்பற்றவீரனாற் சிதறக்கடவது. உன்னுடைய வலிமையும் மதந்தையும் நான்கு கொம்புகளையும் வெண்மை நிறத்தையுமுடைய ஐர வதமும் காட்டானையாகக் கடவது என்று (இந்திரனுக்கும் அவன் வாகனமாகிய யானைக்கும்) கொடிய சாபங்கொடுத்தார் (துருவாச முனிவர்.) எ-று.

குஞ்சரமும் என்பதிலுள்ள அம்மை இறந்ததுதழீஇய வெச்சவும்மை. (கடு)

சவித்தமுனி பாநத நலையகொண்டு ரெங்கை

குவித்தமர தங்கோன் குறையிரப்பா னைய

வவித்தபொறி யாபெய மரகங்கா றள்ளஞ்ஞ

செவித்தறுகன் வேழமுந் தீங்குடைய ரனேறே.

(இ-ள்.) தேவர்கள், (அவ்வாறு) சாபங்கொடுத்த துருவாச முனிவரது பா தங்களைத் தமது தலைமேற்கொண்டு செவந்த கரங்களைக் குவித்து (கும்பிட்டு) தமது அரசனாகிய தேவேந்திரன் செய்த குறைகளைச் சொல்லி யிரப்பவர், ஐயா! ஐம் பொறிகளையுங் கெடுத்த முனிவரோ! அடியேங்களது அரசனும், காற்றை யெறியுங் காதையும் அஞ்சாமையையுமுடைய ஐராவதமும் (சிவாபராதாஞ் செய்தமையின்) குற்றமுடையவர்களல்லவா? எ-று.

அரசும் வேழமுந் தீங்குடையர் என்ற விடத்து, திணைவிரவிச் சிறப்பினால் உயர்கிணை முடிபேற்றது. (கக)

அத்தகைய நீராற் சபித்தி ரடிகேண்மற்

றித்தகைய சாப மினிவிடுமி னென்றிரந்து

கைத்தலங்கள் கூப்பிக் கரைந்தார்க் கிரங்கியருள்

வைத்த முனிபிறிது சாபம் வகுக்கின்றான்.

(இ-ள்.) சவாமிகள் ! அத்தகைய குற்றங்களாற் சபித்தருளினீர். இப்பொழுதே இத்தகைய சாபங்களை யொழித்தருளுமென்று குறைகூறிக் கைகளைக் கூப்பி முறையிட்ட அத்தேவர்க ணிமித்தம் மனமிரங்கிக் கிருபைகூர்ந்த அத்துருவாசமுனிவர் வேறு சாபம் அருள்கின்றார். (அதாவது.) எ-று. (கஎ)

அறுசீர்க்கழிநெடியாசிரியவிருந்தம்.

சிந்தனை வாக்கிற் கெட்டாச் சிவனரு ளளித்த சேட
நிந்தனை பரிசுர ரத்தா னீங்காது தலைமட் டாக
வந்தது முடிமட் டாக மத்தமா வனமா வாடி
யைந்திரு பஃதான் டெல்லை யகன்றபின் பண்டைத் தாக.

(இ-ள்.) மனம் வாக்கு (காயங்) கட்டு அநீதப்பட்ட சிவபெருமானது இரு வருள்பிரசாதித்த சேடத்திலுண்டான அவமதிப்பு பிராயச்சித்தத்தினால் ஒழியமாட்டாது. (ஆனபடியால்) தலையளவாகவந்தநெடுநி முடியினளவாக முடியக்கடது. மதத்தையுடைய வெள்ளையானை நூறுவருடமட்டுங் காட்டானையாகத்திரிந்து (அவ்வளவு காலமும்) கழிந்தபிறகு முன்னுள்ள (தெய்வத்) தன்மையடையக்கடவது. எ-று.

ஆகவென்னும் மூன்றனுள் முற்பட்டது வினையெச்சம். பிற்பட்டவை வியங்கோள் முற்றுகள். (கஅ)

என்றனன் டிரிது சாப நிந்திரன் மருட பங்க
மொன்றிய செய்கை டின்ன ருரைத்துமற் றஃதுநிற்க
நின்றவென் ளானை வான நீத்தறி விழும்பு நீலந்
குன்றென வனந்து வேழங் குழாத்தொடு குழி இயதன்றே.

(இ-ள்.) என்று (துருவாசமுனிவர்) பிரிது சாபம்வகுத்தருளினர். தேவேந்திரன் மருடம் பங்கப்பட்ட சரிதத்தைப்பின்பு கூறுவாம். * அச்சரிதம்நிற்க. ஒழிந்த வெள்ளையானையானது (அப்பொழுதே) தேவலோகத்திலிருந்து நீங்கி இயற்கையறிவு ஒழிந்து, நீலமலையைப்போல (கரியநிறம்படைத்துக்) காட்டிற்கஞ்சரிக்கும் யானைக் கூட்டங்களோடு சேர்ந்து சஞ்சரித்துக்கொண்டிருந்தது. எ-று. (கக)

மாவொடு மயங்கிச் செங்கண் மறம்பயில் காடு முல்லைப்
பூவொடு வழங்கு நீத்தப் புறவமுங் குறவர் தங்க
டேவொடு பயிலுந் கல்லுந் திரிந்துநூ றுண்டுஞ் செல்லக்
காவொடு பயிலுந் தெய்வக் கடம்பமா வனம்புக் கன்றே.

(இ-ள்.) காட்டானைகளுடன் சேர்ந்து, செவ்விய கண்களையுடைய மறவர் சஞ்சரிக்கும் பாலைநிலங்களிலும், முல்லைப்பூவையும் ஒலிவருகூத்தையும் பெருக்கெடுத்தோடும் காட்டாறுகளையுமுடைய முல்லைநிலங்களிலும், குறவர்கள் தங்களுக்குரியதெய்வமாகிய குமாரசுவாமியுடன் வாசஞ்செய்யுங் குறிஞ்சி நிலங்களிலுத்திரிந்து, நூறுவருடமும் (இவ்வாறு) ஒழிய, சோலைகளால்விளங்குந் தெய்வத்தன்மைபொருந்திய கடம்பவனத்திற்புகுந்தது (வெள்ளையானை.) எ-று. (கஉ)

புக்குரல் வட்டத் திண்காற் பொருவிநே வியலிற் றீர்ந்த
மைக்கருங் களிறு முக்கண் மாதவ னருள்வந் தெய்தத்
தக்கதோ ரமையஞ் சார மரகதந் தழைத்து மின்னு
நக்கபொன் முளரி பூத்த நளிர்கயந் தலைக்கண் டன்றே.

* இந்நிரன் முடிமேல் வினையெறிந்த படலத்துட் கண்கொள்க.

வந்ததை யெவனீ வேண்டும் வரமெவ னுணர்த்தி யென்னச்
சின்னையி லன்பு கூர்ந்த தெய்வத் தேவழர் தாழ்ந்து

முந்தையில வினாவும் வந்த முறைமையு முறையாற் கூறி

யெந்தையை யடையப் பெற்றேற் கினியொரு குறையுண் டாமோ.

(இ-ள்.) (ஐராவதமே!) நீ இங்குவந்தகாரணம் யாது? உனக்குவேண்டிய வரம்யாது? சொல்வாயாகவென்று அருளிச்செய்ய, மனதில் அன்புமிருந்த தெய்வீகம் பொருந்திய வெள்ளையானையானது பணிந்து, முன்னடந்த (சிவப்பிரசாத அவமதித் தல் செய்த) செய்தியும், அது காரணமாக (துருவாசமுனிவரார் சாபமேற்று உருமாறி) வந்த முறைமையையுங் கிரமமாக விண்ணப்பித்து, எனது தந்தையாராகிய தேவரீ னைச் சரணடையப்பட்ட அடியேனுக்கு இனி யொரு குறையுண்டோ? (இல்லை.)

தெய்வதவேழ மென்பதற்குத் தெய்வலோகத்து யானை யெனவும் பொருள்.
வந்ததை என்பதில் ஐகாரம் - சாரியையிடைச்சொல். (உச)

என்பரா வாரம் பூண்ட வெந்தையிக் கரிசு ளெட்டோ
டொனபதா யடிய னேனு முன்னடி பிரியா துன்றன்
முன்பதா யிவ்வி மான முதுகுறச் சுமப்ப லென்றோ
ரன்பதா யொன்றென் னுள்ளத் தடுத்ததா லஃதே வேண்டும்.

(இ-ள்.) (பிரம விஷ்ணுக்களின்) என்பையும், சர்ப்பங்களையும் மாயையாகத் தரித்தருளிய எனது தந்தையே! அடியேனாகிய யானும் (தேவரீர் வீற்றிருக்கும் விமா னத்தைச் சுமக்கும்) இந்த அஷ்ட கெஜங்களோடு ஒன்பதாகி, உமது திருவடியைப் பிரியாமல் உமது திருமுன்பு நின்று இவ்விமானத்தை முதுகிற் பொருந்தச் சுமப்பேன் என்று சமானமில்லாத அன்பொன்று அடியேனதுமனதிற்பொருந்துவதால் அடியே னுக்கு அதுவே (வரம்) வேண்டும். எ-று.

என்பதாமாரம் எனவும் பாடங்கூறுவர்.

முன்பது அன்பது என்பவற்றிலுள்ள அது பகுதிப்பொருள்விகுதிகள். ()

இடையறா வன்பின் வேழ மிங்நனங் கூற வின்னை
டெயவ வன்பான் மெய்யன் புடையவ வனைத் தாங்கி
யடைவதே நமக்கு வேண்டு மகமகிழ் வென்றோ பின்னும்
விடையவன் வரங்க ணல்கி விடைகொடுத் தருளி னானே.

(இ-ள்.) இடையறாத அன்பினையுடைய வெள்ளையானை இவ்வண்ணம் உரை க்ச, இடபவாகனத்தையுடைய சோமசந்தரக்கடவுள், தேவலோகத்தை (தனது அரசுரிமை செய்யும்படி) உடையவனாகிய தேவேந்திரன் நம்மிடத்தில் உண்மையாகிய பக்தியையுடையவன் (ஆதலால், நீ) அவனைச் சுமந்து செல்லுவதே நமக்கு வேண்டிய அகமகிழ்ச்சியென்று திருவாய்மலர்ந்து மீனவும் வரங்கள் அருளிச்செய்து விடைகொடு த்தனுப்பினார்.—எ-று. (உச)

எழுசீர்க்கழிநெடிலடியாசிரியவிருத்தம்.

விடைகொடு வணங்கி யேகும்வெள் ளானை மேற்றிசை யடைந்துதன் பெயரார், நடமுமற் றதன்பா லரண்யங் கணைசன் றன்னையுங் கண்டருச் ச னைசெய், திடையறா வன்புந் தானுமங் கிருக்கு மெல்லையிச் செய்திகேட்டருள் கூர், கடவுளார் பெருமா னுழையரை விளித்தெங் களிற்றினைக் கொணர்கென விடுத்தான்.

(இ-ள்.) விடைபெற்றுப்பணிந்து செல்லும் வெள்ளையானையானது மேலை த்நிசையையடைந்து தனதுபெயரால் ஒரு தீர்த்தத்தையும் அத்தீர்த்தத்தற்குே ஒரு செவிநீக்கூழ்த்தியையும் விநாயகக்கடவுளையும் பிரதிட்டைசெய்து அர்ச்சித்துக்கொ ண்டு இடையறாத அன்புந்தானுமாக அவ்விடத்தில் வாழ்ந்திருக்கும்எரலத்தில், கிரு

பை யிருத்த தேவர்கட்கரசனாகிய இந்திரன் இவ்விருத்தாந்தங்களைக் கேள்வியுற்று எவல்செய்வோரை யழைத்து எமது யானையைக் கொண்டுவரக்கடவீனென்று கட்டளை யிட்டனுப்பினான். எ-று. (உஎ)

வல்லைவர் தழைத்தார் தம்மைமுன் போக்கி வருவீலென் நெழுந்து கீழ்த் திசையோ, வல்லைவர் தோளார் தனதுபே ராற்கண் டுந்திசோச் சுர மென விறைவன், நெல்லைவன் பெயரா லொன்றுகண் டரணைத் தூயபூ ரணை செய்தங் கிருப்பக், கல்லைவன் சிறகு தடிந்தவ னின்னுங் களிறுவர் திலதெ னப் பின்னுங்.

(இ-ள்.) (இந்திரனது கட்டளையை யேற்று) வினாவாகவந்து அழைத்தவர் களை யான் வருகின்றேன் ; நீங்கள் முந்திச்செல்லுங்களென்று கூறியனுப்பி, அவ்வி டம் விட்டுப் புறப்பட்டுக் கீழைத்திசையில் ஓரிடத்தில் வந்து, தனதுபெயரால் (ஐரா வதீச்சரம் என்று) ஒரு தலத்தை ஏற்படுத்தி, தனது தலைவனது தொன்று தொட்டு ள்ள பெயரிலால் இந்திசோச்சரம் என்று ஒரு தலத்தை ஏற்படுத்தி, சிவபெருமானைப் பரிசுத்தமாகிய பூசைசெய்துகொண்டு அவ்விடத்திலிருக்க, மலைகளின் வலிய சிறகு களையறுத்த தேவேந்திரன் இன்னமும் ஐராவதம் வந்து சேரவில்லையென்று மீண்டும். மனத்தினுங் கடிய தூதரை விடுப்ப வானடைந் திறைவனை வணங்கிப் புனத்தினுங் கடிய கல்லினும் பன்னூட் புன்களோ யுறவரு சாபங் கனத்தினுங் கரிய கண்டனைக் கண்டு களைந்தநூங் கிளந்துநிக் கயத்தி னினத்தினுங் கழிந்த தெய்வத் வேழ மினிதுவீற் றிருந்தது மாதோ.

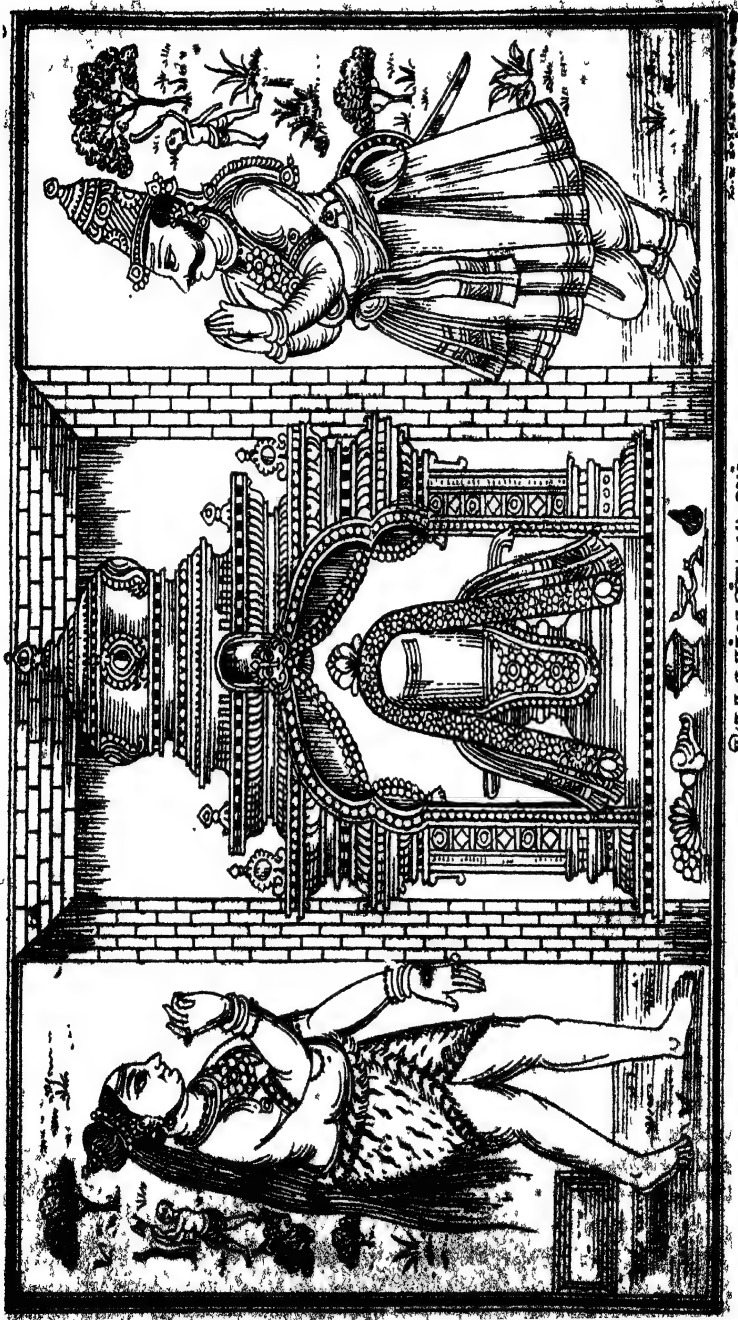
(இ-ள்.) மனோவேகத்தைக் காட்டிலும் வினாவாகச் செல்லும் வேகத்தை யுடைய தூதுவரை (விளித்தது, ஐராவதத்தை யழைத்துவரும்படி கட்டளையிட்டு) அனு ப்ப, (ஐராவதம் அவர்களுடன்) சுவர்க்கலோகத்தை யடைந்து தனது தலைவனாகிய தேவேந்திரனைப் பணிந்து, காடுகளிலும் அசுரத்தைத்தரும் மலைகளிலும் பல நாள் துன்பநோயை அனுபவிக்கும்படி (துருவாச முனிவரால்) வந்த சாபத்தை, மேகத்தை க்காட்டிலுங் கரிய பூநீ கண்டத்தையுடைய சோமசுந்தரக்கடவுளைத் தரிசித்து நீக்கிக் கொண்டதையும் (மற்றைச் சங்கதிகளையுஞ்) சொல்லி, அஷ்டதிக்கஜங்களிலுஞ் சிற ந்த தெய்வத்தன்மைபொருந்திய வெள்ளையானையானது இனிதாக வீற்றிருந்தது.

ஐராவதம் - புண்டரீகம் - வாமனம் - குமாதம் - அஞ்சனம் - புட்பதந்தம் - சார்வபூமம் - சுப்பிரதீபம் என்பவை அட்டதிககயங்கள். இவை எட்டனுள் ஐராவத மும் ஒன்றாயிருப்பினும், இது சிவார்ச்சனை செய்து மேம்பட்ட வரங்களைப் பெற்றி ருக்குஞ் சிறப்பு நோக்கி “ திக்கயத்தி னினத்தினுங் கழிந்த தெய்வத் வேழம் ” என அடைகொடுத்தக் கூறப்பட்டது.

களைந்ததும் என்பதிலுள்ள உம்மையால் (மற்றைச் சங்கதிகளையும்) என்று வருவித்துக் கூறினோம். (உக)

குடவயி னயிரா வதப்பெருந் தீராதநங் குடைந்தயி ராவத் கணைசக் கடவுளைத் தொழுதை ராவதேச் சுரத்துக் கடவுளைப் பணிந்தவர் சாபத் தொடர்பினும்பாலததொடர்பினுங்கழிலர்சுராதிபனகளிறுசென்னெறிபோ யிடர்கெட வைகை படிந்துதென் களாயி லிருந்திசோ சுரனடி பணிவோர்.

(இ-ள்.) மேலேத் திசையிலேயுள்ள பெரிய ஐராவத தீர்த்தத்தில் ஸ்நானஞ் செய்து, ஐராவத கணபதியைப் பணிந்து ஐராவதேச்சாரது திருவடிகளை வணங்கின ளாங்கள் சாபத்திமின்றும் பாவக்கட்டமின்றும் நீங்குவார்கள். (இதுவேயல்லாமல்) இந்திரனது யானையானது சென்றவழியே தென்று பிறவித் துன்பங்கெட்ட, ஐராவத

இருந்தாங்குகளிடமிருந்து.

வெள்ளையானைச் சாபந்தீர்த்த படலம்.

கண்ணு

நதியில் நீராடி, (அதன்) தென்கனையி லெழுந்தருளிய இந்திரோச்சரனது திருவடிகளை வணங்குகின்றவர்கள். எ-று.

இதுமுதலிரண்டுபாடல்கள் ஒருதொடர்.

(க0)

அறுகீர்க்கழிநேடிலடியாசிரியவிநீத்தம்.

இம்மையி லறமுன் மூன்று லெய்திய பயனை யெய்தி யம்மையின் மகவா ன்ளோ ழும்புத மளவும் வானில் வெம்மையில் போக முழுகி வெறுப்பு வந் தடைய வுள்ளச் செம்மையில் விளைபே ரின்பச் சிவகதிச செல்வ ராவார்.

(இ-ள்.) இந்தப்பிறப்பில் அறம் முதலிய மூன்று பொருள்களால் வரும் பலனை துகர்ந்து, மறுமையில் கிடைத்தற்கரிய பதினான்கு தேவேந்திர பட்டங்களும், சுவர்க்கலோகத்தில் விருப்பைத்தரும் போகவெள்ளத்தி லாழ்ந்து, அதில் வெறுப்பு உண்டாக, (அத்தால் நேர்ந்த) இருவினை யெப்பால் உண்டாகும் பேரின்பத்தைத் தரும் சிவசாயுச்சியச் செல்வமுடையவராவார்கள். எ-று.

பிரமனது ஆயிரஞ் சதுரயுகங் கொண்டபகல் நீக்கத்துக் கற்பாந்த வெள்ளம் வரும். அப்பொழுது பூமி அந்தர சுவர்க்கமென்னு மூவுலகமும் முழுவி யழிவுறும். விண்மீன்களும் சோமசூரியர்களும் பொன்றுவர். மாறிய பதினான்கு மனுக்களும் இந் திரர்களும் மகலோகமடைவர். இக்காலம் பரார்த்தமெனப்பமொதலின், அவ்வளவு காலம் சுவர்க்கபோகத்தில் வாழ்வார்களென்பது கருத்து.

(கக)

வெள்ளையானைச் சாபந்தீர்த்த படலம்.

முற்றிற்று.

ஐ. திருவிருத்தம் - சஎக.

மூ ன் ரு வ து,

தி ரு ந க ர ங் க ண் ட ப ட ல ம்.

கலிநிலைத்துறை.

தான வாறிழி புகர்முகத் தடுகரி சாபம்
போன வாறுரை செய்துமேற் புதுமதி முடிமேல்
வான வாறினன் கடமையா வனமுது நகர
மான வாறது தனைச்சிறி தறிந்தவா றிசைப்பாம்.

(இ-ள்.) மதமாகிய வெள்ளமானது பெருக்கெடுத்தோடும் புள்ளிதங்கிய முகத்தை யுடைய (எதிர்ந்தோரைக்) கொல்லும் வெள்ளையானையினது சாபநீங்கிய சரித்தைச் சொன்னோம். இனிப்பிறைச்சந்திரனைச் சூடிய சடாமுழியின்பேரில் ஆகாய கங்கையையணிந்த சோமசந்தரக்கடவுளது பெரிய கடம்பவனமானது பழைய (சிற்ப னாலின்வழி) திருநகரமான திருவிளையாடலைச் சிறிது தெரிந்தவண்ணம் (எடுத்துச்) செல்லுனோம். —எ-று.

(க)

இன்ன ரம்புள் ரோழிசை யெழார்ன்மிடற் றளிகள்
இன்ன ரம்பயில் கட்டம்பமா வின்திணின் கிழ்சார்ந்த

தென்னர் சேகர நெனுங்குல சேகர னுலக
மன்னர் சேகர னரச்செய் திருப்பது மணலூர்.

(இ-ள்.) இனிமைபொருந்திய நரம்புகளைத் தடவுயிடத் துண்டாகிய சத்த
சுரங்கன்போலும் கண்டத் தொனியை யுடைய வண்டுகள், வீணாதம்போலும் இசை
பாடுகின்ற பெரிய கடம்பவனத்தினது கீழ்ப்புறத்தில், பாண்டிமன்னரது பரம்பரை
கோர் மகுடம் போன்றவனாகிய குலசேகரபாண்டியன் என்னும் இயற்பெயருடைய
வன். பூமியிலுள்ள மற்றைய மன்னவர்கட்கும் மகுடம் போன்றவன். அவன் (மனுமு
றைப்படி) அரிசியல் நடத்திவரும் ஊர் மணலூராம். எ-று. (உ)

குலவு மப்பெரும் பதியிளங் கோக்களி லொருவ
னிலவு மாநிதி போலருச் சனைமுத னியதி
பலவு மாஞ்சிவ தருமமுந் தேவொன் பரன்பாற்
நிலைமை சான்றமெய் யன்பினுன் தனஞ்சய நென்பான்.

(இ-ள்.) விளங்காநின்ற அந்தப் பெரிய மணலூரென்னும் நகரத்திலுள்ள
வணிகர் மரபில், விளங்காநின்ற பெரிய திரவியங்களை (தேடிச் சேகரிப்பது) போல,
கிவார்ச்சனை முதலிய செய்கடன்க ளாகிய பலவகைப்பட்ட சிவபுண்ணியங்களைத்
தேடிச் சேகரிப்பவனும், சிவபெருமானிடத்தில் முதன்மைபெற்ற உண்மைப் பத்தி
யுடையவனுமாகிய தனஞ்சயனென்னும் இயற்பெயருடைய ஒருவன் (இருந்தான்).

தனஞ்சயன் என்னும் வணிகன் பொருட்செல்வத்தைப் போலவே அருட்
செல்வத்தையும் அன்புபாராட்டித் தேடத்தக்கவன் என்பது கருத்து. (க)

செல்வ மாநக ரிருந்துமேற் றிசைப்புலஞ் சென்று
மல்லல் வாணிகஞ் செய்துதன் வளம்பதி மீள்வான்
றொல்லே யேழ்பவக் கடற்கரை தோன்றுவித் தடியா
ரல்ல நீர்ப்பவன் கடம்மா வனம்புகு மளவில்

(இ-ள்.) (பலவகைப்பட்ட) செல்வங்களுையுடைய (மணலூரென்னும்) பெ
ரிய நகரத்திலிருந்து நீங்கி மேற்றிசையிலுள்ள நாடுகளிற் போய், ஊதிய மிகுந்த வர்த்
தகஞ்செய்து தனது வளப்பம்பொருந்திய நகரத்திற்குத் திரும்புகிறவன், அடியவருக்
குத் தொன்றுதொட்டு வருகின்ற ஏழு யிறப்பாகிய கடலின் கரை (ஆகிய மோகூத்
தைத்) காட்டுவித்து, (அப்பிறவித்) துன்பங்களுையொழிக்கும் சோமசுந்தரக்கடவுளது
பெரிய கடம்பவனத்திற் பிரவேசிக்குங்காலத்தில். எ-று.

பிறவியைக் கடலாக வருவகஞ்செய்தமைக் கேற்ப, களையினை மோகூ
மென்று கூறினோம். (ச)

இரவி கண்மறைந் தேழ்பரியிரதமுந் தானு
முரவு நீர்க்கருங் கடலில்விழ்ந் தொளித்தன னை
விரவு நீண்மயங் கிருள்வயிற் றமியனாய் மெலியு
மரவு நீர்ச்சடை யண்ணலுக் கன்பினு னங்கண்.

(இ-ள்.) சூரியன் (தன்னைப் பார்ப்போரது) கண்களுக்குப் புலப்படாமல்,
எழுபுரவியூட்டிய இரதமுந் தானும் பெரியநீர்மயமாகிய கரிய(மேற்)கடலில் விழுந்து
அல்தமனமாக, (அதனால்) வந்த கருமையிருந்த இருப்பொழுதில் ஒருவனாய் வருந்தா
நின்ற, சர்ப்பத்தையும் கங்கையையும் தரித்த சடாடவியையுடைய சிவபிரானிடத்தில்
அன்புடைய தனஞ்சயனென்னும் வர்த்தகன் அங்கிடத்தில். எ-று. (இ)

வாங்கு நான்மருப் பேந்திய மதமலை யெருத்தர்
தாங்கி யாயிரங் கரங்களாற் றடவியெண் டிசையுந்
தூங்கு காரிரு ரெத்துசெஞ் சடனெனச் சூழ்போய்
விங்கு காரிரு ளொதுக்கிய விமானநேர் கண்டான்.

(இ-ள்.) வளைந்த என்னு கொம்புகளை யேந்திய மதம் பொழியும் மலைபோன்ற அஷ்டகெஜங்களது பிடரிகளாற் சுமக்கப்பட்டு ஆயிரங் கிரணங்களாலும் எட்டுத் திக்கிலு மாராய்ந்து (ஆண்டுத்) தங்கிய கரிய இருளைத் தூர்த்துஞ் செவந்த கிரணங்களை யுடைய சூரியனைப்போல (அஷ்டதிக்கிலுஞ்) சூழ்ந்துசென்று மிகுதியாகிய கரிய இருளைப் (புறத்திற்போக) ஒதுக்கிய (இந்திர) விமானத்தை எதிரில் தரிசித்தான்

அடுத்த னைந்தன னவிரச்சுடர் விமானமீ தமர்ந்த
கடுத்த தும்பிய கண்டனைக் கண்டொழிந் துவகை
மடுத்த நெஞ்சினு னங்ஙனம் வைகிருள் கழிப்பா
னெடுத்த சிந்தையி னிருந்தன னிருக்குமவ் விருள்வாய்.

(இ-ள்.) சமீபித்துச்சேர்ந்து, பிரகாசிக்கின்ற கிரணங்களை யுடைய இந்திர விமானத்தின்கண் வீற்றிருக்கும் ஆலாலவிஷம் நிறைந்த கண்டத்தையுடைய சோம சுந்தரக்கடவுளைத் தரிசித்துப்பணிந்து கனிப்புமிருந்த மனமுடையவனாகி, அவ்வாறு (தரிசித்துக்கொண்டிருந்து) தங்கிய இருட்பொழுதைக் கழிக்கும்பொருட்டு உண்டாகிய எண்ணத்துடனிருந்தான். (அப்படி) இருக்கும் அந்த இருட்காலத்தில். எ-று. (எ)

சோம வாரமன் ருதலாற் சுரர்களைங் கெய்தி
வாம மேகலை மலைமக டலைமகன் மலர்ந்த
காமர் சேவடி பணிந்தவன் கங்குல்போற் கருதி
யாம நான்கினு மருச்சனை யின்புறப் புரிவார்.

(இ-ள்.) அன்றையதினம் சோமவாரமாகையால், தேவர்கள் அவ்விடம் வந்து சேர்ந்து, ஒளியையுடைய மேகலாபரணமணிந்த பார்வதிநாயகாகிய சிவபெருமானது (தாமமாமலர்போல) மலர்ந்த விருப்பந்தருஞ் செவந்த திருவடிகளைப் பணிந்து, (அவ்விருளைச்) சிவராத்திரிபோல நினைத்து, நான்குசாமத்திலும் மகிழ்ச்சிமீ தூரும்படி அருச்சனை செய்வாராயினர். எ-று. (அ)

அண்டர் வந்தது மருச்சனை புரிவது மனைத்துந்
தொண்ட ரன்பினுக் கெளியவன் சுரர்தொழக் கறுத்த
கண்ட னின்னருட் கண்ணினுற் கண்டன னுதலிற்
புண்ட ரம்பயி லன்புடைப் புண்ணிய வணிகன்.

(இ-ள்.) தேவர்கள் வந்ததும் (சோமசுந்தரப்பெருமானை) அருச்சனை புரிவதும் (ஆகிய இச்செய்கைகள்) எல்லாவற்றையும், அடியவரது அன்புக்கு எளியவரும், தேவர்கள் முறையிட்டு வணங்கக் கறுத்த ஸ்ரீ கண்டத்தை யுடையவருமாகிய சோம சுந்தரப்பெருமானது இனிய கிருபானோக்கத்தால், நெற்றியில்திரிபுண்டரமாகத்தரித்த திருவெண்ணீற்றினை யும் மிகுந்த அன்பினையும் சிவபுண்ணியத்தினையுமுடைய தனஞ்சயனென்னும் அவ்வணிகன் பார்த்தனன். எ-று. (க)

நான மென்பனி நறும்புன னாயகன் பூசைக்
கான நல்லிசை வருக்கமு மமரர்கைக் கொடுத்து
ஞான வெண்மதிச் சடையவன் கோயிலின் ஞாங்கர்
தான மர்ந்தருச் சனைசெய்வான் நங்கனா யகனை.

(இ-ள்.) கஸ்தூரியையும், மெல்லிய நறுமணம்பொருந்திய பீனிரீனையும், சோமசுந்தரக்கடவுளது பூசைக்குத் தகுதியாகிய நல்ல வாசனை வருக்கங்களையும் தே வர்கள்கையிற் கொடுத்து ஞானசொருபியாகிய வெள்ளிய சந்திரனையணிந்த சடை முடியையுடைய சோமசுந்தரப்பெருமானது திருக்கோயிலின் சமீபத்தில் தானுமிரு ந்து தங்கள் தலைவராகிய சோமசுந்தரமூர்த்தியை அருச்சினை செய்யத்தொடங்கினான் (தனஞ்சயன்) எ-று. (30)

வள்ள நன்னைமெய் யன்பினு லருச்சிசெய் வாணு
ருள்ள வல்வினை யீட்டமுங் கங்குலு மொதுங்கக்
கள்ள மிலலவன் யாராயுங் கண்டிலன் கண்டான்
நள்ள ருஞ்சுடர் விமானமேற் றணித்துறை தனியை.

(இ-ள்.) (ஆன்மார்த்த) சிவலிங்கத்தை உண்மையன்புடன் அருச்சித்தலைச் செய்த தனஞ்சயன், ஒப்பில்லாத (அநாதியாக வுள்ள) பாசத்தொருதியும் இராப்பொ முதும் நீங்க, வஞ்சனையில்லாத மனமுடைய அவ்வணிகள் (அங்கேவந்து பெருமா னைப் பூசைசெய்த தேவர்களில்) ஒருவராயுங் காணாதவனும், நீங்காத ஒளியையுடைய விமானத்தின்பேரில் ஒப்பில்லாமல் வீற்றிருக்கும் தனிமுத்தக்கடவுளாகிய அச்சோம சுந்தரக்கடவுளை மாத்திரம் பார்த்தான். எ-று.

பிறவிக்கு வித்தாயுள்ளது பாசமாதலாலும், அஃது அநாதி சம்பந்தமுடைய தாதலாலும் (ஓர் உள்ள) என்னும் அடைகள் கொடுக்கப்பட்டன. “கள்ளமில்லவன் (அநாதியாய்) உள்ள வல்வினையீட்டமுங் கங்குலு மொதுங்க, அருச்சி செய்வானுள் யாராயுங் கண்டிலன் என அவ்வயப்படுத்திப் பொருள் கூறிலும் பொருந்தும்.

அருச்சி-தொழிற்பெயர்.

(௧௧)

ஆழ்ந்த சிந்தைய னதிசய மடைந்துசே வடிக்கீழ்
தாழ்ந்தெ முந்திரு கைகளுந் தலைமிசைக் கூப்பிச
சூழ்ந்து தன்பதிக் கேசுவா நெருதலை துணிந்து
வாழ்ந்த வன்பினுன் விடைகொடு வழிக்கொடு வந்தான்.

(இ-ள்.) (அன்பில்) அமுந்திய சிந்தையையுடைய தனஞ்சயன் அதிசய மடைந்து, (சோமசுந்தரப்பெருமானது) செவந்த திருவடியின்கீழ் நமஸ்கரித்து எழு ந்து இரண்டுகரங்களாயுந் சிரமேற்குவித்து, பிரதக்கணஞ்செய்து, தனது (மணவூரெ ன்ணும்) நகரத்திற்கு ஒருவகையாகத் துணிவுற்றுச்செல்ல, நீங்காத அன்பின்வாழ்வை யுடைய அத்தனஞ்சயன் (சோமசுந்தரக்கடவுளிடம்) விடைபெற்றுவழிபுடந்து தனது நகரத்திற்குவந்து சேர்ந்தான். எ-று.

“ஒருதலை துணிந்து” என்றது அவன் இறைவரைப்பிரிந்து தன்னகரிற்ருச் செல்லுங் கருத்திலெனக் குறித்தது.

“ஆழ்ந்த அன்பினுன்” என்பதில் உள்ள ஆன் விருதியைப்பிரித்து ஆழ்ந்த வெண்பதனோடு கூட்டிக்கொள்க.

(௧௨)

முக்க டம்படு களிற்றினுன் முகிறவழ் கோயில்
புக்க டங்கலர்ச் சிங்கமன் னென்திர் புகல்வான்
றிக்க டங்கலுங் கடந்தவெந் திகிரியாய் நெருந
லக்க டம்பமா வனத்திலோ ரதிசயங் கண்டேன்.

(இ-ள்.) மும்மதங்களைப்பொழியும் யானைச்சேனைகையுடைய குலசேகர பாண்டியனது மேகந்தவழிக் கோயிலுட் புழுத்து; பகைவர்களாகிய யானைகளுக்குச்

சிங்கம்போன்ற அக் குலசேகரபாண்டியனுக்கெதிரில் நின்று சொல்லுவான். அங்ங்
திக்குகையுஞ் செயித்த வெய்ய ஆக்கிசைக்கரத்தை யுடையவனே ! அந்தப் பெரிய
கடம்பவனத்தில் நேற்றைப்பொழுது ஒரு அற்புதத்தைக்கண்டேன் (அதாவது) எ-று.

யானைகள் துதிக்கைவழியும் இருகபோலவழியும் பொழியும் கரியநீரோ மும்
மதமெனப்படும். பாண்டியனைச் சிங்கமெனக் கூறியதனானே அதற்கேற்ப அவனது
அடங்கலவா யானைகளென்றும். திக்கு இடவாகுபெயராய் ஆண்டிள்ள பகைவரை
யுணர்த்தியது.

கோ இல் = இராசக் கிரகம்.

(௧௬)

வல்லை வானிகஞ் செய்துநான் வருவழி மேலைக்
கல்ல டைந்து வெங்குதிர கங்குலும் பிறப்பு
மெல்லை காணிய கண்டன னிரவிமண் டலம்போ
லல்ல மிஞ்சுடர் விமானமு மதிற்சிவக் குறியும்.

(இ-ள்.) வர்த்தகஞ் செய்து நான் (ஊணா நோக்கி) வினாந்து வருகையல்
வெவ்விய கிரணங்களையுடைய சூரியன் அஸ்தமனகிரியையடைந்தான். இராப்பொழு
தின் எல்லையையும் பிறப்பின் எல்லையையும் காணும்படி சூரியமண்டலம் போல இரு
ளையொழிக்கும் ஒளியையுடைய விமானத்தையும் அவ்விமானத்தின்பேரில் வீற்றிருந்
தருளும் ஓர் சிவலிங்கமூர்த்தியையும் நான் தரிசித்தேன். எ-று.

மேலைக்கல் - மேற்றிலையிலுள்ள மலை. இது அஸ்தகிரி எனப்படும். ஈண்டுச்
சூரியன் லயமடைவான்.

கங்குலும் பிறப்பும் என உடனெண்ணிக் கூறியது குணம்பற்றி யென்க.

மாவ லம்புதார் மணிமுடிக்கடவுளர் வந்தத
தேவ தேவனை யிரவெலா மருச்சனை செய்து
போவ தாயினார் யானும்ப் பொன்னெடுங் கோயின்
மேவு மீச்சை விடைகொடு மீண்டன நென்றான்.

(இ-ள்.) வன்குகள் (தேனுண்டு) அறைகின்ற (கற்பகமவர்) மாலையணிந்த
இரத்தினங்கள் பதித்த கிரீடங்களைத் தரித்த தேவர்கள் வந்து, தேவர்கட்குத் தேவனா
கிய அந்தச் சோமசுந்தரப்பெருமானை நேற்றைய இராப்பொழுது முழுதும் அருச்சனை
செய்து (விடையேற்றுச்) சென்றார்கள். யானும் அப்பொன்னாலாகிய நெடிய திருக்
கோயிலில் எழுந்தருளியிருக்கும் (அப்பெருமானைப் பணிந்து) விடையேற்றுத் திரும்
பினெனென்று (தன்னஞ்சயன்) சொன்னான். எ-று.

(௧௭)

முருகு மன்பினுன் மொழிந்திட முக்கணெம் பெருமான்
முருகு மஞ்சலி கரங்களுந் தலையிலவைத் துள்ள
நீளு மன்புமற் புதமுமே நிரம்பநீர் ஞால
மாளு மன்னவ னிருந்தனன் போயினு னருக்கன்.

(இ-ள்.) மேலிட்டோங்கும் அன்பையுடைய தன்னஞ்சயன் சொல்ல, கடல்
புடைசூழ்ந்த உலகத்தைக் காக்குங் குலசேகரபாண்டியன் திரிநேத்திரங்களையுடைய
ஏழுது சோமசுந்தரப்பெருமானது திருவடிகளையும், கூப்பிய கைகளையும் தனது தலை
விழ்மேல் வைத்து மனத்திலெழுந்தோங்கும் அன்பும் அசிசயமுமே மீக்கூர விரும்
தான். (அப்பொழுது) சூரியன் அஸ்தமனமாயினான். எ-று.

அஞ்சலிகரங்கள் - வினைத்தொகை நிலைத்தொடர்.

(௧௮)

கட்டு வார்வினை யொத்தபோ திருண்மலங் கருக
வாட்டு வாரவர் சென்னிமேல் மலரடிக் கமலஞ்
சூட்டு வார்மறை கடந்ததந் தொல்லுரு விளங்கக்
காட்டு வாரொரு சித்தராய்த் தோன்றினார் கனவில்.

(இ-ள்.) (இருவினைப் போகங்களையும்) தேடுகின்றவர்களது இருவினைப் பயன்களும் (தம்முள்) ஒப்புவந்தபொழுது (ஆசிரியத் திருக்கோலத் தாங்கி) அவர்களது ஆண்மலங்கருகும்படி வாட்டி அவர்களது கிரசென்பேரில் தமது திருவடித் தாமமாயைச் சூட்டும் நான்கு வேதங்களையுங் கடந்த தமது புராதனத் திருமேனி விளங்கக்காட்டுஞ் சோமசுந்தரக்கடவுள் ஒரு சித்தமூர்த்தியாய் அக்குலசேகரபாண்டியனது கனவில் தரிசனங் கொடுத்தருளினார். எ-று. (கஎ)

வடிகொள் வேலினாய் கடம்பமா வனத்தினைத் திருந்தக்
கடிகொள் காடகழந் தணிநகர் காண்கென வுணர்த்தி
யடிக ளேகினார் கவுரிய ராண்டகை கங்குல்
விடியும் வேலைகண் விழித்தனன் பரிதியும் விழித்தான்.

(இ-ள்.) வடித்தல்செய்த வேற்படையைத்தாங்கிய குலசேகரபாண்டியனே! பெரிய கடம்பவனத்தைத் திருந்தும்படி அச்சத்தைத்தருங் காட்டைவேருடன் கல்லி அழகிய நகரமாகச் செய்யக்கடவாய் என்று சோமசுந்தரக்கடவுள் திருவாய்மலர்ந்தருளி அந்தர்த்தான் மாயினர். பாண்டியர் மரபில் தோன்றிய ஆண்டன்மையையுடைய அக்குலசேகரபாண்டியன் இராப்பொழுது கழியும் விடியற்காலத்தில் துயிலொழிந்தான். சூரியனும் விழித்தான். (உதயமானான் என்றபடி.) எ-று. (கஅ)

கனவிற் றீர்த்தவ னியதியின் கடன்முடித் தமைச்சர்
சினவிற் றீர்த்தமா தவர்க்குந்தன் கனத்திறஞ் செப்பி
நனவிற் கேட்டதுங் கனவினின் கண்டது நயப்ப
வினவித் தேர்த்துகொண் டெழுந்தனன் மேற்றிசைச் செல்வான்.

(இ-ள்.) கனவிலிருந்து நீங்கிய அக்குலசேகரபாண்டியன் (செய்யவேண்டிய) நீத்திய கடன்களைச் செய்துமுடித்து, மந்திரிகளுக்கும் கோபித்தலிலிருந்து நீங்கிய பெரிய தவத்தையுடைய முனிவர்களுக்கும் தான் கண்ட சொப்பனத்தின் வகையைச் சொல்லி, நனவில் (ஓர் வணிகனும்) கேள்வியுற்ற செய்தியும், கனவில் தான் கண்ட செய்தியும், பயன்பட (அவர்களிடத்தில்) வினவித் தெளிந்து மேற்றிசை நோக்கிச் செல்ல எழுந்தான். எ-று.

சினவு - தொழிற்பெயர்.

(கக)

அமைச்ச ரோடுமந் நீபமா வனம்புகுந் தம்பொன்
சமைத்த விழிந்தபொற் றுமனைத் தடம்படிந் தொளிரிட்
டிமைத்த லார்தபொன் விமானமீ தினிதுவீற் றிருந்தோர்
தமைச்ச ரண்பணிந் தஞ்சலி தலையின்மேன் முகிழ்த்தான்.

(இ-ள்.) மந்திரிகளுடன் பெரிய அந்தக் கடம்பவனத்திற் சென்று, அழகிய பொன்னைச் சமைக்கப்பட்டு விசுசித்து போலுமுள்ள பொற்றாமனைத் தீர்த்தத்தில் ல்கானஞ்செய்து, ஒளிவீசி விளங்கிப்பீரந்த பொன்னலாகிய (இந்திர) விமானத்தின் பேரில் இனிதாக எழுந்தருளியிருக்குஞ் சோமசுந்தரப் பெருமானது திருவடிகளைப் பணிந்து அஞ்சலியாகத் தனது கரங்களைச் கிரசென்பேரில் கூப்பினான். எ-று. (க௦)

(இ-ன்.) அன்பானது பின்னேயிருந்து தள்ளிச் செலுத்தவும், (சோமசுந்தரக்கடவுளது) திருவருட் பாவையானது முன்னேநின்று இழுத்துச்செல்லவும், எஃகுப்புக் குழைந்துருகவும், குலசேகரபாண்டியன் (சோமசுந்தரப் பெருமானைச் சமீபித்துச்) சென்று சாஷ்டாங்கமாகப் பணிந்து, இரண்டு திருவடித் தாமரைகளையும் பொன்னாலரிந்து செய்த மாலையையணிந்த தனது மகுடத்திற் குடியெழுந்து, திருமுன்னே நின்று வாக்கியரூபங்களாகத் தோத்திரப் கூறுகின்றான். எ-று.

இச்செய்யுளில் “அருட்கணீர்த்தேக” என்பதை “அருட்கணீர் தேங்க” எனவும் பாடல் கூறுவர். “அன்பு பீண் தாள” என்றதற்கென “முன்பு வந்து அருட்கண் ஈர்த்தேக” எனவழங்குதலே சிறப்புடையதுபோலும். (உச)

(இ-ள்.) உமாதேவியாரா ஒருபாகத்தில் வீற்றிருக்கப்பெற்ற சங்கரா! சரணம். சரணம். மங்கலமே ஓநாதிருவுருவாகக்கொண்டதனிமுதலே! சரணம். சரணம். மந்திரரூபியாக விளங்குஞ் சதாசிவமூர்த்தியே! சரணம் சரணம். தெய்வநாயகா! சரணம். பிரமன்முதலிய பசுக்கட்குப்பதியாகவள்ளவனே! சரணம். எ-று.

தான்போகியாயிருந்து ஆன்மக்கட்குப் போகத்தந்தருளி, பின்னர் முத்தியாகிய சுகத்தைத் தருவோனதலால் “மங்கையோர் பங்குறை சங்கர” எனவும் “மற்றைத்தெய்வங்கள் - வேதனைபபடுமிறகும் பிறக்குமால் வினையுஞ்செய்யும் - ஆதலாவியையிலாதானறிந்தருள் செய்வனன்றே” என்றசாத்திரபபடி தனக்கோர் துன்பங்கேடுமுதவியனவின்றி விளங்குகின்றவனாதலின் “மங்கலமாகிய” எனவும், இரணியகற்பப்பீலீகாதி பலகோடியுயிர்கட்குந் தானே முன்னுள்ளவனாதலால் “தனிமுதல்” எனவும், சிவபெருமான பஞ்சபிரமமந்திரத்தைத் தமக்குரியவடிவமாகக் கொண்டருளினபடியால் “மந்திரவடிவமாம்” என்றும்,

பொதுநலம், பொதுவாழ்வு, புகழ், சிறிதொரு

தஞ்சை, பெங்களூர், விசாக்கப்பட்டம், ஜம்முஷுகர், நியூ
பவனெஸ்ஸா, நவநம்பீசன்துறை, பாண்டிச்சேரி

சீர்த வன்பிரு கண்வழிச் சொரிவபோற் சொரிந்து
பார்த வாரொடு சிவானந்தப் பரவையுட் படிந்து
வரந்த வாதமெய் யன்பினால் வலங்கொடு புறம்போந்
தரந்தை தீர்த்தவ நெருசிறை யமைச்சரோ டிருந்தான்.

(இ-ள்.) ஊற்றெடுக்கும் அன்பானது இருகண்களின்வழி சிந்துவபோல,
ஆனந்தபாஷ்பஞ்சிந்தி (அதனூற்) பரவியவெள்ளத்துடன் சிவானந்தமாகிய கடலிற்
படிந்து, நன்மையினின்றகலாத உண்மையாகிய அன்புடன் பிரதக்கணஞ்செய்து (ஆங்
கிருந்து) வெளிவந்து மணக்கவலையொழிந்து அவ்விடத்தில் ஒருபக்கத்தில் மந்திரி
மார்களுடன் குலசேகர பாண்டியன் (ஆலோசித்துக்கொண்டு) இருந்தான். எ-று.

“மந்திரந்துது செலவிகல்வென்றி” என்றபடி இது பெருங்காப்பியங்களு
ளொன்றாகலின் மந்திரத்தொழில்வோன்ற “அமைச்சரோடுருந்தான்” என்றார். (உடு)

ஆய வேலையின் மன்னவ ன்னையா லமைச்சர்
மேய வேவலர் துறைதுறை மேவினர் விடுப்பப்
பாய வேலையி னார்த்தனர் வழிக்கொடு படர்ந்தார்
சேய காடெறிந் தணிநகர் செய்தொழின் மாக்கள்.

(இ-ள்.) அவ்வாறாகிய சமயத்தில், குலசேகரபாண்டியனது கட்டளையால்
மந்திரிகள் தமதருகிருந்த ஏலாட்களை இடங்கடோறும்போய் (தொழில்செய்வோ
ளாக்கொண்டவர) அனுப்ப, பெரிய காட்டைவெட்டி அழகிய நகரமாகச்செய்யுந்
தொழிலையுடைய மாந்தர்கள் (அரசன் ஏவலைமேற்கொண்டு) பரந்த சமுத்திரம்போல
இணர்ந்து (காடுகிருத்த) வழிசெய்துகொண்டு சென்றார்கள். எ-று. (உசு)

வட்ட வாய்மதிப் பிளவின்வெள் வாய்க்குய நவிய
மிட்ட தோளினர் யாப்புடைக் கச்சின ரிரும்பின்
விட்ட காரொளி மெய்யினர் விசிகொள்வார் வன்றோற்
றெட்ட காலினர் வனமெறி தொழிலின ரானார்.

(இ-ள்.) இரும்பினைப்போலுங் கரிய ஒளிவீசஞ் சீர்த்தையுடைய (காடு
வெட்டுந்) தொழின்மக்கள் வட்டவடிவமாகிய சந்திரனது பிளவைப்போன்ற வெள்
ளியவாயையுடைய கொடுவானையும் கோடரியையுமவைத்த தோளினையுடையராகியும்,
அனாயிற்சுட்டிய கச்சினையுடையராகியும், வாராற்கட்டிய வலியசெருப்புக்காலின
ையுடையராகியும் காடுவெட்டுந்தொழிலை மேற்கொண்டவரானார்கள். எ-று.

குயம் - கொடுவான். நவியம் - கோடரி. (உஎ)

மறியு மோதைவண் டரற்றிட மரந்தலை பனிப்ப
வெறியு மோதையு மெறிபவ ரோதையு மிரங்கி
முறியு மோதையு முறிந்துவீ ழோதையு முகில்வாய்ச்
செறியு மோதையுங் கீழ்ப்பட மேற்படச் செறியும்.

(இ-ள்.) (அவர்கள்வெட்டுகையில், கிளைகள்) மடங்கிவிழும் ஓசையும், வண்
டுகள் ஒலிக்கவும் மரங்கள் துண்டெடுக்கவும் வெட்டுகின்ற ஓசையும், வெட்டுகின்றவ
ரோசையும், சத்தித்து (மரங்கள்) முறிகின்ற ஓசையும், முறிந்துகீழேவிழும் ஓசையும்
(ஆகிய இவையெல்லாம்) மேகத்தினிடத்துப்பொருந்திய ஓசையும் கீழ்ப்படும்படிமேற்
பட்டொலிக்கும். எ-று.

மறியு மோதை என்பத னிறுதியில் ஐண்ணுமை வீகாரத்தால் தொக்கது.

ஒளிது தாதொடு போதுசெந் தேனுச் சொலித்து
வெளியில் வன்மரஞ் சிணையிற் விழுவசெந் களத்துப்
பிளிறு வாயதாய் நிணத்தொடு குருதிரீர் பெருகக்
களிறு கோடிற் மாய்ந்துவிழ் காட்சிய வணைய.

(இ-ள்.) சேருபற்றிய வன்மரங்கள் பிரகாசித்தின்ற மகரத்தப்பொடியுடன் மலர்களுக்குச் செந்தேனுஞ் சிந்தும்படி ஒலித்துக் கொம்புகள் முறியும்படிவிழுஞ் செய்கைகள், யானைகள் போர்க்களத்தில் சத்திக்கும்வாயினையுடையனவாகி நிணத்துடன் உதிர நீர்பெருக்கெடுக்க, தந்தங்கள்முறிய இறந்துவிழுந் தோற்றங்களை யொத்திருந்தன. எ-று.

வன்மரம் யானையாகவும், தாதுரிணமாகவும், செந்தேன் குருதியாகவும், சிணைகொம்பாகவும் கூட்டிக்கொள்க. (௨௧)

பூவ டைந்தவண் டினமயற் புறவொடும் பழனக்
காவ டைந்தன பறவைவான் கற்பக மடைந்த
கோவ டைந்திட வொதுங்குதுங் குறுப்புபோற் செறிந்து
மாவ டைந்தன மாடுள வகைகளுங் காடும்.

(இ-ள்.) மலர்களில்மொய்த்திருக்கும் வண்டுகூட்டங்கள் அயற்புறத்துள்ள மூல்லை நிலங்களிலும், மருத நிலங்களிலுள்ள சோலைகளிலுஞ்சென்று சேர்ந்தன. பறவைகள் தேவலோகத்திலுள்ள கற்பகச்சோலையிற்சென்று சேர்ந்தன. பேரரசர்களவர (தமது சிற்றூரைவிட்டோடிவிடும்) குறுநிலமன்னர்போன்று, மிருகங்கள் கூட்டங் கூட்டமாகநெருங்கிச் சமீபத்திலுள்ள மலைகளிலுங் காடுகளிலும் அடைந்தன. எ-று.

கா வென்பதனிதுதியில் எண்ணும்மை விகாரத்தால் தொக்கது. ஒதுங் குறும்-ஒருசொல். (௨௨)

இருணி ரம்பிய வனமெலா மெறிந்துமெய் யுணர்ந்தோர்
தெருணி றைந்தசின் தையின்வெளி செய்துபல் லுயிர்க்கு
மருணி றைந்துபற் றறுத்தர னடிநிழ லடைந்த
கருணை யன்பர்தம் பிறப்பென வேரொடுங் களைந்தார்.

(இ-ள்.) (நெருக்கத்தினால்) இருள் நிறைந்த காட்டையெல்லாம் வெட்டி, உண்மை ஞானத்தையுணர்ந்த பெரியோரது கலங்காதமனம்போல வெளிசெய்து, பல ஆன்மாக்களிடத்துங் கிருபைவைத்து (இருவகைப்) பற்றையுமுறுத்துச் சிவபெருமானது திருவடியாகிய நிழலையடைந்த திருவருள் வசத்தராகிய அடியார் தமது பிறவியை (வேரோடுங்களைதல்)போல, (தொழில்செய்வோர்) காட்டை வேரோடுங்களைந்தார்கள். எ-று.

இருவகைப்பற்று—அகப்பற்று-புறப்பற்று என்பன.

பிறப்பு வீடுகளையும் அவற்றின் காரணங்களையும் விபரீதமன்றி உண்மையாக அறிந்தமேலோரை “மெய்யுணர்ந்தோர்” என்றார். (௨௩)

களைந்து நீணிலர் திருத்திச்செந் நெறிபடக் கண்டு
வளைந்து நன்னக ரெடுப்பதெவ் வாறெனத் தேறல்
விளைந்து தாதுகு தார்முடி வேந்தன்மந் திரரோ
டனைந்த ளாகியிச் சிந்தையோ டிருந்தன னங்கண்.

(இ-ள்.) தேன் ஊற்றெடுத்து மகரத்தப்பொடியைச்சிந்தும் வேப்பமலர் மலைத்தித்த கிரீடத்தையுடைய குலசேகரபாண்டியன், (காட்டை) வெட்டி, நெடிய

நிலத்தை ஒழுங்குபடுத்திநீதிச் செம்மையாகிய வழியுண்டாகச்செய்து, விளைவுபட கல்ல நகரமுண்டாக்குதல் எவ்விதமென்று மந்திரிகளோடு கலந்து ஆலோசனைசெய்யும் மனத்தோடிருந்தான். அப்பொழுது. எ-று.

(கஉ)

மெய்ய ரன்புதோய் சேவடி வியனிஸந் தீண்டப்
பொய்ய கன்றவெண் ணீரணி மேனியர் பூகிப்
பையர் எள்ளிருட் கனவிலவந் தருளிய படியே
யையர் வல்லவந் தருளினு ரரசுளங் களிப்ப.

(இ-ள்.) சோமசுந்தரக்கடவுள் உண்மையாகிய அடியாரது அன்பிற்கே யுஞ் செவந்த திருவடிகளைப் பெரிய நிலவுலகமானது சூழும்படி, உண்மையாகிய திரு வெண்ணீற்றையணிந்த திருமேனியையுடையவராகியும் திருநீற்றுப்பையையுடையவராகியும் (நேற்றைய) நெருத்திரியிற் சொப்பனத்தி லெழுந்தருளிய வகையே சூல சேகரபாண்டியனது மனங்களிகுரும்படி வினாந்து (அப்பொழுதுசாக்கிரத்திலும்) எழுந்தருளினார். எ-று.

(கக)

கனவி லும்பெருங் கடவுளார் காண்பதற் கரியார்
நனவி லும்வெளி வந்தவர் தமையெதிர் நண்ணி
நினைவி னின்றதா விறைஞ்சினேர் நின்றுநல் வரவு
வினவி யாதனங் கொடுத்தனன் மெய்யுணர் வேந்தன்.

(இ-ள்.) மெய்யுணர்ச்சியிற்றலைபட்ட சூலசேகரபாண்டியன் (திருமால் பிரமன் முதலிய) பெருந்தேவர்கள் கனவிலுங் காணுதற்கரியராகவுள்ள சிவபெருமான், நனவிலும்தான் தரிசிக்கும்படி சித்தமூர்த்தியாய்வெளிவந்தவரை எதிர்கொண்டு, (தனது) நினைப்பில் விடாதுநின்ற திருவடிகளை நமஸ்கரித்து நேரோ நின்று (அவரது) கல்லவருகையை வினாவி (வீற்றிருக்கும்படி) ஒரு ஆதனங்கொடுத்தான். எ-று: (கச)

தென்ன ரன்பினி லகப்படு சித்தர்தா முன்னர்ச
சொன்ன வாதிநூல் வழிவரு சார்பு நூற் றொடர்பா
னன்ன ராலய மண்டபங் கோபுர நகர
மின்ன வாறுசெய் யெனவகுத் திம்மென மறைந்தார்.

(இ-ள்.) பாண்டி மன்னரது அன்பின் வலையிலகப்பட்ட சித்தமூர்த்திகள் தாம் முதலிற்றிருவாய்மலர்ந்தருளிய முதனூலும், (அதன்வழிவந்த) வழிநூலும், (இவ் விரண்டையும் ஒருபுடைதழுவுஞ் சார்புநூலும் ஆகிய (இவற்றுட்கூறிய) முறைப்படி, நல்ல ஆலயமும் மண்டபமும் கோபுரமும் நகரமும் இவ்வகையாகச்செய்யக்கடவா யென்று வகுத்துக்கூறி வினாந்து அந்தர்த்தானமாயினார். எ-று.

“முதல்வழி சார்பென நூன்மூன் ருகும்” அவற்றுள்

வினையி னீங்கி விளங்கிய வழிவின்

முனைவன் கண்டது முதனூ லாகும்” —

“முன்னோர் நூலின் முடிபொருங் கொத்துப்

பின்னோன் வேண்டும் விகற்பங் கூறி

யழியா மரபினது வழிநூ லாகும்” —

“இருவர் நூற்கு மொருசிறை தொடங்கித்

திரிபுவே றுடையது புடைநூ லாகும்” — எனவருவனவற்றானறிக.

ஆதிநூல் - ஆகமமெனவும், வழிநூல் - சிற்பமெனவும், சார்புநூல் - எனையெனவுங்கொள்க.

(கஈ)

மறைந்தெ வற்றிலு நிறைந்தவர் மலரடிக் கன்பு
நிறைந்த நெஞ்சுடைப் பஞ்சவ நிலத்துமேம் பட்டுச்
சிறந்த சிற்ப நூற் புலவராம் சிவபரஞ் சுடர்வர்
தறைந்து வைத்தவா ருலய மணிநகர் காண்பான்.

(இ-ள்.) எல்லாப்பொருள்களிலும் மறைந்து நிறைந்த சோமசுந்தரப்பெரு
மானது தாமதாமலர்போன்ற திருவடியில் அன்பு நிறைந்த மனதையுடைய குல
சேகரபாண்டியன், நிலவலகத்தில் மேம்பட்டுச் சிறந்த சிற்பநூற்புலவரால், சோம
சுந்தரக்கடவுள் (சித்தமூர்த்தியாய்) எழுந்தருளித் திருவாய்மலர்ந்து அறிவித்தவகையே
ஆலயமும் அழகிய நகரமும் காணத்தொடங்கினன். எ-று.

“மறைந் தெவற்றிலு நிறைந்தவர்—என்பதை.

திருநாவுக்கரசுகவாய்க்குந் தேவாரம்.

“விறகிற் றீயினற் பாலிற்படு நெய்போல்
மறைய நின் றுளன் மாமணிச் சோதியான்
உறவு கோனட் டெணர்வு கயிற்றினன்
முறுக வாட்டிக் கடையமுன் னிற்குமே—என்பதனைறிக.

‘ஆலயமணிநகர்’ எனக்கூறியதனானே, மேற்செய்யுளிற்கூறியபடி மண்டப
கோபுரங்களும் உடன்கொள்க. (நக)

எழுதிக்கூழ்நெடிலடியாசிரியவிருந்தம்.

ஊறையியல் பதம் மண்டப மருத்த மண்டப மழைநுழை வளைவாய்ப்
பிறைபயில் சிகைமா மண்டப மறுகாற் பீடிகை திசையெலாம் பிளக்கும்
பறைபயி னிருத்த மண்டபம் விழாக்கொள் பன்மணி மண்டபம் வேள்வித்
துறைபயில் சாலை திருமடைப் பள்ளி சூழுறை தேவாதற் கோயில்.

(இ-ள்.) வேதபாராயணஞ்செய்யும் பதுமமண்டபமும், அர்த்தமண்டபமும்,
மேகத்தில் துழையும் வளைந்தமுகத்தையுடைய பிறைச்சந்திரன் தவழுஞ் சிகரம்பொ
ருந்திய மகாமண்டபமும், அறுகாற்பீடிகையும, அட்டதிக்குகளும் பிளக்கும் (ஓசை
யையுடைய) வாச்சியங்கள் ஒலிக்கும் நிருத்தமண்டபமும், (சோமசுந்தரப்பெருமான்)
திருவிழாக் கோலங்கொண்டருளும் பல ரத்தினங்கள் பதித்தமண்டபமும், யாக
சாலைகளும், திருமடைப்பள்ளியும், ஆலயத்தைச்சூழ்ந்து விளங்கும் பரிவார தேவர்
கள் கோயில்களும். எ-று.

இது முதலிரண்டு பாடல்கள் ஒருதொடர்.

(நக)

வலவயி னிமய வல்லிபொற் கோயின் மாளிகை யடுக்கிய மதில்வா
னிலவிய கொடிய நெடியரு ளிகைவா னிலாவிரி தவளமா ளிகைமீன்
குலவிய குடுமிக் குன்றிவர் செம்பொற் கோபுரங் கொண்டல்கண் படுக்குரு
சுலவெயி லகழிக் கிடங்குகம் மியநூற் றெல்லவரம் பெல்லைகண் டமைத்தான்.

(இ-ள்.) (சோமசுந்தரக்கடவுளது) வலப்பாரசத்தில் மீனாகியம்மை வீற்றி
ருக்கும் பொன்னாவாகிய திருக்கோயிலும், (அதனைச்சூழ்) திருமாளிகைப்பத்தியை
யுடைய திருமதிலும், ஆகாயமளாவிய கொடிகளையும் நெடிய இறப்புக்களையுமுடைய
தாவளயமான சந்திரிகைவிரிக்குந் தவளமாளிகைகளும், நகரத்திரங்கள் சஞ்சரிக்
குஞ் சிகரத்தையுடைய மலைபோன்ற செம்பொன்னாவாகிய திருக்கோபுரங்களும்,
மேகங்கள் நித்தினாசெய்யுஞ் சுற்றியமதில்களும், அகழிக்கிடங்குமாகிய இஊற்றைச்

சிப்பநூலிலுள்ள பழையபாடிய வரம்பினையாராய்ந்து செய்வித்தான். (குலசேகர பாண்டியன்.) எ-று.

குளிகை = இறப்பு. வரம்பு - எல்லை—ஒருபொருட்பன்மொழி.

3. மதில்கள் இரண்டனுள் முன்னது ஆலயத்தைச் சூழ்ந்ததெனவும், பின்னது நகரத்தைச் சூழ்ந்ததெனவுங் கொள்க. (௧௮)

சித்திர நிரைத்த பீடிகை மறுகு தெற்றிகள் வாணிலாத் தெளிக்கு நித்தில நிரைத்த விழாவரு விதி நிழன்மணிச சாளர வெழுக்கப் பித்திகை மாடப் பெருந்தெருக் கவலை பிசொல் சதுக்கநற பொதியில் பத்தியிற் குயின்ற மன்றுசெய் குன்று பருமணி மேடையா டங்கு.

(இ-ள்.) சித்திரங்களை வரிசைபடச்செய்த கடைத்தெருக்களும், சித்திர கூடங்களும், ஒளியிசந்திரிகையைவீசும் முத்துகளேவரிசைபடத் தொகுத்த திரு விழாவரும் வீதிகளும், ஒளிவீசும் இரத்தினங்கள் பதித்த சாளரவரிகைகள் பொருந்திய சுவர்த்தவங்களையுடைய வீடுகள் நெருங்கிய பெரிய வீதிகளும், கவலைகளும், பெருமையமைந்த சதுக்கங்களும், நல்ல அம்பலங்களும், வரிசைபடச்செய்த சபைகளும், செய்குன்றமும், பருத்தமணிகளிறுத்த மேடைகளும், (ஆடும்) நாடக சாலைகளும்.

இதுமுதலிரண்டு பாடல்கள் ஒருதொடர்.

பீடிகைமறுகு - கடைவீதி. தெற்றி - சித்திரக்கூடம். சாளரம் - சன்னல். பித்திகை - சுவர். கவலை - முத்தெருக்கள் கூடுமிடம். சதுக்கம் - நாற்றெருக்கள் கூடுமிடம். (௧௯.)

அருந்தவ ரிருக்கை யநதண நுறையு ளரசரா வணங்குல வணிகப் பெருந்தெரு நலவே ளாளர்பே ரறஞ்சால் பெருங்குடி யேனைய கரிதேர் திருந்திய பரிமா நிலைக்களங் கழகந தீஞ்சுவை யாறுநான் குண்டி யிரந்தவர்க் கருத்து நல்லறச சாலை யினையன பிறவுநன் கமைத்தான்.

(இ-ள்.) அருந்தவஞ்செய்யும் முனிவர்கள் வசிக்குந்திருமடங்களும், வேதியர்வாழும் வீடுகளும், இராஜவீதிகளும், சிறந்த வைசியர்வசிக்கும் பெரியதெருக்களும், பெரிய தருமமமைந்த நல்லவேளாளராகிய பெரியகுடிகளின் வீதிகளும், இவை நீங்கிய யானைகளும் தேர்களும் நல்ல சுழிகளையுடைய குதினைகளாகிய இவைகளிருக்குங்கூடங்களும், கல்விச்சாலைகளும், இனிய அலகுவையமைந்த நான்குணவுகளையும் இரப்போர்க்கு ஊட்டும் நல்ல அறச்சாலையும் (ஆகிய) இவை போல்வன பிறவற்றையும் நன்றாகச்செய்வித்தான். எ-று.

அலகுவை—கார்ப்பு - உவர்ப்பு - துவர்ப்பு - புளிப்பு - இனிப்பு - கைப்பு என்பனவாம்.

நான்குண்டி—உண்ணல் - தின்னல் - நக்கல் - பருகல். இவற்றுள் சோறு முதலியன உண்ணலெனவும், கறி முதலியன தின்னலெனவும், தேன் முதலியன நக்கலெனவும், நீர்முதலியன பருகலெனவுங் கொள்க.

ஆவணம் - தெரு. கழகம் - கல்விச்சாலை. (௨௦)

துணிகயங் கீழ்நீர்க் கூவல்பு வோடை தொடுகுளம் பொய்கைநந் தவனந் திணிமலர்ச் சோலை துடவையுய் யாணந் திருநகர்க் கணிபெறச் செய்து மணிமலர்ச் சாரோன் மாளிகை தனக்கம் மாநகர் வடகுண பாற்கண் டுணிநகர் சாந்தி செய்வது குறித்தா னண்ணலா ரறிந்திது செய்வார்.

(இ-ள்.) வெட்டியகயங்கனும், தாழிடத்தில் நீளையுடைய கிணறுகளும், மலர்கள் நெருங்கிய ஓடைகளும், தோண்டப்பட்ட குளங்களும், பொய்கைகளும், நந்தனவனங்களும், மலர்கள் நெருங்கிய சோலைகளும், பூந்தோட்டங்களும், (ஆகிய இவற்றை) செல்வமிருந்தநகரத்துக்கு அலங்காரமாகச்செய்து, அழகிய (வேப்ப) மலராற்றொடுக்கப்பட்ட மாலைமயணிந்த குலசேகரபாண்டியன் தனக்கு மாளிகையையும் அந்தப்பெரியநகரத்தின் ஈசானதிகையிற்செய்வித்து, அழகிய அந்நகரத்திற் குச் சாந்திசெய்ய நினைத்தான். சோமசுந்தரக்கடவுள் (அதனை) அறிந்து இவ்வாறு செய்யத்தொடங்கினார். எ-று. (சக)

பொன்மய மான சடைமதிச் கலையின் புத்தமு துகுத்தன ரதுபோய்ச் சின்மய மான தம்மடி யடைந்தாரச் சிவமய மாக்கிய செயல்போற் றன்மய மாக்கி யந்நகர் முழுதுஞ் சாந்திசெய் ததுவது மதுர நன்மய மான தன்மையான் மதுரா நகரென வுரைத்தனர் நாமம்.

(இ-ள்.) பொன்மயமாகிய சடையிலுள்ள சந்திரகலையின் புதிய அமுதத் தைச்சிந்தினர். அவ்வமுதமானதுபோய், ஞானமயமாகிய தமது திருவடிகள் தம்மையடைந்தவரைச் சிவமயமாக்குஞ் செய்கைபோல, அந்த நகர்முழுவதும் தன்மயமாகச் செய்து சாந்திசெய்தது. அந்நகரம் (அதனால்) மதுரமயமாகியகாரணத்தினாலே (அது முதல்) அந்த நகரத்திற்குநாமம் மதுரநகரமென்று (யாவருஞ்) சொன்னார்கள். எ-று.

கீட்டிசைக் கரிய சாத்தனார் தென்சார் கீற்றுவுெண் பிறைறுதற் களிற்றுக் கோட்டிளங் களபக் கொங்கையன் னையருங் குடவயின் மதுமடையுடைக்குந் தோட்டிளந் தண்ணந் துழாயணி மௌலித் தோன்றலும வடவயிற் றோடு நீட்டினும் போதநி னிமிர்குழ றெண்ணோ னீலியுங் காவலா நிறுவி.

(இ-ள்.) கீழ்த்திசையிலே கருநிறம்பொருந்திய ஐயனானாயும், தென்றிசையிலே தாவன்யமாகிய அரத்தசந்திரன்போன்ற நெற்றியையும் யாணக்கொம்பு போன்ற இளமைதங்கிய கலவைச்சாந்தணிந்த குயங்கனையுமுடைய சத்தமாதனாயும், மேற்றிசையிலே தேனானது மடையெடுத்துப்பாயும் இதழலர்ந்த முதிராததப்பமாகிய துளவமாலைமயணிந்த கிரீடத்தையுடைய விண்ணவையும், வடதிசையிலே நெடிய பெரிய பனையினது மலர்களின் இதழவிழ்ந்த கூந்தலையும் எட்டுத்தோள்களையுமுடைய காளிகாதேவியையும் காவலாககிறுத்தி. எ-று.

இதுமுலிரண்டு செய்யுள்கள் குளகம்.

நீண்ட வென்பது நீட்டவெனவலித்தல் விகாரமுற்று அதன் அகரவீறு தொக்கது.

சாத்தன் - ஐயனா அல்லது அரிகரபுத்திரர். இதன்வரலாறு.

திருமால் சிவாக்கினபெற்றுத் திருப்பாற்கடலைக்கடைய, அதிற்றோன்றிய அமிர்தத்தைத் தேவர்கட்குமாத்திரங் கொடுக்கக்கருதி, பெண்வடிவாகி அசுரர்கள் பக்கலிற்சென்று “உங்கட்கு யான்வேண்டுமோ அமுதம்வேண்டுமோ” ஏன்முயங்கி, துருவரோடொருவரைச் சண்டைசெய்யும்படிசெய்து அவர்கள் யாவரையுந்தொலைத்து சிவபெருமான் பக்கலிற்சென்று பணிய, சிவபெருமான் தமது சத்தியாகிய திருமாலைப்பூணர்ந்தனர், அப்பொழுது அரி அர புத்திரராகிய ஐயனார் பிறந்தனர் என் பது இதனை.

கந்தபுராணம் - மகாசாததாப்படலம்.

“இந்த வண்ண மிருக்க முராரியு-மந்திவண்ணத் தமலனுமாகியே முந்து கூடி முயங்கிய வெல்லையில்-வந்த னன்னெமை வாழ்விக்கு மையனே. மைக்க ருங்கடன் மேனியும் வானுலாஞ்-செக்கர் வேணியுஞ் செண்டுறு கையுமா யுக்கி ரத்துட னோர்மகன் சேர்தலு-முக்க ணெந்தை முயக்கினை நீயகிளுன்” எனவும்,

பாகவதபுராணம் - காமபடலம்.

“தூயயோ கியர்க்கு மெட்டாச் சோதியோர் தைய லாகி மாயையை யியற்றிப் பந்து மண்மிசை யெழிலான் மோத வேயெனு முணரிற் றேன்ற விருநகிற் றுகிலை நீக்கப் பேயினஞ் சூழும் பேதை பாகன்றான் பித்த னாளுன்.

வாசமார் வசந்த மெய்தி மங்கைதன கொங்கை மீதிற் றாசினை நீக்க லோடுஞ் சூடியுறு விரக மெய்தத் தேசறு முமையுங் கங்கை மங்கையும் வெள்கச் சேர்ந்தே யீசனம் பாங்கு வீழ வெழின்மினைத் தழுவ வந்தான்

தழுவிய புராரி கையிற் சார்குவார் போல வங்கண் டழுவிய வனிதை யோடே நாணமு மகல வெல்கச் சூழியெழு மாறு போல வீரியஞ் சுரந்து மாலின் ஒழுக்கிட வவணின் மாசாத் தன்கடி துதைய மாளுன்”-எனவும், வருவன

வற்றானிக.

அன்னையர் - சத்தமாதர்கள். அவர்—அபிராமி - மாகேசுவரி - கௌமாரி - நாராயணி - வராகி - இந்திராணி - காளி எனப்படுவர். (சக)

கைவரை யெருத்திற் கனவரை கிடந்த காட்குயிற் பொலிந்தொளிர் நோயின் மைவரை மிடற்று மதுரைநா யகரை மரபு யருச்சனை புரிவான் பொய்வரை மறையா கமநெறி பொழுதும் புண்ணிய முணியை யாதி சைவரைக் காசிப் பதியினிற் கொணாந்து தலத்தினிற் றுபனஞ் செய்தான்.

(இ-ள்.) (கையை யுடைய மலைபோன்ற) யானையினது பிடரியின்பேரிற் பொன்மலையானது வீற்றிருந்த காட்சிபோலும் விளங்கி, ஒளிவீசந் திருக்கோயிலில் (எழுந்தருளியிருக்கும்) கருமைதங்கிய டீர் கண்டத்தையுடைய சே-மசந்தரப்பெரு மாளை (ஆகமமுறையுடன்) அருச்சனைசெய்த, உண்மைய கிய வேதாகம வழியி னின்றொழுகும் புண்ணியசொருபமாகியமுனிவரையும் ஆதிசைவப் பிராமணையுங் காசிசுஷத்திரத்திலிருந்து கொண்டுவந்து அததலத்தில் தாபனஞ்செய்தான். (குல சேகரபாண்டியன்) எ-று.

கனகம் என்னுஞ்சொல் இடைகுறைந்து கனம் எனநின்றது.

மரபுளி என்பதில் உளி மூன்றனுருபிடைச்சொல்.

(சச)

உத்தம குலத்து நாற்பெருங் குடியு முயர்ந்தவு மிழிந்தவு மயங்க வைத்தவு மான புறக்குடி மூன்று மறைவழிக் காமனு வகுத்த தத்தம நெறியின் நெருமகவை திகழுஞ் சைவமுந் தருமமுந் தழைப்பப் பைத்தெழு தினாரீர் ஞாலமேற் நிலகம் பதித்தென நகர்வளம் படுத்தான்.

(இ-ள்.) உத்தமகுலமாகிய (பிராமணர்முதலிய) நால்வகைப்பட்ட பெரிய குடிகளும், உயர்ந்தகுலமும் இழிந்தகுலமும் இவ்விரண்டின் சங்கமத்தால் ஆனவும்

ஆகிய புறக்குடிகள் மூன்றும், வேதமுறைதவறாத மனுவால் ஏற்படுத்திய தங்கடங்களுக்கூரிய ஒழுக்கங்களிலிருந்து நடக்கவும், வேதமார்க்கமும் சைவமார்க்கமும் தருமமும் மேலிட்டோங்கவும், பரவியெழுந்த அலைகள் பொருந்திய கடல்புடை சூழ்ந்த உலகத்திலே (பாண்டிநாட்டிற்கு) ஓர் திலதம் பதித்தாற்போன்று நகரத்தை வளம்படச் செய்தான். எ-று.

உயர்ந்தன - இழிந்தன - மயங்கவைத்தனவாகிய மூன்று புறக்குடி என்பது உயர்வு - இழிவு - விரவு என்னும் மூவகைக்குடிகளையும். உயர்வு - உயர்குலத்தானும் இழிகுலப்பெண்ணுங்கூடிப்பெற்ற அனுலோமரும், இழிவு - இழிகுலத்தானும் உயர்குலப்பெண்ணுங்கூடிப்பெற்ற பிரதிலோமரும், விரவு - அனுலோம பிரதிலோமர் கூடிப்பெற்ற சங்கரசாதிகளும், அல்லது அனுலோமத்தானும் பிரதிலோமப் பெண்ணும் கூடிப்பெற்ற அந்தராளனும், அனுலோமப்பெண்ணும் பிரதிலோமத்தானும் கூடிப்பெற்ற விராத்தியனும் எனக்கொள்க.

சூத்திரம்.

அனுலோமராவார். — “ பார்ப்பா ரரசர் வணிகர்வே ளாளனென
நாற்குலத் தவருந் தங்குல நடையினும்
உயர்ந்த வாணினு மிழிந்த பெண்ணினும்
வியந்த கூட்டத் தவரனு லோமர்.”

பிரதிலோமராவார். — “ இழிந்த வாணினு முயர்ந்த பெண்ணினும்
வியந்த கூட்டத் தவர்பிரதி லோமர் ”

அனுலோமர் அறுவகையர்.

பிராமணனுக்கும் கூத்திரியப்பெண்ணுக்கும் பிறந்தவன் சவர்ணன்,
பிராமணனுக்குப் வைசியப்பெண்ணுக்கும் பிறந்தவன் அம்பட்டன்,
பிராமணனுக்குஞ் சூத்திரப்பெண்ணுக்கும் பிறந்தவன் பாரசவன்,

ஆகப் பிராமணனுக்குப் பிறந்தமூவரும்,

கூத்திரியனுக்கும் வைசியப்பெண்ணுக்கும் பிறந்தவன் மற்குரு,
கூத்திரியனுக்குஞ் சூத்திரப்பெண்ணுக்கும் பிறந்தவன் உக்கிரன்,

ஆக கூத்திரியனுக்குப் பிறந்த இருவரும்,

வைசியனுக்குஞ் சூத்திரப்பெண்ணுக்கும் பிறந்தவன் சூசுகன்,

ஆக வைசியனுக்குப் பிறந்த ஒருவருமாவர்.

பிரதிலோமர் அறுவகையர்.

கூத்திரியனுக்கும் பிராமணப்பெண்ணுக்கும் பிறந்தவன் சூதன்,

ஆக கூத்திரியனுக்குப் பிறந்த ஒருவனும்,

வைசியனுக்கும் கூத்திரியப்பெண்ணுக்கும் பிறந்தவன் மாகதன்,
வைசியனுக்கும் பிராமணப்பெண்ணுக்கும் பிறந்தவன் வைதேகன்,

ஆக வைசியனுக்குப் பிறந்த இருவரும்,

சூத்திரனுக்கும் வைசியப்பெண்ணுக்கும் பிறந்தவன் அயோகவதன்,
சூத்திரனுக்கும் கூத்திரியப்பெண்ணுக்கும் பிறந்தவன் கூத்தா,
சூத்திரனுக்கும் பிராமணப்பெண்ணுக்கும் பிறந்தவன் சண்டானன்,

ஆகச் சூத்திரனுக்குப் பிறந்த மூவருமாவர்.

அந்தராள விராத்திய சங்கராசாதிகளை விரிக்கப்பெருமன்றிப் பலபேதப் பமொதலின் விடுத்தாம். அவற்றைச் சாதிநூல்களிற் பரக்கக் கண்டுகொள்க.

“அந்தணர்முன் னொருநால்வர் சிவதீக்கைக் கருகரவர்
சிந்தைமகிழ் வறப்பூசை செய்கசிவன் நிருவடியில்
புந்திமகிழ் வறப்பூசை யனுலோம நம்புக
தந்தமக்குத் தக்கவெல்லே மண்டபத்திற் றனித்தனியே” என்றதனாலும்,

வைவசமயநேறி,

“அருச்சிக்க விட்டலிங்க மந்தணர்முன் னால்வ
ருரித்தே யனுலோமர்க்கும்” என்றதனாலும்,

பிரதிலோமர் ஆசிரியனிடத்தே கங்களுத்தக்க சீலனாகப்பெற்று அவன் கற்பித் தபடி பிரதகூணை நமஸ்காரஞ்செய்துகொண்டிருப்பதே சிவபூசையாதலாலும், “உத் தமகுலத்து நாற்பெருங்குடியு முயர்ந்தவு மிழிந்தவு மயங்க வைத்தவுமான புறக்குடி மூன்றுத் தத்தமநெறி நின்றொழுது” என்றார்.

வைதிக மென்றது வேதமோதல் முதலிய வேள்விப்பயன்க ளெனவும், சைவமென்றது சரியை கிரியையோக ஞானங்களாகிய ஆகமநெறியெனவும், இவற் றுள் வேதம் சிவபெருமானால் உலகுய்தற்பொருட்டருளிய தென்றும், சைவம் அவ் விறைவறற் சத்தினிபாதருய்தற்பொருட்டருளிய தென்றும் கொள்க. (சுடு)

அன்றுதொட்டரசு நன்றக டெய்தி யணிவெழு மங்கல மியம்ப, வென்று தொட்டிமைக்கு மணியின்மங்க ளொரு ளெப்திரு நெருந்துமுப் புரமுங், குன் றுதொட்டெய்தான் கோயின்மூன் று வப்புங் குறைவிலு சனைவழா தோங் கக், கன்றுதொட்டெறிந்து கனியுருத்தான்போற் கலிதூரந தாகடெய் நாளில்.

(இ-ள்) (குலசேகரபாண்டியன்) அற்றையதினமுதல் அம்மதுரா நகரத்திற் போய் அழகுமிருந்த மங்கலவாத்தியங்கள் ஒலிக்க, குரியனையளாவிப் பிரகாசிக்கும் அரண்மனையில் நல்ல முகூர்த்தாளிற் குடியேறியிருந்து, திரிபுரங்கனையும் மேருமலை யை வில்லாகவளைத்து எய்தெரித்த சோமசுந்தரபெருமானது திருக்கோயிலில் (நித் திய முதலிய) மூன்றங்கங்களுங் குறைவில்லாத பூசை (காலந்) தவறாமல் நிலைபெற் றோங்கும்படி, கன்றினையெடுத்து வீசி விளாங்கனியையுருத்த திருமால்போல (குடி களுக்கு) நேரிடுத்துன்பங்களை யொழித்து அரசுசெய்திருந்ருங்காலத்தில். எ-று.

மூன்றுறுப்பாவன - நித்தியம் - நைமித்திகம் - காமியம்.

அரசன் உலகினர்க்கு நேருந்துன்பங்களை விலக்கிக் சுகஞ்செய்து காக்க வேண்டுவோனாகலின், உலகத்தில் திதிக்கடவுளாகியதிருமாலுக்கு ஒப்பிட்டு “கன்று தொட்டெறிந்து கனியுருத்தான்போல் கலிதூரந்” எனக் கூறப்பட்டனன்.

திருமால் கன்றுதொட்டெறிந்து கனியுருத்ததை,

கூடும்புராணம்.

“குறுந்தாம் பணைத்த குழக்கன்றி னுருவா யசுரன் கொடுங்காளிற் செறிந்தான் றெழு மணிவண்ணன் செங்கட் கமல மலர்பரப்பி யறிந்தோ ரிமைப்பி னிளங்கன்று குணிலாய் விளவின் கனியதனி

லெறிந்தான் விளவின் கனியோமும் வீழ்ந்தா னாவி யிழந்தானே.”— என்பத னானாக.

(சுக)

(இன்.) பிறவித்தொடர்ச்சியினின்று நீங்குங் குலசேகரபாண்டியன் கிரணங்களைப்பரப்பும் இளஞ்சூரியனைப்போல மலயத்துவசனென்னும் புத்திரனைப்பெற்று அப்புதல்வனுக்குப் பூமிபாரத்தையளித்து, அநேககாலங்கழித்து, நவவடிவங்களையுங் கடந்து அப்பாற்பட்ட சோமசுந்தரப்பெருமானது திருக்கோயிலை ஒருநாள் அடைந்து அவ்விறைவனை நமஸ்கரித்து மூன்று பிரதக்ஷிணஞ்செய்து ஒப்பில்லாதபேரின்பமாகிய திருவருள் நிழலையடைந்து கலந்துங் கவவாத நிலையினின்றான். எ-று.

பரமுத்தியே திருவடிப்பேறாதலாலும், எடுத்த சரீரத்தோடே முத்தியடைந்தனனாலும், அந்நன்னியமாய் இருந்தபடி இருந்தனனாலும் “மூவலன் செய்து அருணிழலெய்தி ஒன்றியொன்றாகிநிலின்றுள்” என்றார். (சுள)

மீரம்ப்ரஹ்மணீசுத்யராஜவிஹ்நுமஸௌ||

தீ நு ந க ர ங் க ண் ட ப ட ல ம்.

முற்றிற்று.

கி. திருவிருத்தம் - ௫௧௮.

தடா தனாகப்பிரதாபம் ழயாந்திர வவதரதப்பட்டணம்.

உ.
சிவமயம்.

நான்காவது.

தடாதகைப்பிராட்டியார்திருவவதாரப்படலம்

க லி வ் த ம்.

கன்னியொரு பங்கினர் கடம்பவன மெல்லா
நன்னகர மானது நவீனமுல கீன்ற
வன்னைமக ளாகிமல யத்துவச னாகுந்
தென்னிடை வந்துமுறை செய்ததுரை செய்வாம்.

(இ-ள்.) உமாதேவியாரை ஒப்பற்ற (வாம) 'பாகத்திலுடைய சோமசுந்தரப் பெருமான் (வீற்றிருந்தருளும்) கடம்பவனமுழுவதும் நல்ல திருநகரமாகிய திருவிளையாடலைச்சொன்னோம். (சமஸ்த) உலகங்களையும் பெற்றருளிய தாயாகிய அப்பார்ப்பதியார் மலயத்துவஜபாண்டியனிடத்துப் புத்திரியாராகத் திருவவதாரஞ்செய்து வந்தருளி (மனுநூல்) முறைப்படி அரசியல்நடாத்திய திருவிளையாடலாகிய சரித்ததைச் சொல்லுவோம். எ-று.

கன்னி - அழியாமைக்குணமுடையாள்.

மலயத்துவஜன் என்பது காணப்பெயர். இவ்வரசன் அகத்தியமுனிவர் முன்னிலையில் "யான்தருமமே நடத்தக்கடவேன்" என்று உறுதிசூறி, அதுபிறழாமைக்கு அறிஞரியாக அம்முனிவரது வாசஸ்தானமாகிய மலயமலையைத்தனது துவஜத்தில் வரைந்துகைக்கொண்ட காரணத்தினால் இப்பெயரெய்தினன் எனக்கூறுகின்றனர். (க)

மனுவற முவந்துதன் வழிச்செல நடத்தும்
புனிதன்மல யத்துவசன் வென்றிபுனை பூணூன்
கனியமுத மன்னகரு ணைக்குறையுள் காட்சிக்
கனியன்வட சொற்கட றமிழக்கட லிகந்தோன்.

(இ-ள்.) மனுநூலிந்கூறிய தருமானது மகிழ்வுற்றுத்தன்செங்கோல்வழிச் செல்ல நடத்தும் நல்லொழுக்கமுடையவன்; மலயத்துவஜனென்னும் பெயரையுடையவன், ஜெயத்தையே ஆபரணமாகத்தரித்தவன்; சுவைமுதிர்ந்த அமிர்தம்போன்ற கிருகைக்கு வாசஸ்தானமாயுள்ளவன்; (குறைகூறவந்தவர்கள்) காணுதற்கெளிய சமயத்தன்; வடமொழிக்கடலையுந் தென் (மொழிக்) கடலையுந் கரைகண்டவன். எ-று.

வடமொழி - சமஸ்கிருதமெனவும், தென்மொழி - தமிழெனவுமிக. (உ)

இதுமுதல்முன்று செய்யுள்கள் ஒருதொடர்.

அரசர் மனுமுறைப்படி செங்கோலநடத்துவர். இவ்வரசன் அதுபோலன் றித் தன்செங்கோல்வழி அம்மனுமுறை நடக்கச்செய்வோனாதலின் "மனுவறமுவந்து தன்வழிச்செலநடத்தும்" என்றும், தீயகாரியங்களிறழலியடாது தருமச்செயல்களை மேசெய்து மனப்பரிசுத்தமுடையனாகலின் "புனிதன்" என்றும், பொதியமலையைத்

தனது கொடியிலெழுதிவைத்தவனாகவின் “மலயத்துவஜன்” என்றும், அமராபரணன் எனக்கூறிநூற்போல யுத்தத்திற் பின்னிடாது, எதிர்த்த சத்துருக்களைச்செயித்து வெற்றிகொண்டவனாகவின் “வென்றிபுணையுணன்” என்றும், தேவரதுபசியையொழிக்கும் அமுதம்போலக் குடிகளின் பசிப்பிணிமுதலியன ஒழியச் செய்வானாகவின் “கனியமுதமன்னகருணை” என்றும், அவ்வகைக்கருணை சிறிது நிற்கவும் பிரியவும் பெறும் எஞ்ஞான்றும் யாவரிடத்தும் உடையனாகவின் “கருணைக்குறையுள்” என்றும், இருவர் மாறுகொண்டு இராசசமுகத்திற் ப்ரயாது விண்ணப்பித்து நியாயத்தீர்ப்பு பெறப்போந்துழி அவர்கட்கும், வறுமையால் வருந்தினார்க்கும், கண்ணுக்குப் புலப்படாது நாள்கழித்துக்குடிகட்குத்துன்புலளர்த்தி அவர்களாற் சபிக்கப்பட்டொழிந்த நியாயசன் முதலானோர் போலன்றி, அமைச்சர்முதலானாருடன் செவ்வியுடையனாயிருத்தவின், “காட்சிக்கினியன்” என்றும், அருங்கலைவிநோதன் என்றார்போல, சமஸ்கிருததிராவிடபாஷையாகிய கடல்களை அறிவாகிய புணையாற்கடந்தவனாகவின் “வடசொற்கடறமிழ்க்கடலிகந்தோன்” என்றும் கூறினார். (உ)

வேனில்விறல் வேள்வடிவன் வேட்கைவினை பூமி
யானமட வார்கள்பதி னாயிரவ ருள்ளான்
வானொழுகு பானுவழி வந்தொழுகு ரூர
சேனன்மகள் காஞ்சனையை மன்றல்வினை செய்தான்.

(இ-ள்.) வேனிற்காலத்திலே காமுகனைச்செயங்கொள்ளும் மன்மதன்போலும் அழகுடையவன்; காமம் (ஆகியபயிர்) ஆனது விளையத்தக்க நிலம்போன்ற பதியாயிரம் காமத்திழத்தியர்களுையுடையவன்; ஆகாயத்திற்செல்லுஞ் சூரியனது மரபில் வந்து பிறந்து (நீதிதவருது) ஒழுகுஞ் சூரசேனனென்னுஞ் (சோமராசனது) புத்திரியாகிய காஞ்சனமாலையை (வேதவிதிப்படி) மணஞ்செய்து முடித்தவன். எ-று.

“வேட்கை விளைபூமியான மடவார்கள் பதியிரவருள்ளான்” என முற் கூறியதனால் “சூரசேனன் மகள் காஞ்சனையை மன்றல்வினை செய்தான்”, என ஐயமகற்றிப் பட்டமகிஷியென் விளங்கக் கூறினார்.

காமக்கிழத்தியனை விளைபூமியென்றதனால் காமத்தைப் பயிர் என்றும். (க)

கண்ணுதலை முப்பொழுதும் வந்துபுணரி கற்றே
னெண்ணில்பல நாண்மகவி லாவறுமை யெய்திப்
பண்ணரிய தானதரு மம்பலவு மாற்றிப்
புண்ணிய நிரம்புபரி வேள்விபுரி குற்றான்.

(இ-ள்.) நெற்றிக்கண்ணையுடைய சோமசுந்தரக்கடவுளை (கால - உச்சி - மாலையென்னும்) திரிகாலங்களிலும் வந்து வணங்குதலையே கற்றறிந்தவன்; அளவில்லாத பலகாலம் புத்திரப்பேறு இல்லாத தரித்திரமடைந்து (அக்குறைவையொழிக்க) பிறர்செய்தற்கரிய தான தருமங்கள் பலவற்றையும் (முறைப்படி) செய்து, புண்ணியமிருந்த அசுவமேதயாகஞ் செய்யத்தொடங்கினான். எ-று.

எல்லாப்பேற்றுள்ளும் புத்திரப்பேறே சிறந்ததாகவின் அஃதின்கைமபெரிய வறுமையென்பார் “மகவிலாவறுமை யெய்தினான்” என்றார். புத்திரப்பேறு சிறந்தது என்பதனை.

திருக்குறள்.

“தம்பொரு னென்பதம் மக்க னவர்பொருள்
தந்தம் விளையான் வரும்” என்பதனாலும்,

தடாதகைப்பிராட்டியார் திருவவதாரப்படலம் உகடு

ந ள வ ண் பா .

“பொன்னுடைய றோனும் புகழுடைய றோனும்
றென்னுடைய றோனு முடையரோ—இன்னடிகில்
புக்களையுந் தாமரைக்கை பூநாறுஞ் செய்யவாய்
மக்களையிங் கில்லா தவர்” என்பதனுலுமறிக.

(ச)

சுறின்திறை கூறுமுறை யெண்ணியொரு தொண் ணூற்
றறினெடு மூன்றுமக மாற்றவம றோச
ணூறுமக மும்புரியி னென்பத நொடிப்பின்
மாறுமென மற்றதனை மாற்றியிது சாற்றும்.

(இ-ள்.) அழிவில்லாத வேதங்கள் பிரதிபாதிக்கும் முறைகருதி, தொண்
ணூற்றென்பது (அசுவமேத) யாகஞ்செய்துமுடிக்க, (அதனையறிந்த) தேவேந்திரன்
(இம்மலயத்துவஜபாண்டியன்) நூறு (அசுவமேத) யாகங்களுஞ்செய்து முடிப்பானு
கில் எனது இந்திரபதவி ஒருவிநாடியில் மாறிவிடுமென்று நினைத்து, (மலயத்துவஜ
பாண்டியனையடைந்து) அந்தயாகத்தை விலக்கி, இவ்வாறு சொல்கின்றான். எ-று.

நொடிப்பு - மாத்திரை அல்லது விநாடி.

(இ)

நன்பொருள் விரும்பினை யதற்கிசைய ஞால
மின்புறு மகப்பெறு மகத்தினை யியற்றி
னன்புறு மகப்பெறுதி யென்றமரர் நாடன்
றன்புல மடைந்திடலு நம்பநகு தாரான்.

(இ-ள்.) நீ நல்ல புத்திரப்பேற்றை விரும்பினை, அவ்விருப்பிற்கியையும்படி
உலகத்தார் விரும்பும் புத்திரப்பேற்றை அடைதற்குரிய யாகத்தைச் செய்வாயாகில்,
அன்புமிருந்த புத்திரப்பேற்றையடைவாயென்றுகூறி, தேவேந்திரன் தனது உலகத்
திற்குச்செல்லவும், வேப்பமலர்கள் பிரகாசிக்கும் மாலையை யணிந்த மலயத்துவஜ
பாண்டியன். எ-று.

இதுமுதலிரண்டுபாடல்கள் குளகம்.

இச்செய்யுளிலுள்ள “தாரான்” என்னும்வினைமுதல்அடுத்தசெய்யுளிலுள்ள
“புரிகிற்பான்” என்னும் முற்றுப்பயனிலைகொண்டு முடிந்தது.

(சு)

மிக்கமக வேள்விசெய் விருப்புடைய னாகி
யக்கன மதற்குரிய யாவையு மமைத்துத்
தக்கரிய மத்துரிய தேவியொடு சாலை
புக்கன னிருந்துமக வேள்விபுரி கிற்பான்.

(இ-ள்.) (நன்மை) மிகுந்த புத்திரகாமேஷ்டி யாகத்தைச்செய்யும் விருப்
பத்தை அடைந்தவனாகி, அந்தக்ஷணத்திலேயே அந்தயாகத்திற்குவேண்டிய (உபகர
ணங்கள்) எல்லாவற்றையுந்தேடி, அதற்குத்தக்க நியமத்துடன் (தன் இவ்வாழ்க்கை
க்கு) உரியமனைவி (ஆகிய காஞ்சனமாலையுடன் யாகசாலையிற் புருந்திருந்து, (உத்
தேசித்தவகையே) அப்புத்திர காமேஷ்டியாகத்தைச் செய்யத்தொடங்கினான். எ-று.

“போகமடவார்கள் பதினாயிரவருள்ளான்” எனமேற் கூறப்பட்டிருந்த
வின் தேவியொடு சாலைபுக்கனனெனப் பொதுப்படக்கூறாது ஐயமகல, மனையறத்
திற்குரிய காஞ்சனமாலையை யுடன்கொண்டு யாகசாலை சேர்ந்தனனெனத் தெள்ளி
தின் விளங்குமாறு “உரிய தேவியொடு” என, உரிய என்னும் அடைகொடுத்துக்
கூறினர்.

(எ)

ஆசுற மறைப்புலவ ராசிரியர் காட்டு
மாசறு சடங்கின்வழி மந்திரமு தாத்த
வோசையனு தாத்தசொரி தந்தழுவ வோதி
வாசவ னிருக்கையி லிருந்தெரி வளர்ப்பான்.

(இ-ள்.) குற்றமற்ற வேதனாற் புலமையின் வல்லவராகிய யாகாசிரியர் காட்டும் பரிசுத்தமாகிய சடங்கின்வழியே மந்திரங்களை உதாத்தம் - அனுதாத்தம் - சொரிதம் (ஆகிய மூவகை) ஓசைகள் தழுவ உச்சரித்து, இந்திரன் திசையாகிய கிழக்கிலிருந்து (புத்திரகாமேஷ்டி) யாகஞ்செய்யத்தொடங்கினான் (மலயத்துவஜபாண்டியன்.)

உதாத்தம் - அனுதாத்தம் - சொரிதம் என்பவற்றை முறையே எடுத்தல் - படுத்தல் - நலிதல் எனக்கொள்க. இவ்வகையாகச் சந்தேபதமுற வேதபாராயணஞ் செய்தலே முறையாகலின் “ உதாத்தவோசை யனுதாத்த சொரிதந் தழுவ வோதி ” என்றார். (அ)

விசுமாநில ஊர்திசையும் வேள்வியிடு சாலைப்
பசும்புகை படர்ந்தொரு படாமென மறைப்பத்
தகம் படு நெய்ப்பொரி சமித்தினெடு வானோர்க்
கசும்புபடு மின்னமுதி னாகுதி மடுத்தான்.

(இ-ள்.) யாகசாலையிலெழுந்த பசியபுகையானது பரவி, ஆகாயத்தையும் பூமியையும் அட்ட திசைகளையும் பரந்து ஒருபோர்வைபோல மறைக்க, குடங்களில் நிறைந்தநெய்யையும் பொரியையம் சமித்துகளையும், தேவர்களுக்கு ஊற்றெடுக்கும் இனிமையையுடைய அமுதம்போல ஆகுதியாகக் கொடுத்தான். எ-று. (க)

ஐம்முக னனாதிபர மாத்தனுரை யாற்று
னெய்ம்முக நிறைத்தழ னிமிர்த்துவரு மெல்லை
பைம்முக வராவணி பரஞ்சுடர் தனிப்ப
மைம்முக நெடுங்கண்ம வான்மனைவி நாண.

(இ-ள்.) ஐந்து திருமுகங்களை யுடையவனும் அநாதியானவனும் பரமாத் தனுமாகிய சிவபெருமானது திருவாக்காகிய வேதவழியால், நெய்யை யாகமுகத்தில் நிறைத்து, அவ்யாகாக்கினியானது சிகைவிட்டு (வலஞ்சுழித்து) எழும்போது, படத் தையுடைய சர்ப்பாபரணத்தையணிந்த சிவபெருமான் தனித்திருக்கவும், மைதிட்டிய நெடியகண்களையுடைய இமாசல மன்னன் மனைவியாகிய மேனையென்பவள் நாணமடையவும். எ-று.

சிவபெருமானுக்குரிய ஐந்து திருமுகங்கள்—ஈசானம்-தற்புருடம் - அகோரம் - வாமம் - சத்தியோஜாதம் எனப்படும். அவற்றுள், ஈசானமுகம் உச்சியிற் பொருந்தி வடகிழக்குத் திக்கை நோக்கும். தற்புருடம் கிழக்குத் திக்கை நோக்கும். அகோரம் - வாமதேவம் - சத்தியோஜாதமென்னும் மூன்று முகங்களும் முறையே தெற்கையும் வடக்கையும் மேற்கையும் நோக்கியிருக்கும். இதனை,

சைவசமயநெறி.

“ ஈசான முச்சிமுக மீசதிசை நோக்கியுறுந்

தேசார் புருடங்கீழ்த் திக்கு.

தெற்கு வடக்குமேற் பிக்குமுறை யானோக்குந்

தக்கவகோ ராதிமுகந் தான்.”—என்னுந் திருக்குறள்களானறிக்

ஜம்முகனெனக்கூறியது சதாசிவமூர்த்தியை.

தடாதகைப்பிராட்டியார் திருவவதாரப்படலம் உகஎ

தானெருத்தியே தணக்கு உமாதேவி புதல்வியாகவும் சிவபெருமான் மருக ராகவந் தவப்பலனால் அமையப்பெற்றுத் தருக்கெய்தி நின்றமைநீங்க, இப்பொழுது காஞ்சனமாலையும் அவ்வகைய அருட்செல்வம் அடையக் காலநேர்ந்தமை நோக்கி மேனை மனங்கூசுவளென்பார் “இமவான்மனைவிநாண” என்றார்.

இதுமுதல் பத்துப் பாடல்கள் ஒருதொடர். இதனால் தடாதகைப்பிராட்டியார் யாகாக்கினியினின்று திருவவதாரஞ் செய்தமை சொல்கின்றார். (க0)

வள்ளன்மல யத்துவச மீனவன் வலத்தோ
மள்ளமனை காஞ்சனை சுருங்கிய மருங்கு
றள்ளவெழு கொங்கைக டதும்பிமிர் தீம்பால்
வெள்ளமொழு கக்கரிய வேற்கணி டாட.

(இ-ள்.) ஈகையாளனாகிய மலயத்துவசுபாண்டியனது வலத்தோன் துடிக்கவும், (அவனது) பட்டமகிவியாகிய காஞ்சனமாலையின் சுருங்கிய இடையானது ஒளியும்படி பூரித்த கொங்கைகளினின்று தளும்ப நிமிர்ந்த மதுரமாகிய பால்வெள்ளம் ஒழுகவும், (அவனது) வேலாயுதம்போன்ற கருமையாகிய இடக்கண்துடிக்கவும். எ-று.

வள்ளல்—வளையாதுகொடுப்போன்.

மீனவன்—மீனக்கொடியுடையவன்—இதுபாண்டியர் மரபிரிகுரியது.

ஆடவருக்கு வலக்கண்ணும் வலத்தோளும் துடித்தலும், மாதர்கட்கு இடக்கண்ணும் இடத்தோளும் துடித்தலும் நற்சகுனமென்பார். (கக)

இவ்வுலக மன்றியுல கேழுமகிழ் வெய்தச்
சைவமுத லாயின தவத்துறை நிவப்ப
வெளவிய மறங்கெட வறங்குது கலிப்பத்
தெய்வமறை தூந்துபி திசைப்புல னிசைப்ப.

(இ-ள்.) இந்தப்பூலோகத்திலுள்ளவரோ யல்லாமல், பூலோகமுதலிய சத்தலோகங்களிலு முள்ளவர்களும் மகிழ்ச்சிகூரவும், சைவமுதலாயுள்ள தவநெறிக்குரிய உட்சமயங்கள் ஆறும் எழுந்தோங்கவும், பொருமைநிறைந்த பாவங்கெடவும், தருமங்களிப்பெய்தவும், தெய்வத்தன்மையுடைய வேதங்களும் தேவதூந்துபிகளும் அட்டதிசைகளிலும் ஒலிக்கவும். எ-று.

உலகேழு—பூலோகம் - புவலோகம் - சுவலோகம் - தவலோகம் - மகாலோகம் - சனலோகம் - சத்தியலோகம் என்பனவாம்.

சைவம்—பாசபதம்—மாவிரதம்—காளாமுகம்—வைரவம் - வாமம் என்பவையே உட்சமயம் ஆறு. அட்டதிசைகளையன்றி மேலுங் கீழுங் கூட்டித் திசைபத் தெனக் கூறுதலுமுண்டு. (கஉ)

மைம்மலர் நெடுங்கரை மங்கையர் நடிப்ப
மெய்ம்மன மொழிச்செயலின் வேறுபட லின்றி
யம்மதுரை மாநகரு ளாரக மகிழ்ச்சி
தம்மையறி யாதன தலைத்தலை சிறப்ப.

(இ-ள்.) மைதிட்டிய மெடிய கண்களையுடைய அரம்பாஸ்திரீகள் நிருத்தஞ் செய்யவும், அந்தப் பெருமைதங்கிய மதுரபுரியிலுள்ளவர்களுக்கு, மனம் வாக்குக் காயங்களின் செய்கைகள் தம்முள் ஒப்பநிற்க, (எழுந்த) மனக்கிளர்ச்சியானது தம்மை விழுங்கத் தனித்தனி மேலிட்டோங்கவும். எ-று.

“செயலின் வேறுபடலின்றி” என்றது மகிழ்ச்சிக்கடவிலமிழ்ந்தும் மனம் வாக்கு காயங்களின் செய்கைகள் ஒன்றுபட்டு நின்றலின் என்க. (கக)

மாந்தர்பயின் மூவறுசொன் மாநில வரைப்பிற்
நீந்தமிழ் வழங்குதிரு நாடது சிறப்ப
வாய்ந்ததமிழ் நாடர சளித்துமுறை செய்யும்
வேந்தர்களின் மீனவர் விழுத்தகைமை யெய்த.

(இ-ள்.) மானுடர் ஆராய்ச்சியையும் பதினெண்பாஷைகள் வழங்கும் பெரிய (பதினெட்டு) நிலங்களில், இனிய தமிழ் வழங்கும் அழகிய நாடானது சிறப்புற்றோங்கவும், ஆராய்ந்த அந்தத் தமிழ்நாடுகளை அரசுபுரிந்து மனுமுறை தவறாது நடத்தும் (சேர-சோழ-பாண்டிய) இராசர்களில், மீனக்கொடியேந்திய பாண்டியர்கள் மேன்மைத்தன்மையை யடையவும். எ-று.

ஆய்ந்த தமிழ் என்றது முதல் இடை கடை என்னும் மூச்சங்கத்தாரால் ஆராய்ந்த தமிழ் எனக் கொள்க. இது மூன் விளக்கப்பட்டுள்ளது. (கச)

நொய்தழு லெரிக்கடவு னேற்றபய நெய்தக்
கொய்தளி ரொனததழல கொழுதுபடு குண்டத
தைதவி ழிதழ்க்கமல மப்பொழு தலர்நதேதார்
மொய்தளிர் வினாக்கொடி முனைத்தெழுவ தென்ன.

(இ-ள்.) தீக்கடவுள் (தான் செய்த) தவப்பயனை இலேசாக அடையவும், நெருப்புக்கொய்த தளிப்போல (செந்நிறமுற்று) கொழுந்துவிட்டெரியும் யாகாக்கினியில் அழகிதாக இதழவிழ்ந்த தாமரை அன்றலர்ந்த நெருங்கிய தளிர்களும் மணமும் (நிறைந்த) ஒரு கொடிமுனைத்தெழுதல்போலவும். எ-று. (கடு)

விட்டிலகு சூழியம் விழுங்குசிறு கொண்டை
வட்டமதி வாய்க்குறு முயற்கறையை மானக்
கட்டியதி னாற்றிய கதித்தரள மாலே
சுட்டியதில விட்டொழுகு சூழ்கிரண மொப்ப.

(இ-ள்.) ஒளிவீசி விளங்கும் முத்துச்சூழியத்துட்பட்ட சிறிய உச்சிக்கொண்டையானது வட்டவடிவுவாய்ந்த சந்திரனிடத்துள்ள சிறிய முயற்களங்கத்தைப் போன்று விளங்கவும், அச் சூழியத்திற் கட்டித் தொங்கவிட்ட கிரணத்தையுடைய முத்துச்சரத்துடன் சேர்ந்துள்ள சுட்டியானது அச் சூழியமாகிய சந்திரனிடத்திலிருந்து பார்த்து சூழ்ந்த கிரணத்தை யொத்திருக்கவும். எ-று.

சூழியம் என்பதில் அம் சாரியை. சூழி = உச்சிக்கொண்டையணி. (கசு)

தீங்குதலை யின்னமுத மாட்டின்வழி சிந்தி
யாங்கிள நிலவொழுகு மாவல மின்ன
விங்குட லினம்பரிதி வெஞ்சுடர் விழுங்கி
வாங்குகடல் வித்துரும மாலையொளி கால.

(இ-ள்.) மதுரம் பொருந்திய மதலைச்சொல்லாகிய இனிய அமுதமானது மார்க்கத்து ஒழுகிஊற்போல, இனஞ்சந்திரிகை சிந்தும் முத்துவடம் பிரகாசிக்கவும், ஒளி மிகுந்த உருவத்தையுடைய பாலசூரியனது வெவ்விய கிரணத்தைத் தன்னகப் படுத்தி வளைவாகிய சமுத்திரத்திற்கேற்றிய பவளமாலே (ஒருபக்கலில்) ஒளிசெய்யவும். எ-று.

தடாதகைப்பிராட்டியார் திருவவதாரப்படலம். ௨௧௧

சிற்பிடை வளைந்தசிறு மென்றுகில் புறஞ்சூழ்
பொற்றிரு மணிச்சிறிய மேகலை புலம்ப
விற்பிரு மணிக்குழை விழுங்கிய குதம்பை
சுற்றிருள் கடிந்துசிறு தோள்வருடி யாட.

(இ-ள்.) சிறிய இடையைச்சூழ்ந்த மெல்லிய சிற்றுகடையின்புறத்து வளைந்துகூழ்ந்த பொன்னாலாகிய அழகிய இரத்தினங்கன்பதித்த சிறிய மேகலாபரணம் ஒலிக்கவும், ஒளியையுடைய அழகிய இரத்தினகுண்டலத்தைத் தன்னகப்படுத்திய குதம்பையானது சூழ்ந்த இருளைத்தூறந்து சிறிய தோளினைத் தடவி யாடவும். எ-று.

தெள்ளமுத மென்மழலை சிந்தவிள மூரன்
முள்ளொயி றரும்பமுலை மூன்றுடை ப தோர்பெண்
பின்னையென மூவொரு பிராயமொடு சின்று
ளெள்ளரிய பல்லுயிரு மெல்லுலகு மீன்றான்.

(இ-ள்.) இகழ்வில்லாத பல்வகைய லீவராசிகளையும், சமஸ்த லோகங்களையும் பெற்றருளிய உமாதேவியார், தெளிவாகிய அயிர்த்தம்போன்ற மென்மையாகிய குதலைச்சொல் தோன்றவும், புன்னகை யரும்புக்கூரியபற்கள் பிரகாசிக்கவும், மூன்று தனங்களையுடைய ஓர் பெண்குழந்தைவடிவாக, மூன்று பிராயத்துடன் விளங்கி நின்றனர். எ-று.

(௧௧)

அறுசீர்க்கழ்நெடி. லடி யாசிரியவிரும்பம்.

குறுந்தளிர்மெல் லடி கிடந்த சிறுமணி நூ புரஞ்சதங்கை குழறி யேங்க,
நறுந்தளிர்போ லரைந்துதளர் நடைபொ றுங் கி மழலையின நகையுந் தோன்
றப், பிறந்தபெரும் பயன்பெறுபொன் மாலையடி யி நுந்தொருபெண் பிள்ளை யானா, ளறந்தழுவு நெடுநின்றோர்க் கிடம்போகம் வீடளிக்கு மம்மை யம்மா.

(இ-ள்.) தளிர்போன்ற மென்மையாகிய சிறிய திருவடியின்பேரீற் சூழ்ந்து கிடந்த இரத்தினங்கள் பதித்த சிறுசிலம்பும் சதங்கைகளும் (தம்மூள்) கலந்து ஒலிக்கவும், நறிய தளிர் அசைதல்போலத் தளர்ந்த நடை நடந்து, மழலைச்சொல்லும் புன்னகையுந் தோன்றவும், பிறந்ததனாலாகிய பெரியபயனை (ஐப்பிறியிலேயே) பெற்ற காஞ்சனமாலையினது மடியில் ஒரு பெண் குழந்தையா யிருந்தருளினர்; தருமத்தைத் தழுவிய நன்னெறியில் நின்றவர்கட்கு இகபோசத்தையும், (சுவர்க்காதி) பரபோகத்தையும், மோகத்தையும் தந்தருளும் மீனாகியமையார். எ-று.

(௨௦)

செய்யவாய் வெளிறுது துணைமுலைக்கண் கருகாது ிசலபோ வீண்ட
மையவாய் மதர்த்தகருங் கண்பரவா தையிரண்டு மதிபற் தாங்கா
தையவா லிலைவருந்தப் பெருதுபெறு மகவையெடுத் துணைத்தான் மோந்தா
யெய்வாய் முத்தங்கொண் டின்புற்றான் முன்பெற்ற தோகை யன்னான்.

(இ-ள்.) செவ்விய வாயானது விளர்ப்பெய்தாமலும், இருதனங்களின் கண்கள் கருகாமலும், சேற்கெண்டைபோலும் (காதளவும்) வீண்ட மைதீட்டிய மதர்த்தகரிய கண்கள் பசுவாமலும், பத்துமாதங்கள் (பிண்டத்தை வயிற்றில்) சுமக்காமலும், அழகிய ஆலிலை (போன்ற வயிருனது) நோவப்பெருமலும் பெற்ற (ஐகந்தமாதாவாகிய) குழந்தையை, முன்பு (உமையைக் குழந்தையாகப், பெற்றமேனையை) யொத்த காஞ்சனமாலை (வாழி) எடுத்து (மார்போடு) அணைத்து (உச்சி) மோந்து பரிசுத்தமான வாயினால் முத்தமிட்டு இன்பத்தி லமிழ்தான். எ-று.

முன்பெற்ற தோகையன்னுள் என்றது இமாசலமன்னன் மனைவியாகிய மேனையும் உமாதேவியைப் புத்திரியாகப் பெற்றபொழுது கருப்பக்குறி தோன்றது பெற்று மகிழ்ந்தவனாகலின் என்க.

முலைக்கண்களைச் சூசுகமென்பர். பசுத்தல்-நிறம் வேறுபடுதல்.

உமையம்மையார் இமாசல புத்திரியாரானது

திருக்கையாலாகியில் சிவபெருமான் திருவோலக்கங் கொண்டெழுந்தருளியிருக்கையில், அவரது வாமபாகத்திலிருந்த பிராட்டியார் அச்சிவபெருமானை வணங்கி “தேவரீரைப் பணியாத தககன் புதல்வி யென்பதையும், அதனாலாகிய தாகையணி யென்னும் பெயரையும் அவனாற் போஷிக்கப்பட்ட உடலையும் இனிச் சகிக்க கில்லேன். ஆதலின் மாற்றியருளவேண்டும்” எனவேண்ட, சிவபெருமான் திருவுளத்தோர்ந்து “நம்மிடத்தன்புள்ள இமய பர்வதராசனும் நினைப்ப புத்திரியாகப் பெறுதற்பொருட்டு அவ்விமாசலத்துள்ள ஓர் தடாகத்தருகிற் பெருந்தவஞ் செய்கின்றனன். ஆதலின் நீ அவன்பாற் செல்க” எனப் பணிக்க, பிராட்டியார் சென்று அத்தடத்தில் அலர்ந்த ஓர் தாமரைத்தவிசுப்பேரில், பிள்ளைமைத் திருக்கோலங் கொண்டெழுந்தருளியிருந்தனர். அவ்விமோ பர்வதராசன் அதுகண்டு அடங்காமகிழ்ச்சிகொண்டு பாடிப் பணிந்து தனது அங்கையாற்றாங்கி அவ்வருமைக் குழந்தையைக்கொண்டு சென்று தனது மனைவி மேனையாரிடங் கொடுக்க, அவ்வம்மையார் மகிழ்வு மிகுந்து அக்குழந்தையை வாங்கிப் பாண்டி வளர்த்து வந்தனர். என்பதாம்-இதனை,

கந்தபுராணம் - பார்ப்பதிப்படலம்.

“கொடுத்தலுந் தொழுது வாங்கிக் கொற்றவ விவணின் பாங்கர் அடுத்ததெந் கெவனோ வென்னு வரசனா நிகழ்ந்த வெல்லா மெடுத்துணா செய்யக் கேளா வீசன தருளோ வென்னு வடுத்தவிர் கற்பின் மேனை மனமுற மகிழ்ச்சி கொண்டாள்.

சுரந்தன கொங்கை பாலுந் துண்ணென வொழுகிற் றெங்கும் பரந்தன பொடிப்பின் போர்வை படைதன தருளே யுள்ள நிரந்தன கவலை யாவு நீங்கின பவமுன் னுள்ள

சுரந்தன விமயத் தண்ணல் காதவி தனக்கு மாதோ”-என்பதனானிக. (1)

பனாயாதி விருப்பறிவு தொழிலாகி யுலகமெலாம் படைத்துக் காத்து வனாயாது துடைத்துமறைத் தருளியவை நின்றுந்தன் வடிவு வேறு யுனாயாதி மறைகடந்த வொருமுதல்வி திருமகளா யுதித்தற் கிர்த்தத் தனாயாளு மன்னவன்செய் தவமிதுவோ வதற்குரிய தவந்தான் மன்னே.

(இ-ள்.) பராசத்தி - ஆதிசத்தி - இச்சாசத்தி - ஞானசத்தி - கிரியாசத்தி (என்று ஐந்துசத்தி)களாகி எல்லாவயிற்களையுஞ் சிருட்டித்தும், இரட்சித்தும், முற்றுஞ் சங்கரித்தும், திரோபவித்தும், அனுக்கிரகித்தும், அந்த (பஞ்ச) சத்திகளினின்றும் தனது திருமேனி வேறாகி மறைகளையும் வேதங்களையும் கடந்து அதிதப்பட்ட சமானமில்லாத தலைவியாராகிய பிராட்டியார் தனக்குத் திருமகளாய் வதரிப்பதற்கு இப்பாண்டிநாட்டை அரசுசெய்யும் மயலயத்துவஜபாண்டியன் செய்ததவும் இவ்வனவுநா னென்று அளவிடற்பாலதோ? (அப்பிராட்டியார் அவதரிக்கும்) அதற்குரியதவும் அம்மலயத்துவஜ பாண்டியன் வடிவமே (அன்றிப் பிரிதில்லை.) எ-று.

“பனாயாதி விருப்பறிவு தொழிலாகி யுலகமெலாம் படைத்துக் காத்து வனாயாது துடைத்து மறைத்தருளி” என்பதை எதிர்பாரணிறப்பொருள் கோளாகக்-

தடாதகைப்பிராட்டியார் திருவவதாரப்படலம். ௨௨௧

கொண்டு கிரியாசத்தியாய்ப் படைத்தும், ஞானசத்தியாய்க் காத்தும், இச்சாசத்தியாய்ச் சம்ஹரித்தும், ஆதிசத்தியாய் மறைத்தும், பராசத்தியாய் அனுக்கிரகஞ் செய்தும் எனக் கூட்டிப் பொருள்கொள்க.

இறைவன் திருக்குறிப்பின்படி அக்கினிக் குஷ்ணம்போல அபின்னா பாவமாக விருக்கும் கருணையுருவாகிய சத்தியே பஞ்சகிருத்திய நிமித்தமாகக் கிருத்திய பேதத்தால் ஐவகைப்பட்டு நின்றவின் “பனாயாதி * * * துடைத்து மறைத்தருளி” என்றும், அவ்வாற்ஞ்சத்தியாக நிற்பதுமன்றி உருவும் அருவும்பரபோகமுங் கடந்து பேரொளியாய்நின்றவின் “அவை நின்றும் தன்வடிவுவேறாய்” என்றும், காரியவொலி பற்றியெழுங் காரண விகற்பங்களை வணாசெய்து அவை முற்றும் வியாபகமாய்விளங்குங் குடிவானந்த சத்தியாக நின்றவின் “உனாயாதி மறைகடந்த வொரு முதல்வி” என்றும் கூறினர்.

மனாதி என்றது மனம் வாக்கு காயங்கள்.

காரியவொலி - வைகரியாதி நால்வகையும், காரணவிகற்பம் விந்துநாத மெனவுங் கொள்க. (௨௨)

களளமா நெறியொழுதும் பொறிகடந்து கரணமெலாங் கடந்தா னந்த வெள்ளமாம் பரஞான வடிவுடையா டன்னன்பின் வெளிவந் தின்றோர் பிள்ளையா யவதரித்த கருணையுந்தன் மனாட்டிதவப் பேறுந் தேறான் பள்ளமா கடற்றாளைப் பஞ்சவர்கோ நெஞ்சத்துப் பரிவு கூர்ந்தான்.

(இ-ள்.) களளமாகிய மார்க்கத்திற் செல்லும் ஐம்பொறியுணர்வுக்கும் அப் பாற்பட்டும், (புறக்கரண அந்தக்) கரணங்கள் எல்லாவற்றிற்கும் அப்பாற் பட்டும், பேரின்பப் பெருக்காகிய பரஞானமே திருமேனியாக வுடைய உமாபிராட்டியார் தனது அன்பின் மிகுதியால் (தனக்கோர் திருமகளாய் யாவருக்கும்) புலப்படவந்து இப்பொழுது ஓர் பிள்ளைமைத் திருக்கோலமாய் அவதரித்தருளிய திருவருளையும், தனது மனைவியான காஞ்சனமாலையின் தவப்பலனையுந் தேருதவனாகி, ஆழமாகிய பெரிய கடல்போன்ற (பரந்த) சேனையையுடைய மலயத்துவஜபாண்டியன் தன் மனதில் துன்பமிருந்தான். எ-று.

மனாட்டி - மணவாட்டி என்பதன் மருஉ.

களளமா நெறியொழுதும் பொறிகடந்து (உம்) கரணமெலாங் கடந்து (உம்) என இவ்விருண்டிடத்தும் எண்ணும்மைகள் விகாரத்தால் தொக்கன.

மலயத்துவஜன் பரிவுகூர்ந்த காரணம் வருஞ் செய்யுளானறிக. (௨௩)

மகவின்றிப் பலபகல்யான் வருந்தியருந் தவம்புரிந்தேன் மைந்தற் பேறு தகவிந்த மகஞ்செய்தே னதுவுமொரு பெண்மகவைத் தந்த தந்தோ முகவிந்து நிலவொழுக வருபெண்ணு முலைமுன்றாய் முகிழ்த்த மாற்றார் நகவந்த தென்னேயோ வென்றுவகை யிலனாகி நளியு மெல்லை.

(இ-ள்.) சந்தானமில்லாது யான் பலகாலம் வருந்தி ஆற்றற்கரிய அருந்த வங்களைச் செய்தேன். (அத்தவங்களும் எனது மனவிருப்பின்படி அப்புத்திரப்பேற்றி னைத்தராமையால்) புத்திரப் பேறுதர இந்தப் புத்திர காமேஷ்டியாகஞ் செய்தேன். அவ்யாகமும் (யான் விரும்பியபடி ஆண்குழந்தையை யளிக்காமல்) ஒரு பெண்குழந் தையைப் பிரகாசித்தது ஐயோ முகமாகிய சக்திராவிட மிருந்து (புன்னகையாகிய) நிலவு மிந்த அவதரித்த அந்தப் பெண்குழந்தையும், தனங்கள் மூன்றாக அரும்பிப்

பகைவாசிரீக்க அவதரித்தது. (இது நாம்செய்த தவத்தும் யாகத்தும் குறைவு) யாதோ வென்று சந்தோஷமில்லாதவனாய் மலயத்துவஜ பாண்டியன் வருந்துங்காலத்தில்த்.

மலயத்துவஜன் பலவகைப் பேறுமுடையவனுயிருந்தும் மகப்பேரென்றே குறைவுற்றமையின், அதனைத்தீர்ப்பான் கருதிப் பன்னெடுங்காலம் அருந்தவம்புரிந்தா னாகலின் “மகவீன்றிப் பல பகல் யான் வருந்தியருந் தவம்புரிந்தேன்” என்றும், புத் திர காமேஷ்டியாகஞ் செய்தால் அபபேற்றினை யடையலாமென்று இந்திரன் கூறிய வண்ணம் யாகஞ் செய்தானாகலின் “பைந்தற்பேறு தகவிந்த மசஞ்செய்தேன்” என் றும், அவ்வாறு செய்த யாகத்தில் ஆண்குழந்தை அவதரியாமல் அன்னையார் பெண் மகவாக அவதரித்தமையின் “அதுவுமொருபெண்மகவைத்தந்தது” என்றும், அவ்வா று தோன்றிய பெண்குழந்தையோ அதிருபசவுந்தர்யமாக விளங்கியும் மும்முலைப் பெண்ணாகிச் சத்துருக்கள் ஏளனஞ்செய்யத் தோன்றியதே யென்பார் “முகவிந்து நிலவொழுக வருபெண்ணு முலைமுன்றாய் முகிழ்த்து மாற்றார் - நகவந்த தென்னே யோ” என்றும், இந்தச் செயலால் மனஞ் சகியாது நின்றானெனக் குறிக்க “அந் தோ” என்றும், இவ்வாறு மனம் வருந்தினு னென்டார் “உவகையிலனுகநலியு மெ ல்லை” என்றுங் கூறினர்.

அந்தோ என்பது இரக்கக்குறிப்பிடைச்சொல். இது சிங்குளச்சொல் என் பார். என்னேயோ என்பதில் உள்ள ஏகாரம் ஐயப்பொருளிலும், ஓகாரம் இரக்கப் பொருளிலும் நின்றன. (உச)

மனனவநின் நிரமகட்டு மைந்தர்போற் சடங்கனைத்தும் வழாது வே தஞ், சொன்னமுறை செய்துபெயர் தடாதகையென் றிட்டமுடி சூட்டு வா யிப், பொன்னையா டனக்கிறைவன் வடமபொழுதோர் முலைமறையும் புந்தி மாழ்கே, லென்னவர னருளாலோர் திருவாக்கு விசமபிடைநின் றெழுந்த தன்றே.

(இ-ள்.) அரசனே! உனது திருமகளுக்குப் புதல்வர்களுக்குச் செய்யுஞ் சடங்குபோலச் சடங்குகள் எல்லாவற்றையும் வேதம் விதித்த கிரமப்படி செய்து, தடாதகையென்று நாமகரணஞ்செய்து முடிசூட்டக்கடவாய். இந்தப் பொன்போ லும் (அரிய திருவுரு வாய்ந்த) பெண்ணுக்கு நாயகன் வருங்காலத்திலே (இடையிலு ள்ள) ஒரு தனம் மறைந்துபோகும் (அதுவிஷயமாக நீ) மனங்கலங்காதே யென்று, சிவபெருமானது திருவருளினாலே ஓர் அசிரி ஆகாயத்திலிருந்து தோன்றியது.

அவ்வாக்குச செவிரம்ப வன்புவகை யகநிரமப வகில மெல்லா மெய்வாக்கு மனமொன்ற விழிவாக்கும் புனளிர்மப விமலந் போற்றி நெய்வாக்கு மகநிரப்பி யெழுந்துமனை யொடுஞ்சாலை நீதநி ரண்டு கைவாக்கு மிபங்கலிப்பக் கடிமாட மனைபுகுந்தான் கழற்கால் வேந்தன்.

(இ-ள்.) அவ்வசிரீ தனது செவியில் நிரம்பவும், அன்பும் சந்தோஷமும் தனது மனதில் நிரம்பவும், மனம்வாக்கு காயங்கள் ஒரு வழிப்படவும், கண்களான வை சிந்தும் ஆனந்த பாட்பமானது மார்பக முழுவதும் நிரம்பவும், வீரகண்டாமணி தரித்த மலயத்துவஜ பாண்டியன் சோமசந்தரப் பெருமானைத் தோத்திரஞ்செய்து, நெய்யைச் சொரிந்து செய்யும் பூரணகுதி செய்துமுடித்து, தனதுமனைவியாகிய காஞ் சன மாலையுடன் எழுந்து யாகசாலையை விலகி, இருகரங்களால் தாக்கப்படும் பல வா ங்சியங்கள் ஒலிக்க, காவல்பூண்ட தனது அரண்மனையிற் சென்றான். எ-று.

பூரணகுதி யென்றது யாகஞ்செய்வோர், யாகத்தினிழையில்தொடருமிதமான நெய்யை யாசாக்கினியிற் பெய்து செய்யும் ஓர் கிரியை.

த்டாதகைப்பிராட்டியார் திருவவதாரப்படலம். ௨௨௩

“இரண்டை கைவாக்குமியம்” எனக் கூறியதனுனை பறைமுதலிய தோற்கருவிகளையன்றி அதற்றினமாகிய ஏனையவுங் கொள்க. அவை தோற்கருவி - தொளைக்கருவி - நரம்புக்கருவி - ஸஞ்சக்கருவி - என நால்வகைப்படும். அவற்றுள் பேரிகை முதலியன தோற்கருவி யென்றும், வேயங்குழல் முதலியன தொளைக்கருவி பென்றும், வீணைமுதலியன நரம்புக்கருவி யென்றும், தாளமுதலியன கஞ்சக் கருவியென்றுங் கூறப்படும். இவை நான்குடன் கண்டத்தாற் பாடுதலை மீட்டற்றுக் கருவியெனக் கொண்டு ஐந்தெனவும் ஒருசாரார் கூறுப.

இரண்டை வாக்கும் என்பதற்கு இருபக்கத்திலும் எனப் பொருள்கூறுதலும் பொருந்தும். வாக்கு-எதிரீடல்லாதது; பக்கமென்பது பொருள். (௨௬)

முரசதிர்ப்ப மங்கலங்கொண் டெதிர்வருவார் முகத்துவகை முறுவல் பூப்ப வரசிருக்கு மண்டபம்புக் கினிதமர்ந்து கனகமழை யான்ற கேள்வி விரசிருக்கு மறைபவர்கைப் பெப்தெவர்க்கு மம்முறையால் வெறுப்ப நல்கிப் பரசிருக்குங் கரதலத்தெம் பரன்கோயி னனிதிறப்புப் பல்க நல்கா.

(இ-ள்.) பேரிகைகள் ஒலிக்கவும், (அஷ்ட) மங்கலங்களைத் தாங்கி எதிரே வருகின்ற (பார்ப்பன) மாதர்களது முகத்திற் சந்தோஷ நகையாகிய புன்னகை யரும் பவும், அரசியல் நடத்துங் கொலுமண்டபத்திற் பிரவேசித்து இனிதாக வீற்றிருந்து நிறைந்த கேள்வியமைந்த வேதியரது கரங்களாகிய வினாநிலங்களில், சுவர்னமாகிய மழையைப் பொழிந்து (மற்ற) எல்லோருக்கும் அவ்வகையே (ஆசையானது) வெறுக்கும்படி கொடுத்து, மழுப்படை தாங்கிய திருக்கரத்தையுடைய எமது இறைவராகிய சோமசுந்தரக்கூடவுளது திருக்கோயிலில், செல்வமிக்க திருவிழா முதலியவை அதிகமாய் நடக்க (வேண்டிய பொருளை) கொடுத்து. எ-று.

இதுமுதல் ஐந்துபாடல்கள் குளகம்.

அஷ்டமங்கலங்கள் சாமரம் - பூரணகும்பம் - கண்ணாடி - தோட்டி-முரசு - விளக்கு - கொடி-இணைக்கயல் எனப்படும். தோட்டி - முரசு - கொடி - இணைக்கயல் இந்நான்கையும் விலக்கி இடபம் - சீவற்சம் - சங்கு - சுவத்திகம் என நான்கையுங் கொள்வது முண்டு. சீவற்சம்-குழந்தையை யிடையில் வைத்திருக்கும் ஓர் பெண்வடிவம். சுவத்திகம் - மண்டபரூபம். (௨௭)

சிறைவிடுமின் சிறைக்களமுஞ் சீத்திடுமி னேழாண்டு தேயத் தீட்டு மிறைவிடுமி னயல்வேந்தர் திறைவிடுமி லிறைநிதிய மீட்டு மாயத் துறைவிடுமி லையமு மறப்புறமும் பெருக்குமெனத் தொழானாக் காய்ந்த கறைவிடுமின் னயில்வேலான் வள்ளுவனைக் கூப்பாசங் கறங்கச் சாற்றி.

(இ-ள்.) பகைவனைக்கொன்ற உதிர்ந்தோய்ந்த ஒளிபொருந்திய கூரிய வேலைத்தாங்கிய மலயத்துவாழ் பாண்டியன் காவல் செய்துள்ளவர்களை விடுதலை செய்யுங்கன். சிறைச்சாலையையும் அழித்துவிடுங்கன். குடிகளிடத்து வாங்கும் வரிப்பணத்தை ஏழுமுகவும் வாங்காது விடுங்கன். மறுபுலமன்னர் அனுப்புங் கப்பங்களை வாங்காது விடுங்கன். மிகுதியாகிய பொருளைச் சேகரிக்குஞ் சுங்கத்துறையை நீக்கிவிடுங்கன். தேவாலயங்களையும் அறச்சாலைகளையும் பெருகச் செய்யுங்களென்று, வள்ளுவனை யழைப்பித்துப் பேரிகை யறையைக் கட்டலாயிட்டு. எ-று.

வள்ளுவன்-ஒருசாதியான். பறையறைவோ னெனவுஞ்சிலர் கூறுவர். (௨௮)

கல்பாண மணிமெனலி வேந்தனாயுங் கால்யாப்புக் கழலநீத்துக், கொல்யானைப் பரிநெடுத்தே ரரசரிமைத் தொன்முறையாற் கொடுத்தும் போக்கிப்,

பல்லாருங் கொள்கவெனப், பண்டாரந் தனைத்திறந்து பசும்பொன் னாடை,
வில்லாரு மணிகொடும்பூண் வெறுக்கைமுத லெனைப்பவளும் வெறுப்ப லீகி.

(இ-ள்.) பொன்னாற்செய்த இரத்தினங்கள் பதித்த கிரீடமணிந்த (பணை) மன்னர்களையும் விலங்குகளைத் தறித்து, கொல்லும் யானைகளையும் குதிகைகளையும் நெடிய தேர்களையும் (அவரவர்கட்குரிய) அரசிய லுரிமைகளையும் பண்டைய முறைப்படி கொடுத்து (அவரவர்களது தேசங்களுக்குப்) போக விடையளித்து விடுத்து, பலருங் கொள்ளக்கடவொன்று பொக்கிஷத்தைத்திறந்து பசிய பீதாம்பரங்களும் பிரகாசம் பொருந்திய ரத்தினங்கள் பதித்த வளைவாகிய ஆபரணங்களும் பொற்கட்டிகளும், முதலாகிய ஏனைய பல பொருள்களையும் (அவரவர்) மனம் வெறுப்பக்கொடுத்து.

கொடும்பூண் - வளைந்த வடிவாகச் செய்த ஆபரணம். சந்திரரம் முதலியன.

கழலந்த - ஒரு சொல்.

இ

(உ.உ.)

தூமரபின் வருபெருமங் கலகவிகட் கிருநிதியர் துகில்பூண் பாய்மா
காமர்கரி பரித்தடந்தேர் முதலாய பலபொருளுங் களிப்ப நல்கிக்
கோமறுகு களிதூங்கச சண்ணமொடு மெண்ணெய்விழாக் குளிப்ப நல்கி
மாமதூரா நகரன்றி மற்றுமுள நகரொங்கு மகிழ்ச்சி தூங்க.

(இ-ள்.) நல்ல மரபில்வந்த பெரிய மங்கலப் பாடகர்களுக்குப் பெரிய செல்வமும், வஸ்திரமும், ஆபரணமும், குதிகையும், அழகிய யானையும், குதிகாபூண்ட அகன்ற தேரும், ஆகிய இவை முதலிய பலபொருள்களையும் களிப்பு மிகக்கொடுத்து, இராஜவீதிகளறி களிப்பு மீக்கூர வாசனைப் பொடிகளோடும் எண்ணெய்ச் சிறப்பையுங் குளிக்கும்படி கொடுத்து, பெரிய மதுராபுரியேயல்லாமல் வேறும் உள்ள எல்லா நகரங்களிலும் (இவ்வண்ணஞ் செய்தலால்) மகிழ்ச்சி மீக்கூரவும். ஏ-று. (கூ0)

இவ்வண்ண நகர்களிப்ப விறைமகனுங் களிப்பெய்தி யிறைவர் சொன்ன வவ்வண்ணஞ் சாதமுதல் வினைநிரப்பித் தடாதகையென றழைத்துத் தேவி மெய்வவண்ண மறையுணரா விறைவிதனை மேனைபோன் மேனா னோற்ற கைவவண்ணத் தளிர் தீண்டி வளர்ப்பவிய வான்போலக் களிக்கு நாளில்.

(இ-ள்.) இவ்விதமாக மதுராபுரியிலுள்ளோர் மகிழ்வெய்தும்படி மலயத்துவஜ பாண்டியனும் மகிழ்வெய்தி, சோமசுந்தரப் பெருமான் (அசுரீரியாகத்) திருவாய்மலர்ந்தருளியபடி சாதகரும் முதலிய சடங்குகள் யாவையுஞ் செய்துமுடித்து, தடாதகை எனத் திருநாமமு யிட்டழைத்து, உண்மையாகிய சந்தவிகற்பங்களையுடைய வேதங் களு மழியாத உமாதேவியானா, காஞ்சனமால இமவான் மனைவியாகிய மேனமுற் காலத்தில் வளர்த்ததுபோல, முன்னாளில் தவஞ்செய்த கைகளாகிய நிறம்வாய்ந்த தளிர்களைப் பரிசித்து வளர்க்க, பரவதராசனைப்போலக் களிகூருங்காலத்தில். ஏ-று. (1)

திருந்தாத விளங்குதலை யாயமொடு புறம்போந்து கிரூர்க்குச் சிற்றில்
விருந்தாக மணற்சிறுசோ றட்டெய்வரை யுரங்கிழித்த வேளும் வாய்வைத்
தருந்தாத விளமுலைவாய் வைத்தருந்தப் பரவைதனைக் களித்தும் போதில்
வருந்தாதை யண்டமெலாஞ் சிற்றிலிழைப் பாளாய்க்கு மகிழ்ச்சி செய்தாள்.

(இ-ள்.) ஓசை நிரம்பாத இளமைதங்கிய குதலைச் சொற்களையுடைய பெண்கள் கூட்டத்துடன் வீதியிற்சென்று சிறுவீடு (கோலி) சிறுமியர்கட்கு விருந்தாக மணலாகிய சிறு சோற்றைச் சமைத்தும், கிரவுஞ்ச கிரியின் மார்க்கத்தினை முருகப் பெருமானும் வாய்வைத்துண்ணாத இளந்தனத்தை வாய்வைத் துண்ணும்படி பதுமைக்குக் கொடுத்தும், தாமமாமலரில் வாசஞ்செய்யும் பிரயதேவன் (வருத்த) அண்டங்

தடாதகைப்பிராட்டியார் திருவ்வதாரப்படலம். உஉரு

கள் எல்லாவற்றையும் (கினைப்பு மாத்தினாயில்) சிறு வீடாகச் சமைக்கும் பிராட்டியார் தமது தாயாகிய காஞ்சனமலைக்கு மகிழ்வு மிகச் (சிறுவியோட்டு) செய்தருளினார். எ-று.

குமாரக்கடவுளை யின்றருளியுங் கன்னியாயிருத்தலின் “இளமுலை” என்றார்.

வரைபுரங்கிழித்தவேள் என்றது.

கிரவுஞ்சன் என்னும் அசுரனொருவன் மலைவடிவாக நின்று, அவ்வழிவரும் முனிவர் பலரையும் மாயையால் வழிதெரியவொட்டாமல் மலக்கித்துண்டிபுறுத்தி வந்தான். அப்படியிருக்கையில் அகத்தியமுனிவர் சிவாக்கினைப்படி தென்றிசை நோக்கிச் செல்லுகையில் அம்மலைவழிவர, முதலிற் சிறிது தூரம் வழிபோற் காண்பித்து, பிறகு அதனைமறைத்து வேறுவழிதோன்றச்செய்து கடைசியில் வந்தவழியுஞ்செல்ல வேண்டிய வழியுந் தெரியவொட்டாமல் மயக்க, அகத்தியமுனிவர் இவனோ ரசுரனென்றுணர்ந்து தமது ஞான திருவடினால் வழியுணர்ந்து மலைவடிவா யுள்ளவனை நோக்கி “கொமயோனே ! நீ யிம்மலையுருவாகவே நின்று ஸ்ரீ குமாரக்கடவுளாது வேற்படையா லழியக்கடவாய்.” என்றுசபித்து, தென்றிசை நோக்கிச் சென்றனர். அம்மலையில், ரூபன்மனது இனைய தம்பியாகிய யானைமுகங்கொண்ட தாரகாசுரன் வாசஞ்செய்திருந்தனன். ஸ்ரீ முருகக்கடவுள் ரூபம்ஹரா நிமித்தமாக அவ்வழி வருகையில் தாரகனை யெதிர்த்துப் போர்புரிந்து அவனது மாயைகளை விலக்கிச் சத்தியாகிய வேற்படையைச் செலுத்த, அது தாரகாசுரனையும் அவன் வாழ்ந்திருந்த கிரவுஞ்சகிரியையும் மாய்த்தது. இதனாற் கிரவுஞ்ச னிறந்தானென்பது. இதனை,

கந்தபுராணம் - தாரகன் வதைப்படலம்.

“தாரகன் மார்பமென்னுந் தடம்பெரு வரையைக் கீண்டு

சீரிய கிரவுஞ் சத்திற் சேர்ந்துபட் டிருவிச் சென்று

வீரமும் புகழும் கொண்டு விளங்கிய தென்ன வங்கட்

சோரியுந் துகளு மாடித் துன்னென மீண்ட தன்றே” என்பதனானறிக.

தீட்டுவா ளிரண்டனைய கண்களிப்பத் தோழியர்க்குத் தெரிய வாடிக் காட்டுவா ளெனக்கழங்கு பந்துபயின் மம்மனையுங் கற்றுப் பாசம் வீட்டுவாண் மேலொடுகீழ் தள்ளவெமை வினைக்கபிறு விக்கி யூசலாட்டுவாள் காட்டுதல்போ லாடினா னித்திலத்தாம் பசைத்த ஆசல்.

(இ-ள்.) (அடியார்க்குப்) பாசவீக்கத்தைப்போக்கி யருளும் பிராட்டியார், தீட்டிய இரண்டு வானாயுதங்கள்போன்ற இருகண்களுங் களிகூரத் தோழிப் பெண்கட்கு ஆடிக்காட்டுகின்றவரைப்போல, கழங்காடலையும் பந்தா டிலையும் பழகி, அம்மனையாடிலையும் கற்று, மேலுலகுக்கும் கீழுலகுக்கும் போக்குவரவு செய்ய எங்களை இருவினைகளாகிய கயிறுகளாற் பிணித்து ஊசலாட்டிம் அப்பிராட்டியார் (இங்கு அதனை) ஆட்டிக் காட்டுவார்போல முத்துவடம் பூட்டிய ஊசலாடினார். எ-று. (நக)

இம்முறையாற் றுயர்க்குந் தோழியர்க்கு மகத்துவகை யீந்தா ளாகியம்முறையாற் றுதைக்கு மகத்துவகை யீலா ளா யாத்த வாய்மைச் செம்மறையா ரணமுதன லீரொட்டுக் கலைமுழுதாற் தெளிந்தா ளந்த மெய்ம்மறையார் கலையனைத்து மேகலையா மருங்ககைத்த விமலை யம்மா.

(இ-ள்.) இவ்விதங்களால், தாயாகிய காஞ்சனமலைக்கும் தோழிமாருக்கும் மனதில் (ஆரா) மகிழ்வளித்தருளி, அவ்விதமாகத் தந்தையாகிய மலயத்துவஜ பான்டியனுக்கும் மனதில் (ஆரா) மகிழ்வளித்தருள, உண்மைவாக்கியமாகிய திரிபில்

லாத வேதமுதலிய அறுபத்துநான்கு கலைகளையும் முற்றும் (ஐயம்-திரிபு அநியாணமயகல) அறிந்தனர் ; அந்த வண்மையாகிய வேதமுதலிய நிறைந்த அந்த (அஃகுத்து நான்கு) கலைகள் யாவையும் மேகலாபரணமாக இடையில் கட்டிய அப்பிராட்டியார்.

மேகலை யென்பது முன் விளக்கப்பட்டுள்ளது.

(௬௪)

சொல்வாய்மைக் கலைத்தெளிவு முழுமதியைப் பிளந்திருபாற் சொருகியன்ன பல்வாய்மைக் கடகரிதேர் பரியுகைக்குந் திறனுமழற் பகழி தூர்க்கும் வில்வாள்வச் சிரமுதற்பல் படைத்தொழிலுங் கண்டிளமை விழுங்குமூப்பிற் செல்வாய்மைத் திறலரசன் திருமகட்கு முடிசூட்டுஞ் செய்கை பூண்டான்.

(இ-ள்.) உண்மைச் சொற்களா லமைந்த நூலின் தெளிவையும், பூரணசந் திரனைப் பிளந்து இருபுறத்திலுஞ் சொருகிவைத்ததுபோன்ற தந்தங்களையும் பொருந் திய கருநிறத்தையும் மதத்தையு முடைய யானையையும், சேனையும், குதிரையையும் நடத்தும் பாகுபாட்டையும், தீப்போலச் சுடும் அம்புகளைச் செலுத்தும் வில்லும், வா ளும், வச்சிராயுதமுமுதலிய பல ஆயுதத் தேர்ச்சியையும் பார்த்து, இளமை கழிந்த வார்த்திப்பப்ருவத்திற் செல்லும் உண்மையாகிய வெற்றி வாய்ந்த மலயத்துவஜபரூண் டியன் (தனது) புத்விரியாருக்கு மகுடஞ் சூட்டுஞ் செய்கையிலமைந்தான். எ-று.

சாஸ்திரப்பயிற்சியும், கஜாருட இரதாருட அசவாருடங்களும், அஸ்திர சஸ்திரப் பிரயோகங்களும் தடாதகைப் பிராட்டியாருக்குக் கைவந்தமை கண்ட மல யத்துவச பாண்டியன் தனது புதல்விக்கு மகுடாபிஷேகஞ் செய்ய எத்தனித்தான் என்பது கருத்து.

“சொல்வாய்மைக் கலைத்தெளிவு” என்றதை “வாய்மைசொல் கலைத்தெ ளிவு” என்று மாற்றிக்கொள்க. “முழுமதியை * * * கடகரி” என்றதை “முழுமதி யைப் பிளந்து இருபாற் சொருகியது அன்ன பல் வாய் மை கடம் சரி” எனப் பதப் பிரிவு செய்துகொள்க.

முழுமதி-சோடசகலைகளுடன் கூடிய சந்திரன். எனவே பெர்ளனமிச் சந் திரன் அல்லது பூரணச்சந்திரன் என்க.

(௬௫)

முடிகவிக்கு மங்கலநாள் வளையறுத்துத் திசைநோறு முடங்கல் போக்கிக் கடிசெழுதார் மணிமௌலிக் காவலரை வருவித்துக் காவல் சூழ்ந்த கொடியணிமா நகரொங்கும் விழாவெடுப்ப வழகமைத்துக் குன்ற மன்ன தொடிகெழுதோட்சுமதிதிரு மணத்தினுக்கு வேண்டுவனசூழ்ந்துசெய்தான்.

(இ-ள்.) மலைபோன்ற வாகுவலய மணிந்த தோளையுடைய சுமதி யென்னும் மந்திரி, மகுடஞ் சூட்டுஞ் சுபதினத்தைத் தீர்யாளித்து, திக்குகடோறுந் திருமுக மணப்பி வாசனையிருந்த மலர்மலை யணிந்த அழகிய கிரீடந்தரித்த மன்னர்களை வரு வித்து, அரண் புடைசூழ்ந்த கொடிகட்டிய பெரிய மதுராபுரியிலுள்ளோர் யாவரும் (தத்தம் வீடுகள் தோறும்) சிறப்புச்செய்ய அலங்காரஞ் செய்வித்து, (தடாதகைப் பிராட்டியாரது) திருமகுடாபிஷேகமகோற்சுவத்திற்கு வேண்டிய ஆயத்தங்களை (இன் னின்னவென்று) ஆலோசித்து (குறைபாடின்றி)ச் செய்து வைத்தான். எ-று.

சுமதி - பாண்டிமன்னனது முதன் மந்திரி.

காவல் = அரண். அஃது மலை - காடு-மதில் - நீர் என நாவ்வகைத்து. மகுடா பிஷேகமும் மங்கலசுரமாகவின் திருமணம் என்றார்.

(௬௬)

மங்கலநூ ரியமுழங்க மால்யாண யுச்சிமிசை வந்த பூத கங்கைமுத் ஸொன்பதுதீர்த் தமுசிரப்பிக் கதிர்விடுபொற் கடம்பு சித்துப்

தடாதகைப்பிராட்டியார் திருவந்தார்ப்படலம். ௨௨௭

புங்கவனா மந்திரத்தீ வளர்த்தமுத மருத்தியெரி பொன்றை செய்த
சிங்கம்ணி யாதனத்தை நேசித்துப் பூசித்துத் தெய்வ மேத்தி.

(இ-ள்.) மலபீத்துவச பாண்டியன் மங்கலவாத்தியங்கள் ஒலிக்க, மதமயக் கத்தையுடைய (பட்டத்து) யானையின் மத்தகத்தின்பேரில் வைத்துக்கொண்டுவந்த புனிதமாகிய கங்கைமுதலிய நவதீர்த்தங்களையும் நிறைத்து, கிரணங்களைச் சிந்துகின்ற பொன்னாலாகிய கும்பத்தைப் பூசைசெய்து, மந்திர விதிவழாத வேள்விசெய்து தேவர் களை அலியுணவு உண்பித்து, பிரகாசிக்கின்ற பொன்றைசெய்து அமைத்த இரத்தின மிழைத்த சிங்காதனத்தை அன்புகொண்டு பூசைசெய்து (அவ்வாதனத்திற்குரிய) அதி தேவதையைப்பணிந்து. எ-று.

“ புங்கவனா மந்திரத் தீவளர்த்தமுத மருத்தி ” என்பதை “ மந்திரத்தீவள ர்த்து, புங்கவனா அமுதம் அருத்தி ” என அன்வயஞ் செய்க. நவதீர்த்தங்கள் கங்கை- யமுனை - சரசுவதி - நருமதை - காவேரி - குமரி - கோதாவரி - துங்கபத்திரி - தாமிர பாணி. தெய்வமேற்றி எனவும் பாடம். ஏற்றல் = ஆவாகனஞ் செய்தல். (௩௭)

திருமுடியை மதயானை மிசைவைத்து நகராவலஞ் செய்து பூசித் தருமலரியார் சுடிகையிழைத் தாடகத்தாற் குயிற்றியதோ னாவாய் நாகம் பெருமணிரீன் படம்பரப்பி மிசைகனிப்ப வச்சிங்க பீடத் தேற்றிக் குருமணிவா ணகையிலைக் கும்பத்துப் புண்ணியநீர் குளிர வாட்டி.

(இ-ள்.) அழகிய கிரீடத் த மதம்பொழிகின்ற (பட்டத்து) யானையின்பே ரில் வைத்து நகரைப் பிரதக்ஷிணஞ்செய்து பூசைசெய்து, விலையேற்பெற்ற இரத்தி னங்களாற் சூட்டுச்செய்து, ஆடகப்பொன்றை செய்தமைந்த ஒரு ஐந்தலை நாகமானது பெரிய மணிகள் பதித்த நெடிய படத்தை மேலே பரப்பி நிழல்செய்ய, நிறத்தங்கிய முத்துப்போன்ற வெள்ளிய பற்களையுடைய தடாதகைப் பிராட்டியாரை அந்தச் சிங் காதனத்தில் எழுந்தருளச்செய்து, குடங்களில் நிறைந்த புண்ணிய (தீர்த்தங்களாகிய நவ) தீர்த்தங்களால் (அவரது திருமேனி குளிர) திருமஞ்சனஞ்செய்திற்று. எ-று.

ஆடகம் - நால்வகைப்பொன்னில் ஒன்று. சுடிகை = உச்சிக்கொண்டை. மயில் - உவமையாகு பெயர்; மயிலின் சாயலை யுடையாளென்பது பொருள். (௩௮)

புங்கவர்மந் தாரமழை பொழியவருந் தவராக்கம் புகலத் தீத்பவப் பங்கயமென் கொம்பனையா ராடமுனி பன்னியாபல லாண்டு பாட மங்கலனா ரியமுழங்க மறைதழங்க மாணிக்க மகுடஞ் சூட்டி யெங்கருணைப் பெருமாட்டிக் கரசமைச்சர் பணியுநதன் னிறைமை நல்கா.

(இ-ள்) தேவர்கள் மந்தாரபூஷமாரி வருஷிக்கவும், அரிய தவத்தையுடைய முனீவர்கள் (ஒரு பக்கலில்) ஆசீர்வசனஞ் சொல்லவும், தெய்வத்தன்மையுடைய தா மணம்லர்ந்த மெல்லிய பூங்கொம்பையொத்த அரம்பாஸ்திரிகள் (ஒரு பக்கலில்) நடிக்கவும், முனிபத்தினிகள் (ஒரு பக்கலில்) பல்லாண்டு பாடவும், மங்கலவாத்தியங்கள் (ஒரு பக்கலில்) ஒலிக்கவும், வேதங்கள் (ஒரு பக்கலில்) முழங்கவும், எமதுகருணையை யுடைய தடாதகைப் பிராட்டியாருக்கு இரத்தினம் பதித்த கிரீடஞ்சூட்டி, அரசர்களுந் மந்திரிகளுந் பணியத்தக்க தனது அரசரிமையைத் தந்து. எ-று. (௩௯)

பாலையை மதிக்கவிகை மிசைநிழற்ற மதிகிரணம் பரப்பி யன்ன கோலமணிக் கவரிபுடை யிரட்டமலர் மழைதேவர் குழாங்க றேற்றக் காலையிளங் கதிரகயிலை யுதித்தெனவெண் கடாயானைக் கழுத்தில் வேப்ப மாலைமுடிப் பெண்ணரசை மங்கலனா ரியமுழங்க வலஞ்செய் வித்தான்.

(இ-ள்.) பால்போன்ற (வெண்மைதங்கிய) சந்திரவட்டக்குடை (ஒரு பக்க வில்) மேலே நிழலிச்செய்யவும், (அக்குடையாகிய) சந்திரன் (இருபக்கவிலுங்) கிரணங்களைப் பரப்பியதுபோல அழகிய வெண்கவரி இருபக்கவிலுந் திவிரவும், அமரர்கூட்டங்கள் புஷ்பமாரி சொரியவும், உதயகாலத்திற்கேற்றிய இளஞ்சூரியன் (வெள்ளிமலையிலுதயஞ் செய்ததுபோல வேப்பமாலையணிந்த கிரீடத்தையுடைய பெண்ணரசியானை, மதம்பொழியும் வெள்ளையானையின் பிடரியில் (எழுந்தருள்செய்து) மங்கலவாத்நியங்கள் ஒலிக்க, நகரைப் பிரதக்ஷிணஞ் செய்வித்தான். எ-று.

சூரியனுதித்தவுடனே இளம்பருவமுடையான்போல, “காலையிளங்கதிர்” என்றார்.

தடாதகைப் பிராட்டியானா இளங்கதிராகவும், வெள்ளையானையைக் கயிலைமலையாகவும் உவமித்தார். “கருங்கதிர்” என்றும் பாடம். சூரியன் மலையுச்சியில் உதயமாதல் வழக்கமே யாயினும் உதயகிரியிலேயுதிக்குஞ் சூரியன் கயிலையில் உதித்ததாகக் கற்பித்தலுங், கருஞ்சூரியனெனக் கூறுதலும், இல்பொருளுவமையணி. (சு0)

விண்ணாடு மொழிகேட்ட மகிழ்ச்சியினுந் திருமகடன் விளக்க நோக்கியுண்ணாடு பெருங்களிப்புத் தலைசிறப்பச் சிலபகல்சென் றெழுதிய மேனாடு புண்ணாடு வேன்மங்கை குதுகலித்து நடிப்பத்தன் புயமேல் வைத்த மண்ணாடு மகட்களித்து வாளுடு பெற்றானம் முகவு பெற்றான்.

(இ-ள்.) ஆகாயத்திலுண்டான அசரீரியைக் கேட்ட மகிழ்ச்சியைக்காட்டினும், தனது செல்வப்புதல்வியாரது பொலிவைக்கண்டு, தனது மனதிலெழுந்த பெருமகிழ்ச்சி மேலெழுந்தோங்கும்படி (ஆனந்தமயமாய்ச்) சிறிதுகாலங்கழிந்தபிறகு, அப்புத்திரியாரைப் பெற்ற மலயத்துவாழ் பாண்டியன் (பகைவருடலில்) புண்படுதலை நோக்கித் திரியும் வேற்படைதாங்கிய வீரலகூயி களிகூர்ந்து நடனஞ்செய்ய, சென்ற காவலையில் தனது தோளில்வைத்து ஆற்றிய மண்ணுலகத்தை (தனது) புதல்வியாருக்குக் கொடுத்து (அப்புதல்வியாரால்) சுவர்க்கலோகத்தை (கொடுக்க)ப் பெற்றான்.

வேன்மங்கை என்றமையின் வீரலகூயி யென்றும்.

“மண்ணாடு மகட்களித்து வாளுடு பெற்றான்” என்றது “சிங்ககனத்தற் சொருபச் சிரகத்தைச் சேந்தனுமுன் - புற்கையிட்டுப் பெற்ற புலியூரே” என்றது போல, பண்டமாற்றலங்காரம். இதனை வடநூலார் பரிவருத்தனை யென்பர். (சுக்)

விரதநெறியடைந்தீற்றுக் கடன்பிறவுந் தாதைக்கு விதியா லாற்றி [ஞாள் யரதனமெல் லிணைமேற்கொண் டிலகமெலா மொருகுடைக்கி ழாள்வா ளா சரதமறை யாப்மறையின் பொருளாயப் பொருண்முடிவு தானுய்த் தேனி னிரதமெனப் பூனின்மன மெனப்பரம னிடப்பிரியா வெம்பி ராட்டி.

(இ-ள்.) உண்மையாகிய வேதமே தானாகியும், அவ்வேதத்தின் பொருளே தானாகியும், அவ்வேதப்பொருளின் முடிபேதானாகியும், தேனிலுள்ள சுவைபோலவும், பூவிலுள்ள மணம்போலவும், சிவபிரானிடத்திலிருந்து பிரியாத எமது பிராட்டியார் (தமது தந்தை சுவர்க்கலோகமடைந்ததுமுதல்) விரத நெறியையடைந்து, அந்நியேஷ்டி முதலிய மற்றைய கடன்களையும், அப்பிதாவுக்கு வேதமுறைப்படி செய்துமுடித்து, துண்ணிய தொழிலமைந்த இரத்தினங்கள்பதித்த சிங்காதனத்தில் வீற்றிருந்து எல்லா வுலகங்களையும் (தமது) ஒரு குடையின்கீழ் அரசுபுரிவாராயினார். எ-று.

“ஒரு குடைக்கீழாள்வா ளாளுள்” என்பது பொதுக்கடிந்த ரசாண்டமை குறிப்பித்தவாறு என்க. (சுஉ)

மேற்படி - வேறு.

மண்ணரசிறைஞ்ச ஞால மனுவழி புரந்து மாறன்
விண்ணரசிருக்கை பெய்தப் பெற்றதின் விடையோ னுள்ளத்

தடாதகைப்பிராட்டியார் திருவவதாரப்படலம். ௨௨௯

தெண்ணை சன்ன மென்னத் தென்னவ னீன்ற கன்னிப்
பெண்ணை சிருந்து நேமி யுருட்டிய பெருமை சொல்வாம்.

(இ-ள்.) பூலோகத்திலுள்ள மன்னர்கள் பணிய இவ்வலகத்தை மனுதான் முறையாற்றுகாத்து, மலயத்துவஜபாண்டியன் சுவர்க்கலோகத்தில் இந்திரனது ஆகனத்தை யடையப்பெற்ற பிறகு, இடபாருடர கிய சிவபெருமான் (தமது) திருவுள்ளத்திற் கருதும் அரச அன்னத்தைப்பே"ல, பாண்டியன் (புத்திர காமேஷ்டியாகஞ் செய்து) பெற்ற கன்னிப் பெண்களு ளரசியார் சிங்காதனத்தி லிருந்து (தமது) ஆககிலை சக்கரத்தைச் செலுத்திய பெருமையை இனி யெடுத்துச் சொல்லுவோம். எ-று.

“விண்ணை சிருக்கை யெய்தப் பெற்றபின்” என்றது மலயத்துவஜபாண்டியன் நிலவுலகநீத்து விண்டிலுலகு சேர்ந்து இந்திரனுடன் அர்த்தாசனத்தில் வீற்றிருந்தாலாகவின் இதனை “மண்ணுமெகட் களித்து வாளுடு பெற்றானம் மகவுபெற்றான்” என இந்தப் படலத்திலேயே முன் வந்திருப்பதாலும், மலயத்துவஜனை யழைத்த படலத்தில் “அலையத்திரி யட்டவளுதனரீத்து” என வருவதாலுமறிக. இதன் முதலாகிய ஆலாசிய மகாத்தியமும் இவ்வாறே கூறும். (ச௯)

இன்னிய மியம்பு மாக்க னெழுப்பவா னிரவி தோன்றக் கன்னலைர் தென்னப் பள்ளித் துயிலெழீஇக் கடிநீ ராடித் தன்னிறை மரபுக் கேற்ற நியதிமா தான மன்பு துன்னிய கடவுட் பூசைத் தொழின்முத லனைத்து முற்றா.

(இ-ள்.) இனிய வீணாதத்தில் வல்லவர்கள் எழுப்ப, ஆகாயத்திற் சூரியோதயமாக ஐந்தாழிகை யென்னும் பெருமுது சயனத்திலிருந்து நித்திரை தெளிந்து வடசுனையூட்டிய திருமஞ்சனமாடி, தனது கூத்திரியகுலத்திற்குத் தகுதியாகிய கடன்களையும் பெரியதானங்களையும், அன்பின் மிகுதியாற் சிவபூசையாகிய செயல்களையுஞ் செய்துமுடித்து. எ-று.

இதுமுதற் பதினாறு பாடல்கள் குளகம். அவை பிராட்டியார் அரகியல்லாததாய் வகையைக் கூறும். (ச௯)

திடம்படு மறிஞர் சூழச் சிவபாள் கோயின் முன்னிக்
கடம்படி முனைத்த முக்கட் கரும்பினை மறைவண் டார்க்கும்
விடம்பொதி கண்டத தேனை விதிமுறை வனங்கி மீண்டு
குடம்பயில் குடுமிச் சொம்பொற் குருமணித் கோயி னண்ணி.

(இ-ள்.) திடமாகிய அறிவீனையுடைய மந்திரிகள் புடைசூழ்ந்துவர, சோமசுந்தரக்கடவுள் (எழுந்தருளிய) திருவாலயத்தை யடைந்து, கடம்பு விருகூத்தினடியில் முனைத்தருளிய திரிநேத்திரங்களையுடைய கரும்பும், வேதங்களாகிய வண்டுகள் (புடைசூழ்ந்து) ஒலிக்கும் விஷம்பொருந்திய கண்டத்தையுடைய தேனும் போல்பவராகிய அக்கடவுளை (ஆகம) விதிப்படி பணிந்து திரும்பி, கலசங்கள் விளங்குஞ் சிவரத்தையுடைய செம்பொன்னாலாகிய நிறந்தங்கிய மாணிக்கங்கள் பதித்த தமது திருக்கோயிலை யடைந்து. எ-று.

விடம் பொதிந்திருப்பினும் மிக மதுரமுள்ள தென்பார் “மறைவண்டார்க்கும்” என்றார். (ச௯)

அரசிறை கொள்ளுஞ் செம்பொ னத்தாணி யிருக்கை யெய்தி
கிளைசெறி மடங்க லாறு முடங்கின நிமிர்ந்து தாங்க.

வினாசெறி மலர்மீப் பெய்த விவன்மணித் தவிசின் மேனித்
தினாசெறி யமுதிற் செய்த பாவைபோற் சிறந்து மாதோ.

(இ-ள்.) அரசர்களிடம் இறைபபணம் வாங்குஞ் செம்பொன்னுற் செய்த கொலுமண்டபமாகிய அரசிருக்கையைச் சேர்ந்து, வுரிசையாக நெருங்கிய-ஆறு சிங்கங்கள் வளைந்து கழுத்தை நிமிர்த்துத் தாங்க, வாசமிருந்த மலர்களை மேலே பரப்பின பெரிய இரத்தினங்கள் பதித்த ஆதணத்தின்மேல் வீற்றிருந்து, கடலிற்றோன்றிய அமுதத்தாற் செய்த பதுமைபோலப் பொலிவுற்று விளங்கி. எ-று.

இறை = கப்பம். அத்தாணி = கொலுமண்டபம். தினா = அலை. இது தானியாகுபெயராய்ச் சமுத்திரத்தை யுணர்த்திற்று. (சசு)

அனிந்திதை யமுதிற் சாயற் கமலினி யணங்கு காதற்
கனிந்தபார் மகனி ராய்வந் தடைப்பைபொற் களாஞ்சி யேந்த
வினந்திரி பதுமக் கோயி லிருவரு மணிய ராகிப்
புனைந்தவென் கவரிக் கற்றை யிருபுடை புரட்டி வீச

(இ-ள்.) (அத்தேவியாருக்குத் திருக்கையாகியிரியில் அகம்படிணத்தொன்றி செய்யும்) அனிந்திதையும், அமுதம்போலும் மென்மைதன்மையுடைய கமலினியுமாகிய தெய்வப்பெண்கள், (பிராட்டியாபாப பிரிவாற்றாமல்) அன்பு மிகுந்த மாணுடமங்கையராக வந்து, (ஒருபக்கலில்) அடைப்பையும், பொன்னாலாகிய களாஞ்சியையும் ஏந்திநிற்கவும், நிறத்தால் வேறுபட்ட இனப்பொருள்களாகிய தாமரைக்கோயில்களில் வசிக்கும் (திருமகளும், கலைமகளுமாகிய) இருவரும் அம்மாணுட மங்கையராகி, அலங்கரித்த தொகுதிகளாகிய வெள்ளிய சாமரைகளை இருபக்கலிலும் நின்று புரட்டி வீசவும். எ-று.

‘இனந்திரி பதுமக் கோயி லிருவர்’ என்றது பதுமம் என்பது ஒரு பொருளாயினும் நிறவேறுபாட்டால் செந்தாமரை வெண்டாமரையெனப் பெறுதலின். இதனால் செந்தாமராமலரில் வசிக்குந் திருமகளும், வெண்டாமராமலரில் வசிக்குந் கலைமகளும் எனப் பொருள் கொள்க.

அடைப்பை - வெற்றிலைப்பாக்குப்பை. அடை = வெற்றிலை. களாஞ்சி - தம்பலப்படிக்கம்.

சாயல் - மென்மை. தொல்காப்பியம் சொல்லதிகாரம் சூத்திரம் ௩௨௫.(சஎ)

செடியுட லெயினச செல்வன் சென்னிமேற் சுமந்து சாத்துந
கடியவழி மலரிற் பொன்னிக் காவலன் குடக்கோ ணேனை
முடிசெழு வேந்த ருள்ளார் முடிமிசை மிலைந தாம
மடிமிசைச சாத்தி நங்கை யாணையா நேவல் செய்வார.

(இ-ள்.) முடைநாற்றம் பொருந்திய உடையுடைய வேடுவர்குலத்திற்கு ணேன்றிய கண்ணப்பநாயனார் (தமது) சிகையின்பேரின் சுமந்து சாத்திய வாசத்தோடு விகசித்த திருப்பள்ளித்தாமம்போல, பொன்னிக்காவலனும் குடக்கோலும் அவர் நீங்கிய கிரீடந்தரித்த அரசராயுள்ளவரும் தமது முடிமேற் சுமந்த மாலையைத் திருவழியிற் சாத்தி, தடாதகைப்பிராட்டியாரது திருவிளையாடற் நின்று (ஒருபக்கலில்) ஏவல் செய்து நிற்கவும். எ-று.

கண்ணப்பநாயனார் திருப்பள்ளித்தாமிற் தலைமேற்கொண்டு சென்று சாத்தியதையும், அவரது சரிதத்தையும்,

தடாதகைப்பிராட்டியார் திருவவதாரப்படலம். உருத

திருத்தொண்டர்புராணசாரம்.

“வேடரதி பதியுடுப்பூர் வேந்த னாகன்

விளங்கியசேய் திண்ணனார் கன்னி வேட்டைக

காட்டில்வாய் மஞ்சனமும் குஞ்சிதரு மலருங்

காய்ச்சினமென் றிடுதகையங் காளத்தி யார்க்குத்

தேடருமன் பினிலாறு தினத்தனவு மனிப்பச்

சிறுவை கோசரியுந் தெளியவிழிப புண்ணீ

ரோடவொரு கண்ணப்பி யொருகண் ணப்ப

வொழிகவெனு மருள்கொடரு குறநின் றுரோ.” என்னுந் திருவருத் தானறிக.

பொன்னி = காவிரிநதி. பொன்னிக்காவலனெனறது காவிரிநதி வளந்தரு நாட்டிற்கு மன்னனாகிய சோழராசன். குடம் = மேற்கு, கோன் = அரசன் எனவே குடக்கோன் மேற்றிசைக்கரசனாகிய சேரராசன் என்க. கோ என்றது “ஆமா கோ னவ்வணையம் பெறுமே” என்ற சூத்திரப்படி ன் சாரியை பெற்று நின்றது. (சஅ)

வையுடை வாள ராகி மார்புறப் பின்னி யாத்த
கையின் ராகி யன்னை யென்றுதங் கருணை நோக்கரு
செய்யுமென் றிமையார் நோக்கி நோக்குமெற் செங்கை கூப்பி
யுய்குற மெனவாய் பொத்தி யுழையாத்தம் பணிகேட யுவாரா.

(இ-ள்.) கூர்மைதங்கிய வாட்டை தாங்கினவராகியும், மார்பிற் பொருந் தப் பின்னிக் கட்டிய கைகளையுடையவராகியும், பிராட்டியார் எப்பொழுது தமது கிருபானோக்கஞ் செய்வாரோ வென்று கண்களிமையாமற் பார்த்துநின்றும், (தங்கள் பேரில்) கிருபானோக்கஞ் செய்வாராகில், செவந்த கைகளைக் கூப்பி நாம் பிழைத்தோ மென்று வாய் பொத்தியும், (பிராட்டியாரது) அருகிலுள்ள ஏவல் செய்வோர் (ஒருபக் கலில்) நின்று தமக்குரிய ஏவல்களைக் கேட்டு உச்சீவிக்கவும். எ-று. (சக)

ஆங்கவன் மராடர் வேந்த னவன்கரு நாடர் வேந்த
வீங்கிவன் விராடர் வேந்த னிவன்கரு நாடர் வேந்த
ஊங்குவன் சேரன் சென்னி யுவனைக் கோலாற் சுட்டிப்
பாங்கிரு மருங்குங் காட்டக் கஞ்சகப் படிவ மாக்கள்.

(இ-ள்.) (திறைசெலுத்தும்படி வந்து) அவ்விடத்தில் நிற்கும் அவ்வரசன் மராடநாட்டரசன்; அவ்விடத்து நிற்போன் கருநாடநாட்டரசன்; இவ்விடத்தில் நிற்கும் இவ்வரசன் விராடநாட்டரசன்; இவ்விடம் நிற்போன் குருநாட்டரசன்; இடையில் நிற்கும் அரசன் சேரராசன்; இடையில் நிற்போன் சோழராசன் என்று, சட்டை தரித்த உருவத்தையுடைய கஞ்சகமாக்கள் (ஒருபக்கலில்நின்று) இருபாலும் பிரம் பாற்சட்டி வரிசையாகக் காட்டவும். எ-று.

அவன் இவன் உவன் என்னுஞ் சொற்களும், ஆங்கு ஈங்கு ஊங்கு என்னுஞ் சொற்களும் முறைபேசேய்ஹை அண்மை இடைமையாகிய பொருள்களையுணர்த்தின.

செந்தமிழ் வடநா லெல்லே தெரிந்தவர் மறைநா லாதி
பந்தயி லெண்ணென் கேள்வி யளந்தவர் சமய மாறும
வந்தவர் துறந்தோர் ஷைல மாதவர் போத மாண்ட
சுந்தனை யுணர்வான் மாலைய வளிதெடக் தெற்ற விரர்.

(இ-ள்.) செந்தமிழ்தூல் வடநூல்களின் வரம்பை யுணர்ந்தவர்களும், வேத நூல் முதலிய கணக்கில்லாத அறுபத்துநான்கு கலைகளையும் அளவுகண்டறிந்தவர்களும், (உட்சமயங்களாகிய) ஆறு சமயநூல்களையும் கற்றவர்களும், துறவிகளும், சைவ மாதவர்களும், தற்போத வுணர்ச்சிகெட்ட மெய்யுணர்வாகிய கருவியால் மாயையின் வலிமை கெடச் செய்த மெய்ஞ்ஞானிகளும். எ-று.

“வலிகெடச்செற்ற” என்றதற்கேற்ப, மெய்ஞ்ஞானிகளை “வீரர்” என்றார்.

முன்னிருந் தினிய தேற்று மூத்தவ டொண்ணி யெண்ணிப் பன்னுமைந் துறுப்பிற் கால மளந்தறி பனுவன் மாந்தர் பின்னுமுன் னோக்குஞ் சூழ்ச்சிப் பெருந்தகைச் சமதி யோடு மின்னமு தனைய ளேள்வி மந்திரர் யாருஞ் சூழ.

(இ-ள்.) தம்முன்னிருந்து குணமுள்ளவற்றை (தெளிய)க் கூறும் முதிய வர்களும், கணக்கிட்டுச் சொல்லும் ஐந்துறுப்புக்களாற் காலங்களை நியதி செய்தறியும் (சோதிட) நூலாராய்ச்சியில் வல்லவர்களும், மேல்வரத்தக்க காரியங்களையும் முன் நடந்த விருத்தாந்தங்களையும் ஆராய்ந்தறியத்தக்க ஆலோசனையிற் பெருந்தகைமையுடைய சமதியாகிய முதன் மந்திரியுடன், இனிய அமிர் தம்போன்ற நூற்கேள்வியில் வல்ல மந்திரிகளெல்லாரும் (ஒரு பக்கவில்) சூழ்ந்திருக்கவும். எ-று.

. ஐந்துறுப்பு - திதி - வாரம் - ஈகத்திரம் - யோகம் - கரணம் எனப்படும்.

மந்திரி குடிகட்கு உறுதி பயத்தவின் “இன்னமு தனைய கேள்வி” என விசேடணங் கொடுத்தனர். (இஉ)

கற்றறி யந்த ணுளர் விருத்திகள் கடவுட் டானத் தற்றமில் பூசைச் செல்வ மறப்புற நடக்கை யேனைச் செற்றமில் குடிகள் மற்று மமைச்சரார் நெளிந்தும் வெவ்வே ரெற்றுவிட்டுணர்ந்தும் வேறு குறையுண்டே லொறுத்துத் தீர்த்தும்.

(இ-ள்.) (வேதாகமங்களைக்) கற்றறிந்த வேதியர்களது (ஒதல்முதலிய அறு வகைத்) தொழில்களையும், தேவாலயங்களில் நடக்குங் குற்றமில்லாத பூசைச் சிறப்புக்களையும், தருமசாலையில் நடக்குஞ் செய்கைகளையும், மற்றைய (தமது செங்கோலின் கீழ்ப்பட்ட) குடிகளின் வாழ்க்கைகளையும், மற்றைய காரியங்களையும், மந்திரிகளைக்கொண்டு (அபபோதைக்கப்போது நேரிற் கண்டாற்போலத் தமது செவிகளால்) பார்த்தறிந்தும், (அவர்கள் கூறுவதே போதாமல்) வேறு வேறு தூதுவரை (ஒரு வருக்கொருவர் தெரியாமல்) செலுத்தித் தெரிந்தும், (அவற்றுள்) யாதாயினும் வேறு குறைபாடுக ளுளவாயின் தண்டித்து அக்குறைகளைப் போக்கியும். எ-று.

“கண்ணிற் சொலிச் செவியினைக்கு மிறைமாட்சி” என்றும், “ஒற்றிற் நெரியா” என்றும், “சிறைப்புறத் தோர்துமெனப் பொற்றோடுணையாத் தெரிதந்தும்” என்றும் கூறிய குமரகுருபரசுவாமிகள் திருவாக்கின்படி உண்மையுணரவேண்டினால் “அமைச்சரார் நெளிந்தும் வெவ்வேரெற்று விட்டுணர்ந்தும்” என்றார்.

தியகைச் செகுப்பதே தருமம்” என்றபடி கெட்டியோரைத் தண்டினை செய்யாது சற்கருமங்கள் கைகூடாவாகலின் “ஒறுத்துத் தீர்த்தும்” என்றார்.

வேதியர் அறுதொழில்—ஒதல் - ஒதுவித்தல் - வேட்டல் - வேட்பித்தல் - ஈதல் - ஏற்றல் என்பனவாம். (இக)

ஆதிபுத் தேசத் தானு மிலக்கண வமைதி யானுஞ் சோதனை வகைமை யானுஞ் சொன்னது லனுவா தித்து

தடாதகைப்பிராட்டியார் திருவவதாரப்படலம். உகந

நீதியி னவற்றார் கண்டித் தவ்வழி நிறுத்தித் தம்மில்
வாதிகள் வாதஞ் செய்யுங் கோட்டிமேன் பகிழ்ச்சி, கூர்ந்தும்.

(இ-ள்.) முதலாயுள்ள உத்தேசத்தினாலும், இலக்கண அமைவினாலும், பரீட்சை வகையினாலும் பிற்கூறிய விஷயங்களை அனுவாதஞ்செய்து, நியாய வொழுங்கால் அவற்றைப் பரிகரித்து, அந்த வழியிலே தாபனஞ்செய்து, தருக்கதூலின் முதிர்ச்சியுடையோர் தம்முள் வாதஞ்செய்த வாக்கிய முடிவில் மகிழ்வு கொண்டும். எ-று.

[உத்தேசம் ஆவதுதான் விவரிக்கும் பொருளைப் பெயர்மாத்திரங் கூறல். அதாவது இலக்கியம், இலக்கணமாவது அவ்வியாப்தி முதலிய மூன்று குற்றங்களுமில்லாத தருமம். சோதனை ஆவதுதான் விவகரிக்கும் அப்பொருளில் இவ்விலக்கண முன்தோ வெனப் பார்த்தல். அனுவாதம் ஆவது பிற்கூறுங் கூற்றைத் தானெடுத்துக் கூறுதல். கண்டித்தல் ஆவது இலக்கிய இலக்கண உபநியாச விசேஷணங்களாற் பரிகரித்தல். அவ்வழி நிறுத்தல் ஆவது உத்தேசமாகிய ஆரம்பத்தினின்றும் விபக்ஷாதினைச் சார்ந்து பக்ஷப்போலிகளுக்கு இடஞ்செய்யாது லக்ஷண நிறையாம் ஏதுப்பொருள் ஒருமருங்குஞ் சாய்தவின்றித் தம்மதம் நிறுத்தல். உத்தேசம் - இலக்கணம் - சோதனை இம்மூன்றையும் போதப் பிரகாரமென்பர். அவ்யாப்தி முதலிய மூன்று குற்றங்கள் - அவ்யாப்தி அதிவியாப்தி அசம்பவம். இங்கு அவற்றை விரிக்கப் பெருகும்.] (இச)

பையுள பருவாய் நாகப் பள்ளியோ னுதி வாணோர்
கையுள வலியா லட்ட கடலமு தனைத்தும் வாரிப்
பொய்யுள மகலக் கற்ற புனிததூற் புலவர் நாவிற
செய்யுளின் விளைவித் தூட்டத் திருச்செவி தெவிட்ட வுண்டும்.

(இ-ள்.) படத்தின்கணுள்ள பிளந்த வாயைப்பொருந்திய சர்ப்பசயனத்தில் வீற்றிருக்குந் திருமால் முதலாகிய தேவர்கள், (தமது) கைகளின் வலிமையினாலே சுஹீராப்தியைக் கடைந்து கொடுத்த அமிர்தமுழுமையும் வாரியெடுத்து, அறியாமையானது மனதினின்றும் அகலக் கற்றுணர்ந்த பரிசுத்தமாகிய தூலுணர்ச்சியில் வல்லவர்கள் (தமது) நாவன்மையாற் செய்யுளந் அமைவித்து உண்பிக்க, (பிராட்டியார் தமது) திருச்செவிகள் தேக்கெடுக்க உண்டும். எ-று.

செய்யுளந் அமைவித்தலாவது வீரமுதலிய எண் சுவைகளின் அமைதி. இது பெருங்காப்பியத்தி னுறுப்புக்களுளொன்று. இதனைப் பாவமென்பர்.

திருமால் முதலிய தேவர் புலவராகவும், கையின்வன்மை நாவின்வன்மையாகவும் கொண்டு கூட்டிக்கொள்க. புலவர் என்றது தேவனொன்றும், கல்வி வல்லோனொன்றும் பொருள்படும். (இஇ)

தொல்லைநான் மறையோர் சைவர் துறந்தவர் யார்க்கு மின்பம்

புல்லலா னமுதுங் கைப்பப் பாக நூற் புல்ல ரட்ட.

முல்லைவான் முகையி னன்ன வறுசுவை முரியா முர
னல்லலு ணருத்தி யன்றார் நாவிரூந் தமுது செய்தும்.

(இ-ள்.) அநாதியாகிய நான்குவேதங்களையுமறிந்த அந்தணர்களும் சைவர்களும் துறவிகளுமாகிய யாவர்க்கும் இன்பமியுட்படி, தேவாமிர்தமுங் கசப்பாகப் பாகதூலுணர்ச்சியின் முதியோராற் சமைத்த முல்லையினது வெள்ளிய அரும்புபோன்ற முனை முரியாத அரிசியாற் சமைந்த நல்ல அன்னமும் அறுசுவையமைந்த கறிகளும் ஆகிய உணவை யுண்பித்து, அவர்களது நாவாற்செய்தாட்டிய (வாழ்த்து மொழியாகிய) விருந்தினை அமுதுசெய்தருளியும். எ-று. (இச)

எல்லவ னுச்சி நீந்து மெல்லையி னுன்கு மாறும்
வல்லவர் ருத னேதி வகுத்தமு வாறு கேள்வி
சொல்லவுண் மலர்ந்து மேனை மனுமுதற் றுறைமாண் கேள்வி
நல்லன நயந்து கேட்டு நண்பகற் போது நீத்தும்

(இ-ள்.) ருசியன் (ஆகாயத்தின்) உச்சியிலிருந்து (மேற்கே) செல்லுங்கால்
த்தில், நான்கு வேதங்களிலும், ஆறு அங்கங்களிலும் வல்ல புலவர்கள். ருதமுனிவர்
கூறிப் பாகுபாடுசெய்த பதினெண்புராணங்களைச் சொல்லக்கேட்டு மனமகிழ்ந்தும்,
ஏனைய மனுதூல் முதலிய நீதியின் மாண்பமைந்த தூல்களுள் (குடிகட்கு நன்மை பய
க்கும்) நீதியின் பாகுபாடுகளை விருப்புற்றுக் கேட்டும், (இவ்விதமாக) நடுப்பகற்கால
த்தைக் கழித்தும். எ-று.

நான்கு-ஆறு-மூவாறு என்பன தொகைக்குறிப்புச் சொற்கள். (இள)

கலைக்குறா விரிப்பா டொன்ன வறுமையிற் கல்வி போலப்
புலப்படா மருங்கு னல்லா டொந்திரப் புலவன் பூட்டி
யலைத்திடு பாவை போனின் றூடல்செய் யாடற் கண்ணு
நலத்தகு பாடற் கண்ணு நல்லரு ணாட்டஞ் செய்தும்.

(இ-ள்.) வறுமைத்திசையில், ஒருவர் கற்ற கல்வி (புலப்படாதது) போல,
(பிறர் கட்புலனுக்குப்) புலப்படாத இடையையுடைய (நடன) மாடர்கள், ருத்திரப்
பாவையாட்டும் உணர்ச்சியில் வல்லான் (ருத்திரக்கயிறு) பூட்டி ஆட்டும் பதுமை
போல நின்று, (பரத) சாஸ்திரப் பொருளை விரித் துணைப்படுத்துவார்போல ஆடும்
ஆடலிலும், பண்சவை மிக்க பாடலிலும், நல்ல கிருபாநோக்கம் வைத்தருளியும்.

வறுமையிற் கற்ற கல்வி பயன்படாதென்பதை “கனிமடிமானி காயிகள்
வன்-பிணியன் ஏழைபிணக்கன் சினத்தன்-துயில்வோன் மந்தன்தொன்னுற் கஞ்சித்-
தமொறுளத்தன் தறுகண்பாலி-படிமன் இன்னோர்க்குப் பகரார்தூலே” என்னுஞ்
ருத்திரத்தா னறிக.

இச்செய்யுளை “வறுமையிற் கல்வி போலப் புலப்படா மருங்கு னல்லார்
எந்திரப் புலவன் பூட்டி அலைத்திடு பாவை போல் நின்று, கலைக்குறா விரிப்பா டொ
ன்ன ஆடல்செய் ஆடற் கண்ணும், நலத்தகு பாடற் கண்ணும், நல்லரு ணாட்டஞ்
செய்தும்” என அன்வயங் கொள்க. (இஅ)

இன்னிலை யொழுஞ் தொல்லோ ரியற்றிய தருமம் வேறு
மந்நிலை நிறுத்தும் வேள்வி யறம்பல வாக்கஞ் செய்ய
நன்னிதி யளித்தும் வேள்வி நடத்தியுஞ் செல்வங் கல்வி
தன்னிரு கண்க ளாகத் தழைந்திட வளர்க்கு நாளும்.

(இ-ள்.) கிருகஸ்தாச்சிரமதருமத்தில் ஒழுகும் முன்னோர் செய்த தருமங்க
ளும், அலிதொழிந்த (பிரமசரிய முதலிய மூவகை) ஆச்சிரமங்களின் தருமங்களும்,
(ஆகிய) அவ்வாச்சிரமங்களை நிலைநிறுத்தும் யாக முதலிய பல தருமங்களும் விருத்தி
பண்ணுமிதித்தமாக மிக்க திரவியங்களைக் கொடுத்தும், (தாமே அசுவமேத முதலிய)
யாகங்களைச் செய்தும், செல்வமுங் கல்வியும் தமது இருகண்களாக எக்காலமும்
உயர்ந்தோங்கும்படி தடாதகைப்பிராட்டியார் வளர்த்தருளுவார். எ-று.

மேலுள்ள பதினாறு செய்யுள்கள் ஒரு தொடராதலால் அவற்றி னிறுதியிலு
ள்ள வினையெச்சங்கள் பல வடுக்கி வளர்க்கும் என்னும் வினாமூற்றின் முதனிலை
யைக் கொண்டன.

தடாதகைப்பிராட்டியார் திருவவதாரப்படலம். ௨௬௩

“செல்வங் கல்வி தன்னிரு, கண்க ளாக” என்றது அவற்றை விருத்திசெய்யப் பொருளும் இயற்றுதற்குக் கல்வியும் இன்றியமையாமையினை என் னும்.

ஆச்சிரமம் காண்கு - அவை பிரமசரியம்-கிரஹஸ்தம்-வானபபிரஸ்தம்-சுனாஸியாசமெனப்படும். அவற்றுள் பிரமசரியம் ஆசிரியனையடைந்து தூல ராய்ந்துநின்றல். கிருகஸ்தம் மனைவியுடன் இல்வாழ்க்கை நடத்தல். வானபபிரஸ்தம் மனைவியுடனாயினுந் தனித்தாயினும் வனசஞ்சாரஞ் செய்தல். சன்னியாசம் முற்றத் துறத்தலாம்.

அந்நிலை நிறுத்தும் வேள்வி என்றது இல்லறத்தோர் செய்யவேண்டிய ஐவகை! வேள்விகளை. அவை பிரமயாகம் - தேவயாகம் - மானுடயாகம் - பிதியாகம் - பூதயாக மெனப்படும். அவற்றுள் பிரமயாகம் - வேதமோதல், தேவயாகம் - ஓமம் வளர்த்தல், மானுடயாகம் - விருந்தோம்பல், பிதியாகம் - நீர்க்கடனாற்றல், பூதயாகம் - பலியிடுதலாம்.

இனி, பிரமசரியர் செய்யவேண்டிய வேள்விகள். பிரமயாகம்-தேவயாகம்-பிதர்யாகம் என மூன்று. வானப்பிரஸ்தர் செய்யும் வேள்விகள் முற்கூறியஐந்துமாம்.

சன்னியாசிகள் செய்யவேண்டிய வேள்விகள் கருமயாகம் - தவயாகம்-செபயாகம் - தியானயாகம் - ஞானயாகங்களுமாம். அவற்றுள், கருமயாகம் - சிவார்ச்சனை முதலியன செய்தல். தவயாகம் - சரீரம் வாடச் சாந்திராயண முதலிய விரதங்களை யாச்சிரயித்தல். செபயாகம் - திருமந்திரஞ் செபித்தல். தியானயாகம் - மனம் விஷயங்களிற் பொருந்தவொட்டாமல் தாரணையி னிழைத்தி அஷ்டாவஷ்ட மூர்த்தங்களில் ஒன்றைச் சிந்தித்திருத்தல்.

மேற்கூறிய ஞானயாகங்கள் ஐவகைப்படும். அவை ஒதல் - ஒதுவித்தல் - தெளிதல் - தெளிவித்தல் - சிந்தித்தல் எனப்படும். (௩௬)

ஒப்புரு முதலீ நில்லா வொருத்திதன் சத்தி பெற்ற முப்பெருந் தேவ ராலே முத்தொழி னடத்து மென்று செப்பலும் புகழன் றெனனிற் றென்னவன் கன்னி யாகி யிப்புகி மனுவிற் காக்கு மென்பதென் பேதை மைத்தே.

(இ-ள்.) சமீனமும் உருவமும் ஆதியும் அந்தமுயில்லாத செவசத்தியார் தனது சத்திகளிடத்தி லுண்டான பெரிய திரிமூர்த்திகளாலே (சிருட்டி - திதி - சங்காரமென்னும்) முத்தொழிலையும் நடத்தினாொன்று சொல்வதும், (அச்சத்தியாருக்குப்) புகழல்லவென்று (வேதாகமங்கள்) முறையிடுமாகில், மலயத்துவஜ பாண்டியன் திருமகளாகி இந்நிலவுலகை மனுமுறைப்படி காக்கின்றாொன்று கூறுவது எனது அறியாமையி லடங்கும். (வேற்று) எ-று.

“என் பேதைமைத்து” என்றது கலிக்கூற்று.

நவாதித நிலையினின்ற ஒளியுருவான அருட்சத்தியை “ஒப்புருமுதலீ”நில்லா வொருத்தி” என்றார். “தன் சத்தி” என்றது அவ்வருட்சத்தியி னிடந்தோன்றிய மகேசை முதலானானா. (௪௦)

கலநிலைத்துறை.

வகைசெய் பூண்முலைத் தடாதகை மடவரற் பிராட்டி வினைசெய் தார்முடி வேய்ந்துதண் குடைமனு வேந்தன் களைசெய் தூல்வழி கோல்செலக் கன்னியாம் பருவத் தரசு செய்தலாற் கன்னிநா டாயதந் நாடு.

(இ-ள்.) மலைபோன்ற ஆபரணங்களையணிந்த திருத்தனங்களையுடைய தடா தகையென்னுந் திருநாமத்தையும் மடவரற்றன்மையையு முடைய எமது பிராட்டியார், வாசம் வீசும் மலர்மலை யணிந்து கிரீடந்தரித்து தட்பமாகிய குடைமீழவில் (வீற்றிருந்து) மணுவரசன் வரையறுத்தமைத்த நீதிநூற்படி செங்கோல் செல்லக் கன்னிப்பருவத்திலே அரசியல் நடாத்திய காரணத்தினால், அப்பாண்டி நாடானது கன்னிநாடு எனப் பெயர்வாயிற்று. எ-று.

மடவரல் - மடமைக்குணம் வருதலையுடையான். “அச்சமு நாணமு மடனு மறிதற்-கிச்சவும், பெண்பாற்றுகரிய வென்ப” என்றாராகவின் மடமை மாதர்கட்குரிய குணங்களுளொன்று. (சுச)

இன்ன வாறுமை யவதரித் திருந்தன னென்னுப்
பொன்ன வானினர் பெறுவெறி பொருநைகால் பொருப்பன்
சொன்ன வாய்மைகேட் டகங்களி தூங்கினர் தொழுது
மின்னு வார்சடை முனிவரோர் வினாவுரை செய்வார்.

(இ-ள்.) இந்தப்படி உமாதேவியார் (மலயத்துவஜ பாண்டியன் குமாரியாகத்) திருவதாரஞ் செய்திருந்தனொன்று, பொன்னை இச்சித்தோர் அடையும்படி வீசும் (அலைகளையுடைய) தாமிரபர்ணி நதியைத்தந்த பொதிய மலையில் வசிக்கும் அகத்தியமுனிவா கூறியருளிய உண்மைச்சொல்லே, மின்னல்போன்ற நெடிய சடையை யுடைய முனிவர்கள் கேட்டுப் பணிந்து மனங் களிகூர்ந்து ஒரு கேள்வி (சந்தேகத்தால்) கேட்கின்றார்கள் (அதாவது) எ-று. (சுஉ)

திருந்து நான்மறைச் சென்னியுந் தீண்டுதற் கரிதா
யிருந்த நாயகி யாவையு மீன்ற வெம் பிராட்டி
விரிந்த வன்புகூர் தக்கனும் வெற்பனும் பன்னுள்
வருந்தி நோற்றலா லவர்க்கொரு மதலையாய் வந்தாள்.

(இ-ள்.) திருந்திய நான்கு வேதங்களின் உச்சியுந் தொடுத்தகரிய இயற்கையுடைய தலைவியாகிய அண்டாண்ட சராசரங்களையும் பெற்றருளிய எமது பிராட்டியார் அளவில்லாத அன்புமிருந்த தகூப் பிரசாபதியும், இமர்சலமன்னனும் பல காலம் வருந்தித் தவஞ்செய்தலால், அவர்களுக்கு (முற்காலத்தில்) ஒரு குழந்தையாக அவதரித்தருளினர். எ-று.

இதுமுத விரண்டுபாடல்களால் அம்முனிவர் கேள்வியை விளக்குகின்றார்.
தக்கன் மகளாய்த் தேவியார் தோன்றியது.

பிரமதேவனது மானதபுத்திரரிலொருவனாகிய தக்கன் தனது தவப்புதல்வியாகப் பிராட்டியார் அவதரிக்கவேண்டுமென்று பல காலம் அருந்தவஞ் செய்திருந்தான். அவ்வாறிருக்கையில், சிவபிரானது கட்டளைபெற்ற உமாதேவியார் காளிந்தி கதியிற் கமலாதனத்தின்பேரில் வலம்புரிச் சங்கவடிவாய்ச் சிவநாமங்களை யுச்சரித்துக் கொண்டிருந்தனர். மாசிமாதத்தில் மகநகூத்திரத்தில், தக்கன் தன் மனைவியாகிய வேத வல்லியுடன் வ்நானஞ்செய்து திரும்புகையில், இறைவியாரது வலம்புரிச் சங்கவடிவைக்கண்டு கைகளிற்றங்க அஃது குழந்தை வடிவேற்றமையாற் களித்து, அருகிருந்த மனைவி வேதவல்லிகையி லளித்து உடன்கொண்டு தனது தக்கமாபுரியை யடைந்தான். வேதவல்லி அம்மையாரை வளர்த்துவந்தான். பிறகு தேவியார் தவஞ்செய்து சிவபிரானைணந்து திருக்கலை யடைந்து வீற்றிருந்தனர் என்பது. (இது விரிக்கப் பெருகும்).

தடாதகைப்பிராட்டியார் திருவவதாரப்படலம் ௨௬௭

இதனை - கந்தபுராணம் - தக்காண்டம்.

“போனதோர் தக்க நென்போன் புணாதவிர் புனற்கா எரிந்தித்
துணி யிடைபோய் மூழ்கித் துண்ணென வரலு மோர்பார்
மேனியிர் கமல மொன்றிற் சிவனிடத் திருந்த தெய்வ
வானியிர் பணிலம் வைக மற்றவ னதுகண் ணுற்றான்.”
“கண்ணுறுவா னினிமகிழ்ந்தே கையினையுந் நெடுத்திடுங்காற் காமர் பெற்ற
பெண்ணுருவத் தொருகுழவி யாதலும்விம் மிதப்பட்டுப் பிறைதாழ் வேணி
யண்ணலருள் புரிவரத்தாற் கவுரியே நம்புதல்வி யானு நென்னு
வுண்ணிகழ்பே ருணர்ச்சியினுற் காணுற்றுத் தேவர்குழா மொருவிப் போனான்”
என்பதனு னறிக. (௬௬)

வெற்பன் மகளான சரிதம் முன் விளக்கப்பட்டுள்ளது.

மனித்த னாகிய பூழியன் மகனென விங்குத்
தனித்த காரணம் யாதெனத் தமனியப் பொதுவிற்
குனித்த சேவடிக்க கன்புடைக் குடமுனி யருள்கூர்ந்
தனித்த தோர்கதை கேண்மினென் நெடுத்தானா செய்வான்.

(இ-ள்.) (அவ்வாறிருக்க) மானுடனாகிய பாண்டியன் திருமகளாய் இவ்வுல
கத்தில் (சிவபிரானி னின்றும்) தனித்துவந்த காரணம் யாது? என வினவ, பொன்னம்
பலத்தில் நடனஞ்செய்தருளிய செவந்த திருவடிக்கு அன்பினையுடைய அகத்தியமுனி
வர் கிருபை மிகுந்து, (முனிவர்களே!) இன்பத்தைத்தரும் ஒரு சரிதமுள்ளது (அத
னையுந்) கேட்பீர்களாகவென்று எடுத்துச்சொல்லத் தொடங்கினார். -ஐறு.

மனிதன் - மனித்தனென நின்றது விரித்தல்.

(௬௭)

விச்ச வாவச வெனுமொரு விச்சையன் பயந்த
நச்ச வாள்விழி மடந்தைவிச் சாவதி நாம
மச்ச வாகத் தொழியினு ளம்பிகைக் கன்பு
வைச்ச வாழ்வுறு மனத்தினு டாதையை வணங்கா.

(இ-ள்.) விச்சவாவச வென்னும் பெயரையுடைய ஒரு கந்தர்வன் பெற்ற,
விலும் பூசிய வாட்படைபோன்ற விழிபொருந்திய மகளாகிய விச்சாவதி யென்னும்
பெயரமைந்த அந்தக் கிளிபோலும் தொழியையுடையவள் உமாதேவியாரிடத்தில்
அன்புவைத்து வாழும் மனமுடையவளாய்த் தனது தந்தையைப் பணிந்து. -ஐறு.

இதுமுத விரண்பாடல்கள் ருளகம்.

விச்சையன் - இசைநூலில் வல்லவன். ஈண்டு, கந்தர்வனெனப் பொருள்
கூறினோம் இதனை,

ஆலாசிய மகாத்மியம்.

ஹாராமநூரராஜவசுகநூலிபாவவொரஹ-ஓச

நாஜாவிஷாவதீகநூலிமெநாவிலொஹிதீ” — என வருவதனுறிக.

ஈய வம்பிகை நன்னையா னன்பினில் வழிபட்
டுப்ப வேண்டுமென் றுளவ னுலகெலாம் பயந்த
தையன் மந்திரத் தனைமக ணக்குப் தேசஞ்
செய்ய வந்தெறி யொழுதுவான் செப்புவான் பின்னும்

(இ-ள்.) தந்தையே! யான் உமாதேவியாரை அன்போடு வழிபட்டொழுதிக் கடைத்தேறவேண்டுமென்று கூறினாள். அவ்விச்சுவாவசு (அவள் வேண்டுகோளுக்கிரங்கி) சமஸ்த லோகங்களையும் பெற்றருளிய உமாதேவியாரது திருமந்திரத்தைத் தனது புத்திரிக்கு உபதேசஞ்செய்ய, அத்திருமந்திரத்தின் வழிபட்டொழுகும் விச்சாவதி மேலும் (தன் தந்தையை நோக்கிக்) கூறுவாள். ஏ-று. (கௌ)

இறைவி தன்னையா தரிப்பதற் கிம்பரிற் சிறந்த
குறைவி னன்னகர் யாதெனக் கூறுவான் கேள்வித்
துறைவி ளங்கினோர் பயில்வது துவாதச முடிவென்
றறைவ ளம்பதி யவனிமேற் சிவபுர மாமால்.

(இ-ள்.) உமாபிராட்டியாரை வழிபாடு செய்தொழுக இவ்வுலகத்திற் சிறப் புப்பொருந்திய குறைவில்லாத நல்ல நகரம் யாது? என்று வினவ (விச்சுவாவசு) சொல்கின்றான். துவாத சாந்தமென்று சொல்லப்படும் வளப்பத்தையுடைய கேத்திரம் (ஒன்றிருக்கின்றது) அதுதேர்ச்சியுடையோர் வசிக்கும் தலமாய்ப் பூவுலகிற் சிவலோகமாகும். ஏ-று. (கௌ)

சேடு தாங்குமு வுலகினிற் சிறந்தன சத்தி
பீட மூவிரு பத்துநான் கவற்றின்முற் பீட
மாட மோங்கிய மதுகையா மற்றது போகம்
விடும் வேண்டிய சித்தியும் விளைப்பதென் மெண்ணு.

(இ-ள்.) பெருமை மிகுந்த திரிலோகங்களிலுமுள்ள மேம்பட்டனவாகிய சத்திபீடங்கள் அறுபத்துநான்காகும். அவற்றுள் முதன்மையாகிய பீடமானது மாடங்கள் உயர்ந்து நெருங்கிய மதுகையென்னும் கேத்திரமாகும். அந்த கேத்திரமானது போகம் மோகும் (அவரவர்) விரும்பிய இஷ்டசித்திகள் (இவற்றைத்) தரத்தக்கது என்று மனதில்நினைத்து. ஏ-று.

இதுமுதல் மூன்று பாடல்கள் குளகம்.

மூவிருபத்து நான்கு - உம்மைத்தொகை.

சத்திபீடங்கள் அறுபத்துநான்காவன:—

“கொல்லாபுரத்திலுள்ள இலக்ஷுமிபீடமும், மாதுபுரத்திலுள்ள லோணுகா பீடமும், துளஜாபுரபீடமும், சப்தசிருங்க பீடமும், இங்குலையிலுள்ள ஜுவாலாமூகி பீடமும், சாகம்பரியிலுள்ள பிராமரிபீடமும், ஸ்ரீரத்தந்திகையிலுள்ள தூர்க்கைபீடமும், வீந்தியாசலபீடமும், ஸ்ரீ காஞ்சியிலுள்ள அன்னபூரணிபீடமும், விமலையிலுள்ள பீமாதேவிபீடமும், ஸ்ரீ சந்திரலையிலுள்ள கௌமிகிபீடமும், நீலபருவத்திலுள்ள நீலாம்பரிபீடமும், ஸ்ரீ நகரத்திலுள்ள சாம்புநதேசுவரிபீடமும், நேபாளத்திலுள்ள இரக சியகாளிபீடமும், மதுகையிலுள்ள மீனாக்ஷிபீடமும், வேதாரணியத்திலுள்ள சுந்தரி பீடமும், ஏகாம்பர பீடமும், மஹாலசத்திலுள்ள யோகேசுவரிபீடமும், சேனாவிலுள்ள நீலசரசுவதிபீடமும், வைத்தியநாதத்திலுள்ள வக்ஷைபீடமும், மணித்தீபத்திலுள்ள புவனேசுவரிபீடமும், காமயோனி மண்டலமென்கிற திரிபுரபைரவிபீடமும், புஷ்கரத்திலுள்ள காயத்திரிபீடமும், அமரோசத்திலுள்ள சண்டிகைபீடமும், பிரபாசத்திலுள்ள புஷ்கரோக்ஷணிபீடமும், ஸையிசத்திலுள்ள தேவிபீடமும், புஷ்கராக்ஷத்திலுள்ள புருஷதீபீடமும், ஆஷாடத்திலுள்ள இரதிபீடமும், சண்டமுண்டியிலுள்ள தண்டினி பீடமும், பாரபூதியிலுள்ள பூதிபீடமும், நாகுலத்திலுள்ள நாகுலேசுவரிபீடமும், அரிச்சந்திரத்திலுள்ள சந்திரிகைபீடமும், ஸ்ரீகிரியிலுள்ள சாரதாபீடமும், பஞ்சாதத்திலுள்ள திரிகுல பீடமும், ஆம்பிராதேசுவரத்திலுள்ள குக்ஷுமிபீடமும், மகாகாளத்

தடாதகைப்பிராட்டியார் திருவவதாரப்படலம். ௨௩௯

தினுள்ள சாங்கரிபீடமும், மத்தியமாயித்திலுள்ள சர்வாணிபீடமும், கேதாரத்திலுள்ள மார்க்கதாயினிபீடமும், பைரவத்திலுள்ள பைரவிபீடமும், கையிலுள்ள மங்களபீடமும், குருக்ஷத்திரத்திலுள்ள ஸ்தாணுப்பிரியை பீடமும், வியபிராகுலத்திலுள்ள ஸ்வாயம்புபீடமும், கனகலத்திலுள்ள உக்கிரபீடமும், விமலேசுவரத்திலுள்ள விசுவேசபீடமும், அட்டகாசத்திலுள்ள மஹானந்தபீடமும், மகேந்திரத்திலுள்ள மகாந்தகைபீடமும், பீமத்திலுள்ள பீமபீடமும், வஸ்திராபதத்திலுள்ள பவானிபீடமும், அர்த்தகோடிகையிலுள்ள உருத்திராணிபீடமும், அவிமுத்தத்திலுள்ள விசாலாக்ஷிபீடமும், மகாலயத்திலுள்ள மகாபாகைபீடமும், கோகர்னத்திலுள்ள பத்திரகாளிபீடமும், பத்திர கர்னிகத்திலுள்ள பத்திராபீடமும், சுவர்க்ஷத்திலுள்ள உற்பலாக்ஷிபீடமும், ஸ்தாணுவிலுள்ள ஸ்தான்வீசைபீடமும், கமலாலயத்திலுள்ள கமலைபீடமும், சுகமண்டலத்திலுள்ள பிரசண்டைபீடமும், குரண்டலத்திலுள்ள திரிசந்திரிகைபீடமும், மாகோடத்திலுள்ள மகுடேசுவரிபீடமும், மண்டலேசத்திலுள்ள சாண்டகைபீடமும், காலஞ்சரத்திலுள்ள காளிபீடமும், சங்குகர்னத்திலுள்ள தொனிபீடமும், தாலகேசுவரத்திலுள்ள தூலபீடமும், ஞானிகளிதயகமலத்திலுள்ள பரமேசுவரிபீடமுமாகும்.”

இவற்றை வடமொழியிலுள்ள தேவிபாகவதத்திற் காண்க. (௬௮)

அல்லு மெல்லும்வா னகர்க்கத வடைப்பின்றிச் சுவர்க்கச் செல்ல ரங்கடைந் துமைபருள் சித்தியால் வினையை வெல்லு வாரதான் நெந்தையோ டைவர்கள் வேண்டி நல்ல ரம்பல வடைந்தனர் நமர்களர் நகரில்.

(இ-ள்.) சுவர்க்கலோக வாழ்க்கையையுடைய தேவர்கள் இரவிலும் பகவிலும் (தமது) சுவர்க்கலோகத்தின் கதவை மூடுவதில்லாமல் அந்த மதுனாக்ஷத்திரத்தை யடைந்து மீனாக்ஷியம்மையருளிய சித்தியால் (தமது) வினையைச் செய்யிப்பார்கள். அதுவுமல்லாமல், என்பிதாவுடன் நம்மவர்கள் ஐந்துபேர் அந்த நகரத்தில் (பிராட்டியாரைப்) பணிந்து பல நல்ல வரங்களைப் பெற்றார்கள். எ-று.

ஐவர் - பஞ்சசுரர் - வசுபூர்ணர் - சொச்சவீத்தியர் - யக்ஷர் - வித்தியாதர னொன்பபெவர். இவருள், பஞ்சசுரனொன்பவர் விச்சுவாவசவின்பிதா. (௬௯)

எம்மை யாராயும் யாவையு மீன்றவங் கயற்க
ணம்மை யாவோ யாயினு மன்பினு தரிப்போ
ரிம்மை யாகிய போகம்வீ டெண்ணியாங் கெய்தச்
செம்மை யாகிய வின்னருள் செய்துவீற் றிருக்கும்.

(இ-ள்.) நம்மையும் (மற்ற) எல்லோரையும் எல்லாவற்றையும் பெற்றருளிய மீனாக்ஷியம்மையார் (தம்மை) அன்புடன் பூசனைசெய்பவர்கள் யாவரானாலும் (அவர்கள்) இம்மைப்பலனாகிய போகத்தையும் மறுமைப்பலனாகிய மோக்ஷத்தையும் எண்ணியவகையே அடையும்படி, செம்மையாகிய இனிய கிருபைசெய்து வீற்றிருக்கின்றார். எ-று.

சராசரங்களையும் என்பதுதோன்ற “யாவையும் யாராயும்” என்றார். யாராயு மென்பதனால், தேவகணமேயன்றி மனிதர்முதலானாராயும் கொள்க. (௭௦)

என்ற தாதையை யிறைஞ்சினு ளனுனுகொண் டெழுந்தான்
மன்றன் மாமலர் வல்லிபோல் வழிக்கொடு கானந்
குன்ற மாறுபின் கிடப்பமுன் குறுகினு ளன்பி
னின்ற வாதியெம் பரையரு ணிறைந்தவந் நகரில்.

(இ-ள்.) என்று (இவ்வாறு) உணர்த்த தந்தையாகிய விக்ஷவாகுவைப்பணிந்து விடைபெற்றுக்கொண்டு (அங்கிருந்து) புறப்பட்டு வண்டுகள்கூழ்ந்த வாசமிக்க பூங்கொடி (நடத்தல்) போல நடந்து, காடும் மலையும் ஆறும் தனக்குப்பின்கழியி, அடியாரன்பிற் குடிக்கொண்ட (தெய்வமாதர்கட்கு) முதல்வராகிய எமது மீனாக்ஷிதேவியார் திருவருள்நிறைந்த அம்மதுநாநகரில் முன்சென்றாள். எ-று. (எச)

அடைந்தி ளம்பிடி யாடல்போ லாடக கமலங் குடைந்து நான்மறைக் கொழுந்திடங் கொண்டுறை குறிப்பாற் படர்ந்த பொன்மலை வல்லியைப் பணிந்து வெங் கதிரோன் றொடர்ந்த வான்சுரு மதியமே யாதியாத் தொடங்கா.

(இ-ள்.) (அத்திருநகரத்தைச்) சேர்ந்து இளமையான பெண்யானை நீராடுவதுபோல, பொற்றாமரைத்தீர்த்தத்தில் ஸ்நானஞ்செய்து, நான்குவேதங்களின் உச்சியாகிய (பரசிவத்தின்) வாமபாகத்தைத் தமக்கிடமாகக்கொண்டு வாழும் குறிப்புடன் (ஒருபக்கலிற்) படர்ந்த இமயவல்லியாகிய மீனாக்ஷியம்மையானா நமஸ்கரித்து வெவ்விவ கிரணங்களையுடைய சூரியன் பெரிய மகரராசியிற்சேர்ந்த தை மாதமே முதலாகத் தொடங்கி. எ-று.

இது முதல் நான்குபாடல்கள் குளகம்.

“நான்மறைக்கொழுந்து” என இறைவனாகக் கூறினமைக்கேற்ப “படர்ந்த பொன்மலைவல்லி” எனப் பிராட்டியாரைக் கூறினர். வல்லி = கொடி. (எஉ)

எழுகீர்க்கழி நெடிலடி யாசிரியவிருத்தம்.

பெரும்பக னல்லுண் கங்குலா ணுதவப் பெற்றவ ணிலைமுதற் பல்லு ணரும்பொடி யெள்ளுண் சாந்திரா யணமா ணைந்துபா னறியநீர் தருப்பை யிரும்புத னுணிரீர் காலிவை நுகர்ந்து மியற்றரும் பட்டினி புற்றும் வரம்புற விராறு திங்களு நோற்று வாடிமேல் வருஞ்சுரு மதியில்.

(இ-ள்.) (ஆரம்பித்த தை மாதத்தில்) பகற்காலத்தில் நல்லஉணவுபுசித்தும், (மாசிமாதத்தில்) இராப்பொழுதில் உண்டும், (பங்குனிமாதத்தில்) இடைக்கபெற்ற போது புசித்தும், (சித்திமாமாதத்தில்) இலைமுதலிய காய்களிகளை உண்டும், (வைகாசிமாதத்தில்) துண்ணிய எள்ளுப்பொடியைப் புசித்தும், (ஆனிமாதத்தில்) சாந்திராயண விரதமாற்றியும், (ஆடிமாதத்தில்) பஞ்சகவ்வியநுகர்ந்தும், (ஆவணிமாதத்தில்) பாலுண்டும், (புரட்டாசிமாதத்தில்) நல்ல நீரைக்குடித்தும், (அற்பிசிமாதத்தில்) தருப்பையாகிய பெரிய புல்லின் முனையிலுள்ள நீரைப்பருகியும், (கார்த்திகைமாதத்தில்) காற்றைப்புசித்தும், (மார்கழிமாதத்தில்) இருத்தற்கரிய பட்டினியாயிருந்தும், இவ்விதமாக வரிசைப்பட, பன்னிரண்மாதமூந் தவஞ்செய்து (உடல்) இளைத்து, (அவற்றின்) மேல்வரும் தைமாதத்தில். எ-று.

சாந்திராயணமென்றது முன்விளக்கப்பட்டது. துகர்ந்து என்பது கடைநிலைத்தீவகமாகலின் ஒவ்வொன்றிற்கும் ஒட்டிக்கொள்க. (எக)

சன்னிதியடைந்து தாழ்ந்துநின் றிளமாந் தளிரடிக்காஞ்சுரும் கிடந்த மின்னிகர் மருங்கு லிழையிடை நுழைபா வெம்முலைச் செம்மலர்க் கார்த்தப் பொன்னினை வளைக்கை மங்கலக் கழுத்திற் பூரண மதிக்கலை முகத்தினிண்ணிசை யளிகு முருட்குழற் கற்றை யிறைவியை யிம்முறை நினைபா.

(இ-ள்.) திருச்சநிதியையடைந்து பணிந்து நின்று, இளமாந்தளிர்போன்ற தீருவடியையும், காஞ்சியென்னும் ஆபரணம் புறத்திற்கூழ்ந்த மின்னல்போன்ற இடை

தடாதகைப்பிராட்டியார் திருவவதாரப்படலம். உசக

ஐயும், இழையிடபுகாத வெவ்விய தனத்தையும், செம்பொன்னாலாகிய வளையலின் வரிசைகளையுடைய கார்தன்மலர்போன்ற திருக்கரங்களையும், மங்கலம்பொருந்திய திருக்கழுத்தையும், சோடசகலையுடைய சந்திரன்போன்ற முகத்தையும், இன்னிசைபொருந்திய வண்டென்குழந்த அந்தகாரம்போன்ற நெருங்கிய அளகபாரத்தையுமுடைய தலைவியாராகிய மீனாக்கியம்மையாரா, இந்த (பாதாதிகேச) முறையாக மனதில் தியானித்து. எ-று.

பாதாதிகேசம் என்றது, பாதமுதற் சிரமவரையிற் கிரமமாகத் துதித்தல் இதற்கு எதிர் கேசாதிபாதம் - ஐவ்விருவகையும் பணிதல் ஆன்றோர்வழக்கென்க. (1)

கோலயாழ்த் தெய்வம் பராய்க்கரங் குவித்துக் கொழுஞ்சுடர்ப் பசங்கதிர் விளக்கம், போலநூற் பொல்லம் பொததுபொன் நிறத்த போர்வை நீத் தவிழ்கடி முல்லை, மாலைமேல் வீக்கிப் பத்தாபின் கிடப்ப மலர்க்குமு றேய்சுவற் கிடத்திச், சேலைநேர் விழியாண் மாடகந் திரித்துத் தெறித்தனள் பண்ணறிந் திசைப்பாள்.

(இ-ள்.) சேற்கெண்டையை நிகர்த்த விழிகளையுடைய விச்சாவதி, அழகிய வீணைக்குரிய அதிதேவதையைப் பணிந்து கைகூப்பி (வீணையையெடுத்துக் கொழுவிய கிரணத்தையுடைய பாலுரியனது ஒளிபோல விளங்கும் நூற்சரட்டாற் பொத்திய பொன்னிறந்தங்கிய உறையை நீக்கி, விகசித்த வாசனைபொருந்திய முல்லைமாலையை (அதன்) மேலே சூட்டி, பத்தர் பின்புறமிருக்க மலரணிந்த கூந்தல்சாய்ந்த பிடரியில் (வீணையைச்) சாத்தி, மாடகத்தைமுறுக்கி நரம்பைத்தெறித்துப் பண்ணின் திறங்களைத் தெரிந்து பாடுகின்றாள். எ-று.

மாடகம் = முறுக்காணி.

நால்வகைப்பண்ணும், அவற்றின் நிறங்களும், பண்ணின்கிரியைகளும், ஆதியவிஷயங்கள் முன்னர் நன்குவிளக்கப்பட்டுள்ளனவாகலின் ஆங்குக் கண்டு கொள்க. (எடு)

அறுகீர்க்கழிநெடிலடியாசிரியவிருத்தம்.

ஒளியா லுலகின் றுயிரினைத்து மீன்போற் செவ்வி யுறநோக்கி யளியால் வளர்க்கு மங்கயற்க ணன்னே கன்னி யன்னமே யளியா லிமவான் றிருமகளா யாவி யன்ன மயில்பூவை தெளியா மழலைக் கிளிவளர்த்து விளையாட் டயருஞ் செயலென்னே.

(இ-ள்.) (தனது) ஒளியால் (சமஸ்த) லோகங்களையும் பெற்றருளி, அவ் வுயிர்களையெல்லாம் மீனைப்போலப் பக்குவமுறப் பார்த்தருளிக் கிருபையுடன் இரட்சிக்கும் அங்கயற்கண்ணியாகியதாயே! கன்னித்தன்மையையுடைய பெண்ணன்னமே! கருணையால் இமயமன்னன் திருமகளா யவதரித்து உயிர்போன்ற மயிலையும் நாகணகாய்ப் புள்ளையும் ஒசை நிரம்பாத மழலைச் சொல்லையுடைய கிளியையும் வளர்த்துத் திருவிளையாடல் புரியுஞ்செய்தி யாது காரணம்? எ-று.

“ஆவியன்ன மயில் பூவை தெளியா மழலைக்கிளி” என்பதை “ஆவி அன்னம் - மயில் - பூவை - தெளியா மழலைக்கிளி” எனப் பொருள்கூறினும் பொருந்தும். மீன்கள் முட்டையிட்டுச் சென்று திரும்பிப்பார்க்குங்கால் அம் முட்டைகளைல்லாங் குஞ்சாதல்போலத் தான் சிருட்டிசெய்தருளிய ஆன்மகோடிகளை உமாதேவியார் திருக்கண்டத்த னோக்கஞ்செய்து பக்குவமுறப் பார்த்தருளுங் காரணப்பற்றி அங்கயற்

கண்ணி யெனவும் மீனாகி யெனவுந் திருநாமம் வந்ததென்பார். “உயிரனைத்து மீன் போற் செவ்வியுற கோக்கி அளியால் வளர்க்கு மங்கயற்கண்ணனே” என்றார். (எக)

அண்டக் குவவெவண் மணச்சிறுசோ ருக்கித் தனியே விளையாடுங்
கொண்டற் கோதாய் படியெழுத லாகா வருவக் கோகிலமே
கொண்டற் குடுமி யிமையவரை யருவி கொழிக்குங் குளிர்முத்தால்
வண்டற் குதலை மகளிரொடும் விளையாட் டயரும் வனப்பென்னே.

(இ-ள்.) பல்லாயிரங்கோடி அண்டத்தொகூதி யாவையும் வெள்ளிய மணற்
சிறுசோறு போலச் சிருட்டிசெய்து தனக்கோர் துணைவேண்டாது விளையாடிவரும்
மேகம்போலுங் கூந்தலையுடைய தாயே! ஒப்பெழுதக் கூடாத திருவருவத்தையுடைய
சூயிலே! மேகந் தவழுஞ் சிகரத்தையுடைய இமாசலத்திலுள்ள அருவிகள் கொழிக்
குந் தண்ணிய முத்திலால் விளையாட்டையும் குதலைச் சொல்லையுமுடைய சிறுமிய
ரோடு சிற்றில் (கோலி) திருவிளையாடல் புரியும் அழகு யாது காரணம்? எ-று. (எள)

வேத முடிமே லானந்த வருவாய் நிறைந்து விளையாடு
மாத ரரசே முத்தநகை மானே யிமய மடமயிலே
மாத ரிமவான் நேவிமணி வடந்தோய் மார்புந் தடந்தோளும்
பாத மலர்சேப் புறமிதித்து விளையாட் டயரும் பரிசென்னே.

(இ-ள்.) வேதத்தினுச்சியில் ஆனந்தத்தையே திருமேனியாகக்கொண்டு பூர
ணமாகி விளையாடுகின்ற பெண்ணரசியே! முத்தம்போலுந் தந்தங்கையுடைய மான்
போல்பவளே! இமயமலையிற் றேன்றிய இளமயிலின் சாயலையுடையாளே! அழகிய
இமோபர்வதராசனது தேவியாகிய மேனையினது முத்துவடந் தாங்கிய மார்பிலும்,
பிணைத்த தோள்களிலும் (உணது) திருவடித்தாமரை செவப்பூங்குதித்துத் திருவிளை
யாடல் புரியுந்தன்மை யாது காரணம்? எ-று. (எஅ)

எழுகீர்க்கழிநெடிலடியாசிரியவிருத்தம்.

யாழியன் மொழியா லிவ்வழி பாடி யேத்தினு ளாகமெய் யுள்ளநீ
தாழிய வன்பின் வலைப்படு கருணை யங்கயற் கண்மட மாளோர்
சூழிய றுழைமெல் லிளங்குழற் குதலைத் தொண்டைவா யகவைமூன் றெய்தி
வாழியன் குழவி யாகியா லயத்து வந்துநின் றுள்வரந் கொடுப்பாள்.

(இ-ள்.) வீணை நரம்பிலெழுந்த இசைவாக்கியங்களால் இவ்வகையாகப்
பாடித்துதிக்க, உண்மையாகிய அடியாரது இதயத்தில் ஆழ்ந்த அன்பாகியவலையிலகப்
படுங் கிருபையுடைய மீனாகியம்மையார், ஒப்பில்லாத சூட்டணியணிந்த மெல்லிய
சிறியகூந்தலையும் குதலைச்சொல்லையும் கொவ்வைக்களிபோன்ற வாயையும் மூன்று
வயதையும் பொருந்தி விளங்குஞ் சிறிய பெண்குழந்தையின் திருவருவங்கொண்டு
(அவ்விச்சாவதிவேண்டிய) வரத்தைப் பிரசாதித்தற்பொருட்டுத் திருக்கோயிலின்கண்
வந்து நின்றருளினார். எ-று. (எக)

இறைஞ்சியஞ் சலித்தா டன்னையெம் மன்னை யாதுவேண் டினையென
வென்று, நிறைந்தபே ரன்பு நின்னடிப் போதி னீங்கலா நிலைமைதந் தரு
ளென், நறைந்தன ளின்னும் வேண்வெ தேதென் றருளவீம் மகவுரு வாசிச்,
சிறந்துவந் தென்பா லருள்சுரந் திருக்கத் திருவுளஞ் செய்யெனப் பணிந்
தாள்.

தருமணபுலம்.

தடாதகைப்பிராட்டியார் திருவவதாரப்படலம். உசக.

(இன்.) பணிந்து (துதித்து) கைகூப்பிய அவ்விச்சாவதியை எமது தாயாகிய மீனாக்ஷிதேவியார் (நோக்கி) நீ எதனைவிரும்பினாயென்று வினவியருள, (தாயே!) உனது திருவடித்தாமரையில் எக்கடலமும் நிறைந்துள்ள பேரண்புநீங்காதநிலைமைத்தருளாயென்று விண்ணப்பஞ்செய்தாள். (தேவியார்) இன்னமும் நீ விரும்பியது யாதென்று வினவியருள, (இப்பொழுது காக்கியளித்த) இப்பின்னமைத் திருவுருவங்கொண்டு என்னிடத்துச் சிறக்கவந்து கருணைசெய்திருக்கத் திருவுள்ளஞ்செய்வாய் என்று (மீண்டும்) நமஸ்கரித்தாள். -எறு. (அ)

சிவபரம் பனாயு மதற்குடேர் தருள்வா டென்னவர் மன்னைய் மல யத், துவசனென் றெருவன் வருமவன் கற்பின் றுணையியாய் வருதியப் போ துன், நவமக வாக வருவலென் மன்பு தந்தனள் வந்தவா றிதுலென், நவ மையில் பொதியத் தமிழ்முனி முனிவர்க் கோதின னுள்ளவா னுணர்ந்தார்.

(இ-ள்.) சிவசத்தியாகிய மீனாக்ஷயம்மையார் அவள்விருப்பிற்கிணங்கித்திருவருள்செய்கின்றவர், பாண்டியார் மரபில் அரசனாக மலயத்துவஜனென்று ஒருபாண்டியன் பிறப்பான். நீ அவனது (இல்வாழ்க்கைக்குரிய) கற்பிணையுடைய மனைவியாகவருவாய். அக்காலத்தில் உனது தவப்பலனால் ஓர் புத்திரியாக அவதரிப்பேனென்று கிருபைசெய்தனர். (பாண்டியனுக்குத் திருமகளாகத்தேவியார்) அவதரித்தவகை இதுவாமென்று, ஒப்பில்லாத பொதியமலையில் வீற்றிருக்கும் அகத்தியமுனிவர் முனிவர்களுக்குக் கூறியருளினார். அம்முனிவர்கள் (சந்தேகநீங்கி) உள்ளபடி தெரிந்தார்கள்.)

தடாதகைப்பிராட்டியார் தீருவவதாரப்படலம்.

முற்றிற்று.

சு. திருவிருத்தம் - ௫௯௯.

ஐந்தாவது

திருமணப்படலம்.

அறுசீர்க்கழிநெடிலடியாசிரியவிருத்தம்.

தண்புகழ் தென்னன் செல்வ தடாதகைப் பிராட்டி தானே
தினாசெய்ரீர் ஞாலங் காத்த செயல்சிறி துரைத்தேன் மெய்வ
வினாசெய்ப்பூங் கோதை மாதை விடையவன் மணந்து பாரான்
டாச்செய் திருந்த கோற்ற மறிந்தவா நியம்ப லுற்றேன்.

(இ-ள்.) பூமியிலுள்ளார் புகழ்ந்துபேசும் மலயத்துவஜ பாண்டியனது செல்வப்புதல்வியாராகிய தடாதகைப்பிராட்டியார் அலைகளை யெறியும் கடல்புடைகுழ்ந்த நிலவுலகத்தை (அரசுபுரிந்து) இராட்சித்தருளிய சரித்தத்தை (தெரிந்தவனாயில்) சிறிது கூறினேன். தெய்வமணம் வீசுகின்ற மலரணிந்த கூந்தலையுடைய அத்தடாதகைப் பிராட்டியார் இடபாநுடராகிய சிவபெருமான் திருமணம்புரிந்து நிலவுலகத்தை யாண்டேரரசெய்து, (சோமசுந்தரபாண்டியராக) வீற்றிருந்த திருவிளையாடலைத் தெரிந்தவனாய்த் சொல்லப்போகிறேன். -எ-று.

(ச)

காயிரும் பரிதிப் புத்தேள் கலியிரு மெப்பச் சோதி
பாயிருங் குடைவெண் டிங்கட் படரொளி நீழல் செய்ய
மாயிரும் புவன மெல்லா மனுமுறை யுலக மீன்ற
தாயிளங் குமரி யாகித் தனியர சிருக்கு நாளில்.

(இ-ள்.) பிரகாசிக்கின்ற பெரிய ஆக்கினசக்கரமாகிய சூரியன் துன்பமாகிய இருளை (ஒரு பக்கவில்) ஒட்டவும், ஒளிபரவிய பெரிய (சந்திரவட்டக்) குடையாகிய தாவன்யமான சந்திரன் பரந்த வொளியாகிய நிழலை (ஒருபக்கவில்) செய்யவும், சமஸ்தலோகங்களையும் பெற்றருளிய (ஜகன்) மாதா (ஆகிய உமாதேவியார்) இளங் கன்னியாகத் திருவவதாரஞ்செய்து, பெரிய பூமிமுழுவதும் மனுதால் முறைப்படி (பொதுக்கடிந்து) ஏக சக்ராதிபத்தியஞ் செலுத்திவருங்காலத்தில். எ-று.

காய்தல்=கோபித்தல். ஈண்டு இருளைக்காயும் எனப்பொருள் பயத்தவின் பிரகாசிக்கும் எனப்பொருள் கூறினோம். (உ)

மருங்குறேய்ந் தொளிப்பச் செம்பொன் வனமுலை யிறுமாப் பெய்தக்
கருங்குழற் கற்றை பாடாட் கங்குலை வெளியு செய்ய
விரங்குநல் யாழ்மென் றீஞ்சொ லின்னகை யெமபி ராட்டிக்
கருங்கடி மன்றல் செய்யுஞ் செவ்விறத் தடுத்த தாக.

(இ-ள்.) ஒலிக்கின்ற நல்லவீணாநாதம்போன்ற மென்மைத்தன்மை வாய்ந்த இனியசொல்லையும் இனிய புன்றுறுவலையுமுடைய (தடாதகை யென்னும் திருநாமம் வாய்ந்த) எமதுபிராட்டியாருக்கு, இடையானது தேய்ந்துமறையும்படி செவந்தபொன் னிறம் பொருந்திய சந்தனக்கோலமெழுதிய தனங்கள் மேலெழுந்தோங்கவும், கரிய கூந்தற்றெருதுயானது நடுராத்திரியை வெண்ணிறஞ்செய்யவும், அரிய திருக்கலியா ணஞ்செய்யும் பருவம் வந்ததிக்க. எ-று.

இதுமுதல் மூன்றுபாடல்கள் குளகம். (க)

பனிதரு மதிக்கொம் பன்ன பாவையைப் பயந்தா ணைக்கிக்
சூனிதர நிறையப் பூத்த கொம்பனாய்க் கின்னங் கன்னி
கனிதரு செவ்வித் தாயுங் கடிமணப் பேறின் நென்னைத்
துனிதரு நீர ளாகிச் சொல்லினை ரொல்லக் கேட்டாள். ௩.

(இ-ள்.) குளிர்த்த சந்திரன் உதயமான பூங்கொம்புபோன்ற தடாதகைப் பிராட்டியானாப்பெற்ற காஞ்சனமாலகண்டு, வளையும்படி நிரம்பமலர்ந்த பூங்கொம்பு போன்ற வுனக்கு, கன்னிப்புருவ முதிர்ந்தகாலம் வந்தும் இன்னமும் விவாகப்பலன் கிடைக்கவில்லையென்று, வருந்துந் தன்மையுடையவளாய்க் கூறினாள். (தனது தாயாகிய காஞ்சனமலை அவ்வாறு வருத்தத்துடன்) சொல்லக்கேட்ட தடாதகைப் பிராட்டியார். எ-று.

எல்லாவுறுப்புகளுங் குறைவின்றி நிறைந்தனவென்னுங் குறிப்பால் “சூனி தர நிறையப் பூத்த கொம்பு” என்றார். செவ்வித்து-து-பகுதிப்பொருள் விசுதி. (ச)

அன்னை நீ நினைந்த வெண்ண மாம்பொழு தாகும் வேறு
பின்னை நீ யிரங்கல் யான்போய்த் திசைகளும் பெருநீர் னவப்பு
மென்னது கொற்ற நாட்டி மீள்வவிங் கிருத்தி யென்னப்
பொன்னவிரம்லர்க்கொம்பன்னுள்பொருக்கெனவெழுந்துபோந்தான்.

(இ-ள்.) தாயே ! நீ யெண்ணிய வெண்ணம் நிறைவேறுங்காலத்தில் முடியும், பின்பு நீ வேறுபட நினைத்து வருந்துதலொழிக. நான் சென்று அக்டிசைசை

எனிலும், கடல் சூழ்ந்த இந்நிலவுகளிலும் எனது வெற்றியை நிலைநிறுத்திவருகின்றேன்; நீ இங்கிருப்பாயாகவென்று, பொன்னிறத்துடன் பிரகாசிக்கும் பூங்கொம்புபோன்ற அத்தடாதகைப்பிராட்டியார் வினாந்தெழுந்து (யுத்தசநந்தமாகப்) புறத்திற்சென்றருளினார். எ-று.

இரங்கல் - எதிர்மறை வியங்கோள்வினைமுற்று. அல் - எதிர்மறைவியங்கோள் விருதி. (இ)

தேம்பரி கோதை மாதின் றிருவுளச் செய்தி நோக்கி
யாம்பரி சுணர்ந்த வேந்த ரமைச்சரும் பிறரும் போர்தார்
வாம்பரி கடாவித் திண்டேர் வலவனுங் கொணர்ந்தான் வையந்
தாம்பரி வகல வந்தா ளேறினான் சங்க மார்ப்ப.

(இ-ள்.) வாசமிருந்த அளகபாரத்தையுடைய தடாதகைப்பிராட்டியாரது திருவுள்ளக்குறிப்பையறிந்து போருக்குறித்தாகிய திறங்களையறிந்த மன்னர்களும் மந்திரிகளும் மற்றைச்சேனா வீரர்களும் உடன் வந்தார்கள். தாவிச்செல்லுங் குதிகைகோச் செலுத்தித் திண்ணிய தேரைப் பரிகளும் கொண்டுவந்தான். இவ்வுலகத்திலுள்ளார் துன்பத்தினின்றும் நீங்கும்படி அவதரித்த அப்பிராட்டியார் (வெற்றிச்) சங்குகள் முழங்கும்படி (அந்தத்) தேரிலேறியருளினார். எ-று.

வலவன் - இரதசாரதி.

(சு)

ஆர்த்தன தடாரி பேரி யார்த்தன முருடு மொந்தை
யார்த்தன வுடுக்கை தக்கை யார்த்தன படகம் பம்பை
யார்த்தன முழவந் தட்டை யார்த்தன சின்னந் தாரை
யார்த்தன காளந் தாள மார்த்தன திசைக ளெங்கும்.

(இ-ள்.) தடாரியும் பேரியும் முழங்கின; முருடும் மொந்தையும் கோவித்தன; உடுக்கையும் தக்கையும் ஆரவாரித்தன; படகமும் பம்பையும் முழங்கின; மத்தளமும் தட்டையும் ஒலித்தன; சின்னமுந் தாரையும் இசைத்தன; காளமுந் தாளமும் அதிர்ந்தன; (ஆகிய இவைபோன்ற வாத்தியங்களால்) திசைகளெட்டிலும் சத்தித்தன. எ-று.

மேற்கூறிய வாத்தியங்களில், மொந்தையும் படகமும் ஒருகட்பறையென்றும், தட்டை கற்கடிப்பறையென்றுங் கூறுவர். தடாரி முருடு தக்கை யென்பன பூர்வகாலத்திருந்த ஒருவகை வாத்தியங்கள். வாத்திய வோசை திசையெல்லாம் பறந்தது என்பது கருத்து. (சு)

வீங்கிய கொங்கை யார்த்த கச்சினர் விழிபோற் றைப்ப
வாங்கிய சிலையே றிட்ட கணையினர் வட்டத் தோல்வா
டாங்கிய கையர் வைவேற் றளிர்க்கையர் பிணுகதெய் வம்போ
லோங்கிய வாயத் தாரு மேறினா ருடனத் திண்டேர்.

(இ-ள்.) பூரித்த குயங்களை வீக்கிய கச்சினையுடையவர்கள் - தங்கள் கண் போலத் தைக்க வளைவாகிய வில்லிற்பூட்டிய அம்புகளை யுடையவர்கள் - கேடகத்தையும் வாளாயுதத்தையும் தாங்கிய கையையுடையவர்கள் - கூர்மையாகிய வேற்படையுடையவர்கள் - தாங்கிய கையையுடையவர்கள் (ஆகிய) பெண்தரித்த மாந்தளிர்போன்ற (செந்நிறம் வாய்ந்த) கையையுடையவர்கள் (ஆகிய) பெண்தெய்வம்போலும் அழகில் மிக்க ஆயத்தாரான மெய்க்காவலருள் பலர் அத்தடாதகைப்பிராட்டியாரோடும் அந்தத் திண்ணிய இரதத்தில் ஏறினார்கள். எ-று.

(அ)

ஆயம் - கூட்டம்.

கிடைப்பன வருளாற் பாராக் கீண்டுபா தலத்தி னெல்லே யடைப்பன பரந்த தட்டா லடையவான் றிசைக ளொட்டு முடைப்பன வண்ட முட்டி யொற்றிவான் கங்கை நீரைத் துடைப்பன கொடியாற் சாரி சுற்றுவ பொற்றிண் டேர்கள்.

(இ-ள்.) இடசாரி வலசாரியாகச் சுழன்றுவரும் பொன்னுலாகிய வலிய தேர்கள் (தமக்குப்) பூட்டிய சக்கரங்களால் நிலத்தைப் பிளந்து பாதலத்தின் எல்லை யை அடைக்காநின்றன ; விசாலமாகிய தட்டினால் பெரிய அட்டிசைகளையும் (ஒரு சேர) உடைக்காநின்றன. துவசங்களால் ஆகாயத்தை முட்டி அவ்வாகாய கங்காசலத் தைப் பொருத்திச் சுவற்ச்செய்வன. எ-று. (க)

செருவினமா தண்டந் தாங்கிச் செல்லும்வெங் கூற்றமென்ன வருவிமா மதநீர் கால வரத்தவெங் குருதிக்கோட்டாற் கருவிவான் வயிறு கீண்டு கவிமுநீர் வாயங் காந்து பருகிமால் வனாபோற் செல்ல பருஉப்பெருந் தடக்கை யாணை.

(இ-ள்.) பருத்தல் பொருந்திய பெரிய கைகளையுடைய யானைகள் அருவி யாற்றைப்போல பெரிய மதநீர் பொழிய, செவ்விய உதிரந் தோய்ந்த கொடிய தந்தங் களால் (உலகினுக்குத்) துணைக்காரணமாகிய மேகத்தின் வயிற்றைக் கிழித்து (அதிலி ருந்து) சொரியும் நீரை வாயைத் திறந்து பருகி, போர்க்களத்திலே பெரிய தண்டா யுதத்தை யேந்திச் செல்லங் கொடிய இயமனைப்போலவும், பெரிய மலைகள் (கால் பெயர்ந்து) செல்வதுபோலவும் (ஒருபக்கவிற்) செல்லாநிற்கும். எ-று. (கௌ)

ஒலியவார் திரையி னன்ன வெழுங்கின யோக மாக்கள் வலியகா லடக்கிச் செல்லு மனமெனக் கதியிற் செல்ல கலியநீர் ஞாலங் காப்பான் கடைபுக முடிவிற றோற்றம் பொலியும்வாம் புரவி யொன்றே போல்வன புரவி வெள்ளம்.

(இ-ள்.) ஒலிபொருந்திய கடல்கூழ்ந்த பூலோகத்தை (கலியினின்று நீக்கிப்) பாதுகாததற்பொருட்டு, கலியுகமுடிவிலே அவதாரஞ்செய்யுந் தாவிச் செல்லங் குதி னா யொன்றே பல்வகை நிறவேறுபாடுற்று வந்தாற் போன்ற குதினைக்கூட்டங்கள், ஒலியையுடைய நெடிய அலைபோன்ற ஒழுங்கினையுடையன. யோகசாதனஞ் செய் வோர்களுது வலிதங்கிய காற்றையடக்கி யொருவழிப்பட்டுச் (சிவத்திற்) செல்லும் மனம் போல, ஒருவழிப்பட்டு வினாந்து செல்லும் நடையினை யுடையன. எ-று.

தடாதகைப்பிராட்டியார் திக்குவிஜயஞ் செய்யப் புறப்பட்டபொழுது அவ ருடன்சென்ற குதினைகள் இறைச்சலிட்டு நீண்டு வரிசையாகச்சென்றமையின், “பரி நிணாதிரையாய்த்துள்ள” என இந்நூலிலேயே பின்னர் வருவதற்கேற்ப, இறைந்து செல்லும் நெடிய அலைபோன்றிருந்தன வென்பார் “ஒலியவார்திரையி னன்னவொ ழுங்கின” என்றும், யோகிகள் உகவாச நிசுவாசங்களைத் தம்வயப்படுத்தி, விடயவாத னையிற் செலுத்தாது சிவத்திற் செலுத்தும் மனதுபோல, பாகரது கைவசப்பட்டுத் தமதிச்சையின்படி செல்லாது அவர் செலுத்தும்வழி சென்றனவென்றும், அவ்வாறு செல்வழி, பல்வகைவேகத்தினுஞ் சிறந்த மனோவேகமாகச் சென்றனவென்றும் உண ர்த்த “வலியகா லடக்கிச் செல்லு மனமெனக் கதியிற் செல்ல” என்றும், உலகமா னது ஓயாதிறையும் கடலாற் சூழப்பட்டிருந்தலின் “கலியநீர் ஞாலம்” என்றும், அவ்வுலகிலுள்ள மாந்தர் கலிகாலக் கொடுமையாற் பல்வகைத் துயருற்று வருந்துகை யில், அவர்கள் துன்பத்தை யொழித்துச் சுகமடைய, திருமால் கலிகாலவதாரமெனக்

குதிரைவடிவுடன் அவதரிப்பாராகவின் “ ஞாலங்காப்பான் கடையுடையுடையிற் றேற் றம்புரியும் வான்புரவி” என்றும், அவ்வகைய திருமாலாகிய புரவியே பல்வே றருக் கொடி விளங்கினது போலுங்குதினாத்தொகுதி விளங்கின வென்பார் “ புரவி யொ ன்றே போன்றன புரவி வெள்ளம்” என்றும் கூறினார்.

திருமால் புரவியாகவருவது.

முன்னொருகாலத்தில்தேவர்கட்கும் அசுரர்கட்கும் பெரும்பொர்நிகழ்ந்தது. அதில் தேவர்கள் அசுரரோடு போர்புரிய ஆற்றாமல் திருமாலிடஞ்சென்று முறையிட, அவர் கருடவாகனாடராய்ப் பஞ்சாயுதங்களையுந்தாங்கி அசுரர்களையெதிர்த்து ஹத ன்செய்தனர். அவர்செய்யுங்கொடுமைக்குத்தப்பிச்சில அசுரர் ஓடினர். அதுகண்டு அச் சதன் அவர்களைத்தூர்த்திக்கொண்டு பின்செல்ல அவர்கள் பிரகுமுனிவரது ஆசீர்மத் தையடைந்து அவர் மனைவி கியாதி யென்பவர்பால் அடைக்கலம்புக, விண்டு அவ்வா சீர்மத்தில் றுழைய, கியாதி திருமாலெக்கண்டு வணங்கிநிற்ப, “ நீ கொடியோர்க்கு அடைக்கல மளித்தாய் ” எனக்கோபித்துத் தன்னைச்சக்கரத்தால் கியாதியின் சிரத் தைத் துணித்தனர். கியாதி இறைச்சலிட்டி நிலமிசைவிழ, அவ்விறைச்சலாற் பிரகு முனிவர் ரிஷ்டைகலைந்து நடந்தயிருத்தாந்தங்களை யுணர்ந்து துயர்க்கடலிலாழ்ந்து கண்டெவந்து இதழ் துடித்து கோபாக்கினி சிந்தும்படி மாதவனைநோக்கி “ அடா பாவி ! நீ உன்மாமியென்றுகருதாது அவள் சிரசைத்துணித்தாய். சைவசமயமே சற் சமயமும், சிவபெருமானே லோகநாயகனும், யாங்கள் சிவபிரானையன்றி வேறொரு வரையும் அன்புடன் பணியாதவர்களும் சத்தியமானால் நீ பத்துப் பிறவியடைந்து பரிதபிக்கக்கடவாய்” என்று சபித்து, சக்கிரபகவானால் உயிர்பெற்றொழந்த கியாதி யோடு உயிர்வாழ்ந்திருந்தனர். இது நிற்க; சாபமேற்ற திருமால் சிவலிங்கார்ச்சனை யால் அதனை யொழிக்கக்கருதிப் பாசபதவிதம்பூண்டு உடல் முழுதும் திருவெண் ணீறு சண்ணித்து உருத்திராக்கமாலையுண்டு நெடுங்காலம் சிவார்ச்சனை செய்துகொ ண்டிருந்தனர். அவர் தவத்திற்களிகூர்ந்த சிவபெருமான் இடபாருடராய்க் காட்சி யளித்து “ யாதுவரம் வேண்டும்” என, “ அண்ணலே ! பிரகுமுனிவன் சாபம் என்னைத் துன்புறுத்தாவண்ணம் அருள்புரிக ” எனப் பிரார்த்திக்க, “ நம்மடியார் கூறியவைபிழைபடா. ஆயினும் எம்மை யருச்சித்தபலனால் அப்பத்துப் பிறவியும் உல கோபகாரமரகுக. அவற்றுள் ஐந்திற்கண்டமும் ஐந்தில் அனுக்கிரகமும் புரிவோம்” என்றருள்செய்து அந்தர்த்தானமாயினர். இதில் கடைப்பட்டது கலிகாவதார மென் பார். மற்றைய அவதாரங்களை இடம்வந்துழி விளக்கிக் கூறுவாம். இதனை,

காஞ்சிப்புராணம் - அரிசாபயந் தீர்த்தப்படலம்.

“ கண்டு மாழ்கினன் றயரின் மூழ்கினன் கண்கள் சேந்தன னிதழ்து டித்தனன் மண்டு வெங்கனற் பொறிதெ நிப்பவம் மாத வன்றனை வெருண்டு நோக்கியே யொண்டி றற்கரத் தரிவை தன்னைமற் றுனக்கு மாயியைத் தறுக னாளைய் மிண்டி னாற்கொலை செய்து வீட்டினைய் வெய்ய பாவிரீ யுய்யு மா நெவன்.

எடுத்தி யம்பிய சைவமே யெவற் றள்ளு முத்தம மென்னில் யாங்களுங் கடுத்த தும்பிய கண்ட ஞாடிக் கமல மன்றிலே றறிகி லேமெனிற் ரெழுதிது னைக்குயிச் சத்தி யத்தினற் றயரு ழந்துரீ நரக வல்விலை மடுத்த வெம்பிறப் பொருப தெய்துக வழுவு பாதகக் குழிசி யாயினும்.

நின்ற ன்க்கடித் தொண்டு பூண்டவர் நெறிய லாப்புறத் தாற்று தால்வழித் துன்று தீக்கையுற் றென்று முப்புரஞ் சட்ட வெம்பிரான் நிருவ டிப்பிழைத்.

தொன்று மூன்றுதன் டேந்தி யீனரா யுலப்பி லாதவெந் நிரைய மூழ்குக்
மன்ற வங்கவர்க் கண்டு னோர்களும் மறவி யூரினைக் குறுகி மாங்கவே.
எவ்வ மேயிருந் தமோகு ணம்பயின் நிழிந்த யோனியின் மீன மாதியாம்
வெவ்வி னைப்பவந் தோறு மின்னலே விரவு வாயென வெய்ய சாபமிட்
டவ்வி யத்தொகை யிரிய நூறும் பிருகு வெள்ளியா லாவி பெற்றெழு
நவ்வி வாள்விழி மனைவி தன்னொடு நாரி பாகனை வழுத்தி வைகினான்.” எனவும்,

“பெருகு மன்பினு லெம்மை நீ வழிபடு பேற்றா
விருமை சான்முனி சபித்திடு மையிரு பிறப்புந்
திரிபு ருதுல கினுக்குப் காரமாந் தெளிநீ
யருளு மைந்தினி லைந்தினிற் றண்டமும் புரிவேம்
நடுவி கந்திடா நம்மடித் தொழும்பரா னுட்டப்
படுவ தொன்றெது வஃதவ்வப் பயன்றனைப் பயந்தே
விடுவ தல்லது பிழையுரு தின்றுநீ மெலிய
வடுமிச் சாபமு மனுபவித் தல்லது விடாதால்.” எனவும் வருவனவற்றானாகி.)

காலி னுங்கடிது செல்லுஞ் செலவினர் கடுங்கட் கூற்ற
மேலினு மிகையுண் டாயின் வெருண்டுவெந் கண்டு மீளும்
பாலினர் பருவாய் நாகப் பல்லினும் பிஸ்கு மால்
வேலினர் வியா வென்றி வீக்கிய கழற்கால் வீரர்.

(இ-ள்.) (ஒருகாலத்திலும்) அழியாத வெற்றியால் வீரகண்டாமணி தரித்த
காலையுடைய வீரர்கள் வாயுவேகத்தைக்காட்டிலும் வினாந்துசெல்லும் நடையையு
டையவர்கள் கோபக்கண்களையுடைய இயமன்பேரிலுங் குற்றமிருக்குமாயின் அவ
னைப் பகைத்து முதுகுபார்த்துத் திரும்புந் தன்மையுடையவர்கள் பிளவுபட்ட வாயை
யுடைய பாம்பின் (விஷஞ் சொரியும்) பல்லைப்பார்க்கிலும் சிந்தும் விஷத்தையுடைய
வேற்படை தாங்கினவர்கள். எ-று.

இதுமுத லிரண்டுபாடல்கள் ஒரு தொடர்.

வெந்=முதுகு. இது வெரிந் என்னுஞ்சொல். ஈண்டுஇடைக்குறையாயிற்று.

எண்புதைத் தெழுந்த வீர ரிவுளிதேர் யானை வெள்ள
மண்புதைத் தனப தாகை மாலெவெண் கவிகை பீலி
விண்புதைத் தனநுண் ணேரி வெயில்விடு பரிதிப் புத்தேள்
கண்புதைத் தனபே ரோதை கடலொலி புதைத்த தன்றே.

(இ-ள்.) அளவுகடந்து (இவ்வண்ணமாகத் தடாதகைப்பிராட்டியாருடன்)
எழுந்த வீரர்களும் புரவிகளும் இரதங்களும் கஜங்களுமாகிய கூட்டங்கள் பூலோகத்
தை (முழுதும்) மறைத்தன. துவசங்களும் மலர்மலை சூட்டிய வெண்கொற்றக்
குடைகளும் மயிர்க்குஞ்சங்களும் ஆகாயத்தை (முழுதும்) மறைத்தன. (இவற்றின்
செல்லுகையா லெழுந்த) துண்ணிய தூசிப்படலம் வெயில்வீசுஞ் சூரியனது கண்களை
மறைத்தன. (இவற்றின் ஆர்ப்பரிப்பா லெழுந்த) பேரொலியானது சமுத்திர வோ
சையைக் கீழ்ப்படுத்தியது. எ-று.

வெள்ளம் என்னுஞ் சொற்பொருள் பிரிந்து வீரர் முதலிய பெயர்களுடன்
கூடி வீரக்கூட்டம் இவளிக்கூட்டம் என நின்றவின் புதைத்தன வென்னும் அஃறி
னைப்பன்மைவினைமுற்றுப்பயனிலை கொண்டது. (கக)

தேரொலிகளினப் பாய்மான் செலவொலி கொலைவெண் கோட்டுக்
காரொலி வீர ரார்க்குந் கணையொலி புனைதார்க் குஞ்சி

வாரொலி கழற்காற் செங்கண் மள்ளர்வன் மிண்டோள் கொட்டும்
பேரொலி யண்ட மெல்லாம் பிளந்திடப் பெருத்த தன்றே.

(இ-ள்.) இரதங்கள் செல்கின்ற ஒலியும், கடிவாளம்பூண்டு செல்கின்ற குதிகளின் ஆர்ப்பரிப்பும், கொலைத்தொழில் பொருந்திய தாவள்யமான தந்தத்தை யுடைய மேகம் (போன்ற கரிய உருவுடைய யானைகளின்) ஓசையும், வீரர்கள் ஆரவா ரிக்கும் மிக்ககோஷமும், வெள்ளிய மாலையணிந்த சிகையையும், நீண்ட ஒலிபொருந் திய வீரக்கழலணிந்த கால்களையும், செவந்த கண்களையுமுடைய வீரர்கள் தமதுவலிய தோள்களைக்கொட்டிக் கர்ச்சிக்கும் பெரிய அதிர்ப்பும் அண்டங்களுல்லாம் பிளவு படுப்படி அதிர்த்தன. எ-று.

(கச)

பரந்தெழு பூழி போர்ப்பப் பகலான் மறைந்து முந்நீர்
கரந்தவன் போன்ற ஓங்கு கங்குலவந் திழைத் தேய்ப்பச்
சுரந்திரு ணிறைய முத்தின போதிவெண் குடையும் வேந்தர்
நிரந்தபூண் வயிர வாளு நிறைவிலா வெறிக்கு மன்தோ.

(இ-ள்.) (இத்தகைய விசேடங்களால் யாண்டும்) பரவி யெழுந்த புழுதி போர்த்தலால், சூரியன் மறைந்து கடலில் ஒளித்தவன்போல மறைய இருள் வந்து குடியிருந்ததைப்போல இருளானது அதிகரித்து நிறைய முத்தால் அலங்கரித்த கிர ணத்தையுடைய வெள்ளைக்குடைகளும் அரசர்களேந்திய பூண்மைந்த வயிரத்தினற் செய்த வாளாயுதங்களும் (அவ்விருளைப் போக்க) நிறைந்த நிலாவை வீசாநிற்கும்.

முந்நீர் என்றது ஆற்றுநீர் ஊற்றுநீர் வேற்றுநீர் என மூன்றுநீரையுடையது எனப் பொருள் கூறுவதுமன்றி, சிருட்டி திதி சங்காரமாகிய முத்தொழில்செய்யவல்ல நீர் என்றும் பொருள் கூறுவர். இது பண்புத்தொகை நிலைகளத்துப் பிறந்த அன் மொழித்தொகைக் காரணப்பெயர்.

(கரு)

தேர்நிரா கலனுப் செல்லப் பரிநிரா தினாயாய்த் துள்ள
வார்முர் சொலியாய்க் கல்ல வாட்கை மீளாய்க் கொட்பத்
தார்நிரா கவரிக் காடு நுகைகளாய்த் ததும்ப வேழங்
கார்நிரா யாகத் தானை கடல்வழிக் கொண்டதன்றே.

(இ-ள்.) தேரின் வரிசைகள் மரக்கலங்களாய்ச் செல்லவும், குதியின் வரிசைகள் அலைகளாய்த்துள்ளவும், வர்கட்டிய பேரிகையோசை பேரொலியாய்க் கல்லென்றொலிக்கவும், வாளாயுதங்கள் மீளாய்ச்சுழலவும், (வெண்மையாகிய) மலர் மால வரிசைகளைப்போல விளங்குஞ் சாமரைக்காடுகள் நுகைகளாய் மேலெழுந்தோ ள்கவும், யானைகள் (கடனீர் பருகவருகின்ற) மேகங்களின் வரிசைகளாய் நெருங்க வும், சேனையாகிய சமுத்திரம் வழி நடந்து சென்றது. எ-று.

இச்செய்யுள் முற்றுருவகவனி.

(கசு)

களளவிழ் கோதை மாத ரொடுத்தெறி கவரிக் காடு
துள்ளவந் தணர்வா யாசி யொருபுறந் துவன்றி யார்ப்பத்
தெள்விளி யமுத கீத மொருபுறந் திரண்டு ழும்ம
வள்ளைவார் குழையெம் மண்ணை மணித்திண்டோர் நடந்த தன்றே.

(இ-ள்.) தேனுடன் விசுத்த மலர்மாலையணிந்த மாதர்கள் எடுத்து வீசுஞ் சூர்ணைக்காடு (ஒருபக்கலில்) துள்ளவும், வேதியர்கள் தமது வாயாற்கூறும் ஆசிரீவச னங்கள் ஒருபக்கலில் மிகுந்து ஒலிக்கவும், தெள்ளிய அமுதம்போன்ற இசைப்பாட் டுகள் ஒருபக்கலில் திரண்டொலிக்கவும், வள்ளைத்தண்டிப்போன்ற நெடியகாதை

யுடைய எமது தாயாகிய தடாதகைப்பிராட்டியாரது நவமணிகளிழைத்த திண்ணிய இரதமானது சென்றது. எ-று. (௧௭)

மீனவன் கொடியுங் காண வெம்புலிக் கொடியுஞ் செம்பொன் மானவிற் கொடியும் வண்ண மயிற்றழைக் காடுந் தோட்டுப் பானலங் கருங்கட் செவ்வாய் வெண்ணகைப் பகந்தோ ணிம்பத் தேனலம் பலங்கல் வேய்ந்த செல்விதேர் மருங்கிற் செல்ல.

(இ-ள்.) வலிய மீனக்கொடியும், காட்டிற் சஞ்சரிக்கும் வெவ்விய புலிக் கொடியும், செம்பொன்னாலாகிய பெரிய விற்கொடியும், அழகிய மயிலிறகாற்செய்த புஞ்சக்காடுகளும் (ஆகிய இவை) இடழக்களையுடைய நீலோற்பல மலனாயொத்த அழகிய கரியகண்ணையும் செவந்தவாயையும் வெள்ளிய புன்முறுவலையும் (மூங்கில்போன்ற) பசிய தோள்களையுமுடைய வண்டுகளொலிக்கும் வேப்பமலர் மாலையணிந்த தடாதகைப்பிராட்டியாரது இரதத்தின் இருபக்கவிலுஞ்செல்லவும். எ-று.

மீனக்கொடி என்றது மீனெழுதிய கொடியென்றும் இதுபாண்டியர் மர பிற்கு உரியதென்றும், புலிக்கொடி - புலி யெழுதிய கொடி யென்றும் இது சோழரா சனுக்கு உரியதென்றும், விற்கொடி-வில்லெழுதிய கொடி யென்றும் இது சேரராச னுக்கு உரியதென்றும் உணர்க. (௧௮)

மறைபல முகங்கொண் டேத்தி வாயத்தி மாறி யேய்ப்ப நிறைபரம் பனாரீ யெங்க ணிருபர்கோன் மகளாய் வைய முறைசெய்து மாசு தீர்ப்பா யடியனென் முகத்து மாசங் குறையென நிழற்றுந் திங்கள் கொள்கைபோற் கவிக்க காப்ப.

(இ-ள்.) வேதங்கள் பலமுகங்கொண்டு துதிசெய்து (தமது உணர்வுக் கெட்டமுடியாது) வாயத்தமாறி இளைக்கும்படி பரிபூரண சிவசத்தியாகிய நீ எங்க ளது மன்னர் மன்னனாகிய மலயத்துவஜபாண்டியன் திருமகளாய் (அவதரித்துச்) செங்கோல்செலுத்தி உலகிலுள்ள குற்றத்தையொழிப்பாய் (ஆதலின்) அடியெனது முகத்திலுள்ள குற்றத்தையும் ஒழிப்பாயாகவென்று வந்து நிழல்கெய்யுஞ் சந்திரனது கொள்கைபோல (ஒருபக்கவில்) வெண்குடை நிழல்கெய்யவும். எ-று.

“எங்கள் நிருபர்கோன்” என்றது சந்திரன் பாண்டியர் மரபிற்கு முதல்வ னாகலின். (௧௯)

அங்கய னோக்கி மான்றேர்க் கணித்தொரு தடந்தே ரூர்ந்து வெங்கதிர் வியாழச் சூழ்ச்சி மேம்படு சுமதி யென்போ னங்கைதன் சூறிப்பு நோக்கி நாற்பெரும் படைபுஞ் செல்லச் செங்கையிற் பிரம்பு நீட்டிச் சேவகஞ் செலுத்திச் செல்வான்.

(இ-ள்.) அழகிய சேற்கெண்டை போலுங் கண்களையுடைய தடாதகைப் பிராட்டியாரது குதினாபூட்டிய தேருக்குச்சமீபமாக ஒருபெரிய தேளைத் தான்செலுத்தி, விரும்புங் கிரணத்தையுடைய பிரகற்பதி முனிவன்போன்ற ஆலோசனையையும் மேம்பாட்டையுமுடைய சுமதியென்னும் முதல்மந்திரி, அப்பிராட்டியாரது திருவுள்ளக்குறிப்பையுணர்ந்து, பெரிய நால்வகைச்சேனையும் (வினாந்து) செல்ல, தனது செவந்த கையிலேதாங்கிய பிரம்பை நீட்டி, சேவகத்தினைச்செலுத்தி (ஒருபக்கவிற்) செல்லவும். எ-று.

சேவகம் - அதிகாரம்.

(௨௦)

அலகினுற் கருவிச் சேனை யாழ்கட லனைத்துந் தன்போன்
மலர்தலை யுலக மன்றி மகபதி யுலக மாதி
யுலகமும் பிறவுஞ் செல்ல வுலப்பிலா வலிய தாக்கித்
திலகவா ணுதலான் மன்னர் திருவெலாங் கவரச் செல்வாள்.

(இ-ள்.) எண்ணிறந்த நால்வகைச்சேனையாகிய ஆழ்த் கடல்முழுவதும் தம்மைப்போலப் பார்த்த இடத்தையுடைய இப்புலோசமன்றி, இந்திரலோக முதலிய லோகங்களிலும் பிறவிடங்களிலுஞ்செல்ல, அழியாத வலிமையுடையனவாகச்செய்து திலகமணிந்த ஒள்ளிய நெற்றியையுடைய தடாதகைப்பிராட்டியார் அரசர்களது செல்வங்களையெல்லாங் கொள்ளுகொள்ளும்படி சென்றருளினார். எ-று.

கருவிச்சேனை - இருபெய ரொட்டுப் பண்புத்தொகை. கருவியென்பது சேனைக்கோர் காரணப்பெயர். இதுனை “பொருள்உருவி காலம் வினையிடனோ டைந் தும் - இருமர வெண்ணிச் செயல்” என்பதில், உருவி சேனைமேனிற்றலா ளுணர்ச்சு.

கயபதி யாதி யாய வடபுலக் காவல் வேந்தர்
புயவலி யடங்கவென்று புழைக்கைமான் புறவி மான்றேர்
பயன்மதி துதல்வோ ளுண்கட் பாவைய ராய போடு
நயமலி திறாயுங் கொண்டு திறையின்மே னுட்டம் வைத்தாள்.

(இ-ள்.) வடதேசங்களை அரசுபுரிந்த கஜபதிமுதலான மன்னர்களது தோள்வலி அடங்கும்படிஜெயித்து, துவாரந்தங்கிய துதிக்கையையுடைய யானைகள் குதிக்கைகள் இரதங்கள் (ஆகிய இவற்றையும்) அர்த்த சந்திரன்போன்ற நெற்றியையும் வேல்போன்ற கண்களையுமுடைய மாதர் கூட்டத்துடன் இன்பமிருந்த இறைப்பொருளையும் (அவர்கள்கொடுக்கக்) கொண்டு திங்குப்பாலகர்மேல் போருக்கு ஏழ் எண்ணங்கொண்டனர். எ-று.

கயபதியாதியாய காவலர் - கஜபதி - துரங்கபதி - நாபதி முதலியோர்.

பயல் = பாதி. அர்த்தசந்திரனென்னும் அஷ்டமிச்சந்திரனென்னும்.

வார்கழல் வலவன் றேறா வலியநா ளுதைப்ப முந்நீ
நூர்கல னெப்பத் தூண்ட வும்பர்கோ னனிகந் தெப்திப்
போர்வினா யாடு முன்னர் புரந்தான் மிலந்த தும்பைத்
தார்விழ வாற்றல் சிந்தித் தருக்கழிந் தகன்று போனான்.

(இ-ள்.) நீண்ட வீரகண்டாமணிதரித்த தோப்பாகன், கடுங்காற்றடிக்க கடலில்வினாந்து ஓடும் மரக்கலம்போலத் தேனாவிரைந்து செலுத்த, இந்திரனது சேனையோடுகலந்து போர்புரிய ஆரம்பிப்பதன் முன்னோ, (போர்புரியவந்த) இந்திரன் (தான்)அணிந்துவந்த தும்பைமாலையிழவும், தனது வீரங்கெட்டுச் செருக்கென்று (புறமுதுகிட்டு) போர்க்களத்திலிருந்து ஓடிப்போனான். எ-று.

“அதிரப் பொருவது தும்பை யாகும்” என்றபடி தும்பை மாலையுடன் போர்புரிய அணிந்துவந்த மாலையெனக் கொள்க.

வலவன் = இரதசாரதி. அனிகம் - சேனை.

(உரு)

இழையிடை நுழையா வண்ண மிடையிற வீங்கு கொங்கைக்
குழையிடை நடந்து மீளுங் கொலைக்கணர் குழுவர் தான
மழைகவிழ் கடர்த்து வெள்ளை வாரண மாவுங் கோவுந்
தழைக்கிற் மணியுந் தெய்வ தருக்களைய கவர்த்து மீண்டாள்.

(இ-ள்.) இவ்வாறு புறங்கொடுத்தோடிய தேவேந்திரனது அமராவதியிலிருக்கும்) தூலிழை இடையே துழையாதபடி இடைமுறியப் பருத்த சூயங்கனையும், குண்டலமணிந்த சாதளவுஞ் சென்று திரும்புந் கொலைத்தொழிலமைந்த கண்களையுமுடைய அரம்பாஸ்திரீகள் கூட்டங்களையும், மதசலத்தை மேகம்போலக்கவிழ்க்கும் மதச்சுவட்டினையுடைய வெள்ளையானையையும், காமதேனுவையும், மிக்க கிரணத்தையுடைய சிந்தாமணியையும், தெய்வீகமமைந்த (பஞ்ச) தருக்களையுந் கவர்ந்துகொண்டு (அவ்வமராவதியைவிட்டு) திரும்பினார். எ-று.

* வெள்ளைவாரணம் - ஐராவதம். இது நான்கு கொம்புகளை யுடைய யானை. கோ=பசு அல்லது குதிரை. பசுவெனக்கொண்டு காமதேனுவென்றாவது, குதிரையெனக்கொண்டு உச்சைச்சிரவமென்றாவது பொருள் கொள்க. மணி - சிந்தாமணி. இவையும் பஞ்சதருக்களும் அரம்பாஸ்திரீகளும் இந்திரலோகத்திலுள்ள செல்வங்களாகலின் தேவியார் அவற்றைக் கவர்ந்து திரும்பினார் என்றார். (உச)

கலிநிலைத்துறை.

இவ்வாறு மற்றைத் திசைக்காவலர் யாரா யும்போய்த்
தெவ்வாண்மை சிந்தச் செருச்செய்து திராயுந் கைக்கொண்
டவ்வாறு வெவ்வா னெனமூன் றரண்ட மேருக்
கைவார்சிலை யான்கயிலைக்கிரி நோக்கிச் செல்வார்.

(இ-ள்.) இவ்வண்ணமாக (மற்றைத்திக்குகளிலுஞ்) சென்று அங்குள்ள (ஏனைய) திக்குப்பாலகர் யாவரையும், பகைவன்மையொழியப் போர்புரிந்து (அவர்கள் கொடுக்குந்) திறையையும் பெற்றுக்கொண்டு அவ்வண்ணமே வெல்லுவோரைப்போல, மும்மதிலையுஞ் செய்த த மேருமலையாகிய நெடிய வில்லைத் தாங்கிய திருக்கரத்தையுடைய சிவபெருமான் (வீற்றிருக்கும்) கைலாயகிரியை நோக்கிச்சென்றருளினார். எ-று.

“இவ்வாறு போய் மற்றைத்திசைக் காவலர் யாராயும்” எனவும், “அவ்வாறு வெவ்வாளென மூன்றண் அட்ட வார் மேரு சிலை கையான்” எனவும் அன்வயஞ் செய்க. சிலையான் என்பத னிறுதியிலுள்ள விசுதியைப் பிரித்துக் கை என்பதனோடு கூட்டிக்கொள்க. மூன்றண் என்பத னிறுதியில் முற்றும்மை தொகுத்தல். (உடு)

சலிக்கும் புரவித் தடந்தெருடைத் தம்பி ராட்டி
கலிக்கும் பன்தூ ரியநகைவரை தெய்வத் திண்டேர்
வலிக்கும் பரிமள்ளர் எழங்கொலி வாங்கி நேநோ
யொலிக்கும் படிக்கிட்டின ஸுழிதோ ரோங்கு மோங்கல்.

(இ-ள்.) செல்லுகின்ற குதிரைபூட்டிய பெரிய தேனையுடைய தடாதகைப் பிராட்டியார் ஒலிக்கின்ற பல வாத்தியங்களும் யானைகளும் தெய்வத்தன்மையும் வலிமையுமுடைய தேர்களும் வலிக்குந் குதிரைகளும் வீரர்களும் கோஷிக்குந் கோஷத்தை, ஊழிக்காலந்தோறும் சற்று உயரும் திருக்கைமலையானது கவர்ந்து அவ்வகையே ஒலிக்க அடைந்தனர். எ-று.

ஒலிக்கும்படி என்பதில் படி அகரவீற்று வினையெச்சத்தை யுணர்த்தும் ஓரிடைச்சொல். ஒலிக்கவென்பதபொருள். கைவரை-கையையுடைய மலைபோன்றது. அதாவது யானை. (உச)

வானார் கயிலை மலையான்மக டன்னை நீத்துப்

போனாள் வந்தாளென் திருவிக்கட் புனலுக் கந்நீ

ராண வொலியா லணைவாவென் றழைத்தன் றேக
தூண நகையாற் றழீஇயெதி றோற்பச் சென்றான்.

(இ-ள்.) ஆகாயமட்டும் பொருந்திய திருக்கைலாயகிரியானது, மலையரசன் புத்திரியாராகிய பார்ப்பதியார் (முன்பு) தன்னை விட்டுப் பிரிந்து சென்றனர். (இப் பொழுது) வந்தனனென்று, அருவியாகிய கண்ணீர் பொழிந்து நீங்காத அந்த நீரினொ லியால் அன்னையே! வருக என்றழைத்து தனது வெள்ளொளியாகிய புன்சிரிப்பால் தழுவியெதிர்கொள்ள, சென்றருளினார். எ-று. (உஎ)

கிட்டிப் பொருப்பைக் கிரியோடு கிரிக டாக்கி
முட்டிப் பொருதா லெனவேழ முழங்கிப் பாயப்
புட்டிற் புறத்தார் மறத்தார்களை யூட்டு வில்லார்
வட்டித் துருமே றெனவார்த்து வளைந்து கொண்டார்.

(இ-ள்.) (தடாதகைப்பிராட்டியாருடன் சென்ற வீரர்கள்) திருக்கைலாய கிரியை நெருங்கி, மலைகளோடு மலைகள் தாக்கி (ஒன்றோடொன்று) முட்டிப் போர் புரிந்தாற்போல யானைகள் முழங்கி (ஒரு பக்கவிற்) பாய, அம்பரூத்துணி கட்டிய முதுகினையுடையவரும் வீரத்தையுடையவரும் அம்புபூட்டிய வில்லினை யுடையவரு மாய் (வெல்லுவோமென்று) சபதங்கூறி இடியேற்றைப்போல வீரகோஷஞ் செய்து சூழ்ந்துகொண்டார்கள். எ-று. (உஅ)

ஒடித் திருமா மலைகாவல ரூப்ப ரார்க்கு
நாடிப் பணிதற் கரிதாகிய நந்தி பாதங்
கூடிப் பணிந்தித் திறங்கூறுங் கொற்ற வேனற்
தேடிக் கிடையா னுளந்தோந்தன னந்தி யெந்தை.

(இ-ள்.) சிறந்த கைலாயமலையைக் காவல்பூண்டவர்கள் (சேனைமுற்றுகை செய்ததை யறிந்து) ஒடி, தேவர்களுக்குக் காலமுணர்ந்து வணங்குதற்கரிய திருநந்தி தேவரது திருவடிமையடைந்து வணங்கி, இச்செய்தியைச் செப்ப, என் தந்தையா ராகிய நந்தியெம்பெருமான், வெற்றியையுடைய பன்றிவடிவாகச் சென்ற திருமால் தேடியுங் கிடைத்தற்கரியவனாய் நின்ற சிவபெருமானது திருவுள்ளக்குறிப்பை யறிந் தனர். எ-று.

எனந் தேடிக் கிடையான் என்றது.

முன்னொரு பதுமகற்பத்தில், பிரமன் தேவர் முதலிய எழுவகைத் தோற் றங்கனையுஞ் சிருட்டித்து, தானே பரம்பொருளென் றிறுமான் துலாவி வருகையில் திருப்பாற்கடலில் யோகரித்தினாசெய்யும் விஷ்ணுமூர்த்தியைக் கண்டு மார்பிற் றட்டி யெழுப்பி “நீயார்” என்று வினா, விஷ்ணு “யானான் மந்தை” என, பிரமன் “எல் லாப் பொருள்களையும் படைப்பவன் யானே” என்று பலவிதமாக இழித்துப் பேச, விண்டு கோபங் கொண்டனர். இருவரும் அநேககாலம் போர் செய்தனர். அப்பொ முது நாரதர் ஆங்கு வந்து “நீங்க எரிவரும் போர் செய்தா லுலக மழியும். பரம் பொருளாகிய சிவபெருமான் சிறிதுபொழுதில் அக்கினித்தாணாகத் தோன்றுவர்” என்று கூறிச் செல்லவும், அதனைக் கவனியாது இறுமாப்பாற் போர்புரிகையில், சிவ பெருமான் இருவருக்கும் இடையே சோதித்தம்பமாக நின்று அசரீரியாய் “இதனடி முடியைக் கண்டோரோமேலோர்” என் றருளியதைக் கேட்டு, விஷ்ணு “அடிதேடு வேன்” என்று கூறிப் பன்றியாகிப் பூமியைத் தோண்டியும், பிரமன் “முடிசூறு வேன்” என்று அன்னமாகிப் பறந்துஞ் சென்றனர். திருமால் பாதலமேழங் கடந்

தும் அழகாணமற் றிரும்பினர். பிரமன் மேலேழுலோகங்களையுங் கடந்தும் முடிசா னை தளர்ந்து சில சித்தர் சொல்லால் மனந்திரும்பி, பூலோக மடைந்து விண்ணை நோக்கி “ந.மிருவரும் இப் பெருமானை யருச்சித்து அவனது திருவருளால் தரிசிப் போம்” என, இருவரு முடன்பட்டுப் பூசுததுத் தவஞ்செய்கையில், சிவபெருமான் பிரசன்னராகி அவர்கட்கு வரமளித்து, அச் சோதியுள் அந்தர்த்தானமாயினர். சோதி சிறிது சிறிதாகச் சுருங்கி மலையாயிற்று. அத்வே அருணாசல மென்பர் என்பதாம். இதனை, 1

கந்தபுராணம் - அடிமுடி தேடுபடலம்.

“கீண்டுநில னிருவிசும்பிற் கிளர்ந்துமடி முடியுணரோ
மீண்மெவன் நன்னருளான் மிடல்பெற்று வந்தனமா
லீண்டுசெவன் நனைவழிபட் டிருவருமன் னவன்றோற்றங்
காண்மென யானுணர்ப்பக் கண்ணனுமங் கதற்கிசைந்தான்.
வேண்டு நல்வரங் கேண்மினீ டொன்றலும் விசும்பிற்
ரூண்ட வம்புரி பகவநின் சரணமே யரணப்
பூண்டி டெந்தலை யன்பரு ளென்றலும் புரிந்து
காண்ட குந்தழற் சோதியு ளிமைப்பினிற் கலந்தான்.” — என்பதனா னறிக. (௨௧)

வென்றிக் கணத்தை விடுத்தான்கன மீது பெய்த
குன்றிக் கணம்போற் சுழல்கண்ணழல் கொப்ப ளிப்பச்
சென்றிக் கணைய மொழியாள்பெருஞ் சேனை யோடு
மொன்றிக் கடலுங் கடலும்பொரு தொத்த தன்றே.

(இ-ள்.) வெற்றியுடைய பூதகணங்களை யேவினார். (அப்பூதகணம்) மேகத் தினிடத்தில் வைத்த குன்றிமணிகளின் தொகுதிபோலச் சுழலுங் கண்கள் கோபக் கினி சிந்தச் சென்று, கடலுங் கடலுந் தம்முள் போர்புரிதல்போல, கரும்பின் சுவை யையொத்த இனிய சொற்களையுடைய தடாதகைப்பிராட்டியாரது பெரிய சேனையோ டுங் கலந்து (போர்செய்தது.) எ-று. (௧௦)

குலங்கண் மழுப்படை தோமர நேமி பிண்டி
பாலங்கள் கழுக்கடை வாட்படை தண்ட நாஞ்சி
லாலங் கவிழ்க்கின்ற வயிற்படை வீசி யூழிக்
காலங் கலிக்குங் கடல்போன்ற களம ரார்ப்பு.

(இ-ள்.) குலாயுதங்களும், மழுவாயுதங்களும், தோமாங்களும், சக்ராயுதங் களும், ஏறியாயுதங்களும், கழுக்கடைகளும், வாளாயுதங்களும், தண்டாயுதங்களும், கலப்பைகளும், விஷத்தைச்சிந்தும் வேல்களும் (ஆகிய இவற்றை) ஒருவர்மேலொரு வர் வீசி, வீரர்கள் ஆர்ப்பரிக்கும் வீரகோஷமானது ஊழிக்காலத்தில் (நிலைபெயர்ந்து) ஒலிக்கும் கடலோசைபோன்றன. எ-று.

தோமரம் - பெரிய ஈட்டி. பிண்டி பாலம் - ஏறியாயுதம். கழுக்கடை - சிறிய ஈட்டி. நாஞ்சில் - கலப்பை. (௧௧)

எறிகின்றன வோச்சுவ வெய்வன வாதி யாகச்
செறிகின்றன பல்படை செந்நிறப் புண்ணீர் மூழ்கிப்
புறிகின்றன வும்பிழைக் கின்றவும் பட்டுத் தாக்கி
முறிகின் றனவு முயன்றாவினைப் போக மொத்த.

(இ-ள்.) எறிகின்றனவும் ஒச்சவனவும் எய்வனவு முதலாகப் பொருந்திய புவ ஆயுதங்கள் செவந்த நிறத்தையுடைய உதிரரீரில் மூழ்கி அப்புறப்படுவனவும் மேலே படாது போகின்றனவும், மேலே பட்டுத் தாக்க (இடையே) முறிகின்றனவுமாயிருத்தல், இருவினையில் முயன்றோர்க்கு வரும் போகங்களை யொத்திருந்தன. எ-று.

எறிகின்றன ஒச்சவ எய்வன—வினையாலணையும்பெயர்கள்.

(கஉ)

தெரிசிக்கு வந்த சிலதேவர் சிறைப்பு ஞாந்தி
வெருவிப் பறந்த வொழிந்தோடவிலங் கூாதி மானங்
கருவிப் படைபாற் சிதைபட்டன கால ஸ்ரூதி
குருதிப் புனலுக் கதுகொற்றவையுண்ட தென்ன.

(இ-ள்.) தெரிசிக்கும்படிவந்த (தேவர்களுள்) சில தேவரது கருடன் முதலிய பறவைவாகனங்கள் (ஆங்குப் பெரும்போர் நிகழ்வதால்) அச்சமுற்றுப் பறந்து போயின. அவ்வொழிந்த மற்றைத்தேவரது மிருகமாகிய வாகனங்களும் விமானங்களும் ஆயுதங்களால் உருவழிந்தன. (பூர்வத்தில்) காளிகாதேவி உயிருண்ட மகிடைசுரன் உதிரங் கக்கியதுபோல இயமனது வாகனமாகிய எருமைக்கடா உதிரரீரைக் கக்கியது. எ-று.

ஊர்தி - வாகனம். நடத்தப்படும் பொருண்மேனிற்றலால் செயப்படுபொருளில் வந்த தொழிற்பெயர். விலங்கூர்தி ஐராவதமுதலிய மிருகங்கள் எனக்கொள்க.

பொருகின்றது கண்டு விச்சாதரர் போகம் வீடு
தருகின்றவ னைத்தொழு வானெறி சார்ந்து நேரோ
வருகின்றவர் வேறு வழிக்கொடு போவ ரன்புக்
குருகின்றளிர் மெல்லடி யாரொடு மூற்ற மஞ்சா.

(இ-ள்.) போகத்தையும் மோகூத்தையும் அணுகிக் கொஞ்சியும் சிவபெருமானைப் பணிய, ஆகாயமார்க்கமாக நேரோ (திருக்கலைமலையை யடைய) வருகின்ற விச்சாதரர்கள் (ஆண்டு) போர்புரிதலைப்பார்த்து (தங்கட்கு அதனால் நேரிடும்) இடையூற்றுக்குப் பயந்து, (தம்மெல்கொண்ட) அன்பால் மனமுருகும் இனிய தளிர்போன்ற மெல்லிய பாதங்களையுடைய மாதர்களோடும் வேறு வழிக்கொண்டு அத்திருக்கலைமலைக்குச் செல்வார்கள். எ-று.

வினக்கீடாகப் போகத்தையும், மலபரிபாகத்தால் மோகூத்தையுங் கொடுப்போன் இறைவனாகலின் “போகம் வீடு தருகின்றவன்” என்றார். (கச)

திங்கட்படை செங்கதி ரோன்படை சிற்ற மேற்ற
வங்கிப்படை தீம்புன லான்படை நார சிங்கத்
துங்கப்படை சிம்பு ணெடும்படை சூறைச் செல்வன்
வெங்கட்படை பன்னக வெம்படை மாறி விட்டார்.

(இ-ள்.) சந்திராஸ்திரத்திற்குச் சூரியாஸ்திரமும், கோபயிகுந்த ஆக்கினையாஸ்திரத்திற்கு இளிய வருணாஸ்திரமும், உயர்ந்த நாரசிங்காஸ்திரத்திற்கு நெடிய சரபாஸ்திரமும், கொடிய முனையையுடைய வாயுவியாஸ்திரத்திற்குக் கொடிய சர்ப்பாஸ்திரமும் (ஒருவர்மேலொருவர்) மாறிப்பிரயோகித்தார்கள். எ-று.

சந்திராஸ்திரத்தினுஞ் சூரியாஸ்திரஞ் சிறந்ததாதலாலும், அக்கினியையவிப்பது சலமாதலாலும், நாரசிங்கத்தைச் செயித்தது சரபத்திருவருவமாதலாலும், வாயுவைப்புகுணஞ்செய்வது சர்ப்பமாதலாலும், முறையேசெலுத்தி அவற்றைக்கண்டித்தனர் என்க. சரபம் = எண்காற்புள்.

நரசிங்கத்தைச் சரபனார் செயங்கொண்டது.

தேவர் முனிவர்களைத் துன்பப்படுத்திவந்த இரணியனைச் சங்கரிக்கும்படி திருமால் தன்னொரு கூற்றினை அவன் புதல்வன் பிரகலாதனைஞ்சுச் சனிப்பித்து அப் பிள்ளை வித்தியாப்பியாசஞ் செய்கையில் இரணியன் கட்டளைப்படி உபாத்தியாயர் “இரணியநம:” எனப் போதிக்க அப் பிள்ளை அது சொல்லாமையால், உபாத்தியாயர் இரணியனுக்குறிவிக்க, அவனும் பலவித தண்டங்களைச் செய்தும் பிராதுலாதனை “நாராயணநம:” எனவே கூற, இரணியன் வெருண்டு “நீ கூறுகின்ற நாராயணன் எங்கிருக்கின்றான்” என, பிரகலாதனை “எங்குமுள்ளான்” என, அருகிருந்த இத்தூணிஹு முள்ளாளே வென்று கேட்டு ஆமெனச் சொல்ல, அதனை யுதைக்க, திருமால் அத் தூணிவிருந்து நரவடிவமுஞ் சிங்கவடிவமும் கூடிய நாரசிங்காவதாரஞ்செய்து அவனைக் கிழித்தெறிந்து அவனுதிரத்தை யுண்டு அதனால் வெறிகொண்டு உலகத்தை யழிக்குந்ததியாயிருப்பது கண்ட தேவர்கள் சிவபிரானார்பால் விண்ணப்பிக்க அவர் சரபத் திருவுருவேற்று நரசிங்கத்தை ஹதஞ்செய்தனர். விண்டு பண்டைய வுணர்வுற்றுச் சிவபூசைசெய்து தேவர் முனிவர் கேட்க நரசிங்கபுராணமோதிவைகுந்த மடைந்து வாழ்ந்திருந்தனர். என்பது. இதனை,

காசிகண்டம்.

வாராஹிரணுகஸீவாஹெத்யுராஜாஜிஹாவமம்
ஹதூதகபூராவாஹபூத்யாஹிதஃஸாஹெ:
ராஜ:ஸாரஹாஹெஹணாஹாஸிஹமஸீவயச|| எனவும்,

காஞ்சிப்புராணம்.

“நன்னு விரண்டு திருவடியு நனிநீள் வாது முகமிரண்டுங்
கொன்னார் சிறகு முருத்திரமுங் கொடும்பே ரார்ப்பு மெகிர்தோற்றச்
செந்நீர் பருகிச் செருக்குநர மடங்க லாவி செருததூரிகொண்
டொன்னார் குலங்கண் முழுதழித்த வுடையான சரபத் திருவுருவம்”—எனவும்
வருவனவற்றினிச.

(கூடு)

கொட்புற் றமராடுமிக கொள்கையா தமமி நநதி
நட்புற்றவர் கைப்படை தூட்ட ஞான மூர்த்தி
பெட்புற் றருள வருமெங்கள் பிராட்டி வெய்ய
கட்புற் றரவிற் கணமாரிக தேற்றி நின்றான்.

(இ-ள்.) (இவ்வண்ணம் இடசாரி வலசாரியாகச்) சுழன்று போர்புரியும் இக்கொள்கையையுடைய வீரர்தொகுதியுள், திருநந்தி தேவரது சேனாவீரர்கள் (தங்கள்) கையிற்றங்கிய (பலவகை) ஆயுதங்கள் பொடியாக, ஞானசொருபியாகிய சிவ பெருமான் விருப்பங்கூர வந்தருளும் எங்கள் தலைவியாராகிய தடாதகைப்பிராட்டியார் புற்றிலிருந்து கொடியகண்களையுடைய சரப்பங்கன் வெளிவருவதுபோல (அம் பருத்துணியிலிருந்து எடுத்து) சரவருஷங்களைச் சொரிந்துநின்றனர். எ-து.

கொடுமை-மைதும், சுற்றயல் உகரமுங்கெட்டுப் பெயர்விகுதி பு ஏற்றது.
கையிற் படையற்றனர் கற்படை தொட்டு வீரர்
மெய்யிற் படுகென்று விடுக்குமுன் வீரக் கண்ணி
பொய்யிற் படுகெஞ் சுடையார்தவம் போல மடிய
‘நெய்யிற் படுவச் சிரவேலை’ நிமிர்த்து விதி.

(இ-ள்.) தங்கள் கையிற்றங்கிய ஆயுதங்கள் பொடிபட நின்ற சிவகணங்கள் (தடாதகைப்பிராட்டியாரது) சேனாவீரர் சரீரத்திற்றக்குகவென்று, கற்களாகிய ஆயுதங்களைத்தொட்டு வீசுவதன்முன்னர், பொய்நெறியிற் றலைப்பட்ட மனமுடையார் (மேற்கொண்ட) தவத்தைப் போல (அக் கற்படைகள்) சிதையும் வகையாக வீரத்தன்மையுடைய அத்தடாதகைப்பிராட்டியார் நெய்பூசிய வச்சிராயுதத்தை ஒங்கி வீசி. எ-று.

இதுமுதலிரண்டு பாடல்கள் குளகம்.

(௯௭)

துண்டம் படவே துணித்தக்கண வீரர் தம்மைத்
தண்டங் கொடுத்தாக் கினர்சாய்ந்தவர் சாம்பிப் போனா
ரண்டங் கள்சரா சரமயாவையுந் தானே யாக்கிக்
கொண்டங்கு நின்றாள் வலிகூற வரப்பிற் றுமோ.

(இ-ள்.) துண்டுதுண்டாக (அவற்றைச்) சேதித்து அந்தத் திருநந்தி கணங்களைத் தண்டாயுதத்தாலடித்தனர். (அதனால்) அவ்வீரர்கள் புறங்கொடுத்துச் சோர்ந்து போனார்கள். அண்டங்களையும் (அவற்றிலுள்ள) சராசரங்களையும் தானே சிருஷ்டி செய்துகொண்டு (அவற்றுள்) சர்வ வியாபியாக நிறைந்திருக்குஞ் சிவசத்தியினது வலிமை (ஒருவர்) எடுத்துக்கூற அளவுபடுமோ? (அளவுபடாது.) எ-று. (௯௮)

படையற்று விமான மும்பற்றற வற்றுச் சுற்றுந்
தொடையற் றிகன்முண் டெழுதோள்வலி யற்றுச் செற்ற
மிடையற்று வீர நகையற்றட லேறு போலு
நடையற் றடைவார் நிலைகண்டன னந்தியண்ணல்.

(இ-ள்.) (தங்கள் கையிற்றங்கிய) ஆயுதங்கள்துணிபட்டும், (ஏறிச்செலுத்தி வந்த) விமானங்களும் சிறிதுமின்றித் தூள்பட்டும், (போர்க்குவருகையில்) அணிந்த தும்பைமாலை நீங்கியும், மேற்கொண்டு போருக்கெழுந் தோளாண்மை யொழிந்தும், (இயற்கையாயுள்ள) கோபம் இடையில் அழிந்தும், வீரச்சிரிப்பு அகன்றும், கொலைத் தொழிலையுடைய ஆண்சிங்கம்போலு முள்ள (பெருமித) நடை விலகியும், (திருக்கையையை நோக்கித் திரும்பி) வருகின்ற (தமது கணவீரர்களது) நிலைமையைத் திருநந்திதேவர் பார்த்தருளினார். எ-று. (௯௯)

உடையா னடிதாழ்ந் திவையோதலு மோத நீத்தச்
சடையா னிளவா ணகைசெய்து தருமச் செங்கண்
விடையான் சிலையா னிகல்வென்றி விளைக்குந் தெய்வப்
படையா னெழுந்தா னமராடிய பாரிற் சென்றான்.

(இ-ள்.) (யாவளையும் அடிமையாக) உடைய சிவபெருமானது திருவடியைப்பணிந்து இந்நிலைமைகளையெடுத்து விண்ணப்பஞ்செய்யவும், அலைகள்பொருந்திய கங்காநதியைத்தரித்த சடையையுடைய அச்சிவபெருமான் ஒள்ளிய புன்னகை செய்து, செவந்தக்கண்களையுடைய தருமவிடையை யுடையவனும் (பிராகமென்னும்) வில்லிநற் போரில் ஐயத்தைவிளைவிக்குந் தெய்வத்தன்மையுடைய பாசபதாஸ்திரத்தையுடையவனுமாகிய அப்பெருமான் (போர்க்கோலங்கொண்டு) எழுந்து போர்களைத்திற் சென்றருளினார். எ-று. (௯௯)

அறுசீர்க்கழ்நெடிலடியாசிரியவிருத்தம்.

மேவி யாகவப் பாரிடைப் பாரிட வீரரை யமராடி
யோவி லாவலி கவர்ந்தது மன்றினி யுருத்தெவ ரொதிர்ந்தாலுந்

தாலிலாவலி கவரவு மடங்கலின் தனிப்பிணை வெனநிற்குந்
தேவியார்திருவுருமுகஞ் சேவகச் செய்கையு மெதிர்கண்டான்.

(இ-ள்.) (இறைவர் அவ்வாறு) போர்க்களத்திலே அடைந்தருளி, பூதகண
வீரச் சேனோடு போரிட்டு (அப் பூதகணங்களி னின்று) அகலாத வீரங்கள் முழுவதும்
கொள்ளைகொண்டதமன்றி, இன்னமும் போர்புரிதற்குக் கோபித்து யாவொதிர்ந்
த லும! அவர்களது) அழிய த வீரத்தன்மையையும் கொள்ளைகொள்ள ஒப்பில்லாத
பெண்ணெய்க்கதைப்பே ல நின்றருளிய (தனது) தேவியாரது திருவுருவப்பொலிவை
யும், நடத்தியருளிய வீரச்செய்தியின் மிகுதியையும் பார்த்தருளினார். எ-று. (சக)

ஹை லாந்தரழற் சரணமும் பாம்பரைத் துடுத்தவெம் புலித்தோலுந்
கொற்ற வான்மழுக் கரமும்வெண் ணீரணி கொலமுந் தூண்மார்புந்
கற்றை வேணியுந் தன்னையே நோக்கிய கருணைசெய் திருநோக்கும்
பெற்ற தன்வலப் பாதியைத் தடாதகைப் பிராட்டியு மெதிர்கண்டான்.

(இ-ள்.) நெடிய (வெற்றி மிகுந்த) ஹையாகிய வீரக்கழலணிந்த திருவடி
யும், சர்ப்பக்கச்சாலியுக்கடித்திய வெவ்விய புலித்தோலாடையும், வெற்றியையுடைய
ஒளியிய மழுப்படைதாங்கிய திருக்கரமும், திருவெண்ணீற்றையணிந்த திருக்கோல
த்தையுடைய உபவீதம்பூண்ட திருமார்பும், நெருங்கிய சடாமுடியும், தம்மையே எப்
பொழுதும் நோக்குகின்ற கிருபைசெய்யுந்திருக்கண்களும், (ஆகிய இவற்றை) உடைய
தமது வலப்பாகமாகிய சிவபெருமானைத் தடாதகைப்பிராட்டியாரும் எதினோ பார்த்த
தருளினார். எ-று. (சஉ)

கண்ட வெல்லையி லொருமுலை மறைந்தது கருத்தினான் மடமச்சங்
கொண்ட மைந்திடக் குனிதர மலர்ந்தபூங் கொம்பர்போ லொசுந்தொல்கிப்
பண்டையன்புவர் திறைகொளக் கருங்குழற் பாரமும் பிடர்தாமுக்
கெண்டையுண்கணும் புறவடி நோக்கமண் கிளைத்துமின் னெனநின்றான்.

(இ-ள்.) (சிவபெருமானைத்) தரிசித்த அந்தக்ஷணத்திலேயே (இடையே
யுள்ள) ஒருதனம் மறைதலால், மனதில் நாணமும் மடமும் அச்சமுங் குடிகொள்ள
வளையும்படி மலர்ந்த பூங்கொம்புபோல ஒசிந்து துவண்டு (சிவபிரானிடத்திலுள்ள,
பழமைய கிய அன்பு) வந்து (ஒருபக்கவில்) குடிகொள்ளவும், கரிய அனகபார
மும் பிடரியிற் சரிந்து தாழவும், சேற்கெண்டையைச்செய்த கண்களும் புறவடியை
நோக்கி நிற்கவும், நிலத்தைத் திருவிரலாற்றீறி மின்னல்போல நின்றருளினார். எ-று.

நின்ற மென்கொடிக் ககல்விசம் பிடையர னிகழ்த்திய திருமாற்ற
மன்ற திர்தழு தறிவஞஞ் சுமகிசீ ரடிபணிந் தன்னாயித்
கொன்றை யஞ்சடைக் குழகனே நின்மணக் குழகனென் றலுமன்பு
துன்ற நின்றவட பார்த்தருட் சிவபரஞ் சோதிமந் துறுகூறும்.

(இ-ள்.) (இவ்வண்ணம்) நின்றருளிய மெல்லிய பூங்கொடிபோன்ற தடா
தகைப்பிராட்டியாருக்கு, பரந்த ஆகாயத்தில் அன்று சிவபெருமான் திருவாய்மலர்ந்
தருளிய (அசீரிய) கிய திருவார்த்தையை அறிந்துள்ள பேரறிவானாகிய சுமதியென்
பவன் (தடாதகைப்பிராட்டியாரது) சிறிய திருவடியை நமஸ்கரித்து, தாயே! கொன்
றைமாலையித்த அழகிய சடையையுடைய இந்தச் சிவபெருமானே நினது மண
நாயகன் என்றசொல்லவும், அன்புமீதா நின்றருளிய அப்பிராட்டியாணைப்பார்த்துத்
கிருபாருபியாகிய அச்சிவபெருமான் இவ்வண்ணஞ்சொல்லுகின்றார். எ-று.

அன்று அகல் விசும்பிடை யர னிகழ்த்திய திருமாற்றம் என்றது.

“மன்னவரின் திருமகட்டு மைந்தர்போற் சடங்கனேத்தும் வழாது வேதஞ்
சொன்னமுறை செய்துபெயர் தடாதகையென் றிட்டிழுடி ருட்டு வாயிப்
பொன்னினையா டனக்கிறைவன் வரும்பொழுதோர் முலைமறையும் புந்தி மாழ்கே
லென்னவர னருளாலோர் திருவாக்கு விசும்பிடைநின் மெழுந்த தன்றே.” என்று,
தடாதகைப்பிராட்டியார் திருவவதாரப் படலத்தில், தேவியார் மும்முலைக்கன்னியா
யவதாரித்தமைகண்ட மலயத்துவசன “முலை மூன்றாய் முகிழ்த்து மாற்றார் நகவந்த
தென்னேயோ” என்று மனம்வருந்தி நிற்கையில், இறைவர் அசரீரியாய்க் கூறிய
திருவாக்கு.

குழகன் = பேரழகன்.

(சச)

என்று தொட்டுநீ திசையின்மேற் சயங்குறித் தெழுந்துபோற் தனையாமு
மன்று தொட்டுநம் மதுணாவிட்டுணைவிடா தடுத்துவந் தனமுன்னீத்
தொன்று தொட்டநான் மறையுரை வழிவரு சோமவா ரத்தோரை
நன்று தொட்டநான் மணஞ்செய வருதுநின் னகர்க்குநீ யேகென்றான்.

(இ-ள்.) எந்தத்தினந்தொடங்கி, நீ அஷ்டதிக்குகளிலுஞ்சென்று (போர்
புரிந்து) வெற்றிபெற நினைத்துப் புறப்பட்டு வந்தனையோ, அந்தத்தினந்தொடங்கி
நமது மதுராபுரியைவிட்டு உன்னை (சிறிதும்) பிரியாது நாமும் அடுத்துவந்தோம்.
அனாதொட்டுள்ள நான்கு வேதங்கள்கூறிய முறைப்படி வருகின்ற சோமவாரத்தில்,
நல்ல முகூர்த்தங்கூடிய காலத்திலே உன்னைத்திருமணஞ் செய்யவருகின்றோம். உன்
னுடைய நகரமாகிய மதுரைக்கு நீ செல்கவென்று திருவாய்மலர்ந்தருளினார். எ-று.

தேவியார் தாகூயணியாகத் திருக்கோலம் கொண்டபொழுதும், பர்வத
ராஜ புத்திரியாராகத் திருவவதாரஞ் செய்தகாலத்தும், இறைவர் மணம்புரிந்த தினம்
சோமவாரமேயாம். அதுபோல இப்பொழுது பாண்டியகுமாரியாக வெழுந்தருளிய
நூன்றும் அவரை மணஞ்செய்வது அதுவேதினமென்று குறிப்பிப்பார் “நான்மறை
யுணாவழிவரு சோமவாரம்” என்றார்.

(சடு)

என்ற நாதன்மே லன்பையு முயிரையு மிருத்தியா யஞ்சுழக்
குன்ற மன்னதேர் மேற்கொடு தூரியந் குகாகட லெனவார்ப்ப
நின்ற தெய்வமால் வகைகளும் புண்ணிய நீத்தமு நீத்தேகி
மன்ற னன்மது ராபுரி யடைந்தனன் மதிக்குல விளக்கனான்.

(இ-ள்.) என்றருளிச்செய்த சிவபெருமான்பேரில், அன்பையும் தமது உயி
ரையும் (நிலைபெற) வைத்து, மெய்க்காவலராகிய தோழிமார் கூட்டம் புறத்திற்குமு,
மலையைப்போன்ற இரத்தத்தின்பேரிலேறியருளி, பலவாத்தியங்களும் சத்திக்கின்ற
சமுத்திரம்போலொலிக்க (இடையே) நின்ற தெய்வீகம்பொருந்திய பெரியமலைகளும்
புண்ணிய நதிகளும் கடந்துசென்று, (சோலையிலுள்ள மலர்களின்) மணம்பொருந்
திய பெரியமதுரை நகரத்தை யடைந்தருளினார் சந்திரகுலத்திற்கோர் தீயம்போன்ற
தடாதகைப்பிராட்டியார். எ-று.

(சக)

மங்கை நாயகி மங்கல மெதிர்கொள வந்துவா னிழிசெல்வம்
பொங்கு மானிகை புகுந்தன ளாகமேற் புதுமணத் திறந்தீட்டி
பெங்கு மோலையுய்த் தமைச்சர்மங் கலவினைக் கிபைவன வமைக்கின்ற
“ககன் மாநக டெங்குணுங் கடிமுர சானைமே லறைவித்தார்.

(இ-ள்.) மங்கையர்க்கரசியாராகிய தடாதகைப்பிராட்டியார் அஷ்டமங்கலங்களையும் எதிர்கொண்டு வருவோர் கொண்டுவரத் (தமது) நகருட்சென்று, விண்ணுலகினின்றும் தாம் கவர்த்துவந்த செல்வங்களோடு விளங்குந் திருக்கோயிலையடைந்தருள, அதன்மேல், மந்திரிகள் அக்காலையில் நிகழும் திருமணச்செய்தியை யெழுதி எத்தேசங்களுக்குந் திருமுகஞ்செலுத்தித் திருமணத்திற்குவேண்டும் உபகரணங்களைச் சேகரிப்பவர்கள், அழகிய இடம்பரந்த பெரிய மதுராபுரியிலெங்கும் (உள்ளோர் அறிந்த தங்கடங்கள் வீடுகளை அலங்கரிக்க) கவியாண முரசத்தை யாணமே லேற்றி (வள்ளுவர்களால்) அறைவித்தார்கள். எ-று. (சௌ)

மேற்படி - வேறு.

கன்னிதன் மணமுரசுறைதலுங் கடிநக நுறைபவர் கனாகெடத் துன்னிய வுவகையர் கடவுளைத் தொழுகைய ருடலமு கிழப்பெழப் பன்னிய துதியின ரியலெழின் மகளிரா யழகுரெய் பரிசென வின்னிய லெழில்வள நகரொலாளு செயல்வினை யணிபெற வெழிற்செய்வார்.

(இ-ள்.) தடாதகைப் பிராட்டியாரது திருக்கலியாணத்திற்காகப் பேரிகையறையவும், காவல்கூற்றத் ததுவாயில்வசிப்போர் அளவுகடந்து மேலெழுந்தோங்கிய சந்தோஷமுடையவர்களும், சோமசுந்தரக் கடவுளைப்பணியுங் கையையுடையவர்களும், தமது சரீரமுற்றும் புளகரம்பத் தோத்திரங் கூறுகின்றவர்களும், இயற்கையாகவே அழகுமிக்க பெண்களை (ஆபரண முதலியவற்றால்) அலங்காரஞ்செய்யுந் தன்மை போல (இயற்கையாகவே கட்புலனுக்கு) இன்பந்தர வமைந்த அழகையும் வளப்பத்தையுமுடைய மதுரைநகரி லுள்ள தத்தம் வீடுகளை யெல்லாம் கைத்தொழிலில் வல்ல தொழில்களால் அழகுபெற அலங்காரஞ்செய்யத் தொடங்கினார்கள். எ-று. (1)

கோதையொடும்பரி சந்தனக் குப்பைக ளைந்தனர் வீசுவார்
சீதள மென்பனி நீர்கயேச் சிந்தின பூழிய டக்குவார்
மாதரு மைந்தரு மிறைமகன் மன்றன் மகிழ்ச்சி மயக்கினுந்
காதணி குழைதொடி கண்டுகை கழல்வன தெரிகிலர் தொழில்செய்வார்.

(இ-ள்.) தாம் பரித்து நீக்கிய மலர்மாலைகளுக்குந் சந்தனங்களும்புகிய குப்பைகளைக் களைந்து (தெருப்புறத்திற் கொண்டுபோய்) எறிவார்கள். தன்னிய மென்மணங்கமழும் பனிநீரைத் துவி (நிலத்திற்) சிந்தி மேலே கிளம்பும் புழுதிகளை அடக்குவார்கள். மாதர்களும் புருஷர்களும் தடாதகைப்பிராட்டியாரது திருக்கலியாணத்தின் பொருட்டெழுந்த சந்தோஷமயக்கத்தினாலே, செவிகளிலணிந்த குண்டலங்களும் (கையிலணிந்த) வளையல்களும், (கழுத்திலணிந்த) கண்டிகைகளும் (தெறித்துக்) கழன்றுபோவன தெரியாதவராய் நகரலங்காரஞ்செய்யத்தொடங்கினார்கள். எ-று.

அந்நகரவாசிகள் செல்வமிகையுடன் வாழ்வோரென்பது குறிக்க அவர்வீதிகளிற் படுங்குப்பைகள் “கோதையொடும்பரி சந்தனக்குப்பை” என்றும், நிலமிசை யெழுந்த புழுதியை யடக்க நீரைத்தெளிக்காது “சீதள மென்பனி நீர்கள் துயிச் சிந்தின பூழி யடக்குவார்” என்றும் கூறினர். தடாதகைப்பிராட்டியாரது திருமணஞ்சீரமீட்டித் பெருங்களிப்பால் உடல் பூரித்தனராகலின் குண்டலம்-தொடி - கண்டிகை முதலிய ஆபரணங்கள் தெறித்துப் புறம்வீழ்தலையுணராது நகரலங்கரித்தலை மேற்கொண்டனவொன்பார் “மாதரு மைந்தரு மிறைமகன் மன்றன் மகிழ்ச்சி மயக்கினுந்-காதணி குழைதொடி கண்டுகை கழல்வன தெரிகிலர் தொழில்செய்வார்” என்றார். (சக)

மங்கல மென்றென வினவுவார் வருமதி நாளென வுரைசெய்வார்
தங்களை யொலலை தழீஇக்கொள்வார் தாங்கரு மேரகை தலைக்கொள்வார்

திங்களி னெல்லையு மாறுநா ளாறுக மென்று செலுத்துவார்
நங்கைய ருங்கடி காணவோ துடித்தன தோள்க ணமக்கென்பார்.

(இ-ள்.) திருமணமகோற்சவம் என்றையதினமென்று ஒருவனாயொருவர்
வினவுவார்கள். வருஞ் சோமவாரதினமென்று சொல்கின்றவர்களை (கேட்டவர்கள்)
வினாந்து தழுவிக்கொள்வார்கள். தாங்குத்தகரிதாகிய களிப்புமீக் கொள்வார்கள்.
சோமவாரமட்டும் (உள்ள) நாள்கள் ஆறு (ஆனாலும் அவை கழிவன) ஆறு யுகங்களெ
ன்று சொல்லிக் கழிப்பார்கள். தடாதகைப்பிராட்டியாரது அரிய திருக்கலியாணத்
தைப் பார்த்து மகிழ்வுகொள்ளவோ நமக்குத் தோள்கள் துடித்தன என்பார்கள்.

பித்திகை வெள்ளை புதுக்குவார் பெட்டிபுறு வார்களும் பெட்டிபுறச்
சித்திர பந்தி நிறுத்துவார் தெற்றிகள் குங்கும நீவுவார்
வித்திய பாலிகை மென்றழை விரிதலை நீர்நிறை பொற்குடம்
பத்தியின் வேதி நிரப்புவார் தோரணம் வாயில் பரப்புவார்.

(இ-ள்.) சுவர்த்தலங்களை (சங்குசட்டசாந்திலால்) வெள்ளையிட்டுப் புதுக்கு
வார்கள். (யாவரும் விரும்பத்தக்க) சிற்பத்தொழிலில் தேர்ந்தவர்களும் விரும்பும்படி
சித்திரவரிசைகளை நிறுத்துவார்கள். திண்ணைகளிற் குங்குமக்குழம்புகளைப் பூசுவா
ர்கள். (அவ்வாறு குங்குமக்குழம்பு பூசிய) திண்ணைகளில், முளை யெழும்பிய பாலிகை
களையும் மெல்லிய தழைவிரிந்த தலையையுடைய நீர்நிறைந்த பொன்னாடிகிய பூரண
கும்பங்களையும் வரிசையாக நிரப்புவார்கள். தோரணங்களை (வீட்டு) வாயில்களிற்
கட்டுவார்கள். ஏ-று. (இக்)

நீளிடை மணிமறு கெங்கணு நெடுநடைக் காவண நாட்டுவார்
பானைகொள் கமுகு சுவைக்கழை பழுக்குலை வாழை யொழுக்குவார்
கோளிறை கொண்டென வாடிகள் கோத்தணி வார்மிசை கொடிநிரை
வாளரி யெழுபரி யடிபட மத்திகை நிரையென வைப்பரால்.

(இ-ள்.) பெரிய இடங்களையுடைய அழகிய தெருக்கடோறும் நெடிய
நடைப்பந்தல்களைப் போடுவார்கள். பானைகள் பொருந்திய பாக்கு மரங்களையும் மது
ரம் பொருந்திய கரும்புக்கழிகளையும், பழுத்த குலைகளையுடைய வாழை மரங்களையும்
வரிசையாகக் கட்டுவார்கள். (சூரியன் முதலிய) கோள்கள் குடிவந்திருப்பதுபோலக்
கண்ணாடிகளைக் கோத்து (வரிசையாகக்) கட்டுவார்கள். ஒளிபொருந்திய சூரியனது
எழுபுரவிகள் அடிபடும்படி சம்மட்டியின் ஒழுங்குபோல, மேலே கொடிகளை வரிசை
யாகக் கட்டுவார்கள். ஏ-று.

சூரியன் முதலிய கோள்கள் ஒன்பது. அவையே நவக்கிரகங்கள். (இஉ)

பூவொடு தண்பனி சிந்துவார் பொரியொடு பொற்சுணம் வீசுவார்
பாவைவி ளக்குரி றுத்துவார் பைந்தொடை பந்தரி னாற்றுவா
ராவண மென்னவ யிர்ப்புற வணிமறு கெங்கணு மரதனக்
கோவையு மரகத மாலையுந் கோப்பமை யாரமுந் தூக்குவார்.

(இ-ள்.) மலர்களுடன் தட்பமாகிய பனிரீசைச் சிந்துவார்கள். (நெற்)பொரி
யுடன் பொன்னிறம்மைந்த வாசனைப் பொடிகளை வாரியிறைப்பார்கள். பதுமைகள்
தாங்கும் தீபங்களை வரிசையாக நிறுத்தி வைப்பார்கள். பசிய பூமாலைகளைப் பந்தல்
களில் தொங்கும்படி கட்டுவார்கள். (கண்டோடொல்லாம்) கடைவீதியென்று சந்தேக
முற, அழகிய தெருக்கடோறும் இரத்தினக் கோவைகளையும் மரகதமாலைகளையுந்
கோவையாக அணிந்த முத்துச்சரங்களையுந் தொங்கவிடுவார்கள். ஏ-று. (இரு)

அடுகரி சிந்தூர மப்புலா ரழன்மணி யோடை மலைச்சுவார்
கடுடை யிவுளி கழுத்தணி காலணி கலனை திருத்துவார்
சுடர்விடு தேர்பரி பூட்டுவார் தொடைபொடு கவரிக கேக்குவார்
வடுவறு பொற்கல நவமணி மங்கல தீப மியற்றுவார்.

(இ-ள்.) (தம்மையெதிர்த்தோனாக்) கொல்லும் யானை (நெற்றி) களுக்குச் சிந்தூரம் பூசுவார்கள்; நெருப்புப்போலச் செவ்வொளிவீசும் மாணிக்கங்கள் பதித்த பட்டங்களைக் கட்டுவார்கள். கடுடையோடு செல்லும் குதிரைகளுக்குக் கழுத்தணி களையும் 'காலணிகளையும்' சேணங்களையும் ஒழுங்குபட அணிவார்கள். ஒளி வீசும் இரதங்களிற் குதிரைகளைப் பூட்டுவார்கள். மாலையோடு சாமரைகளையும் (அவ்விரதங்களில்) தொங்கவிடுவார்கள். குற்றமற்ற பொன்னொலையு தட்டுகளில் (வரிசையாக) மங்கலமாகிய நவரத்தின தீபங்களை வைப்பார்கள். எ-று.

ஒடை - நெற்றிப்பட்டம். கலம் - தேர்த்தட்டு. கலனை - சேணம். (சொ)

பழையன கலனை வெறுப்பாரற் புதியன பணிகள் பரிப்பாராற்
குழைபனி நீரனை குங்குமங் குவிமுலை புதைபட மெழுகுவார்
மெழுகிப் வீரம் புலர்த்துவார் விரைபடு கலவைக ளப்புலா
ரழகிய கண்ணடி நோக்குவார் மைந்தனா யாகுல மாக்குவார்.

(இ-ள்.) (அம்மதுராபுரியில் வசிக்கும் மாதர்கள்) பழையமையாணிந்துள்ள னவாகிய ஆபரணங்களை நீக்குவார்கள். புதித ய்ச் செய்யப்பட்டனவாகிய ஆபரணங் களைப் பூண்பார்கள். பனிநீரோடு குழைத்தமைந்த குங்குமக்குழம்பைக் குவிந்த குசங் கள் புதைபடப் பூசுவார்கள். (அவ்வாறு) பூசிய (குங்குமக்குழம்பின்) ஈரத்தை (வாசப் புகைகளால்) உலர்த்துவார்கள். வாசனை பொருந்திய சலவைச்சாந்தை யப்பி, அழகு அமைந்த கண்ணடிகளைப் பார்ப்பார்கள். (இவ்வாறு ஒவ்வொருவரும் அலங்காரஞ் செய்துகொண்டு தங்கடங்கள்) கணவர்களை (மையல் பூட்டி) வருத்துவார்கள். (இரு)

அஞ்சனம் வேல்விழி தீட்டுவா ராடவர் மாற்பிடை நாட்டுவார்
பஞ்சுகள் பாத மிருத்துவார் பரிபுர மீது திருத்துவார்
வஞ்சியர் தேற வருந்துவார் மருங்குற ளாட வருந்துவார்
கொஞ்சிய கனிமொழி கழறுவார் குழுவொடு குரவைகள் குழறுவார்.

(இ-ள்.) வஞ்சிக்கொடி போன்ற மாதர்கள் (தமது) வேலாயுதம் போன்ற விழிகளில் மைதீட்டுவார்கள். புருஷர்கள் மார்பில் (அக்கண்ணாகிய வேலை) நாட்டுவார்கள். கால்களிற் செம்பஞ்சுக்குழம்பைப் பூசுவார்கள். அப்பாதத்தின்பேரில் சிலம்பு களை ஒழுங்குபட அணிவார்கள். மதுபானஞ் செய்வார்கள். (அம் மதுவெறியால்) இடையானது தளர நடந்து வருந்துவார்கள். (தமது கணவருடன்) கொஞ்சதல் பொருந்திய (சுவை) கனிந்த வார்த்தைகளைப் பேசுவார்கள். மாதர்கூட்டத்துடன் குரவை யாடற்கண்ணுள்ள பாடல்களை (மயக்கத்தால்) தடுமாறிப் பாடுவார்கள். எ-று.

குரவையுடல் என்பதை

“குரவை யென்ப தெழுவர் மங்கையர்

செச்சிலை மண்டிலக் கடகக்கை கோத்துத்

தச்சிலை கொட்பின் ருடலாகும்” என்னுஞ் சூத்திரத்தானாக. (இக)

கின்னர மிதுன மெனச்செல்வார் களைகெழு பாடுவா றிவிறியர்

'கன்னிய ரரசை வணங்குவார் கடிமண மெய்து கனிப்பினு

விண்ணிசை யாமொடு பாடுவா ரீர்த்தன துகில்கிரித் தேர்துவார்
சென்னியின் மீதுகொண் டாடுவார் தேறலை யுண்டு செருக்குவார்.

(இ-ள்.) விறலியர் வீணையின் நரம்பிலெழுந்த இசையுடன், வீணை யேந்திய மிதுனராசிபோலச் சென்று, கன்னியாக்கரசியாராகிய தடாதகைப்பிராட்டியானா நமஸ்கரிப்பார்கள். விளக்கமமைந்த திருமணமகோற்சுவம் நிகழுஞ் சந்தோஷத்தினால் வீணையிலெழுந்த இனிய இசையுடன் (ஒற்றுமைபடப்) பாடுவார்கள். (அப்போது அவர்களுக்குப் பரிசாகக்) கொடுக்கும் பொருளை வஸ்திரம் விரித்து வந்துவார்கள். சிரசுப்பேரில் வைத்துக்கொண்டு (ஆனந்தத்தால்) ஆடுவார்கள். மதுவைக் குடித்துக் களிப்பார்கள். எ-று.

“விறலியர் கிளகெழு பானெடு கின்னர மிதுனமெனச் செல்வார்” என அன்வயங்கொள்க. கிளகெழுபானெடு என்பதற்கு உரிமைச்சுற்றமாகவமைந்த தத்த மக்குரியபாணர்களுடன் எனப் பொருள்கூறுவது மொன்று. (இ-ள்)

மன்னவர் மகளிரு மறைபவர் மகளிரும் வந்துபொன் மாலையைத் துன்னினர் சோபனம் வினவுவார் தோகைதன் மணவணி நோக்குவார் கன்னித னேவலர் வீசிய காசறை கற்புர வாசமென் பொன்னறுங் கலவையின் மெய்யெலாம் புதைபட வளனெடும் போவரால்.

(இ-ள்.) அரசமாதர்களும் வேதியமாதர்களும் (கூட்டங் கூட்டமாக) வந்து காஞ்சனமாலையையடைந்து திருக்கலியாணமகோற்சுவத்தை வினவுவார்கள். தடாத கைப்பிராட்டியாரது திருமண அலங்காரங்களைக் கண்டு மகிழ்வார்கள். (அக்காலத் தில்) பிராட்டியாரது ஏவல் செய்வார் வீசிய மயிர்ச்சாந்தினாலும் பச்சைக்கர்ப்பூரவா சங் கலந்த மெல்லிய பொன்னிறமுள்ள நறிய கலவைகளாலும் (தமது) உடல் முழு தும் மறைபட அவ்வளப்பத்தோடும் (தங்கடங்கல்) வீடுகளுக்குப் போவார்கள். எ-று.

அங்க னகஞ்செய் தசம்பின வாடை பொதிந்தன தோடவிழ் தொங்கல் வளைந்தன மங்கையர் துள்ளிய கவரியி னுள்ளன கங்கையும் வாணியும் யமுனையும் காவிரி யும்பல துறைதொறு மங்கல் தூரிய மார்ப்பன மதமலை மேலன வருவன.

(இ-ள்.) கங்காதீர்த்தமும் சரசுவதிதீர்த்தமும் யமுனதீர்த்தமும் காவிரிதீர் த்தமும் பலதுறைகளிலுமிருந்து அழகிய பொன்னாலக்கப்பட்ட குடங்களில் நிறை க்கப்பட்டனவும், (அவற்றின்பேரில்) வஸ்திரங்களாற் பொதியப்பட்டனவும், இதழ் கள் விரிந்த மலர்மாலைகளால் வளைந்தனியப்பட்டனவும், மாதர்கள்வீசங் கவரியினுள் அடங்கினவும், மதஞ்சொரியும் யானையினது மத்தகத்தின்பேரில் உள்ளனவுமாகி, மங் கலவாத்தியங்கள் ஒலிக்க (ஒருபக்கலில்) வாராநின்றன. எ-று.

கங்கை யமுனை சரசுவதி காவிரித்தீர்த்தங்களைக் கூறியதனானே, அவற்றிற் கினையுள்ள கோதாவரி நருமதை சிந்து முதலியவற்றையும் உடன்கொள்க. (இ-ள்)

அங்கவர் மனைதொறு மணவினையணுகிய துழனிய றொனமறைப் புங்கவ ரினிதுண வறுசுவைப் போனக் மடுவினை புரிசுவா ரிங்கடு வனபலி யடிகளுக் கெனயதி களையெதிர் பணிசுவார் சங்கர னடியரை யெதிர்கொள்வார் சபரியை விதிமுறை புரிசுவார்.

(இ-ள்.) அம்மதுரையிலுள்ள அவரவர்கள் வீடுகளிலெல்லாம் திருமணத் தொழில் வந்தாற்போல ஆரவாரங்களை யுடையவர்களாய் வேததூலாராய்ந்த பிராமண ர்கள் குறைவின்றிப் புசிக்கும்படி அறுகவையோடுகடிய (கறிகளையும்) அன்னங்களை

யுஞ் சமைக்குந்தொழிலைச் செய்வார்கள். சுவாமிகளுக்குப் பிணை இவ்விடத்திற் சமைக்கிறோமென்று யதிகளை எதிர்சென்று (விருந்துக்கழைத்துப்) பணிவார்கள். சிவ னடியார்களை எதிர்கொண்டு (அவர்களை) ஆகம முறைப்படி பூசை செய்வார்கள். எ-று.

சபரியை=பூசை. சபர்யா என்னும் வடமொழித்திரியு. (௯௦)

இன்னண நகர்செய லணிசெய விணையிலி மணமகன் மணவினைக் கன்னியு மனையவ ளென்னினிக் கடிநகர் செயுமெழில் வளனையா மென்னவ ரியநகர் செயலெழி லிணைபென வுரைசெய்வ தெவனிதன் முன்னிறை மகடமர் மணவணி மண்டப வினைசெயு முறைசொல்வாம்.

(இ-ள்.) இவ்வண்ணமாக நகரை அலங்கரித்தலால் (இம்மணவினைக்குரிய) மணநாயகனும் சமானமில்லாதவன். தடாதகைப்பிராட்டியாரும் அத்தகையினரென் றால், இக்காவல்பூண்ட மதுராபுரியின் அலங்காரப்பொலிவுக்கு எந்த அரியநகரத்தின் அலங்காரப்பொலிவை ஒப்பு என்று நாமெடுத்துச்சொல்வது என்னவிருந்தது (சிறிது மில்லை) இம்மதுரை நகரை அலங்கரித்தற்குமுன்னரே தடாதகைப் பிராட்டியாரது சுற்றத்தார் திருக்கலியாணமண்டபத்தை அலங்காரஞ்செய்யும் முறையை இனி பெறு த்துச் சொல்லுவாம். எ-று.

“என்னவரியநகர் செயலெழிலிணையென வுரைசெய்வது எவன்” என்றது, இம்மணவினைக்குரிய நாயகனும் நாயகியும் ஒப்பற்றவராகலின் அவர்கள் மணவினை நிகழுந் திருநகரும் ஒப்பற்றதே யெனக்குறிப்பித்தலாம். (௯௧)

மேற்படி வேறு.

கருவி வான்முகி லூர்தியைப் பொருதநாள் கலைமதி மருமாட்டி செருவில் வாங்கிய விமானமா லைகளெனத் தெய்வத் வரையெல்லா மருவி யந்நகர் வைகிய தம்மிறை மடமக டனைக்காண்பான் றுருவி நின்றென நட்நன டொட்டிவான் ரெடுநிலை நெடுந்தேர்கள்.

(இ-ள்.) சந்திரவங்கிசத்திற் றேன்றிய தடாதகைப்பிராட்டியார் உலகத்தி ற்குத் துணைக்காரணமாகிய மேகத்தை வாகனமாகவுடைய தேவேந்திரனைப் போர் செய்து செய்தத்காலத்தில், போரிந்நகர்ந்த விமானங்களை வரிசைபடவைத்ததுபோ லவும், தெய்வத்தன்மைபொருந்திய மலைகளெல்லாம்வந்து அம்மதுராபுரியிலெழுந்தரு ளிய, தங்கள் தலைவனாகிய மலையாயன் புத்திரியானாக் காணும்படி சமயந்தேடி (வரிசைபட) நிற்பதுபோலவும், எட்டி ஆகாயத்தையளாவும் நெடியநிலைத்தேர்களை (வரிசைபட) நிறுத்தினார்கள். எ-று. (௯௨)

பளிக்கி னேழுயர் களிறுசெய் தமைத்தபொற் படியது பசுஞ்சோதி தெளிக்கு லீலத்தி னுளிக ணிமைமணித் தெற்றிய துற்றோர்சாய் வெளிக்கு ளாடிய வோனியப் பாவைபோன் மிளிர்பளிற் காற்சோதி தளிர்க்கும் பித்திய திடையிடை மரகதச் சாளரத் ததுமாதோ.

(இ-ள்.) ஏழுமுழுமுயந்த (அரசு) யானைகளை (இருபக்கலிலும்) பளிங்கினுற் செய்து (அதன்பேரில்) அமைத்த பொன்னுலாகிய படிக்கையுடையதும் பசியகிரணத் தைவீசும் நீலமணிகளால் யாளிகளை வரிசைபடச் செய்தமைத்த இரத்தினங்கள் பதி த்த திண்ணையுடையதும், அடுத்துவந்தவர்கள் தாயல்கள் வெளிப்புறத்தில் அசை வாடிநிற்குஞ் சித்திரப்பதுமைகள்போல ஒளிவீசும் பளிங்கினுற் செய்த கிரணம்வீசும்

சுவர்த்தலங்களை யுடையதும் இடையிடையில் பச்சைரத்தினங்களாற் செய்த சன்னல் களையுடையதும். எ-று,

இதுமுதலிரண்டு பாடல்கள் குளகம்.

ஏழுயர்களிறு என்றது அரசயானை. அதன் ஏனையவிலக்கணங்களையும்,
திவாகரங்கண்டு.

“காலோர் நான்குந் தனிக்கையுங் கோசமும்
வாலுறுப் போடேழு மாரிலந் தோயப்
பாலுஞ் சங்கும் போலுங்கா லுகிரது
காலினு ஞான்ற வொருதனிக் கையினும்
வாயினும் வாலினு மருப்பினுங் கோறல்
வல்லதமதில் மூன்று முழச்சுந் துடைத்தாய்
ஏழு முழமுயர்ந் தொன்பது முழநீண்டது
தீயுமிழ் சிறுகண்ணுஞ் செம்புகரு முடைத்தாய்
முன்புயர்ந்து பின்பணிந்த தாயின்
அவ்வியல் யானையை யரசுவா வென்ப” என்னுஞ் சூத்திரத்தானறிக. ()

பல்லு ருச்செய்த பவளக்கா லாயிரம் படைத்ததிந் திரநீலக்
கல்லு ருத்தலைப் போதிய தாடகக் கவின்கொளுத் தரமேல
தல்லு ருக்கிய செம்மணித் துலாத்ததா லமுதுடற் பகந்திங்கள்
விலு ருக்குகன் மாடம தாகிய லெள்விமண் டபஞ்செய்தார்.

(இ-ள்.) பவலித ரூபமாகச்செய்தமைத்த ஆயிரம் பவளத்தூண்களையுடைய
தும், (அவற்றிற்குமேலே) இந்திர நீல ரத்தினத்தினால் வடிவமையச் செய்தமைத்த
போதிகைகளையுடையதும், பொன்னாற்செய்த அழகுமிக்க உத்தரங்ளை மேலே
யுடையதும், இருளையோட்டுஞ் செவந்த மாணிக்கங்களாற்செய்த துலாங்களையுடை
யதும், அமுதநிறைந்த உடலையுடைய தண்ணிய சந்திரனது கிரணங்கள் உருக்குதற்
கெல்லையாகிய சந்திரகாந்தக் கல்லாற்செய்த மேனிலையையுடையதுமாகிய திருக்கலி
யாண மண்டபஞ்செய்தமைத்தார்கள். எ-று. (சுச)

முத்திற் பாளைசெய் தவிர்மர கதத்தினுண் மொய்த்தபா சிலைதுப்பின்
கொத்திற் றீம்பழம் வெண்பொறை கோழரை குயின்றபூ கமுந்துப்பின்
றொத்திற் றாங்குபூச் செம்பொறை பழுக்குலை தூக்கிப்பொன் னற்றண்டு
வைத்துப் பாசொளி மரகத நெட்டிலை வரையுபு நிரைவித்தார்.

(இ-ள்.) முத்தினாலே பாளைகளமைத்து, பிரகாசிக்கின்ற மரகதத்தினாலே
நெருங்கிய பசிய இலைகளும் பவளக்கொத்தினாலே இனிய பழங்களும் வெள்ளிய
னாலே கொழுலிய துருகளுஞ் செய்தமைத்த கமுகுகளையும், பவளக்கொத்தினாலே
தொங்குகின்ற பூக்களோடு செவந்த பொன்னினாலே பழுத்த குலைகளைத்தொங்கவிட்
டும், பொன்னினாலே தண்டுசெய்தமைத்தும் பசிய வொளியையுடைய மரகதத்தினால்
நீண்ட இலைகளும் (அமைந்த) வாமுகளையும், (அத்திருக்கலியாண மண்டபத்திலே)
வரிசைபடக்கட்டினார்கள். எ-று. (சுரு)

பித்தி மாதவி சண்பகம் பாதிரி பிறவுமண் டபஞ்சுழப்
பத்தி யாவளர்த் தளிகளவாய் திறந்துபண் பாடவின் மதுக்காலத்
தத்தி யாய்மணங் கவரந்துசா ளரந்தொறுந் தவழந்தொழு களந்தென்ற
றித்தி யாரிற்கு மதுத்துளி தெளித்திடச் செய்தன ருய்யானம்.

(இ-ள்.) பித்தியும் மாதவியும் சண்பகமும் பாதிரியும் மற்றுள்ள மரங்களும் திருமண்டபத்தைச் சூழ வரிசையாகவளர்த்து, வண்டுகள் வாய்திறந்து பண்பாடவும், (மலர்கள்) இனிய தேன்றுளிசிந்தவும், அவற்றுட்சென்று ஆராய்ந்து நறுமணங்களைக் கொள்ளுகொண்டு சன்னல்கடோறுந் தவழ்ந்துசெல்லும் இளந்தென்றற் காற்றானது தித்திக்கின்ற தேன்றுளிகளைச் சிந்தவும், பூந்தோட்டங்களைச் செய்தமைத்தார்கள்.

பித்தி=சிறுசண்பகம். மாதவி=குறுக்கத்தி. உய்யானம்=பூந்தோட்டம். வேள்விச் சாலையும் வேதியுங் குண்டமு மேகலை யொடுதொன்னூற் கேள்விச் சார்பினுற் கண்டுகண் ணடிவிடை சுளர்குடர் சீவற்ச ரீள்விற் சாமரம் வலம்புரி சுவத்திக நிறைகுட மெனவெட்டு வாள்விட் டோங்குமங் கலத்தொழில் செய்பொழி வகையினு னிருமித்தார்.

(இ-ள்.) அனாதியாசவள்ள ஆகமமுறைப்படி யாகசாலையும் வேதிகைகளும் ஹோமகுண்டமும் மேகலைகளுடன்வகுத்து, கண்ணாடி - இடபம்-பிரகாசிக்குந்தீபம்-சீவற்சம்-மிக்க கிரணங்களையுடைய சாமரம்-சங்கு-சுவத்திகம் - பூரணகும்பம் என்று கூறப்பட்ட கிரணத்தைவிட்டு விளங்கும் அஷ்ட மங்கலங்களையுஞ் சித்திரமாகத் தொழில்செய்வகையினால் நிருமித்துவைத்தார்கள். எ-று.

வேதிகை - யாகத்திற் கலசம்வைக்கும்படி ஏற்படுத்தித் திண்ணை. மேகலை-ஓமகுண்டத்தின் வரம்பு. ஸ்ரீவற்சம் - பெண்குழந்தையை இடையில் வைத்திருக்கும் ஓர் பெண்வடிவம். சுவஸ்திகம்-மண்டபவடிவம் அல்லது மேழிவடிவம். (சுஎ)

மணங்கொள் சாந்தொடு குங்குமப் போதளாய் மான்மதம் பனிரீர்தோய்த் திணங்கு சேறுசெய் திருநிலந் தடவிவா நிரவிமண் டலநாணப் பணங்கொ ணுகமா மணிவிளக் கிருகையும் பாவைக ளெடுத்தேந்தக் கணங்கொ டாரகை பெனநவ மணிகுயில் கம்பலம் விதானித்தார்.

(இ-ள்.) மணங்கமழுஞ் சந்தனத்துடன் குங்குமப் பூவையுங் கஸ்தூரியையுங் கலந்து பனிரீற்ககாத்து ஒன்றுபடக்குழம்பாக்கிப் பெரியதாமெழுகி, ஆகாயத்திலுள்ள சூரியமண்டலமும் (மன) நாணமெய்தும்படி, படம் பொருந்திய சர்ப்பங்களின் பெரிய (சிரோ) ரத்தினங்களாகிய தீபங்களை (தமது) இரண்டுகைகளிலும் பதுமைகள் எடுத்தேந்திரிந்தக் கூட்டங்கொண்ட நகூத்திரங்கள் (உதயமானாற்) போல நவரத்தினங்களை இடையிடையே கோவைசெய்தமைத்த (ஒளிபொருந்திய) கம்பலங்களை விரித்தார்கள். எ-று. (சுஅ)

செம்பொற் கோயின்முன் சேண்டொடு காவனாந் திசையெலாம் விழுங்கச்செய், தம்பொற் பாலிகைப் பாண்டில்வாய் முளைதெளித் தம்புயத் தவனாதி, யும்பர்க் கேற்றபொற் கம்பல மேல்விரித் துள்ளுறத் தவிசிட்டித், தும்பைத் தாழ்சடை யான்மரர்க் காதனரு சூழ்விட் டதனுப்பண்.

(இ-ள்.) செம்பொன்னாலாகிய திருக்கலியாண மண்டபத்தின் முன்னே ஆகாயமளாவிய பந்தல் எட்டுத்திசைகளையும் விழுங்கப்போடுவித்து, அழகிய பொன்றாச்செய்த வட்டமாகிய பால்கையில் முளைகளைத் தெளித்து, பிரமன்முதலிய தேவர்களுக்குத் தக்க பொன்னாலாகிய கம்பலத்தை மேலே விரித்து அதனுள்ளே பொருந்த ஆதனமிட்டு, தும்பைமலை யணிந்த நெடிய சடையை யுடைய சிவபெருமானது தமர்களாகிய அடியாருக்கு ஆசனங்களைச் சுற்றுமிட்டு அதன்மத்தியில். எ-று.

பாண்டிற்பாலிகை-வட்டவடிவாகிய பாலிகை. தமர்=சுற்றத்தார். (சுக)

தற்ப கந்தரு வயிரவா ளரிப்பிடர் கதுவப்பொற் குறடேற்றி
யெற்ப டெந்துகி ராற்குடஞ் சதுரமா வியற்றிய வெருத்தத்தூன்
விற்ப டெம்பளிக் குத்தரந் துப்பினால் விடங்கமே னிலமுன்றூப்
பொற்ப தூல்வழி விமானம்பன் மணிகளாற் பொலியச்செய் துள்ளாக.

(இ-ள்.) கற்பக விருக்ஷமானது கொடுத்த வயிரத்தினுற் செய்த ஒள்ளிய
சிங்கத்தின் பிடரியிற்பொருத்தப் பொன்றாற் குறடெழுப்பி, ஒளிவீசும் பவளத்தினு
லே சதுரமாகக் குடஞ்செய்தமைத்த கழுத்தையுடைய தூண்களை (நிறுத்தி) ஒளி
வீசும் பளிங்காலமைத்த உத்தரங்களையும், பவளங்களாற் செய்தமைத்த கொடுங்கை
களையும் பரப்பி, (இவ்வண்ணம்) மேல்நிலம் மூன்றாக அமுகுசெய்ய, சிற்பதூல்வழியே
பல இரத்தினங்களால் விமானத்தை விளங்கச்செய்து, அதனுள்ளாக, எ-று.

விடங்கம் - கொடுங்கை.

(எ0)

அங்க மாறுமே கால்களாப் முதலெழுத் தம்பொற்பீ டிகையாகித்
தூங்க நான்மறை தூல்களே நித்திலந் தொடுத்தகை தாம்பாகி
யெங்க னுபக நெம்பெரு மாட்டியோ டிருப்பதற் குருக்கொண்டு
தங்கி லுலென நவமணி சூயின்றபொற் றவ்சது சமைத்திட்டார்.

(இ-ள்.) அங்கங்க ளாறுமே கால்களாகியும், பிரணவமே அழகிய பொற்
பீடமாகியும், பரிசுத்தமாகிய நான்கு வேத தூல்களே முத்தினுற் செய்தமைத்த அசை
கின்ற (நான்கு) வடங்களாகியும், எங்கள் இறைவராகிய சிவபெருமான் எமது தடாத
கைப்பிராட்டியாருடன் வீற்றிருந்தருளுவதற்கு (அவை) அவ்வடிவங் கொண்டு தங்கி
னாற்போல, நவரத்தினங்கள் பதித்த பொன்னாலாகிய ஆதனம் ஒன்றைச் செய்து
அமைத்தார்கள். எ-று.

(எக)

புரந்த ரன்றரு கற்பகம் பொலந்துகில் பூண்முந வியநல்குச்
சுரந்த ரும்பெற லமுதமை வகையறு சுவையுண முதலாகப்
பரந்த தெய்வவான் பயப்பச்சிற் தாமணி பற்பல வஞ்சிந்தித்
திரந்து வேண்டுவ தரத்தர விட்டினு ரிந்திர நகர்நாண்.

(இ-ள்.) தேவேந்திரன் (கிறையாகக்) கொடுத்த கற்பகவிருக்ஷமானது பீதா
ம்பரங்கள் - ஆபரணங்கள் முதலிய பல பொருள்களையும் கொடுக்கவும், கானுதேனு
வானது பெறுதற்கரிய அமுதம் போன்ற அறுசுவையமைந்த ஐவகையுணவுகள் முத
லாக மிக்க வுணவுகளைக் கொடுக்கவும், நினைத்து யாசித்து வேண்டிக்கொள்ளும் பற்
பல பொருள்களையுஞ் சிந்தாமணியானது கொடுக்கவும், இந்திரனது (அமராவதியா
கிய பொன்) நகரமும் நாணமடையும்படி வாங்கிச் சேகரித்தார்கள். எ-று.

ஐவகையுணவு-உண்ணல்-தின்னல்-நக்கல்-பருகல் என்னு நான்கனுடன்
உரிஞ்சுதல் என ஒன்று கூட்டிக்கொள்ள.

(எஉ)

தென்னர் சேகரன் திருமக டுருமணத் திருமுகம் வரவேற்று
மன்னர் வந்தெதிர் தொழுதுகைக் கொண்டுதம் மணிமுடி மிசையேற்றி
யன்ன வாசகங் கேட்டனர் கொணர்ந்தவர்க் கருங்கலந் துகினல்கி
முன்ன ரீர்த்தெழு களிப்புற மனத்தினு முந்தினர் வழிக்கொள்வார்.

(இ-ள்.) பாண்டியர் உமிசத்திற்கேர் கிரீடமாய் விளங்கும் மலயத்துவஜ
பாண்டியனது புத்திரியாராகிய தடாசகைப்பிராட்டியாரது திருமணச் செய்தி வரை
ந்த திருமுகத்தின் வருகையை மன்னர்கள் வந்து எதிரேற்று (அதனைப்) பணிந்து
(தங்கள்) கையில் வாங்கித் தமது இரத்தின மமுத்திய கிரீடத்தின்பேரில் வைத்துக்

கொண்டு, அத்திருமுகத்தில் எழுதியுள்ள வாசகத்தை (கணிகள் வாசிக்க)க் கேட்டு (அதனைக்) கொண்டுவந்தவர்கட்கு அரிய ஆபரணங்களையும் வஸ்திரங்களையும் கொடுத்தது, (தம்மை) முன்னே இழுத்துச் செல்லுஞ் சந்தோஷமானது மிக்கொள்ள மனோவேகத்தினும் வினாந்து வழிச்செல்வா ராயினர். எ-று. (எசு)

கொங்கர் சிங்களர் பல்லவர் வில்லவர் கோசலர் பாஞ்சாலர் வங்கர் சோனகர் சீனர்கள் சாளுவர் மாவவர் காம்போசரங்கர் மாகத ராரியர் நேரிய ரவந்தியர் வைதர்ப்பர் கங்கர் கொங்கனர் விராட்கண் மராட்கள் கருநடர் குருநாடர்.

(இ-ள்.) கொங்க நாட்டாரும், சிங்களநாட்டாரும், பல்லவ நாட்டாரும், வில்லவநாட்டாரும், கோசலநாட்டாரும், பாஞ்சால நாட்டாரும், வங்கநாட்டாரும், சோனகநாட்டாரும், சீனநாட்டாரும், சாளுவநாட்டாரும், மாவநாட்டாரும், காம்போசநாட்டாரும், அங்கநாட்டாரும், மாகதநாட்டாரும், ஆரியநாட்டாரும், நேரியநாட்டாரும், அவந்திநாட்டாரும், வைதர்ப்பநாட்டாரும், கங்கநாட்டாரும், கொங்கநாட்டாரும், விராடநாட்டாரும், மராடநாட்டாரும், கருநாட்டாரும், குருநாட்டாரும்.—எ-று.

இதுமுதல் இரண்டுபாடல்கள் ஒருதொடர்.

(எசு)

கலிங்கர் சாவகர் கூவின ரொட்டியர் கடாரர்கள் கார்தாரர் குலிங்கர் கேகயர் விதேகர்கள் பெளரவர் கொல்லர்கள் கல்யாணர் தெலுங்கர் குர்ச்சரர் மச்சர்கண் மிலேச்சர்கள் செஞ்சையர் முதலேனைப் புலங்கொண் மன்னருந் துறைதொறு மிடைந்துபார் புதைபட வருகின்றார்

(இ-ள்.) கலிங்கநாட்டாரும், சாவகநாட்டாரும், கூவினநாட்டாரும், ஒட்டியநாட்டாரும், கடாரநாட்டாரும், கார்தாரநாட்டாரும், குலிங்கநாட்டாரும், கேகயநாட்டாரும், விதேகநாட்டாரும், பெளரவநாட்டாரும், கொல்லநாட்டாரும், கல்யாணநாட்டாரும், தெலுங்கநாட்டாரும், குர்ச்சரநாட்டாரும், மச்சநாட்டாரும், மிலேச்சநாட்டாரும், செஞ்சையநாட்டாரும் முதலாகியநாடுகளிலுள்ள மன்னர்களும் வழிகள் தோறும் நெருங்கிப் பூமியானது முழுவதும் மறையும்படி வருகின்றார்கள். எ-று. (.)

இந்த கைப்பல தேயமன் னவர்களு மெண்ணிடம் பெறுதீண்டிப் பைத்த வாழிபோ னிலமகண் முதுகிறப் பரந்ததா னையராகித் தத்த நாட்டுள பலவகை வளனெடுந் தழீஇப்பல நெறிதோறு மொய்த்து வந்தனர் செழியர்கோன் திருமகண் முரசுதிர் மணிமுதூர்.

(இ-ள்.) இத்தன்மையுடைய பலநாட்டரசர்களும் எள்ளிடமில்லாமல் நெருங்கி, பரந்த சமுத்திரம்போலப் பூமிதேவியின் முதுகு முறியும்படி (எவ்விடத்தும்) பரந்த சேனையையுடையவராகித் தங்கள் தங்கள் நாட்டிலுள்ள பலவகைப்பொருள் களையுங்கைக்கொண்டு, பலவழிதோறும்நெருங்கி, பாண்டியர்களுக்கரசனாகிய மலயத் துவஜபாண்டியனது புத்திரியாகிய தடாதகைப்பிராட்டியாரது திருமண முரசு ஒலிக்கும் தொன்றுதொட்டுள்ள மதுரை நகரையடைந்தார்கள். எ-று. (எசு)

வந்த காவல ருழையர்சென் றுணர்த்தினர் வருகென வருகும்பச் சந்த வாளரிப் பிடரணை மீதறந் தழைத்தருள் பழுத்தோங்குங் கந்த நாண்மலர்க் கொம்பினைக் கண்டுகண் களிப்புற முடித்தாமஞ் சிந்த வீழ்ந்தருள் சுரந்திடத் தொழுதுபோய்த் திருந்துதம் மிடம்புக்கார்.

(இ-ள்.) (இவ்வண்ணமாக) வந்த மன்னர்களது (வருகையை) வாயில் காப்பாளர் சென்று (தடாதகைப்பிராட்டியாருக்குத்) தெரிவித்தார்கள். (பிராட்டியார்)

வரக்கடவர்களெனக் கட்டளையிட (அதனையவர்கட்குணர்த்தி) அருகிற்செலுத்த, அழகிய ஒள்ளிய சிங்கங்களின் பிடரியின்பேரிலுள்ள ஆசனத்தின்மேல் (எழுந்தருளிய) தருமந்தழைத்து அருள்கனிந்துவிளங்கும் (அன்பாகிய) வாசனைபொருந்திய அன்றலர்ந்த மலர்களையுடைய பூங்கொம்புபோன்ற அப்பிராட்டியானா (தமது) கண்கள் களிப்படையத் தரிசித்து, தமதுகிரீடங்களிலணிந்த மாலைகள் (பூமிமேல்) விழச் சாஷ்டாங்கமாகப் பணிந்து (அப்பிராட்டியார்) திருவருள்செய்யச் சென்று (விடுதியாக விடப்பட்ட) தங்கள் திருந்திய இடங்களை யடைந்தார்கள். எ-று.

அறத்தைத் தளிக்களாகவும் அருளைக் கனிகளாகவும் உருவகஞ்செய்து அன்பை உருவகஞ்செய்யாமையால் இது ஏகதேசவுருவகவணி. (என)

வளாவ ளங்களும புறவீனில் வளங்களு மருதத்தண் பணைவேலித் தளாவ ளங்களுஞ் சலதிவாய் நடைக்கலந் தருவளங் களுமீண்டி யுளாவ ரம்பற மங்கலம் பொலிந்ததிவ் ஆரீனி நால்வேதக் களாக டந்தவன் திருமணஞ் செயவரு காட்சியைப் பகர்கின்றேன்.

(இ-ள்.) குறிஞ்சிநிலப் பொருள்களாலும் முல்லைநிலப் பொருள்களாலும் தட்பமாகிய மருதநிலப் பொருள்களாலும், கடலிற் செல்லும் மரக்கலங்கள் தரும் பொருள்களாலும் இம்மதுராபுரி சொல்லளவையற்று நெருங்கி அட்டமங்கலங்களோடும் விளங்கியது. நான்கு வேதங்களின் எல்லையையுங் கடந்த சிவபெருமான் (தடாதகைப்பிராட்டியானாத்) திருமணம்புரியும்படி எழுந்தருளிய திருத்தோற்றத்தை இனி எடுத்துச் சொல்லுகின்றேன். எ-று.

நால்வேதக் களா கடந்தவன் என்றது சொல்லளவிற் கெட்டாதவனெனக் குறிக்க. மருதப்பணை-வேலித்தளா-என்பன ஒருபொருட் பன்மொழிகள். (என)

ஏக நாயகி மீண்டபின் ஞாட்பிகந் திரகித கிரியெய்தி

நாக நாயக மணியணி சுந்தர நாயக னுயிர்க்கெல்லாம்

போக நாயக னுகிப்போ கம்புரி புணர்ப்பறிந் தருணந்தி

மாக நாயகன் மாலய னுருத்திரர் வரவின்மேன் மனம்வைத்தான்.

(இ-ள்.) ஒப்பற்ற தடாதகைப்பிராட்டியார் (மதுராபுரிக்குத்) திரும்பிய பின்னர், சர்ப்பங்கட்கெல்லார் தலைமைத்தன்மையுடைய ஆதிசேடனாகிய ஆபரணத் தைத்தரித்த சோமசுந்தரக்கடவுள் போர்க்களத்திலிருந்து நீங்கி வெள்ளிமலை (ஆகிய திருக்கைலாயகிரி)யையடைந்து, போகநாயகனும் உயிர்களெல்லாவற்றிற்கும் போகந் தந்தருளுங் குறிப்பைக் கிருபையுடைய திருநந்திதேவர் அறிந்து, விண்ணுலகத்திற்கு நாயகனாகிய இந்திரன் - திருமால் - பிரமன் - உருத்திரர்கள் (ஆகிய இவர்போல்வாரது) வருகையின்பேரில் திருவுள்ளங்கொண்டருளி. எ-று.

“போகநாயகனாகிப் போகம்புரிபுணர்ப்பு” என்றது இறைவன் யோகநிஷ்ட டைசெய்து சனகனாதி முனிவர்கட்கு ஞானநிலையுணர்த்தியபொழுது உலகமுழுவதும் ஞானநெறியினின்றதும், இறைவன் திருவிழிகளைத் தேவியார் திருவீளையாடலாகத் தமது திருக்கரத்தார் பொத்தியபொழுது உலகமுழுவதும் இருண்மயமானதும், இறைவனை அருச்சுனன்டித்த வில் அடியும் அரிமர்த்தன பாண்டியனடித்த பிரம்படியும் தேவமானவமிருகபக்ஷி முதலிய எல்லோருக்கும் பட்டதும்போல, தானோர்பற்றிலா யினும் உலகமாந்தர்கட்குப் போகம் புணர்ப்பிக்கு நிமித்தம் போகநாயகனாகத் திருக் கோலங்கொண்டு நடித்துத் தகைப்பிராட்டியானாத் திருமணஞ்செய்யத் திருவுள்ளங் கொண்டார் என்னுங் குறிப்புணர்த்தியது.

இறைவர் தேவியோடு கூடி நின்றபொழுதே அகில காரியங்களும் நிறைவேறுமன்றிப் பிரிந்திருக்குங்காலத்து யாவும் நிகழா வென்பதை,

“ஆகமங்க னெங்கே யறுசமயந் தானெங்கே
போகங்க னெங்கே புணர்ப்பெங்கே—பாகத்
தருள்வடிவுந் தானுமா யாண்டிலனே லந்தப்
பெருவடிவை யாரறிவார் பேசு” —என்றதனாறிக.

(௭௯)

சங்கு கன்னனை யாதிய கண்திபர் தமைவிடுத் தன்னன்னார்
செங்க ணைற்றவர் மாலயன் முதற்பெருந் தேவர்வான் பதமெய்தி
யெங்க ணாபகன் நிருமணச் சோபன மியம்பினு ரதுகேட்டுப்
பொங்கு கின்றபே ரன் பின் றள்ளுறப் பொள்ளென வருகின்றார்.

(இ-ள்.) சங்குகன்னனை முதலாகவுள்ள கணத்தலைவர்களை யனுப்பினார். அவர்கள் செவந்த கண்களையுடைய உருத்திரர்கள்—திருமால்-பிரமன் முதலிய பெரிய தேவர்கள் (வசிக்கும்) பெரிய பதவிகளுக்குச் சென்று, எங்கள் இறைவராகிய சிவ பெருமானது திருக்கலியாணமகோற்சவத்தைச் சொன்னார்கள். அந்தச் (சந்தோஷ) செய்தியைக் கேட்டு (தம்மை) மேற்கொண்டு விழுங்குகின்ற பெரிய அன்பானது பின்னே நின்று (பிடர்பிடித்துத்) தள்ள வினாந்து வரத்தொடங்கினார்கள். எ-று.

செங்கணைற்றவொன்று சங்கரிக்குந் தொழிவின ராகவிந் கோபக்கண்ணையுடையவொன்றும், செவந்த கண்ணையுடைய ஏறு ஆகிய இடப்பவாகன முடையா னொன்றும் பொருள்படும்.

(௮௦)

அஞ்சு கோடியே சனைபுகைந் திருமடங் கழைநவர் தமைப்போலீ
ரஞ்சு தீயுருத் திரர்புடை யுடுத்தவ ரழற்குறை பூதங்க
ளஞ்சு நூறுருத் திரரண்டத் துசசிய ரியயன் முதற்றேவ
ரஞ்சு மாணையு மாற்றலும் படைத்தவ ரெகுறட் படைவீரா.

(இ-ள்.) அஞ்சுகோடி யோசனைதூரம் புகைந்து பத்துக்கோடி யோசனை தூரம் தீக்கொழுந்துவிட்டெரியுங் காலாக்கினி யுருத்திரதேவரும், அவரைப்போல (அவரைச் சூழ்ந்துள்ள) பத்துக் காலாக்கினி யுருத்திரர்களும், (அப் பதின்மருள் ஒவ்வொருவரையும்) புடைசூழ்ந்து சேவித்து நிற்கும் ஒவ்வொருகோடி யுருத்திரர்களும், தீயைச்சொரியுங் கண்களையுடைய நான்குவகைப் பூதங்களும், அண்டத்துச்சீயில் வடுப்பவராகிய எல்லோரும் அஞ்சத்தக்க நூறு ருத்திரர்களும், திருமாலும் பிரமனும் முதலிய தேவர்கள் பயப்படும் ஆக்கினையையும் வல்லமையையும் படைத்த (எதிர் தோணாக்) கொல்லும் பூதப்படைவீரர்களும். எ-று.

இதுமுதற் பதினொரு செய்யுள்கள் ஒருதொடர். இதனால் இறைவர் திருமணத்திற்குவந்த தேவர்களது வருகை கூறப்பட்டது.

சிவதருமோத்தரம் - கோபுரவியல்.

“அண்டகடா கக்கனமுண் டொருகோடி யதனடியுட்
கண்டிகு காலாங்கி யுருத்திரர்க்குக் கனகமனை
யுண்டதற்குன் னதங்கோடி யோசனையீ னாங்கோடி
மண்டியமெய்த் தழற்கொழுந்தைங் கோடியுறும் வளர்புகையும்.

யோசனையா யிரமனையு ளரியணையி ணுயரந்தான்

யோசனையீ ராயிரமென் ததன்விரிவை யுணர்ந்திக

தேசுடைய காலாங்கி யுருத்திரர்தன் திருமேனி
யோசனையு முண்டழலா லயுதமென வன்னுகவே.

தரித்துடையர் வலக்கரத்திற் றயங்கொளிவான் சரத்தினையும்

பரித்துடைய ரிடக்கரத்திற் பலகையினத் தனுவினையு

முருத்திரர்க ளொருபதின்ம ருறைவரவ ருழையவர்போ

லுருத்திரர்க ளொவ்வொருவர்க் கொருகோடி பரிச்சிதமே.— என்றபடி.

கீழுண்டகடாகத்தில், காலாக்கினி யுருத்திரதேவநாயனார் கோடியோசனையுள்ள பொன்மயமான ஆலயத்தில் ஆயிரயோசனை யுயரமும் இரண்டாயிர யோசனை விசாலமுமுள்ள சிங்காசனத்தில் தமது திருமேனியில் அக்கினிச்சவாலே பத்துக்கோடி யோசனையும் அந்தச்சவாலையின்புகை ஐந்துகோடி யோசனையு முடையாராய் வீற்றிருப்பர். இந்தக் காலாக்கினி யுருத்திரதேவநாயனாசுக் குழ்ந்து அவரைப்போலப் பத்து ருத்திரர்கள் இருப்பார்கள். அவ்வுருத்திரர்கள் பதின்மருள் ஒவ்வொருவரையும் ஒவ்வொரு கோடி யுருத்திரர்கள் பரிவாரமாகச் சூழ்ந்து சேவித்திருப்பார்கள்” எனக் கொள்க.

“தூறு ருத்திரர் அண்டத்துச்சியர்” என்றது, பொன்மயமான அண்டகடாகப்புறம்பே இரத்திரதிக்குமுதலிய பத்துத்திக்குகளிலுமுறையேயுள்ள பப்பத்து ருத்திரர்களை. அவர்கள்பெயரும் முறையுமாகுன:—

இந்திர திக்கிலுள்ள பதின்மர்:—கபாலீசன்-அசன்-புத்தன்-வச்சிரதேகன்-பிரமத்தனன்-விபூதி-அவ்வியன்-சாத்தா - பிநாகி - திரிசோதியன் எனவும், அக்கினி திக்கிலுள்ள பதின்மர்:— உருத்திரன் - உதாசனன் - பிங்கலன் - காதகன் - அயன் - சுவலன் - தகனன் - வெப்புரு - பிரமாந்தகன் - க்ஷயாந்தகன்னெனவும், இயமதிக்கிலுள்ள பதின்மர்:—யாமியன் - மிருத்தியு - அரன் - தாதா - விதாதா - கத்திரு-காலன்-தன்மன் - சங்யோத்தா - வியோக்கிருதன் எனவும், நிருதிதிக்கிலுள்ள பதின்மர்:— நிருதி - மாறணன் - அரந்தா - குருரதிருஷ்டி - பயாந்தகன் - ஊர்த்துவகாயன்-விருபாக்ஷன் - தூமிரு - லோகிதன் - தெங்கிட்டிருணன் எனவும், வருண திக்கிலுள்ள பதின்மர்:—பெலன் - அதிபெலன் - பாசுஅத்தன் - மகாபெலன் - ஸ்வேதா - ஜெயபத்திரன் - தீர்க்கவாகு - செலாந்தகன் - வடவாமுகன் - தீமான் எனவும், வாயுதிக்கிலுள்ள பதின்மர்:—சீக்கிரன் - லகு - வாயுவேகன் - தீக்ஷணன் - குக்குமன்-க்ஷயாந்தகன் - பஞ்சாந்தகன் - பஞ்சசிகன் - கபர்த்தி - மேகவாகனன் எனவும், குபேரதிக்கிலுள்ள பதின்மர்:—நிதீசன் - ரூபவான் - தன்னியன் - செளமியன் - செளமியதேகன் - பிரமத்தனன் - சுப்பிரகடன் - பிரகாசன் - இலக்குமிவரன் - சோமேசன்-எனவும், ஈசானதிக்கிலுள்ளபதின்மர்:—வியாத்தியாதீபன் - ஞானபுகன் - சருவன்-வேதபாரகன் - மாத்துருவிருத்தன் - பிங்கலாக்ஷன் - பூதபாலன் - பெலீப்பிரியன் - சர்வவித்தியாதிபன் - தாதா எனவும், அண்டகடாகவோட்டுக்குக் கீழே விஷ்ணுதிக்கிலுள்ள பதின்மர்:—அனந்தன் - பாலகன் - வீரன் - பாதாளாதிபதி - விபு-இடபத்துவசன் - உக்கிரன் - சுப்பிரன் - உலோகிதன் - சருவன் எனவும், அண்டகடாகத்தின்மேலே பிரமதிக்கிலுள்ள பதின்மர்:—சயம்பு - விபு-கெளுத்தியக்ஷன் - திரியக்ஷன் - திரீதேசகவாதகன் - சன்வாகன் - விவாகன் - நபன் - லீபசு - விலக்ஷணன் - எனவும், பெயர்பெறுவர். இவரைப்பற்றிய மற்றைய விஷயங்களை யு முணரவேண்டுமோர் காமிகாகமமுதலிய சிவாகமக்கடலிலும், சிவதருமோத்தரத்திலும், வடமொழிக் காந்தபுராணத்தும் பரக்கக் காண்க. ஈண்டு விரிவுகருதிவிடுத்தாம்.

அநாசிருதர் - அநாதர் - அநந்தர் - வியோமரூபர் - வியாபக னொன்னும் மூர்த்திக ளாவருள், பிரளயகாலாக்கினியுருத்திரதேவநாயனார் அந்தருடைய மூர்த்திபே

தமாய்ப் பிரமாண்டத்தை யதிஷ்டித்து எழுந்தருளியிருப்பவர் எனக்கொள்க. ஏனைய நால்வரது மூர்த்திபேதங்களைப்பற்றிப் பின் வருமிடத்துக்கூறலாம். (அக)

புத்தி யட்டகர் நாலிரு கோடிமேற் புகப்பெய்த நரகங்கள் பத்தி ரட்டியுங் காப்பவர் பாரிசுப் படைபுடைக் கூர்மாண்டர் சத்தியச்சில பரஞ்சுட ருதவிய சதவுருத் திரரன்னு ருப்த்த ளித்தவீ னாம்பது கோடிய ருருத்திரர் கணநாதர்.

(இ-ள்.) புத்தித்தவத்திலுள்ள (சூக்கும)புவனம் எட்டின் அதிபதிகளும், இருபத்தெட்டுக்கோடி நரகங்களையுங் காப்பவர்களும், பூதப்படையை யுடைய கூர் மாண்டரும், உண்மைவடிவாயுள்ள சிவபெருமானருளிய நூறு ருத்திரர்களும், அவ் வருத்திரர் தந்தருளிய நூறுகோடியராகிய உருத்திரர்களும், சிவகணநாதர்களும்.

“புத்தியட்டகர்” என்றது.—புத்தித்தவத்திலுள்ள பைசாசம்-ராக்ஷசம்-யாக்ஷம் - காந்தர்வம் - மாகேந்திரம் - செளமியம் - பிராசேசுவரம்-பிராமம் என்னும் ரூக்ஷமபுவனங்களெட்டின் அதிபதிகளாகிய அனந்தர் - சூக்ஷம் - சிவோத்தமர்-வக நேத்திரர் - ஏகருத்திரர் - த்ரிமூர்த்தி - ஸ்ரீகண்டர் - சிகண்டி என்னும் எண்மர்.

நாலிருகோடிமேற்புகப்பெய்தபத்திரட்டி என்பது இருபத்தெட்டுக்கோடி அதாவது எட்டுக்கோடி யெண்ணூற் தொகையை மேலே கொண்ட இருபது என்னும் எண் என்று பொருள்படும்.

“நாலிரு கோடிமேற் புகப்பெய்த நரகங்கள் பத்திரட்டி என்றது—காலாக்கினி யுருத்திரதேவநாயனார் புவனத்திற்குமேலுள்ளன. அவை அதிபாதக முதலிய பாவங்களைச் செய்தோர் வசித்தற்கு இருபத்தெட்டுத் தளங்களாகக் கட்டின நிலைமாடங்கள்போல ஒன்றின்மே லொன்றாயிருக்கு மென்ப இத்தனை,

சிவதருமோத்தரம் - கோபுரவியல்.

“இனையபுரி மிசைநிரய மெழுநான்கு கோடியுறு
நினையினவை யெழுநான்கு நிலைமடமே யெனநிலவுந்
துனியுறுவ ரவைதன்னிற் றுரிசறவற் றினுக்களவு
முனிவருந ருயிரமு முப்பலிது கோடியுமே.” என்றதனா னறிக.¹

“நரகங்கள் காப்பவர்” என்றது.—அவ் விருபத்தெட்டுக்கோடி நரகங் களைக் காப்போர். காலாக்கினியையும் பிரளயகாலஞ்சூரியதேஜஸும் கருமுகமும் மழக் கருமும் உடைய கூர்மாண்டதேவநாயனார் அந்நரகங்களின் மேற்பாகமாகிய கனகபூ மியில் அந் நரகங்கட்கும் அவற்றைக் காப்போர்க்கும் அதிபராயுள்ளவர். இத்தனை ஷே கோபுரவியல்,

“மேலாய கனகபுரி வீற்றிருப்பர் கூர்மாண்டர்
காலவது விரவியுருக் காளமுக மழவுங்கை
கோலமுறு வட்டவிழி கொண்டிடைய ரவர்தம்மைப்

போலுமுருத் திரர்பலரும் புடையடைவர் போற்றிசைத்தே.” என்ப தனா னறிக. இவர் வியோமரூபருடைய மூர்த்திபேத மென்க. கூஷ்மாண்டர் என்றது கூர்மாண்டர் என நின்றது.

“சத வருத்திரர்” என்றது மந்திரம் - பதம் - வன்னம்-புவனம்-தத்துவம்-கலை என்னும் ஆறத்துவாக்களில் முறையா யமர்ந்துள்ளவர். ஈனாம்பதுகோடி யுருத்திரர்கள் பிரமாண்டதரவுருத்திரர்களுக்கு உன்னிட்டவர்கள். இவர்பெயர்முதலியன எடுத்தெழுத அளவில்லை. (அஉ.)

பட்ட காரிவா யரவணி பவர் பசு பதியுருத் திராதி
யட்ட மூர்த்திகண் மேருவி னவிர்சுட ராடகர் தோடேந்து
மட்ட ருமலர் மகன்செருக் கடங்கிட மலங்கிய விதிதேற்ற
நிட்டை யாலவ னெற்றியிற் றேன்றிய நீலலோ கிதநாதர்.

(இ-ள்.) விஷம்பொருந்திய வாயையுடைய சர்ப்பாபரணம் பூண்ட பவர் - பசுபதி - உருத்திரர் முதலிய அட்டமூர்த்திகளும், மேருயமாய் விளங்கும் கிரணத் தையுடைய ஆடகேச்சரரும், இதழ்களைத் தாங்கிய தேனெழுக்கருத தாமரைமலரில் வாசஞ்செய்யும் பிரமனது இறுமாப்பகல (அவன்) மறந்த சிருஷ்டித்தொழிலைத் தெளிவிக்க, நிஷ்டையினால் அவன் நெற்றியில் உதித்த நீலலோகித உருத்திரரும். எ-று.

“பவர் பசுபதி யுருத்திரராத்ரி அவ்டமூர்த்திகள்” — பவர் - பசுபதி - உருத்திரர் - சர்வர் - ஈசானர் - பீமர் - மகாதேவர் - உக்கிரர் எனப்படுவர். இவர் பெயர் முதலியன வேறுபடவும் வாயுசங்கிதை கூறும்.

“ஆடகர்” என்றது — பாதாளத்துக்கு மேலுள்ளபுனத்தில் ஆயிரபோசனையுயரமுள்ள பொன்மயமான திருக்கோயிலுள் அசுரரும் நாகரும் அரக்கரும் சேவிக்க வீற்றிருக்கும் ஆடகேசுரரை - இவர் பிரபாவத்தை,

சிவதருமோத்தரம் - கோபுரவியல்.

“அதன்மேலே நவலக்க மாடகநா யகர்பதிதான்
புதுமைதிகழ் மனைபொன்னால் யோசனையா யிரம்புகலிற்
கதமுடைய தயித்தியர்கள் கட்டரவர் வெட்டரக்கர்
விதிமுறையிற் பதம்பணிய வீற்றிருப்ப ராடகோ” — என்பதனானது. இவர் வியாபகருடைய மூர்த்திபேத மென்க.

உருத்திரர் பிரமன் நெற்றியில் தோன்றியதாவது,

முன்னொரு கற்பத்தில், பிரமன் திரிலோகங்களை யுஞ் சிருட்டித்து, தானே பரமென் றிறுமாந்து சிவபிரானை மறந்து, மேலுஞ் சராசரங்களைச் சிருட்டிக்க, அவை பெருகாமை கண்டு மனம் வருந்துகையில், திருமால் அவன் மனத்தைத் தெற்றிச் “சிவ பெருமானே நோக்கித் தவஞ்செய்க” என, அவ்வாதே அவன் தவஞ்செய்தும் பயன் படாது வருந்தி அழுகையில் அவன் கண்ணீர்ந்துளிகள் பசாசுகளாய் நெருங்க, அது கண்டு மூர்ச்சிக்க, சிவபெருமான் அவன் கனவில் தோன்றி “உன்சிருட்டி கைகூடும் வண்ணம் நமது பதத்திலுள்ள உருத்திரர்களை யனுப்புவோம்” என்று மறைந்தனர். பிரமன் கனவு உணர்ந்தெழுந்து நிஷ்டைகூடிச் சிவபெருமானைச் சித்திக்க, பெருமான் திருவருளால், பதினொரு உருத்திரர்கள் அவன் நெற்றியினின்று வெளியப்பட்டு வந்து நிற்க, அப்பிரமன் அவர்களைப்பார்த்து “நீங்கள் என் நெற்றியிலிருந்து வந்த காரணம் யாது” என்று வினவ, “உன் சிருட்டித் தொழில் கைகூடச் சிவாக்கிளையால் தோன்றினோம்” என்றுகூறி அஃது கைவரச் செய்தனர் என்பது - இதனை,

கந்தபுராணம் - உருத்திரர் கேள்விப்படலம்.

“நிற்றலு மவனை நோக்கி நெற்றியந் தலத்தி லீயி
ருற்றதை யெவன்கொ லென்ன வுஞ்செயன் முடியு மாற்றான்
மற்றெமை விடுத்தா னம்ப னாதலின் வந்தே மெய் டர்
பற்றலர் புரமூன் றட்ட பண்ணவன் படிவங் கொண்டோர்.
பரமன துருவாய் நின்றோர் பதினொரு வோரு மீ. வா
தருஞ்செய விரிஞ்சன் கேளா வன்பினு லென்பால் வந்தீர்

வினாவுட னுயிர்க டம்மை விதிக்குதி றென்னத் தத்த
முருவுபோற் பதினோர் கோடி யுருத்திரர் தொகையைத் தந்தார்.”—என்
பதனூறிக.

இவ்வாறு தோன்றிய பதினொரு உருத்திரர்களில் ஒருவர் நீலலோகிதர்.
ஏனையோர் பெயரும் அடுத்த செய்யுளிற் கூறுவாம். (அக)

பால மேற்றசெந் தழல்விழி யுருத்திரர் பதினொரு பெயர்வாகைச்
சூல மேற்றகங் காளக பாலியர் தூரகத நெடுங்காரி
நீல மேற்றபைங் கஞ்சகப் போர்வையி னெடியவர் நிருவாணக்
கோல மேற்றவ றெண்மர்ஞா ளிப்புறங் கொண்டகேத் திரபாலர்.

(இ-ள்.) நெற்றியினிடத்தில், செவந்த தீவிழிகளையுடைய ஏகாதச உருத்தி
ரர்களும், வெற்றிபொருந்திய சூலப்படை தாங்கிய முழுவெலும்பைத் தரித்தவரும்,
கபாலத்தைத் தரித்தவருமாகிய சிவகணத்தலைவர்களும், குதிரையை (வாகனமாக)
உடைய நெடிய சாத்தனும், கரிய பசிய சட்டையைத் தரித்த நெடிய சிவகணத்தலை
வர்களும், நிருவாண கோலமுடையவராய்ச் சுவானத்தை வாகனமாகக் கொண்ட
கேத்திர பாலகராகிய எண்வகையினரும். எ-று.

ஏகாதச உருத்திரர்கள்—மகாதேவர் - அரர்-உருத்திரர் - சங்கரர்-நீலலோகி
தர் - ஈசானர் - விசையர் - வீமதேவர்-பவோற்பவர்-கபாலி-சௌமியர் எனப்படுவர்.

ஞாளி = நாய். கேத்திரபாலர் = வைரவர்.

எண்மர் கேத்திரபாலர்—அசிதாந்தகர் - ருரு - சண்டர் - குரோதனர்-உன்
மத்தர் - கபாலி - பீஷணர் - சங்கரர் எனப்படுவர். அன்றியும், மகாவைரவர் - உக்கிர
வைரவர் - சண்டவைரவர் - குரோதவைரவர் - உன்மத்தவைரவர் - கபாலவைரவர் -
பீஷணவைரவர் - ஸாஹாவைரவர் - எனவுங் கூறுவர். இவ்வைரவர் இலக்கணங்களை
விவேகசிந்தாமணியுட்காண்க. (அச)

செய்யுதாமரைக் கண்ணுடைக் கரியவன் செம்மலர் மணிபீடத்
தையன் வாசவ னாதியெண் டிசைப்புறத் தமரெண் வசுதேவர்
மையில் கேள்விசா லேழெழு மருந்துகண் மருந்துவா ரிருவோர்வான்
வெய்ய வாள்வழங் காரிறண் டருக்கரோர் வெண்குடர் மதிச்செல்வன்.

(இ-ள்.) செவந்த தாமரைமலர்போலும் விழிகளையுங் கரிய திருமேனியையு
முடைய விஷ்ணுமூர்த்தியும், செந்தாமரை மலராகிய அழகிய பீடத்திலே வசிக்கும்
பிரமதேவனும், இந்திரன்முதலிய அஷ்டதிக்குப்பாலகர்களும், அஷ்ட வசுக்களும்,
குற்றமற்ற நூற்கேள்வியில் மிகுந்த ஏழ் என்னுந் தொகைபெற்ற ஏழுமருந்துக்களும்,
அசுவினி தேவர் இருவரும், ஆகாயத்திலிருந்து வெவ்விவ கிரணத்தை எறிக்கும் பன்
னிரண்டு சூரியர்களும், வெள்ளிய கிரணத்தையுடைய ஒரு சந்திரனும். எ-று.

அஷ்டதிக்குப் பாலகர்—இந்திரன் - அக்கினி - யமன்-நிருதி - வருணன் -
வாயு - குபேரன்-ஈசானன் எனப்படுவர். இவர் முறையே கிழக்குமுதல் தென் கிழக்
கிறவாயுள்ள எட்டித் திக்குகளுக்குந் தலைவர் என்க.

அஷ்டவசுக்கள்—அனலன் - அணிலன் - ஆபச்சைவன் - சோமன்-தரன் -
துருவன் - பிரத்தியூசன் - பிரபாசன் எனப்படுவர்.

ஏழெழு மருந்துகள்—நாற்பத்தொன்பது வாயுக்கள் எனப்பொருள் கூறி
னும் பொருந்தும்.

மருத்துவ ரிருவோர்—அச்சவினி தேவர்கள். இவர் குதிரை வடிவாகவந்த சூரியன், இருமூக்கினின்றுத் தோன்றினவர். இவர் வரலாறு.

சூரியன் மனைவியாகிய சஞ்ஞிகை அவனுடன் சிறிதுகாலம் கூடி வாழ்ந்து வைவச்சதமனுவையும், இயமனையும், யமுனை யென்னும் பெண்ணையும் பெற்று, அச் சூரியனது உடல் வெப்பத்திற்கு ஆற்றாளாய்த் தனது சாயலை ஓர்பெண்ணைக்கச்செய்து ஆங்கிருத்தி, தனது தந்தையாகிய தொஷ்டா என்பவனிடஞ் சென்று நடந்த விருத் தாந்தத்தைச் சொல்ல அவன் கோபிக்கக்கண்டு மீட்டுஞ் சூரியன்பாற் செல்ல அஞ்சி உத்தரகுரு வென்னுமிடத்திற் தவஞ்செய்துகொண்டிருந்தனன். இஃகிவ்வாறிருக்கச் சாயாதேவி சூரியனைக் கூடி, சாவனி யென்னும் மனுவையும், சனியையும், பத்திரை யென்னும் பெண்ணையும் பெற்றுத் தன் மக்கள்மேல் விருப்பம் பாராட்டி, சஞ்ஞிகை யின்ற மூவையுந் துன்புறுத்தக்கண்ட இயமன் மனம்பொழுது தன்தாயென்றுகருதி உதைக்க, அவன் ‘உதைத்த கால் புழுசொரியக்கடவது’ என்று சபித்தனன். இயமன் தன் தந்தையை யடைந்து, மூத்தவர்கள் மூவரையும் வெறுப்பதும் இளையவர் மூவரையும் அன்பு பாராட்டுவதும், மேல் நடந்ததுமாகிய எல்லாவற்றையு மறிவித்து ‘அவன் உனது காலிற் புழுவாகிச் சிறிது தசையைத் தின்னக்கடவன்’ என்று சாபம் நீக்கப் பெற்றனன். சூரியன் கோபித்துச் சாயாதேவியையடைந்து என்னெனக்கேட்க, ஒன்றுங் கூறாமையால் நடந்தவற்றை யோகதிரூஷ்டியாலறிந்து, தன் மாமனாகிய தொஷ்டாவிடஞ் சென்று “என் மனைவி யெங்குளாள்” என்று கேட்க, தொஷ்டா “அவன் உன் வெம்மைக் காற்றமல் உத்தரகுருவிற் பெட்டைக்குதிரை வடிவுடன் தவஞ்செய்கின்றான். அவளிடம் சிறிது வெப்ப மடங்கியிருக்க வேண்டுகிறேன்” என விடுப்ப, சூரியன் ஆனகுதிரை வடிவேற்று அவன் தவஞ்செய்யுமிடத்துச் சென்று, “தவஞ்செய்பவன் யார்” என வினாவ, சஞ்ஞிகை பயந்து தவமொழிந்து ஓடினன். சூரியனும் பின்தொடர்ந்து ஓடினன். அப்பொழுது அவன் மூக்கின்வழியாக வீரியஞ்சிந்த அதி னின்று இரு மருத்துவர் பிறந்தனர். பிறகு சூரியன் சஞ்ஞிகையை யழைத்துக்கொண்டு போயினன் என்பது. இதனை,

கா சி க ண் ட ம்.

“இரவி யடைந்தென் மனைக்கிழத்தி யாண்டை யானென் றுரைத்திடலும் பொருவி னினது கதிர்வெம்மைக் காற்ற ளாகிப் பெரும்போக மருவி துகருத் தரகுருவிற் பெட்டைப் பரியின் வடிவாகி யரிய பெருமா தவமினினதொன் றற்றா றின்ற ளாயிழையே.

அம்மெ லோதி யிடத்துறையி னழற்று றினது கொடியகதிர் வெம்மை யடக்கல் வேண்டுமென விடைகொண் டேகிப் பூண்சமந்த பொம்மன் மூலையால் கிருந்துதவம் புரித னேக்கி யிருள்சீக்குஞ் செம்மற் கதிர்வா னவனவன்பாற் பரிய லுருவிற் சென்றடைந்தான்.

மருவு பொழுதிற் குழைகிழித்து மதர்க்குங் குவளைக் கருநெடுங்கட் புரிமென் கூந்தல் யார்கொலெனப் புரியு மருமா தவநீங்கி

வெருவி யோடப் பின்றொடரும் வேலைத் தாது மூக்கின்வழிச்

சொரித லோடு மருத்துவரோ ரிருவ ரதனிற் றேன்றினரால்.” என வருஞ்

செய்யுள்களா னறிக.

துவாத சாதித்தர்—தாத்தாரு - சக்கரன் - அரியமன் - மித்திரன்-வருணன் - அஞ்சுமான் - இரணியன் - பகவன் - திவச்சுவான் - பூடன் - சவித்துரு - துவஷ்டன் எனப்படுவர். இவருள் மாதம் ஒவ்வொன்றிற்கு ஒவ்வொருவராகப் பிரகாசிப்பர் என்

றும், பிரளயகாலத்துப் பன்னிருவரும் ஒருங்கே கரேமாகக்காய்வொன்றும் மேலோர் கூறுபு.

(அரு)

கையுங் கால்களுங் கண்பெற்றுக் கதிபெற்ற கடும்புலி முனிச்செல்வன் பைய ராமுடிப் பதஞ்சலி பாற்கடல் பருகிமா தவன்சென்னி செய்ய தாள்வைத்த சிறுமுனி குறுமுனி சிவமுணர் சனகாதி மெப்பி னார்ச்சியோர் வாமதே வன்சுகன் வியாதனு ரதன்மன்னே.

(இ-ள்.) கைகளிலும் கால்களிலும் கண்கள் (கொடுக்கப்) பெற்று நந்தியடைந்த விளக்கத்தையுடைய வியாக்கிரபாத முனிவரும், பாம்பின்பணுமுடியையுடைய பதஞ்சலிமுனிவரும், திருப்பாற்கடலைக் குடித்துக் கிருஷ்ணமூர்த்தியின் சிரசின்பேரில் தமதுசெவந்த திருவடியைச்சூட்டி (தினகரத்தருளிய) உபமன்னியு முனிவரும், குறுமுனிவராகிய அகத்தியமுனிவரும், சிவத்தை உள்ளபடியறிந்த சனகர்முதலிய மெய்யுணர்வுற்ற (நான்கு) முனிவர்களும், வாமதேவமுனிவரும், சுக முனிவரும், வியாசமுனிவரும், நாரதமுனிவரும். எ-று.

கையுங் கால்களுங் கண்பெற்ற புலிமுனியென்றது.

மத்தியந்தன முனிவரது தவப்புதல்வராகிய மழமுனிவர் தமது தந்தையார் பால் விடைபெற்று, சிவபெருமானது நடனதரிசனங்காணத் திருத்தில்லை வனத்தை யடைந்து சிவார்ச்சனை செய்ய, வண்பெடுத்த முதலிய குற்றங்கொழிந்த மலர் கொய்தற்குப் பொழுது புலகுமுன் சென்று மரங்களேறிப் பனியார் கைகளுங் கால்களுஞ் சருக்குமே இரவில் கண்டெரியாதே என்று மனம் வருந்த, சிவபெருமான் அவருக்குக் காட்சிதந்து “யாதுவரமேவேண்டும்” என, மழமுனிவர் “சுவாமி! கையுங்காலும் புலிபோலப்பெற்று அவற்றிற் கண்களிருக்கவேண்டும்” என, இறைவர் அவ்வாறே பிரசாதித்துச்சென்றனர். அதுமுதல் அவர் வியாக்கிரபாதர் எனப் பெயரொய்தினர். தாம் விருப்பியவண்ணமே சிவபூசை செய்துகொண்டிருந்து திருநடனம் தரிசித்தனர் என்பது. இதனை,

கோயிற்புராணம் - வியாக்கிரபாதச்சருக்கம்.

“ஆலம் தருவா னமுதா மொழியா லருமா முனியர்ச் சீனயிச் சையினிற் சிலந் திகழ்வாய் மைமகிழ்ந் தனநீ சிந்தித் தவரம் பலசெப் பெனவென் காலுங் கரமும் புலியின் மலியக் கண்ணங் கவைதங் கவிரங் கிமுதற் கோலந் திகழ்பூ சைகொளென் றுவரங் கொண்டா னவையெந் தைகொடுத் தனனே. விண்ணு டருநா டருமே லவனே விரவா வரமுந் தருவா னெனநந் கண்ணு றுமரும் புபெரும் புனன்மெய்க் காலா நெனவா நருகா தன்மையான் மண்ணு ரவணங் கவணங் குடனே மறைவா னிறைவான் வழிமே வியபின் பண்ணு ரவியாக் கிரபா தனெனும் பாவார் பெயரோ தினபா ரிடமே.” என்பதனு னறிக.

பையராமுடிப் பதஞ்சலியென்றது.

கூர்ப்பதியில் யோகசித்தினா செய்யுந்திருமால் ஒருநாள் துண்ணென் றெழுந்து “அரகரசங்கர” என்று சிரமேற் கைகூப்பி ஆநந்தக் கண்ணீர் துளித்து அசைவற்றிருக்கக்கண்ட அவரது சயனமாயிருந்த ஆதிசேடன் “தேவரீர் இவ்வா றிருக்கக் காரணம் யாது” என்றுவினவ, திருமால் “எமதிறைவர் தாருகவனத்தில் நடித்தருளிய இன்பத்தழுந்தினேன்” என, தானும் அந்நடனத்தைத் தரிசிக்கவிரும்பி அத்திருமால்பால் விடைபெற்று, திருக்கையெனொருபுறம் தவஞ்செய்து சிவபெருமா

னால், அத்திரிமுனிவரும் அவர்மனைவி அதுருயையுமியற்றியதவத்தால் அவ்வறுருயையின் அஞ்சலியிற்றேற்றி விழுந்தகாரணத்தால் பதஞ்சலியென்னுந் திருநாமத்தோடு திருத்திலைவணமடைந்து வியாக்கிரபாதமுனிவருடன் திருநடனதரிசனஞ் செய்தருளினார். இவர் சிரமும் தாளும் சர்ப்பவடிவாதவின் இப்பெயர்பெற்றனர். என்பது இதனை, கோயிற்புராணம் - பதஞ்சலிச்சருக்கத்தானிக.

உபமன்னியுமுனிவர் பாற்கடல் பருகியகாவது

வியாக்கிரபாதமுனிவர், தந்தந்தை மத்தியந்தனமுனிவர் விருப்பின்படி வசிட்டமுனிவர் சகோதரியை மணம்புரிந்து பெற்ற உபமன்னியுமுனிவர் வசிட்டர் பத்தினியாராகிய அருந்ததியாரிடம் காமதேனுவின் பாலுண்டு வளர்ந்து பின் தனது தந்தையின் பன்னசாலக்குவந்து அவர்கொடுக்கும் உணவு காமதேனுவின்பால்போவில்லாமையால் அழுது சிவபெருமான் தந்தருளிய திருப்பாற்கடலைப்பெற்று உண்டு களித்தனர் என்பது இதனை,

கூடம்புராணம் - உபமன்னியுபேறுபெற்ற அத்தியாயம்.

“பாலன்றிது வெனநின்றமு மைந்தன் றுயர் பாரா
வேலங்கமழ் குழலாளிரு கண்மாரி யிறைப்ப
மாலொன்றிய மனனோடுதன் வறுமைக்குள முருகி
யாலந்திகழ் கண்டன்றிரு வருளுன்னி யிருந்தான்.

பாலுக்கழு சிறுவன்றுயர் பாராமகிழ் வோடு
மாலேப்பிறை பவளம்பொரு சடைமீதணி வள்ளல்
ஆலிற்றுயி நெடுமாலுறை பாலாழியை யருளால்
வேலைக்கட லகன்ஞாலம் வியப்பெய்தவ ளித்தான்.

தன்முன்றிலி னிடையெய்திய பாலாழி தனைக்கண்
டென்னன்பி னிரங்காவிது தந்தானெனி லீசன்
பன்னுந்தவ முனிவோர்குறை பகராதன வல்லான்
மன்னும்புரி சடையண்ணல் வழங்காதவு முளவோ” என்பதனுறிக.

மாதவன் சிரமேல் தாள்வைத்ததாவது.

கண்ணன் ஒருகாலத்தில், உபமன்னியு முனிவரையடைந்து சாஷ்டாங்கமாகப்பணிந்து எந்தையே! யான்கடைத்தேறும்படி அனுக்கிரகஞ் செய்யவேண்டும் “என்று பிரார்த்தித்து, அவரால் திருவடிநிகையும், ஸ்ரீபஞ்சாக்ஷர உபதேசமுஞ்செய்யப்பெற்று, அதுமுதல் சிவபூசையிற்சிறந்த அன்புசெலுத்திப் பல அரியபெரிய வரங்களைப் பெற்றனனென்பது, இதனை,

திருத்தொண்டர்புராணம் - திருமலைச்சிறப்பு.

“அத்தர் தந்த வருட்பார்க் கடலுண்டு
சிந்த மார்த்து தெவிட்டி வளர்ந்தவன்” — என்றும்,

“யாத வன்றுவ காக்கிறை யாகிய
மாத வன்முடி மேலடி வைத்தவன்” என்றும்,

காஞ்சிப்புராணம்-தான்றோன்றிசப்படலம்.

“பிருகுமா முனிவன் சாபப் பிணிப்பினுற் பிறந்து வீயு
மருமலர்த் துளவோன் கண்ண னுயனுண் மனித யாக்கை

யருவருப் பெனவாங் செய்தி யத்தகு முனிவன்றன்பாற்
நிருவடித் தீக்கை யுற்றுத் தேகசத் தியினைப் பெற்றான்.”—என்றும் வரு
வனவற்றா னறிக. (அக)

எழுவ ரன்னையர் சித்தர்விச் சாதர ரியக்கர்கின் னரர்வேத
முழுவ ரம்புனர் முனிவர்போ கியர்மணி முடித்தலைப் பலநாகர்
வழுவில் வான்றவ வலியுடை நிருதர்வாள் வலியுடை யசோசர்
குழுவொ டும்பயில் பூதவே தாளர்வெங் கூளிக ளரமாதர்.

(இ-ள்.) சத்தமாதர்களும், சித்தர்களும், வித்தியாதார்களும், யக்ஷர்களும்,
கின்னரர்களும், வேததூவின் அளவையறிந்த முனிவர்களும், யோகவான்களும், மா
ணிக்கம் விளங்கும் பணமுகளையுடைய (நாகலோகத்திலுள்ள) பலநாகரும், குற்ற
மில்லாத பெரிய தவவல்லமையுடைய இராகுத்தரும், வாட்படையின் வன்மைபொரு
ந்திய அசோசரும், கூட்டங்களாகச் சஞ்சரிக்கும் பூதவேதாளங்களும், வெய்யகூளி
களும், அரம்பாஸ்திரீகளும். எ-று. (அஎ)

ஆண்டி னோடய னம்பரு வந்திங்க ளாறிரண் டிருபக்க
மீண்டு மைம்பொழு தியோகங்ங் கரணங்க ளிராப்பத லிவற்றோடும்
பூண்ட நாழிகை கணமுதற் காலங்கள் பொருகட னதிதிக்கு
நீண்ட மால்வரை திக்கய மேகமில் னியிர்த்தவைம் பெரும்பூதம்.

(இ-ள்.) (அறுபது) வருஷங்களும், (இரண்டு) அயனங்களும், (ஆறு) ருது
க்களும், (பன்னிரண்டு) மாதங்களும், (இரண்டு) பக்ஷங்களும், நெருங்கிய ஐம்பொ
ழுதுகளும், (இருபத்தேழு) யோகங்களும், (பதினொரு) கரணங்களும், இரவும், பக
லமாகிய இவற்றோடும், பொருந்திய நாழிகைகளும், க்ஷணம், முதலாகிய காலங்களும்
(கறையுடன்) மோதும் (சத்த) சமுத்திரங்களும், (ஏழு) நதிகளும், (எட்டு) திக்குக்
களும், நெடிய பெரிய (அஷ்ட) குலபர்வதங்களும், (எட்டு) திசையானைகளும், (ஏழு)
மேகங்களும், மின்னல்களும், உயர்ந்த பெரிய பிரிதிவிமுதலிய பஞ்சமகா பூதங்
களும். எ-று.

அறுபது வருஷங்கள்—பிரபவமுதலியன. இரண்டு அயனங்கள்—உத்தரா
யணம் - தக்ஷிணயணம். ருதுக்கள் ஆறு - வசந்தருது - கிருஷ்ணருது - வருஷருது -
சரருது - இமந்தருது - சசிருது. பன்னிரண்டு மாதங்கள் - சித்திநா முதலியன. இர
ண்டுபக்ஷங்கள் - பூர்வபக்ஷம் - அமரபக்ஷம். இருபத்தேழு யோகங்கள் - விஷ்கம்பம்
முதலியன. கரணம் பதினொன்று - பவம் பாலவமுதலியன. ஏனைய தொகைகள்
முன்னர் விளக்கப்பட்டுள்ளன. (அஅ)

மந்தி ரம்புல னங்கடத் துவங்கலை வருணங்கள் பதம்வேதந்
தந்தி ரம்பல சமயநூல் புறந்தழீஇச் சார்ந்தநா றருமாதி
முந்தி ரங்கிய சதுவிதஞ் சரியையே முதலிய சதுட்பாத
மிந்தி ரங்குநீர் முடியவ ரடியவ ரிச்சியா வெண்சித்தி.

(இ-ள்.) (ஏழுகோடி) மகாமந்திரங்களும், (இருதூற்றிருபத்துநான்கு) புல
னங்களும், (முப்பத்தாறு) தத்துவங்களும், (பஞ்ச) கலகளும், (ஐம்பத்தொரு) அக்ஷ
ரங்களும், (எண்பத்தொரு) பதங்களும், (நான்கு) வேதங்களும், (இருபத்தெட்டு)
சிவாகமங்களும், (அகமும் அகப்புறமுமாகிய) பல சமய நூல்களும், புறமும் புறப்
புறமுமாகிய சார்ந்துள்ள பலசமய நூல்களும், முதற்பட்ட தருமமுதலாகச் சொல்
லப்பட்ட நால்வகைப் புருஷார்த்தங்களும், சரியைமுதலிய நான்கு பாதங்களும்,
சந்திரனையும் சத்திக்கின்ற (கங்கா) சலத்தையுமணிந்த முடியையுடைய சிவபெருமா
னது அடியவர்கள் வீரும்பாத அஷ்டசித்திகளும். எ-று. (அக)

ஆயிரங்கட லணையவாய்ப் பரந்தெழு மாயிர மனிகத்து
ளாயிர ரங்கதி ரணையரா யுருத்திர ரந்தரத் தவரண்ட
மாயிர ரந்தகர் பட்டெனத் துந்துபி யாயிரங் கலந்தார்ப்ப
வாயிர ரஞ்சத கோடியோ சணவழி யகாக்கணத் திடைச்செல்வார்.

(இ-ள்.) அளவில்லாத கடல்களொப்பனவாகிப் பரந்தெழுந்த கணக்கில்
லாத சேனைகளுள், (தோன்றிய) எண்ணிறந்த சூரியர்களைப்போன்றவராய் உருத்திரர்
களும் தேவர்களும், பல்லாயிர அண்டங்களும் உடைபட்டனவென்று சொல்லும்படி
அனேக வாத்தியங்கள் தம்முட் கலந்தொலிக்க, இலகங்கோடி யோசனைவழியை
அகாஷணப்பொழுதில் (கடந்து) செல்லத் தொடங்கினார்கள். எ-று.

ஆயிரஞ்சதமென்பது பண்புத்தொகைநிலைத் தொடராதலால், ஆயிரமாகிய
சதமென்று பொருள்பட்டு இலகஷத்தை யுணர்த்தியது. (க0)

சித்தந் தேர்முனி வேந்தருந் தேவருஞ் சிவனுருந் தரித்தோருந்
தத்தந் தேர்முத லுர்தியர் வார்திகழ் சந்தன மணிகொங்கைக்
கொத்தந் தேமலர்க் குழன்மனை யாரொடுங் குளிர்விசும் பாருச்சென்
றத்தந் தேரிடை யாள்பங்க னணிவரைக் கணியராய வருகின்றார்.

(இ-ள்.) மனந்தெளிவுற்ற முனிவர்களும், தேவர்களும், சிவசாரூப்பிய
மடைந்த உருத்திரர்களும், தத்தமக்குரிய தேர்முதலிய வாகனங்களை யுடையவராய்,
கச்சுவிலங்கும் சந்தனக் குழம்பணிந்த அழகிய முலைகளையும் அழகிய தேன்னுளிக்கும்
பூங்கொத்தையணிந்த கூந்தலையுமுடைய (தத்தம்) மனைவிமாருடன், குளிர்த் ஆகா
யமேவழியாகச்சென்று, அந்த தூலிழைபோன்ற (துண்ணிய) இடையையுடைய உமா
தேவியானா இடப்பாக்கத்திலுடைய சிவபெருமானது அழகிய திருக்கையாகிரிக்குச்
சமீபித்தவர்களாகி வருகின்றார்கள். எ-று. (கக)

இழிந்த லுர்தியர் பணிந்தெழும் யாக்கைய ரிழைபுகழ் திருநாம
மொழிந்த நாவின் பொடிப்பெழு மெய்யினர் முகிழ்த்தகை முடியேறக்
கழிந்த வன்பினர் கண்முதற் புலங்கட்குந் கருணைவான் சுவையுறப்
பொழிந்த வானந்தத் தேனுறை திருமலைப் புறத்துவண் டெனமொய்த்தார்.

(இ-ள்.) (இவ்வகையாக வந்தவர்கள் தங்கடங்களது) வாகனங்களினின்
றும் இறங்கினவர்களாய் (சாஷ்டாங்கமாக) நமஸ்கரித்து எழும் சரீரத்தையுடையவர்
களாய், சிவபெருமானது பிரதாபங்களையும் (அவரது) திருநாமங்களையும் எடுத்துக்
கூறும் நாவினையுடையவர்களாய், புளகம் அரும்புந்தேகமுடையவர்களாய், குவித்த
கைகள் தமது சிரசின்மேலேற,மிக்க அன்பினையுடையவர்களது கண்முதலிய பஞ்சே
ந்திரியங்கட்குந் கிருபையென்னும் பெரியசுவையுறும்படி பொழிந்த ஆனந்தத்தேனா
கிய சிவபெருமான் வீற்றிருக்குந் திருக்கையாகிரியின் சாரலில்வந்து, வண்டுகள்
போல (ஆர்ப்பரித்து) நெருங்கினார்கள். எ-று. (கஉ)

விரவு வானவர் நெருக்கற வொதுக்குவான் வேத்திரப் படையோச்சி
யரவு வார்சடை நந்தியெம் பிரானவ ரணிமணி முடிதாக்கப்
பரவு தூளியிற் புதைபடு கயிலையம் பருப்பதம் பகல்காலு
மிரவி மண்டலத் தொடுங்குநா ளொடுங்கிய விந்துமண் டலமானும்.

(இ-ள்.) (தரிசனத்திற்குவந்து) நெருங்கிய தேவர்களது நெருக்கற வொ
துக்கும்பொருட்டு, சர்ப்பத்தையணிந்த நெடிய சடையையுடைய எமது பெருமானா
கிய நந்திதேவர் வேத்திரப்படையைவீசி, அந்தத்தேவர்களணிந்த இரத்தினகிரீடங்
களில் தாக்குவதால் (உதிர்ந்து) பரவிய இரத்தினத்துகளிற் புதைபட்ட (அந்த) திருக்

கைலாயமலை ஒளியீசுஞ் சூரியமண்டலத்தில் அமாவாசை காலத்தில் ஒடுங்கியசந்திர மண்டலத்தை யொத்திருக்கும். எ-று.

இரத்தினப்பொடி சூரியமண்டலமாகவும், கைலமலை சந்திரமண்டலமாக வுங்கொள்க. வேத்திரம்=பிரம்பு. (க௬)

வந்த வானவர் புறநிற்ப நந்தியெம் வள்ளலங் குள்ளெய்தி
யெந்தை தாள்பணிந் தையவிண் ணவரொலா மீண்டினா னெனவீண்டுத்
தந்தி டென்னவர் தழைத்துவேத் திரத்தினற் றராதரந் தெரிந்துய்ப்ப
முந்தி முந்திவர் திறைஞ்சினர் சேவடி முண்டக முடிசூட.

(இ-ள்.) வந்த தேவர்கள் புறத்தில் நிற்க, எமது வள்ளலாராகிய திருநந்தி தேவர் அபொழுது திருச்சந்திரானத்தி னுள்ளேசென்று, எமது தந்தையாகிய சிவபெ ருமானது திருவடிகளை நமஸ்கரித்து, ஐயனே! தேவர்களையாவரும் வந்து நெருங்கினா ர்கள் என்று விண்ணப்பஞ் செய்ய, (சிவபெருமான்) அவர்களை இவ்விடத்துத் தருக வென்று கட்டளையிட, (திருநந்திதேவர் அவர்களை) வந்து விளித்து, (தமது திருக்கரத் திற்றாங்கிய) பிரம்பாயுதத்தால் (அவரவர்கள்) தாரதம்மிய முணர்ந்து (சட்டி) செலுத்த, (அத்தேவர்கள் சிவபெருமானது) செவ்விய திருவடித்தாமகைகளை (தமது) முடிகள் சூட, ஒருவர் பின் ஒருவராகப் பணிந்தார்கள். எ-று. (க௭)

தீர்த்தன் முன்பணிந் தேத்துகின் றார்களிற் சிலர்க்குத்தன் றிருவாயால் வார்த்தை நல்கியுஞ் சிலர்க்கருண் முகிழ்நகை வழங்கியுஞ் சிலர்க்குக்கண் பார்த்து நீண்முடி துளக்கியுஞ் சிலர்க்கருட் பரிசிறந் தெழுந்தண்டங் காத்த கண்டனோர் மண்டபத் திடைபுக்குக் கடிமணக் கவின்கொள்வான்.

(இ-ள்.) சிவபெருமான் தமது திருமுன்னர் நமஸ்கரித்துத் தோத்திரஞ் செய் பவர்களுள், சிலருக்குத் தமது திருவாயினால் வார்த்தையருளியும், சிலருக்குக் கிருபை புரியும் புண்ணகை யரும்பியும், சிலருக்குத் திருநோக்கருளியும், சிலருக்கு நெடிய திரு முடியை அசைத்தருளியும், (பல்லாயிரங்கோடி) அண்டங்களை (விடவேகத்தா லழி யாது) காத்தருளிய ஸ்ரீ கண்டத்தையுடைய அச்சிவபெருமான் (இவ்வாறு) அருட்கொ டை யளித்து, (அங்கிருந்து) எழுந்து ஒரு மண்டபத்தினிடத்தில் எழுந்தருளித் திரு மணக்கோலங் கொண்டருளக்கருத. எ-று.

தீர்த்தன்=பரிசுத்தன். கொள்வான் என்பதில் வான் - நிகழ்கால வினை யெச்சப் பொருளது. (க௮)

ஆண்ட நாயகன் றிருவுளக் குறிப்புணர்ந் தளகைநா யகனுள்ளம் பூண்ட காதன்மேற் கொண்டெழு மன்புந்தன் புனிதமெய்த் தவப்பேறு மீண்ட வாங்களைந் தெண்ணிலா மறைகளு மிருவரு முனிவோருந் திண்ட ருந்திரு மேனியைத் தன்கையாற் றீண்டிமங் கலஞ்செய்வான்.

(இ-ள்.) (பல வயிர்களையும்) அடிமை கொண்டருளிய சிவபெருமானது திரு வுள்ளக்குறிப்பை யறிந்து, அளகாபுரிக் கிறைவாகிய குபேரன், மனதிலுண்டான ஆசையீக்கொள்ளும்படி எழுந்த அன்பும், தன்னுபரிசுத்தமாகிய மெய்த்தவப்பலனும், வந்து ஒன்றுசேர, அத்திருமண்டபத்திற் சென்று, கணக்கிறந்த வேதங்களும், திரு மாலும் பிரமனும் முனிவர்களும் பரிசித்தந்தகரிய திருமேனியைத் தனது கைகளாற் பரிசித்துத் திருமணக்கோலஞ் செய்யத் தொடங்கினான். எ-று.

எண்ணிலா மறைகளு மிருவரு முனிவோருந்-தீண்டருந் திருமேனியைக் குப்பேரன் தன்கையாற் நீண்டிமங்கலஞ் செய்தது இவன் அரனதுதோழ னாகலின் என்க. (கூசு)

பூந்து கிற்படாங் கொய்சுகத் தாண்பின் போக்குகோ வணஞ்சாத்தி யேந்தி ரட்டைஞாண் பட்டிகை யிறுக்கிவண் டிசைக்குநாண் மலர்க்குஞ்சி வேய்ந்து கற்பகப் புதுமலர்ச சிகழிகை மிலைநதுநீ ரணிமெய்யிற் சார்ந்த மான்மதந் தண்பனி நீரளாய்த் தடக்கையான் மட்டித்தான்.

(இ-ள்.) அழகிய வஸ்திரத்தைக் கொய்சுகத்தானாயாகவும், பின்புறத்திற் போக்குகின்ற கோவணமாகவுஞ்சாத்தி, (அதன்பேரில்) அழகுமிக்க இரட்டையா யுள்ள அனாஞானெடு (அரைப்) பட்டிகையையும் இறுக்கிச்சாத்தி, வண்டுகளொலிக்கும் அன்றலர்ந்த (புதிய) மலர்க்களையணிந்த சிகையைக்கொண்டையாக அலங்கரித்து, கற்பகவிருகத்தினது புதிய மலரற்றெடுத்த மாலையை (அதன்பேரின்) சூட்டி, திரு வெண்ணீற்றையணிந்த திருமேனியில், சந்தனத்துடன் (மிருகமதமாகிய) கஸ்தூரியையுந் தடபமாகிய பனி நீரையும் கலந்து (தனது) விசாலமான கையினற பூசினான். எ-று.

கொய்சுகத்தானை - கொசுகியவஸ்திரம். அரைப்பட்டிகை - உதரபந்தனம். இது அரையிலுடுத்த வஸ்திரம் சரியாமல் மேலேயுடுபதோர் கொசுகியவஸ்திரம் அல்லது பட்டிகையென்க. (கூசு)

இரண்டு செஞ்சுடர் அழைந்திருந் தாலென வினைமணிக் குழைக்காதிற் சுருண்ட தோடுபொற குண்டலந் தினியிரு நெற்றுதோட்புறந்துள்ள மருண்ட தேவரைப் பரமென மதிப்பவர மையல்லல் விருண்மான விருண்ட கண்டமேன் முழுமதி கோத்தென வினைத்தகண் டிகைசாத்தி.

(இ-ள்) அழகிய (சங்க) குண்டலமணிந்த இரண்டு திருச்செவியிலும், இரண்டு செந்நிறம் வாய்ந்த சூரியர்கள் குடிகொண்டிருந்தாற்போல, சுருண்டவடிவாகச் செய்த பொன்னொலாகியதோடும், பொன்னொலாகிய குண்டலமும், செறிந்த இருளையோட்டித் தோட்புறத்தில் அசைந்தாட (தரித்தும்), (ஆணவமலத்தால் தாமே பரமென்று) மருட்சியடைந்த தேவர்களைப் பரமென்று மதிப்பவர்களது மயக்கமாகிய வலிய இருளைப்போலக் கறுத்த கண்டத்தின்பேரில், பூரணசந்திரனைக் கோவைசெய்த தாற்போல, இணைத்துச்செய்த (முத்து) கண்டிகையைத் தரித்தும். எ-று.

“மணிகுழை இணைக்காதினல், இரண்டுசெஞ்சுடர் துழைந்திருந்தா லென” என அன்வயங்கொள்க.

மருண்டதேவரைப் பரமெனமதிப்பவர் கதியை,

தாயுமானவர் பாடல்.

“அல்லலார் தொழில்படைத்தே யடிக்கடி யுருவெடுத்தே மல்லன்மா ஞாலங்காகக் வருபவர் கடவுளென்னிற் றொல்லியாம் பிறவிவேலை தொலைந்திடா திருணங்காது நல்லது மாயைதானு நானென வந்துநிற்கும்” என்பதனாலும்,

சிவதத்துவ விவேகம.

“முனரியோன் முதலாஞ் சுரலொம் பூத முதலவற் றேடுகித் துள்ளோ ரளவிடுந் தலைமையாளனான் நவரை யசற்றிமால் விடையவ றினையே

வளமுறு மெல்லாத் தலைமையு முடையோன் வருமுதற் காரண னல்லோ
ருளமுறு தியானப் பொருளெனச் சினைதேர்ந் துணைப்பவு மயங்குவார் சிலரோ”
என்பதனுமறிக. (கஅ)

வலங்கி டந்தமுந் தூல்வரை யருவியின் வயங்குமார் பிடைச்சென்னித்
தலங்கி டந்தவெண் டிங்குளுந் தமுதெனத் தரளமா லிசைசாத்தி
யிலங்கி டந்தமா லிகைபரப் பிடையியைத் திருண்முகம் பிளந்தாரங்
கலங்கி டந்தபாற் கடன்முனைத் தெழுமிநங் கதிரெனக் கவின்செய்து.

(இ-ள்.) வலப்புறத்திற் கிடந்தசையும் உபலீதமானது (மலையினின்றியுய்ம்)
அருவிபோலவிளங்கும் மாற்பகத்தில், சடாமுடியிற் குடிக்கொண்ட வெள்ளிய சந்திரன்
ஊற்றும் அமுதம்போல முத்துமாலையைச் சாத்தியும், (அத்திருமார்பில்) விளங்கும்
அந்த (முத்து) மாலைப்பரப்பின் நடுவில், இருள் முகத்தை யோட்டிய மாணிக்கவடத்
தை, மரக்கலங்கள்விளங்குந் திருப்பாற்கடலில் முளைத்தெழுந்த இளஞ்சூரியன்போ
லத்தரித்து அழகுசெய்தும். எ-று.

கடலில் மரக்கலமிருத்தல் பற்றியும், சூரியன் கடலிலுதித்தல் பற்றியும்,
இனம்நோக்கிக் “கலங்கிடந்த பாற்கடல் முளைத்தெழுங்கதிர்” எனப்பட்டது. (கக)
திசைக டந்தநாற் புயங்களிற் பட்டிகை சேர்த்துவா னெறிக்குந்தோ
ணசைக டந்தநல் லார்மனங் கவாந்துபிர் நக்கவங் கதஞ்சாத்தி
யசைக டங்கலுழ் வாரண வுரிவைநீத் தணிகொளுந் தரீயம்பெய்
திசைக டந்தமந் திரபவித் திரமெடுத் தெழில்விர னுழைவித்து.

(இ-ள்.) திக்குகளைக்கடந்த நான்கு திருத்தோள்களிலும் பட்டிகைகளைத்
தரித்தும், ஒளிவீசும் அத்திருத்தோள்களில் (தாம) விருப்புடையமங்கையர் மனதைக்
கொள்ளுகொண்டு, (அவர்களது) உயிரைப்பருகும் அங்கதங்களைத் தரித்தும், மதத்
தைச்சொரிகின்ற அசைகின்ற யானைத்தோலாகிய போர்வையை நீக்கி அழகுபொரு
ந்திய உத்தரீயத்தைச் சாத்தியும், சொல்லளவைக்கடந்த மந்திரவடிவாகிய பவித்திரத்
தையெடுத்து அழகியவிரலில் தரித்தும். எ-று.

அங்கதம் - வாருவலயம்.

(க00)

உடுத்த கோவண மிசைப்பொலந் துகிலசைக் துரகமைந் தலைநால
விடுத்த போல்வெயின் மணித்தலைக் கொடுக்குமின் விடவிருபுறந் தூக்கித்
தொடுத்த தார்புயந் தூக்கிநா புரங்கழல் சொற்பதங் கடந்தன்பர்க்
கடுத்த தாளிலிட டிருநிதித் கோமக னருந்தவப் பயன்பெற்றான்.

(இ-ள்.) உடுத்துள்ள கோவணவுடையின்பேரில், (பொற்றுநில ஆகிய) பீதா
ம்பரத்தை யிறுக்கட்டி, சர்ப்பமானது ஐந்துதலைகளையுந் தொங்கவிட்டதுபோல
ஒளிவீசும் மாணிக்கத்தாற்செய்த தலைக்கொடுக்குகளைப் பிரகாசிக்கும்படி (அப்பீதாம்
பரத்தின்பேரில்) இருபுறத்திலுந் தொங்கவிட்டு, (மலரால்; தொடுத்த மாலைகளைப்
புயங்களில் அசையச்சாத்தி, சொல்லளவையைக்கடந்து அடியவர்களுக்குச் சமீபித்த
திருவடியிற் சிலம்பையும் வீரகண்டையையுந்தரித்து (இவ்வண்ணம் இறைவனைச் சர்
வாவங்காரமுஞ்செய்து) இருநிதித் கிறைவனாகிய குபேரன் செய்தற்கரிய தவங்களா
லாகிய பயன்களை (ஒருசேரப்) பெற்றனன். எ-று.

இருநிதி - சங்கநிதி பதுமநிதி என்பன. கொடுக்கு - கொய் சகம்.

(க0க)

செங்கண் மாலய னிர்திரன் முதற்பெருந் தேவர்க்கும் யாவர்க்கு
மங்க லந்தரு கடைக்கணு யகநொரு மங்கலம் புனைந்தான்போற்

சங்கை கொண்டுமும் போதரன் முதுகின்மேற் சரணம்வைத் தெதிர்போந்த
துங்க மால்விடை மேற்கொடு நடந்தனன் சுரர்களபூ மழைதூர்த்தார்.

(இ-ள்.) செவந்த (தாமரைபோன்ற) விழிகளையுடைய திருமால் - பிரமன் -
இந்திரன் முதலாகிய பெரியதேவர்களுக்கும் மற்றுள்ளோர்களுக்கும் மங்கலத்தைத்
தருகின்ற திருக்கடைக்கண்ணையுடைய சிவபெருமான் தானொரு மங்கலங்கொண்
டருளினவனைப்போல எண்ணங்கொண்டு, கும்போதரனது முதுகின்பேரில் திருட்டி
யைவைத்து, எதிரேவந்த உயர்ந்த மால்விடையின்பேரில் ஆரோகணித்து நடந்தரு
ளினார். எ-று.

“மங்கலம் புனைந்தான்போற் சங்கைகொண்டு” என்றது, பிரமன் முத
லிய எல்லாவுயர்கட்கும் மங்கலந்தருவோன் தனக்கொருமங்கலம் வேண்டாளுகலின்.

கும்போதரன் முதுகின்மேற் சரணம்வைத்து மால்விடையேறினர் என்றது
இதுவே இறைவர் விடையேறும் இயற்கையாகலின், இதனை,

கந்தபுராணம்.

“வன்மை பெற்றதும் போதரன் மொய்ப்பிடை வைத்துச்

சின்ம யத்தனி மால்விடையேறினன் சிவனே” — என்பதனானிக. (க0உ)

அந்த ரத்தவ ரந்தர தூந்துபி யைந்துமார்த்த தனர்குமு
வந்த ரக்கரு மியக்கரும் பூதரு, மங்கல வியங்கல்லக்
கொந்த லர்க்கருங் குமுலர மடந்தையர் கொணாவல்லிஞ் சையர்தாளர்
தந்த சைத்திட மலர்ந்தபூங் கொம்பர்ப்போற் சாய்ந்தசைந் தனராட.

(இ-ள்.) தேவர்கள் தேவதுந்துபி ஐந்தையும் முழக்கிப் புடைசூழ்ந்துவர
வும், அரக்கரும் இயக்கரும் பூதர்களுமவந்து மங்கலவாத்தியங்களைக் கல்லென்றொலி
க்கவும், இசைப்பாட்டில் வல்ல வித்தியாதரர்கள் தாளம்போட்டாட்டுவிக்க, (கொத்
தாக) அலர்ந்த பூங்கொம்பு போலப் பூங்கொத்தையணிந்த கரிய அளகபாரத்தை
யுடைய தெய்வமாதர்கள் சாய்ந்தசைந்து (ஒருபக்கலில்) நடிக்கவும். எ-று.

கொம்பர்-மொழியிறுதிப்போலி. ஆர்த்தனர் அசைந்தனர் என்னும் வினை
மூற்றுகள் வினையெச்சப்பொருளில் வந்தன. கொளை = இசை. (க0௩)

துங்க மாயிரங் கருவிபா யிரமலைத் தூங்கிருண் முழைத்தோறுஞ்
சிங்க மாயிரம் வாய்திறந் தார்த்தனைச் சிரங்களாயிரந் தினிடோ
ளங்க மாயிர மாயிர முடையவ ளாயிர முகந்தோறுஞ்
சங்க மாயிர மாயிர மாயிரந் தடக்கையும் பிடித்தூத.

(இ-ள்.) பரிசுத்தமாய்ச் சத்திக்கும் அருவிகளையுடைய மலையிலுள்ள இருள்
குடிசொண்ட ஆயிரங்குகைத்தோறும் ஆயிரஞ்சிங்கங்கள் வாய்திறந்து கர்ச்சித்தார்
போல, ஆயிரஞ்சிரங்களையும் ஈராயிரம் திண்ணியபுயங்களையுமுடைய பானுகம்பன்
(தனது) ஆயிரம் வாய்கள்தோறும் ஆயிரஞ்சங்குகளைவைத்து, நெடிய இரண்டாயிரங்
கைகளாலும் பிடித்து (ஒருபக்கலில்) ஊதவும். எ-று.

இச்செய்யுளின் முதல்வரியை “துங்கமாய் இரங்கு அருவி ஆயிரம்” எனப்
பதம்பிரிக்க. (க0௪)

போக்குமாயவன் புணர்ப்பையுமிருண்மலப் புணர்ப்பையுங்கடந்தெம்மைக்
காக்கு நாயக னருச்சனை விடாதருட் கதியடைந் துவவாணன்

றுக்கு நேர்பட வாயிரங் கரங்களாற் றெம்மென முகந்தோ றுந்
தாக்க வேறுவே நெழுசூட முழாவொலி தடங்கட லொலிசாய்ப்ப.

(இ-ள்.) ஒழிக்கத்தக்க மாயையின்வலிய பிணிப்பையும் ஆணவமலசம்பந்த
த்தையு மொழித்து, எம்மைப்பாதுகாக்குஞ் சிவபெருமானை அருச்சுனைசெய்யுந் தொ
ழிலைக் கைவிடாமல் (அவனது) திருவருளால் முத்தியடைந்த வாணனவன் பாட
லுக்கு ஒப்பாக (தனது) ஆயிரங்கைகளாலும், முகங்கள்தோ றும்மோத,தொம்மென்று
வெவ்வேறு ஓசையாயெழுந் சூடமுழாவினது ஓசையானது (ஒருபக்கல்) பெரிய கட
லோசையைக் கீழ்ப்படுத்தவும். எ-று. (௧௦௮)

முனிவ ரஞ்சலி முகிழ்த்தசெங் கையினர் மொழியுமா சிபருள்ளங்
கனிவ ரும்பிய வன்பினர் பரவவுட் கருத்தொடு வழிக்கொண்டோர்
துனிவ ருங்கண நாதர்கொட் டதிர்கரத் துணையினர் மழைபோலப்
பனிவ ருங்கண ராடிய தாளினர் பாடுநா வினோத்த.

(இ-ள்.) முனிவர்கள் அஞ்சலியாகக்கூப்பிய செவந்தகையையுடையவர்க
ளாகியும், சொல்லுகின்ற ஆசீர்வசனங்களையுடையவர்களாகியும், மனத்திற்கனிந்து
தோன்றிய அன்பினை யுடையவர்களாகியும் (ஒருபக்கலில்) தோத்திரஞ்செய்யவும்,
இணங்கியமனத்துடன் வழிக்கொண்டு நடக்கின்ற துன்பமில்லாத சிவகணநாதர்கள்
கொட்டியதிர்க்கும் இரண்டுகைகளே யுடையவர்களாகியும், மழைபோல ஆனந்தபாஷ்
பத்தைச் சிந்துங் கண்களையுடையவர்களாகியும், (ஆனந்தக்கூத்து) ஆடுகின்றகால்களை
யுடையவர்களாகியும், (இறைவனாத்துதித்துப்) பாடுகின்ற நாவினையுடையவர்களாகி
யும், (ஒருபக்கலில்) துதித்துவரவும். எ-று. (௧௦௯)

இந்தி ரன்மணிக் களாஞ்சிகொண் டொருமருந் செய்தமெல் லிலைவாசந்
தந்தி லங்குபொன் னடப்பைகொண் டசுனோர் சார்வர மருந்துக்கோ
வந்தி ரங்கொலி யாலவட் டம்பணி மாறவா ரழறுபந்
தந்து நேரநீர்க் கடவுள்பொற் கோடிகந் தாமரைக் கரந்துக்க.

(இ-ள்.) (அஷ்டதிக்குப்பாலகருள்) தேவேந்திரன் நவமணிக ளிழைத்த
களாஞ்சியைத்தாங்கி ஒருபக்கலில் வரவும், ஈசானமூர்த்தி மெல்லியவெற்றிலைச் சுரு
ளையும் வாசனைத்திரவியமூந்தந்து விளங்கும் பொன்னொலிய அடைப்பையேந்தி
ஒருபக்கலில் வரவும், வாயுதேவன் வந்து ஒலிக்கும் ஒலியையுடைய ஆலவட்டம்
பிணிமாறி (ஒருபக்கலில்) வரவும், நிறைந்த அக்கினிதேவன் தூபத்தைத்தந்து (ஒரு
பக்கலில்)வரவும்,வருணபகவான் அழகிய பூந்தட்டைத் தாமரைமலர்போன்ற தனது
கைகளிற்றாங்கி (ஒருபக்கலில்) வரவும். எ-று.

களாஞ்சி-தம்பலப்படிக்கம். அடைப்பை - வெற்றிலைப்பாக்குப்பை. மரு
த்து - வாயு, கோடிகம் - தட்டு. மெல்லிலையென்பதற்கு மெல்லிய இலையெனப்பொ
ருள்கூறுதலேயன்றி, மெல்லுகின்ற இலையெனக்கொண்டு வெற்றிலையெனப் பொருள்
கூறினும் பொருந்தும். (௧௧௦)

நிருதி யாடிகொண் டெதிர்வர வடிக்கடி நிதிமுநர் தளகைக்கோன்
சுருதி யாயிரஞ் சிதறிடத் தண்டினன் காஞ்சுகர் வினைசெய்யப்
பரிதி யாயிரம் பணுடவி யுரகரும் பன்மணி விளக்கேந்தச்
சுருதிநாயகன் நிருவடி முடியின்மேற் சுமந்துபின் புறஞ்செல்ல.

(இ-ள்.) நிருதியானவன் கண்ணாடிகொண்டு (ஒருபக்கலில்) எதிரோ வர
வும், குபேரன் திரவியத்தை அடிக்கடியள்ளி (திருமணவைபுவத்தை) நினைத்து எண்

ணிமந்து (ஒருபக்கலில்) வீசிவரவும், தண்டாயுதத்தைத் தாங்கிய இயமன் கஞ்சுமாக்கள்போல (ஒருபக்கலில்) நெருக்கத்தைவிலக்கி வரவும், சூரியகிரணம்போல விளங்கும் ஆயிரம்பனுமுகளையுடைய நாகர்களும் பல இரத்தின தீபங்களையேந்தி ஒரு பக்கலில் வரவும், வேதபுருஷன் சிவபெருமானது திருவடியைத் தனது முடியின் பேரின் சுமந்து பின்பாசித்தில் வரவும். எ-று.

பண+அடவி=பளுடவி. இது தீர்க்கசந்தி. அடவி=காடு. (க0அ)

கங்கை காவிரி யாதிய நவரதிக் கன்னியர் குளிர்தூங்கப் பொங்கு வார்திகைக் கொழுந்தெனக் கவரிகள் புரட்டவெண் பிறைக்கீற்றுத் துங்க வாளெயிற் றிருளுடற் குழிவிழிச் சுடரழற் செம்பங்கிச் சங்க வார்குழைக் குழியுண் டோதரன் நண்மதிற் குடைதாங்க.

(இ-ள்.) கங்கை காவிரி முதலிய ஒன்பது தீர்த்தங்களாகிய பெண்கள் குளிர்ச்சிமிசு (தமதிடத்து) விளங்கும் நீண்ட அலைகளின் கொழுந்துபோலச் சாமகைகளை (ஒருபக்கலில்) வீசவும், வெள்ளிய பிறைக்கீற்றுபோன்ற உயர்ந்தவெள்ளிய பற்களையும், இருள்போன்ற (சூரிய) வுடலையும், குழிந்த விழிகளையும், விளங்குகின்ற நெருப்புபோன்ற செந்நிறம் வாய்ந்த மயிர்களையும், சங்காலாகிய நீண்ட குண்டலத் தையுமுடைய சூரிய வடிவம்பொருந்திய குண்டோதரன் தண்ணிய சந்திரன்போன்ற (வெண்கொற்றக்) குடையை (ஒருபக்கலில்) தாங்கவும். எ-று. (க0க)

இடிக்கும் வாணுரு மேறுயர் நெடுங்கொடி யெகினவெண் கொடிஞால முடிக்கு முழிநா னுளர்கடுங் காலென மூச்செறி விடநாகற் துடிக்க வாயிடு முவனவண் கொடிமுதற் சூழ்ந்துசே வகஞ்செய்யுங் கொடிக்கு மாத்தினுட் கொடியர சாய்விடைக் கொடிபுடை பெயர்ந்தாட

(இ-ள்.) (தேவேந்திரனது) இடிக்கின்ற பெரிய இடியேருகிய உயர்ந்த நெடிய கொடியும், (பிரமதேவனது) வெண்மைதங்கிய அன்னக்கொடியும், உலகத்தையழிக்கும் ஊழிக்காலத்தில் வீசுகின்ற சண்டமாருதம்போலப் பெருமூச்சுவிடும் விஷத்தையுடைய சர்ப்பங்கள் துடிக்கும்படி வாயாற்கவ்வம் வண்மையையுடைய (விஷ்ணு மூர்த்தியினது) கருடக்கொடியும், (ஆகிய இவை) முதலிய துவசங்கள் புறஞ்சூழ்ந்து சேவகஞ்செய்யவும், அத்துவசக்கூட்டத்துள்ளே (சிவபெருமானது) இடபக்கொடியானது (அக்கொடிகளுக்கு) அரசாய் ஒருபக்கலில் அசைந்தாடவும். எ-று. (க0ஃ)

கண்ணு தற்பிரான் மருங்கிரு கடவுளர் கப்பினிட் டெனத்தோன்றும் வண்ண முத்தலைப் படையெடுத்தொருருட வயிறுடைப் பெரும்பூதம் பண்ண வப்பதி னெண்படைக் கீலமுந்தன் பக்கமாச் சேனிப்ப வண்ணன் முச்சுடர் முளைத்தொரு வரைநடர் தனையதோர் மருங்கெய்த.

(இ-ள்.) திருநெற்றிக்கண்ணையுடைய சிவபெருமானது (இரண்டு) பக்கங்களிலும் (பிரமனுந் திருமாலுமாகிய) இரண்டு கடவுளர் கிளைவிட்டாற்போன்று விளங்கித் தோன்றுஞ் செந்நிறம் வாய்ந்த மூன்று கவராயுள்ள சூலத்தைக் குடம்போலும் வயிற்றையுடைய கும்போதரனென்னும் ஒரு பெரிய பூதமானது ஏந்தி, தெய்வத்தன்மையையுடைய பதினெண்வகைப்பட்ட ஆயுதங்களும் தன்பக்கமாகச் சேவித்துவரவும், பெருமை பொருந்திய (சூரிய-சோம-அக்கினிகளாகிய) முச்சுடர் முளைத்த ஒரு மலை நடந்துவருதல்போலவும் ஒருபக்கலில் வரவும். எ-று.

வா து ளா க ம ம்.

அநுஸாஸநீகபர்வம்.

ஹரித்யா தாமராஜாவுக்கும் ஸவகஸம் ஹாரகாரகம்!

சு. பி. ம. ப. ரா. அ. ம.

“மைந்த நினைனென் வலப்புறத் தீன்றன நறிய
பைந்து ழாய்மது வண்ணனை யென்திடப் பாலிற்
றந்த ளித்தன ஸீவீர்வெங் கரிமுகன் தழல்வேற்
கந்த னேனொனக் கருணைய னுச்சிமி மோந்துதாத்தான்” என வருவதனைறிக.

பந்த நான்மறைப பொருட்டி டுட் டெனவட பால்செய்தெதிர்ப்பு
தந்த னேத்தவா னுயிருண வுருத்தெழு தழல்விடத் தெதிரோக்கு
மந்த மாதியி லானிழல் வடிவமா யாழியி னிழலபோல
வந்த சுந்தரன் சாத்தூரீ றெடுதிரு மாலையு மெடுத்தேந்த.

(இ-ன்.) பந்தத்தையுடைய நான்குவேதங்களின் பொருள்களைத் திரட்டி னுற்போல வடமொழிப்பாடல்களாற் புட்பந்தார் (ஒருபக்கவில்) எதிரோ தோத்திரஞ்செய்யவும், தேவர்களது உயிரைப் பருகக் கோபித்தெழுந்த காலாக்கினியோன்ற விஷத்தினினதிரோ சென்ற இறுதியு முதுலுமில்லாத சிவபெருமானது திருமேனியின் நிழலாய்க் கண்ணடியின் நிழல்போல வந்த சுந்தரர் (இறைவர்) சாத்தியருளுந் திருநீற்றுடன் திருப்பள்ளித்தாமத்தையும் எடுத்தேந்தி (ஒருபக்கவில்) வரவும். எ-று.

சிவபெருமான் ஒருகாலத்தில் தமக்கு முன்னே வைத்திருந்த நிலைக்கண்ணையில், தமது திருமேனியின் பொலிவைக்கண்டு “சந்தரம் வருக” என வெளிவந்த சந்தரவடிவமே சந்தரமூர்த்திகளானதாலும், அவர் திருக்கைலாயகிரியில் எம்பெருமான் தரித்தற்குரிய திருவெண்ணீற்றுப் பெட்டகமும், திருநந்தனவனத்திலுள்ள நல்ல மலர்களைக் கொய்து அவற்றைச் சமைத்து இறைவர் அணியத்தக்க திருப்பள்ளித்தாமமுந் திருக்கரத்தேந்திரிற்ரும் அகம்படிமைத் திருத்தொண்டு பூண்டவராதலாலும், திருப்பாற்கடலில் தோன்றிய ஆலாலவிஷத்தை இறைவர் கட்டளைப்படி சென்று தமது திருக்கரத்தடக்கிக் கொண்டுவந்து திருவமுதுசெய்யக் கொடுத்தவராதலாலும், “அந்த மாதியி லானிழல் வடிவமாய் ஆடியி னிழல்போல வந்த சந்தரன்” என்றும், “வாணுயி ருணவருத் தெழுதழல் விடத்தெதிர் நோக்கு சந்தரன்” என்றும், “சாத்துநீ ரெடுகிறு மாலையு மெடுத்தேந்த” என்றுங் கூறினர்.

புஷ்பதந்தா-ஓர்முனிவர். இவர் நாஸ்திகம் பேசிய தோஷ நீங்கத் தமது தந்தங்களையே புஷ்பமாகக்கொண்டு சிவபெருமானை யருச்சித்து, அப்பெருமானது திருவருளால், புஷ்பதந்தமுடையவராய்த் தெய்வீகம்பெற்றவர். (ககஉ)

அன்னத் தேரின நயல்வலப் பாங்கரு மாவலி கவர்சேன, வன்னத் தேரினன் மாலிடப் பாங்கரு மலர்க்கரங் குவித்தேத்தப், பொன்னத் தேமலர்க் கொன்றையான் வெள்ளியம் பொருப்பொடு மெழீஇப்போந்தா, லென்னத் தேரணி மதுமைமா நகர்ப்புறத் தெய்துவா எவ்வேலை.

(இ-ள்.) அன்னத்தைவாகனமாக வுடைய பிரமதேவன் வலப்பக்கிலும், சர்ப்பங்களின் வலிமையைக் கொள்ளுகொள்ளும் நிறமமைந்த கருடனை வாகனமாக வுடைய திருமால் இடப்பக்கிலும், (தமது) தாமரைமலர் போன்ற கைகளைக் குவித்துத் தோத்திரஞ் செய்துவரவும், சிறந்த பொன்னிறம் பொருந்திய தேன் பொதிந்த கொன்றைமாலே தரித்த சிவபெருமான் அழகிய (திருக்கைய மென்னும்) வெள்ளி மலையுடன் எழுந்துவந்தாற்போல (இடபவாகனத்தின்பேரில்), நிலைத்தேரின் வரிசையை யுடைய பெரிய மதுராபுரியின் புறத்து எழுந்தருளியிருக்கின்றார். அக்காலத்தில்.

“கார்மா மிசைக்கா லன்வரிற் கலபத்

தேர்மா மிசைவர் தெதிரப்பெவாய்” என்ற அருணகிரிநாதர்போல, வாகனங்களிற் சிறந்தது தேராகலின் “அன்னத்தேரினன் - சேனத்தேரினன்” என்றார். “பொன்னத் தேமலர்” என்பதை ந பொன் அம் தேம் மலர் எனச் சொல்வதைச் செய்க. ந என்பது சிறப்பென்னும் பொருடருவதோர் இடைச்சொல். இதனை, நக்கீரனார் நப்பூதனார் என வரும் வழக்கா னறிசு. (ககங்)

மேற்படி வேறு.

தேவர்க டேவன் வந்தான் செங்கண்மால் விடையான் வந்தான்
மூவர்கண் முதல்வன் வந்தான் முக்கணெம் பெருமான் வந்தான்
பூவல் ரயன்மால் காணப் பூரண புரானன் வந்தான்
யாவையும் படைப்பான் வந்தா னென்றுபொற் சின்ன மார்ப்ப.

(இ-ள்.) (பிரமதி) தேவர்கட்குத் தேவஞகவுள்ள சிவபெருமான் வருகின்றான். செவந்த (தாமரைபோலும்) கண்களையுடைய திருமாலாகிய இடபவாகனத்தையுடைய இறைவன் வந்தருளினான். (பிரம விஷ்ணு ருத்திரராகிய) திரிமூர்த்திகட்குத் தலைமையாகவுள்ள சங்கரன் வந்தருளினான். (சூரியசோமாக்கினிகளென்னும் முச்சுடர்களாகிய) திரிநேத்திரங்களையுடைய எமது பெருமான் வந்தருளினான். மலர்ந்த தாமரைப்பூவில் வாசஞ்செய்யும் பிரமசேவனுர் திருமாலுங் காண்டற்கரிய பரிபூரணாகிய பழையவன் வந்தருளினான். எல்லாவற்றையுஞ் சிருட்டி செய்பவன் வந்தருளினான் என்று, பொன்னலாகிய சின்னங்கள் (ஒருபக்கில்) ஒலித்துவரவும். எ-று.

சிவபெருமானே திருமால் பிரமன் முதலிய தேவர்கட்குந் தேவஞக விளங்கி மகாதேவனென்னுந் திருநாமம் வாய்ந்திருத்தவின் “தேவர்கடேவன்” என்றும், செந்தாமரை மலர்போலும் கண்களையுடைய திருமாலே இடபமாகவர அவ்வாகனத்தை ஏற்போனாகலின் “செங்கண்மால் விடையான்” என்றும், முதல்வர் மூவருக்கும் முதல்வனாகி நின்று கற்பகாலங்கடோறும் பிரம விஷ்ணுக்களைப்படைத்துக் கற்பாந்தங்களில் தம்மிடத் தொடுக்கிக்கொண்டு எஞ்ஞான்றும் முழுமுதற்கடவுளாக விளங்கலின் “மூவர்கண் முதல்வன்” என்றும், ஏனை இருவிழிகளையுடைய சில தேவர்போலாது சூரிய சோமாக்கினிகளென்னும் முச்சுடர்களையே மூன்றுவிழிகளாகவுடையவனும் எமக்குநாயகனுமாகலின் “முக்கணெம்பெருமான்” என்றும், தாமரைமலரில் வசிக்ருஞ் சதுமுகனும் திருமாலும் மமதையாற் பரமென் திருமாந்தமையின் அவ்விருபெருந் தேவருங் காணமுடியாதவனும் சர்வ வியாபியும் யாவர்க்குந் தொல்லோனுமா

கலின் “பூவல ரயன்மால் காண்பு பூரண புராணன்” என்றும், ஊழிக்காலங்கடோறும் இரணிய கருப்ப பிழிலிகாதி சர்வலோகத்தையுஞ் சிருட்டிக்கும் பெருமானாகலின் “யாவையும் படைப்பான்” என்றுங் கூறினர்.

படைப்பான் எனக் கூறியதானே “ஒருமொழி யொழிதன் னின்னக் கொளற்குரித்தே” என்றபடி ஏனையதிதி-சங்காரம்-திரோபவம்-அனுக்கிரகங்களையும் உடன்கொள்க.

செங்கண்மால் விடையான் என்றதில், திருமாலாகிய ஈரடியால் மூவுலகளந்தவனை விடைவடிவாக்கி வாகனமாகக் கொண்டாலன்றி, அடியார் வேண்டியவுடன் வினாந்து செல்கைமுடியாதாகலின், விண்ணுடையாக்கப்பட்டான் எனவோர் புதை பொருளுங் காண்க. (ககச)

பெண்ணினுக் கரசி வாயிற் பெருந்தகை யமைச்ச ரேனை மண்ணினுக் கரசர் சேனை மன்னவர் பிறரு மீண்டிக் கண்ணினுக் கினியான் றன்னைக் கண்டெதிர் கொண்டு தாமு ளிண்ணினுக் கரச னூரின் வியத்தகு நகரிற் புக்கான்.

(இ-ள்.) (திருமகள் கலைமகள் முதலிய) பெண்களுக் கரசியாராகிய தடாத கைப்பிராட்டியாரது வாயிலிலிருக்கும் பெருந்தன்மை பொருந்திய (சுமதி முதலிய) மந்திரிமார்களும் மற்றைய பூமிகளுக்கு அரசராயுள்ளவர்களும் சேனாபதிகளும் பிறரும் (மதிப்புறத்தில்) நெருங்கி, கட்புலனுக்கு இனிய திருமணக்கோலங் கொண்டருளிய பெருமானை எதிர்கொண்டு தரிசித்துப்பணிய, (சிவபெருமான் தன்னை எதிர் கொள்ள வந்தவருடன்) இந்திரனது பொன்னுலகத்தினும் வியக்கத்தக்க (செல்வம் பொருந்திய) மதுராபுரிக்குட் புருந்தருளினார். எ-று. (ககடு)

முகிறவழ் புரிசை மூதூர் முகப்பெரு வாயி னீந்தி யகிறவழ் மாட வீதி வலம்பட வணைவா னாக நகிறழை பொலங்கொம் பன்ன நன்னகர் மகனி ரம்பொற் றுகிறழை முருங்கு லாயத் தொகைபுறந் தழுவச் சூழ்ந்தார்.

(இ-ள்.) மேகங்கள் தவழும் மதில்கூழ்ந்த பழைமையாகிய மதுராபுரியின் முகத்திலுள்ள பெரிய கோபுரவாயிலைக் கடந்து, அகிற்புகை தவழும் மாடங்களை யுடைய வீதியில் வலமாக (திருப்பவனி) எழுந்தருள, அந்நல்ல நகரிலுள்ள தனங்களாகிய அரும்புகளரும்பிய பொற்கொம்புபோன்ற பெண்கள் அழகிய பீதாம்பர முடித்த இடையையுடைய தோழியர் கூட்டம் புறத்தில் நெருங்குவரச் சூழ்ந்தார்கள்.

மணமகள் இன்னொன்பது தோன்ற மங்கலத்தால் வீதியிடத்துப் பவனி வருவதைத்தொழி, அந்நகரத்துப் பெண்கள் போந்தாடொன்பார், “நகிறழை பொலங்கொம் பன்னமகளிர் ஆயத்தொகை புறந்தழுவச் சூழ்ந்தார்” என்றார்.

“நகிறவழ் பொலங் கொம்பன்னார்” என்றது எழுபருவமுடைய மாநருள் பேதைநீங்கலாக அறுவரை. இவ்வாறு பவனிவருவோனைச் சிறப்பித்துப் பாடும் பிரபந்தம் உலாவெனப்படும். ஆகியுலா தெய்வீகவுலா முதலியனபோலும். இதனை,

இலக்கண விளக்கம்.

“குழக னைக்கலி வெண்பாக் கொண்டு
விழைதொல் குடிமுதல் விளங்க வுணத்தார்
கிழைபுனை நல்லா ரிவர்மணி மறுகின்

மற்றவன் பவனி வரலேழ் பருவம்

உற்றமா ஞர்தொழப் போந்த துலாவாம்” —என்னும் பாட்டியற்
சூத்திரத்தானுணர்க. (ககசு)

தமிழ்முதற் பதினெண் டேத்து மகளிருந் தாரு நாட்டி
னமிழ்தமன் னவரு முல்லை யம்புயங் குமுத நீலங்
குமிழ்நறுங் கோங்கு காந்தள் கோழினை ரசோகம் வாச
முமிழ்தர மலர்ந்த நந்த வனமென வொருங்கு மொய்த்தார்.

(இ-ள்.) தமிழ் முதலாகிய பதினெண் (வகைப்பாலைகள் வழங்கும்) நாடு
களிலுமுள்ள பெண்களும், கற்பக விருட்சம்பொருந்திய அமரருலகத்திலுள்ள தேவ
அமிர்தம்போன்ற மாதர்களும், முல்லை-தாமரை-அல்லி - நீலோற்பலம் - குமிழ் - நறு
மணங்கமழுங் கோங்கு - காந்தள் - மதர்த்த மலர்க்கொத்தையுடைய அசோகு (ஆகிய
இத்தகைய மலர்கள்) வாசனை வீச விகசித்துள்ள நந்தனவனம்போல ஒன்றாக நெருங்
கினார்கள். எ-று.

முல்லை பற்களாகவும், தாமரை முகமாகவும், அல்லி வாயாகவும், நீலோற்ப
லம் கண்களாகவும், குமிழ் மூக்காகவும், கோங்கு முலைகளாகவும், காந்தள் கரங்களா
கவும், அசோகு உடலின் நிறமாகவுங்கொண்டு, மாதர் தொகுதியை நந்தனவனமாகக்
குறிப்பு உருவகஞ் செய்தார். ஒருங்கு மொய்த்தார் என்றதனால், பதினெண் தேயத்து
மாதர்களாகிய மண்ணுலக மாதர்களுடன் விண்ணுலக மாதர்களையுமுடன்கொள்க.

தேயத்து என்னுஞ் சொல் தேத்து என நின்றது.

(ககஎ)

எம்மைநீர் விடுதி ரோயோ வென்பபோற் கலையுஞ் சங்கும்
விம்மநாண் மடனு முங்க னொஞ்சுடை வெளியா ருக
வும்மைநீத் தோடு மந்தோ ஷுரைத்தன முரைத்தோ மென்று
தம்மைநா புரங்கால் பற்றித் தடுப்பபோ லார்ப்பச் சென்றார்.

(இ-ள்.) எங்களை நீர் விட்டுவிடுகின்றீரோ என அரற்றுதல்போல (இடையி
னின்று சோரும்) மேகலாபரணமும் (கையினின்று கழலும்) வளையலும் ஒலிக்கவும்,
நாணமும் மடமையும் உங்கள் மனத்தைப் பரந்த வெளியாகக்கொண்டு ஐயோ! உங்
களை விட்டோடும் (நாங்கள்) சொன்னோம்சொன்னோமென்று, பாதசரங்கள் தம்மைப்
பாதங்களைப் பிடித்துத் தடுத்தல்போல ஒலிக்கவும் (தெருக்களிறு பவனிகாணும்படி)
சென்றார்கள். எ-று.

கலையென்று கூறியது மேகலையை - இது முதற்குறையாய் வந்ததென்க.

நீங்கள் அவனைக்கண்டு காமுறின் அவனருள்செய்யான்; நாணம்மடம் முத
லியவற்றை யிழப்பீர்களாதலிற் செல்லவேண்டாமென்று, அரற்றுதல்போலப் பாத
சரங்கள் ஒலித்தனவென்பது கருத்து.

இச்செய்யுள் எதிர்வினை விலக்கணி.

(ககஅ)

கடியவிழ் கமலக் காடு பூத்ததோர் கருணை வாரி
யடிமுதன் முடியீ ருக வலர்விழிக் குவளை சாத்திக்
கொடியசெம் பதுமப் போது குழன்மிசைச் சூடு வார்போற்
றொடியணி கரங்கள் கூப்பித் துதியென வினைய சொல்வார்.

(இ-ள்.) வாசனையுடன் மலர்ந்த தாமரைக்காடு புட்பித்த ஒப்பற்ற கிருபைக்
கடலாகிய சிவபெருமானது திருவடிமுதல் திருமுடி யிறுதியாக, தமது கண்களாகிய
குவளைமலர்களைச் சாத்தி, கொடியையுடைய செந்தாமரை மலர்களைத் தமது அளக

பாரத்தின்பேரிற் குடுகின்மவர்களைப்போல, வளையல் அணிந்த கைகளைக் குவித்து, தோத்திரஞ்செய்கின்றவர்களைப்போல இவ்வகைய வார்த்தைகளைச் சொல்லத் தொடங்கினார்கள். எ-று.

குவளை சாத்திப் பதும்ப்போது குடுவர் என முடித்துக்கொள்க.

சிவபெருமானைக் கருணைவாரி யென்றும், அப்பெருமானது திருமுகம்-திருக்கண்-திருவாய் - திருக்கரம் - திருவுந்தி - திருவடி முதலியவற்றைக் கமலக்காடு என்றும், அவற்றிற்கேற்ப ஆங்கு நெருங்கிய மாதரது விழிகள் குவளையென்றும், கைகள் செந்தாமரை யென்றுங் கொள்க. (ககக)

நங்கையென் னோற்றாள் கொல்லோ நம்பியைத் தினோத்தம் கென்பார் மங்கையை மணப்பா நென்னோ வள்ளலு நோற்று நென்பா ரங்கடி மதுரை யென்னோ வாற்றிய தவந்தா நென்பா ரிங்கிவர் வதுவை காண்பா நென்னா நோற்று மென்பார்.

(இ-ள்.) தடாதகைப்பிராட்டியார் இச் சிறந்தநாயகனைக் கலத்தற்கு என்ன தவஞ் செய்தனரோவென்று (சிலர்) சொல்லுவர். இந்த வள்ளற்றன்மை வாய்ந்த மகாபுருஷனும் இத் தடாதகைப்பிராட்டியாரை மணம்புரிய யாது தவஞ் செய்தாலோ வென்று (அவருக்கெதிராகச் சிலர்) சொல்லுவர். அழகிய விளக்கம் பொருந்திய இம்மதுராபுரி (இவர்கள் திருமணம் இங்கு நிகழ்) செய்ததவம் யாதோவென்று (சிலர்) சொல்லுவர். (அஃகிருக்கடும்) இம் மதுரைக்கரத்தில் இவர்களது திருமண வைபவத்தைக் காண நாமென்னதவஞ் செய்தோமோவென்று (சிலர்) சொல்லுவர். எ-று. (கஉ௦)

தென்னவன் வருந்தி மேனாட் செய்தவப் பேரூப் பெற்ற தன்மகள் வதுவை காணத் தவஞ் செய்தா நிலனே யென்பார் கன்னித னழகுக் கேற்ற வழகனிக் காளை யென்பார் மன்னவ நிலனே யன்றி வேறிலை மதுரைக் கென்பார்.

(இ-ள்.) மலயத்துவசபாண்டியன் பூர்வத்தில் வருந்திச்செய்த தவப்பலனற் பெற்ற தனது (செல்வப்) புதல்வியாகிய தடாதகைப்பிராட்டியாரது திருக்கவியாணத்தைப் பார்க்கத் தவஞ்செய்யாமற்போயினானேயென்று (சிலர்) சொல்லுவர். (தடாதகைப்பிராட்டியாராகிய) கன்னியாருடைய (சிறந்த) அழகுக்குத் தக்க அழகுடையவன் இப்புருஷனென்று (சிலர்) சொல்லுவர். இவ்வழகனே மதுரைக்கரிற்கு மன்னவ னல்லாது பிறரொருவரும் இல்லையென்று (சிலர்) சொல்லுவர். எ-று. (கஉ௧)

நங்கைதன் னலனுக் கேற்ப நம்பியைத் தந்த திர்த்தத் துங்கமா மதிதூல் வல்ல சுமதிதன் சூழ்ச்சி பென்பா ரங்கவ டவப்பே நென்பா ரன்னைதன் கன்னிக் கன்றி யிங்கிவன் மருக னை வெத்தவ முடையா ளென்பார்.

(இ-ள்.) பெண்கள் நாயகியாராகிய தடாதகைப்பிராட்டியாரது அழகுக்குத் தக்க ஆடவர் நாயகனாகிய இப்புருஷனைக் கொடுத்தது, உயர்ந்த மதிதூலில் வல்லமை வாய்ந்த (இந்தச்) சுமதியினது ஆலோசனையேயென்று (சிலர்) சொல்லுவர். அப்பெருமாட்டியினது தபோபலனென்று (சிலர்) சொல்லுவர். காஞ்சனமாலை தனது குமாரத்தியை (பெறுதற்கு தவஞ்செய்தது) அன்றி, இப்பொழுது இப்புருஷனை மருகனாயும் பெறுதற்கு யாதுதவஞ் செய்தனனோவென்று (சிலர்) சொல்லுவர். எ-று. (கஉ௨)

பூந்துகி னெகிழ்ப்பர் சூழ்வர் புணர்முலை யலைப்பர் பூச சாந்தினை புகுப்பர் நாணந் தலைக்கொண்டார் போலச் சாய்வர்

கந்தலை யவிழ்ப்பார் வாரிக் கூட்டுவர் முடிப்பார் மேனி
மாந்தளி ரொங்கு மாறன் வாளிகள் புதையச் சோர்வார்.

(இ-ள்.) (சிலர்) அழகிய துகிலைச் சரியச்செய்து (பின்பு) தரிப்பார். (சிலர்) நெருங்கிய மூலைகளை வருத்துவர். (சிலர்) பூசிய சந்தனுக்குமும்பை உதிர்ப்பார்கள். (சிலர்) நாணம் மீக்கொண்டவர்போலத் தலையிறங்குவார். (சிலர்) கூந்தலையவிழ்த்து வாரிக் கூட்டி (பின்பு) முடிப்பார். (சிலர் தத்தம்) மேனிகளாகிய மாந்தளிர்கடோறும் மன்மதபாணங்கள் புதைக்க (அறிவும் உடலும்) சோர்ந்து மயங்குவார். எ-று. (கஉ௩)

தண்ணளி யொழுக்கஞ் சார்ந்த குணத்தினைச் சார்ந்து மிந்த
வண்ணமென் மலர்க ளென்னே வாலியாய்த் தைத்த வென்பார்
கண்ணாறுங் கூந்தல் வேய்ந்த கடியவிழ் நீலத் தாரும்
வெண்ணகை யாரும்பு முல்லைத் தாமமும் வெறுத்து விழ்ப்பார்.

(இ-ள்.) தட்பமிக்க ஒழுக்கத்தைப் பொருந்திய குணத்தினை யடுத்துத்
[தண்ணிய வண்டுகளாகிய நேரோயுள்ள மன்மதனது வில்லின் நாணினை யடுத்துத்]
இந் நிறம்வாய்ந்த மெல்லிய மலர்கள் பாணங்களாய்த்தைத்தன; இஃதென்ன அதிசய
மென்று (சிலர்) சொல்லுவார். தேனின் நறுமணங்கமழும் (தமது) கூந்தலில் தரித்த
வாசனையுடன் விகசித்த நீலோற்பல மாலையையும், வெண்மை தங்கிய (தமது) தந்த
பந்திபோல அரும்பிய முல்லைமாலையையும் வெறுத்து (சிலர்) நீக்குவர். எ-று.

“தண்ணளி யொழுக்கஞ் சார்ந்த குணத்தினைச் சார்ந்தும்” என்பதைச்
செம்மொழிச்சிலேடையாகக் கொள்க.

மெலிவாற்றாத பெதும்பைப்பருவப் பெண்கள் “நீலத்தாரும் முல்லைத்தாம
மும் வெறுத்து விழ்ப்பார்” என்றது, அவை மன்மதபாணங்களாதலின் தம்மைத்துன்
புறுத்துவதுபற்றி யென்க. (கஉ௪)

வீம்மிச்செம் மாந்த தொங்கை மின்னனார் சிலர்விற் காமன்
கைம்மிக்க கணையே றுண்டு கலங்கிய மயக்காற் றங்கண்
மைம்மிக்க நெடுங்கண் மூரல் வதனமு மவனம் பென்றே
தம்மிற்றம் முகத்தை நோக்கார் தலையிறக் கிட்டுச் சொல்வார்.

(இ-ள்.) பூரித்திறுமாந்த குசங்களையுடைய மின்னல்போன்ற பெண்களின்
சிலர் (கருப்பு) வில்லைத்தாங்கிய மன்மதனது கையினின்று போந்த (மண) மிக்க பா
ணங்களாலடிபட்டு, அறிவழிந்த (காம)வெறியால், தங்கடங்கள் மைக்கோல மிகுந்த
நீண்ட கண்களையும் பற்களையும் முகங்களையும் (முறையே நீலோற்பலம் - முல்லையரு
ம்பு-தாமரையாகிய) அம் மன்மதனது பாணங்களென்று நினைத்து, தங்களுள் ஒருவர்
முகத்தை யொருவர் பாராக்கித் தலையிறக்கிச் செல்வார்கள். எ-று.

இச்செய்யுள் மெலிவாற்றாத மங்கைப்பருவமாதர்களின் செயல்களென்க.

மன்மதபாணங்களை, “வனசுஞ் சூத மசோகு முல்லை - நீலமென மதன்
பெய்கணை யைந்தே” என்னுஞ் சூத்திரத்தானறிக்க.

அப்பாணங்களை அவன் பிரயோகிக்கு முறையை,

“நெஞ்சி லரவிந்த நீஞ்சூதங் கொங்கையினிற்
றுஞ்சம் விழியி லசோகமாம்—வஞ்சியாதஞ்
சென்னியிலே முல்லை திகழ்நீல மல்குவிவே
யென்னவே ளெய்யுமியல் பாம்” என்பதனாலும்,

அப்பாணங்கள் செய்யும் அவத்தைகளோ,

“நினைக்கு மரவிந்த நீன்பசில மாம்பூ
வனைத்திடருண் டாக்கு மசோகு—வனத்திலுறு
முல்லை கிடைகாட்டுமாதே முழுநீலங்
கொல்லுமத னம்பின் குணம்” என்பதனாலுமறிக.

(கஉரு)

பற்றிய பைம்பொன் மேனிப் பசப்பது தேறு ரண்ண
லொற்றைமால் விடையின் மேற்கொண் டிருந்துநம் முளத்து மேவப்
பெற்றன மிதென்கொன் மாயம் பேதைமீர் பெருமா னீண்ட
கற்றைவார் சடைப்பூங் கொன்றை யிதுவன்றோ காண்மி னென்பார்.

(இ-ள்.) பசிய பொன்னிறம்போன்று தத்தம்மேனிகள் பசத்தலை (காம
மயக்கத்தாற் சிறிதும்) தெளியாதவராகி, சிவபெருமான் ஒரு பெரிய இடபவாகனத்
தின்மே லாரோகணித்திருந்தும், நமது மனத்திலும் வந்தருளப் பெற்றோம். மாதர்
காள்! இவ்வென்னமாயம். அவ்விறைவனது நெருங்கிய நெடிய சடையிலுள்ள கொ
ன்றைமலர் இம்மேனியிற் றேன்றிய பசப்பல்லவோ (நம்முள்ளத்திலும் வந்தருளின
னென்னுங் குறிகாட்ட நின்றது. அதனை நீங்களும்) காணுங்கொன்று (சிலர்)
சொல்லுவார்.—எ-று.

இச்செய்யுள் மெலிவாற்றாத மடந்தைப்பருவமாதர்களின்செயல்களென்க.

திங்களென் றெழுத்து நம்மைச் சடுவதென் செந்தி யென்பார்
புங்கவன் சென்னி மீதுங் கிடப்பதே போலு மென்பா
ரங்கவர் க்கீந்த வெப்ப மிலைகொலென் றயிர்ப்பா ராற்றக்
கங்கைநீர் சுமந்தா னென்பா ரதனையுங் காண்மி னென்பார்.

(இ-ள்.) சந்திரனென்று பெயர்கொண்டெழுந்து (இது) நம்மைச்சட்டுத்
துன்புறுத்துவதுயாதுகாரணம்? (ஆதலால் இதுசந்திரனன்று) செந்நெருப்பேயென்று
(சிலர்) சொல்லுவர். (பெண்காள்! நீங்கள் சொல்லும் செந்நெருப்பு) இந்தச்சிவபெரு
மான் சடைமுடியின்பேரிலும் இருக்கின்றது போலுமென்று (சிலர்) சொல்லுவர்.
(நமக்குள்ளதுபோல இத்தீயினல்) அவனுக்கு இந்தவெப்பம் இல்லையோலுமென்று
(சிலர்) சந்தேகிப்பர். அதைப்பொறுக்கு நிமித்தமே கங்காசலத்தைத் (திருமுடிமேல்)
தாங்கியிருக்கின்றனென்று (சிலர்) சொல்லுவர். அந்தக் கங்கைநீரையும் பாருங்க
ளென்று (சிலர்) சொல்லுவர்.—எ-று.

இச்செய்யுள் இரவில் வருந்துங் காமநோயைக்குறித்தது. இதனை இரவுநீடு
பருவரல் என்னுந்துறை யென்பர்.

(கஉஎ)

கலையொடு நாணம் போக்கிக் கருத்தொடு வண்ணம் வேறு
யுலையொடு மெழுகிட் டென்ன வருகுதண் ணீர ராகிக்
கொலையொடு பயில்வேற் கண்ணார் குரிசிறன் பவனி நோக்கி
யலையொடு மதியஞ் சூடு மையன்மெய் யன்ப ரொத்தார்.

(இ-ள்.) கொலையொடுபயிலிற் பயிலும் வேற்படை போன்ற விழிகளை
யுடைய மாதர்கள் சிவபெருமானது பவனிவருதலைக்கண்டு, தமது வஸ்திரத்துடன்
நாணமுங்கழன்று, தமதுமனத்துடன் நிறமும்வேறுபட்டு உலையிலிட்டமெழுகு (உரு
கிப்பாய்வது) போல, (மனம்) உருகி (ஊற்றெடுக்கும்) கண்ணீரையுடையவராகி, அலை
கள்பொருந்திய கங்காசலத்துடன் சந்திரனைச் (சடைமுடியிற்) சூடிய அப்பெருமா
னது மெய்யன்பைப் போன்றார்கள்.—எ-று.

சிவதரிசனத்தால் மலபந்தமொழிதலும் மனநெக்குடைதலும் உடல்பணித் தலும் ஆனந்த பாஷ்பஞ் சொரிதலும் மெய்யன்பர்க் கியற்கையாதலின், இம்மாதரும் அவரைப்போன்றிருந்தானென வுவமிக்கப்பட்டனர். (கஉஅ)

நட்டவர்க் கிடக்க னெய்த நன்றிகொன் றவர்போற் கையில் வட்டவாய்த் தொடியுஞ் சங்கு மருங்குஞ் கலையு நீங்க விட்டபொற் சிலம்பிட் டாங்கே நன்றியி னிகவார் போற்கா லொட்டியே கிடப்ப நின்ற ருக்குத்தபூங் கொம்ப ரன்றார்.

(இ-ள்.) (தமக்கு முன்னொருசமயத்தில் நன்றிசெய்துள்ள) கண்பர்களுக்கு விபத்துநேர (அவரை விட்டுப்பிரியும்) நன்றிமறந்தவர்போல, (தமது) கையிலணிந்த வட்டமாகிய வடிவம்வாய்ந்த தொடியும் வளையலும் இடையிலணிந்த வஸ்திரமுஞ் சோரவும், (கண்பருக்கு விபத்து சம்பவித்தபொழுது) அவர்செய்த நன்றியைப்பாராட்டி அவரைவிட்டுப் பிரியாதவர்களைப்போல இட்டபொன்னாலாகிய சிலம்பு இட்ட படியே கிடக்க, (மலர்ந்த) பூக்களைச் சிந்திரிற்கும் பூங்கொம்பை யொத்தவர்களாய் (அம்மாதர்கள்) நின்றார்கள்.—எ-று. (கஉக)

மின்னகு வேற்க ணுளோர் விளங்கிழை விடைமே லையன் புன்னகைப் போது நோக்கப் போதுமூப் புரமும் வேனின் மன்னவன் புரமுஞ் சுட்ட தல்லவோ கெட்டேன் வாளா வின்னவை சுடாது போமோ வேழையேன் புரமு மென்றார்.

(இ-ள்.) பிரகாசிக்கின்ற வேற்படைபோன்ற வீழிகளையுடைய ஒருபெண், இடபத்தின்பேரில் ஆரோகணித்தருளிய சிவபெருமானது புன்சிரிப்பாகியபோதும், திருவீழியாகிய போதும், (முறையே) திரிபுரத்தையும், வேனிர்காலத்திற் கிறைவ னாகிய மன்மதனது தேகமாகிய புரத்தையுஞ் சுட்டனவல்லவா? ஆ கெட்டேனே! இவை ஏழையேனது உடலாகிய புரத்தையுஞ் சுடாமல் வாளாப்போருமோவென்று ஒருத்தி கூறினள்.—எ-று.

“கலையொடு நாணம் போக்கி” என்னுஞ் செய்யுள்முதல் இதுவரையில், மூன்று செய்யுள்கள் பேரிளம்பெண் பருவத்தார் செயல்களென்க. போது=மலர்.

கெட்டேன் என்றது இடைச்சொல். வியப்புப்பொருளது. (கஉ௦)

உழைவிழி யொருத்தி தன்க ணுருவெளி யாதத் தோன்றுங் குழகனை யிரண்டு செம்பொற் கொங்கையு மொன்றாய் வீங்கத் தழுவுவா னுற்றங் காணு டடமுலை யிரண்டே யாகி யிழையிடை கிடக்க நீங்கி யிருக்கைகண் டிடைபோ லெய்த்தான்.

(இ-ள்.) மான்போன்ற கண்களையுடைய ஒருத்தி, தனது கண்களுக்கு உருவெளியாகப்புலப்படுஞ் சிவபெருமானை, செம்பொன்னின் நிறம்வாய்ந்த இரண்டு முலைகளும் (காமமேலீட்டால்) ஒன்றாய் விம்மத்தழுவுகின்றவள் (தனதுகைகளுக்கு) பரிசங் கிட்டாதவளாய், (தனது) பரந்த குயங்கன் (மெலிந்து) தூலிழையிடையே கிடக்கப்பிரிந்து (முன் ஒன்றாய் விம்மியனபிறகு) இரண்டாக இருத்தலைப்பார்த்து, (தமது விருப்பங் கைகூடாமற்போயிற்றே யென்று) தனது இடைமெலிந்திருப்பது போல உடலும் மெலிந்தனள்.—எ-று.

இது மடந்தைப்பருவப்பெண் செயலென்க. (கஉ௧)

வாரிருந் கொங்கை யாளோர் மாதரான் வானோ ருய்யக் காரிருள் விடமுன் டன்று கறுத்ததே யன்று கொன்றைத்

தாரிருஞ் சடையார் கண்டந் தையன்மீர் தமது நெஞ்சங்
காரிரும் பென்றே காட்டக் குறியிட்ட கறுப்பே யென்றான்.

(இ-ள்.) கச்சூட்டிய பெரிய தனங்களை யுடைய ஒருமாது, பெண்களே! கொன்றை மாலையையணிந்த பெரியசடாடவியையுடைய சிவபெருமானுடைய பூக்கண்டம் (சூதிராப்திமர்த்தனஞ்செய்த) அப்பொழுது (எழுந்த) கரியஇருள்போன்ற விஷத்தைத் தேவர்கள் பிழைக்கும்படி ஆபோசனஞ்செய்து கறுப்பேறினதேயல்ல. (நம்மிடத்தில்) தமது இதயம் கரிய இரும்புபோலக் கடினமுடையதென்று காட்டவே அடையாளமாக இட்ட கருமையாமென்று கூறினன். —எ-று. (ககஉ)

பொன்னவிர் சடையான் முன்னே போனதென் னெஞ்சு தூதாயன்னது தாழ்த்த தென்னென் றமுங்குவா ளொருத்தி கெட்டே னென்னது நெஞ்சம் போன தென்றன ளொருத்தி கேட்ட மின்னனாள் வேற்கண் சேந்தாள் விளைத்தன ளாவரும் பூசல்.

(இ-ள்.) பொன்போல விளங்குஞ் சடைமுடியையுடைய சிவபெருமானது திருமுன்னர் என்னுடைய மனமானது தூதாகச்சென்றது. அஃது (திரும்பி என்னிடம் வரக்) காலதாமதப்பட்டது யாதுகாரணம்? என்று ஒருத்தித்துன்பமுறுவாள். (அதனைக்கேட்டவேறு) ஒருத்தி, கெட்டேன்! எனது மனமுந் தூதாகச்சென்றது. (அதுவும் என்னிடம் மீட்டும் வந்திலது) என்றனள். (அதனைக்) கேட்ட மின்னல் போன்ற அப்பெண் (யான் கருதிக்காமுற்ற நாயகனிடத்து நீவிரங் காமுறுதலாமோ வென்று) வேல்போன்ற தனதுகண்கள் செவந்து அவளும் அவளோடு போர் செய்தனள். —எ-று.

சேந்தாள் என்பது முற்றெச்சம்.

(ககங)

செப்பிளங் கொங்கை யாளோர் தெரிவைநீர் திருநோர் கெம்பால் வைப்பதென் மதன்போ லெம்மைச் சுவேதே மதனுக் காவி யப்பொழு தளித்தாற் போலெம் மாவியு மளித்தா லின்று மெய்ப்புக முமக்குண் டின்றேற் பெண்பழி வினாயு மென்றான்.

(இ-ள்.) செப்புக்கலசம்போன்ற இளமைதங்கிய தனங்கையுடைய ஒரு மாது, நீர் எம்மிடத்து உமதுதிருநோக்கத்தைவைப்பது யாது நிமித்தம்? மன்மதனை (சுட்டெரித்தது) போல எம்மையும் சுட்டெரித்தற்காகவா? (அந்த) மன்மதனுக்கு அப்பொழுதே உயிர் அளித்தாற்போல இப்பொழுது எங்கள் பிராணனையும் அளித்தால், உமக்கு உண்மையாகிய புகழ் உண்டு; இல்லையாயின், உமக்குப் பெண்பழி விடாது சம்பவிக்கும் என்றனன். —எ-று. (ககச)

கவனமால் விடையான் றன்னைக் கடைக்கணித் திலனென் றங்கோர் கவணவான் கொடியோ ரோவத் தொழில்வல்லான் குறுக நோக்கி யிவனை யெழுதித் தந்தால் வேண்டும வீவ நென்றா ளவனையா ரொழுத வல்லா னொன்றன னாவி சோர்ந்தான்.

(இ-ள்.) வினாந்துசெல்லும் மால்விடையையுடைய சிவபெருமான் தன்னைச் சிறிதுந் திருக்கடைக்கண் நோக்காது சென்றனனென்று, ஒரு பெரிய பொற் கொடிபோன்ற ஒருத்தி, அவ்விடத்திற் சிற்பத்தொழிலிற் கைதேர்ந்தவன் ஒருவன் வர (அவனைப்) பார்த்து, நீ இந்தப் பேரழகனைச் சித்திரித்துக் கொடுப்பாயாகில் உனக்குவேண்டும் பொருள்களை (அவாவடங்க)க் கொடுப்பேனென்றனன். (அச்சிற்பன்) அவனை யெழுதித்தரவல்லவா யாவர்? என்றான். (அவன்சொன்னதைக்கேட்டு) உயிர் சோர்ந்து மூர்ச்சித்தான். —எ-று.

இறைவனை நேரிற் காண்டற் கமைதி யில்லாமையின், சித்திரத்தாயினும்
பொறித்து நோக்கி மனங்களிக்க விரும்பினவன் அவனது பேரழகு எழுதவமையா
தெனக் கேட்டு ஆவியோர்ந்தாளென்பது கருத்து. (கரு)

வலத்தயன் வரவு சாணண் மாலிடங் காணுள் ளின்னோர்
குலத்தையுங் காணுண் மன்னோர் குழாத்தையுங் காணுண் ஞானப்
புலத்தவர் போலக் கண்ட பொருளெல்லா மழுமான் செங்கைத்
தலத்தவன் வடிவாக் கண்டா ளொருதனித் தையன் மாது.

(இ-ள்.) வலப்புறத்திற் பிரமா வருதலையும் பாராமல், திருமால் இடப்பா
ல்வருதலையும் பாராமல், தேவகூட்டங்கள் வருதலையும் பாராமல், மானுடர்கொருதி
வருதலையும் பாராமல், தான்பார்த்தபொருளை யெல்லாம் மழுவையும் மானையுமேந்திய
செவந்த திருக்கரங்களையுடைய சிவபெருமானது திருவுருவமாகவே, மெய்யுணர்ச்சி
யுடையவர்போல், ஒப்பில்லாத வொருபெண் (காமவிச்சையால், தனது கட்டிலனுக்
குத்) தோன்றக்கண்டனள். எ-று.

இறைவன்மீது மனநாட்டம் மிக்கமைத்தனளாகலின், கண்டனவெல்
லாம் அவன் வடிவமேமாகக் கண்டனளென்றார். இதனை “எங்குஞ் சிவமொழிய
வில்லையவன்” என்றும், “எங்கெங்கு நீயாயிருக்கும் பெருமைதனையென்
னென்றுணர்ப்பேண்டா! கன்னிவனநாதா” என்றும் மேலோர்கூறியவாற்றா னறிக.

முன்பெற்றங் காவற் செல்ல வண்ணலை முன்போய்க் காண்பான்
மின்பற்றி யாசைப் பாசம் பிணித்தெழு வோடு வானோர்
பொன்பெற்ற முலையாள் கொம்ப ருருமலர் போலத் தாவின்
மின்பெற்ற காஞ்சி தட்ப விலங்கொடு நடப்பா ளொத்தான்.

(இ-ள்.) இடபவாகனமானது காற்றைப்போல (விளைந்து) முன்னேசெல்
லுதலால், சிவபெருமானே முன்னேபோய்க்காணும்படி, பின்னேயிருந்து ஆசையாகிய
கயிறுகட்டிக்கொண்டு செல்ல, (முன்னே) ஒடுகின்றவளாகிய பொன்னாற்செய்தது
போன்ற தனங்களையுடைய ஒருபெண், கொம்பினின்று சொரிகின்ற மலர்போல
(இடையினின்றுஞ் சேர்ந்த) ஒளிமிருந்த காஞ்சியென்னும் ஆபரணமானது தனது
காவில் (விழுந்து) தடுக்க, அதனால் விலங்குடன் நடந்துசெல்லும் ஒருத்தியை யொத்
திருந்தாள். எ-று.

கொம்பு - கொம்பர். இது மொழியிறுதிப்போலி.

மனத்திற் காமத்தையுற்றாளென்பதைப் புறத்துங்காட்டக்காலிற்றனேநேரி
ட்டதுபோலும் இடையினின்று சேர்ந்த காஞ்சியென்னும் ஆபரணம் காவில் விளங்
கியது. (கரு)

விதுக்கலை மிலைந்து செங்கண் விடையின்மேல் வருமா னந்த
மதுக்கட றனைக்கண் வாயான் முகந்துண்டு மகளி ரெல்லாம்
புதுக்கலை சரிவ தோரார் புரிவளை கழல்வ தோரார்
முதுக்குறை வகல்ல தோரார் மூழ்கினார் காம வெள்ளம்.

(இ-ள்.) சந்திரசூலைய (சடாபாரத்தில்) அணிந்து, செவந்த கண்களையு
டைய இடபவாகனத்தின்பேரில் வந்தருளும் பேரானந்தத்தைத்தருந் தேன்கடலை,
பெண்களெல்லாம் தமது கண்ணாகிய வாயால் முகந்து பருகி, தமது இடையிலுடுத்த
புதிய ஆடைகள் சோருவதை யறியாமலும், முறுகிய கைவளையல்கள் கழல்வதை
யுணராமலும், பேரறிவு (தம்மினின்று) நீங்குதலைத்தெரியாமலும், காமமாகிய வெள்ள
த்திலே அமிழ்ந்தார்கள். எ-று.

மகளிரெல்லாம் என்றதனானே, பல பருவப்பெண்களையும் பொதுமையிற் கொண்க. மதுவுண்டோன் அம்மயக்கத்தால் தன்பொருளும் அறிவும் சோர்தலை உணராது அழிதல்போல, ஆனந்த மதுவுண்டெழுந்த காமமயக்கத்தினால், கலைமுதலியன சோர்ந்து அறிவழிந்தனர் என்றார். (௧௩௮)

பைத்தழ கெறிக்கு மாடப் பந்திமே னின்று காண்பார்
கைத்தலங் கூப்பி யாங்கே கண்களு நோக்கி யாங்கே
சித்தமுங் குடிபோய்ச் சொல்லுஞ் செயலுமாண் டங்கண் மாண
வைத்தமண் பாவை யோடு வடிவவே மற்று நின்றார்.

(இ-ள்.) ஒளிபரந்து அழகுவிசம் மாடவரிசைகளின்பேரிலிருந்து காணும் பெண்கள் தமதுகைகள் குவித்தவண்ணமும் கண்கள் பார்த்தவண்ணமுமாக (நின்று) (தமது) மனம் (அவரிடம்) குடிபோக, சொல்லுஞ் செயலுமிழந்து, அவ்விடத்து மாட்சிமைப்படவைத்த மண்பாவையுடன் தமதுவடிவமும் வேறுபாடற்று நின்றார்கள்.

மண்பாவையென்று சதையாற்செய்தபாவை என்பர் பரிமேலழகர். இதனை, “மண்மான் புனைபாவையற்று” என்னுந் திருக்குறளிற் காண்க. (௧௩௯)

அன்பட்ட புரமுங் காம னாகமுஞ் சுட்ட தீயிம்
மின்பட்ட சடிவத் தண்ணன் மெய்யென்ப தறியார் நோக்கிப்
பொன்பட்ட கலனு மெய்யும் பொரிகின்ற ரவனைப் புல்லி
னென்பட்டு விடுமோ வைய வேழைய ராவி யமமா.

(இ-ள்.) (சிவபெருமானிடத்தில்) அன்புநீங்கிய திரிபுரத்தானையும் மன்மதனது உடலையும் சுட்டெரித்த நெருப்பு இந்தமின்னல்போலுஞ் சடாடவியையுடைய சிவபெருமானது திருமேனியே என்பதை அறியாதவராகி (ஆசையுடன்) பார்த்து, பொன்னாலாகிய ஆபரணமும் தமது சரீரமும் பொரிகின்றவர்களானார்கள். அச் சிவபெருமானது திருமேனியைத் தழுவின் பெண்களது உயிர்கள் என்னபாபெடுமோ? (நாமறியோம் என்பர்) எ-று.

ஐய என்பது இரக்கப்பொருளில்வந்த தோர் இடைச்சொல். (௧௪௦)

கொடிகள்பூத் துதிர்ந்த போதிற் கொம்பனர் கலையுஞ் சங்குந்
தொடிகளுஞ் சுண்ணத் தூளுஞ் சுரர்பொழி மலரு நநதி
யடிகள்கைப பிரம்பு தாககச சிந்திய வண்ட வாணர்
முடிகளின் மணிபுந் தாருந் குப்பையாய் மொய்த்த வீதி.

(இ-ள்.) கொடிகன்மலர்ந்து உதிர்ந்த பூக்களைப்போல, பூங்கொம்புபோன்ற மாதர்களது (சோர்ந்த) வஸ்திரமும், வளையலும், தொடியும், சுண்ணப்பொடியும், தேவர்கள் சொரியும் புஷ்பமாரியும், திருநந்திதேவர் திருக்கரத்தேந்திய பிரம்புடிபடச் சிந்திய தேவர்களது மகுடத்தினின்று சிந்திய இரத்தினங்களும், கற்பகமாலைகளும் வீதிகளில் (குப்பைகளாக) நெருங்கின. எ-று.

தொடி என்பது ஒருவகைக் கையணி. (௧௪௧)

துன்னிய தருப்பை கூட வரசிலை துழாவித் தோய்த்துப்
பொன்னியல் கலர நன்னீர் பூசுநர் வீச வண்ணர்
பன்னியர் வட்ட மாக வானவிற பதித்தா லென்ன
மின்னிய மணிசெய் நீராஞ் சனக்கலம் விதியாற் சுற்ற.

(இ-ள்.) வேதியர்கள் பொன்னாற்செய்த கலசத்திலுள்ள நல்லீரில், கொருங்கிய தருப்பையுடன் அரசிலையைச் சேர்த்துத் தோய்த்து (ஒருபக்கவில்) வீசவும்,

அவ்வேதியரது பத்தினிகள் இந்திரவிலலை வட்டவடிவமாக வைத்தாற்போல விளங்காநின்ற இரத்தினங்களை வட்டமாகவைத்த நீராஞ்சனத்தட்டினையேந்தி முறைப்படி (ஒருபக்கவில்) சுற்றவும். ஏ-று.

அஞ்சனம் - ஆலாத்தி.

(கசுஉ)

கொடிமுர சாடி செம்பொற் குடமணி நெய்யிற் றுத்த
கடிமலரணைய தீப மங்குரங் கவரி யென்னும
படிவமங் கலங்க ளெட்டும பித்துநே ப்துமக கொம்பர்
வடிவினர் வந்து காட்ட மாடிகை மருடகிற் செவ்வான்.

(இ-ள்.) கொடி - முரசு - கண்ணாடி - செவ்வத பொன்னாலாகிய கலசம் - மணி - நெய்யிலேற்றிய வாசனப்பொருத்தி மலர்போன்ற தீபம் - அங்குசம் - சாமரை என்னும் இவற்றின் வடிவமாகச்செய்த அத்தமங்கலங்களையும், த மலாமலர்ந்த பூங்கொம்புபோல வடிவத்தையுடைய மாதங்கள் ஏற்றிவந்து (ஒருபக்கவில்) காட்டவும், திருமாளிகையின் பக்கவிற செல்கின்றா (சிவபெருமான). ஏ-று. (கசுங)

செப்புரங் கவாந்த கொங்கை பாம்பாயி தீபங் காட்டு
துப்புர வன்பி றுந்தா ருபபெய்து ஞான நாகு
முப்புரங் கடந்தா ன் னிய முழைந் திய பிபு
கர்ப்புர விளக்கந் தாங்கி வெந்நெய் பசு க ிபுந் தா.

(இ-ள்.) திருவிளக்குத் தென் றேய்யும் உறிய கிய அங் பையுடைய அடியார்கட்கு, பரிசுத்தமாகிய உணவொருவதையு பரிசுதிக்கருளுந் திரிபுரதகனராகிய சிவபெருமான, செப்புக்கலயத்தாகக் கொள்ளுகொண்ட குங்கலையுடைய தெய்வப்பெண்கள் காப்புரவிளக்கினையேந்தி வாத்தியங்கள் முழங்குமபடி தம்மை மூன்றுபிரதக்ஷிணஞ்செய்யக் கிருப்பபூத்தருளினா. ஏ-று. (கசுச)

கோயின்முன் குறுக லொடி மையுடைய குறும் ிதேய்தத
தூயநால் வேதச ரெவர சவந்திந் லோத நறு
சேயிருந் தடக்கை பற்றிந் தெய்கனே நிறித ந் தோந்து
மாயனு மயனு தீட்டு மாககர மிருபாந் பறந்.

(இ-ள்.) திருக்கோயிலின்முன்னே சென்றருள, ஐம்புலன்களாகிய குறும் புகளைச் சிதைத்த பரிசுத்தமாகிய நான்குவேதங்களைப் படிக்கிப் பாம்பணாகள், ஆசீர்வசனத்தைக்கூற, திருந்திதேவரது செவ்வந்தீண்ட திருந் தோ லோபபிடித்துச் செவ்விய கண்களையுடைய இடபவாகனத்தினின்றும் இறங்கி, திருந் தும் பிரமதேவரும் கோவந்து இருபக்கவிலும் நீட்டிய சாமராமலர்போன்ற கைகளைப்பற்றிக்கொண்டி.

இதுமுதல் மூன்றுபாடல்கள ருளகம்.

(கசுடு)

எதிர்ந்தரு மறைகள் காணு தினைத்தடி சமநது காணு
முதிர்ந்தவன் புருவ மாந பாதுகை முடிமேற் சாததிப
பதிந்தவர் தலைமேற் கொண்டு பாசவல வினைதீரத் துள்ளம்
பொதிந்துபே ரின்ப லலகும் பொன்னடிப் போது சாததி.

(இ-ள்.) அரிய வேதங்களுந்தேடித் காணாமல் மெலிந்து, திருவடிகளைச் சும்ந்தரயினும் இனித் காணவேண்டுமென்னும் அன்புடன் முதிர்ந்த வடிவேற்றுவந்த திருப்பாதுகையின் முடிமேல், (தங்கள்) சிரசுகளின்மேல்கொண்டு குட்டித் திருவருடிக் கிவினையடைந்தவரது ஆணவமலமாகிய வலிய பிணிப்பையகற்றி (அவர்களது)

இதயத்தை யகலாமல், பேரின்பத் தந்தருளும் பொன்போலும் அரிய திருவடிகளைச் சாத்தியருளி. எ-று.

வேதமே பாதுகையாக வந்ததை இந்நூலில் “மறையே நமது பீடிகையா மறையே நமது பாதுகையாம்” எனப் பின்வருஞ் செய்யுளா னறிசு. (கசக)

பையர வுரியி னன்ன நடைப்படாம் பரப்பிப் பெய்த
கொய்யவிழ் போது நீத்தங் குளாகழ லடிநனைப்பத்
தெய்வமந் தார மாரி திருமுடி நனைப்பத் தென்ன
ருய்வந் தருளு மைய னுள்ளெழுந் தருளு மெல்லே.

(இ-ள்.) படத்தை யுடையுப் பம்பின் றேலைப்போன்ற (வெண்மையும் நுண் மையும் வாய்ந்த) நடைப்பாவாடையை விரித்து, (அதன்மீது) பரப்பிய கம்பரிந்த இதழ்விரிந்த மலர்கள் (சிந்தும்) தேன்வெள்ளமானது சத்திக்கின்ற வீரக்கழலணிந்த திருவடிகளை நனைக்கவும், (தேவர்கள் சிந்தும்) தெய்வீகம் பொருந்திய மந்தாரபூஷப் பாரி திருமுடியை நனைக்கவும், பாண்டியர் கடைத்தேறும்படி வந்தருளும் சிவபெரு மான் திருக்கோயிலுக்குள் எழுந்தருளுங் காலத்தில். எ-று. (கசக)

மங்கல மகனி ரோடுங் காஞ்சன மாலை வந்து
கங்கையின் முகந்த செம்பொற் கரகநீ ரீனையார் வாக்கத்
திங்களங் கண்ணி வேய்ந்த சிவபரஞ் சோதி பாத
பங்கயம் விளக்கி யந்நீர் தலைபெய்து பருகி நின்றான்.

(இ-ள்.) மங்கலநான் அணிந்த மாதர்தொகுதியுடன் காஞ்சனமாலையார் வந்து, கங்காதீரத்தில் முகந்துவந்த செம்பொன்னாலாகிய கரகத்திலுள்ள தீர்த்தத் தை (தம்முடன்வந்த) அம்மாதர்கள் ஒழுக்க, சந்திரனை அழகிய சிரோமாலையாகத் தரி த்த சிவபெருமானது திருவடித்தாமரைகளை விளக்கி, அந்த (பாதோதக)தீர்த்தத்தைச் சிரமேற் றெளித்து உட்கொண்டு நின்ற. எ-று.

இதுமுத விரண்பொடல்கள் ஞாகம்.

நின்றான் என்பது முற்றெச்சம்.

(கச௮)

பாதநாண் மலர்மே லீரம் புலரவென் பட்டா னீவிச்
சீதமென் பனிரீ ராட்டி மான்மதச் சேறு பூசித்
தாதவிழ் புதுமந் தாரப் பொன்மலர் சாத்திச் சென்னி
யீதிரு கரங்கள் கூப்பி வேறுநின் றிதனைச் சொன்னான்.

(இ-ள்.) அன்றலர்ந்த தாமரைமலர்போன்ற திருவடியின்பேரிலுள்ள ஈரம் புலரும்படி வெண்பட்டாற் றுடைத்து, குளிர்ச்சிதங்கிய மெல்லிய பனிரீரிலுள் திரு மஞ்சனஞ்செய்து, கஸ்தூரிசுட்டியசந்தனக் குழம்புபூசி, மகரந்தத்தோடலர்ந்த புதிய மந்தாரத்தினது பொன்னிறம்பொருந்திய மலர்களைச்சூட்டி (ஒருபக்கலில்) ஒதுங்கி நின்ற (தமது) சிரசுன்பேரில் இருகைகளையும் கூப்பி இவ்வாறு சொல்லுகின்றார்.)

அருமையா லடியேன் பெற்ற வணங்கனை வதுவை செய்தித்
திருநகர்த் திருவுங் கண்ணித் தேயமுந் கைக்கொண் டானகென்
றுரைசெய்தா ளதற்கு நேர்வா ருண்ணகை யுடைய ராகி
மருகளு ரியங்க ளார்ப்ப வதுவைமண் டபத்தைச் சேர்ந்தார்.

(இ-ள்.) அருந்தவப்பலனால் அடியேன்பெற்றதெய்வவடிவமைந்த (எனது) கண்ணிகையைத் திருமணம்புரிந்து, இந்தச் சிறப்பமைந்த நகரத்திலுள்ள செல்வத் தையுங் கண்ணிநாடாகிய பாண்டிநாட்டையுங்கைக்கொண்டு அரசாளவேண்டுமென்று

கூறினர். மருகனார் அதற்கு உடன்பட்டவராகிப் புன்னகையோடு கூடினவராய் வாத்தியங்கள் முழங்கத் திருக்கலியாணமண்டபத்தைச் சேர்ந்தருளினார். எ-று.

காஞ்சனமாலையாரும் அவர் கணவருஞ் செய்த அருந்தவப்பயனால் உலகமா தாவாகிய பிராட்டியாளைப் புதல்வியாராகப் பெற்றமையின் “அருமையால் பெற்ற” என்றும், சிவபிராணிடைத்துந் தேவியாரிடத்தும் அகமும் புறமு மொப்ப அக் காஞ்சன மாலையார் அன்புபூண் டொழுகு மியல்பினராகலின் “அடியேன்” என்றும், தடாத கைப்பிராட்டியார் உலகமாதருட் பெண்ணரசியாராக விளங்குவதுடன் தேவமாதரு ள்ளுக்கு சிறத்தாராக விளங்குதலின் “அணங்கினை” என்றும், “தொன்றுதொட்ட நான்மறையுறாவழிவரு சோமவாரத்தோரை நன்று தொட்டநான் மணஞ்செய வருது நின் னகர்க்குரீ யேகு” என முன்னே பணித்து அவ்வாறே யெழுந்தருளினவராக லின் “வதுவைசெய்து” என்றும், பாண்டிமன்னராய்த் திருக்கோலங்கொண்டு மது ராபுரியில் வீற்றிருந்து பாண்டிநாட்டை யாண்டு பல்வகைச் செல்வமுங் கொள்ளவே ண்டியவராகலின் “திருநகர்த் திருவுங் கன்னித் தேயமுங் கைக்கொண் டாங்க” என்றும், இறைவர் இவ்வகைய செல்வத்தைத் தம தடியவர்க்குக் கொடுத்தருளும் இயல்பினராயினும் தாங் கொண்ட திருக்கோலத்திற் கேற்ப அதனை யங்கீகரித்தார் போல் நடித்துத் திருப்புன்னகை கோட்டின ராகலின் “அதற்கு நேர்வா ருண்ண கையுடைய ராகி” என்றும், இறைவர் மருகராகி, பலவகை வாச்சியங்களு மொலிப்ப த் திருமணமண்டப மடைந்தன ராகலின் “மருகளு ரியங்க ளார்ப்ப வதுவைமண் டபத்தைச் சேர்ந்தார்” என்றுங் கூறினர். (கடு)

அருத்தநான் மறைக ளார்ப்ப வரிமணித் தவிசி லேறி
நிருத்தனாங் கிருந்து சூழ நின்றமா லயனை யேனை
யுருத்திரா தியரைப் பினனு மொழிந்தவா னவனைத் தத்தந்
நிருத்தகு தவிசின் மேவத் திருக்கடை நாட்டம் வைத்தான்.

(இ-ள்.) நிருத்தமூர்த்தியாகுஞ் சிவபெருமான், பொருளமைந்த நான்கு வே தங்களால் கோலிப்ப, இரத்தினங்களிழைத்த சிங்காதனத்தின்பேரிலேறி அங்கு வீற் றிருந்து, தன்னைப் புடைசூழ நின்ற திருமால் பிரமதேவர் (அவர் நீங்கிய) மற்ற உருத்திரர்முதலானும் பின்னும் அவர்நீங்கியதேவர்களையும், அவரவருக்குத் தகுதி யாகிய சிறப்பினையுடைய ஆசனங்களிலிருக்கத் திருக்கடைக்கனோக்குஞ் செய்தருளி னார். எ-று. (கடுக)

கிண்டல வானோ மோனோர் மிடைதலான் ஞாலச் செல்லி
பண்டைய ளான்றி யின்று பரித்தனள் பெளவ மேழு
முண்டவன் றன்னைத் தானின் லுத்தரத் திருத்தி னானோ
வண்டர்நா யகன்ற னானை வலியினோ வறியே மம்மா.

(இ-ள்.) ஆகாயவாகுகளாகிய அமரர்களும், அவர் நீங்கிய ஏனைய உலகங் களிலுள்ளவர்களும் ஒன்று சேருதலால், பூமிதேவியானவள் முன்போல ஒருபக்கத் திற் சாயாது, இன்று (சமமாகச்) சுமந்திருந்தாள். (அவ்வாறிருந்தது) சத்தசமுத்திரத் தையும் ஆசமனீயஞ்செய்த அகத்தியமுனிவரை (முன் தென்றிசையி லிருத்தியது போல) நான் இப்பொழுது வடதிசையி லிருத்தினாரோ (அப்படிக்கில்லாது) தேவர் தலைவனாகிய சிவபெருமானது ஆக்கினியின் வல்லமையினால் இருப்பதோ (அதனை நாம்) அறியோம். எ-று.

உமாதேவியார் பரவதராச புத்திரியாராகத் திருவவதாரஞ் செய்ய, அவ்வார் இறைவர் திருமணம் புரிகையில், தேவர் முனிவர் முதலானோர் இதுபோல இமாசலத்தில் ஒன்றுகூடப் பூமிதேவி சுமையாற்ற முடியாமல் தென்பாலுயர்ந்தும் வடபால் தாழ்ந்தும் இருக்கக்கண்ட இறைவர் அகத்திய முனிவரை நோக்கி “நீரே யெம்போல் வீர்; நீர் தென்றிசையிலிருப்பின் உலகஞ் சமனாக விளங்கும்” எனக் கட்டினாயிட்டு, அகத்தியமுனிவர் “அடிமேன் தே- ரீரது திருமணத்தைத் தரிசிக்கவேண்டும்” எனப் பிரார்த்திக்க, இறைவர் “அவ்வாறே திருமணக்காட்சி தருவோம்” என்று அறுக்கிர கிச்சுத் தென்றி ருசககேசுவிததனா. அதனால் பூமிபண்டுபோல் சமனாக விளங்கியது. என்பது சரிதம். (கடுஉ)

மாழனித் தவிரல வைகி மணவினைக் கடுந்த வொலா
தாம்பு மளவும் வானத் தமனிய மலாசுகொம் பன்றர்
காமரு நடன நோசுகி சபூரெபுத் திருநதா னிபாரற்
கோமகள் வதுவைக் கொடெ புனதிறங் சிறுநிறேன்.

(இ-ள்.) பெரிய இரத்தினங்களுமுத்திய கங்காதனத்தில் வீற்றிருந்தருளி, திருமணச்சடங்குக்கு உருத்த முகூர்த்தம் வருமெல்லையும், தேவலோகத்திலுள்ள பொன்னிறம் பொருந்திய பூங்கொம்பைப்போன்ற அரம்பாஸ்திரிகள் நடிக்கின்ற விருப்பத்தைச் செய்யும் நடனத்தை நோக்கித் திருவை செய்திருந்தருளினார். இதன்மேல், தடாதகைப்பிராட்டியாள் திருமணமேலும் புனைகின்ற வகையினை எடுத்துச்சொல்லத் தொடங்கினேன். என்று. (கடுக)

மாசறுத் தெமையா வந்த வாரிந் ராட்டிப் பணடைத்
தேசுரு விளக்க வல்ல பொயம் பணைபாப் பெயிரா
சுசனற் திருநிநாந மலர்சொருப் குமரே நயா
வாசந் ராட்டி ஞான மருமுத மெய்ப்பாபுரா.

(இ-ள்.) ஆணவாதி மலர்குற்றத்தை யகற்றி, எம்மைப்போனந்தக் கடல் நீரில் மூழ்குவித்து, அனாபியுள்ள ஒளிநுபமாகச் செய்யவல்ல சிவசத்தியாராகிய தடாதகைப்பிராட்டியை, சந்திரனபோன்ற முசுதையுடைய பூங்கொம்புபோன்ற (வண்ணப்) பெண்கள், செவந்த பொன்னுலாகிய ஆதனத்தில் எழுந்தருளச்செய்து, கஸ்துரி நுமியாந்து குங்குமக் குழம்பையப்பி வாசமூட்டிய நீரால், திருமஞ்சனஞ் செய்வித்தார்கள். என்று.

மாசு என்றது அத்துவாவிற்கு கட்டுண்ட ஞானத்தை மறைத்த ஆணவாதி குற்றங்கள் என்றும், அதனை யறுத்தல் என்றது தீக்ஷமுறைப்படி கலாசோதனியால் அக்குற்றங்களினின்றும் எடுத்தொழித்தல் என்றும், ஆனந்தவாரி நீராட்டல் என்றது வாதனைப்பற்றி யெழும்மலபோத நீக்கத்தில் அறிவானந்தத்து மூழ்கச்செய்தல் என்றும் கொள்க. (கடுச)

முரசொடு சங்க மேங்க முழுகிறுந் கே ராத்நி
யாசிய லறத்திற் கேற்ப வந்தனற் குரிய தானம்
வினாசெறி தளிர்க்கை யார வேண்டல வெறுப்பத் தந்து
தினாசெய் ரமுத மன்னாடிருமணக் கோலங் கொள்வான்.

(இ-ள்.) பேரிகையுடன் (வலம்புரிச்) சங்கம் முழங்கத் திருமஞ்சனமாடி மெல்லிய ஆடையுடுத்து, (தாம் திருவவதாரஞ்செய்த) கூத்திரியருல தருமத்திற்குப் பொருந்த, பிராமணர்கட்குரிய தானங்களாக (அவர்கள்) விரும்பும் பொருள்களை அவர்

வரும்படி, வாசமிக்க தளிர்போன்ற திருக்கரங்களால் நிரம்பத்தந்து, (பாற்) கடலிற் றேன்றிய தேவமிதர்போன்ற தடாதகைப்பிராட்டியார் திருமணக்கோலங் கொள் ளத்தொடங்கினர். எ-று. (௧௫௫)

செம்மலர்த் திருவும் வெள்ளைச் செழுமலர்த் திருவுந் தங்கள் கைம்மலர்த் தவப்பே ரின்று காட்டுவார போல நங்கை யம்மல ரனிசச மஞ்ச டடியிறமொ பஞ்ச தீட்டி மைம்மலர்க் குழைமேல் வாசக காசறை முய்யப் பெய்து.

(இ-ள்.) செந்தாமரைப்பூவில் வாசஞ்ஞெய்யும் இலக குமியும், செழிய வெண் டாமரைமலரில் வாசஞ்செய்யுஞ் சரசுவதியும், சங்கர கைத்தாமரைகள் செய்த தவப் பலனை இப்பொழுது (அலங்கரித்தலால்) கட்டுவா போல, தடாதகைப்பிராட்டியா ரது அழகிய அனிச்சமலர்களை மிதிக் கூஞ்சம் (மெல்லிய) திருவடியில், செம்பஞ்சுக் குழம்பு தீட்டி, மேகம்போன்ற மலாணித்த (கரிய, கூந்தலின்பெரிய) வாசனைமிகுந்த மயிர்ச்சாந்தை வழிய அப்பி. எ-று (௧௫௬)

கொங்கையின் முகட்டிற் சிறந்த நுழிபணி ரொதொய்த தட்டிப் பங்கய மலர்மே லன்னம் பவனரொடு வாயவிட டாப்பாத தங்கிய வென்ன வொ டாப்பா நுழிபணி ரொதொ ய்ழங்குதிர்ப் பாத சாலங் கொங்கையொடுபப் பெய்து.

(இ-ள்.) திருத்தனப்பள்ளி ஐசசியிற் சந்தனத்தைப் பணிநீரிற் கலந்து திமி ர்ந்து, தாமரைப் புட்பத்தினிந்து அன னங்களை (தமது) பவளம்போன்ற செவந்த வாயைத்திறந்து ஒலிக்கத்தவகி யிருத்தல்போலப் பொருந்துமபடி சிலம்புக ளொலிக்க வும், செந்நிறம்பொருந்திய அழிய கிணைத்தையுடைய பாதசாலமும் கிண்கிணியுஞ் சததிக்கவும் திருவடிகளின்பேரிற் சூட்டி. எ-று.

பாதராவம் என்பது பரியகம். இஃதனை.

“பொன்னிசும் பொகிசு பன்னிற மணிவடம் பின்னிய டொடரிற் பெருவிரள் மோதிரத் தன்னொடு தொடக்கித் தமனியச் சிலம்பின் புறவாய்ச் சூழ்ந்து புணரவைப் பதுவே” —என்னுஞ் சூத்திரத்தானறிக.

எண்ணிரண் டிரட்டி கொத்த விரிசிகை யிருபத் தொன்றிற் பண்ணிய கலாப மீரோற் பருமநா விரண்டிற் செப்த லண்ணமே கலையி ரண்டிற் காஞ்சியில் வகையோ னாநதம் புண்ணியக் கொடியவன் டார்ப்பப் பூத்தபோற் புலம்பப் பூட்டி.

(இ-ள்.) முப்பத்திரண்டு கோவைகளாகக் கோத்த விரிசிகையும், இருபத் தொரு கோவைகளாகச்செய்த கலாபமும், பதினான்கு கோவைகளாகக் கோத்த பரு மமும், எட்டுக் கோவைகளாகக் கோத்த மேகலையும், இரண்டு கோவைகளாகக் கோ த்த காஞ்சியும் (ஆகிய) இவ்வகைப்பட்ட ஐந் தாபரணங்களையும், வண்டிக ளொலிக் கப் புண்ணியக்கொடியொன்றுபூத்திருத்தல்போல, இடையில் ஒலிக்கப்பூட்டி. எ-று.

விரிசிகை முதலிய ஐந்தணிகளின் கோவைத் தொகையு,

“எண்கோவை மேகலை காஞ்சி யிருகோவை பண்கொள் கலாபமிரு பத்தொன்று —கண்கொள் பருமம் பதினான்கு முப்பத் திரண்டு

விரிசிகை யென்றுணரற் பாற்று” —என்னும் வெண்பாவிலும் மாறு (௧௫௭)

பொன்மணி வண்டு வீழ்ந்த கார்தன்ம போது போல
மின்மணி யாழி கோத்து மெல்வீரற் செங்கைக் கேற்ப
வண்மணி வைர யாப்புக் கடகமுந் தொடியும் வானத்
தென்மணிக் கரங்கள் கூப்ப விருதந் தோளி லேற்றி.

(இ-ள்.) பொன்னிறமும் நீலநிறமும் பொருந்திய வண்டிகள் மொய்த்த, அழகிய கார்தன்மலரின் இதழ்கள்போல, மெல்லிய விரல்களில் விளங்கும் நீலரத்தின மிழைத்த பொன்மோதிரத்தையிட்டு, செவந்த கைகளுகருப பொருந்த வலிய வைர ரத்தினத்தாற்செய்த தலைப்பூட்டுள்ள கடகங்களையுந் தொடியையும் பணைத்த இரண்டு திருத்தோள்களில், ஆகாயத்திலுலாவஞ் சூரியன் (தனது) கிரணங்களாகிய கைகளைக் குவித்து வணங்க அணிந்து. எ-று.

சூரியன் வணங்குவது கடகம் தொடி இவற்றின் ஒளிகளுக்குத் தனது ஒளி மழுங்கினான் எனது தோன்றக் கூறியது. (௧௮௬)

மரகத மாலை யம்பொன மாலைவித துரும மாலை
நிராபட வான் விலலி நிழலபட வாரத தாமம
விராபடு களபசு சேறு மெழுகிய புளகக கொங்கை
வரைபடு மருவி யனறி வனபுரீர நுடையு மாண.

(இ-ள்.) வாசனை பொருந்திய கலவைகருமபு பூசிய புளகமரும்பிய திருத் தனத்தில், மரகதமாலையும் அழகிய பொனமாலையும் பவளமாலையும் இத்திரதனுசைபு போல ஒளிவீச வரிசைவரிசையாகவும், முத்தமாலையானது மலையினின்றுழியும் அரு வியை (ஒத்திருத்தலும்) அல்லாது, அழகிய வெள்ளத்தில் எழுந்த நீரூறாயையும் ஒத் திருக்கவும். எ-று. (௧௯௦)

உருவமுத் துடுவா யமமுத துடுததபல காசு தோளாய
மருவவக காசு சூழ்ந்த மாமணி கதிராய்க கங்குல
வெருவவிட டிமைக்கு மார மேருவின புறநஞ்சுந் தாடுந்
துருவசக் கரமபோற கொங்கை துயல்வர விளங்கசு சூட்டி.

(இ-ள்.) தோற்றத்தையுடைய முத்துக்கள நக்ததிரங்களாகவும், அம்முத்து களைச் சூழ்ந்த பலவகை இரத்தினங்கள் கோள்களாகவும் பொருந்தவும், அவ்விரத்தி னங்கள் சூழ்ந்த பெரிய நடுநாயகமணி சூரியனாகவும், (இவ்வாறு கைபுனைந்த) இருள ள்ளியோட வெளிவிளங்கும் பதக்கமானது மேருவின புறத்தைச் சூழ்ந்து செல்லும் துருவசக்கரத்தைப்போலத் திருத்ததைதினபேரில் தொங்கியசைய (இரத்தின மாலைய ளாகிய) அணிகள் விளங்க அணிந்து. எ-று.

தேவியார்ப்புணட ஆபரணங்களில், துருவசக்கரம் ஆரமென்றும், அத்துருவ சக்கரத்துளமைந்த நக்ததிரங்கள் முத்தென்றும், சந்திரனமுதலிய கோள்கள் வைர முதலிய இரத்தினங்களென்றும், சூரியன் அவ்விரத்தினங்களின் நடுவில்வாய்ந்த மா ணிக்கமென்றுங் கற்பித்தனா.

இச்செய்யுள் உவமவருவகவணி. (௧௯௧)

கொடிக்கய வினமாய் நின்ற கோட்கரு வேறும விறுந்
தொழிக்கலை மதியுந் தங்கோன் நெல்லுல விளக்காய்த் தோன்றும்
பிடித்திரு காதி நுட மந்தணம் பேசு மாபோல்
வழிக்குழை மகரத் தோடு பரிதிவான் மழுங்கச் சேர்த்து.

(இ-ள்.) துவசத்தில் வரைந்த கயலுக்கு இனமாகின்ற வலிய ஆண்மகரமும், (காளுக்குநான்) அதிகரிக்கும் கலையுடைய வட்டமாகிய சந்திரனும், தமது தலைவனாகிய மலயத்துவசபாண்டியனது தொன்றுதொட்டுள்ள மரபினுக்கு ஓர் தீபமாக அவதரித்த தடாதகைப்பிராட்டியாரது இரண்டு திருச்செவியின்கண்ணும் (வந்து தம்முட்கலந்து) இரகசியம் பேசும்வகைபோல நீட்சியமைந்த மகரகுண்டலம் பூட்டிய தோட்டினை, சூரியனது ஒளி முழுங்கும்படி அணிந்து. ஏ-று.

கருவை மகரகுண்டலமாகவும், மதியைத் தோடாகவுங் கொள்க.

பாண்டியர் மரபிற்குரிய கொடியாகிய கயலும், அம்மரபின் முதல்வனாகிய சந்திரனும் கலந்து இரகசியம்பேசுவதுபோலவிளங்க, மகரகுண்டலம்பூட்டிய தோடு அணிந்தனர் என்பது கருத்து. (௧௬௨)

மழைக்குமா மதிக்கு நாபபண் வானவிற கிடந்தா லொப்ப விழைக்குமா மணிசூழ் பட்ட மிலம்பக மிலங்கப் பெய்து தழைக்குமா முகிலை மைந்தன் றனையிடல் காட்டு மாபோற் குழைக்குநீர்த் தகர ஞாழற் கோதைமேற் கோதை யாத்து.

(இ-ள்.) மேகத்திற்கும் பூரணசந்திரனுக்கும் மத்தியில், இந்திரதனுசு விளங்கினற்போல, பெரிய இரத்தினங்களிழைத்த ஒளிகுழந்த பட்டத்தையும் இலம்பகத்தையும் (நெற்றியில்) விளங்கத் தரித்து, சூல்கொண்ட பெரிய மேகத்தை (அவரது) குமாரராகிய உக்கிரபாண்டியர் (பின்பு) தனையிடுதலை (முன்பே) காட்டுவதுபோல, பனிரீர்த் குழைத்த சாந்தையணிந்த கூந்தலின் புறத்துப் பூமாலையைச் சூட்டி. ஏ-று.

தலை=விலங்கு. மேகம் கூந்தலாகவும், பூமலை தனையாகவும் உவமிக்கப் பட்டன. (௧௬௩)

கற்பகங் கொடுத்த விரதக் காமரு கலன்க னெல்லாம் பொற்பமெய்ப் படுத்து முக்கட் புனிதனுக் கிறி லாத வற்புத மகிழ்ச்சி தோன்ற வழகுசெய் தமையர் தோன்றச் சொற்கலை யாளும் பூவின் கிழத்திபுர தொழுது நோக்கி.

(இ-ள்.) கற்பகவிருக்ஷமானது கொடுத்த இந்த விருப்பந்தரும் ஆபரணங்களையெல்லாம் அழகுபெறத் திருமேனியிலுள்ள உற்புகளின் பூட்டி, மூன்று திருக்கண்களையுடைய பரிசுத்தராகிய சிவபெருமானுக்கு அழிவில்லாத இன்பமானது ஜனிக்கும்படி (பிராட்டியானா) அவங்காரஞ்செய்து (திருமணஞ் செய்தற்குரிய முகூர்த்த) காலம்வர, புகழ்மைந்த சரஸ்வதியும், இலக்குமியும் பணிந்து (தமது அவங்காரத்தைப்) பார்த்து. ஏ-று. (௧௬௪)

சுந்தர வல்லி தன்னைச் சோபன மென்று வாழ்த்தி வந்திரு கையுந் தங்கண் மாந்தனிராக் கைக ணீட்டக் கொந்தவிழ் கோதை மாது மறமெலாந் குடிகொண் டேறு மந்தனிரச் செங்கை பற்று வெழுந்தனண் மறைக ளார்ப்ப.

(இ-ள்.) சுந்தரவல்லியாகிய தடாதகைப்பிராட்டியானா சோபனம் என்று மங்கலவாழ்த்துக்கூறி, இருபக்கவிலும் வந்துதங்களது மாந்தனிர்போன்ற (மெல்லிய) இருகரங்களையும் நீட்ட, பூங்கொத்தலாந்த அளகபாரத்தையுடைய தடாதகைப்பிராட்டியும், முப்பத்திரண்டிருமங்கலந் குடிகொண்டு வளரும் அழகிய தனிர்போலச் செந்தமிழ் பொருந்திய திருக்கரங்களாற் பிடித்து, வேதங்கள் கோஷிக்க (அங்கிருந்து) வழுந்தினனர். ஏ-று. (௧௬௫)

கலிநுத்தம்.

அறைந்தன தூரிய மார்த்தன சங்க
நிறைந்தன வானவர் நீண்மலர் மாரி
யெய்தின சாமரை யேந்திழை யூர்வாய்ச்
சிறந்தன மங்கல வாழ்த்தெழு செல்வம்.

(இ-ள்.) மங்கலவாத்தியங்கள் (ஒரு பக்கலில்) ஒலித்தன. சங்கம் (ஒரு பக்கலில்) ஒலித்தன. தேவர்கள் (சொரியும்) மணமிக்க புஷ்பமாரி எங்கும் நிறைந்தன. கவரிடர் (எங்கும்) வீசப்பட்டன. மங்கலவாழ்த்தாயெழுந்த பொலிவு மாதர்களது வாயினின்று (ஒரு பக்கலில்) சிறந்து விளங்கின. எ-று.

இழை = ஆபரணம். இழைக்கப்பட்டது என்னுங் காரணக்குறியது. இழை யார் - ஆபரணம் பூண்டவர். மகளிர் என்க. (ககக)

அறிந்துள்ள சுந்தரி யமபொ னடைப்பை
யெடுதனை வாடி நிலைநாத்தமை யேந்திப்
பிடித்தனன் விடுதனை பிடித்தனன் பொற்கோ
லுடுத்த நெருக்கை யொதுக்கி நடத்தார்.

(இ-ள்.) சுந்தரியானவள் (ஒருபக்கலில்) வந்து அழகிய பொன்னாலாகிய அடைப்பையை எடுத்துவரவும், திலோத்தமையானவள் கண்ணடியைப் பிடித்து (ஒரு பக்கலில்) ஏந்திவரவும், வீரல நாயகி பொற்கட்டமைந்த பிரமபைத் தாங்கிச் சூழ்ந்த நெருக்கத்தை யொதுக்கி (ஒருபக்கலில்) நடக்கவும். எ-று.

சுந்தரி - இரத்திராணி.

(கக௭)

கட்டியிற் கொதைப் பிரமபை களாஞ்சியை
தொட்டன ஊர்வசி தூமணியால்
வட்ட மறைத்தனன் வன்ன மணிக்கா
சீட்டிழை கொட்டி மேனகை கொண்டாள்.

(இ-ள்.) முறுக்கவிழ்த்த மலர்மலைதரித்த அரம்பையானவள் களாஞ்சியை (ஒருபக்கலில்) தாங்கிவரவும், ஊர்வசியானவள் ப்ரிகத்தமாகிய இரத்தினங்களிழைத்த ஆலவட்டத்தை ஒருபக்கலில் வீசிவரவும், மேனகையென்பவள் நிறம்பொருந்திய இரத்தினங்களை (வரிசையாக) வைத்துப்படுத்த பூந்தட்டை (ஒருபக்கலில்) ஏந்திவரவும். எ-று.

இச்செய்யுளிற் கூறிய அரம்பை - ஊர்வசி - மேனகை என்பவர்களும் முன் செய்யுளிற் கூறிய திலோத்தமை என்பவளும் தேவதாசிகள். இவர்கள் திருப்பாற் கடல்கடைகளையில்தோன்றித் திருமாலினால் தேவேந்திரனுக்குக் கொடுக்கப்பட்டவர்கள். இவர்களைத் தொகையால் அறுபதினாயிரம்பேர் என்பர் இதுவேயன்றி ஊர்ப்பசி என்பதற்குப் பிரமன ஹோதையிற் றேனறினவள் எனப் பொருள் கூறுவாரு முளர்.

கோடிகம் = பூந்தட்டு.

(கக௮)

கோடிக னெனக்குளிர் போதொடு சிந்தும்
வடிபணி நீரினர் விசுபொன் வண்ணப்
பொடியின னோங்கிய பூமபுகை தீபத்
தொடியணி கையினர் தோகையர் சூழ்ந்தார்.

(இ-ள்.) கோடிகன்பேரலக் குளிர்த்த மலருடன் சிந்தும் வடித்த பணிநீரைத் தாங்கினவர்களும், சிந்துகின்ற பொன்னிறம் பொருந்திய சுண்ணப்பொடியை எக்தி

னவர்களும், வாசந்தங்கிய புகையையும் தீபத்தையுந் தாங்கின வளையல்தரித்த கையை யுடையவர்களாகிய மாதர்கள் (ஒருபக்கவில்) குழுவும். எ-று. (௧௯௧)

தோடவி தோதியா சோபன கீதம்
பாடவி ரைப்பனி நீரோடு சாந்த
மேடவிழ் மென்மல ரிட்ட படத்திற
பாடக மெல்லடி பையப்பா பாயா

(இ-ள்.) இதழ்கள்விசசித்த (மலாமலையணிந்த) கூந்தலையுடைய மாதர்கள் சோபனப்பாட்டுகள் பாடவும், வாசந்தங்கிய பனிநீருடன் கலந்த சந்தனக்குழம்பை (தெளித்து) இதழ்விரிந்த மெல்லிய மலர்கள் பரப்பிய நடைப்பாவ டையின்பேரில், பாடகத்தை யணிந்த மெல்லிய திருவடிகளை மெல்லவைத் தொதுங்கி. எ-று.

நடைப்பாவடையாகப் பரப்பிய மலார்களுக்கஞ்சித் திருவடியை மெல்லப் பெயர்த்து நடந்தனர் என்பார், “எடவிழ் மென்மலரிட்ட படத்திற் பாடகமெல்லடி யைப் பையவையா” என்றார். (௧௯௨)

செம்மல ராளொடு நாமக டேவி
கைம்மலர் பற்றின கலவியொ டாக்க
மிம்மையி லேபெறு வாககிது போதென்
* நம்மணி நூபுர மார்ப்ப நடந்தாள்.

(இ-ள்.) செந்தாமரை மலரில் வீற்றிருக்குந் திருமகளுடன், நாமகளாகிய கலைகளது தாமரைமலர்போன்ற திருக்கரங்களை தடாதகைப் பிராட்டியார் தமது திருக்கரங்களாற் பற்றுதலால், கல்விப்பொருளுடன் செல்வப்பொருளையும் (ஒருங் கே) இப்பிறவியிலே பெற நினைப்போர்க்கு, (அவற்றையடைய) இதுதான் சமய மென்று, அழகிய இரத்தினங்கள் பதித்த சிலம்புகளோலிக்க நடந்து. எ-று. (௧௯௩)

ஒல்கினன் மெல்ல வொதுங்கின ளன்பு
பிலகி யிருந்த பிரானரு கெய்தி
மெல்கி யெருத்த மிசைததலை தூக்கிப்
புல்கிய காஞ்சி புலம்ப விருந்தாள்.

(இ-ள்.) துவண்டு மெல்ல வொதுங்கி, (தன்பேரில்) அன்புநிறைந்திருந்த சிவபெருமான் பக்கவில் அடைந்து மென்மைக்குணநிரம்பி, பிடரியின்பேரில் (தமது) திருச்சிரம்பைத்து இடையிலணிந்த காஞ்சியென்னும் ஆபரணம் ஒலிககும்படி (தடாத கைப் பிராட்டியார்) இருந்தருளினார். எ-று.

அரசியல் நடத்துந்தன்மையொழிந்து இவ்வாழ்க்கைக்குரிய பெண்டன்மை யடைந்தமையின் “மெல்கி” என்றார். புலம்ப விருந்தாளெனது இருந்தருளும் போதுங் காஞ்சி ஒலிக்குமாதலின் என்க. (௧௯௪)

அறுகீர்க்கழ்நெடியடியாசியவிருத்தம்.

அற்பக விமைக்குஞ் செம்பொ னரதன பீடத்தும்பர்ப்
பொற்பக லாத காட்சிப் புனிதனே டிருந்த நங்கை
யெற்பகல் வலங்கொண் டேகு மெரிகதிர் வராயி னுச்சி
கற்பக மருங்கிற் பூத்த காமரு வல்லி யொத்தாள்.

(இ-ள்.) இருன்கெடப் பிரகாசிக்குஞ் செம்பொன்னுலாகிய இரத்தின மிழைத்தபீடத்தின்மேல், பொலிவு நீங்காத தோற்றத்தையுடைய சிவபெருமானுடன் வீற்றிருந்தருளிய தடாதகைப்பிராட்டியார், சூரியன் பிரதீகணஞ்செய்து செல்லும்

பிரகாரிசெய்த கிரணத்தையுடைய மகமேருவின் உச்சியின் கற்பகவீருக்கத்தின் பக் கத்திற் பூத்துப்படர்ந்த விருப்பந்தருள் காமவல்லிக்கொடியைப் போன்றிருந்தனர்.

பொற்பீடம் மகமேருவாகவும், சிவபெருமான் கற்பகவீருக்கத்திலும்; தடாதகைப்பிராட்டியார் காமவல்லியாகவுங் கொண்டெட்டி ஒப்புமைக் கூட்டவணியாகக் கொள்ச. (கஎக)

பண்ணுமின் னிசையு நீருந தண்மையும் பாலுமபாலி னண்ணுமின் சுவையும் பூவு நூறறமு மணியு மங்கேழ வண்ணமும் வேறு வேறு வடிவுகொண் டிருந்தா லொத்த தண்ணலு முலக மீன்ற வமமைபு மிருந்த தமமா.

(இ-ள்.) சிவபெருமானும் உலகமாதாவாகிய தடாதகைப்பிராட்டியாரும் (வேவ்வேறுகநெருங்கி) இருந்த திருக்காட்சியானது, பண்ணும் அப்பண்ணுடன் அபேதமாகின்ற இனிய இசையும், சலமும் அச்சலத்துடன் பொருந்திய தட்பமும், பாலும் அப்பாலுடன் கலந்துள்ளசுவையும், மலரும் அம்மலரிற்பிரியாதுள்ள வாசனையும், மாணிக்கமும் அம்மாணிக்கத்திற்பொருந்திய அழகிய நிறமும், வேவ்வேறுவடிவங்கொண்டு வீற்றிருந்த தோற்றத்தை யொத்திருந்தது. எ-று.

பண் - நீர் - பால் - பூ மணி என்பன சிவபெருமானையும், இசை - தட்பம் - சுவை - மணம் - நிறம் என்பன தடாதகைப் பிராட்டியானையும் உணர்த்தின. இவை முறையே பிரிக்கப்படாதபொருள்கள். இவற்றைப்பிரிந்துநின்று வேறுவடிவுகொண்டிருந்தாற்போல உவமித்தார். இவ்வுவமம் இறைவரும் இறைவியும் ஒரு காரணம் பற்றிப் பிரிந்திருப்பினும் தம்முட் பிரிந்திலனென்பதை யுணர்த்தியது. (கஎச)

விண்ணுளார திசையி னுள்ளார் வேறுளார பிலத்தி னுள்ளார் மண்ணுளார் பிறரும வேள்வி மண்டபத் தடங்கி யென்றும் பண்ணுளா ரோசை போலப் பரந்தெங்கு நிறைந்த மூன்று கண்ணுளா ரடியி னீழல கலந்துளார் தமமை யொத்தார்.

(இ-ள்.) தேவலோகத்தி லுள்ளவாகளும், அஷ்டதிக்குகளி லுள்ளவர்களும் (இவையொழிந்த) ஏனைஇடங்களி லுள்ளவர்களும், பாதலலோகத்தி லுள்ளவர்களும், பூலோகத்தி லுள்ளவர்களும், மற்றவர்களும், திருமண மகோற்சவ மண்டபத்தில் (தம் முட்பேதமின்றி ஒன்றாக) அடங்கி, பண்ணில் எப்பொழுதும் (பிரியாமல்) நிறைந்த ஓசைபோலப் பரவி, எங்கும் நிறைந்த மூன்றுகண்களையுடைய சிவபெருமானது திரு வடிநீழலில் (தம்மிற் பேதமின்றி) கலந்த அடியவரைப்போன்றிருந்தார்கள். எ-று.

தேவர் மானவர் நாகர் முதலானார் ஆண்டு ஒன்றுகூடிப் பேதமற்று இருந்தது சிவபெருமானது திருவடியடைந்த முத்தான்மாக்கள் பேதமின்றி விளங்குதல் போலு மிருந்தது என்பது கருத்து. (கஎஞ)

ஆயபோ தாழி யங்கை யண்ணல்பொற் கரக ரீராற் சேயவான் சோதி யாடற் சேவடி விளக்கிச் சாந்தந் தூயபோ தவிழ்ச் சாத்திக் தூபமுஞ் சுடருந் கோட்டி நேயமோ டருச்சித் தைய னிறையருள் பெற்று நின்றான்.

(இ-ள்.) இப்படியிருக்குஞ்சமயத்தில், (சுதரிசனமென்னுஞ்சக்ராயுதத்தை அழகிய கையிற்றுகிய திருமால், பொன்னாற்செய்த கரத்தில் உள்ள ரீரிவை, செவ்நீர்த் தோயி யுள்ளபிழம்பாயிய சிவபெருமானது திருக்கடம் பயிலுஞ் சேவடி விளக்கி, சந்தனத்தையுந் குற்றமற்ற மணியும் மணம் விசச் சாத்தி, தடாதகை

யுத் திப்தையு (விதிப்படி) சுற்றி, அன்புடன் அருச்சுணபண்ணி, சிவபெருமானது நினைந்த திருவருளையடைந்து நின்றனர். எ-று. (கஎச)

விண்டலத் தவரு ளாதி வேதியன் பாத தீராத
முண்டகத் தவனு மாலு முனிவரும் புரந்த ராதி
யண்டரு நரதி தேவு மடுகணத் தவரு மேனைத்
தொண்டரும் புறம்பு முள்ளு நனைததனா சுத்தி செய்தாரா.

(இ-ள்.) (வைஞந்தம் சததியலோகம்) முதலிய விண்ணுலகத்தி லுள்ளவர்க ளுள் முதற்பட்ட பிராமணனாகி சிவபெருமானது திருவடியை விளக்கிய (பாத) தீர் த்தத்தினால், தாமமாமலரில வாசஞ்செய்யும் பிரமதேவரும், திருமாலும், முனிவர்க ளும், இந்திரன் முதலாகிய தேவர்களும், திருநரதிதேவரும், சிவகணத்தவர்களும், மற்றை அடியார்களும், தமது புறம்பும உள்ளும் நனைத்து (தம்மை) பரிசுத்தஞ் செய் தார்கள். எ-று.

“புறம்பும் உள்ளும் நனைததனா” என்றது, மேலோரது திருவடிகளையபி டேசித்த பாதோதகத்தை வீணிற்போகலாகா தாதலின், இறைவர் திருவடிகளை “விண்டி மூர்த்தி விளக்கிய சலமாகிய பாததீராதததை, ஆங்கிருந்த தேவர் முனிவர்முத லானார் சிரமேற் புரோகித்துக் கொண்டதுடன் உட்கொண்டுபருகினர் எனக் கொள்க.*

அடுகணத்தவா எனபதற்கு (அநநநிநாயனா) அடுத்த சிவகணத்தவர் என்றும், பொருள்கூறப் பொருநதும். (கஎஎ)

அத்தலை நின்ற மாடோ ளாதிசெங் கரதது நங்கை
கைத்தலங் கமலப் போது பூகத்தேர கார்த ளொப்ப
வைத்தரு மனுவா யோதிக கரகீர மாரி பெய்தான்
றொத்தலர் கண்ணி விண்ணோ தொழுதுபு மாரி பெய்தார்.

(இ-ள்.) அவ்விடத்திலிருந்த விஷ்ணுமூர்த்தியானவர் ஆகி மூர்த்தியாகிய சிவபெருமானது செவந்திருக்கரத்தில், தாமமாமலரிலே மலர்ந்த ஒருகார்தண் மல னைப்போல, தடாதகைப்பிராட்டியாரது திருக்கரங்களைவைத்து, தமது திருவாயால் ஆரியமந்திரமொழி, கரகத்திலுள்ளீரணா (தானா) வார்த்தாரா. பூங்கொத்தலர்ந்த மாலை யையணிந்த தேவர்கள் பணிநது புஷ்பமாரி வருஷித்தார்கள். எ-று.

தாத்தற் கடவுளாகிய திருமால் தேவருள் ஈத்திரியராகவின் ஈத்திரிய வே டம்பூண்ட சுந்தோசரது திருக்கரத்திற் பிராட்டியானாத தததஞ்செய்தனர் என்பது. இனம்பற்றிப் பிரமாவை வையியொன்றும், இந்திரனைச் சூத்திரனைன்றுங் கொள்க.

ஆடினா ரரம்பை மாதா விஞ்சைய ரமுத கீதம
பாடினா ரரவென் றாததுப் பரவினா முனிவா வானோர்
முடினா புளகப் பெர்வை கணத்தவா முடிமேற் செங்கை
சூடினா பலரு மன்றற் றெடுகட லின்பத் தாழ்ந்தாரா.

(இ-ள்.) அரம்பாஸ்திரீகள் (ஒருபக்கலில்) இருத்தஞ்செய்தார்கள். வித்தி லுத்தார்தன் அமுதம்போன்ற இசைப்பாடலை (ஒருபக்கலில்) பாடினார்கள். முனிவர் கள் ஹாஹாவென்று கோஷித்துத் தோத்திரஞ்செய்தார்கள். தேவர்கள்புளகமாகிய பெர்வையிற் பொதிந்தார்கள். சிவகணத்தவர்கள் (தமது) முடியின்பேரிற் செவந்த கைக்கோக்கப்பி அஞ்சலிசெய்தார்கள். (இவையென்றித் தேவர் மானவர்முதலிய) பல ரும், திருமுணமதோற்சுவமாகிய சந்தோஷ சாகரத்தில் அமிழ்ந்தார்கள் எ-று.

தொடேடல் - சகரரால் தோண்டப்பட்ட கடல் என்பது.

கடல் சகரரால் தோண்டப்பட்ட தாவது.

முற்காலத்தில் அயோத்திரகையாரசுபுரிந்த சகரனென்பவன் விடுத்த அக்ஷ-
--புரவியை இந்திரன் கண்டு மனம்பொறுதவனாகி வஞ்சனையாற் பிடித்துப் புர-
தலத்திற் கடுத்தவம் புரிந்திருக்கும் கபிலமுனிவர் பக்கலிற் கட்டிப்போயினன். அவ்-
வரசன் புதல்வராகிய சகரான் அறுபதினாயிரவருந் தந்தை கட்டளைப்படி அக்குதினா-
யை உலகமுழுவதும் தேடிச் காணாது, பூமியைத் தோண்டிப் பாதலத்தை யடைந்து
அங்கு அருந்தவம்புரியும் கபிலமுனிவர் பக்கலிவருக்கக்கண்டு, இம்முனிவனே குதி-
னையைக் கொணர்ந்தவனென்று வைதனர்; அதனால், முனிவர் கோபித்து விழித்துப்
பார்க்க, சகரான் அறுபதினாயிரவருஞ் சாம்பராயினர். இது கேள்வியுற்ற சகரன்
வருந்தித் தன் பெளத்திரனாகிய அம்சமான் என்பவனாற் புரவியை வருவித்து யாகத்-
தைப் பூர்த்திசெய்தனன். அவாகன் பரம்பனாயிற் றேன்றிய பகேரதன் பெருந்தவஞ்
செய்து, ஆகாயகங்கையை வருவித்து இறந்துகிடந்த தன்மூதாதைகளாகிய சகரானது
உடலெரிந்த சாம்பலை நனைத்து அவர்களை நற்கதியடையச்செய்தனன் என்பது. இங்-
வாறு கடல்சகரர் தோண்டிய காரணத்தாற் சாகரம் எனவு மொருபெயர் ஁ய்தியது
என்பதாம். இதனை,

கூம்புராணம் - இராமனவதரித்த வததியாயம்.

“மீட்டெவ் வென்வியில் விடுத்த வாம்பரி

பூட்டுவி வந்திரன் புணர்பபின் வெளவுரு

வாட்டமில் கபிலமா முனிவன் வான்றவ

மீட்டுறு சாலையி னெளித்திட் டேகினான்.

தன்னரும் பெரும்புகழ்ச் சகரர் வாம்பரி

யென்னரும் பெரும்புவி யெங்கும் காண்கிலார்

பன்னீர் வேலையைத் தொட்டுப் பாதலத்

துள்ளுறை கபிலன்மாட் டிறைதல் கண்டனர்.

தென்னிதிற் காண்டலுஞ் சினவு மைந்தனைத்

தன்னரு முனிமொழி சாம்ப ராக்கலும்

வள்ளறன் மைந்தனை வரவு காண்கலா

துள்ளநொந் தஞ்சுமான் செல்கென் றோதலும்”-என்பதனா னறிக.

புத்தனா ஁ற்றித கல்லும் போதென மிலைந்த வேத
வித்தனா ரடிக்கீழ் விழ விண்ணவர் முனிவ ரோனோர்
சுத்தநா வாசி கூறக் குங்குமத் தோயந தோயநத
முத்தவா லரிசி வீசி மூழ்கினார் போக வெள்ளம்.

(இ-ள்.) சாக்கியநாயனார் எறிந்த கல்லையும் மலராகத் தரித்தருளிய வேத
காரண ராகிய சிவபெருமானாறு திருவடியின்கீழ் விழ, தேவர்களும் முனிவர்களும்
(அவரொழிந்த) மற்றையோரும் (தமது) பரிசுத்தமாகிய நாலினால் ஆசீர்வசனங் கூற,
குங்குமவீரிற் கலந்த முத்தம்போன்ற வெள்ளிய அரிசியை வீசி, இன்பப்பெருக்கில்
மூழ்கினார்கள். எ-று.

புத்தனார் கல்லெறிந்ததாவது.

இவர் சங்கமங்கை யென்னும் பதியில் வேளாளகுலத்திற் றேன்றி, சர்வா-
ன்மாக்களிடத்தும் அன்புடையவராய், பிறவியை யொழிக்கக் கருதி, காஞ்சிநகரத்

தைச்சேர்ந்து ஞானசால்திரங்களை விசாரிப்பவராய்ப் பவுத்தமதப் பிரவேசஞ்செய்து அந்தச் சமயநூல்களையும் புறச்சமயநூல்களையும் விசாரித்து, அவை யுண்மைப்பொரு ளுடையன வல்லவென் றுணர்ந்து, சிவபெருமானது திருவருளுங் கைகூட, சைவசம யமே உண்மைப்பொருளென் றுணர்ந்து, எந்தநிலையிலிருந்து எவ்வேடங் கொண்டா ளும், சிவபக்தி மாறாதிருப்பதே சாலுமென்று, தான் கொண்ட பவுத்தவேட மாறாது, சிவலிங்கத்தைத் தரிசனஞ்செய்து போசனஞ்செய்யவேண்டுமென்னும் நியதி யுட் கொண்டு, வெள்ளிடைவியி லிருக்கும் ஒரு சிவலிங்கத்தைக் கண்டு மகிழ்ச்சியின் மிகுதியால் செய்வது இதுவெனத் தெரியாது, அங்கிருக்கக் கண்ட ஒரு செங்கல்லை யெடுத்து அச் சிவலிங்கமூர்த்தத்தின்பேரி லெறிந்தனர். பரமசிவம் அதற்கு மகிழ்வுற் றிருந்தார். இவர் மறுநாள்முதல் தான் செய்தது ஞாபகத்திற்கு வர, நாம் இவ்வாறு செய்தது சிவகடாக்ஷமே யாதலால், இதுவே தொண்டாகச்செய்யவேண்டு மென்று, நாடோறும் அன்புடன் இவ்வாறு கல்லெறிதலாகிய பூசையைச் செய்துவருவார். ஒரு நாள் மறந்து போசனஞ் செய்ய உட்காருகையில், கல்லெறிய மறந்த விஷயத்தை ஞா பகங்கொண்டு, உடனே யெழுந்து அதி வினாவாக ஓடிவருகையில், சிவபெருமான் கிருபாகூர்ந்து இடபாருடராய்க் காட்சியளித்து சிவலோக மருளினர். என்பதாம். இதனை,

திருத்தொண்டர் புராணம்.

“நாடோறுஞ் சிவலிங்கங் கண்டுண்ணு மதநயந்து
மாடோர்வெள் ளிடைமன்னுஞ் சிவலிங்கங் கண்மென
நீடோடு களியுவகை நிலைமைவரச் செயலறியார்
பாடோர்கற் கண்டதனைப் பதைப்போடு மெடுத்தெறிந்தார்.

அகநிறைந்த பேருவகை யடங்காத வாதரவான்
மகவுமகிழ்ந் துவப்பார்கன் வன்மைபுரி செயலினால்
இகழ்வனவே செய்தாலு மிளம்புதல்வர்க் கின்பமே
நிகழுமது போலதற்கு நீள்சடையோர் தாமகிழ்வார்.

அங்கொருநா ளருளாலே யயர்ந்துண்ணப் புகுகின்றார்
எங்கள்பிரான் றையெறியா தயர்த்தேன்யா னெனவெழுந்து
பொங்கியதோர் காதலுடன் மிகவினைந்து புறப்பட்டு
வெங்கரியி னுரிபுனைந்தார் திருமுன்பு மேவினார்.

கொண்டதொரு கல்லெடுத்துக் குறிகூடும் வகையெறிய
உண்டிவினை பொழிந்தஞ்சி யோடிவரும் வேட்கையொடுங்
கண்டருளுங் கண்ணுதலார் கருணைபொழி திருநோக்கார்

ரெண்டொதிர் நெடுவிசும்பிற் றுணைவியொடுந் தோன்றினார். — என வரும் திருவிருத்தங்களா னறிக. (௧௮௦)

அம்மையோ டப்ப நென்ன வலர்மணம் போல நீங்கார்
தம்மருள் விளையாட் டாலே யாற்றநாட் டமியர் போல
நம்மனோர் காணத் தோன்றி நன்மணம் புணர ஞால
மும்மையு முய்ந்த வென்னாத் தத்தமின் மொழிய லுற்றார்.

(இ-ள்.) (உயிர்கட்கெல்லாம் அறிவைப் பிறப்பிக்கும்) அம்மையும் அப்பரும் என்று சொல்லப்பட்ட பூவும் மணமும் போலப் பிரியாதவராகிய சுந்தரோசப்பெருமா ளும், தடாதகைப்பிராட்டியாருந் தமது திருவருள் விளையாட்டினாலே, நெடுங்காலம்

பிரித்தவர்போல ஊம்போலியர் தரிசிக்கப் புலப்பட்டு, இப்பொழுது திருமுனுக்கு செய்தருள, (இதனாலே) திரிலோகங்களும் பிழைத்தனவென்று தங்கன் தந்தனாக்ளை (அவ்வருள்) சொல்லித் துதித்தார்கள். எ-று.

“அம்மையோடப்பனுதி அலர்மணம்போல நீங்கார்” என்றதனாலுலகத்தார் அணுக்களுக்கிடான தனு கரண புலன போகங்களை முறைப்படிவிரித்துக்கட்டி, இப்பகரிக்கும்பொருட்டிச் சிவசத்தியாகி நிற்கலின் “அம்மை” என்றும், அம்முறைப்படி சத்தியின் வழியொடுக்கி அச்சத்தியையுந் தன்னின் வேறின்றிச் சத்திசிவமாகியும் தான் நிற்கலின் “அப்பன்” என்றும், பொருள் வேறுபாட்டன்றிச் சொல்லேறுபாட்டின்றாகலின் “அலர்மணம்போல்” என்றும், சொல் வேறுபாட்டன்றிப் பொருள் வேறுபாடு இன்றாகலின் “நீங்கார்” என்றும் கூறினர் என்க. (கஅக)

காமரு சுரபித் தீம்பால் கற்பகக் கனிரெய கன்ன
னாமரு சுவைய வினன நறுமது வருக்கஞ் செம்பொ
னுமணி வட்டத் தின்காற் பாசனத் தமையப் பெய்து
தேமரு கொன்றை யானைத் திருக்கைதொட்டருள்க வென்றார்.

(இ-ள்.) விருப்பஞ்செய்யுங் காமதேனுவினது மதுரம்பொருந்திய பாணம், கற்பகவிருகங்கொடுத்த வாழைக்கனியும், ரெய்யும், சர்க்கரையும் (கலந்த) நாவிற்கு உருசியைக்கொடுக்கும் இத்தகைய நறுமணங் கமழும் மதுவர்க்கத்தையும், செவந்த பொன்னாலாகிய இரத்தினங்கள் பதித்த வட்டவடிவமைந்த திண்ணிய காலமைந்த பாத்திரத்திலே பொருந்தப்பெய்து, தேன்றிறைந்த கொன்றைமாலையைத்தரித்த சுந்தரோசப் பெருமானைத் திருவமுது செய்தருளுகவென்று பிரார்த்தித்தார்கள். எ-று.

திருக்கை தொட்டருள்க வென்றது சைவபரி பாவை. நாமரு தேமரு என்பதனிறுதியில் உகரவீறு தொக்கது. பர்க்கம் = சேர்க்கை. இச்சொல் வர்க்கம் வருக்க மென வருந்தன்மையது (கஅஉ)

அங்கைவைத் தழுது செய்தாங் ககமகிழந் தட்ட மூர்த்தி
கொங்கவிழ் குழுதச் செவ்வாய் கோட்டிவான் முறுவல் பூத்தான்
புங்கவர் முனிவர் கற்பின் மகனிரும் போதின் மேய
மங்கைய ரிருவ ரோடு மங்கலம் பாட லுற்றார்.

(இ-ள்.) அட்டமூர்த்தியாகிய சோமசுந்தரக்கடவுள் திருக்கரத்தார் பரிசித்துத் திருவமுது செய்தருளினாயோல மனங்களித்து, வாசனையோடலர்ந்த ஆம்பல் போன்ற செவந்த வாயைக்குவித்து ஒள்ளிய புன்னகை செய்தருளினார். தவத்தாலுயர்ந்தவராகிய சத்த விருடிகளின் பத்தினிமாராகிய கற்புடைய மாதரும் (செந்தாமரை-வெண்டாமரை) மலர்களில் வாசஞ்செய்யும் (திருமகள் - கலைமகள் என்னும்) இருவரும், மங்கலவாழ்த்துப்பாடத்தொடங்கினார்கள். எ-று.

போது-மலா. சிறப்புநோக்கித் தாமரையெனக் கொள்ளப்பட்டது. இதனை, “பூவினுக் கருங்கலம் பொங்கு தாமரை” என்னுந் திருஞானசம்பந்தமூர்த்திகவாயிகள் திருவாக்கானும், “பூவிந் சிறந்தது பொறிவாழ் பூவே” என்னும் ஆன்றோர் கூற்றானு மறிச. (கஅ௩)

மாக்கடி முனைய வாணன் மைந்தரோடொருங்கு வைகி
வாணன்-மலர் வாரத் துடிவையா னுறுகெய்யுர்த்தி
வாக்கிட வார மாந்தி வலஞ்சூழித் தகடு விரிந்தி
தேக்கி மொலியி னூர்த்து நிமிர்ந்தது தெய்வச் செந்தி

(இ-ள்.) (மலர்களிறிற்) சிறந்த வாசனைபொருந்திய தாமனாயில்வசிக்கும் பிரம தேவர் (தமது) புத்திரர்களான (சனகர் முதலிய) வர்களுடன் ஒரு சேரலிருந்து, (வழி நடைகளில்,) கலிலிலுள்ள நாவாற்சவை பார்க்கும்படி சுருக்கு சுருவங்களால் நறுமணங் களையும் செய்யவை நிரப்பிவார்க்க, செவந்த அக்கினிபகவான் நிரம்பவுண்டு, வலப்புறஞ் சுழிவிட்டே வயிற்றிரம்பித் தேக்கெறியும் ஒசைபோலச் சடசடவென்று ஒலித்து ஒங்கி யெழுந்தான். -எ-று.

(௧௮௪)

சுற்றுநான் மறைக ளார்ப்பத் தூரியஞ் சங்க மேங்கக் கற்றநான் முகத்தோன் வேள்விச் சடங்குதூல் கரைந்த வாற்றான் முற்றமங் கலநான் சாத்தி முழுதுல கீன்றான் செங்கை பற்றினன் பற்றி லாக்கே வீடருள் பரம யோகி.

(இ-ள்.) சுற்றிலும், நான்குவேதங்களுங் கோவிக்கவும், (பலவகை) வாத்தி யங்களுஞ் சங்கங்களும் முழங்கவும், (வேததூல்களை) உணர்ந்த நான்கு திருமுகங் களையுடைய பிரமதேவர், தூல்களிற் கூறிய முறைப்படி, திருமணமகோற்சுவத்திற் சூச் செய்யவேண்டிய சடங்குகளைச் செய்துமுடிக்க, (அகப்பற்று - புறப்பற்று என் னும் இருவகைப்) பற்றுக்களில்லாதவர்க்கு மோக்ஷவீட்டை அனுக்கிரகிக்குஞ் சிவபெரு மான், திருமரங்கல்யதாரனஞ் செய்து சமஸ்தலோகங்களையும் பெற்றதாயாகிய தடா தனைப்பிராட்டியாரது செவ்விய திருக்கரத்தைப் பிடித்தருளினர். -எ-று.

“பற்றிலாக்கே வீடருள் பரமயோகி மங்கலநான் சாத்தி முழுதுல கீன் றான் செங்கைபற்றினன்” என முடித்துக்கொள்க.

அநாதி முத்தராகிய சுந்தரோசப்பெருமான் யோகமூர்த்தியாய் யோகிகட்கு யோக முத்தியருளி, போகமூர்த்தியாய்ப் போகிகட்குப் போகமு மருளுவானொன்பார் “பற்றிலாக்கே வீடருள் பரமயோகி யுலகீன்றான் செங்கைபற்றினன்” என்றார். ()

இணரொரித் தேவுந் தானே யெரிவளர்ப் பவனுந் தானே யுணவுகொள் பவனுந் தானே யாகிய வெருவன் வையம் புணர்வுறு போக முழுகப் புருடனும் பெண்ணு மாகி மணவினை முடித்தா னன்னான் புணர்ப்பையார் மதிக்க வல்லார்.

(இ-ள்.) பல சடையுடைய அக்கினிதேவனுந் தானே-அக்கினியை வளர்ப் பவனுந் தானே -(அவ்வக்கினி மூலமாக) அவிகொள்வோனுந் தானே யாகிய சோமசுந் தரக்கடவுள், உலகத்திலுள்ளோர் கலத்தல் தொழிலிலுள்ள போகத்தை யனுபவிக்கும் படி (புருடவடிவும் பெண்வடிவுமாகிய) சுந்தரோசப்பெருமானும் தடாதனைப் பிராட்டி யாருமாகி மணவினை (ஆகிய ஓமச்) சடங்கினை முடித்தருளினார். அவ்வண்ணமா னரது செயல்களை அளந்தறியவல்லவர் எவர்? (ஒருவருமில்). -எ-று.

“இணரொரித்தேவுந்தானே யெரிவளர்ப்பவனுந்தானே யுணவுகொள்பவனு ந்தானே” என்பதை,

காஞ்சிப்புராணம்.

“வேள்வியுந் தானே வேள்விப் பொருள்களுந் தானே வெய்ய வேள்விவேட் பவனுந் தானே வேள்விகொ ளிறையுந் தானே வேள்வியின் புயனுந் தானே யென்பது விளக்கி யெம்மானே

வேள்விசெய்தேக்கை யுற்றான் விளங்கருட் சத்தியோமே” என்பதனுநறிக.

பின்புதன் பன்னி யோடு பிறைமுடிப் பெருமான் கையி னன்பொரி வாங்கிச் செந்தி நாமடுத் தெனைத்து மாண

தன்படி வுணர்ந்த வேத முனிவர்க்குத் தக்க தான மின்பகற் ததும்ப நல்கி யெரிவல முறையால் வந்து.

(இ-ள்.) இளஞ் சந்திரனை யணிந்த சடாமுடியையுடைய சந்தரோசப்பெருமான், பிறகு தமது பத்தினியாராகிய தடாததைப்பிராட்டியாருடன், தமது திருக்கரத்தில், நல்ல நெற்பொரிகளாவாங்கி, செவ்விய அக்கினிதேவனது நாலிற்பெய்து, யாவந்தாமேயாக விளங்கிய தமது திருவுருவத்தையறிந்த வேதநூல்களைக் கற்றமுனிவர் களுக்கு (அவரவர்தன்மைக்கு) ஏற்றபடி தானங்களை மனமகிழ்ச்சியீக்கூரக் கொடுத்தருளி, யாகததீயை முறைப்படி வலமாகப் பிரதக்ஷிணஞ்செய்து. ஏ-று. (௧௮௭)

மங்கலம் புனைந்த செமபொ னம்மிமேன் மணுட்டி பாத பங்கய மலனாக் கையாற் பரிபுரஞ் சிலமப்ப பற்றிப் புங்கவன் மனுவா லேற்றிப் புண்ணிய வசிட்டன் நேஷி யெங்கெனச செங்கை கூப்பி யெதிர்வர வருட்கண் சாத்தி.

(இ-ள்.) சோமசந்தரப்பெருமான், மங்கலத் தொழில்பட அலங்கரித்த செம்பொன்னலாகிய அம்மியின்பேரில், தமதுதேவியாருடைய திருவடியாகிய தாமரை மலரை, சிலம்புகளொலிக்கத் திருக்கரத்தாற்பற்றி, [இந்தக்கல்லிலே நிழ்க்கட்டவாய், இந்தக்கல்லைப்போல (நம்மிடம்) நிலையிருக்கக்கடவாய் என்னும் பொருளுடைய வைதிக] மந்திரம் (ஒதி) முறைப்படிவைத்து, புண்ணியவடிவான வசிஷ்டமுனிவர் பத்தினியாகிய அருந்ததி எங்கேயென, (அவ்வருந்ததியார்) செவந்தகைகளைக்குவித்து எதிரோவர, திருவருளேககம்வைத்து. ஏ-று.

அக்கினிவலம் வருகையில், இறைவர் வலத்திருக்கரத்தால் தேவியார் திருக்கரத்தைப் பற்றியிருத்தலின், இடத்திருக்கரத்தால் தேவியாரது திருவடியைப்பற்றி அம்மியேற்றினானெனக் கொள்க. (௧௮௮)

விதிவழி வழாது வேள்வி விளையெலா நிரம்ப விங்ஙன நிகர்கட லுலகந் தேற வாற்றிநான் மறைக ளார்ப்பக் கதிர்மணி நகையரா வாழ்த்தக் காமனைக் காய்ந்த நம்பி மதிநுதன் மங்கை யோடு மணவறை தன்னிற் புக்கான்.

(இ-ள்.) இவ்வண்ணமாக விதிமுறைதவறாமல், திருமணச்சடங்குகளெல்லாம் முடிவுபெற, ஒலிக்குங் கடல்கூழ்ந்த உலகத்திலுள்ளோர் தெளிந்துயயச் செய்தருளி, நான்குவேதங்களும் (ஒருபக்கவில்) ஒருங்கே கோஷிக்கவும், ஒளிவீசும் முத்துப்போன்ற பற்களையுடைய பெண்கள் (ஒருபக்கவில்) வாழ்த்துப் பாடல்பாடவும், மன்மதனை யெரித்தருளிய சிவபெருமான், (அட்டமிச்) சந்திரன்போன்ற நெற்றியையுடைய பிராட்டியாருடன், திருமணவறையிற் புருந்தருளினார். ஏ-று.

“காமனைக்காய்ந்த நம்பி மதிநுதன் மங்கையோடு மணவறை தன்னிற் புக்கான்” என்பது—தமக்கோர் காம இச்சையிலொன்பதும், ஆன்மாக்களின் விருப்பின்வழியே லீலாமாத்தியாயாய் நடித்தருளினொன்பதற் தோன்றக் கூறியதாம். (1)

மனிதரு மிமையா தையன் மங்கல வனப்பு நோக்கிப் புனிதவா னவரை யொத்தா ரவர்க்கது புகழோ வெந்தை கனிதரு கருணை நாட்டம் பெற்றவர் கடவு ளோரார் பனிதரு மலரிட் டேத்தி வழிபடற் பால ரன்றோ.

(இ-ள்.) மாணுடரும் இமைசொட்டாமல், சோமசந்தரப்பெருமானது திருமணப்பொலிவைக்கண்டு (கண்) இமைசொட்டாது பரிசுத்தமாகிய தேவர்களைத்

திருந்தனர். (அமரையொத்திருந்தனர் என்னும்) அது அவர்கட்டுப் புகழாகுமோ? இம்மாதந்தையாகிய சுந்தரோசப்பெருமானது முதிர்ந்த கிருபாளோக்கத்தை யடைந்த வர்கள், தேவர்களாற் குளிர்ந்த மலர்கொண்ட டருச்சித்து, வணங்கி வழிபட் பெசரிக் குந் தன்மையுடையவரல்லவா? என்று.

“வெள்ளிய செங்கண்விடையா னடிக்கமவத் துள்ளிய மெய்யன் புடையா ரருவருத்துத் தள்ளியசெல்வம்” என இந்திர திபதவிகளுக்கு சிவனடியவர்க்கொரு பொருளான வன்மென்றும் “ஐயனதருளேப்பெற்றோர் மூன்று வையமுத்தொழிலுந் செய்யவல்லவ ரவரோ” என்றும், இந்நூலிலேயே கூறியதற் கியைய, “அவர் கடவு ளோரார்ப் பனிதரு மலரிட்டேத்தி வழிபடத் பால ரன்றோ” என்றார். (௧௬௦)

மாணுட ரிமையோ டென்னும் வரம்பில ராகி வேள்வி தானிட ரகல நோக்கித் தலைதலை மயங்கி நின்றார் கானிட நடனஞ் செய்யுந் கண்ணுத லருட்க ணோக்கா லுனிட ரகல நாளி லுயர்நதவ ரிழிந்தோ ருண்டோ.

(இ-ள்.) மாணுடர் தேவர் என்னும் எல்லையிலாதவர்களாய், திருமணப் பொலிவை (பிறவி)த் துன்பமொழியப்பார்த்து இடங்கன்தோறும் கலந்து நின்றார்கள். திருநடநஞ்செய்தருளுந் திரிநேத்திரராகிய சிவபெருமானது அருணைக்கத்தால், முத்தியடையுந்காலத்தில், உயர்ந்தவர் தாழ்ந்தவர் (என்னும் பேதம்ஒருசிறிதும்) இல் லையல்லவா? என்று.

ஊன் இடர் அகலும் நாள் - பிறப்பு ஒழியுந்காலமாகலின், முத்திபடையுந் கால மென்றும். கானிடம் - மயானம். இது சர்வசங்காரகாலத்தில் யாவும் யாவரும் அழிந்து, திருமால் பிரமன் என்னும் இருபெருந் தேவருமிறந்த மகாமயானம் என்க. இவ்வகைய மகாமயானத்தில், தாமதனியாய்நின்று நிருத்தஞ்செய்வானொனவும், அதனை அவரதுவாமபாகத்திலுள்ள தேவியார் காண்பொனவும் நூல்கள் கூறும். இதனை,

மீனாட்சியம்மை பிள்ளைத்தமிழ்.

“நாளவட் டத்தளிம நளினத்தொ டிந்துத்தி நாகணையும் விட்டொடொட்டு நாட்டத்த னும்பரம வீட்டத்த னுந்துஞ்ச நள்ளிருளி னுப்பண்ணட் கோளவட் டம்பழைய நேமிவட் டத்தினொடு குப்புற்று வெற்பெட்டுமேழ் குட்டத்தி னிற்கவழி மூதண்ட வேதண்ட கோதண்ட மொடுசக்கிர வாளவட் டஞ்சுழல மட்டித்து நடட்டிமி மதுமத்தர் சுத்தரித்த வட்டத்தி னுக்கிசைய வெற்றிக்க னத்ததன வட்டத்தை யொத்திட்டதோர் தாளவட் டங்கொட்டு கைப்பாணி யொப்பவொரு சப்பாணி கொட்டியருளே தமிழொடு பிறந்துபழ மதுனாயில் வளர்ந்தகொடி சப்பாணி கொட்டியருளே” என்பதனுதிக. (௧௬௧)

மணவறைத் தவிசி னீங்கி மன்றல்மண் டபத்திற் போந்து கணமணிச் சேக்கை மேலிக் கருநெடுங் கண்ணன் வாஸி னுணைவனே முதல்லா னோர்க்குந் சூழ்கணத் தொகைக்குமென்றுந் தன்வறு செல்வர் தந்தோன் சாறுசால் சிறப்பு ல்கி.

(இ-ள்.) கரியநெடிய திருமால் - கலைமகள் கணவராகிய பிரமதேவர் முத லாகிய தேவர்களுக்கும் மும்மைப்புறஞ் சூழ்ந்த சிவகணங்களுக்கும் எப்பொழுதும் (அவர்கள்) தம்மினின்ற சங்காத செல்வர் தந்தருளிய சுந்தரோசப்பெருமான் திரு மணவறையிலிட்ட திருப்பீடத்தினின்று நீங்கி, திருக்கலியாண மண்டபத்தில்வந்து,

நவரத்தினத் தொகுதிகளிழைத்த சிங்காதனத்தில் வீற்றிருந்து, திருமணமகோற்சவத் திறக்கமைந்த வரிசைகளை (அவரவர்கள்) தகுதிக்கேற்பக்கொடுத்தருளி. எ-று. (க௯௧)

ஊட்டுவாய் முளரி யான்மா லேனைவா னவருந் தத்த
நாட்டுவாழ் பதியிற் செல்ல நல்விடை கொடுத்து வேந்தர்க்
காட்டுவா னாழிக் காட்டுந் தன்மைபோ லரசு செய்து
காட்டுவா னாகி யையன் றிருவுளக் கருணை பூத்தான்.

(இ-ள்.) இதழ்கள் பொருந்திய தாமரைமலரில் வசிக்கும் பிரமதேவரும் திருமாலும்மற்றையதேவர்களும் தங்கடங்கள்நாகுகளாகிய செல்வம்பொருந்திய பதவிகளிற்செல்ல விடையளித்தருளி, (பரதநூல்விதிப்படி) ஆட்டுதலில்வல்லவன் (முன்னர்) ஆழிக் காட்டுந் தன்மை போல, சோமசுந்தரக் கடவுள் உலக மன்னர்களுக்கு அரசியல் நடத்திக்காட்டுவாராய் (அரசியல் செய்யத்) தமது திருவூள்ளத்தில் கருணை கொண்டருளினர். எ-று.

தருமமுதலிய சதுர்வித புருஷார்த்தங்களைத் தரத்தக்க வேதமுதலிய நூல்களைத் தாம் வகுத்திருப்பினும், ஆன்மாக்கள் அவற்றின்வழி உய்த்துணர்ந் தொழுக இயலாதாகலின், தாமேவந்தருளி அரசியல் செலுத்திக் காட்டினான்பார் “ஆட்டுவா னாழிக் காட்டுந் தன்மைபோல் அரசுசெய்து காட்டுவானாகி” என்றார். (க௯௨)

எழுசீர்க்கழிநேடிலடி யாசியவிறுத்தம்.

அதிர்விடைக் கொடியங் கயற்கொடி யாக வராக்கலன் பொற்கல னாகப் பொதியவிறு கடுக்கை வேம்பல ராகப் புலியதன் பொலந்துகி லாக மதிமுடி வைர மணிமுடி யாக மறைகிடந் தலம்புமா மதுரைப் பதியுறை சோம சுந்தரக் கடவுள் பாண்டிய னாகியீற் றிருநதான்.

(இ-ள்.) சத்திக்கின்ற இடபக்கொடி அழகிய மீனக்கொடியாகவும், நாகா பரணம் பொன்னாபரணமாகவும், முருக்கவிழ்த்த கொன்றைமலர்மாலை வேப்பமலர் மாலையாகவும், புலித்தோலாடை பீதாம்பரமாகவும், சந்திரனையணிந்த சடாமுடி அழகிய வைரமுடியாகவும், வேதங்கள் நீங்காது கோஷிக்கும் பெரிய மதுரையாகிய திருப்பதியில் வீற்றிருந்தருளுஞ் சோமசுந்தரக்கடவுள் சவுந்தர பாண்டியராய்த் திருக்கோலங்கொண்டு வீற்றிருந்தருளினார். எ-று.

இச்செய்யுளின் துருத்தை “சடைமறைத்துக் கதிர்மகுடந் தரித்துநறுங் கொ ள்றையந்தார் தணந்து வேப்பந்-தொடைமுடித்து விடநாகக் கலனகற்றி மாணிக்கச் சுடர்ப்பூணேந்தி - விடைநிறுத்திக் கயலெடுத்து வழுதிமரு மகனாகி மீன நோக்கின் - மடவரலை மணந்துலக முழுதாண்ட சுந்தரனை வணக்கஞ் செய்வாம்” என்னுந் தோத்திரச் செய்யுளிலுங் கூறியிருப்பது காண்க. (க௯௩)

எழுசீர்க்கழிநேடிலடி யாசியவிறுத்தம்.

விண்டவழ் மதியஞ் சூடுஞ் சுந்தர விடங்கப் புத்தேள்
கொண்டதோர் வடிவுக் கேற்பக் குருதிகொப் பளிக்குஞ் சூலத்
திண்டிறற் சங்கு கன்னன் முதற்கணக் தேவர் தாமும்
பண்டைய வடிவு மாறிப் பார்த்திவன் பணியி னின்றார்.

(இ-ள்.) ஆகாயத்திற் நவழந்துசெல்லுஞ் சந்திரனைத் (சடையிற்) சூடியுப் பேரழகராகிய சுந்தரோசப்பெருமான் தாம் கொண்டருளிய துன்பில்லாத (அரசர்) திருத்தோலத்திற் கேற்ப, உதிரத்தைக் கொப்பளிக்குஞ் சூலப்பிழைய வந்திய வன்மை மிக்க சங்குகன்னன் முதலாகிய சிவகணத்தலைவர்களும், தமது பழைய வடிவங்கள்

மாறி (அரசர் பணிசெய்தற்குரிய அமைச்சர் முதலிய கடிவங்கொண்டு) அச்சவுந்தர பாண்டியராஜனது பணிவிடையி லிருந்தனர். எ-று.

சங்கு கர்ணன் - சங்கம்போன்ற காதினையுடையான், இவன் ஒருகாலத்தில் திருமாலுடன் போர்புரிந்து அவர் ஆற்றா தோடுகையில், “ஸங்குக் கண்டமனொழை” ற ஹிநுடெகெவ்வஸ்ய” என்றபடி, அவரது சிகையை அறுத்துவிட்ட ஆற்ற லுடையவளுகவின், “திண்டிழற் சங்குகன்னன்” என்றார். (௧௧௫)

தென்னவன் வடிவங் கொண்ட சிவபர னுலகங் காக்கு மன்னவர் சிவனைப் பூசை செய்வது மறையா நென்று சொன்னது மன்ன ரொல்லார் துணிவது பொருட்டுத் தானு மந்நகர் நடுவூ ரொன்றே ரணிநகா சிறப்பக் கண்டான்.

(இ-ள்.) பாண்டியர் திருவுருபபெற்ற சுந்தரோசபபெருமான், பூமியைக் காவல்பூண்ட அரசர்கள் சிவபெருமானை வழிபட்டு அர்ச்சித்தல் வேதமுறையென்று தாம் திருவாய்மலர்ந்தருளியதை, அரசர்களெல்லாரும் ஐயமின்றிக் கைக்கொள்ளும் பொருட்டு (சவுந்தரபாண்டியராகவிளங்கும்) சோமசுந்தரக்கடவுளும், அம்மதுராபுரி யில் நடுவூரொன்று ஒப்பற்ற அழகிய திருநகரம் (ஒன்று) சிறப்புற்றுவிளங்க வகுத்தரு ளினர். எ-று.

சிவபரன்றானும் எனக் கூட்டுக.

சிவபெருமானே அந்தணைக விளங்கவின் “மன்னவர் சிவனைப் பூசை செய்வது மறையா” என்றார். (௧௧௬)

மெய்ம்மையால் வழியே கோயில் விதித்தருட் குறிநி றீஇப்பே ரிம்மையே நன்மை நக்கு மிறையென நிறுவிப் பூசை செம்மையாற் செய்து நீப வ்னத்துறை சிவனைக் கால மும்மையுந் தொழுது வைய முழுவதுங் கோன டாத்தும்.

(இ-ள்.) (பின்பு அந்த நடுவூரிலே செளந்தரபாண்டியர்) உண்மையாகிய சிற்பதான் முறைப்படி திருக்கோயிலை வகுத்து, (ஆன்மார்த்தமாக) அருள்வடிவான சிவலிங்கத்தைப் பிரதிட்டைசெய்து, இப்பிறப்பிலேயே (வழிபாடு செய்வார் எண்ணி யாங்கு அனுக்கிரகித்தலால்) *இகாபீஷ்டப பிரதேசுவரர் எனத் திருநாமஞ் சூட்டி, ஆகம முறைப்படி பூசைசெய்து, கடம்பவனத்தில் எழுந்தருளிய சொக்கலிங்கப்பெரு மானைத் திரிகாலமும் பணிந்து, உலகமுற்றுந் தமது செங்கோல் செல்ல நடத்துவா ராயினர். எ-று.

பூசை செம்மையாற் செய்து என்றது அரசர் சிவார்ச்சனை செய்யவேண்டு மெனத் தாம் விதித்தருளிய விதியை நிலைநிறுத்தற்பொருட்டுத் தாமும் அதனைமுறை ப்படி கைக்கொண்டருளினர் என்பது இதனை,

க ல் ல ட ம.

“முலைமூன் றணைந்த சிலைதுதற் றிருவினை யருமறை விதிக்கத் திருமணம் புணர்ந்து மதிக்குலம் வாய்த்த மன்னவ னாகி மேகிணி புரக்கும் விதியுடை நன்ன னடுவூர் நகர்செய் தபெவந் துடைக்கு

* அச்சநிலிழித் செய்த தேவியார் பிரதிட்டை நடுவூர் நாயகி என்பர்.

மருட்டுறி நிறை யஞ்சனை செய்த

தேவர் நாயகன் — என மாறப்பட்டு கருவதுங் கனைத் (ககஅ)

தான் மா லாதிப் புனிதரு முனிவ ரோடுந்
பாவருந் தனையே பூசித் திகபர மடைய நின்ற
மூவருண் மேலா முக்கண் மூாததியே பூசை செய்த
தாவர விலிங்க மேன்மைத தகுதியா ரளகக வல்லாரா.

(இ-ள்.) தாமரைபூவில் வாழும் பிரமதேவா திருமால் முதலாகிய பரிசுத்த
முடைய தேவர்களும் முனிவர்களும் மற்ற யாவருந் தம்மையே பூசித்து, இம்மை மறு
மைப்பயன்களை யடைய நின்றருளிய திரிமூர்த்திகளுக்கும் மேலாக நின்ற திரிநேத்திர
ரங்கனையுடைய சுந்தரோசப்பெருமானே பூசைசெய்தருளிய நிலைபெற்ற இகாபீஷ்டப்
பிரதேசவருடைய மேன்மைத்தன்மையை யாவர் அளவிடற் பாலர்? (ஒருவருமில்லர்)

“மூவருக்கு மேலாம்” என நின்றம் பாலது “மூவருள் மேலாம்” என
உருபுமாறி நின்றது. (ககஅ)

மேற்படி - வேறு.

மனித்த ருக்கர சாகித்தெவ் வேநகார்க்கு மடங்கலாய் மடநல்லார்க்
கினித்த வைங்களைக் காளையாய் நிலமகட கிணர்த்துழா யணிமாலா
யனித்த நிததமோரந திகபரத தாசைநீத தகநதெளிந தவர்க்கொன்றாய்த்
தனித்த மெய்யறி வானநத மாமபர தத்துவ மாய்நின்றான்.

(இ-ள்.) (இங்ஙனம் பாண்டியராஜ வேடம்பூண்ட சுந்தரோசர்) மாணுடருக்கு
அரசராகியும், பகைமன்னா (ஆகிய யானை) கட்டுச் சிங்கமாகியும், இளமைதங்கிய
மாதர்கட்டு இன்பந்தரும் பஞ்சபாணங்கனையேநதிய மன்மதராகியும், பூமிதேவிக்குப்
பூங்கொத்து நிறைந்த தளவமாலேடணிநத திருமாலாகியும், நித்தியம் அநித்தியம் (இ
வையென முன்னர்) ஆராய்ந்து (அநித்தியமாகிய) இம்மை மறுமைப்பயன்களில் வீரு
ப்பமொழிந்து மனதனுய்மை கொண்டவாகு ஏகமாகிய பதிப்பொருளாகியும், ஒப்பு
ற்ற சச்சிதானந்த சொரூபமாகிய பரத்துவப்பொருளாகியும் நின்றருளினர். எ-று. (1)

திருமணப்பிடலம்

முற்றிற்ற.

ஆக திருவிருத்தம் - எகஅ.

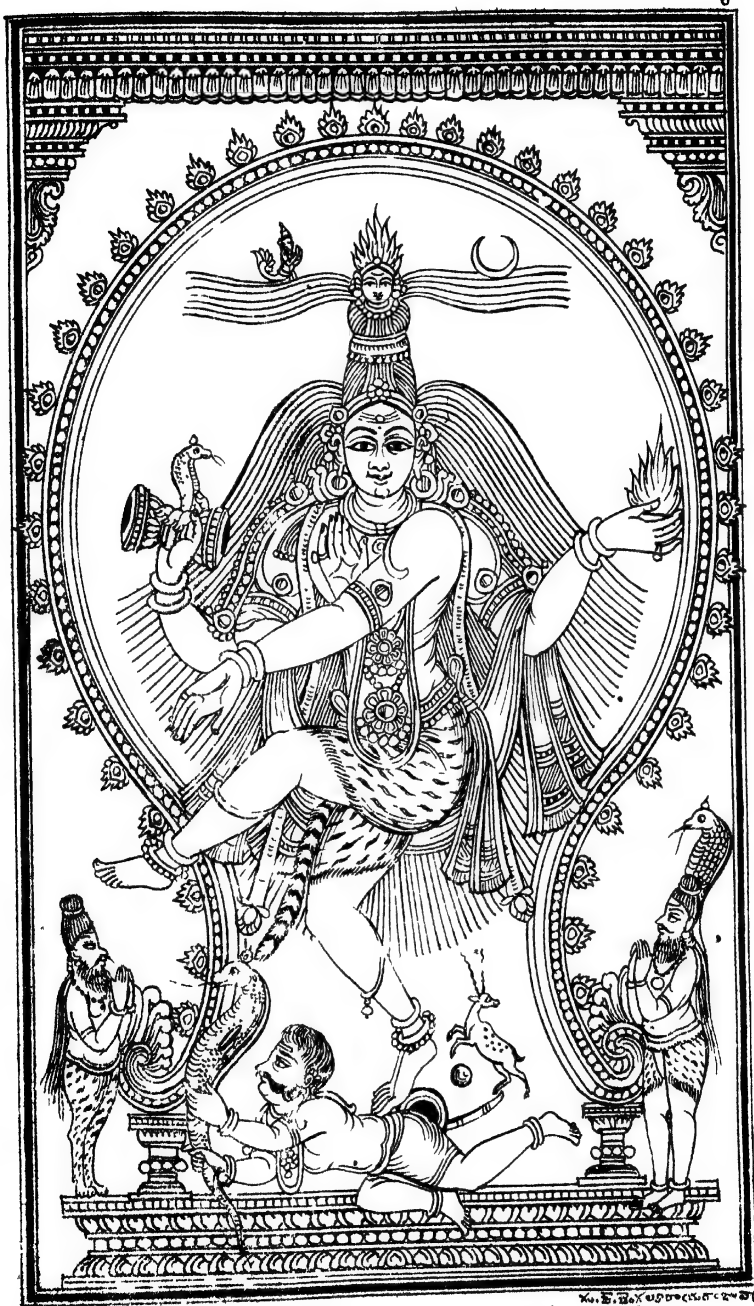
ஆருவது

வெள்ளியம்பலத்திருக்கூத்தாடியபடலம்.

அறுசீர்க்கழிநேடிலடியாசிரியநுத்தம்.

உலகிய னிறுத்து வான்வந தொருபாளு சுடர்வ ன் றிங்கட்
ருலமணி விளக்கை வேட்டுக் கோழுடி கவித்துப் பாராண்
டிக்குறு தோற்ற மீதான் முனிவர நிருவர்தேற
வலகிலா னந்தக் கூத்துச் செய்தவா றுறைய அற்றும்.

(இ-ள்.) உலகியை விளக்கிறதற்குப்பொருட்டு, சுவர்க்குநாத பரஞ்சுடைய
சிலவருமான் (சுந்தரபாண்டியராகி) னந்து, சுந்தரவமிசத்திற்கு ஒரு மாணிச்சை

வெளரியம்பலத்திருக்காத்தாடி யபடலம்.

திப்பிப்போன்ற தடாதகைப்பிராட்டியானாத் திருமணஞ்செய்து நெற்த கிரீடந்தரித்து, இராஜரீகஞ்செய்து விளங்கிய சரித்திர மிதுவாகும். (இனி அவ்விதைவர்) பதஞ்சலி வியாக்கிரபாதர் என்னும் முனிசிரோஷ்ட ரிருவருந் தரிசித்துய்ய, குற்றமில்லாத ஆணந்தத் திருக்கூத்தை (வெள்ளியம்பலத்தில்) செய்தருளிய திருவிளையாடலைச் சொல்லத்தொடங்கினும், எ-று.

(௧)

புண்ணிய மலர்மென் கொம்பை வேட்டபின் புவனந் தாங்குங்
கண்ணுதன் மூர்த்தியாய கவுரியன் மணத்தில் வந்த
மண்ணயல் வேந்தர் வாணோர் மாதவர் பிறரு முண்ண
நண்ணுதி நொன்னலோடு நண்ணுவார் வினாவி நெய்த.

(இ-ள்.) தரும சொருபமாகிய மெல்லிய பூங்கொம்புபோன்ற தடாதகைப் பிராட்டியானாத் திருமணமுடித்தபிறகு உலகத்தை யரசுபுரியும் நெற்றிக்கண்ணையுடைய சிவபெருமானாகிய சவுந்தரபாண்டியரது திருமணத்திற்குவந்த மண்ணுலகத் தையாளும் மன்னவரும், தேவர்களும், பெரியதவசிகளும், ஏனையோரும் உண்ணக் கூடவீரகனென்று ஆஞ்ஞாபித்தவளவில், (உண்ண) புகுவோர் சீக்கிரத்தில் வருதற் பொருட்டு. எ-று.

இதுமுதலிரண்டு பாடல்கள் குளகம்.

(௨)

பொன்னவீர் கமலம் பூத்த புனிதரீ ராடித் தத்த
நன்னெறி நியம முற்றி நண்ணினார் புலிக்கா லோனும்
பன்னக முனியுந் தாழ்ந்து பாவியம் பலத்து ளாடு
நின்னரு ணைடங்கண் டென்ப தடியேங்க ணியம மென்றார்.

(இ-ள்.) விளங்குகின்ற பொற்றாமரை மலர்கள் புஷ்பித்த பரிசுத்தமாகிய தீர்த்தத்தில் ஸ்நானஞ்செய்து தங்கள் தங்களுக்குரிய நித்திய கர்மானுஷ்டானங்களை முடித்துவந்து சேர்ந்தார்கள். வியாக்கிரபாதமுனிவரும் பதஞ்சலி முனிவரும் (இறைவரைப்) பணிந்து துதித்து, பொன்னம்பலத்துள் நிருந்தஞ்செய்யுந் தேவரீரது திருநடனத்தைத்தரிசித்துப் புசிப்பது அடியேங்களுது நியமமென்று சொன்னார்கள்.

நியமம்-மேற்கொண்டகடன்.

(௩)

என்னலு மந்தக் கூத்தை யிங்குநாஞ் செய்துந் தில்லைப்
பொன்னக ருலக மெல்லா முருவமாம் புருடற் குள்ள
மின்னதார் துவாதசார்த் மென்றிறை யருளிச் செய்ய
மன்னவ வேளை யங்கம் யாவென மன்னன் சொல்வான்.

(இ-ள்.) என்றுசொல்லவும், (சிவபெருமான்) அந்தநடனத்தை நாயிங்கே செய்கின்றோம். தில்லையென்னும் அழகிய நகரமானது உலகமுழுவதும் வடிவமாகக் கொண்ட விராட்புருஷனுக்கு இருதயத்தானமாகும். இம்மதராபுரி துவாதசார்த்த தானமாகும் என்று, சிவபெருமான் திருவாய்மலர்ந்தருள, பாண்டியர்கோலங்கொண்ட இறைவனோ! மற்றைய வறுப்புக் ளெவையென்று வினவ, சவுந்தரபாண்டியர் சொல்லுகின்றார். எ-று.

(௪)

அரைக்குமே லுலகே மென்று மரைக்குக்கீ முலகே மென்று
முரைக்கலா லுலக மெல்லா முருவமாம் புருடற் கிந்தத்
தரைக்குமே லனந்தத் தெய்வத் தானமுண்ட னீனத்துங் கூறின்
வரைக்குறு சிலதா னங்கள் வகுத்துரை செய்யக் கேண்மின்.

(இ-ள்.) இடைக்குமேலே யேழுலகங்க னென்றும் இடைக்குத் திழே யேழுலகங்கனென்றது சொல்லுதலால், உலகமெல்லாம் தனதுவடிவமாயி விராட்டபுருஷனுக்கு இந்தப் பூமியின்பேரில் எண்ணில்லாத தெய்வஸ்தவங்க ளுள்ளன, அவையெல்லாவற்றையுங் கூறப்புகின் அளவுபடா. (ஆதலின்) சில ஸ்தலங்களை யெடுத்துச் சொல்லக் கேட்பீர்களாக. -ஈறு

துவாதசாந்த மென்றது பிரமரந்திரத்திற்குமேல் உன்மனிசத்திக் கதிதமாய் விளங்கும் நிராமயஸ்தானமென்பர். ஈண்டு மதுரைப்பதியைத் துவாதசாந்தமென்றது உலகபுருஷனுக்குத் துவாதசாந்தத்தானமாக விளங்குவின் என்க. (இ)

திருவள ராநூர் மூலந் திருவானைக் காவே நாபி
மருவளர் பொழில்சூ முண்ணு மலைமணி பூரீவி
நிருவருந் கண்ட மன்ற மிதயமார் திருக்கர் ளத்தி
பொருவருந் கண்ட மாகும் புருவமத் தியமார் காசி.

(இ-ள்.) (சுவநூன்ச) செல்வம் வளருகின்ற திருவாநூர் மூலாதாரத் தானமாம். திருவானைக்கா சுவாதிட்டானத்தானமாம். வாகனை வளருகின்ற சோலைசூழ்ந்த திருவண்ணாமலை மணிபூரகத்தானமாம். நீங்களிவருந் தரிசித்த பொன்னம்பலம் அனாதை ஸ்தானமாம். அழகிய சோளத்தி சமானமில்லாத விசுத்தித்தானமாம். காசிபுருவமத்தியிலுள்ள ஆக்கினுஸ்தானமாம். -ஈறு.

திருவானைக்காவே குய்யம் எனவும் பாடாந்தரம் (ஈ)

பிறைதவழ் கயிலைக் குன்றம் பிரமரந் திரமாம் வேத
மறைதரு துவாத சாந்த மதுரையீ ததிக மெந்த
முறையினு லென்னின் முன்னர்த் தோன்றிய முறைபா லென்றக்
கறையறு கவத்த ரோடு கவுரியன் கோயில் புக்கான்.

(இ-ள்.) சந்திரன் நவமூர் திருக்கையாமலை பிரமரந்திரத் தானமாம். வேதங்கள் முறையிடுகின்ற மதுரை துவாதசாந்தத் தானமாம். இந்த மதுரை யென்னகாரணத்தாற் சிறந்தது என்றால் (எல்லாவற்றிற்கும்) முற்பட்டித் தோன்றிய காரணத்தால் (சிறந்தது) என்று சவுந்தரபாண்டியர் கூறி, குற்றமற்ற தவத்தையுடைய அவ்விரு முனிவரோடு திருக்கோயிலை யடைந்தனர். -ஈறு. (எ)

தன்னரு ளாதனு னீத்த தன்னையே தேடிப் போந்த
மின்னவிர் கயிலை தாடுனு ளிடையுரு மாறி மன்றாய்
மன்னிய தேயோ திங்கண் மண்டல மேயோ வென்னப்
பொன்னவிர் விமானக் கீழ்பால் வெள்ளியம் பொதுவுண் டாக

(இ-ள்.) தனது திருவருளால், தன்னினின்று நீங்கிய சிவபெருமானையே தேடிவந்தடைந்த ஒளிவீசுகின்ற திருக்கையாமலையோ? (அல்லது) இடபவாகனமானது தனது வடிவமாறி (வெள்ளி) அம்பலமாய் நிலபெற்று கின்றதோ? சந்திரமண்டலத்தானோ? என்று கண்டோர் சொல்லும்படி, பொன்னுற்செய்து விளங்கும் வீமானத்தின் (சமீபமாகக்) கீழைத்திசையில் அழகிய வெள்ளியம்பலம் ஒன்றுண்டாக. (அ)

மின்பயில் பரிதிப் புத்தேள் பாற்கடல் விளங்கி யாங்குப்
பின்பதன் மிகைசமா ணிக்கப் பிழைகே தோன்றிற் றன்ன
தன்பாத முனமே யாகு மல்லது வேதச் சென்னி
யின்பதா மல்தே யன்றி யாடுநு ளிசைக்கற் பாற்றே.

(இ-ள்.) ஒளிவிகின்ற சூரியன் திருப்பாற்கடலிற் றேன்றிப் பிரகாசித் ததுபோல, பின்னர் அவ்வெள்ளியம்பலத்தின்பேரில், மாணிக்கப் பீடமொன்று தோ ன்றியது. அப்பீடம் அடியவர்களது இதய தாமனாயே யாகும். அல்லது (வேராக இருந் தால்) வேதத்தின் முடியேயாகும். அவ்வாறு கூறுவதேயன்றி (பிறிது) யாதென்று அறிவுடைப்போரால் எடுத்துச்சொல்லும் பகுதியுடையது. எ-று. (க)

அன்னதோர் தவிசி னும்ப ராயிரங் கரத்தா லள்ளித் துன்னிருள் விழுங்குங் கோடி சூரிய ரொருகா லத்து மன்னின் ருதித்தா லொப்ப மனமொழி பக்கங் கீழ்மேற் பின்முதல் கடந்த ஞானப் பேரொளி வடிவாய்த் தோன்றி.

(இ-ள்.) அவ்வகைப்பட்ட ஒருமாணிக்கபீடத்தின்பேரில், ஆயிரங் கைகளா லள்ளி நெருங்கிய இருளை யுண்ணும் கோடி சூரியர் ஏககாலத்தில் நிலைபெற்று உதய ஸ்ரோம்போல, மனமும் வாக்கும் சமீபமுங் கீழும்மேலும் பின்னும் முன்னும் (முத லிய (இவற்றைக்) கடந்த உண்மை ஞானமாகிய பெரிய தேஜோரூபமாய் (சவுந்தரபா ண்டியர்) கட்டபுலனுக்குத் தோன்றி. எ-று.

இதுமுதல் எட்டிப்பாடல்கள் குளகம்.

(க0)

முந்துறு கணங்கண் மொந்தை தண்ணுமை முழக்கஞ் செய்ய
நந்திமா முழுவந் தாக்க நாரண னிடக்கை யார்ப்ப
வந்துகந்தருவ ஞாலின் மரபுளி யிருவர் பாட
வைந்துதந் துபியுங் கல்லென் றார்கலி முழக்கங் காட்ட.

(இ-ள்.) (தேவர் குழாத்துள்) முற்பட்டு விளங்குஞ் சிவகணங்கள் மொந் தை தண்ணுமை என்னும் வாத்தியங்களை (ஒருபக்கத்தில்) முழக்கவும், திருநந்தி தேவர் பெரியமத்தனத்தை (ஒருபக்கத்தில்) தட்டவும், திருமால் இடக்கை யென்னும் வாத்தியத்தை (ஒரு பக்கத்தில்) ஒலிக்கவும், கார்தர்வ ஞாலின்படி தும்புரு நாரதர் (ஒருபக்கத்தில்) வந்துபாடவும், பஞ்சதந்துபிகளும் கல்லென்று (ஒலிக்குறிப்புடன்) கடன் முழக்கத்தை (ஒரு பக்கத்தில்) காட்டவும். எ-று. (கக)

மதுமுகத் தலர்ந்த வெண்டா மமைகள் சுருதி கூட்டச்
சதுமுகத் தொருவன் சாம கீதயாழ் தடவிப் பாட
விதுமுகத் தருகு மொய்க்கு மீனென ஞான வெள்ளிப்
பொதுமுகத் தமார் தூறும் பூமழை யெங்கும் போர்ப்ப.

(இ-ள்.) தேனசொரியும் முகத்துடன் விகசித்த வெண்டாமரை மலரில் வீற்றிருக்குஞ் சரஸ்வதியம்மை (ஒருபக்கவில்) சுருதிகூட்டவும், நான்கு முகங்களை யுடைய பிரமதேவர் வீணை (எடுத்து,கட்டமைந்த நரம்புகளைத்)தடவி (ஒருபக்கவில்) காமதேம்பாடவும், சந்திரமண்டலத்தின் அருகில் நெருங்கிய நகூத்திரங்களைப்போல ஞானமயமாகிய வெள்ளியம்பலத்தில் தேவர்கள்சொரியும் புஷ்பமாரி எவ்விடத்தும் (ஒரு பக்கவில்) போர்க்கவும். எ-று. (கஉ)

பொருங்கட னிறத்த செந்திப் பொங்குளைக் குறளன்மீது
பெருங் கடல் வடவைச் செங்கண் பிதுங்கமேற் றிரிந்து நோக்கி
முருங்கட லெரியிற் சீற முதுகிற வலத்தா னுன்றிக்
கருங்கடன் முனைத்த வெய்யோன் காட்சியிற் பொலிந்து நின்ற.

(இ-ள்.) (கலாயுடன்) மோதுகின்ற கடலிற்றேன்றிய வடவாமுகாக்கினி பேரலச் செவந்தவிழிகள் பிதுங்கவும், மேலே சுழன்றுபார்த்து உலகினை அவ்வடவா

முகாங்கிவிபோலக் கோபிக்கவும், பெரிய அக்கடவிற்றோன்றிய செந்திரம் பொருந்திய அங்ஙவடவைபோல நிறம் வாய்த்து விளங்கும் புறமயிழையுடைய முயல்கண்மேல் (அவன்) முதுகுநோறுங்க வலது திருவடியை யூன்றி, கரிய கடவிற் றோன்றிய சூரியனது தோற்றம்போல விளங்கின்று. எ-று.

“பொருங்கடல் வடவைச் செங்கண்விதுங்க, மேல்நிரிந்து நோக்கிமுருங்கு அடல் எரியிற்சேற, பெருங்கடல் செந்திரத்த பொங்கு உனகுறளன்மீது, முதுகிறவலத்தாளுன்றி” என வசனக்கிரமங்கொள்க.

முருக்கு - முருங்கு என மெலிந்தது. எண்ணும்மைகள் விகாரத்தால் தொக்கின்றன. (௧௬)

கொய்யுஞ்செங்கு கமலப் போது குவிந்தென வெடுத்துக் கூத்துச் செய்யும்புண் டரிகத் தாளுந் திசைக்கடந் துளவி, னாந்து கையுந்திண் படைபுந் தெய்வ மகளிர்மங் கலநாண் காத்த மையுண்ட மிடறுஞ் சங்க வார்குழை துழைந்த காதும்.

(இ.ள்.) கொய்த்தருரிய செந்தாமரைமலரானது குவிந்தாற்போலத் துக்கி, திருநடைஞ்செய்தருளும் தாமரைமலர்போன்ற திருவடியும், திசைகளைக்கடந்த பத்துத் திருக்கரங்களும் (அத்திருக்கரங்களிற்றாங்கிய) திண்ணிய ஆயுதங்களும், (திருமகள் - கலைமகள் முதலிய) தேவமாதர்களது மங்கலநாண்களைக் காத்தருளிய கருநிறம்பொருந்திய ஸ்ரீகண்டமும், நெடியசங்குண்டலமணிந்த திருச்செவியும். எ-று.

தெய்வமகளிர் மங்கல நாண்காத்த மிடறு என்பதை.

கந்தபுராணம் - திருக்குற்றாலப்படலம்.

“செற்றால முயிரினைதது முண்டிடவே நிமிர்ந்தெழுவஞ் சிந்தை மேற்கொள் பற்றலங் கதுதுகர்ந்து நாண்முகனை முதலோர்தம் பாவை மார்கள் பொற்றலி தனையளித்தோன்” புகழ்போற்றி முகின்மேனிப் புத்தேன் வைகுங்குற்றல மாவதொரு வளநகரைக் குறுமுனிவன் குறுகி னாளுல் — என்பதினா ளுணர்க. (௧௭)

செக்கரஞ் சடைபுந் தேசார் வெண்டிரு நீறுந் தெய்வ முக்கணு முரகக் கச்சு முள்ளெயி றிமைக்கு மார்பு மைக்கருங் கயற்க ணங்கை வல்லியி நெதுங்கி நிற்கும் பக்கமு மவண்மேல் வைத்த பார்வையு நகையுந் தோன்ற.

(இ-ள்.) செவ்விய அழகமைந்தசடையும், ஒளிபொருந்திய வெள்ளிய திருநீறும், தெய்வத்தன்மைபொருந்திய திரிநேத்திரங்களும், சர்ப்பக்கச்சும், முட்போன்ற கூரிய (வராக) தந்தம் விளங்குந் திருமார்பும், கயல்போலும் மையெழுதிய கரிய சண்களையுடைய உமாபிராட்டியார் (காம) வல்லிக்கொடிபோல (ஒருபக்கவில்) ஒதுங்கிநிற்கும் (வாம) பாகமும், அவ்வுமாபிராட்டியார்பேரில் வைத்த திருநோக்கமும், திருப்புன்னகையுந்தோன்றவும். எ-று.

இறைவர் வராக தந்தத்தை யணிந்ததாவது.

இரணியாகுள் என்னும் அகரனோருவன் உலகத்தைப் பாய்போலச் சுருட்டிச் சமுத்திரத்தில் வீழ்ந்து மறைந்தான். தேவர்கள் அதுகண்டு பயந்து திருவிளையாடல் சென்று முறையிட, விண்மேலுத்தி அவர்களை யஞ்சவேண்டியெல்லாம் பெரித்திடப்படுத்தி, பிருகுமுனிவரால் முன்னோருகாலம் பெற்ற சர்ப்பத்தின்படி வராகவடி

பெற்றுக் கடலேழையுங்கலக்கிப் பின்னர் புழுதியாக்கி, இரணியாகூனைக்கண்டு அவனைக் கொம்பிலே கிழித்துக் கொன்று சுருண்டிருந்த பூமியைக் கொம்பின் துனி யுற்றாங்கி ஆகிசேடனது உச்சியில் விரித்தனர். அதனால் வராகம் மமதையுற்று அஷ்ட ரூபர்வதங்களை யிடித்துத்தள்ளியும் பல வயர்க்ளையும் வாயிற் பெய்து குதட்டியும், சத்தமேகங்களும் நாகலோகமும் அஷ்டகஜங்களும் அச்சமெய்தி நடுங்க ஆர்ப்பரித்துக் கர்ச்சித்தும், நவநாகங்களும் உச்சிநடுங்கத் தரையை மோந்தும், பூமியைக் குத்தித்தோண்டியும், கட்டகையில் ஊழித்தீயைச் சிந்தியும் உலாவியது. இமையவர்து கண்டு பெரும்விபத்தாயிற்றே யென்று வேரென்றாறு செய்யமாட்டாதவராய்த் திருக்கைலாயமடைந்து சிவபெருமானுக்கு முறையிட்டத் தங்களைக் காக்கவேண்டுமென்ப பூனிய, சிவபெருமான் வேடுவவருவேற்று வராகத்தையடைந்து தமது திருக்கரத்திருந்த ரூபப்படையால், அதன் நெற்றியிற் குத்தி நிலத்திலழுத்தி ஒரு கொம்பைப் பறித்தனர். அதனால் அகந்தையழிந்த வராகம் ஐயனைத் துதிக்க மற்றோர்கொம்பையும் பறித்தீர்து விடுத்தனர். அப்பொழுது தேவர்கள் “இன்னுமொருதரம் திருமால் இறுமாப் பெய்தாவண்ணம் பறித்த கொம்பைத் தமதுடலிற் றரிக்கவேண்டும்” என வேண்ட அவ்வாறே மார்பிலணிந்து திருக்கைலை சேர்ந்தனர். திருமால் சிவாட்சினை செய்து பாவமொழிந்து, தேவமுனிவர் கேட்க வராகபுராணமோதி வைகுந்தஞ் சேர்ந்தன னொன்பது. இதனை,

கந்தபுராணம்.

“கண்டு கண்ணுத் தவன்மருப பொன்றினைக் கரத்தார் கொண்டு வல்லையிற் பறித்தலு முணாவுமுன் குறுக விண்டு மற்றதும் பறிப்பனிங் கிவனென வெருவிப் பண்டு போலகின் றேததலும் போயினன் பரமன்.

அன்று கொண்டதோர் மருபபினைச் சின்னமா வணிந்தா னின்று மங்கவன் மாபிடைப பிறையென விலங்கும்” எனவும்,

காஞ்சிப்புராணம்.

“சுழிக்கும் புனலேழ் கடல்சுவற்றி மலைக ளேழுந் துகள் படத்தீ விழிக்குங் கடவுட் பன்றியினை விறல்வே ருருக்கொண் டெழுந்தருளி யழித்தங் கொருவெண் கோடுபறித் தணிந்து மற்றை யிடக்கோடு பழிச்சுந் குதிகேட் டெளமிரங்கி விடுத்த பகவன் நிருவுருவம்” எனவும் வரு

வணவற்றா னறிக.

(கடு)

கங்கையா தலமபு மோசை கடுக்கைவண் டுரங்கு மோசை மங்கல முழனி னேரை மந்திர வேத வோசை செங்கையா டெரியி னேனாச திருவடிச சிலம்பி னேனை யெங்கணு நிரம்பி யன்ப ரிருசெவிச் சுமுத மூற்ற.

(இ-ள்.) (சடாடவியற்குடிய) கங்காநதியானது ஒலிக்கும் ஒலியும், கொன் னைமாயிலில் வண்டுகள் ரீங்காரஞ்செய்யும் ஒலியும், மங்கலம்பொருந்திய மத்தளங் களின் ஒலியும், மந்திரம் வாய்ந்த வேதங்களின் ஒலியும், செவ்விய திருக்கரத்திற் கொழுந்தலிட்டெரியுத் தீயின் ஒலியும், திருவடியிலணிந்த (வேதமரபிய) சிலம்பின் ஒலியும், எவ்விடத்தும் நிரம்பி அடியவர்களது இரண்டு செவிகளுக்கும் (பேரின்ப மரபிய) அழிந்ததை ஊற்றவும். எ-று.

(கசு)

ஆடினா னமல முர்த்தி யஞ்சலி முகிழ்த்துச் சென்னி
சூடினா ரடியில் வீழ்ந்தார் சுருதியா யிரநா வரூப
பாடினார் பரமா னந்தப் பரவையிற் படிநதா ரன்பு
நீடினார் நிருத்தா னந்தம் காண்பது நியமம் பூண்டார்.

(இ-ள்.) நிர்மலமூர்த்தியாகிய சுந்தோசப்பெருமான் (இவ்வகைவைப்பவர்க ளுடன்) ஆனந்தக் கூத்தாடியருளினார். ஆனந்தத்திருநடனத்தைத் தரிசிப்பதே நியம மாகமேற்கொண்ட (பதஞ்சலிமுனிவர் வியாக்கிரபாதமுனிவர் என்னும்) முனிவர்க ளிருவரும், (தமது) இருகரங்களையுஞ் சிரமேலேற்றி அஞ்சலியாகக் குவித்தார்கள். திருவடியின்கீழ் (சாஷ்டாங்கமாக) ப்பணிந்தார்கள். எண்ணிறந்த வேதவாக்கியங் களை (தமது) நாவாரப்பாடினார்கள். எ-று. (க௭)

முனிவர்கந் திருவர் வானோர் தானவர் மோன யோகர்
புனிதகிம் புருட ராதிப் புலவரு மிறைஞ்சி யன்பின்
கனிதரு மின்பத் தாழ்ந்தார் திருமணங் காண வந்த
மனிதருங் காணப் பெற்றார் மாதவர் பொருட்டான் மன்னோ.

(இ-ள்.) (பதஞ்சலியார் வியாக்கிரபாதனெனும்; இருமுனிவர்கள் நிமித்த த்தினால், முனிவரும் கந்தர்வரும் தேவரும் அசுரரும் மௌனநிலையடைந்தயோகிகளும் பரிசுத்தம்பொருந்திய கிம்புருஷர் முதலிய (இசைநூலில் வல்ல தெய்வப்) புலவரும் அன்புடன் பணிந்து, சுவையிருந்த பேரின்பப் பிரவாகத்திலே அழுந்தினார்கள். திரு மணத்தைத் தரிசிக்கவந்த மானுடர்களும் (இத் திருநடனத்தைத்) தரிசிக்கப்பெற் றார்கள். எ-று. (க௮)

அனந்தனா முனிவா வேந்த னளவிலா னந்த முனி
மனந்தனி னிரமபி மேலும வழிவது போல மார்பம
புனைந்தபுண் ணியவெண ணீறு ககாந்திடப் பொழிகண் ணீறு
நனைந்திரு கரமும் கூப்பி நாதனைப் பாடி கின்றான்.

(இ-ள்.) ஆகிசேடராகிய முனிவர்களுக்கரசராகிய பதஞ்சலியார் அளவில் லாதபேரின்ப ஊற்றெடுத்து மனத்தில் நிரமபி (அடங்காது) மேலேவழிவதுபோல ச்சொரியும் ஆனந்த பாஷ்பம், மாபிற்றறித்த புண்ணியமாகிய வெள்ளிய திருநீறு களையநனைக்க, இரண்டுகைகளையுங் குவித்து, சுந்தோசப்பெருமானை (பின்வருமாறு) துதிசெய்கின்றார். எ-று.

ஆகிசேடரோ பதஞ்சலிமுனிவனென்பது முன்னர் விளக்கியுள்ளது. ஆங் குக் கண்டுகொள்க. (க௯)

பராபர முதலே போற்றி பதநியில் விளையாய் போற்றி
சராசர மாகி வேறாய் நின்றதற் பரனே, போற்றி
கராசல வுரியாய் போற்றி கனகலம பலத்து ளாடு
நிராமய பரமா னந்த நிருத்தனே போற்றி போற்றி.

(இ-ள்.) எல்லாத் தேவர்கட்கும் முதற்றேவனுய்நின்றபெருமானே! போற்றி (அடியாரது) பத்தியாகிய பயிரின்பயனுய் நிற்பவனே! போற்றி. சாரமும் அசாரமும் ஆகியும் அவற்றின் வேறுகியும் நின்றவனே! போற்றி. யானைத்தோலைப் போர்க்கவையாக உடையவனே! போற்றி. பொன்னம்பலத்தில் நடனஞ் செய்தருளிய (பிந்திய) பனை யொழிக்கும் பேரின்பத் திருநடனத்தை யுடையவனே! போற்றி போற்றி. எ-று.

கராசலம் - கையையுடைய மலை ; யானை.

போற்றி என்பதற்குக் காக்க எனப் பொருள்கொள்க. (௨௦)

ஒன்றாகி யைநதா யையைந் துருவாகி வருவாய் போற்றி
யினறாகிச் சென்ற நாளா யெதிராளா யெழுவாய் போற்றி
நன்றாகித் திய தாகி நடுவாகி முடிவாய் மன்று
ணினறாகும் பரமா னந்த நிருத்தனே போற்றிபோற்றி.

(இ-ள்.) ஏகமூர்த்தமாகியும் பஞ்சமூர்த்தமாகியும் இருபத்தைந்து மூர்த்தமாகியும் (ஆன்மாக்கள்பொருட்டு) வந்தருள்வோய் ! போற்றி. நிகழ்காலமாகியும் இறந்த காலமாகியும் எதிர்காலமாகியும் விளங்குகின்றவனே ! போற்றி. நன்றாகியும் தியதாகியும் கடுகிலைமையாகியும் (முத்தி) மூடிவாகியும் பொன்னம்பலத்துள் நின்று நிருத்தஞ் செய்தருளும் பேரின்ப மயமாகிய திருக்கூத்துடையவனே போற்றி ! போற்றி..எ-று.

ஒன்று என்றது சகளமும் நிஷ்களமும் சகள நிஷ்களமும் கடந்துநின்ற சுத்த சிவமாகிய ஏகமூர்த்தம்.

ஐந்து என்றது பரமசிவன் - அநாதத் சிவன்-சதாசிவன்-மகேசன்-உருத்திரனாகிய பஞ்சமூர்த்தங்கள்.

ஐயைந்து என்றது சந்திரசேகரர் - உமாமகேசர் - ரிஷபாருடர் - சபாபதி-கலியாணசுந்தரர் - பிஷாடனர் - காமாரி - அந்தகாரி - திரிபுராரி - ஜலந்தராரி - விதித்துவம்சர் - வீரபத்திரர் - நரசிங்க ரிபாதனர் - அர்த்த நாரீசுவரர் - விக்கிராதரர் - கங்காளர் - சண்டேசானுக்கிரகர் - நீலகண்டர் சக்கிராபயப்பிரகாதர் - கஜமுகானுக்கிரகர் - சோமாஸ்கந்தர் - ஏகபாதர் - அனந்த சுகபிருது - தக்ஷிணமூர்த்தி - விங்கோற்பவர் என்னும் பஞ்சலிம்சதி மூர்த்தங்கள்.

“இனறாகிச் சென்ற நாளாய் எதிர்நாளாய்” என்றது, ஆன்மாக்கட்குப் பிராரத்துவம் சஞ்சிதம் ஆகாமியங்களாய் நின்று அவ்வவ் வினைப்பயன்களை யூட்டேவின் என்க. (௨௧)

அடியோம் பொருட்டு வெள்ளியம்பலத் தாடல் போற்றி
பொடியணி தடநேதோள் போற்றி புரிசடை மகுடம் போற்றி
கடையலிழ் மலர்மென் கூந்தற் கயலலிழி பாகம போற்றி
நெடியதற் பரமா னந்த நிருத்தனே போற்றி போற்றி.

(இ-ள்.) அடியேங்கள் காரணமாக வெள்ளியம்பலத்தில் நடித்தருளிய திருநடனம் போற்றி. திருவெண்ணீற்றிறினை யணிந்த விசாலமாகிய திருத்தோள்கள் போற்றி. பொற்புரிபோன்ற சடாமகுடம் போற்றி. மணத்துடன் விசுசித்த மலரணிந்த மெல்லிய அனகத்தையுடைய அங்கயற்கண்ணம்மையார் வாழும் வாமபாகம் போற்றி. என்றும் அழியாத தற்பரமானந்த மயமாகிய திருநடனத்தை யுடையவனே ! போற்றி போற்றி. எ-று. (௨௨)

என்றுநின் நேததி னுன்பின் னிருவரை நோக்கி வெள்ளி
மன்றுணின் றுடாநின்ற மறைமுதல கருணை கூர்ந்து
நன்றுநீர் ஷேட்ட தென்னென் றருள்செய நாதன் பாதந்
துன்றமெய் யன்பிற் றுழந்து தொழுதுநின் றிதனைச் சொல்வார்.

(இ-ள்.) என்றுகூறி, (அன்புருவாக) நின்று பதஞ்சலி முனிவர் துதிசெய்தனர், வெள்ளியம்பலத்திலிருந்து திருநடனஞ் செய்தருளும் வேதமுதல்வராகிய சவுந்தரபாண்டியர், பிறகு (பதஞ்சலி முனிவர் வியாக்கிரபாத முனிவர் என்னும்) இருவ

னாயுங்கிருபைமீக்கொண்டு நீர் மிகவும் விரும்பியது யாதென்று திருவாய்மலர்ந்தான், (அவ்விரு முனிவரும்) அப்பெருமானது திருவடியில் நிறைந்த அன்புடன் வணங்கித் துதிசெய்து இதனைச் சொல்லத்தொடங்கினர். ஏ-று. (௨௩)

எந்தையித் திருக்கூத் தென்று மிர்நிலை நின்று யார்க்கும் பந்தவெம பாச நீங்கப் பரிந்தருள் செய்தி யென்ன செந்தமிழ்க் கன்னி நாடு செய்தமா தவப்பே நெய்தத் தந்தன மென்றான் வேதந தலைதடு மாற நின்றான்.

(இ-ள்.) எமது தந்தையாகிய சுந்தரபாண்டியனோ! எக்காலமும் இவ்வுலகத் தத் தாண்டவத்துடன் இவ்வெவ்ளியம்பலத்தில் வீற்றிருந்து, யாவருக்கும் பந்தமாயிய கொடிய பாசத்தொடர்பு நீங்கத் திருவுளமிரங்கி அருள்செய்யவேண்டுமென்று குறை விரப்ப, வேதங்கள் தட்டழிந்து மயக்கமெய்த நின்ற சுந்தரோசப்பெருமான் செந்தமிழ்க்கு வாசத்தானமாகிய பாண்டிநாடு செய்த பெருந்தவப்பயன் கைகூட, தந்தருளி னோமென்று (அவ்வாறே) அனுககிரகஞ் செய்தனர். ஏ-று.

செந்தமிழ்க் கன்னிநாடு என்பது பாண்டிநாடு. இதில் செந்தமிழ் நாடென் றது “சந்தனப் பொதியச் செந்தமிழ் முனியுஞ் - சவுந்தர பாண்டிய னெனுந்தமிழ் நாடனுஞ்-சங்கப்புலவருந் தழைத்தினி திருக்கும்-மங்கலப் பாண்டி வளநாடென்ப” என்னுஞ் சூத்திரத்தானறியற் பாலது. கன்னிநாடு என்றது தடாதகைப்பிராட்டியார் தமது கன்னிப்பருவத்தில் அரசுசெய்த காரணம்பற்றி வழங்கியது இதனை.

“வனாசெய் பூண்முலைத் தடாதகை மடவரற் பிராட்டி வினாசெய் தார்முடி வேய்நதுதண் குடைமனு வேத்தன் கனாசெய் தூல்வழி கோல்செலக கன்னியாம் பருவத் தரசு செய்தலாற் கன்னிநா டாயதந் நாடு” என்னும் இந்துத் செய்யுளா னறியற்பாலது. (௨௪)

அராமுனி யீது வேண்டு மாதிரியெம பெரும விந்த நிராமய பரமா னந்த நிருதத்தோ கண்டோ ரொல்லாந் தார்தல மிசைவந் தெய்தாத் தனிககதி பெறுதல் வேண்டும் பராபர வென்று தாழ்ந்தான பகவனு மதற்கு நேர்ந்தான்.

(இ-ள்.) பதஞ்சலிமுனிவா (பின்வரும்) இதனை வேண்டுகின்றார். ஆகி ணர்ந்தியாகிய எம்பெருமானே! பராபரனே! இந்த நிராமய பரமானந்த தாண்டவ த்தை நேரிற்றரிசித்தவர் எல்லோரும் பூமியின்பேரில் மீண்டும் பிறவாத ஒப்பற்ற சிவகதியைப் பெறுதல்வேண்டும் என்று வரங்கேட்டு நமஸ்கரித்தனர். சிவபெருமா னும் அதற்கு இசைந்தருளினார். ஏ-று.

நிராமயம்-நோயன்மை, நோய் என்றதை ஈண்டுப் பிறவியெனக் கொண்க. பகவன் என்பது அறுகுணச் செல்வனென்று பொருள் இவ்வாறு குணங்களும் முன் விளக்கப்பட்டுள்ளன. (௨௫)

ஆர்த்தனர் கணத்தோர் கைகோத் தாடின ரலர்ப்பு மாரி தூர்த்தனர் விண்ணோர் கண்ணீர் துளும்பினர் முனிவர் ராகம்; பெர்த்தனர் புனக மன்பிற் புதைத்தனர் விழுங்கு வாய்ப்புறத் தார்த்தனர் புல்லிக் கொண்டார் பரவிழல் விருவர் தம்பையர்.

(இ-ள்.) இவ்வணத்தவர்கள் ஆர்த்துத் தைக்கொடுத்த (குரலெடுத்தது) ஆடினார்கள். தேவர்கள் மலர்ந்த புஷ்பவாரிப்பத் கொடுத்தார்கள் முனிவர் (தூர்த்த) தார்த்தனர்.

(மேலிட்டால்) கண்ணீர் துளித்து உடலிழைக்கப்போர்த்து அன்பு வெள்ளத்தில் மூழ்கி அவ்விரு பெருமணியவாயும் பணிந்து (கண்களால்) விழுங்குவார்போலப் பார்த்துத் (தனித்தனி) தழுவிக்கொண்டார்கள். ஏ-று.

ஆர்த்தனர் - துளும்பினர் - போர்த்தனர் - புதைந்தனர் - பார்த்தனர் - என்னும் வினைமுற்றுக்கள் வினையெச்சப்பொருளில் நின்றன. (௨௬)

மேற்படி-வேறு.

அணித்த மாகிய பூதமைம் பொறிபுல னையா ருறாகி
வினித்த மாயையோ டிருவினைத் தொடக்கினு மிருளினும் வேறுகித்
தனித்த யோகிக ளாகிறைந் தாடிய தனிப்பெருந் திருக்கூத்தாகத்
குனித்த வண்ணமாக் கண்டவாக் கிகபரங் கொடுத்தவ னுறைகின்றன.

(இ-ள்.) அழியும் இயற்கையுடைய ஐம்பூதங்களும் ஐம்பொறிகளும் ஐம்புலன் ளைமுதலிய மூப்பத்தாறு தத்துவங்களாய், இனிப்பிக்கும் மாயையுடன் இருவினைத் தொடக்கினின்றும் ஆணவமலத்தினின்றும் நீங்கி, ஒப்பில்லாத யோகவான்களது உன்னத்தில் நிறைந்தாடியருளிய ஒப்பற்ற பெரிய திருநடனத்தை, நடித்தவிதமாகத் தரிசித்தவருக்கு இகபரசுகங்களை அனுககிரகித்து அவ்வெள்ளியம்பலத்தில் எழுந்தருளியிருக்கின்றார். ஏ-று.

பூதம் ஐந்து—பிருதிவி - அபயு - தேயு - வாயு - ஆகாயம். ஞானேந்திரியம் ஐந்து—மெய் - வாய் - கண் - மூக்கு - செவி. கன்மேந்திரியம் ஐந்து—வாக்கு - பார்த்தம் - பாணி - பாயுரு—உபத்தம். அந்தக்கரணம் நான்கு—மனம் - புத்தி - சித்தம் - அகங்காரம்.

பூதங்களைந்தும், ஞானேந்திரியமைந்தும், கன்மேந்திரியமைந்தும், அந்தக்கரண நான்குங் கூடிய இருபத்துநான்கும் ஆன்மத்தத்துவமாம். இனி இவ்வான்ம தத்துவம் இருபத்து நான்குடன், வித்தியா தத்துவம் ஏழும், சிவதத்துவம் ஐந்துங் கூடத் தத்துவம் மூப்பத்தாறுகலின் “ஆறாறு” என்றார்.

வித்தியாதத்துவம் ஏழு—காலம் - நியதி - கால - வித்தை-ராகம்-புருடன் - மாயையெனவும், சிவதத்துவம் ஐந்து—சுத்தவித்தை - ஈசரம் - சாதாகியம் - சத்தி - சிவமெனவும் கொள்க. (௨௭)

குனிவி லாதிகைத் தினநதொடுத தெனாவரு கொடுவிலா தினாயெல்லை
புனித வாடக முளரிதோய்ந் தத்தனிப் பொதுநடந் தரிசித்தந்
கினித மர்ந்துதூற் றெண்மடங் கைந்தெழுத தெண்ணியந் நிலைநிற்குந்
கனியு மண்பினா ணண்ணியாங் கெய்துவர் கருதிய வரமெல்லாம்.

(இ-ள்.) மார்கழிமாதம் திருவாதிகை நட்சத்திரம் தொடங்கி மேல்வரும் மார்கழிமாதம் திருவாதிகைநட்சத்திரம் வரையில், பரிசுத்தமாகிய பொற்றாமரைத்தீர்த்தத்தில் ஸ்நானஞ்செய்து அவ்வொப்பில்லாத வெள்ளியம்பலத்தில்(செய்தருளார்) திருநடனத்தைத் தரிசித்து அச்சந்நியிலினிதாகவிருந்து பூரி பஞ்சாஷுரத்தை ஊற்றெட்டுருச் சயித்து, இந்தக் கிரமத்தில் வழுவாமல் நிற்கும் முதிர்ந்த அன்பினையுடைய அடிவார்தன் (தூழ்) எண்ணியுலர்த்தையெல்லாம் (ஒருசேர) அடைவார்கள். ஏ-று.

குனிவில், கொடுவில்,—என்பன வளைந்தவில் எனப் பொருட்புணை. வில் என்பது தணர்மாதமாதலின் மார்கழி யென்றும். (௨௮)

வெள்ளியம்பலத் திருக்கூத்தாடியபடலம் துதித்தல்

ஆதிருவிருத்தம் - அஃகி.

சிவமயம்.

எழுவது

குண்டோதரனுக்கு அன்னமிட்டபடலம்.

கலிநிலைத்துறை.

பன்ன கேசனு மடுபுலிப் பாதனும் பணிய
மின்னு வார்சடை மன்னவன் வெள்ளிமன் றுடல்
சொன்ன வாரிது பசித்தழல் சடவொரு பூத
மன்ன மாமலை தெநிலைத்தவா நெடுத்தினி யறைவாம்.

(இ-ள்.) பதஞ்சலிமுனிவரும் வியாக்கிரபாதமுனிவரும் வணங்கும்படி, பிரகாசிக்கின்ற நெடிய சடைமுடியையுடைய சவுந்தரபாண்டியர் வெள்ளியம்பலத் திருக்கூத்தாடிய திருவிளையாடலைச் சொன்ன சரித்திரம் இதுவாகும். பசியாகிய நெருப்பு சுமதலால் (குண்டோதரனென்னும்) ஒரு பூதமானது பெரிய மலையளவாகிய அன்னத்தை (உண்டு) ஒழித்த திருவிளையாடலை யினி யெடுத்துக் கூறுவாம். எ-று.

பன்னகேசன் என்பதைப் பன்னக ஈசன் என்றாவது பன்னகம் கேசன் என்றாவது சொல்வதை செய்க. அடுபுலி என்றது கொல்லும் புலி எனப் பொருடரும். இது சாதிப்பொதுமைபற்றி வந்த அடை. (க)

கன்னி பர்க்கர சாரினை நடுமலை முருகுது
மின்னி யற்சடை மாதவர் வந்திடுவோடு
நெந்தி லத்துள மன்னவர் யாவர்க்கு முறையே
பொன்னி யற்கலந் தறுசுவைப் போனக மருத்தா.

(இ-ள்.) பெண்கள் நாயகியாகிய தடாதகைப்பிராட்டியாரது திருமணத் திற்கு வந்த மின்னல்போலும் சடையையுடைய ஓற்றத் தவசிகள்-அந்தணர்-மற்றையோர்-எல்லாத்தேசத்தரசர்கள் (முதலிய) யாவருக்கும் அவரவர்க்குத்தக்கபடி பொன்னாற்செய்த பாத்திரங்களில் அறுசுவையோடு கூடிய உணவுகளை யுண்பித்து. எ-று.

இதுமுதல் இரண்டு பாடல்கள் குளகம்.

(உ)

பூசு கின்றவு முடுபயவும் பூன்பவும் பழுக்காய்
வாச மெல்லிலை யேனவு மும்முறை வழங்காத
தேச மன்னவ னோனைபோர் செல்லுநர்ச் செலுத்தி
விச ணன்புறு கற்பினை ளிருக்குமல் வேலை.

(இ-ள்.) பூசத்தக்க கலவைகளும், உடுக்கத்தக்க ஆடைகளும், பூணத்தக்க பணிகளும், தாம்பூலமும் பிறவும் அம்முறைப்படியே வழங்கி, பழந்தேச மன்னவர்களும் பிறருமாகிய செல்லத்தக்கவர்களைச் செல்ல விடையளித்து, இறைவரிடத்தில் அன்புபொருத்திய தடாதகைப்பிராட்டியார் வீற்றிருக்கு மச்சமயத்தில். எ-று.

பழுக்காய்-பாக்கு. வாசம் மெல்லிலை-வாசனையுடைய மெல்லிய வெற்றிலை.

மடை-தாதுகொழிற் புலவர்வந்த தடியினை வினைந்த
யடிய மெட்ட போனக மாயிரத் தொன்ற

குண்டோதரனுக்கு அன்னநிட்டமிடலம்.

னிடைய தாயினுந் தொலைந்தில தியாங்கண்மேற் செய்யச்
கடவ தேதெனப் பிராட்டிதன் கணவர்முன் குறுகா.

(இ-ள்.) வண்மைபொருந்திய மடைத்தொழிலிற் கைதேர்ந்தவர்கள் வந்து
(பிராட்டியாரது) உபயபாதங்களைப் பணிந்து அடியேங்கள் சமைத்த அன்னம் (முத
லாயின) ஆயிரத்தி லொருகூறேனும் செலவழிந்ததில்லை. (ஆதலின்) யாங்க ளினிச்
செய்யக்கடவதாயது? என்று விண்ணப்பிக்க, தடாதகைப்பிராட்டியார் தனது நாயக
ராகிய சுவந்தரபாண்டியர்முன் அடைந்து. எ-று. (ச)

பணிந்தொ துங்கிநின் றடிக்கண்முப் பத்துமுக் கோடி
கணங்க டம்மொடு மிங்கெழுந் தருள்வது கருதி
யிணங்கு மின்சுவைப் போனக மெல்லையின் றுக்கி
யுணங்கு கின்றதுண்டு எஞ்சிய தெனைத்தென வுரைக்கின்.

(இ-ள்.) வண்ணம் ஒருபுறமாக நின்று, தேவரீர் முப்பத்துமுக்கோடிதேவர்
முதலிய சிவகணங்கள் முதலானவருடன், இங்கெழுந்தருள்வதை நினைத்து இன்
சுவை பொருந்திய உணவு அளவில்லாமற் சமைத்துப்பசித்து மிகுந்தது உலர்கின்றது
எவ்வளவெனக் கூறப்புகின். எ-று. (இ)

இமையக் குன்றமு மடைசுலா யிதன்புறந் திடந்த
சிமையக் குன்றுக ளீட்டமுஞ் சேர்ந்தென நிமிரச்
சமையக் கொட்டிய வாலரிப் புழுக்கலுஞ் சாதக்
கமையக் கொட்டிய கறிகளின் வருக்கமு மனைத்தே.

(இ-ள்.) இமையமலையும், சமீபித்து இதன்புறத்துள்ள சிறு குன்றுகளின்
தொகுதியும் சேர்ந்தாற்போல, உயர்வுதோன்றச் சமைத்துக் கொட்டிய வெள்ளொளி
பொருந்திய அன்னமும், அவ்வன்னத்துக்குத் தகுதியாகக்கொட்டியுள்ள கறிகளின்
வகையும் அவ்வளவிலுக்கின்றன. எ-று.

இமயக்குன்றுபோல அன்னமும் ஏனையகுன்றுகள்போலக் கறிவகைகளும்
என நிரனிரையாகக் கொள்க. (சு)

என்ற போதிறை யெம்பிரான் றேவியா ரிடத்தி
லொன்று மன்பினு லொருவினே யாடலை நினைத்தோ
தன்ற னிக்குடைப் பாரிடத் தலைவன தாற்ற
லன்றி யாவரு மறிந்திடக் காட்டவோ வறியேம்.

(இ-ள்.) என்று தடாதகைப்பிராட்டியார் கூறியபொழுது சுவந்தரபாண்
டியராகிய எம்பெருமான் விசாட்டியாரிடத்திற் பொருந்திய அன்பினால், ஒரு திரு
வினையாடல்செய்யக்கருதியோ (அல்லது) தனது ஒப்பற்றகுடையைத்தாங்கும் (குண்டோ
தோதரனென்னும்) பூதநாயகனது வல்லபத்தை அப்பொழுது எல்லோரும் அறியும்
படி காட்டக்கருதியோ அறியோம். எ-று. (ஏ)

சிறிது வாணகை செய்துமு லேந்தரிற் சிறந்த
மறுவின் மீனவ னரும்பெறன் மகளுனக் கரிநிற
பெறுவ தேதுவான் றருவுநின் பணிசெயப் பெற்றநிங்
குறைவ தேற்பிறந் திருவெலா முன்னதே யன்றோ.

(இ-ள்.) ஒளிரிய புன்னகைபுரிந்து மூன்று மன்னவர்களிலுஞ் சிறந்த குற்
றமில்லாத (மலயத்துவச) பாண்டியனது பெறுதற்கரிய புத்திரியாகிய உனக்கு அரி
திற் பெறக்கூடியது யாது? (எல்லாம் சுலபமே) கற்பகவிரூபமும் உன்கட்டளையைச்

செய்யப்பெற்று இங்குவசிக்குமாகில் ஏனையோரதுசெல்வமுமுவதும் உன்னதையாகு மல்லவோ. ஏ-று. (அ)

அளவி லாததின் செல்வத்தின் பெருக்கையா மறிய
வினேவு செய்தனை போலுநின் விருந்துணப் பசியாற்
கனைய டைந்தவ ராகிநங் கணத்தினுட் காணேந்
தளவ மூரலா யாஞ்செயத் தக்கதே தென்றான்.

(இ-ள்.) மூலீஸயரும்புபோன்ற தந்தபந்தியையுடையாளே! கணக்கில்லாத உன் செல்வமிகுதியை நாமறியும்படி யெடுத்துப் பிரஸ்தாபித்தனைபோலும். உனது விருந்தைப் புசிக்கும்படி பசியினுற் கனையடைந்திருப்பவர்களாக, நமது கணத்தவர் களில் ஒருவரையும் காணோம், நாம் இதற்குச் செய்யத்தக்கது ஏது? என்று கூறினர்.

அடுக்க நின்றகுண் டோதர னகட்டிடை வடவை
மடுக்க வுன்னினு னதுவந்து வயிற்றெரி பசியாய்த்
தொடுக்க வாலமுன் டாங்குடல் சோர்ந்துவேர்த் தாவி
யொடுக்க முற்றைய பசியினு லாயங்கினே நென்றான்.

(இ-ள்.) சவுந்தரபாண்டியர், சமீபமாக நின்ற குண்டோதரனது வயிற்றில் வடவாமுகாக்கினியைப் பிரவேசிக்கும்படி திருவுளஞ்செய்தருளினார்; அவ்வக்கினி வயிற்றில் வந்து கொடுப்பசியாகத் துன்புறுத்த, விஷமுண்டவன்போலுடல் பதை த்து வேர்த்து உயிர் ஒடுங்கி, ஐயனே! பசியால் வருந்தினேன் என்றான். ஏ-று. (க0)

குடையெ டுக்குமிக் குறியதாட் குறட்கொரு பிடிசோ
றிமெய் னப்புறஞ் சோறுமா லெனத்தொழு தெல்லா
முடைய நாயகி போயினுன் குறியனு முடனே
நடைத ளாந்துகண் புனகந்துவாய் புலர்ந்திட நடந்தான்.

(இ-ள்.) நமது குடையைத் தாங்கும் இக்குறுங்காலையுடைய குண்டோதர னுக்கு ஒரு பிடிசோறு இடுங்கள் அப்புறஞ் சொல்லுகின்றோம் எனத் திருவாய்மலர் ந்தருள, எல்லாப்பாக்கியங்களையுமுடைய பிராட்டியார் பணிந்து (அந்தப்புறஞ்) சென் றனர். குறிய வடிவினையுடைய குண்டோதரனும் நடை தளரவும் கண்கள் (அக்கினி யைப்போல) புகையவும் வாய் உலரவும் பின்னே நடந்துபோயினுன். ஏ-று. (கக)

படைக்க னைவல ரிறைமகள் பணியினுற் படுநொய்
தொடுத்த வன்றனைக் கொண்டிபேய்ச் சொன்றிமுன் விடுத்தா
ரடுத்தி ருந்ததே கண்டன ரன்னமா மலையை
யெடுத்த யின்றது மடிசிலங் கிருந்ததுங் காணார்.

(இ-ள்.) அன்னம் படைத்தலாகிய தொழிலை மேற்கொண்ட எவலாளர் சுடாதுகைப்பிராட்டியாரது கட்டளையினால், பிசினோயால் வருந்துகின்ற குண்டோதர னைக்கொண்டிபேய, (மலைபோலுள்ள) சாதத்தின் முன் விடுத்தார்கள். (அவன் அதனை) அடுத்திருந்ததையே பார்த்தார்கள். (அல்லாமல்) பெரிய அன்னமலையை வாரிப் புசித் ததும் அவ்விடத்தில் அவ்வன்னமலை யிருந்ததுங் காணாதவராயினார். ஏ-று.

படைக்கணைவலர் என்பதை, படை கண் எவலர் எனச் சொல்வகைசெ ய்து வாட்படைபோலுங் கண்களையுடைய தொழிலாளனானக் கூறினும் பொருந்தும்.

சிலம்பு னூபுரச் சிறடிச் சேடியர் சில்லோ
ரலம்பு வால்வளைக் கைநெரித் ததிசய மடைந்தார்
புலம்பு மேகலை யார்சிலர் பொருக்கென வெருண்டார்
கலம்பெய் பூண்முலை யார்சிலர் கண்புதைத் திருந்தார்.

(இ-ள்.) ஒலிக்கின்ற பாதசரமணிந்த சிறிய அடியையுடைய பணிப்பெண்களிற் சிலர் சப்திக்கின்ற வெள்ளிய வளையல் பூண்ட (தமது) கைகளை நெரித்து ஆச்சரியப்பட்டார்கள். சத்திக்கின்ற மேகலாபரணமணிந்த மங்கையர் சிலர் வினாந்து மயங்கினார்கள். ஆபரணம் பூண்ட குயங்களையுடைய பெண்கள் சிலர் கண்களைப் புதைத்து (அப்பாற்பட்டுப்) போனார்கள். ஏ-று.

கலம் பூண்-என்பன ஒருபொருட் பன்மொழி.

(௪௩)

மூரவை போகிப் முரிவில்வான் மூரல்பால் வறைபல்
கருனை தீம்பய நடுதுவை பலவகைக் கறிகள்
விரவு தேம்படு பாறயி ரிழுதுதேன் வெள்ளம்
வவாவி லாதன மிடாவொடு வாரிவாய் மடுத்தான்.

(இ-ள்.) தவிடு ஒழிந்த (முனை) முரிதவில்லாத வெள்ளிய (அரிசியாலாகிய) அன்னத்தையும், திரட்டுப்பாலையும், பொரிக்கறியையும், இனிய பயற்றோடு கலந்து சமைத்த புளிங்கறியையும், (இன்னும்) பலவகைக் கறிகளையும், இனிமைகலந்த பாலுந் தயிரும் வெண்ணெயுந் தேனுமாகிய வெள்ளத்தையும் அளவில்லாதன (ஆகப் பிறபண்டங்களையும்) மிடாக்களோடு வாரிவாரி வாயில் விடுத்தான். ஏ-று. (௪௪)

பல்ப முக்குவை வேற்றுருப் பண்ணியங் கன்னன்
மெல்ச வைத்தனடு தெங்கிவை யன்றியும் வேவா
வல்சி காய்களின் வருக்கமு நுகர்ந்துமா ரும
லெல்லை தீர்நவ பண்டமு மெடுத்துவாய் மடுத்தான்.

(இ-ள்.) பலவகைப்பட்ட பழக்குவியல்களையும், வெவ்வேறு உருவமாகச் செய்த பலகாரங்களையும், சுருக்களையும், மெல்லத்தக்க இனியசுரும்பையும், தேங்காயையும் (புசித்து) இவையல்லாமலும் சமையற்றொழில் முடியாத சோற்றையும், காய்களின் நெருகுதியையும் புசித்து, (பசி) தணியாமல் அளவில்லாத நவதானியங்களையும் வாரி மெடுத்து வாயில் விடுத்தான். ஏ-று. (௪௫)

பாரித் துள்ளிப் பண்டமும் பருஉக்குறுங் கையால்
வாரித் தன்பெரு வயிற்றிடை வைப்பவர் துடுவை
பூரித் தாகுதி பண்ணிய தழலெனப் பொங்கித்
கோரித் தொன்பது வாயினும் பசித்தழல் கொளுத்த.

(இ-ள்.) நிறைந்துள்ள இந்நவதானியங்களையும் பருத்த குறுகிய கைகளால் வாரித் தனது பெரியவயிற்றில்விடவும், சுருக்குசுருவங்களால் நெய் நிறைத்து ஆகுதி செய்த யாகாக்கினிபோல பசியாகிய அக்கினி சுவாலித்து அதிகரிக்கப்பட்டு நவத்துவாரங்களிலுங் கொளுத்தாநிற்க. ஏ-று.

இதுமுதல் இரண்டொட்டிகள் குளகம்.

(௪௬)

அலங்க லோதிகண் டதசய மடைந்துதன் னன்பி
னலங்கொ ணாயகன் முன்புபோய் நாணமுட் கிடப்ப
விலங்கு பூங்குழல் சுவன்மிசை யிறக்கியிட் டொல்கி
நிலங்கி னைத்துநில ருணிலை கண்டன னிருபன்.

(இ-ள்.) மாலையணிந்த கூந்தலையுடைய தடாதகைப்பிராட்டியார் (இதனை) பார்த்து (எப்பொழுதும் கண்டறியாத) ஆச்சரியமுற்று, தாம் கொண்டருளிய அன்பால், தமது நாயகர்முன் சென்று நாணம் தமது திருவுள்ளத்திற் பொதிந்திருக்கவும், விளங்குகின்ற மலரை யணிந்த அளகபாரமானது பிடரியின்மேற்சரிந்து கிடக்கத்

தவண்டு (தமது பெருவிரலால்) நிலத்தைக் கிளைத்துநின்றனர். சவுந்தரபாண்டியர் (அந்த) நிலையைக் கண்டனர். எ-று. (க௭)

அஞ்சி லோதியை வினவுவா னறிகலான் போலக்
குஞ்சி யாரழ லன்னவக் குடவயிற் றவனுண்
டெஞ்சி யுள்ளவேற் பூதங்க ளின்னமும் விடுத்தூன்
னெஞ்ச வப்பவே யருத்துது மென்னலு நமலை.

(இ-ள்.) அழகிய வட்டத் தகட்டணியை யணிந்த தடாதகைப்பிராட்டி யாரா (தாமொன்றும்) அறியார்போலவினவுகின்ற சவுந்தரபாண்டியர் நிறைந்த நெரு ப்புப்போலும் (செந்நிறமுற்று) விளங்குஞ் சிகையையுடைய அந்தக் குண்டோதரன் உண்டு மிகுந்தபொருள் இருப்பனவாயின், இன்னமும் (நமது குற்றேவல் செய்யும்) பூதங்களையனுப்பி உனதுமனம் மகிழ்வெய்த உண்பிக்கின்றோம் என்று திருவாய் மலர்ந்தருளவும், தடாதகைப்பிராட்டியார். எ-று. (க௮)

ஐய வின்னுமிக் குறட்பசி யடங்கிடா வேறு
வெய்ய பாரிட வீரரை விடுத்தியே லெடுத்து
வையம் யாவையும் வயிற்றிடை வைப்போ யதனாற்
செய்ய காலருத் திரப்பெயர் தேற்றமா முனக்கே.

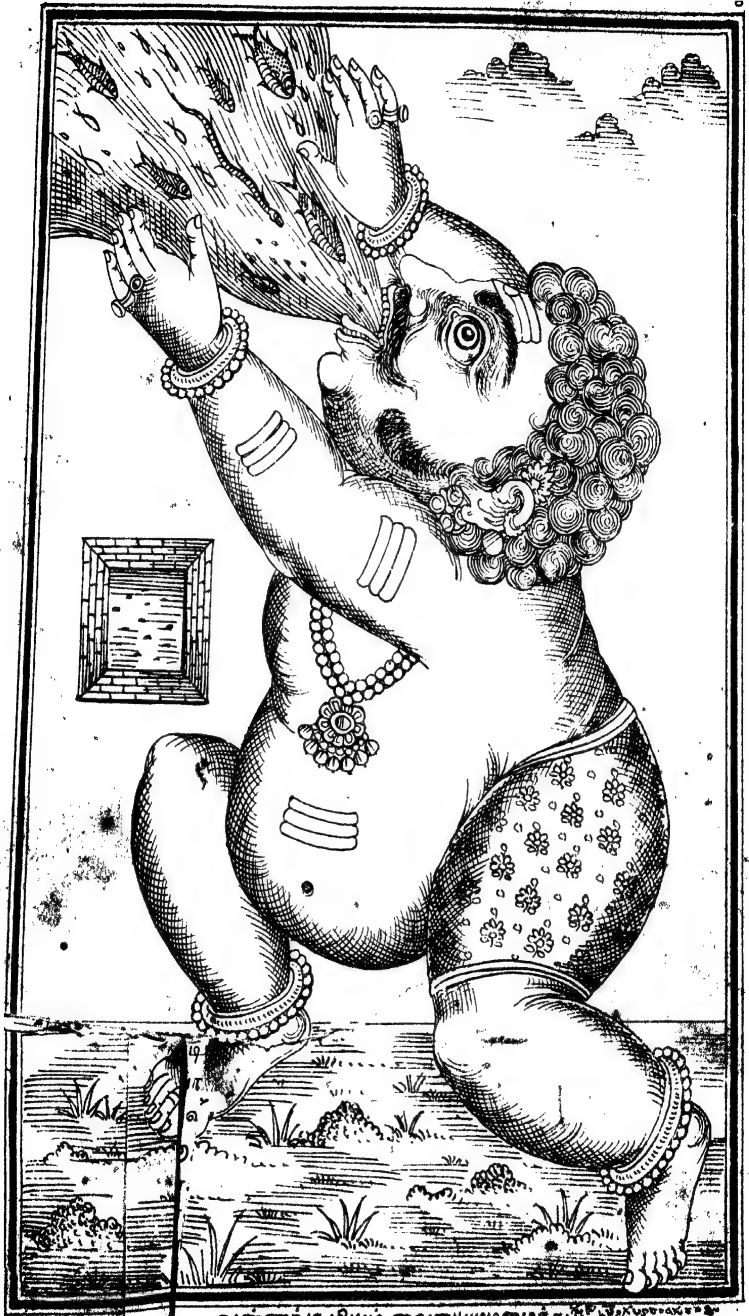
(இ-ள்.) ஐயனே; இன்னும் இக்குண்டோதரனுடைய (கடும்) பசி யடங்க வில்லை - இன்னும் வேறு பூதகணவீரர்களை விடுப்பீராயின், உலகமுழுவதையும் வாரி யெடுத்துத் தமதுவயிற்றில்வைப்பார்கள். (இதனால்) செந்நிறம்பொருங்கிய காலருத்திர றொன்று கூறுந்திருநாமம் நிச்சயமாகும். எ-று. (க௯)

சங்க வார்குழைக் குறண்மகன் றன்செய ருளே
யிங்கு வந்துரை செய்திட வறிதியென் றிறைமுன்
மங்கை நாயகி குழுதவாய் மலர்பொழு தெயிற்றுத்
திங்கள் வாய்முழை யான்பசித் தீசகட வந்தான்.

(இ-ள்.) சங்காலாகிய நெடிய குண்டலமணிந்த குண்டோதரன் தனது (தீப்பசியின்) செயலை அவனே யிங்குவந்து முறையிட அறிவீர் என்று தமது இறைவ ருக்குமுன், மங்கையர்க்குநாயகியாராகிய பிராட்டியார் தமது குழுதம்போன்ற திரு வாயாற் கூறுங்காலத்தில், (வக்கிர) தந்தமாகிய (பிறைச்) சந்திரனையும் வாயாகிய (மலைக்) குகையையும் உடைய (அக்குண்டோதரன்) பசித்தியானது தன்னைச்சுடுத லால் மெலிந்துவந்தனன். எ-று. (௮௦)

நட்ட மாடிய அந்த நங்கையெம் பிராட்டி
யட்ட போனகம் பனிவரை யணையவாய்க் கிடந்த
தொட்டு வாய்மடுத் திடவுமென் சுடுபசி தணியா
திட்டு னாதவர் வயிறுபோற் காந்துவ தென்றான்.

(இ-ள்.) (பதஞ்சலி வியாக்கிரபாத முனிவர்பொருட்டு) திருகடனஞ்செய் தருளிய சுந்தோசப்பெருமானே! பெண்களுட் சிறந்தவராகிய எமது பிராட்டியார் சமைப்பித்தருளிய அன்னவகைகள் இமாசலம்போல்வனவாகிக் கிடந்தன. (அவற் றையெல்லாம்) எடுத்துப் புசிக்கவும் என்னைச்சுட்டுவருத்தும் பசிப்பிணி தணியாமல், பிறருக்குக் கொடுத்துத் தாமும் புசியாது சேமித்தவர்கள் (அந்நினை யிழந்தபொழுது) வயிறு (எரிவது) போல என்வயிறு எரியாநின்றது, என்று முறையிட்டான். எ-று.

அன்னக்குழியும் காவையுமொழிந்தபீடம்

கையுந் முப்புரத் திட்டதிக் கடும்பசி யுருவாய்ப்
பொய்ய நேனவயிற் றிடைக்குடி புகுந்ததோ வென்னுங்
கையெ றிநதிடு மண்டங்கள் வெடிபடக் கதறு
மைய கோவெனு முயிர்த்திடு மாவிசோர்ந தயரும

(இ-ள்.) வஞ்சனையாளரது திரிபுரத்தில் ஊட்டியதீயானது கொடியபசியின் வடிவாய்ப் பொய்ம்மையேனது வயிற்றிற் குடிபுகுந்ததோ என்று கதறுவான்; தனது கையை (ஒன்றோடொன்று) எடுத்துத் தாக்குவான்; (பல்லாயிரகோடி) அண்டங்கள் (முற்றும்) பிளவுறும்படி வாய்திறந்து அலறுவான்; ஐயோ என்று அழுவான்; பெரு மூச்செறிவான்; உயிர் தளர்ந்து சோருவான். எ-று.

(௨௨)

குண்டோதரனுக்கு அன்னமிட்டபடலம் முற்றிற்று.

சூட திருவிருதம் - அசுஅ.

எட்டாவது.

அன்னக்குழியும் வைகையுமழைத்த படலம்.

க லி ந லை த் து றை.

வேதநாயகன் பாரிட வேதத்துக் கமையா
வோத் தூதிக் ளருத்திய தன்மையீ துவையும
போத ராமையா லமைவுறப் போனகக் குழிதந்
தோத மாந்தி யருத்திய செய்தியு முடைபபாம.

(இ-ள்.) வேதங்களுக் கிறைவராகிய சுந்தரோசப்பெருமான் பூதராஜனாகிய குண்டோதரனுக்கு (வயிறு) நிரம்பாத அன்னமுதலியவற்றை (தம்மனைவியாரால்) உண்பித்த திருவிளையாடல் இது. அவ்வன்ன முதலியவையும் போதாமையால் (அவன் வயிறு) நிரம்ப அன்னக்குழி தந்தருளி, (அவன்) பசியைத்தணித்து (அவன் தாகத் தணியும்படி) வெள்ளமாகிய பெரியவைகைநதியை (தமது சடையினின்று விடுத்த) உண்பித்த திருவிளையாடலையும் (இனியெடுத்தாக) கூறுவாம். எ-று.

உணையும் என்பதிலுள்ள உகரசகட்டுச் செய்மை அண்மை யென்னுமிரண் டிற்கும் இடையே தலால், செய்மைப்பொருளது. (௧)

கவன மால்விடை யாளிபின் கடி கமழ் தென்றற்
பவன மாமலை யாடடியைப் பார்த்துளே நகைத்துந்
தவன மாபசி யுடையவன் றன்பொருட் டன்ன
புவன மாதனை நினைத்தன னினைக்குமுன் போந்தான்.

(இ-ள்.) வினாந்துசெல்லற் திருமாலாகிய இடபத்தையுடைய சோம்சுந் தரக்கடவுள் பிறகு மணங்கமழுந் தென்றற்காற்றையுடைய பொதியமலைக்கரசியாரா கிய தட்டைகைப்பிராட்டியானைப் பார்த்து, தமக்குள்ளே புன்முறுவல்செய்து தாகத் தையும் பேரும்பசியையுமுடைய குண்டோதரனுக்காக, அன்னந்தரும் பூமிதேவியை நினைத்தருளினார்! (அவரும் அன்னவடிவமாய்) நினைக்குமுன்னே வந்தருளினன்.

அன்னபுலனமாதிரி யென்பதற்கு (தமதுசத்தியாயி) அன்னபுலனத்திற் குரிய அன்ன பூணியை நினைத்தருளினார், எனக்கூறுதலும் ஒன்றும். (உ)

நாற்ற டந்திசைத் தயிர்க்கட னனந்தலை நிலங்கீண்
மேற்றெ முந்துநாற் கிடங்கரா யுதித்தெழுந் தாங்கு
மாற்ற ருஞ்சுவைத் தீர்தயிர் வாலரிப் பதத்தோ
மேற்றெ முந்தது நாற்குழி யிடத்திலும் பொங்கி.

(இ-ள்.) தயிர்க்கடலானது பூமியின் மத்தியைக்கிழித்து நான்கு பெருந் திசைகளிலும் ஊற்றெடுத்தோங்கி நான்கு குழிகளாய்த்தோன்றி யெழுந்ததுபோல, நீங்காத சுவையையுடைய தயிரானது வெள்ளிய அரிசியாலாக்கிய அன்னத்துடன் நான்கு குழிகளிலும் பொங்கி ஒங்கியெழுந்தது. ஏ-று.

எழுந்தது என்னுஞ்சொல் எழுந்து எனத்தொக்கு நின்றது. (ங)

குரும திக்குல மன்னவன் மருகனக் குண்டப்
பெருவ யிற்றிரு பிறையெயிற் றெரிசிகைப் பேழ்வா
யொருகு றட்குடை வீரனை யுன்பசி தணியப்
பருகெ னப்பணித் தருளலும் பாரிடத் தலைவன்.

(இ-ள்.) வெண்ணிறம்பொருந்திய சந்திரகுலத் தரசனாகிய மலயுத்துவச பாண்டியனது மருகராகிய சுவந்தரபாண்டியர், ஆழமாகியபெரியவயிற்றையும் இரண்டு பிறைச்சந்திரன்போலும் விளங்கும் வக்கிரதந்தங்களையும், அக்கினிபோன்ற (செந் நிறம்பொருந்திய) சிகையையும், பிளந்த வாயையும், குடை (தாங்குவதையும்) உடைய ஒப்பற்ற அந்தக்குண்டோதரனை (நோக்கி) உன்பசினோய் தீரும்படி உண்க எனக் கட்டளையிட்டருள, பூதகணத்தலைவனாகிய குண்டோதரன். ஏ-று. (ச)

அத்த யிர்ப்பதக் கிடங்கரி லலைகடல் கலக்கு
மத்தெ னக்கரம் புதைத்தெழுத் தெழுத்துவாய் மடுத்துத்
துய்த்தி டப்பசி விடுத்தது சுருதிநா யகன்றாட்
பத்தி வைத்துவி டெனாந்தவர் பழவினைத் தொடர்போல்.

(இ-ள்.) அவ்வாறுதோன்றிய தயிர்ச்சோற்றுக்குழிகளில் அலைகள் பொருந்திய கடலைக்கலக்கும் மத்துப்போலத் தனது கைகளைவிடுத்து வாரியெடுத்து வாயிற் போட்டுப்பிசிக்க, வேதங்களை யோதினவராகிய சுந்தரோசப்பெருமானது திருவடியின் கீழ்ப்பத்திசெய்து மோகூத்தையடைந்தவரது பழவினைத்தொடக்கு (ஒழிதல்)போல, (அக்குண்டோதரனது) பசினோய்விட்டு ஒழிந்தது. ஏ-று.

சுருதிநாயகன் தான்பத்திவைத்து வீணாந்தவர் என்றதால் ஆகாமியமும் ஒழிந்தவர்களைனக்கொள்க. எடுத்தெடுத்து என்னும் அடுக்கு ஆராமப்பொருளது.

வாங்கி வாங்கிவாய் மடுத்தலு முடம்பெலாம் வயிறுப்
வீங்கி னுன்றரை கிழிபடப் பொருப்பென வீழ்ந்தா
னீங்கு நீருயிர்ப் பிலனுடல் புரண்டன வீரவேட்
டாங்கு நீர்நிலை தேடுவா னாயின நெழுந்தான்.

(இ-ள்.) குண்டோதரன் அன்னத்தையெல்லாம்வாரிவாரி வாயிற்போட்ட வுடன், தேசமுழுவதும் வயிறுபோலப்பூரித்து விம்மி, மலை(விழுந்தாற்)போலப் பூமி பிளவுறும்படி (நிற்கமுடியாமல்) விழுந்து, உசுவலுக்கும் கெட்டுயிர்ப்பற்று, சீரம்புர

ண்டு (தாகத்தால்) தண்ணீரை விரும்பி அந்நகரத்திலுள்ள (எரி மடுமுதலிய) நீர் நிலைகளைத்தேம்படி யெழுந்திருந்தான். எ-று.

தேவொளியினான் என்பது ஒருசொல்.

(சு)

ஆவி யன்னவர்ப் பிரிந்துவா முணங்குந் போலக்
காவி நாண்மலர்த் தாமரைக் கடிமலர் வாட
வாவி யோடையுங் குளங்களும் வறப்பவாய் வைத்துக்
கூவ நீணிலை நீர்களும் பசையறக் குடித்தான்.

(இ-ள்.) தமது உயிர்போன்ற கணவரைப் பிரிந்துவாழும் தெய்வமாதரை யொத்த பெண்கள் (வாடுவது) போல, அன்றலர்ந்த நீலோற்பல மலர்களும் வாசம் பொருந்திய தாமரைமலர்களும் வாட்டமடைய, வாவிக்கும் ஓடைகளும் குளங்களும் நீர்வழிற் வாய்வைத்து உருஞ்சி, கிணறுகளும் நெடிய நீர்நிலைகளாகிய மடுக்களும் நீர்ப் பசையறம்படி பருகினான். எ-று.

வாவி-நடக்குங்கிணறு. நீர் நிலை-நிலை நீர். இது இலக்கணப்போலி. (எ)

அணைய னாகியு நீர்நசை யாற்றலன் வருந்தும்
விணைய னாகிவா னதிச்சடை வேதியன் பாதத்
திணைய நாதனுந் தன்றிரு முடியின்மீ திருக்கு
நணைய நான்மல ரோதியைப் பார்த்திதான் நவில்வான்.

(இ-ள்.) (குண்டோதரன்) அவ்வாறு பருகினவனாகியும் நீர்வேட்கை தணி யாமல்வருந்தார் தன்மையனாகி, ஆகாயகங்கையைச் சடையிலணிந்த சிவபெருமானது திருவடிக்கீழ்வந்துவருந்த, அச்சிவபெருமானும் தமது திருமுடியின்மேல் பொருந்தி யுள்ள குளிரச்சிதங்கிய அன்றலர்ந்த மலர்க்களையணிந்த கூந்தலையுடைய கங்கையைப் பார்த்து ஒன்று திருவாய்மலர்ந்தருளுகின்றார். எ-று. (அ)

தேங்கு நீர்த்தினை மாலிகைச் செல்விநீ யிந்த
வாங்கு நீர்த்தடம் புரிசைசூழ் மதுரையின் மாடோ
ரோங்கு நீத்தமா யொல்லென வருதியென் றுரைத்தா
னீங்கு நீர்த்திரு மாதவ னொருமொழி நிகழ்த்தும்.

(இ-ள்.) நிறைந்த நீர்மயமாகிய அலைகளையே மாலையாகவுடைய செல்வி யாகிய கங்கையே! நீ இந்தவளைவாகிய அகழி சூழ்ந்த விசாலமான மதில்புடைசூழப் பெற்ற மதுரை நகரத்தின் பக்கலில், உயர்வாகிய வொரு தீர்த்தமாகவிரைவில் வரக் கடவாய் என்று திருவாய்மலர்ந்தருளினார். (அதுகேட்டு இறைவர் சடையினின்றும்) நீங்குகின்ற கங்காதேவி அப்பொழுது ஒரு வார்த்தை சொல்லுகின்றாள். எ-று. (க)

அன்று மெம்பிரா னுணையாற் பகிரதன் பொருட்டுச்
சென்று நீயொரு தீர்த்தமாய்த் திளைப்பவர் களங்க
மொன்று தீவினைத் தொடக்கறுத் தொழுகெனப் பணித்தா
யின்று மோர்நதி யாகெனப் பணித்தியே லென்னை.

(இ-ள்.) முற்காலத்தும் எம்பெருமானது திருவாணையினால், பகிரதன் நிமித்தமாக நீ யொருதீர்த்தமாய்ச் சென்று (உன்பால்) மூழ்குவோரது சூற்றம்பொரு ந்திய தீவினைச்சம்பந்தங்களையொழித்து விளங்கக்கடவாயென்று கட்டளையிட்டருளி லீர். இப்பொழுதும் ஒரு நதியாகக்கடவாயென்று தேவரீரென்னைக் கட்டளையிலே ராயின். எ-று.

இதுமுதல் மூன்றுபாடல்கள் ஒருதொடர்.

பணித்தியேல் என்னும் வினையெச்சம் மூன்றுவதுசெய்யுளில்வரும் பணித் தருஎன்னும் வினையெச்சம் கொண்டு.

(க0)

தெரிசித் தோர்ப்புந் தாடினோர் செங்கையா லேனும்
பரிசித் தோர்பவத் தொடர்ச்சியின் பற்றுவிட் டொள்ளத்
துருசித் தோர்பு மிச்சையு முணர்வாய்
விரிசித் தோர்பு மெப்பினர் வால்வரும் வீடும்.

(இ-ள்.) தெரிசித்தவர்களும், மூழ்கி ஸ்நானஞ் செய்தவர்களும், செவ்விய கையினாலினுந் தொட்டவர்களும், பிறவித்தொடக்கின் சம்பந்தத்தைவிட்டு மனத்தில் இன்பவழிநெடுக்கச் சிந்தித்தலால் வருஞ் சிவபத்தியும் சிவஞானமும், அறிவாய் வங்கும் வியாபித்த தேவரீரையுணரும் ஞானத்தால் வருஞ் சிவகதியும். எ-று.

உருசித்து-செய்வெனெச்சத்திரிபு.

(கக)

தந்தி டப்பணித் தருளெனத் தடம்புனற் செல்வி
சுந்த ரப்பெருங் கடவுளை வரங்கொண்டு தொழுது
வந்த எப்பிலா வேகமோ டெழுத்துமா நதியா
யந்த ரத்துநின் நிழிபவ ளாமென வருமால்.

(இ-ள்.) (ஆகிய இவற்றை) கொடுக்கும்படி கட்டளையிட்டருளுவீர் என்று பெரியநீர்மயமாகியகங்காதேவி, மஹாதேவராகியசுந்தரோசபெருமானைவரம்பெற்றுப் பணிந்து வந்து, மிக்க வேகத்தோடு எழுந்து பெரிய நதிரூபமாய் ஆகாயத்திலிருந்து இறங்கி வருகின்றவன்போல வருகின்றார். எ-று

(கஉ)

கலிவீரத்தீம்.

தினாவளையணி கரமுடையவன் செழுமணிநகையுடையா
ணுவாவளைதுகி லுடையவன்கொடி துணுகிடையவ ளறனீள்
விராவளையுழ லுடையவன்கயல் விழியுடையவன் வருவாள்
வனாவளையிலை யவன்முடிமட வரன்திவடி வினுமே.

(இ-ள்.) மேருமலையை வளைந்தவிலலாகவுடைய சுந்தரபாண்டியராகிய சிவ பெருமானது சடைமுடியிலுள்ள கங்காதேவி நதிரூபமாய்வரும்பொழுதும், அலைகளே வளையலணிந்த கைகளாகவும், செழுமைபொருந்திய முத்துக்களைப் பற்களாகவும், தூகானைச்சூழ்ந்த ஆடையாகவும், பூங்கொடியை தண்ணிய இடையாகவும், கருமணற் படிவை நீண்டுமணங்கமழ்ந்து (கடை) வளைந்த அளகமாகவும், கயலைக்கண்களாகவும் உடையவளாய் வருகின்றார். எ-று.

இதுமுதற் பத்துச்செய்யுள்களால் வைகையின் வரவு வருணிக்கப்பட்டது.

வினாபடுமகி லனாபொரிதிமில் வெயிலவிடுமணி வனாயோ
டனாபடமுது சினையலறிட வடியொடுகடி தகழாக்
குனாபடுகழ லிறவுளர்சிறு குடியடியொடு பறியாக்
கனாபடவெறி வதுவருவது கடுவிசைவளி யெனவே.

(இ-ள்.) மணம்பொருந்திய அகிலும், பொருக்குப் பொருந்திய அடியையுடைய வேங்கையும், பிரகாசத்தை வீசுகின்ற மலைகளோடு (தாக்கி) அனாபடவும், (அம்மரங்களின்) பெருங்கிளைகள் ஒலிக்கவும், அம்மரங்களை அடியோடு விரைவாகப் பறித்தும், சத்திக்கின்ற வீரக்கழலணிந்த குறிஞ்சிலிழைக்கனது சிறுவீடுகளை அடி

அன்னக்குழியும் வைகையு மழைத்தபடலம். க.ந.டு

யோடு கல்லியும், கணாகளிற் செல்லும்படி வீசுவதாகிய அந்நதி மிக்கவேகத்தை யுடைய சண்டமாருதம் என்றுசொல்லும்படி வருகின்றது. எ-று. (கச)

பிணையொடுகலை பிடியொடுகரி பிரிவிலவொடு பழுவப்
பணையொடுகரு முசுவயிறனை பறமொடுதழு வியதன்
றுணையொடுகவி பயின்மரநீரை தொகையொடுபிற வுளர்வெங்
கணையொடுகலை யிதனொடுமெறி கவனொடுகொடு வருமால்

(இ-ள்.) பிரிவில்லாதனவாகிய பெண்மானோடு ஆண்மானையும், பெண் யானையோடு ஆண்யானையும், காட்டிலுள்ள ஒமரத்தைக்கிளைகளோடும், கரியமுசுவை வயிற்றிலேபற்றிய குட்டியோடும், தழுவிய அதன் பெண்சூரங்கோடும், சூரங்குகள் உலாவுகின்ற மரங்களை வரிசையாகிய தொகுதியோடும், வேடர்களது வில்லைக் கொடிய பாணங்களோடும், (தினைப்புனத்திலுள்ள) பரனோடும், (கல்லவைத்து) வீசங்கவனோடும் வாரிக்கொண்டு வரும். எ-று. (கடு)

அடியிறநெடு வறையுதைவன வகழ்வனவகழ் மடுவைத்
திடரிடுவன மழைசெருகிய சீனைமரநீரை தலைகீழ்
படவிகுக்கரை தொறுநடுவன படுகடலுடைமுதுபார்
நெடுமுதுகிரு பிளவுறவரு நெடுந்தியின் வலையே.

(இ-ள்.) (சகரரால்) உண்டாக்கிய சாகரத்தை யாடையாகவுடைய பழமை யாகிய பூமியின் நெடியமுதுகு இரண்டுதுண்டாக (பிளவுபடும்படி) வருகின்ற பெரிய அந்நதியினது அலைகள் நெடிய மலைகளை அடிசெடும்படி மோதித்தோண்டுகின்றன. தோண்டிய மடுக்களை மேடுசெய்கின்றன. மேடங்கள் படித்த கொம்புகளையுடைய மரங்களை யிடிந்தகரையில் வரிசையாய்த் தலைகீழாக நடுகின்றன. எ-று.

உதைவன என்பது முற்றெச்சம்.

(கசு)

பிளிநெல்லியை முதுமாமகழ் பெருவியின் வசையா
வெளிநெய்வன வெறிமணியின் வினாசெவ்வின் மதமோ
டொளிநெய்யின் துரைமுந்பட முடையனவென வரலாற்
களிறனையது மதுவிதழிகள் கவிழ்சடையணி குடினாறு.

(இ-ள்.) (சிவபெருமானது) தேனெழுகும் கொன்றை மலர்மலைகள் தொங்குகின்ற சடையிலணிந்த கங்கையானது, ஒவிக்கும் பேரொலியுடையதென்றும், ஆலமரங்களை அடியோடு பெயர்க்கும் பெரிய வலியினையுடையதென்றும், அசையாத விளாமரங்களை முரிக்கின்றது என்றும், (கரைப்புறத்தில்) எறிகின்ற முத்துமணிகளை யுடையதென்றும், வினாந்து செல்லும் வேகத்தையுடைய தென்றும் (யானையின்) மதத்தோடுபொருந்திய ஒளிகொள்ளும் வண்டிகளுடையனவென்றும், துரையாகிய முத்தமையுள்ள ஆடையுடையனவென்றும் வருகையினால், [குமுறும் ஒலியினை யுடையதாகியும் பெரியமரங்களை வேரோடுள்ளும் பெரிய வலியையை யுடையதாகியும், அசையாத சட்டுத்தறியை முறிப்பதாகியும், பிரகாசிக்கின்றமுத்துக்களையுடைய (கொம்புகள் பொருந்திய) தாகியும், வினாந்துசெல்லும் கதியையுடையதாகியும், மும் மதங்களுடன், (அவற்றையுண்ணவந்து) விளங்கும் வண்டிகளுடையதாகியும் நீர் துரை போல வெண்மை பொருந்திய முகபடா முடையதாகியுமுள்ள] யானையை யொத்திருந்தது. எ-று.

முதுமரம் என்பது ஆலமரம். வெள்ளில் என்பது வெளில் எனத் தொக்கு நின்றது. வெள்ளில்-விளாமரம். வெள்ளில்-யானை கட்டுந் தறி.

இச்செய்யுள் செம்மொழிச்சிலேடையணி.

(கசு)

நீடியில முறுநிலையின நிருமலன்மதி முடிம்
தாடியசெய லினவெயிலுமி முருமணிதலை யினரீள்
கோடியகதி யினநினைநினை குறுகியபல காலி
ஞோடியவலி யினவளையுட லுரகமுமென வருமால்.

(இ-ள்.) ஆழ்ந்த பாதலத்தின்பொருந்தும் ஆழமுடையதாகியும், சிவபெருமானது சந்திரனை யணிந்த சடாமுடியின்பேரில் விளங்குஞ் செயலினையுடையதாகியும், கிரணத்தைவீசும் விலைமதித்தற்கரிய நவமணிகளைத் தன்னிடத்துடையதாகியும், மிகவும் வளைந்துசெல்லும் வேகத்தையுடையதாகியும், வரிசைவரிசையாக நெருங்கிய பல கால்களின்வழியே வினாந்துசெல்லும் வன்மையுடையதாகியுஞ் செல்லுதலால், [ஆழ்ந்த பிலத்துவாரத்திற் பொருந்தும் நிலையுடையதாகியும், சிவபெருமானது சந்திரனைச் சூடிய சடைமுடியின்பேரில் ஆடுஞ்செயலை யுடையதாகியும், ஒளிவீசுகின்ற பெறுதற்கரிய இரத்தினத்தை உச்சிக்கொண்டையிலுடையதாகியும், மிகவும் வளைந்துசெல்லும் நடையுடையதாகியும், வரிசைவரிசையாக நெருங்கிய பல கால்களால் வினாந்துசெல்லும் வன்மையுடையதாகியுமுள்ள] வளைந்த வுடையுடைய சர்ப்பம் வருகைபோல் வாராநிற்கும். எ-று.

இதுவும் செம்மொழிச்சிலேடையணி.

(கஅ)

மண்ணகழ்தலின் வளையணிகரு மாவளையது மிசைபோய்
விண்ணாவலி னவுணர்களிறை விடுபுனலொடு நெடுகு
மண்ணலையனை யதுசவையிழு தளையளையுறு செயலாற்
கண்ணையனை யதுநெடுகிய கடுகியகதி நதியே.

(இ-ள்.) வினாந்து செல்லும் வேகத்தையுடைய அந்த நதியானது பூமியைத் தோண்டிச்செல்லுதலால், (பாஞ்சசன்னியம் என்னும்) சங்கை யணிந்த வராக மூர்த்தியை யொத்திருந்தது. மேலே சென்று விண்ணுலகத்தைத்தொடுதலால், அசுரர்களுக் கிறைவாகிய மாவலி யென்பவன் தத்தஞ்செய்த நீருடன் திரிவிக்கிரம ரூபம் கொண்ட வாமனமூர்த்தியை யொத்திருந்தது. மதுரம்பொருந்திய வெண்ணெயையும் தயியாயும் கலந்துவருஞ் செய்கையால், கிருஷ்ணமூர்த்தியை யொத்திருந்தது. எ-று.

திசுத்தருகரி பரிகவரிகள் செழுமணியொடு வருமா
றிகுத்தருகுட புலவரசர்க ணெறிசெய்துகவர் திருவோ
டசுத்தருபதி புகுமதிசூல வரசனையதை யலகேற்
புகுத்தருதிறை யிடவருகுட புலவரசனு நிகரும்

(இ-ள்.) விளங்குகின்ற யானைகளையும் குதிகைகளையுஞ் சாமரங்களையுஞ் செழிய இரத்தினங்களையும் கொண்டவருகின்ற நதியானது, பெருமை விளங்கும் மேலைத்திசை மன்னவரைத் தமது வழிப்படுத்தி அபகரித்த செல்வத்துடன், அசுழியாற் சூழப்பெற்ற மதுரைப்பதியிற் பிரவேசிக்கின்ற சந்திரவயிச்சத்திற்சூன்றிய பாண்டிய மன்னனை ஒத்திருந்தது. அல்லதாயின், புகழ்பொருந்திய (அம்மதுரைப்பதிக்குத்) திறைசெலுத்த வரும் மேலைத்திசைமன்னவனை யொத்திருந்தது. எ-று. (உ௦)

ஆரோடுமட லளிப்பணியொடு மரநிகரிலை நம்பத்
தாரோடுபுலி யொடுசிலையொடு தருகயலொடு தழுவாப்
பாரோடுதிசை பரவியதமிழ் பயிலரசர்கள் குழியிச்
சீரோடுபல திருவொடுவரு செயலனையது நதியே.

(இ-ள்.) அந்த நதியானது ஆத்திப்பூமாலையோடும், இதழ்கள் விரிந்தபனம் பூமாலையோடும், அரம்போலும் இலையையுடைய வேப்பம்பூமாலையோடும், புலிகளோ

அன்னக்குழியும் வைகையு மழைத்த படலம். ௩௩௭

டும், வில்லோடும், சேல்மீன்களோடும் தழவி (வருதலால்) மண்ணுலகோடு அஷ்ட திக்குக்களிலும் பரவிய புகழையுடைய தமிழ் பயின்ற (சேர-சோழ-பாண்டிய) மன்னர்கள் (மூவரும்) கூடிச்சிறந்த பல செல்வங்களுடன் வருஞ்செய்கையை யொத் திருந்தது. ௭-று. (௨௧)

கலநிலைத்துறை.

கல்லார் கவிபோற் கலங்கிக் கலைமாண்ட கேள்வி
வல்லார் கவிபோற் பலவான் றுறைதோன்ற வாய்த்துச்
செல்லாறு தோறும் பொருளாழ்ந்து தெளிந்து தேயத்
தெல்லாரும் விழ்ந்து பயன்கொள்ள விறுத்த தன்றே.

(இ-ள்.) (தூல்களைக்) கல்லாதவர் (இயற்றிய) செய்யுள் (தெளிவுபடாதது) போல அந்நதி (முதலிலே) கலங்கி, மாட்சிமைப்பட்ட நூற்கேள்வியில் வல்லார் (இயற்றிய) செய்யுள்போல (பின்பு) உயர்ந்த பல நீர்த்துறைகள் தோன்றப்பெற்று, செல்லுந் துறைதோறும் (மணி பொன் முதலிய) பொருள்களோடு ஆழமுடையதாய், தெளிந்து (தமிழ்த்) தேயத்திலுள்ள யாவரும் மூழ்கி (விளைவு முதலியவும்) அறம் முதலியவும் ஆகிய) பயன்கொள்ளச் சேர்ந்தது. ௭-று.

இச் செய்யுளில் வான்றுறை - பொருள் - பயன் என்பன செம்மொழிச் சிலைடைப்பொருளன. வான்றுறை - அகப்பொருட் புறப்பொருட்டுறைகள்; சிறந்த நீர்த்துறைகள். பொருள் - பொருள் மணி முதலியன; என்வகைப்பொருள்கோள். பயன் - இம்மை மறுமைப்பயன்; அறமுதலியனவெனக் கொள்க. (௨௨)

வண்டோதை மாறா மலர்வேனியின் வந்த நீத்தங்
கண்டோத நஞ்சுண் டருள்கண்ணுதல் மூர்த்தி பேழ்வாய்
விண்டோ தணியாதென் விடாயென வெம்பி வீழ்ந்த
குண்டோ தரனை விடுத்தானக் குடினொ ஞாங்கர்.

(இ-ள்.) சமுத்திரத்திற்குன்றிய ஆலாலவிடத்தைப் புசித்தருளிய திரிகே த்திரங்கனையுடைய சிவபெருமானாகிய சவுந்தரபாண்டியர், வண்டின் ஒலி நீங்காத (கொன்றை) மலர்மாலை சூடிய தமது சடையினின்ற வந்த (அந்நதி) வெள்ளத்தை நோக்கி, பெரிய வாயைத்திறந்து, ஐயோ! எனது தாகம் நீங்கவில்லையென்று ஒலித்து வெம்பி வீழ்ந்த குண்டோதரனை அந்நதியினிடத்தே விடுத்தருளினார். ௭-று. (௨௩)

அடுத்தா னதியின் னிடைபுக்கிருந் தாற்ற லோடு
மெடுத்தான் குறுங்கை யிரண்டுங்கரை யேற நீட்டித்
தடுத்தான் மலைபோ னிமிர்தண்புனல் வாயங் காந்து
மெத்தான் விடாயுங் கடலுண்ணு மழையு நாண.

(இ-ள்.) (அக்குண்டோதரன்) அடுத்து அந்நதியினிடத்தேபோயிருந்து வலி மையோடும், குறுகிய இரண்டு கைகளையு மெடுத்துக் கரையின்பேரில் ஏற்றி, நீரைத் தடுத்து மலைபோல வருகின்ற பெரிய வெள்ளமாகிய தண்ணியசலத்தை வாயைத் திறந்து, தாகவிடாயுங் கடல்நீரைப் பருகும் மேகமும் நாணும்படி பருகினான். ௭-று.

தீர்த்தன் சடைநின் நிழிதீர்த்த மருந்தி வாக்குக்
கூர்த்தின்பு கொண்டு குழகன்றிரு முன்ன ரெய்திப்
பார்த்தன் பணிந்த பதமுன்பணிக் தாடிப் பாடி
யார்த்தன் புருவாய்த் துதித்தானள வாத தேதம்.

(இ-ள்.) பரிசுத்தராகிய சிவபெருமானது சடையினின்றிற்றங்கிய அத்தீர்த் தத்தைப்பருகி, வாக்குமிருத்து மகிழ்ச்சியுற்று அந்தச்சவுந்தரபாண்டியரது திருச்சர்

நிதியையடைந்து, முன்னர் அருச்சுனன் வழிபாடு செய்த திருவடிகளில் அன்புருவடி கப்பணிந்து ஆனந்தக் கூத்தாடி அளவில்லாத தேங்களை முழக்கத்துடன் பாடித்துதித்தான்.

பாட்டின் பொருளா னவன்பாரிட வீரன் பாடல்
கேட்டின்ப மெய்திக் கணங்கட்குக் கிழமை நல்கி
மோட்டின் புன்னமண் முறைசெய் திருநதா னளகக்
காட்டின் புறம்போய் மடங்குங் கயற்கண்ணி யோடும்.

(இ-ள்.) (குண்டோதரன் துதித்த) பாட்டின் பொருளாயுள்ள சுந்தரபாண்டியர் பூதவீரனாகிய குண்டோதரனது பாடலைக்கேட்டு மகிழ்ச்சிமிகுந்து பூதகணங்களுக்கிறைவனாகும் உரிமையைக்கொடுத்தருளி, சுந்தரலாகிய காட்டின் புறஞ்சென்று திரும்புங் கயல்போன்ற கண்ணையுடைய தடாதகைப்பிராட்டியாரோடும் நிறைந்த நீர்மயமாகிய கடல்குழந்த நிலவுலகத்தை முறைப்படி செங்கோல் செலுத்தியிருந்தருளினார். எ-று. (௨௯)

அறுசீர்க்கழிநெடிலடியாசிரிய விருத்தம்.

தீர்த்த னிதழிச் சடைநின்று மிழிந்து வரலாற் சிவகங்கை
தீர்த்த னுருவந் தெளிவோர்க்கு ஞானந் தரலாற சிவஞான
தீர்த்தந் காலிற் கடுகிவரு செய்தி யாலே வேகவதி
தீர்த்தந் கிருத மாலைபென வைகை நாமஞ் செப்புவரால்.

(இ-ள்.) சிவபெருமானது கொன்றைமாலையிற்றித்த சடையினின்றும் இறங்கி வருவதாம் சிவகங்கையென்றும், அப்பெருமானது திருவருவத்தைத் தெளிந்துணர்ந்தோர்க்கு ஞானத்தைக்கொடுத்தலாற் சிவஞான தீர்த்தமென்றும், (சண்ட) மாருதம் போல வினாந்துவருஞ் செயலால் வேகவதி தீர்த்தமென்றும், (செய்யப்பட்ட மலை போல மதுராபுரியைச் சூழ்ந்துவருதலால்) கிருதமாலையென்றும் வைகைக்குத் திரு நாமங்கூறுவர். எ-று. (௩௦)

அன்னகீதழியும் வைகையு மழைந்த படலம்

முற்றிற்று.

ஐ- திருவிருத்தம் - அளவி.

ஒன்பதாவது

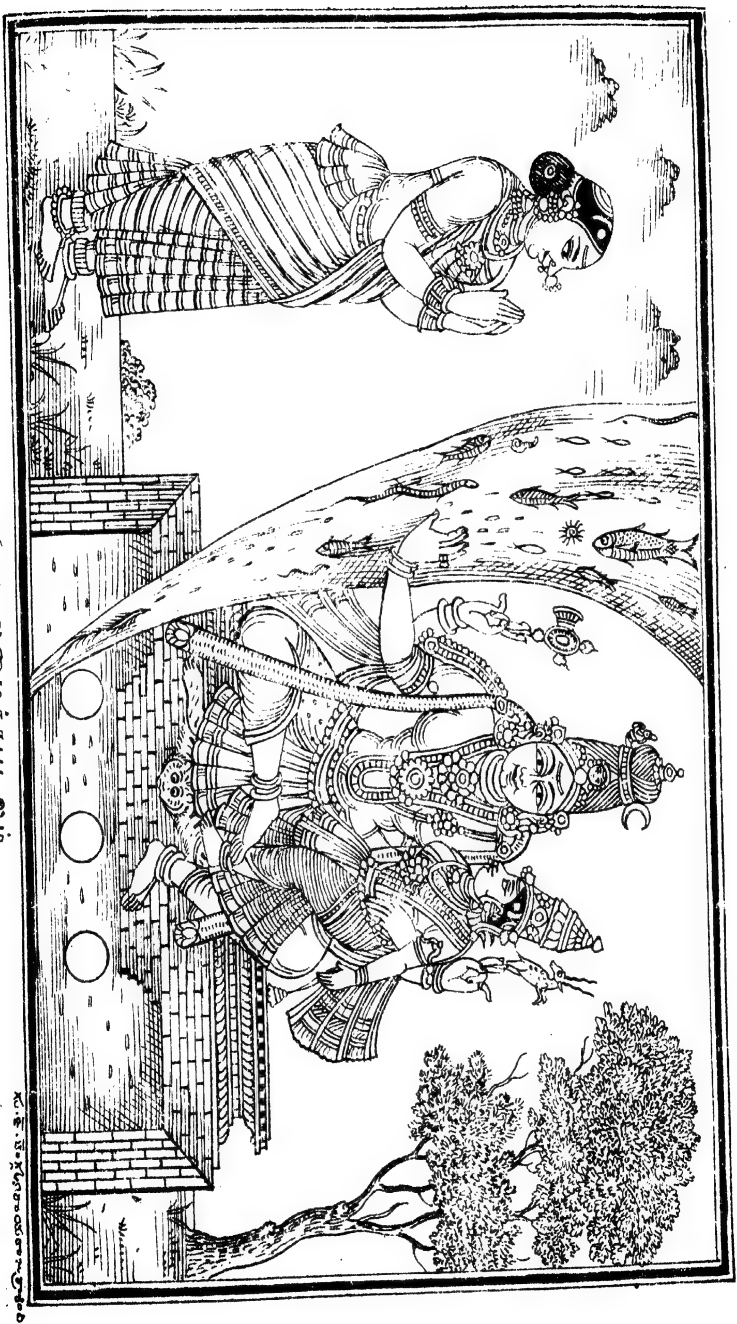
எழுக்கடலழைத்தபடலம்.

கொச்சகக்கலப்பா.

முடங்கன்மதி முடிமறைத்த முடித்தென்னன் குறட்கன்னக்
கிடங்கரொடு நதியழைத்த கிளர்கருணைத் திறனிதுமேன்
மடங்கல்வலி கவர்ந்தான்பொன் மாலையடிந் தாடவெழு
தடங்கடலு மொருங்கழைத்த தன்மைதனைச் சாற்றுவாம்.

(இ-ள்.) வளைவாகிய (பிறைச்) சந்திரனையணிந்த சடைமுடியை மறைத்தருளிய கிரீடமணிந்த சுந்தரபாண்டியர், குண்டோதரபூதத்திற்கு அன்னக்குழியும் வையையும் அழைத்த விளங்குகின்ற கிருபைபொருந்திய திருவிளையாடல் இதுவாகும். இனி நரசிங்கத்தின் வல்லமையை பொழித்தருளிய அச் சுந்தரபாண்டியர் காஞ்சன மாலையுழிங் ஸ்ரீகாண்டசெய்ய, பெரிய சத்தசாகரங்க்களையும் அக்காலத்திலழைத்தருளிய திருவிளையாடலைக் கூறுவாம். எ-று.

ॐ नमो भगवते वासुदेवाय ॥ १ ॥

மடங்கல் வலிகவர்ந்தானென்பதற்கு எமனதுவன்மையை மார்க்கண்டேய முனிவருக்காக ஒழித்தவர் எனப்பொருள் கூறினும் பொருந்தும் (க)

ஓதவரும் பொருள்வழுதி யுருவாகி யுலகமெலாஞ்
சீதளவெண் குடைநிழற் றி யறச்செங்கோல் செலுத்துநாள்
போதவரும் பொருளுணர்ந்த விருடிகளும் புனிதமுனி
மாதவரும் வரன்முறையாற் சந்தித்து வருகின்றார்.

(இ-ள்.) சொல்லுதற்கரிய பரம்பொருளாகிய சோமசுந்தரப் பெருமான் பாண்டியர் வடிவங்கொண்டு உலகமுழுவதையுந் தண்ணிய வெண்கொற்றக்குடையால் நிழல்செய்து தருமனுலின்படி செங்கோல் செலுத்துங்காலத்தில், அரிய ஞான நூற்பொருள்களை யுணர்ந்த இருடிகளும் பரிசுத்தமாகிய பெருந்தவஞ்செய்த முனிவர்களும் (அச்சவந்தரபாண்டியரை) வரன்முறைப்படி சந்தித்து வருகின்றவர்களாயினார்கள். எ-று. (உ)

வேதமுனி கோதமனுந் தலைப்பட்டு மீள்வானோர்
போதளவில் கற்புடைய பொன்மலை மனைபுகுந்தான்
மாதவனும் வரவேற்று முகமனுரை வழங்கிப்பொன்
தைனமிட் டஞ்சலிசெய் தரியதவத் திறங்கேட்பான்.

(இ-ள்.) (அவர்களுள்) வேதநூற்பொருள்களை யுணர்ந்த கௌதம முனிவரும் சந்தித்துத் திரும்புகின்றவர் ஒருகாலத்தில், கற்பினையுடைய காஞ்சனமாலையின் அரமனைக்குப் போயினார். அக்காஞ்சனமாலையும் (அம்முனிவரது) வருகையை யெதிர்கொண்டு உபசாரவார்த்தைகள் கூறிப் பொன்னாலாகிய ஆசனமிட்டிக் கைகுவித்துப் பணிந்து, அரிய தவத்தினது வேறுபாடுகளை வினவுகின்றவளாயினார். எ-று. (கூ)

கள்ளவினைப் பொறிகடந்து கரைகடந்த மறைச்சென்னி
யுள்ளபொருள் பரசிவமென் னுணர்ந்தபெருந் தகையடிக்கே
டள்ளரிய பவமதற்றுந் தவமருள்செய் கெனக்கருணை
வெள்ளமென முகமலர்ந்து முனிவேந்தன் விளம்புமால்.

(இ-ள்.) வஞ்சனையுடைய கன்மம் (இந்திரியமுதலிய தத்துவகாரணமாகிய) மாயை மலம் (இவற்றை) கீடந்து வேதத்தினுச்சியில் விளங்கும் பரசிவமே யுண்மைப் பொருளென்றுணர்ந்த பெருந்தன்மையையுடைய சுவாமிகளே ! தள்ளக்கூடாத பிறவியை யொழிக்குந் தவத்திறங்களை அருள் செய்யவேண்டும் என்று வினவ, கிருபாவெள்ளம்போல முகமலர்ச்சியுடையராய் முனிசிவோஷ்டராகிய கௌதம முனிவர் சொல்லுகின்றார். எ-று.

பொறியென்பது ஆகுபெயராகலின் இனம்பற்றி ஏனைய தத்துவமுங்கொள்ளப்பட்டன. (சு)

தவவலியா னுலகின்ற தடாதகைக்குத் தாயானாய்
சிவபெருமான் மருகனெனுஞ் சீர்பெற்றாய் திறன்மலயத்
துவசனருங் கற்புடையாய் நீயறியாத் தொல்விரத
மவனியிடத் தெவரறிவா ரானாலு மியம்பக்கேள்.

(இ-ள்.) வலிமைதங்கிய மலயத்துவசபாண்டியனுக்குரிய அரியகற்புடைய மனைவியே! உனது தபோபலத்தால் உலகமாதாவாகிய தடாதகைப்பிராட்டியாருக்குத் தாயுமாயினே; சோமசுந்தரப்பெருமானை மருகனொன்றழைக்குஞ் சிறப்பும் பெற்றினே; (அத்தன்மைபொருந்திய) நீ யறியாத பழமையாகிய தவம் பூமியிலே யாவறிவர்? ஆயினும் (யாம்) கூறுவதுங் கேட்பாயாக. எ-று. (ஊ)

மானதமே வாசிகமே காயிகமே யெனவகுத்த
வினமில்சீர்த் தவமுன்றா மிவற்றின்மா னதந்தரும
தானமிசை மதிவைத்த நயவுபொறை மெய்சிவனை
மோனமுறத் தியானித்த லைந்தடக்கன் முதலனந்தம்.

(இ-ள்.) மானதமும் வாசிகமும் காயிகமும் என்று (தூல்களால்) வகுக்கப் பட்ட குற்றமில்லாத சிறப்பினையுடைய தவங்கள் மூன்றுவகைப்படும். இவற்றுள், மானதமாவன தருமதானங்கள் செய்தலிற் கருத்துவைத்தல் - (உயிர்களிடத்து) இரங்கல் - (பிறர்செய்த தீங்கை) பொறுத்தல் - மெய்பேசல் - பிறிதுசங்கற்பமின்றிச் சிவ பெருமானைச் சிந்தித்தல்-ஐம்பொறிகளையடக்கல் முதலாகப்பலவாம். ஏ-று.

மானதம் - மனத்தாற் செய்யப்படுவது. வாசிகம்-வாக்காற்செய்யப்படுவது. காயிகம்-தேகத்தாற் செய்யப்படுவது.

முதலிய என்பதினால் ஸ்ரீபஞ்சாக்ஷரஞ் செயித்தல் முதலியனவுங் கொள்க.

வாசிகமைம் தெழுத்தோதன் மனுப்பஞ்ச சார்ந்திமறை
பேசுசத வருத்திரந்தோத திரமுரைததல் பெருந்தருமங்
காசகல வெடுதேதோதன் முதலனந்தங் காயிகங்க
ளீசனருச் சனைகோயில் வலஞ்செய்கை யெதிர்வணங்கல்.

(இ-ள்.) வாசிகமாவன திருவஞ்செழுத்தைச் செயித்தல்- பஞ்சசாந்தி மந்திரம் ஸ்ரீ நமசுமங்கள் (இவற்றைச்செயித்தல்) வேதங்களிற் கூறிய சதவருத்திரமந்திராதிதோத்திரங்களை எடுத்துச்சரித்தல் - பலவிததுதிகள் செய்தல்-பெரும்புண்ணியங் களைக் குற்றமகல வெடுத்துக்கூறுதல் முதலாகப் பலவாம். காயிகமாவன சிவபூசை செய்தல் சிவாலயத்தைப் பிரதக்ஷிணஞ் செய்தல்-சிவசந்நிதியிற் பணிதல். ஏ-று.

இதுமுதல் நான்குபாடல்கள் ஒருதொடர்.

(எ)

நிருத்தனுறை பதிபலபோய்ப் பணிதல்பணி நிறைவேற்ற
நிருத்தன்முடி நதியாதி தீர்த்தயாத் திரைபோய்மெய்
வருத்தமுற வாடலிவை முதற்பலவல் வகைமூன்றிற்
பொருத்தமுறு காயிகங்கள் சிறந்தனவிப் புண்ணியத்துள்.

(இ-ள்.) நிருத்தமூர்த்தியாகிய சிவபெருமான் வீற்றிருக்கும் க்ஷேத்திரங்கள் பலவற்றினுஞ் சென்றுவணங்குதல்- (சிவாலயத்) திருப்பணிகளை முடிப்பித்தல்- சிவபெருமானது திருமுடியினின்று யிறங்கிய கங்கைநதிமுதலிய தீர்த்தங்களுகரு யாத்திரைபோய் உடல் இளைக்கும்படி மூழ்குதல் இவை முதலாகப் பலவாம். அம்மூவகையுள்ளே (மன வாக்குக்களோடு கூடி) காயத்தாற் செய்யப்படுவன சிறந்தனவாம். இக்காயிக புண்ணியங்களில். ஏ-று.

இவைமுதற்பலவென்றதால், சிவாலயத்தில் திருவலகிடுதல் திருந்தவனம் வைத்தல் திருப்பள்ளித்தாமங்கொய்தல்திருமஞ்சனமெடுத்தல்முதலியனவுங்கொள்க.

திருத்தயாத் திரையதிக மவற்றதிகஞ் சிவனுருவார்
திருத்தமாவ் கங்கைமுதற் நிருநதிக டனித்தனியோய்த்
திருத்தமா டுவதரிதத் திருநதிக ளவைவந்து
திருத்தமாய் நிறைதலினு லவற்றதிகந் திரைமுந்ரீர்

(இ-ள்.) தீர்த்தயாத்திரை மேம்பட்டனவாம். அவற்றினும், சிவபெருமானது (அஷ்டமூர்த்தத்தில் ஒருமூர்த்தமாக நின்ற) ரீர் வடிவு ஆறியு பரிசுத்தமான கங்கை முதலிய நதிகளிலே தனித்தனியே சென்று மூழ்குவது மேம்பட்டதாம். அரிதாகிய

(சங்கை முதலிய) அந்நதிகன்வந்து திருத்தமாக நிறைதவினால் அந்நதிகளில் மூழ்குவ னவற்றிலும் கடலில் மூழ்குதல் மேம்பட்டதாம். எ-று.

திருநதிகளவை யென்பதில், அவை பகுதிப்பொருள்விகுதி.

(௧)

என்றுமுனி விளம்பக்கேட் டிருந்தகாஞ் சனமாலை
துன்றுதிகாக் கடலாடத் துணிவுடைய விருப்பினளாய்த்
தன்றிருமா மகட்குரைத்தாள் சிறிதுள்ளந் தளர்வெய்திச்
சென்றிறைவற் குறைப்பெனச் செழியர்தவக் கொழுந்தனையாள்.

(இ-ள்.) என்று கௌதமமுனிவர் கூறக்கேட்டிருந்த காஞ்சனமாலை, நெரு ங்கிய அலைகள் பொருந்திய கடலில் மூழ்கத் துணிவுள்ள காதலுடையவளாய், தனது சிறந்த செல்வப்புத்திரியாகிய தடாதகைப்பிராட்டியாருக்குக்கூறினாள். பாண்டியரது தவத்திற்குக் கொழுந்துபோல அவதரித்த அத் தடாதகைப்பிராட்டியார் (தனது தா யின் பிரிவுக்கு ஆற்றாமல்) சிறிது மனத்தளர்ச்சியடைந்து, (பின்னர் இதனை) எனது நாயகருக்கு அறிவிப்பல் என்று சென்று. எ-று.

இதுமுதல் இரண்டொடல்கள் குளகம்.

(௧0)

தன்மன்னையுடையபெருந் தகைவேந்தர் பெருமான்முன்
சென்றன்ன மெனநின்று செப்புவாள் குறள்வீரற்
கன்றன்னக் குழியினெடு மாறழைத்த வருட்கடலே
யின்றன்னை கடலாட வேண்டினு னென்றிரந்தாள்

(இ-ள்.) தம்மை மனைவியாகவுடைய பெருந்தகையாகிய சவுந்தரபாண்டிய ராஜர் சந்நிதியின்முன் சென்று அன்னம்போலும் நின்று விண்ணப்பிக்கின்றவர்- முன்னே குறிய குண்டோதானுக்கு அன்னக் குழியுடன் வைகை நதியும் வருவித்து (பசிதாகங்கள் தணித்து) அருளிய கிருபாசமுத்திரமே! இப்பொழுது என்னுடைய மாதாசமுத்திரஸ்நானஞ் செய்ய விரும்புகின்றனென்றுகுறையிரந்தனர். எ-று.

குறள்வீரற்கு அன்றன்னக் குழியினெடும் ஆறழைத்த வருட்கடலே எனப் பிராட்டியார் விளித்து இப்பொழுது என் தாய் கடலாடவேண்டினாள் எனக் கூறியத னால் அதனை சண்டு வருவித்துதவதல் வேண்டுமென்னும் பிரார்த்தனையைக் குறிப்பித் தாராயிற்று.

(௧௧)

தேவிதிரு மொழிகேட்டுத் தென்னவராய் நிலம்புரக்குங்
காவிதிகழ் மணிகண்டர் கடலொன்றே வெழுகடலுங்
கூவிவர வழைத்துமென வுன்னினர் குணபாலோர்
வாஸ்யிடை யெழுவேறு வண்ணமொடும் வருவனவால்.

(இ-ள்.) பாண்டியத் திருக்கோலந்தாங்கிப் பூமியைக் காக்கின்ற நீலோற் பலமலர்போலும் விளங்கும் ஸ்ரீகண்டத்தையுடைய சுந்தோசப்பெருமான் பிராட்டியா ரது திருவார்த்தையைக் கேட்டு (உன்னுடைய மாதா ஸ்நானஞ்செய்ய விரும்புகின்ற) ஒருகடலோ ஏழுகடலையும் கூவி வரவழைப்போம் என்று திருவுள்ளத்தில் நினைத்தரு ளினார். (உடனேமதுரைப்பதியின்) கீழ்த்திசையிலுள்ள ஓர்வாவியிடத்தில் ஏழு வேறு வகை நிறங்களோடு (ஏழுகடலும் தம்மிடம்விட்டு) வாராநின்றன. எ-று.

(௧௨)

துண்டமதித் திரளையை சுரிவனாவாய் விடவுதைத்து
வெண்டவள துரைததும்பச் சுறவேறு மிசைக்கொப்பத்
தண்டாள மணித்தொகுதி யெடுத்தெறியுந் தரங்கநிரா
யண்டநெடு முகடுரிஞ்சு வார்த்தெழுந்த கடலேழும்.

(இ-ள்.) சந்திரதுண்டக் கூட்டம்போன்ற, சுரிமுகச்சங்கங்கள் முற்பட ஒலிக்கவும் வெண்மை மிக்க றுறாகள் ததும்பவும், ஆண் சுருமீன்கள் மேலே சுழலவும், தண்ணியமுத்துக்கூட்டங்களையெடுத்து ஏறிகின்ற அலைவரிசைகள் நெடிய ஆண்டத்துச்சியைத் தடவவும், சத்தசமுத்திரங்களும் முழங்கி யெழுந்துவந்தன. எ-று. ()

காணுமா நகர்பனிப்பக் கலிமுடிவி னயன்படைப்புக்
கோணுமா நெழுந்ததெனக் கொதித்தெழுந்த கடலரவம்
பூணுநா யகனகில புவனமெலாங் கடந்ததிரு
வாணையா லவனடிசென் றடைந்தார்போ லடங்கியதால்.

(இ-ள்.) (அவ்விறைச்சலைக்) காண்கின்ற மதுரைநகரத்தார் நடுங்கும்படி கலியுகமுடிவிலே பிரமதேவரது சிருஷ்டிப்பொருள்கள் நிலைகுலையும்படி யெழுந்தது போலப் பொங்கியெழுந்த ஏழுகடல்கள், சர்ப்பத்தை யாபரணமாக அணிந்த சிவபெருமானது (வைகுந்த முதலிய) எல்லா உலகங்களினுஞ் செல்லும் சிறந்த ஆக்கிளையால், அச்சிவபெருமானது திருவடிக்கீழ்ச்சென்று கலந்தவர்போல அடங்கின. எ-று. தன்வண்ண மெழுகடலின் றனிவண்ண மொடுகலந்து பொன்வண்ண நறும்பொகுட்டுப் பூம்பொய்கை பொலிவெய்தி மின்வண்ணச் சடைதாழ வெள்ளிமணி மன்றடு மன்வண்ண மெனவெட்டு வண்ணமொடும் வயங்கியதால்.

(இ-ள்.) பொன்னிறம்பொருந்திய நன்மணங்கமழும் பொகுட்டையுடைய அழகிய அந்தத்தாமரைத்தடாகமானது தனது நிறத்துடன் (தன்னிடத்தொடுங்கிய) ஏழுகடல்களின் ஒப்பற்ற நிறங்களோடுங் கலந்து, அழகுற்ற மின்னல் போலும் பிரகாசிக்கின்ற சடையையுடைய அழகிய வெள்ளியம்பலத்தில் நிருத்தஞ்செய்யுஞ் சிவபெருமானது அஷ்டமூர்த்தங்களின் நிறங்கள்போல எண்வகை நிறங்களோடுவிளங்கியது. எ-று. (௧௫)

எ ழு க ட ல ஐ ழ த் த ப ட ல ம்

முற்றிற்று.

ஐ. திருவிருத்தம் - அக0.

ப த் த ர வ து

மலயத்துவசலி யழைத்த படலம்.

க ல் வி ரு த் த ம்.

எழுகட லைழத்த்வா றியம்பி னுமினிச்
செழுமதி மாபிடுனென் சேணி ழிந்துதன்
பழுதிலகற் பில்லொடும் பரவை தோயந்தர
னழகிய திருவுரு வடைந்த தோதுவாம்.

(இ-ள்.) (சிவபெருமான் காஞ்சனமலை நீராடுதற்காக) ஏழுகடலையும் வரவழைத்த திருவிளையாடலைக் கூறினோம். இனி, குறைவின்றி நிறைந்த சந்திரகுலத்திற் றேன்றிய மலயத்துவசலியுடன் சொர்க்கலோகத்தினின்றும் இறங்கி, குற்றமில்லாத கற்பினையுடைய தனது மனைவியுடன் அவ்வெழுகடலில் முழங்கி, சிவபெருமானது அழகிய சாருப்பியம் பெற்ற திருவிளையாடலை (யாம்) கூறுவாம். எ-று. (௧)

कु. ३०. ३४. ३५. ३६. ३७. ३८. ३९. ४०.

புரவலன் றட்டாதகைப் பூவை யோடும்வந்
தூவுநீர்க் கடன்மருங் குடுத்த சந்தன
மரவமந் தாரமா வகுளம் பாடலம்
விரவுநந் தனத்தரி யணையின் மேவினான்.

(இ-ள்.) சவுந்தரபாண்டியர் தடாதகைப் பிராட்டியாருடன் எழுந்தருளி, பெரிய நீர்மயமான எழுகடல் தீர்த்தத்தின்களாயிற் சூழ்ந்துள்ள சந்தனமரம்-குங்கும மரம் - மந்தாரவிருகும் - மாமரம் - மகிழமரம் - பாதிரிமரம் (முதலியவை) விளங்குந் திருந்தன வனத்தில் ஓர் சிங்காசனத்தில் எழுந்தருளியிருந்தார். ஏ-று.

நந்தவனம்-நந்தன மென நின்றது.

(௨)

தாதவிழ் மல்லிகை முல்லை சண்பகப்
போதுகொய் திளைஞருஞ் சேடிப் பொற்றொடி
மாதருங் கொடுத்திட வாங்கி மோந்துயிர்த்
தாதர மிரண்டற வமரு மெல்லையில்.

(இ-ள்.) மகரத்தத்துடன் விகசித்த மல்லிகையும் முல்லையும் சண்பகமும் (ஆகிய) மலர்களை, தோழரும் பொன்னாலாகிய தொடியணிந்த தோழிப்பெண்களுந் கொய்து கொடுக்கவாங்கி, வாசனைபார்த்து ஒற்றுமைப்பட்ட அன்புடன் (சவுந்தர பாண்டியரும் தடாதகைப்பிராட்டியாரும்) எழுந்தருளியிருக்குங்காலத்தில். ஏ-று.

இளைஞரும் சேடிப் பொற்றொடி மாதரும் என்றதில் - இளைஞர் சவுந்தர பாண்டியருக்கும், சேடியர் பிராட்டியாருக்குங் கொய்து கொடுத்தனனெனக்கொள்க.

தன்னமர் காதலி தன்னை நோக்கியே
மன்னவ னுன்பொருட் டேழு வாரியு
மிந்நக ரழைத்தன மீண்டு போந்துநின்
னன்னையை யாடுவா னழைத்தி யாலென.

(இ-ள்.) சவுந்தரபாண்டியர் தம்மால் விரும்பப் பெற்ற தேவியாகிய தடாதகைப்பிராட்டியாரைப் பார்த்து, உனக்காகச் சத்தசமுத்திரங்களையும். இம்மது னைப்பதியில் வருவித்தோம்; இத்தீர்த்தத்தில்வந்து உனது மாதாவைஸ்நானஞ்செய்யு அழைப்பாய் என்று திருவாய்மலர்ந்தருள. ஏ-று.

(௪)

இதுமுதல் மூன்றுபாடல்கள் குளகம்.

மடந்தையு மன்னையைக் கொணர்ந்து வாவிமா
டடைந்தன ளாகமற் றவள்பு ராணநூற்
படர்ந்தகேள் வியர்தமை நோக்கிப் பெளவநீர்
குடைந்திடும் விதியெவன் கூறு மென்னவே.

(இ-ள்.) தேவியாரும் தமது மாதாவை அழைத்துவந்து எழுகடற்றீர்த்தத் தின் அருகேசேர, அக்காஞ்சனமாலே நூற்கேள்வியையுடைய பெளரணிகர்களைப்பா ர்த்து, சமுத்திரநீரில் ஸ்நானஞ்செய்யும் விதியாது? கூறுதார் என்று வினவ. ஏ-று. (௫)

கோதறு கற்பினுய் கொழுநன் கைத்தலங்
காதலன் கைத்தல மன்றிக் கன்றின்வா
லாதலிம் மூன்றிலொன் றங்கை பற்றியே
யோதநீ ராடுதன் மரபென் றோதினார்.

(இ-ள்.) (அதற்குப்பெளரணிகர்கள்) குற்றமற்ற கற்பினையுடைய காஞ் சனமாலையே! தன்னுடைய கணவன்கை அல்லது தன்னுடைய புத்திரன்கை (அல்

லது) பசுவின் ஆண்கன்றின்வால் (ஆகிய) இம்முன்றில் ஒன்றைத்தன்கையாற்பிடித்து, சமுத்திரதீர்த்தத்தில் ஸ்நானஞ்செய்வது விதி என்று கூறினார்கள். ஏ-று. (க)

மறைமயவர் வாய்மைபொன் டூலை கேட்டுமேற்
குறைவறத் தவஞ்செயாக் கொடிய பாவியேற்
கிறைவனுஞ் சிறுவனு மில்லை யேயினிப்
பெறுவது கன்றலாற் பிறிதுண் டாகுமோ.

(இ-ள்.) பெளராணிக வேதியரது வாய்மொழியைக் காஞ்சனமாலகேட்டு, முற்பிறப்பிற் குறைவு அகல (நல்ல) தவத்தைச்செய்யாத கொடும்பாவியேனாகிய எனக்கு நாயகனும் புத்திரனும் இல்லையே. இனியான் (தொட்டுமூழ்கப்) பெறுவது கன்றின்வாலல்லாமற் பிறிதொன்றுளதாருமோ? (இல்லை.) ஏ-று. (ஈ)

ஆதலாற் கன்றின்வால் பற்றி யாடுகோ
மாதரா யென்றுதன் மகட்டுக்குக் கூறலும்
வேதன்மால் பதவியும் வேண்டி னார்க்கரு
ணாதரு ருயிர்த்துணை யாய நாயகி.

(இ-ள்.) பெண்ணே! ஆகையால், கன்றின் வாலப்பற்றி ஸ்நானஞ் செய்வேனோ? என்று (காஞ்சனமாலே) தனது புத்திரியாருக்குக்கூறவும் (அதற்கு) விரும்பினவர்களுக்குப் பிரமதேவர் திருமால் (முதலானாரது) பதவிகளும் அனுக்கிரகிக்கும் சவுந்தரபாண்டியரது உயிர்த்துணையாகிய பிராட்டியார். ஏ-று. (அ)

தன்னுயிர்க் கிழவனை யடைந்து தாழ்ந்துதன்
னன்னைதன் குறையுரை யாட வான்டகை
மன்னவன் வலாரியோ டொருங்கு வைகிய
தென்னவன் மேன்மனஞ் செலுத்தி னுனரோ.

(இ-ள்.) தம்முயிர்க்கு உரிமை பூண்ட அச்சந்தரபாண்டியராஜனா அடைந்துபணிந்து, தமது மாதாவின் குறையை விண்ணப்பஞ்செய்ய (அதற்கு)ப் பேராற்றலுடைய சவுந்தரபாண்டியர் இந்திரனுடன் ஒரே ஆதனத்தில் வீற்றிருந்த மலயத்துவசபாண்டியன்மீது திருவுள்ளஞ்செலுத்தினார். ஏ-று!

வலாரி-இந்திரன். வலாகரணையுழித்தவன் என்றுபொருள். இது மாணிக்கம் விற்படலத்தான் விளங்கும். (க)

மேற்படி வேறு.

சிலையத் திரியார் திருவுள் ளமுணர்ந்
தலையத் திரியட் டவனா தனரீத்
துலையத் திரியொத் தனிமா னமொடு
மலையத் துவசச் செழியன் வருமால்.

(இ-ள்.) மேருமலையை வில்லாகவுடைய சவுந்தரபாண்டியரது திருவுள்ளக் குறிப்பினை யுணர்ந்து, சஞ்சரிக்கின்ற மலைகளின் சிறகுகளை அரிந்த இத்திரனது ஆசனத்திலிருந்து நீங்கி, அசைக்கின்ற யானைபோன்ற விமானத்தில், மலயத்துவசபாண்டியன் வருகின்றான். ஏ-று.

விமானமொடு என்பதில் ஒடு உருபுமயக்கம். அலையத்திரியட்டவன் என்றதற்கு அலை-அம்-திரி-அட்டவன் எனச் சொல்வகை செய்து அலைகள் பொருந்திய சமுத்திரத்திற் றேன்றிய இருபத்துநான்கு போகங்களைப் பெற்றவன் எனப் பொருள்கூறுவாருமுளர். திரி அட்டம் - மூவெட்டு.

உலையத்திரி யொத்த என்பதற்கு, கொல்லன் உலையுக்கத்திலுள்ள துருத்தி போன்ற எனப்பொருள் வகைவாருமுள்.

(க0)

மண்பே றடைவான் வருமேழ் கடல்வா
யெண்பே றடையா வருளின் னமுதைப்
பெண்பே றதனற் பெறுபே ற்தெனக்
கண்பே றடைவா னெதிரகண் டனனே.

(இ-ள்.) மண்ணுலகத்தார் பயன்பெறும்படி வந்துசேர்ந்த எழுகடற் நீர்த் தக்களையில், மலயத்துவச பாண்டியன் தடாதகைப்பிராட்டியாரைப் பெற்றதனால் அடையும்பேறு ஈதென்று கண்ணுனதுபயன்பெறும்பொருட்டு, எண்ணிந்த இனிய அருளியிர்தமாகிய தனது மருகரை நேரோ கண்ணுற்றான். எ-று.

(கக)

வந்தான் மருகன் சரணம் பணிவான்
முந்தா முனமா மனெனும் முறையா
லந்தா மரையங் கையமைத் துமகட்
டந்தா னையெதிர்த் துதழீஇ யினனால்.

(இ-ள்.) சமீபத்தில்வந்த மலயத்துவசபாண்டியன், மருகராகிய சுந்தர பாண்டியரது திருவடிகளை நமஸ்கரிக்க முற்படுமுன், மாமனென்கிற முறையினால், அழகிய தாமரை மலர்போன்றகரங்களை யமைத்துத்தடுத்து, புத்திரியாராகிய தடாதகைப்பிராட்டியாரைக்கொடுத்த அம் மலயத்துவசபாண்டியனை (சுந்தரபாண்டியர்) எதிர்த்து தழுவிக்கொண்டனர். எ-று.

(கஉ)

ஆத்தன் றிருவுள் ளமகிழ்ந் தருளாற்
பார்த்தன் புநிரம் பியபன் னியொடுந்
தீர்த்தம் புருந்தா டியசெல் கவெனப்
பூத்தன் பொருளைப் புனன டவனும்.

(இ-ள்.) (அவ்வாறு தழுவிய) ஆப்தராகிய சுவந்தரபாண்டியர், மனமகிழ் வற்று (மலயத்துவசனை) கோக்கி, உம்முடைய அன்புதழைத்த பத்தினியாருடன் இத் தீர்த்தத்திலிறங்கி ஸ்நானஞ்செய்யச் செல்லக்கடவீர் என்று திருவாய்மலர்ந்தருள், மலர்கணைருங்கிய தாமிரபர்ணியினது நீர்வளம்பொருந்திய பாண்டிநாட்டையுடைய அம்மலயத்துவசனும். எ-று.

இதுமுதல் இரண்பொடல்கள் குளகம்.

(கக0)

முன்னைத் தவமெய் திமுயன் றுபெறு
மன்னப் பெடையன் னவள்வந் தெதினோ
தன்னைத் தழுவத் தழுவிக் கிரிவேந்
தென்னக் குறையா மகிழ்வெய் தினனே.

(இ-ள்.) ஜன்மாந்தரத்தில் தவஞ்செய்து முயன்றுபெற்ற அன்னப்பேடு போன்ற (நடையையுடைய) தடாதகைப்பிராட்டியார் எதிரோவந்து தன்னைத்தழுவ, தானும் (பிராட்டியாரைத்) தழுவி, (மலயத்துவசன்) பர்வதராசன்போல நிறைந்த மகிழ்ச்சியடைந்தான். எ-று.

(கச)

தண்டே மொழிவேள் விதவக் குறையாற்
கண்டே னிலனென் றுகருத் தவல்
முண்டே யஃதில் வுவகைக் களிதேன்
வண்டே யெனவுண் டெமற் தனனால்.

(இ-ள்.) குளிர்ச்சி பொருந்திய தேன்போன்ற சொல்லையுடைய புத்திரியாரோ! (உமது) திருமணத்தை (நான்செய்த) தவத்தில் (உண்டான) குறைபாட்டினால் காணாதொழிந்தேனென்று என் மனத்திற் கவலையுளது. அக்கவலையை இச்சந்தோஷமாகிய களிப்பைத்தருந் தேனை வண்டிபோலப் பருகி (யான்) மறந்தேன். எ-று.

உவகையென்றது - திருமணத்திருந்த திருக்கோலம்போலப் பெருமானும் பிராட்டியாருமாக உடனிருந்த திருக்கோலம். உவகையைத் தேனென்றதற்கேற்ப, தன்னை வண்டென்று உருவகஞ்செய்தார். (கடு)

சேணுற் றவனைச் சிலநாள் கழியக்
காணுற் றவள்போ னிறைகற் புடையாள்
பூணுற் றுமலர்ந் ததொர்பொற் கொடிபோ
னுணுற் றெதிர்நண் ணியிறைஞ் சினளால்.

(இ-ள்.) (சிலநாள்பிரிந்து) தூரத்திற்சென்ற கணவனை அச்சிலநாள்கழியக் காணப்பெற்றவள்போல, கற்பின் நிறைவையுடைய காஞ்சனமலை (கண்ண மங்கல சூத்திரமுதவிய) ஆபரணங்களையணிந்து மலர்ந்த ஒரு பொற்கொடியுடையபோல நாணமுற்று எதிர்வந்து (மலயத்துவசனை) பணிந்தனள். எ-று.

பூணுற்று என்பதற்கு மங்கிலிய மணிந்து எனப் பொருள் கொண்டது ஏற்றுக்கொள்க, மங்கலநாணணியாது மற்றையாபரண மணித வின்மையா லென்க. இதனை ஆலாசியமகத்துவத்தில்

ஹா ம்னுகார யாரோவ ளுக்ஷணா துளா ஹம்பவீ!

ஐவாம்பராயராஐவ ஸ்யவா ஹுஷணோ ங்மஹா! என வருதல் காண்க.

மங்கலநாணைச் சிறிதுகாலம் இடையே நீக்கியிருந்த காஞ்சனமலை மீட்டும் அதனை யணிதல் முறையோவெனின், முறையேயாம். அதற்குத் திருஷ்டாந்தமாகப் பூர்வசரித மொன்று காட்டுதும்.—

ஆரியவர்த்தநாட்டில், சித்திரவன்மனென்னும் அரசன் தன் புத்திரி சீமந்தனி வாழ்வைச் சோதிடநூலார்பாற் கேட்க, ஒருவர் பதியுயிரவருடம் வாழ்ந்திருப்பா னென்றும் ஒருவர் பதினென்காம் வருடத்தில் வாழ்விழப்பா னென்றுங் கூறினர். இதனைச் சீமந்தனி தோழியாற் கேட்டுணர்ந்து தனது வாழ்வு நீடித்திருக்கச் சோமவார 'விரத நோற்கையில், தனது கணவன் சந்திரசேனமகாராஜன் தனது துணைவரோடு யமுநாநதியில் ஓடம்விட்டு விளையாடுகையில், அவ்வோடங்கவிழ்ந்தது. அவன்துணைவ ரிறந்தனர். சந்திரசேனன் தன் மனைவி நோற்குஞ் சோமவாரவிரத புண்ணியத்தால் நாகலோகமடைந்து வாழ்ந்திருந்தான். ஓடங்கவிழ்ந்தசெய்தி கேள்வியுற்ற சீமந்தனி மங்கலநாணிழந்து தான்கொண்ட விரதத்தைக் கைவிடாது நடத்திவருகையில், மூன்றுவருடங்கழித்து, சந்திரசேனன் தன்னைப் பாதுகாத்த தக்ஷனிடம் விடைபெற்று நாகலோகம் விட்டு நிலவுலகடைந்து தன் மனைவியை மீட்டும் மணம்புரிந்து வாழ்ந் திருந்தனன் என்பது போதுமான சான்று. இதனை, பிரமோத்தரகாண்டம் - சோம வாரவிரத முறைத் தந்தியாயத்திற் காணலாம். (கக)

மஞ்சோ தியாகாஞ் சனமா லைகையிற்
பைஞ்சோ திவிளங் குபகித் திரையாய்ச்
செஞ்சோ திமுடிச் சிலநா மடுவெழுத்
தஞ்சோ திரெடுங் கடலா டுமரோ.

(இ-ள்.) மேகம்போலும் கூந்தலையுடைய காஞ்சனமாலே (தனது) கையில், பசிய கிரணம்விளங்கும் பவித்திரமுடையவளாய், செவ்விய கிரணத்தையுடைய சடா முடிப்பொருந்திய சிவபெருமானாது திருநாமமாகிய ஸ்ரீபஞ்சாக்ஷரத்தை யுச்சரித்து, நெடிய எழுகடற்றீர்த்தத்தில் மூழ்கத்தொடங்கினாள். எ-று.

பவித்திரம்.—பாவத்தை நீக்கி முத்தியை யளிப்பது என்னும் பொருளுது. பைஞ்சோதிவிளங்கு என்றதால், தருப்பையாற் செய்த பவித்திர மென்க. (௧௭)

துங்கக் கலைவே தியர்தொன் மறைநூற்
சங்கற் பவிதிப் படிதன் றுணைகை
யங்கைத் தளிர்பற் றியகத் துவகை
பொங்கப் புணரிப் புனலா டினளே.

(இ-ள்.) உயர்ந்த (வேதமுதலிய) தூல்களையுணர்ந்த வேதியர்கள் அநாதியாகிய வேதநூல்முறைப்படி (செய்யும்), சங்கற்பவிதிப்படி தனது துணைவனாகிய மலயத்துவசபாண்டியன் கைகளை, தனது அழகிய கைகளாகிய தளிராற் பற்றி, மனத்தில் மகிழ்ச்சியிக எழுகடற்றீர்த்தத்தி லாடினாள். எ-று. (௧௮)

குடைந்தார் கரையே றினர்கொன் றைமுடி
மிடைந்தார் கருணைக் கண்விழிக் கமல
முடைந்தா ரனைமா ருதரங் குறுகா
தடைந்தா ருமைபா கருடப் படிவம்.

(இ-ள்.) (காஞ்சனமாலையும் மலயத்துவசபாண்டியனும்) நீராடிக் கரையேறி, கொன்றைமாலையைத் தரித்த சடாமுடியை யுடைய சுந்தரோசப்பெருமானது கிருபா நோக்கமாகிய தாமரைகளாற் காணப்பட்டு, தாய்மார்கள் கருப்பத்திலடையாது, உமா தேவியாரை வாமபாகத்திலுடைய அச்சந்தரோசப்பெருமானது அருளுருவத்தையடைந்தார்கள். எ-று.

குடைந்தார் ஏறினர் என்பன முற்றெச்சங்கள். அருட்படிவம் என்றது சிவ சாரூப்பியம். உமைபாகரூட்படிவம் என்றதால், காஞ்சனமாலே உமைவடிவையும் மலயத்துவசன் சிவவடிவையும் பெற்றனனெனக் கொள்க. இது அடுத்த செய்யுளால் நன்குவிளங்கும்.

விழிக்க மலம் உடைந்தார் எனச் சொல்வதை செய்து திருவருணைக்கத் தால் மலபந்தமொழிந்து முத்தபதவிக்குப் பாத்திரராயினர் எனப் பொருள் கூறினு மிழக்காது. (௧௯)

ஒண்கொண் டன்மிடற் றெலிரும் மொருநா
லெண்கொண் டபுயத் தெழிலும் மழல்சேர்
கண்கொண் டநுதற் கவினும் பொலியா
மண்கண் டியிப் பவயங் கினனாள்.

(இ-ள்.) ஒளியிய மேகம்போலும் (கருநிறம்பொருந்திய) சேகண்டத்தின் பிரகாசமும், ஒப்பில்லாத நான்கு என்னும் எண்கொண்ட திருப்பயங்களின் எழுச்சியும், அக்கினிக்கண்பொருந்திய நெற்றி யழகோடும், (மலயத்துவசபாண்டியன்) பொலிந்து, மண்ணுலக மாந்தர்கள் பார்த்து அகிசயமீக்கூர் விளங்கினாள். எ-று.

எழில்-எழுச்சி. எழு பகுதி, இல் தொழிற்பெயர் விருதி. (௨௦)

விண்ணின் றுவழுக் கிவிழுங் கதிர்போற்
கண்ணின் றநுதற் கருணா கரன்வா

மெண்ணின் மபுரத் தினிழிற் திமையா
மண்ணின் மதொர்தெய் வவிமா னமரோ.

(இ-ள்.) ஆகாயத்திலிருந்து வழுக்கி(பூமியின்பேரில்)விழுஞ்சூரியன்போல,
(அக்கினிக்) கண்பொருந்திய நெற்றியையுடைய கிருபைக்கு வாசஸ்தானமாகிய சிவ
பெருமான் வீற்றிருக்கும் (திருமால்முதவியோர்) எண்ணத்தில் நிலபெற்று நின்ற
சிவலோகத்தினின்றும், ஒருதெய்வவிமானமானது நிலவுலகிலிறங்கி விளங்கினின்று.

அத்தெய் வவிமா னமடுத் திடலு
முத்தெய் வதமுக் கணவன் பணியா
னத்தெய் வதருக் கரனங் கையொடு
மெத்தெய் வதமுந் தொழுவே றினனாள்.

(இ-ள்.) அந்தத் தெய்வவிமானம்வர, (சோம சூரி யாக்கினிகளென்னும்)
மூன்று தெய்வங்களை மூன்றுகண்களாகவுடைய சுந்தரோசப்பெருமானது கட்டளைப்
படி, சிறந்த திவ்வியகற்பகதாருபோன்ற (கொடைச்) கையையுடைய மலயத்துவச
பாண்டியன் (தனது மனையாட்டியாகிய) காஞ்சனமாலையுடன் எல்லாத்தேவர்களும்
பணிய (அவ்விமானத்தில்) ஏறினன். எ-று.

நத்தெய்வதரு என்றதில் நகரவிடைச்சொல் சிறப்புப்பொருட்கண்வந்தது.
நக்கிரனார் நப்பாலத்தனார் என்பவற்றின் நகரம்போல. (௨௨)

தேமா ரியெனும் படிசிற் தநறும்
பூமா ரிபொழிற் ததுபொன் னுலகந்
தூமா மறையந் தரதூந் துபிகா
ராமா மெனவெங் குமதிந் தனவால்.

(இ-ள்.) (அவ்வாறு ஏறியவுடன்) பூலோகத்திலுள்ளவர்கள், இனியமழை
யென்று சொல்லும்படி, விண்ணுலகத்திலுள்ளவர்கள் (எங்கும்)சிறைப் புஷ்பவருஷம்
பெருழிந்தார்கள். பரிசுத்தமாகிய வேதங்களும் அந்தரதூந்துபிகளும் (கேட்டோர்)
மேகத்தின் முழக்கமாம் முழக்கமாமென்று சொல்லும்படி எவ்விடத்திலும் ஒலித்
தன. எ-று.

பொன்னுலகம் சொல்லால் அ?றிணையாதல்பற்றிப் பொழிந்தது என அஃ
றிணை முடிபுகொடுக்கப்பட்டது. அந்தரதூந்துபி என்றது தேவவாச்சியம். (௨௩)

அறுசீர்க்கழிநெடிலடியாசிரியவிரந்தம்.

எழுந்தது விமானம் வான மெழுந்ததுந் துபிபு நாணி
விழுந்தது போலு மென்ன வரவொலி யெங்கும் விம்மத்
தொழுந்தகை முனிவ ரேத்தச் சுராதிகள் பரவத் திங்கட்
கொழுந்தனி வேணிக் கூத்தர் கோநகர் குறித்துச் செல்வார்.

(இ-ள்.) அவ்விமானம் மேலெழுந்தது. ஆகாயத்திற்குள்ளேயே தேவதூந்
துபியின் கோஷமும் வெட்கி (பூமியில்) விழுந்ததுபோலுமென்று (கேட்டோர்) கூற,
அரகரவென்னும் பேரொலி எவ்விடத்தும் நிரம்பவும், (எத்தகையினரும்) பணியுந்தன்
மையையுடைய முனிவர்கள் லாழ்த்தவும், தேவர் முதலானார் துதிசெய்யவும், இளம்
பிறையணிந்த சடாமுடியையுடைய சிவபெருமானாரது சிறந்த நகரத்தைநோக்கிச்
செல்வாராயினர். எ-று.

கோநகர் என்பதற்கு மால் அயன் முதலானார் பதவிகளிற் சிறந்த நகரம்
எனப்பொருள்கூறினும் பொருந்தும். (௨௪)

முன்புதன் னுருவாய் வைய முறைபுரி கோல்கைக் கொண்டு
பின்புதன் னுருவந் தந்த மருகனும் பெருகு கேண்மை
யன்புதன் தருகு நின்ற தடாதகை யணங்கு மீண்டு
பொன்புனை குடுமிக் கோயில் புகுந்துநன் கிருப்பக் கண்டார்

(இ-ள்.) (அவ்வாறுசெல்வோர்) முன்பு தனது வடிவமாய்ப் பூலோகத்தை மனுமுறைப்படி பாதுகாக்குஞ் செங்கோல்கைப்பற்றி, பின்பு தமது திருவுருவத்தைத் தந்தருளிய சுந்தரபாண்டியரும் மிகுந்த நண்புடன் அன்புசெய்து அவர்பக்கவிவிரூந்த தடாகைப்பிராட்டியாரும் (அவ்வெழுக்கடற் றீர்த்தத்தருகிலிருந்த திருநந்தன வனத்தினின்றும்) திரும்பி, பொன்னாற்செய்த சிகரத்தையுடைய திருக்கோயிலுட் புகுந்து மகிழ்கூர்ந்திருக்கத் தரிசித்தார்கள். எ-று.

பின்பு தன்னுருவத்தத் என்பதனைத் தடாதகையணங்கு என்பதனோடு மொட்டிக. முன்பு தன்னுருவம் என்றது பாண்டியர் திருவுருவமும், பின்பு தன்னுருவம் என்றது சிவபெருமான் திருவுருவமுமெனக் கொள்க.

இச்செய்யுள் பரிவருத்தனையணி “பொருள்பரி மாறுதல் பரிவருத் தனையே” என்றார் தண்டியாகிரியர். (உரு)

முன்னையல் வினையால் யாக்கை முறைதடு மாறித் தோற்ற மன்னிய மனிதர் போலப் பண்டைய வடிவ மாறி யன்னையே மகளா டீன்ற வப்பனே மருக னாக வென்னையா நோற்றே மியார்க்கு மிபற்றருந் தவந்தா னென்னு.

(இ-ள்.) அநாதியாகிய வலிய பாச கன்மத்தினாலே, பலவகைப்பட்ட சரீரங்களில் (செல்லுவது) ஒழிந்து (மக்கட்பிறப்பில்) தோன்றிய மானுடனாப்போல, (தமதிச்சையால்) முன்னுள்ள திருவுருவமாறி, (சர்வலோக) மாதாவாகிய உமையே (தமக்குப்) புத்திரியும், (எல்லாவுயிர்களையும்) தந்தருளிய அப்பனே (தமக்கு) மருமகனாகவும், எவர்க்குஞ் செய்தற்கரிய தவங்களுள் என்னதவத்தை யாஞ் செய்து முடித்தோமோ? என்று கருதி. எ-று.

இதுமுத லிரண்பொடல்கள் குளகம்.

என்ன என்றது வினாவிடைச்சொல்லடியாகப் பிறந்த குறிப்பு வினையா லீணையுப்பெயர்.

யாக்கை முறைதடுமாறலாவது பிதாமாதாபுத்திரபுத்திரிக்கிரமத் தடுமாறல்.

பலவகைப்பட்ட சரீரங்களில் தடுமாறிப் பிறத்தல் எனப் பொருள் கூறின் எழுவுகைத்தோற்ற மெண்பத்துநான்குலகும் யோனிபேதமாகிய பிராணிக ளென்க. அவற்றை,

“ஊர்வ பதினொன்று மொன்பது மானுட
நீர்ப்பறவை நாற்காலோர் பப்பத்து—சீரிய
பந்தமாந் தேவர் பதினா லயன்படைத்த
வந்தயில்சீர்த் தாவரநா லெந்து” என்பதனுனறிக.

(உசு)

கன்றக லான்போ லையன் கணிகழல் விடாது பற்றி
யொன்றிய வன்பு பின்னின் றீர்த்தெழ வுள்ளத் தோடுஞ்
சென்றிரு கண்ணு முட்டி யடிக்கடி திரும்பி நோக்கக்
குன்றுறழ் விமானந் தன்னை யஞ்சலி கூப்பிச் செல்வார்.

(இ-ள்.) கன்று நீங்கிய பசுவானது (தனது கன்றை அடிக்கடி திரும்பிப் பார்ப்பது) போல, சுந்தரோசரது சத்திக்கின்ற வீரக்கழலணிந்த திருவடிமைய விடாது (பற்றுக்கோடாகப்) பற்றி, ஒற்றுமைப்பட்ட அன்பு பின்னின்று இருத்தலால், மனத்துடன் இருகண்களும் போய் மூட்டி அடிக்கடி திரும்பிப்பார்க்க, பொன்மலை போன்ற விமானத்தை (தமது கரங்களைக்) குவித்து அஞ்சலிசெய்து செல்லாநின்றார். எ-று.

அஞ்சலி என்னும் வினைப்பகுதி வினையெச்சப் பொருளில் வந்தது. (உஎ)

மேற்படி-வேறு.

புலலோகங் கடந்துபோய்ப் புண்ணியருக் கெண்ணிறந்த போக மூட்டுஞ் சுவலோகங் கடந்துபோய் மகாலோகஞ் சனலோகந் துறந்து மேலேத் தவலோகங் கடந்துபோய்ச் சத்தியலோ கங்கடந்து தண்டு நூயோனவலோகங் கடந்துலக நாயகமாஞ் சிவலோக நண்ணி னாரே.

(இ-ள்.) (அவ்வாறு செல்கின்றவர்) புலலோகத்தைக் கடந்துபோய், புண்ணியமுடையோர்க்கு அளவில்லாத போகங்களைப் புசிப்பிக்குஞ் சுவலோகத்தைக் கடந்துபோய், (அதன்மேலுள்ள) மகாலோகத்தையும், சனலோகத்தையும் கடந்துபோய், (அவற்றின்மேலுள்ள) தவலோகத்தையும் கடந்துபோய், சத்தியலோகத்தையும் கடந்துபோய், தட்பமாகிய துளவமாலையணிந்த திருமாலினது நவலோகத்தையும் கடந்துபோய், இவ்வுலகங்களுக்கு (எல்லாம்) இறைமைத்தன்மை பூண்ட சிவலோகத்தையடைந்தனர். எ-று.

பூலோகத்தின்மேல் பதினெந்திலகையோசனை யுயரத்திற் சந்திரசூரியர் முதலியோர் வசிக்கும் பதவியாகிய புலலோகமும், அப்புலலோகத்தின்மேல் என்பத்தைந்துலகையோசனையுயரத்தில் தேவர் முனிவர் சேவிக்க இந்நிரன்வசிக்கும் பதவியாகிய சுவலோகமும், அச்சுவலோகத்தின்மேல் இரண்டுகோடியோசனையுயரத்தில் மரிசி மார்க்கண்டர் சித்தர் முதலியோர் வசிக்கும் பதவியாகிய மகாலோகமும், அம்மகாலோகத்தின்மேல் எட்டுக்கோடியோசனை யுயரத்தில் கவ்வியவாகனர்-அனலர்-சோமர்-யமர்-அரியமணர்-அக்கினிவாக்கர் முதலிய பிதிர்த்தேவர்களும் நிருத்தர் நால்வரும் அத்தசையசாரமும் மதனமுதலாயினரும் இருக்கும் பதவியாகிய சனலோகமும், அச்சனலோகத்தின்மேல் பன்னிரண்டுகோடியோசனை யுயரத்தில் சனகர் சனந்தர் சனாதர் சனற்குமாரர் சங்கு திரிசங்கு ரிபு என்னும் ஏழு முனிவர்களும் அருந்தவத்தம்ந்நிருக்கும் பதவியாகிய தவலோகமும், அத்தவலோகத்தின்மேல் பதினாறுகோடியோசனையுயரத்தில் பிரமபதவியாகிய சத்தியலோகமும், அச் சத்தியலோகத்தின்மேல் நான்குகோடியோசனை யுயரத்தில் சர்வான்மாக்களையும் பாதுகாத்துக்கொண்டிருக்கும் விஷ்ணுவின் பதவியாகிய நவலோகமும், அதற்குமேல் ஆறுகோடியோசனையுயரத்தில் திருமால் பிரமன் முதலியோர் சேவிக்க உமாதேவியாருடன் சிவபெருமானார் வீற்றிருக்குஞ் சிவலோகமு மிருக்குமென்பர்.

இதனை, சிவதருமோத்தரம்-கடும்புராணம்-வடமொழி ஸ்காந்தபுராணத்தாலும் உணர்க. (உஅ)

அறக்கொடிபின் னிறைமகனை யடிப்பணிந்து தனையின்றூர்க் காதிவேத, மறைப்பொருடன் வடிவளித்த வருளின்மன நிறைமகிழ்ச்சி வாய்கொள்ளாமற், புறப்படுவ தெனவிரண்டு திருச்செவிக்குஞ் செங்குமுதம் பொகிந்த தீந்தே, னிறைப்பதெனப் பன்முறையார் றுதிசெய்து தொழுதொன்று நிகழ்த்தா நின்றார்.

(இ-ள்.) தருமவல்லியாகிய தடாதகைப்பிராட்டியார் பின்னர்த்தமது இறைவராகிய சுந்தரபாண்டியரது திருவடிகளைப்பணிந்து, தம்மைப் பெற்றவர்க்கு (எல்லாதார்களுக்கும்) முதலாயுள்ள வேதங்களின் உட்பொருளாகிய தமது திருவுருவங் கொடுத்தருளிய அருளால் (தமது) மனத்தில் நிறைந்த மகிழ்ச்சியானது (தமது) திருவாயு எடங்காமல் (ஊற்றெடுத்துவெளி) புறப்படுவதுபோல, (அவரது) இரண்டிருச்செவிகளிலும், (தமது திருவாயாகிய) செவ்வாம்பலில் நிறைந்த இனிய தேனை நிறைத்தல் போல, பலவிதமாகத் துதிசெய்து பணிந்து ஒன்று சொல்லத்தொடங்கினர். எ-று.

செவிக்கும் என்றது செவியிலும் என நிறைந்தபாலது. (௨௯)

எண்ணிறந்த தேவர்க்கும் யாவர்க்கும் பயன்சுரக்கு மிமையோர் நாட்டுப், புண்ணியவான் றன்புனிற்றுக் கன்றுக்குக் குறைவேதென் பொருட்டுடன் வீன்றா, எண்ணியது கடலொன்றே யெழுகடலு மீண்டழைத்தாயின்றா ளாட, விண்ணிருந்த கணவனையும் விளித்துனருள் மிகவளித்துண்மேனா டந்தாய்.

(இ-ள்.) எண்ணில்லாத தேவர்கட்கும் மற்றையோர்க்கும் (அவரவர் விரும்பிய) பலன்களைக்கொடுக்குந் தேவலோகத்திலுள்ள புண்ணியவடிவமாகிய காமதேனுவினது இளங்கன்றுக்கு யாது குறையுளது? எண்ணப்பெற்ற மாதா (நீராடற் பொருட்டுக்) கருதியது கடல் ஒன்றே. (அங்ஙனமிருக்க) என் நிமித்தமாக எழுகடலையும் இவ்விடத்தில் அழைத்தருளீர். (அன்றியும்) என்னையின்ற அம்மாதா (தன் கணவனைக்கைப்பற்றிக்) கடவாட அமரருலகத்திலிருந்த மலயத்துவசபாண்டியனையும் அழைத்து, உமது அருள்வடிவாகிய சாரூப்பியத்தை யனுக்கிரகித்து உமது சிவலோகத்தையுந் தந்தருளினீர். எ-று. (௩௦)

தென்னர்மர பிறந்ததெனப் படுபழியி லாழவருஞ் செவ்வி நோக்கிப் பொன்னவிர்தார் முடிபுனைந்து கோலோச்சி வருகின்றாய் போலு மேலு மிந்நிலைமைக் கிடையூறு மினியின்றே யெனத்தலைவி யியம்ப லோடுந் தன்னிறைவி யுட்கோளை யகங்கொண்டு மகிழ்ந்திருந்தான் றமிழர் கோமான்

(இ-ள்.) பாண்டியர் மரபு (மலயத்துவசபாண்டியனுடன்) ஒழிந்ததென்று சொல்லப்படும் பழியில் அழுந்தவருங்காலத்தை யுணர்ந்து, பொன்னாற்செய்துவிளங்கும் வெற்றிமாலையணிந்த கிரீடந்தரித்துச் செங்கோல் செலுத்திவரானின்றீர்போலும். இனி இந்நிலைமைக்கு இடையூறு இல்லையே என்று, தடாதகைப்பிராட்டியார்கூற, பாண்டியர்கட்குத் தலைவராயுள்ள சுந்தரபாண்டியர் தமது மனைவியாரது உட்கிடையைத் (தாம்) திருவுளத்திலொர்ந்து அருள்கூர்ந் திருந்தனர். எ-று.

இந்நிலைமைக் கிடையூறுமினியின்றே என்றது அடியடியாய் இவ்வரசியல் வீழாது செலுத்தற்குப் புத்திரப்பேறு வேண்டுமே என்னும் பொருளைக்குறிப்பாலுணர்த்தியது. இது கருதியே 'தன்மனைவியுட்கோள்' என்று குறிப்பித்தார். (௩௧)

மலயத்துவசனையழைத்த படலம்

முற்றிற்று.

ஆ. திருவிருத்தம் - ௯௨௬.

பதினொன்றாவது

உக்கிரபாண்டியர் திருவவதாரப் படலம்.

கலிநிலைத்துறை.

மன்ன வன்குல சேகரன் றிருமகன் மனைவி
தன்னொடுங்கட லாடிய தகுதியீ தந்தத்
தென்ன வன்றனித் திருமக டிருவுளங் களிப்ப
வுன்ன ருந்திற் லுக்கிர னுதித்தவா றுரைப்பாம்.

(இ-ள்.) குலசேகர பாண்டிய ராசனுடைய சிறந்த புதல்வனாகிய மலயத் துவசபாண்டியன் தன்மனைவியாகிய காஞ்சனமாலையுடன் எழுகடற்றீர்த்தத்திலாடிய திருவிளையாடல் இதுவாகும். அந்தமலயத்துவசபாண்டியனது ஒப்பில்லாத பெருஞ் செவ்வியராகிய தடாதகைப்பிராட்டியார் திருவுளங்களிகூர (பகைவர்) நினைத்தற்கரிய வெற்றிவாய்ந்த உக்கிரகுமாரபாண்டியர் திருவவதாரஞ்செய்த திருவிளையாடலை (இளையாம்) கூறுவாம். ஏ-று.

(ச)

அறுசீர்க்கழிநெடிலடி யாசிரியவிருத்தம்.

தண்ணிலா மௌலி வேய்ந்த சுந்தர சாயி ஞாலத்
தெண்ணிலா வைக மன்ன திணையடி நிழல்போல் யார்க்குந்
தெண்ணிலாக் கவிதை நீழல் செய்தருட் செங்கோ லோச்சி
யுண்ணிலா வுயிர்தா னாக முறைபுரிந் தொழுகு நாளில்

(இ-ள்.) தட்பமாகிய பிறையைச்சூடிய சடைமுடிதரித்த சுந்தரபாண்டியர் பூமியில் எண்ணில்லாதகாலம், தமது திருவடிகளின் நிழல்போலக் குடிகள் அனைவர்க்குத் தெள்ளியசந்திரன்போலும் (வெண்கொற்றக்) குடையால் நிழல்செய்து, (இன்பம் அடைவித்துக்) கிருபையுடன் செங்கோல்செலுத்தி, உடம்பிலுள்ளவன்கும் உயிர்போன்று (ஒருவரும் வருந்தாமல் அவரவர்க்குற்ற துன்பந்துடைத்து) மனு முகாற்ப்படி அரசுசெய்து வருங்காலத்தில். ஏ-று.

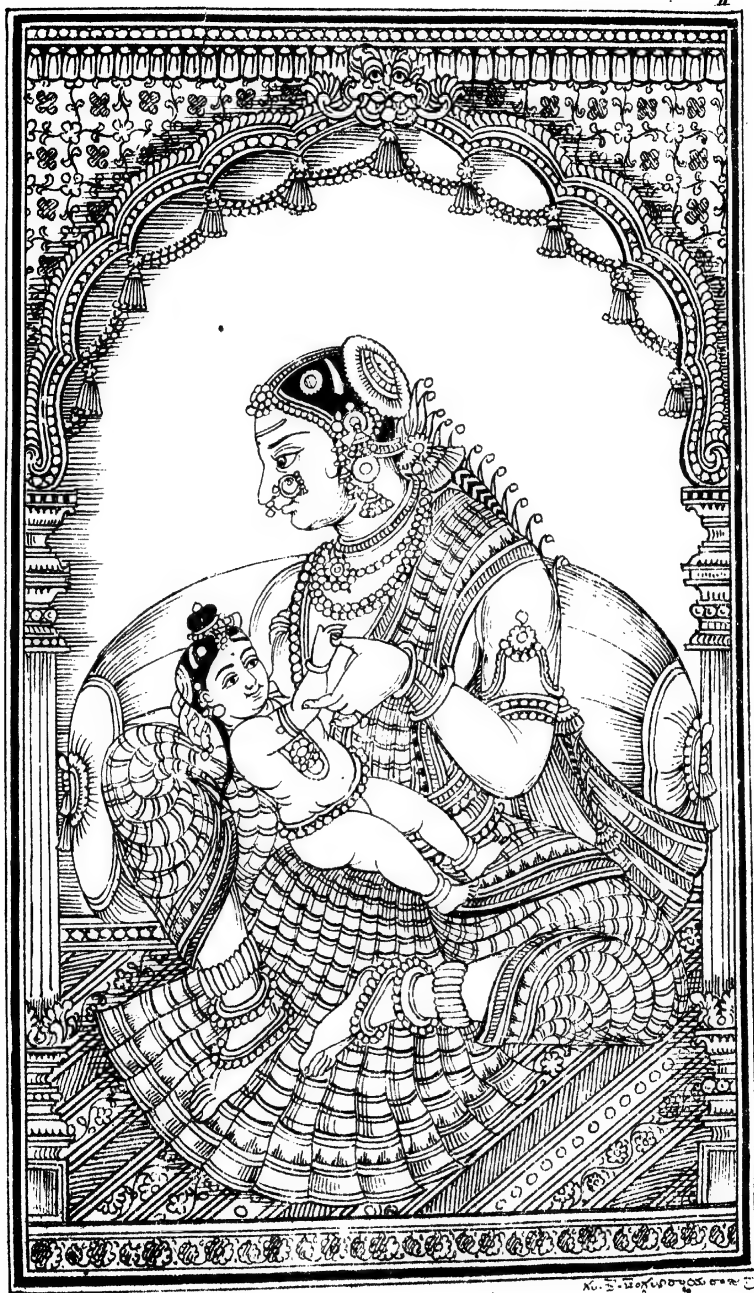
எண்ணிலாவருடமௌனக் கூறியிருப்பினும், வடமொழியிலுள்ள ஆலாசிய மகத்துவத்தில் அறுபதினாயிரவருடம் அரசுபுரிந்ததாகக் கூறப்பட்டுள்ளது. அதனை,

வாபயாரோவஹஷ்டஷி ஸஹஸ்ரௌராஜாங்கீமீ!

வனதஹுதகரூதபுத டாஹொகபூரூ ஸாயுதாஹி எனவருஞ் சுலோகத்தானறிக. (உ)

கரியவன் கமலச் செம்மன் மறைமுதற் கலைகள் காண்டற்
கரியவ னன்பர்க் கென்று மௌரியவ னாகு மேன்மை
தெரியவன் பகன்ற சிந்தைத் தென்னவன் மனக்குங் கற்பிற்
குரியவ டனக்குங் காதன் மகளென வுமையைத் தந்தான்.

(இ-ள்.) கருநிறம் பொருந்திய திருமாலுந் தாமணாமலரில் வசிக்கும் பிரம தேவரும் வேதமுதலிய கலைகளுக்காணுதற்கரியவனும், அடியவர்களுக்கு எப்பொழுது

உக்ரபாண்டியன்திரு, உவதாரப்படலம்.

கூ. 2. - மௌரியன் காலம்

தும் (காணுதற்கு) எளியவனுமாகிய சிவபெருமான், தனது மேம்பாட்டை (யாவரும்) அறிய, அன்புரிமைந்த வுள்ளத்தையுடைய மலயத்துவசபாண்டியனுக்கும் (அவனது) இவ்வாழ்க்கைக்குரிய மனைவியாகிய காஞ்சனமாலையும், விருப்பத்தரும் புதல்வியாக உமாதேவியாரை (முன்பு) தந்தருளினார். எ-று. (௧)

மற்றதற் கிசையத் தானு மருமக னாகி வைய
முற்றும்வெண் குடைக்கீழ் வைக முறைசெய்தா னை மூன்று
கொற்றவர் தம்மிற் றிங்கட் கோக்குடி விழுப்ப மெய்தப்
பெற்றது போலு மின்னும் பெறுவதோர் குறைவு தீர்ப்பான்.

(இ-ள்.) (உமாதேவியாரை அவருக்குப் புத்திரியாகக் கொடுத்தருளிய) அதற்கியையத் தாரு மருகராகி, உலகமுழுவதும் தமது வெண்கொற்றக்குடையின் நீழலிலிருக்கச் செங்கோல்செலுத்திவருதலால் (தமிழ்நாட்டு) மூவேந்தருள்ளே சிறந்த சங்கிரவமிசம் மேம்பாடுபெற்றது. இன்னும் (அம்மரபு) பெறுவது ஒருகுறைவு தீர்ப்பவராயினார். எ-று.

போலும் உடா யசை யிடைச்சொல்.

(ச)

ஒன்றினைச் செய்கை செய்யா தொழிகைவே றென்று செய்கை
யென்றிவை யுடையோ னாகி யீறிலாப் பரம யோகி
நன்றுதி திகழ்ச்சி வேட்கை நட்பிகல் லினைக்கு மாயை
வென்றவன் செய்யு மாயை விருத்தியா ரளக்க வல்லார்.

(இ-ள்.) (ஆன்மாக்கட்காக) ஒன்றைச்செய்தலும், (அதனை) செய்யாதொழிதலும், (கருதாத) பிறிதொன்றைச் செய்தலும், என்று கூறப்பட்ட இவ்வகைய குணங்களையுடையவரும், பிறப்பிறப்புகளில்லாத பரமயோகியும், நன்மையும் தீமையும், வெறுப்பும் விருப்பும், உறவும் பகையும் (ஆகிய இவற்றைச்) செய்யும் மாயையை (இயல்பாகவே) நீக்கினவருமாகிய சுந்தரோசப்பெருமானது மாயாவிருத்தியை, அளவிடற்பாலர் யாவர்? (ஒருவருமிலர்.) எ-று.

ஒன்றினைச்செய்கை - கர்த்தத்துவமும், செய்யாதொழிகை அகர்த்தத்துவமும் வேறென்றுசெய்கை அன்னியதா கர்த்தத்துவமும் ஆம். இம்மூன்றும் பிரபுத்துவ சாமர்த்தியகுணங்கள்.

ஒன்றினைச் செய்கை செய்யா தொழிகை வேறென்று செய்கை என்பதை

“ஒன்றை நினைக்கி னதுவொழிந்திட் டொன்றரு

மன்றி யதுவரினும் வந்தெய்து—மொன்றை

நினையாத முன்வந்து நிம்பினு நிற்ரு

மெனையாளு மீசன் செயல்” —என்னும் ஓளவையார் திருவாக்கானறிக. (௫)

இந்திர சால விச்சை காட்டுவா னென்னத் தன்பாற்

செந்தழ னாட்ட மீன்ற செல்வனைக் கருப்ப மெய்தா

தந்தமி லுயிரு ஞால மனைத்தையு மீன்ற தாயாஞ்

சுந்தர வல்லி தன்பாற் றேன்றுமா றுள்ளஞ் செய்தான்.

(இ-ள்.) இந்திரஜாலவித்தையைக் காட்டுகெடுவனைப்போல, தம்பாலுள்ள செவந்த அக்கினிக்கண் தந்தருளிய புத்திரனை, கருப்பத்திலடையாமல், எண்ணிறந்த உயிர்களையும் உலகங்களையும் எல்லாவற்றையும் பெற்றருளிய உலகமாதாவாகிய தடா தகைப்பிராட்டியாரிடத்து உதிக்கும்படி சங்கற்பஞ் செய்தருளினார். எ-று.

கருப்பம் எய்தாது என்றது உமாதேவியார் கருப்பமடையாமல் மூத்தபின் னையார் முதலியோரைத்தந்தருளியதும் என்றும் கன்னியராயிருத்தலும்பற்றி யென்க. கருப்பக்குறிதோன்றுவது பிறருக்குக் காணப்பட்டு அதன்வழி உதிக்காமையின் 'இந்திரஜாலவிச்சை காட்டுவானென்ன' என்றார்.

செந்தமுனட்டமின்ற செல்வர் எனக் கூறியதனால், நெற்றிக்கண்ணினின் றும் பிறந்த வீரபத்திரரொனவுஞ் சிலர் கூறுப. ஆயினும் வடமொழிப்புராணத்தில் ஆறு திருமுகங்களையுடைய முருகக்கடவுளே ஒரு திருமுகத்துடன் திருவவதாரஞ் செய்தருளினார் எனக் கூறப்பட்டுளது. இதனை,

சுரீஷ்டுஸ்ரொலயநுஜீபுரா தாரகாரிஷ்டபாநநு: |

வனகாநநஸூபவஸஜாக் ஸ்ரீவமாவஸ்யுராஜ யா || என்பதனா னறிக. (சு)

அங்கவன் வரவுக் கேற்ப வாயமும் பிறருந் தாழ்ந்து மங்கைநின் வடிவுக் கேற்பக் கருவுரு வனப்புஞ் சீரும் திங்கடோ றுற்று மன்றற் செவ்வியுங் காண வாசை பொங்கிய தெங்கட் கென்றார் புனிதையப் படிபோ லானான்.

(இ-ள்.) அப்புத்திரனது வருகைக்கு மனம்பொருத்தப்பணிந்து பிராட்டி யாரோ! உமது திருவுருவத்துக்குத் தக்கதாகக்கருப்போற்பத்தியின் பொலிவையும், (அப்பொலிவால்விளங்கும்) அழகையும், மாதந்தோறும் (அதுகாரணமாக) செய்து வருஞ்சடங்கின் பொலிவையுங்கண்டுகளிக்க, எங்களுக்கு ஆசையிக்கது. என்று, தோழியரும் பிறரும் (பிராட்டியானா) இரந்தார்கள். பிராட்டியாரும் அவ்வேண்டு கோளுக்கு இசைந்தருளினார். எ-று.

புனிதையப்படிபோலானான் என்றது பிறர்கண்கட்டுக் கருப்பமடைந்தார் போலக் காணப்பட்டனர் என்க. (எ)

கருமணிச் சிகரச் செம்பொற் கனவனா யனைய காட்சித் திருமுலை யமுதம் பெய்த செப்பிரன் டனைய வாக வருமுலை சுமந்து மாய்ந்த மருங்குலும் வந்து தோன்ற வருள்கனின் தனையா ணாவிற் கிண்சவை யார்வம் பொங்க.

(இ-ள்.) (சூசுகமாகிய) கரியமணியாலாகிய சிகரத்தையுடைய செவந்தபொன் மலைபோன்ற தோற்றத்தையுடைய அழகிய தனங்கள் அமுதத்தை நிரப்பிய இரண்டு செப்புக்களை ஒப்பனவாக விளங்கவும், வளருகின்ற தனபாரங்களைச் சுமந்து சுருங் கிய இடையும் (கட்புலனுக்கு) தோன்றவும், அருள்பழுத்தாற்போன்ற பிராட்டியார் க்கு இனிய சுவையின்மேல் விருப்பம் வரவும். எ-று.

இதுமுதல் ஏழுபாடல்கள் குளகம்.

கனகம் - கனம் என இடைகுறைந்தது. கனிந்தா லென்பது ஈறு தொக்கது.

சூசுகம்=முலைக்காம்பு.

(அ)

என்னவு மெளிய வேலு மரியன வென்ன வேட்டா லன்னவும் போக பூமி யரும்பெற லுணவு நல்கிப் பன்னக ரமுதுந் திங்கட் படுசுவை யமுதுந் தெய்வப் பொன்னக ரமுது மாசை புதைபடக் கணங்க ணல்க.

(இ-ள்.) (காணப்பட்ட) எப்பொருளும் எளியனவாயிருந்தாலும், (அவை) அரியபொருள் என்று விரும்புவார். அவ்வெளியபொருள்களையும், போகபூமியிலுள்ள

கிடைத்தற்கரிய உணவுகளையுங் கொடுத்து, பல நகரங்களிலுள்ள அமுதம்போன்ற உணவுகளையும், சந்திரனிடத்திற்றேன்றிய சுவைகளிந்த அமுதையும், தேவர்களது பொன்னுலகத்திலுள்ள அமுதத்தையும், (பிராட்டியார்) விருப்பம் நிரம்பச் சிவகணங்கள் (கொண்டுவந்து) கொடுக்கவும். எ-று.

போகபூமி - ஆதியரிவஞ்சம், நல்லரிவஞ்சம், ஏமதவஞ்சம், ஏமவஞ்சம், தேவகுருவஞ்சம், உத்தரகுருவஞ்சம், என அறுவகைப்படும். (க)

புண்ணிய முனிவர் வேத பண்டிதர் போந்து வேந்தர்க்கண்ணிய சடங்கு மூதூ ரருங்கடி வெள்ளத் தாமு வெண்ணிய திங்க டோறு மியற்றவிக்கண்ணித் தேயம் பண்ணிய தருமச் சார்பாற் படுபயன் தலைப்பா டெய்த.

(இ-ள்.) புண்ணிய சொருகிகளாகிய முனிவர்களும் - வேதமுணர்ந்த அந்தணர்களும்வந்து, மன்னவர்க்கு விதித்த சடங்குகளைப் பழமையாகிய மதுரைநகரத்திலுள்ளோர் பெறுதற்கரிய திருவிழாவென்னும் பெருக்கில் அமுந்திக்கவிக்க, வரையிட்ட மாதங்கள்தோறுஞ்செய்துமுடிக்கவும், இந்தக்கன்னிநாடானது (தான்) செய்த தருமநெறியால் வந்தபலனையடையவும். எ-று.

திங்கடோறு மியற்றுஞ் சடங்கு என்றது.

கருப்பந்தரிக்கும்படி செய்யுங் கிரியையாகிய கருப்பாதானமும், ஆண்மகவு பிறக்கும்படி மருந்துபிழியுங் கிரியையாகிய புஞ்சவனமும், மூன்றிடத்து விளர்ப்புள்ள பன்றிமுள்ளினால் தலைமயிலாக வகிர்ந்துசெய்யுங் கிரியை யாகிய சீமந்தமும், சீமந்தத்துளடங்குங் கிரியையாகிய விண்ணுபலியுமாம், இவற்றுள், புஞ்சவனம்-இரண்டாவது அல்லது நான்காவது மாதத்திற் செய்யப்படுவது. சீமந்தம்-நான்காவது அல்லது எட்டாவது மாதத்திற் செய்யப்படுவது.

புஞ்சவனம் - வாமதேவ மந்திரத்தினால் ஆயிரந்தரமாவது தூற்றெட்டுத்தரமாவது ஓமஞ்செய்து அம்மந்திரத்தால் ஆலந்தளிர் பால் உருந்து இவற்றைக்கொண்டு கருப்பவதியின் நாகியிற் பிழிதலாம். சீமந்தம்-வியாகிருதி அகோரமந்திரங்களால் தூற்றெட்டுத்தரம் ஓமஞ்செய்து தருப்பை அத்தி அரக்கொம்பு பன்றிமுள் இவற்றைக்கூட்டி வித்தியாங்க மந்திரத்தால் நெற்றிமுதல் மேனோக்கியிழுத்தலாம். விண்டுபலி-வயிற்றிலுள்ள பிண்டம் வலிமைபெற்றுச் செய்தல். அது இருடிகேசாதி திருநாமங்களால் விண்ணைவக் காலமாலிகளில் ஆவாணஞ்செய் தருச்சித்து, அகோர வியாழிரிதி மந்திரங்களால் தூற்றெட்டு ஓமங்களும், விண்மந்திரத்தால் ஆறு ஓமங்களும், நெய்யினால் ஆறு ஓமங்களுஞ் செய்து முடிவில் எட்டுப் பிரமசாரிக்கு அன்னம் கொடுத்தலாம். (கௌ)

மாசறத் துறந்தோ ருள்ள மாவவான் களங்க நீங்க

விசர்தங் கிழமை யென்னு மிந்துவா தினாநாள் செய்த

பூசையின் பயன்ற நெய்த வெரிபசும் பொற்கோள் வந்து

தேசொடு கேர்தி ரத்திற் சிறந்தநல் லோரை வாய்ப்ப.

(இ-ள்.) சிவபெருமானுக்குரிய கிழமை யென்னும் திங்கள், குற்றமறத்தறந்தோரது இதயத்தைப்போலத் (தனது) தேகத்திலுள்ள பெரிய களங்க மொழியவும், திருவாதிரை நகரத்திரம் தான் செய்த பூசையின் பலனை அடையவும், பிரகாசிக்கின்ற பசிய் பிரகல்பதிவந்து விளக்கத்தோடு கேந்திரத்திலேரிய நல்ல முகூர்த்தம் வாய்க்கவும். எ-று.

கேந்திரம் - உதயம் எழாமிடம் நான்காமிடம் பத்தாமிடம் வட்டத்தின் மத்தி இவ்விடங்களினிற்றல் என்பர். (கக)

முந்தைநான் மறைக டாமே முழங்கமந் தார மாரி
சின்தநாண் மலர்கூத் தாடு மின்னெனத் திசைக டோறு
மந்தர மகளி ராடத் துந்துபி யைந்து மார்ப்ப
விர்தையுந் திருவும் வெள்ளைக் கிழத்தியும் வீறு வாய்ப்ப.

(இ-ள்.) தூங்களுக்கெல்லாம் முற்பட்ட நான்குவேதங்களுந் தாமே ஆர்
ப்பரித்து முழங்கவும், (தேவர்கள்) மந்தாரபுஷ்பமழையைச் சொரியவும், திசைகள்
தோறும் புதிய மலர்கூத் பூத்து அசைகின்ற மின்னல்போல (வடிவமைந்த) ஆகாயத்தி
லுள்ள அரம்பாஸ்திரிகள் மீழ்க்கவும், தேவதுந்துபி ஐந்தும் ஒலிக்கவும், வீரலக்ஷியும்
திருமகளும் வெண்டாமரையிலுள்ள கலைகளும் இறுமாப்படையவும். எ-று.

மலர்கள் அவயவங்களாகவும் மின்னல் மேனியாகவும் கூறப்படுதலின் வடி
வமைந்த என வருவிக்கப்பட்டது. இவரது திருவவதாரத்தால், விர்தையுந் திருவும்
வெள்ளைக் கிழத்தியுந் களிப்படைவர் என்பதுபற்றி விறுவாய்ப்ப என்றார். (கஉ)

அந்தணர் மகிழ்ச்சி தூங்க வடுத்தலுந் வளர்க்கு முன்னர்
மந்திர வேள்விச செந்தி வலஞ்கழித் தெழுந்தார்த் தாடச்
சின்தர துகன்மா வெட்டுஞ் சேடனும் டிபாறையெய்ப் பாற
விர்திரன் மேருப் புத்தேள் புனலிறைக் கிடத்தோ ளாட.

(இ-ள்.) வேதியர்கள் களிதனும்ப அடுத்து அவர்களுள் (நெய்யைச்சொரிந்து)
வளர்ப்பதற்குமுன்னே, மந்திரவிதிப்படி செய்யும் யாகத்திலுள்ளசெந்நெருப்பு வலப்
பால் சுழித்து (கொழுந்துவிட்டு) ஒங்கி எழுந்து ஒலித்துவிளங்கவும், சின்தரமெழுகிய
நெற்றியையுடைய அஷ்டகஜங்களும் ஆகிசேடனும் உலகத்தைச், மத்தலாலுள்ள இளை
ப்பு நீங்கவும், இந்திரனுக்கும் மேருமலைக்கும் வருணராஜனுக்கு இடத்தோளாடவும்.

இளைப்பாற என்றது பூபாரத்தைத் தன்றோள்மேற், மத்தலால் என்றும்,
இந்திரன் முதலியோர்க்கு இடத்தோளாட என்றது அவர்களுக்கெதிராகக் கொழித்தலால்
என்றும் கொள்க. (கக)

ஆலத்தை யமுத மாக்கு மண்ணலு மணங்கூங் கொண்ட
கோலத்துக் கேற்பக் காலைக் குழந்தைவெங் ககிர்போ லற்றைக்
காலத்தி லுதித்த சேய்போற் கண்மறை பிளிற்று நிம்ப
மாலத்தோட் செழியன் செல்வ மாகள்வயிற் றேன்றி னானே.

(இ-ள்.) ஆலாலவிஷத்தைத் திருவமுதசெய்தருளிய சிவபெருமானும் உமா
தேவியாரும் (தாம்) கொண்டருளிய திருக்கோலத்திற்கேற்க, உதயகாலத்திற்கேன்
றிய இளஞ்சூரியன்போலவும், அக்காலத்தில் அவதரித்த முருகக்கடவுள்போலவும்,
தேன்மழை சொரியும் வேப்பமலர்மாலு பூணிந்த தோள்களையுடைய மலயத்துவச
பாண்டியனது செல்லப்பத்திரியாராகிய தட்டாதகைப்பிராட்டியாரிடத்தில் (செந்தழல்
நாட்டமீன்றசெல்வர்) திருவவதாரஞ் செய்தருளினார். எ-று. (கச)

எடுத்தனன் மோதது புல்லி யேந்தினன் காந்தன் கையிற்
கொடுத்தனன் வாங்கி விற்கு கொந் துகநின் நிழிபால் வள்ளம்
விடுத்தனன் குமுதப் போதில் வெண்ணிலா வெள்ளம் போல்வாய்
மடுத்தன ளருத்தி னுடன் மைந்தனை பெய்பி ராட்டி.

(இ-ள்.) எங்கள் பிராட்டியார் (அங்ஙனம் அவதரித்த) தமது குமாரரை (திருக்கரத்தால்) எடுத்து, (உச்சி) மோந்து தழுவி ஏந்தித் (தமது) தலைவரது திருக்கரத்திற் கொடுத்து (மீண்டும்) வாங்கி, விம்மிய (தமது) திருத்தனங்களினின்று மொழுகும் பாலை வள்ளத்திற் சொரிந்து, ஆம்பல் மலரில் வெள்ளிய நிலவின் பெருக்குப், (படிதல்) போலத் திருவாயிற் புகட்டி உண்பித்தனர். எ-று.

எடுத்தனள் - ஏந்தினள் - கொடுத்தனள் - விடுத்தனள் - மடுத்தனள் என்னும் வினைமுற்றுக்கள் வினையெச்சங்களாய் ஒன்றையொன்று கொண்டு அருத்தினாள் என்னும் வினைமுற்றின் முதனிலை கொண்டன.

“கொங்கைநின் நிழிபால்வெள்ளம்” எனவும் பாடங்கூறுவர்.

தேவியார் உண்ணாமூலையாராகவின், பாலை வள்ளத்திற் பெய்து அருத்தினர் என்பதே சிறப்புடைத்து. இதனை,

சுந்தபுராணம் - சரவணப்படலம்.

“ஆதி நாயகன் கருணையா யமலமாய்ப் பரம

போத நீரதா யிருந்ததன் கொங்கையிற் பொழிபா

லேதி லாததோர் குருமணி வள்ளமீ தேற்றுக்

காதன் மாமகற் கன்பின லருத்தினாள் கவுரி.

கொங்கை யூறுபா லருத்தியே குமரனைக் கொடுசென்

றெங்க னாயகன் முன்னரே யிறைஞ்சுவித் திடனு

மங்கை யாலவன் றையெடுத்த கலமே லணைத்துப்

பொங்கு பேரரு ணீர்மையா லிருத்தினன் புடையில்” என்பதனானறிக.

சுலத்தலைக் கிடக்கைப் புத்தே டருநிழல் வாழ்க்கைப் புத்தே

ளலர்த்தலை யிருக்கைப் புத்தே ளாதிப்புத் தேளிர் வேதப்

புலத்தலைக் கேள்வி சான்ற புண்ணிய முனிவ ரோனோர்

குலத்தலை ம்கனி ரோடுங் கோமகன் கோயில் புக்கார்.

(இ-ள்.) சுஃரப்தியிற் சேஷசயனத்தில் அறிதுயிலமர்ந்திருக்கும் விஷ்ணு மூர்த்தி-(பஞ்ச) தருக்களின் நீழலில் அரசிருக்கை செய்யுந் தேவேந்திரன்-தாமரை மலராகிய அத்தாணியில் (சிருட்டிசெய்து) வாழும் பிரமதேவர் முதலிய தேவர்களும், வேதத்தின்கண் மிக்க சேள்வியால் நிறைந்த புண்ணியவடிவமாகிய முனிவர்களும், மற்றையோரும் (தத்தமக்குரிய) பண்ணியரோடும், சவுந்தரபாண்டியரது திருக்கோவிலுட் சென்றார்கள். எ-று. (௧௧)

குடபுலத் தரசும் பொன்னிக் குளிர்புனற் கோழி வேந்தும்

வடபுலத் தரசர் யாருங் குறுநில வாழ்க்கைச் செல்வத்

தடல்கெழு தொண்டைத் தண்டா ரரசோடு மனிகஞ் சூழக்

கடல்கணற் றிசையும் பொங்கி வருவபோற் கலிப்ப வந்தார்.

(இ-ள்.) மேலத்திசைக்கு மன்னனாகிய சேரரசனும், காவிரியாற்றினது தண்ணிய நீர்சூழ்ந்த உறையூர்க்கரசனாகிய சோழரசனும், வடதிகையிலுள்ள (கஜபதி நரபதி-முதலிய) வேந்தர் யாவரும், சிற்றூர் அரசியல் வாழ்வின் செல்வத்தில் வெற்றி மிக்க தொண்டைநாட்டிலுள்ள தண்ணிய மாலையணிந்த அரசனோடும், சேனைகள் புடைசூழக் கடல்கள் நான்குதிகைகளினின்றும் பொங்கிவருவனபோல (பல வாச்சியங்களும்) கலவென்றெலிக்க வந்தார்கள். எ-று.

“குறுநில வாழ்க்கைச் செல்வத் தடல்கெழு” என்றது, குறுநில மன்னவர் பலருந் தனக்குத் திறையன்க்க வுள்ளவன் தொண்டைமன்னனைக் குறிப்பித்தது.

கோழி=உறையூர்.

(௧௭)

மன்னனைத் தேவி தன்னை முறையினால் வழத்தி வாழ்த்தி நன்னர்கோ ளாகி யோகை நவின்னுமென் மழுமா னீத்த தென்னவர் பெருமான் தேவி திருமுகக் கருணை பெற்றுப் பொன்னடி பணிந்து தம்மூர் போகுவா ரிணைய சொல்வார்.

(இ-ள்.) (அவ்வாறு வந்தவர்கள்) சவுந்தரபாண்டியரையும் பிராட்டியாரையும் முறைப்படிதுதித்து வாழ்த்தி, (அவர்களால்) மகிழ்கூர்ந்து ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டவராய்ச் சந்தோஷசெய்தி வினவி, நிணந்தோய்ந்த மழுவையும் மாணையும் ஒழித்து (மானுடத்திருக்கோலங் கொண்டு) வந்தருளிய சவுந்தரபாண்டியர் தடாதகைப்பிராட்டியார் (இவர்களது) திருமுகங்களிலுள்ள அருட்பார்வையைப்பெற்று, (அவர்களது) பொன்போன்ற (அரிய) திருவடிகளைவணங்கித் தம்மூரிற்செல்லும் மன்னர்கள் இத் தன்மையான சொற்களைச் சொல்லுவாராயினர். எ-று.

கோள்=கொள்ளப்படுபொருள். “நன்னர்கோளாதி” என்றும் பாடம்.

வழுதியர் பெருமான் நன்பார் கந்தனே வந்தா னென்பார் பழுதறு கற்பி னுடன் பாக்கிய மிதுவே யென்பா ரழகினை மதனும் பெண்மையவாவுறு மிவன்கோ லாணை யெழுகட லுலகோ வைய மேழையுந் காக்கு மென்பார்.

(இ-ள்.) பாண்டியர் பெருமானாகிய சவுந்தரபாண்டியரிடத்தில், முருகக் கடவுளே (குமாரராக) அவதரித்தருளினான் என்று (சிலர்) சொல்லுவார்கள். குற்றமற்ற கற்பினையுடைய தடாதகைப்பிராட்டியாரது பாக்கியம் இதுவல்லவாவென்று (சிலர்) சொல்லுவார்கள். (தன்னின்மிக்க) பேரழகினால் மனமதலும் பெண்தன்மையை விரும்பும் இக்குமாரனுடைய செங்கோலின் ஆணை எழுகடல் சூழ்ந்த இந்நிலவுலகின்மட்டுமோ (காப்பது) சத்தலோகங்களையும் பாதுகாக்குமென்று (சிலர்) சொல்லுவார்கள்.

மனிதர்வான் றவமோ தென்பார் வைகுலீவார் தவமோ வானப் புனிதர்வான் றவமோ வேள்விப் பூசுரர் தவமோ கேள்வி முனிவர்வான் றவமோ வீறு முதலிலா முதல் வனுள்ளக் கனிதரு கருணை போலிக் காதலன் றோற்ற மென்பார்.

(இ-ள்.) அந்தமும் ஆகியுமில்லாத சந்தோசப்பெருமான் திருவுள்ளத்திற் கணிந்து தோன்றிய திருவருள்போல இப்புத்திரனது திருவவதாரம் (இப்பூமியிலுள்ள) மனிதர்கள் செய்த உயர்தவப்பேறே? (அன்றி) பாண்டிகாட்டிலுள்ளோர் செய்த தவப்பேறே? விண்ணுலகிலுள்ளவர்கள் செய்த பெருந்தவப்பேறே? யாகுகாரியஞ்செய்யும் அந்தணர் தவப்பேறே? நூற்கேள்வியில் வல்ல முனிவர்கள் செய்த பெருந்தவப்பேறே? என்று, (சிலர்) சொல்வார்கள். எ-று. (௨௦)

தருமமா தவத்தின் பேறே வருத்தமா தவத்தின் பேறே பெருமைசால் காம நோற்ற பெருந்தவப் பேறே வெய்தத் கருமையாம் வீடு நோற்ற வருந்தவப் பேறே விர்தத் திருமக னென்று தம்மில் வினய்மகிழ் சிறப்பச் சென்றார்.

(இ-ள்.) இந்தச் செல்வக்குமாரன் (அவதாரம்) தருமஞ்செய்துமுடித்த பெருந்தவப்பயனோ? பொருள் செய்துமுடித்த பெருந்தவப்பயனோ? பெருமை மிக்க

காமம் நோற்றப்பெரிய நோன்பின்பயனோ? அடைதற்கரிய மோகம் நோற்றமுடித்த அரிய நோன்பின்பயனோ? என்று, (ஒருவர்க்கொருவர்) தம்முள் வினவி, மகிழ்ச்சி மிக்கூரப் போயினார்கள். எ-று.

தருமதி புருஷார்த்த சதுஷ்டயமும் இக் குழந்தையால் மேலிடு மாதலின், அவை தனித்தனியே நோற்ற தவப்பலனா லவதரித்ததுபோலும் என்றார். (உ௧)

அவ்வவர் மனைக டோறு மங்கல வணிக ளாகக்
கௌவைமங் கலங்க ளார்ப்பக் கடிநக ரொங்கும் பொங்க
நெய்விழா வெடுப்பக் கேள்வி நிரம்பிய மறையோர்க் கீந்த
தெய்வமா தான நீத்தர் திரைக்கடல் மடுத்த தம்மா.

(இ-ம்.) அவரவர் வீடுகளிலெல்லாம் அலங்காரங்க ளுடைய சுபங்களாகக் கொண்டு, முழக்கத்தையுடைய மங்கலவாத்தியங்கள் முழங்கவும், காவலுள்ள மதுரா புரி முழுவதுங்களிலுந் எண்ணெய்விழாக் கொண்டாடவும், நூற்கேள்வியில் நிறைந்த அந்தணர்க்குத் தந்த பெரிய தானவெள்ளம் (உவட்டெடுத்து) அலையையுடைய கடலிற்புகுந்தது. எ-று.

நீத்தம் என்றது தானாவார்க்கு நீரை.

(உ௨)

சுண்ணமுடிப்பொரியுந் தூவென் ளரிசியுந் தூர்வைக் காடுந்
தண்ணறுஞ் சிவிறிவிசு தண்பனி நீருஞ் சார்து
மெண்ணெயு நானச் சேறும் பனையற வெடுத்து வாரிக்
கண்ணக னகர மெங்குங் கழுவின தான வெள்ளம்.

(இ-ள்.) அந்தத் தானவெள்ளம் (மகிழ்ச்சியாலே சிந்திய) பொற்சுண்ணமும் நெற்பொரியும் புனிதமாகிய வெள்ளிய அரிசியின் குப்பையும் அறுகிக்குப்பையும் (ஆதியவற்றை) துருத்தியால் வீசிய தட்பமாகிய நறுமணங்கமழும் குளிர்த் பனி வீணையுஞ் சந்தனக்குழம்பையும் எண்ணெயையும் கஸ்தூரிக்குழம்பையும் பசையற வாரி யெடுத்த இடமகன்ற மதுராபுரி முழுவதுஞ் சுத்திசெய்து சென்றது. எ-று.

தானவெள்ளம் என்றதற்கு ஆண்டு வந்திருந்த யானைகளின் மதநீர் வெள்ளம் எனப் பொருள்கூறினும் பொருந்தும். கழுவினது என்பதில் ஐய்வீறு தொகுத்தல் விகாரம்.

சுண்ண முழுவியவை குப்பையாகச் சுமந்திருத்தலின் தானநீர் அவற்றையெடுத்து, வாரிக் கழுவினது என்றார். (உ௩)

செம்பொன்செய் துருத்தி தூம்பு செய்குழல் வட்ட மாக
வம்பொன்செய் சிவிறி வெண்பொ னண்டைகொண் டாரந்தூங்கும்
வம்பஞ்ச முலையி னொரு மைந்தரு மாறி யாட
வம்பஞ்ச மாறி மாறி யனங்கனு மாடல் செய்தான்

(இ-ள்.) செம்பொன்றைச் செய்த நீர்த்துருத்தியையும் (முகத்தில்) துவாரஞ் செய்த குழலையும், வட்டமாக அழகிய பொன்றைச் செய்த (நீர்தூவுந்) துருத்தியையும், வெள்ளியாற் செய்த ஒருவகை (நீர்தூவுந்) கருவியையுங்கொண்டு, முத்தாரமானது தொங்கி யசையும் கச்சு அஞ்சுந் தனங்கனையுடைய பெண்களும் புருடரும் மாறி மாறி (ஒருவர்மே லொருவர் நீர்தூவி) விளையாடி, பஞ்சபாணங்களையும் மாறி மாறி (அந்த நாயகி நாயகர்மீது அவர்கட்கு மோகமுண்டாக) மனமதனும் பிரயோகஞ்செய்தான்.

வம்பு = கச்சு. முலைக்குக் கச்சு அஞ்சுவது அம் முலைகள் பூரிக்கும்போது தமக்குத் துன்பு மெய்துமென்னும் எண்ணத்தா லென்க.

மாநிமாறி ஆடலாவது துருத்தியுஞ் சிவிரியு மேந்திய சிறுமியர், குழலும் அண்டையு மேந்தி நீர் தாவலும், குழலும் அண்டையுந் தாங்கிய ஆடவர் துருத்தியுஞ் சிவிரியு மேந்திநீர் தாவலுமாம். (௨௪)

இன்னணங் களிப்ப மூதா ரிந்துவா திரைநன் னுளிற் பொன்னவன் கேந்தி ரித்த புனிதலக் கினத்திற் போந்த தென்னவர் பெருமான் சேய்க்குச் சாதகச் செய்தி யாதி மன்னவர்க் கியன்ற வேத மரபினால் வயங்க வாற்றி.

(இ-ள்). இந்தப்பிரகாரம் பழமையாகிய மதுராபுரியானது மகிழ்ச்சியின் மூழ்க, பாண்டியர் பெருமாராகிய சுந்தரபாண்டியர் சோமவாரத்தில் நல்ல திருவா திரை நகூத்திரத்தில் பிரகற்பதி கேந்திரித்த புனிதமாகிய லக்கினத்தில் அவதரித்த (தமது) புந்திரருக்கு, சாதகன்ம முதலியவற்றை கூத்திரியகுலத்திற்குப் பொருத்தக் கூறிய வேதநான் முறைப்படி விளங்கச்செய்து. ஏ-று.

இதுமுத லிரண்பொடல்கள் குளகம்.

சாதகன்ம மென்றது—அத்திரமந்திரத்தால் தூறு ஹோமஞ்செய்து வாம மந்திரத்தால் புத்திரன் முகத்தை எதிர்நோக்கிப் பஞ்சப்பிரமமந்திரங்களை யுச்சரித்து உச்சியை மோந்து புருடமந்திரத்தை வலக்காதிற் செலுத்தல். ஆகி யென்றது - உத் தாபன மென்க. அது அசுத்தமாகிய அறையினின்றஞ் சுத்தமாகிய உயர்விடத்திற் குழந்தையைச் சேர்ப்பிக்குங்கிரியை. (௨௫)

கரியவெண் டினாரீர்ச் செல்வன் கல்லிற கரிந்த வென்றித் தெரியல னுலகந் தாங்கு தெய்வத வரைக்கோ னுதித் தரியலர் வீரஞ் சிந்தத் தருக்கழிந் தச்சந் தோற்றம் குரியகா ரணத்தா னும முக்கிர வரும னென்றான்.

(இ-ள்). பெரிய வெண்மைதங்கிய அலைகளையுடைய கடற்செல்வனாகிய வருணனும், மலைகளின் சிறகையரிந்த வெற்றிமாலையைத் தரித்த இந்திரனும், உலக த்தை (அசையவொட்டாமல்) தாங்குந் தெய்வத்தன்மை யுடைய மகமேரு அரசனும் முதலிய பகைவர்கள் (தமது) வீரக்கெட்டழிய இறுமாப்பொழிந்து (தன்னைக் கண்ட வுடனே) அச்சந்தோன்றச் செய்தற்குரிய காரணத்தினால் உக்கிரவருமன் என்று நாமகரணஞ் செய்தருளினர். ஏ-று.

உத்தாபனத்திற்குப்பின் செய்யவேண்டியது நாமகரணம். அதாவது பேரி னேலிற் செய்யுங் கிரியை. வருமன் - கூத்திரியனுக்குரிய பட்டப்பெயர். (௨௬)

நாலாகு மதியிற் சந்தி மிதிப்பது நடத்தி யாரும்
பாலாகு மதியி லன்ன மங்கலம் பயிற்றி யாண்டின்
மேலாகு மதியிற் கேச விளைமுடித் தைந்தா மாண்டி
னூலாறு தெரிந்து பூண னூற்கடி முடித்துப் பின்னர்

(இ-ள்). நான்காவது மாதத்திலே, (பிரவாசக்கிரியையாகிய) சந்தியிதித் தல்செய்து, ஆரூவதுமாதமாகிய பகுதியிலே அன்னப்பிராசனக்கிரியையை முடித்து, பதின்மூன்றாவது மாதத்திலே சவுளக்கிரியை முடித்து, ஐந்தாவது வருடத்திலே வேதநாலின் விதிவழுவாமல் உபநயனக்கிரியை முடித்து, பின்னர். ஏ-று.

பிரவாசம் - குழந்தையை யெடுத்துக்கொண்டு ஆலயத்திற்குச் செல்லுதலாகிய கிரியை. சவுளம் - மயிர்வினைக்குச் செய்யுங் கிரியை. உபநயனம் - பரசிவத்தைத் தரிசிப்பித்தற்குச் சமீபமாகிய வழியை யுண்டாக்குங் கிரியை. (௨௭)

பதநினை பாழி சாகை யாரணம் பனைத்த வேத
முதலினைக் கலையும் வென்றி முரிசிற் கலையும் வாஞ்
முதலினைச் செழுமுரு மையன் மாநிரை வையம் பாப்மா
விதநினை பேற்ற மற்று முணர்த்தினன் வியாழப் புத்தேள்.

(இ-ள்.) பதம் நினை பாழி சாகை ஆரணம் இவை நிரம்பிய வேதமுதலிய வரிசையாகிய வித்தைகளையும், வெற்றியும் வலியும் பெற்ற தனுவித்தையும், வாள் வித்தை (முதலிய ஆயுதவித்தையும், வரிசையாக மதநீர் ஒழுக்கப்பெற்ற மதமயக்க முடைய யானையேற்றத்தையும், வரிசைபட அலங்கரித்த தேரேற்றத்தையும், பல வலிப்பட்ட வரிசையையுடைய குதிரையேற்றத்தையும், மற்ற வித்தைகளையும் (உண ரத்தக்க தூல்களையும்) பிரதல்பதிமுனிவர் பயிற்றுவித்தனர். -எ-று.

பதம் நினை பாழி சாகை ஆரணம் என்பன வேதத்தின் பிரிவுகள் என்பர் அன்றியும், காண்டோபக்கிரமணக் கிரியை எனவும் கூறுவர். காண்டோபக்கிரமண மாவது வேதபாகங்களை அத்தியயனஞ்செய்ய ஆரம்பிக்குங் கிரியையாம்.

பதம் - வாசகம். நினை - பூர்வபதத்தை யனுசரித்து உத்தரோத்தரபதத்தை யுச்சரிக்குங் கிரமம். பாழி - இரண்டு பதத்தை யெடுத்துக்கொண்டு பூர்வபதத்தை யொருமுறை யுச்சரித்து உத்தரபதத்தை இரண்டுமுறை யுச்சரித்து மீட்டும் பூர்வபத த்தை இரண்டுமுறை யுச்சரித்து உத்தரபதத்தை யொருமுறை யுச்சரிக்குஞ் சடை. சாகை - சத்தகாண்டங்களின் வேராயுள்ளது. ஆரணம் - அச்சாகையிற் பத்துப்பிரஸ் நங்கள் கூடியது. பனைத்த என்றதற்கு இவ்வுறுப்புகளால் நிரம்பிய எனப் பொருள் கொள்க.

வேதமுதல் நினைகலை என்றது ஆறு அங்கங்கள். அவை மந்திரம்-வியாகர ணம்-நிகண்டு-சந்தோபிதம்-நிருத்தம்-சோதிடம் எனப்படும். (உஅ)

குருமுகத் தறிய வேண்டு மென்பதோர் கொள்கை யாலே
யொருமுறை கேட்டாங் கெண்ணெண் கலைகளு மொருங்கு தேறி
யரனல் தொருவ ராலுந் தேற்றுவ தருமை யாலப்
பரனிடைத் தெளிந்தான் பாசு பதாத்திரப் படைபு மன்தோ.

(இ-ள்.) (தூல்களைக்) குருமுகமாகவே (ஆராய்ந்து) அறியவேண்டு மென் னும் ஒரு கொள்கையினால், ஒருமுறை கேட்டபடியே அறுபத்துநான்கு கலைகளையும் ஒருசேர (ஐயம்-கிரிபு-அறியாமை யின்றி)த் தெளிந்து, சிவபெருமானின் மந்த்ரொருவ ராலுந் தெளிவித்தற்கருமையால், அச்சிவபெருமான் (ஆகிய சுந்தரபாண்டியர்) இடீத் தில், பாசுபதாத்திரப் பயிற்செய்யும் ஆராய்ந்தறிந்தார். -எ-று.

பாசுபதம் - பசுபதியார் கொடுக்கப்படுவது. அஸ்திரம் எனினும் படை யெனினும் ஒன்று. அவை யீண்டியைந்து வந்தமையின் இருபெயரொட்டுப் பண்புத் தொகையென்க. (உக)

எல்லையில் கலைக் கெல்லா மகவைநா விரண்டின் முற்றத்
தொல்லறி வுடைய னாகிக் குரவரைத் தொழுது போற்ற
வல்லவ னாகி யன்னார் மகிழ்ச்சிகொள் கலனை வென்றிச்
செல்லவேற் றினொரு ரோடுந் திருவினை பாடல் செய்வான்.

(இ-ள்.) அளவில்லாத துணுநர்ச்சி யெல்லாவற்றையும், எட்டு வயதிற் குதலின்றி நிரப்புகொண்மையானவன் முற்றறிவுடையராகி, (தூய்மைநயமாகிய) இரு (முது) குரவரையும் வழிபட்டுத் தனித்து வாழ்த்த வண்ணமயங்குடையவனாகி,

(அவ்விருமுது) குரவருடைய மகிழ்ச்சிக்கோர் பாத்திரமாய், வெற்றிச் செல்வத்தை யுடைய ஆன்மீகம்போன்ற இளைஞரோடும் (சென்று) திருவிளையாடல் செய்து வருவாராயினர். எ-று.

தொல்லறிவுடையோ னென்றது துதற்கண்ணிற் பிறந்த புத்திரனாகலின்.

புகர்மத வேழ முட்டிப் போர்வினை யாடி வென்றார்
தகரொடு தகரைத் தாக்கித் தருக்கம ராடி வென்றார்
வகிப்படு குருதிச் சூட்டு வாரண மாடி வென்று
நகைமணிப் பலகை செம்பொ ணன்குறுப் பாடி வென்றார்.

(இ-ள்.) புள்ளிபொருந்திய (முகத்தையுடைய) மதநீர்சொரியும் யானைகள் தம்முள்போர்செய்ய விடுத்து வெற்றிகொண்டும், ஆட்டுக்கடாக்களோடு ஆட்டுக்கடாக் களைப் பொருத்தித் தருக்குடன் போர்செய்யச்செய்து வெற்றிக்கொண்டும், பிளவு பட்ட வுதிரம்போலுஞ் சூட்டையுடைய சேவல்கள் (தம்முள் போர்செய்ய) பொரு த்தி வெற்றிகொண்டும், விளங்குகின்ற இரத்தினங்கள் பதித்த பலகையின் வகையுள் ளமைந்த செம்பொன்னொலகிய நான்கு உறுப்புகளைத் தொட்டு விளையாடி வெற்றி கொண்டும். எ-று.

நகைமணிப் பலகையென்பது சதுரங்கம். அதிலுள்ள நான்கு வறுப்புகள் இரதம் கஜம் துரகம் காலான். வாரணமென்னும் பல பொருள் பயக்கும் ஒரு சொல் 'வகிப்படு குருதிச்சூட்டு' என்னும் விசேடணத்தாற் சேவலை யுணர்த்திற்று. (௧௧)

காற்றினுங் கடிய மாவீற் காவதம் பலபோய் மீண்டுங்
கூற்றினுங் கொடிய சிற்றக் குஞ்சர முகைத்தும் வைகை
யாற்றினுய் யானத் தாவி யகத்தினு ளின்பந் துய்த்தும்
வேற்றிறன் மைந்த ரோடு மல்லமர் விளைத்து வென்றார்.

(இ-ள்.) வாயு வேகத்தினும் விணாந்து செல்லுங் குதிரையின்மேற் பல காத தூஞ்சென்று திரும்பியும், இயமனைக்காட்டிலுங் கொடுத்தொழில் புரியுங் கோ பத்தையுடைய யானையைச் செலுத்தியும், வைகையாற்றின் கண்ணும் பூந்தோட்டத் தின் கண்ணும் தடாகத்தின் கண்ணும் (விளையாடி) இன்பதுகார்த்தம், வேற்படையி னால் வெற்றிபொருந்திய இளைஞரோடும் மற்றோர்செய்து வெற்றிகொண்டும். எ-று.

வைகையாற்றிலும் தடாகத்திலும் நீர்விளையாடுதலும் பூந்தோட்டத்தில் பூக ளெய்து ஆடலும் உடைமையால் 'வைகையாற்றி னுய்யானத்தாவி யகத்தினு ளின்பந் துய்த்து' என்றார். (௧௨)

சந்தவெற் படைந்து வேட்டஞ் செய்துமச் சைல வாழ்க்கை
யந்தண ராசி கூற வவர்தொழில் வினாபு மன்னார்
கந்தமென் கனிவி ருந்தான் கைதழிஇக் களித்து மீண்டு
மிந்தவா றைமழ வாரண்டு கழியமே லெய்து மாஸாடி.

(இ-ள்.) சந்தனமரங்கள் நெருங்கிய பொதியமலையை யடைந்து வேட்டை யாடியும், அப்பொதியாசலத்தில் வசிக்கும் முனிவர்கள் ஆசிரீவாதம் கூற அவர்கள் செய்யுந் தவத்தொழில் (இடைபூரின்னி முடிதலை) வினாவியும், அம்முனிவர்கள் (முன மகிழ்ந்து) கொடுத்த கிழங்கும் மெல்லிய பழங்களும் ஆகிய விருந்துகளைவைக்கக் கொண்டுகளித்தும், (தமதுகிடுக்கேயிலுஞ்) திரும்பியும், இவ்வண்ணம் பதிநூற்ற வருடங் கழிய, மேல்வரும் (பதினாறாம்) கயதின் எ-று. (௧௩)

சூர்முத்த றிடிந்த தங்க டோன்றலே யிவனென் றெண்ணிக்
கார்முக் மயிலும் வேலுங் கைவிடாக் காக்கு மாபோல்
வகர்முக் முலையி னாரும் வடிக்கணு மருங்கு மொய்ப்பக்
கூர்முக் வேலா னின்ன கொள்கைய னாகத் தாதை.

(இ-ள்.) சூரபன்மனாகிய மாமரத்தின் வேலையுறுத்த தங்களிறைவராகிய
முருகக்கடவுளே இவனென்று நினைத்து, கருகிறம் பொருந்திய முகத்தையுடைய மயி
லும் வேலையுதமும் பிரியாமற் காக்குந் தன்மைபோல, கச்சின் முகத்திலடங்கிய தன
ங்கனையுடைய மாதர்களும் (அவர்கள்) மாவடுவின் பிளவுபோன்ற கண்களும் (தமது)
பக்கங்களிலே நெருங்கக்கூர்மையாகிய துனியுள்ள வேற்படை தாங்கிய உக்கிரசூரமார
பாண்டியர் இக்காளைப் பருவமுடையவராக, சுந்தரபாண்டியர். எ-று.

இச்செய்யுளில் மாதரை மயிலும், அவர் கண்ணை வேலுமாக உவமித்தார்.

சூர்முதல் தமிழந்தாவது.

முருகக்கடவுள் சூரபன்மனோடு யுத்தஞ்செய்கையில் அவன் கொண்ட பற்
பல மாயவடிவங்களை யெல்லாஞ் சங்கரித்து வருகையிற் கடலில் பெரிய மாமரவடி
வாக நின்றான். அதனை யுணர்ந்து தமது திருக்கரத்திலுள்ள சத்தியாகிய வேலையுதத்
தைச் செலுத்தி அம்மாமரவடிவையு மாய்த்தனர். என்பதாம். இதனை,

கந்தபுராணம் - சூரபன்மன்வதைப்படலம்.

“வன்னியி னவங்கல் கான்று வான்றழை புகையி னல்கிப்
பொன்னென விணர்க ளீன்று மரகதம் புளையக் காய்த்துச்
செங்கிற மணிக ளென்னத் தீம்பழங் கொண்டு கார்போற்
றுன்னுபல் கவடு போக்கிச் சூதமா யவுண னின்றான்.

விடம்பிடித் தமலன் செங்கண் வெங்கன லுறுத்திப் பாணி
யிடம்பிடித் திட்ட தீயிற் றேய்த்துமுன் னியற்றி யன்ன
வுடம்பிடித் தெய்வ மிவ்வா றுருகெழு செலவி னேகி
மடம்பிடித் திட்ட வெஞ்சூர் மாமுத றடிந்த தன்றே.” என்பதனா னறிக.()

பங்கயச் செவ்வித் தாகிக் கண்மனம் பருகு காந்தி
யங்கழற் காலுஞ் சொன்ன வடைவினிற் றீரன்ம நீண்ட
சங்கையும் வட்டர் தோன்றாச் செழுமுழற் தாளு நால்வாய்த்
துங்கலிற் கவுண்மால் யானைத் துதிக்கைபோற் றிரள்க வானும்.

(இ-ள்.) (அன்மலர்ந்த) தாமரை மலர்போலும் அழகினை யுடையதாகிக்
(கண்டவருடைய) கண்ணையும் மனத்தையும் கொள்ளை கொள்ளும் ஒளிபொருந்திய
அழகிய வீரக்கழலணிந்த காலையும், (சாமுத்திரிக நூலில்) கூறிய முறையே திரண்டு
நீண்ட கணக்காலையும், (எலும்பின்) வட்டவடிவு தோன்றாமல் தசைபொருந்திய முழ
ங்காலையும், தொங்கி யசைகின்ற வாயையும் உயர்ந்த மதநீரின் குளிர்ச்சிபொருந்திய
சுபோலத்தையும் மதமயக்கத்தையுமுடைய யானையினது துதிக்கைபோலத் திரண்டு
விளங்குந் தொடையையும். எ-று. (௩௬)

செறிய வயிறார் தாழ்ந்த நாபியுஞ் செவ்வி நோக்கு
யத்தில்கண் ணடியி னன்ன அடியகல் வன்கொண் மாப்பு
செறியசை வினைத் தண்டி, வினைக்குநீன் றழிந்த கையும்
வெறியதார் திடந்த மேரு வெற்பிரண் டினைத் தோளும்.

(இ-ள்.) சிறிய வயிற்றையும், ஆழ்ந்துள்ள உந்தியையும், அழகை நோக்கத் குரிய (சுருவியாகிய) குற்றமற்ற கண்ணாடிபோல ஒளி (மிக்க) அகன்ற மலையை யொத்த மார்பையும், (நரம்பை) தடவுதலால் இசையெழும் வீணைண்டம்போலத் தம்முள் ஒத்து நீண்டு (முழந்தாள்தொட) நிமிர்ந்த கைகளையும், வாசனைபொருந்திய மாலைபணிந்த இரண்டு மகமேரு (இருந்தாற்) போன்ற (பணைத்த) தோள்களையும். எ-று. (௩௯)

வலம்புரி பென்ன வாப்ந்த கண்டமு மலராண் மன்னும் பொலம்புரி கமல மன்ன வதனமும் பொதுவா னோக்கி நிலம்புரி தவப்பே மன்னுன் வடிவெலா நின்று நின்று நலம்புரி நூலா னோக்கிச் சோதிப்பா னடிக்க வல்லான்.

(இ-ள்.) வலம்புரிச் சங்கைப்போல விளங்குங் கண்டத்தையும், திருமகள் நிலைபெற்றுவுளிக்கும் பொன்னிறம்பொருந்திய தாமரை மலையொத்த முகத்தையும், இரத்திரஜாலவித்தை செய்யவல்ல சுந்தரபாண்டியர் பொதுவிலக்கணத்தாற் பார்த்தருளி, பூமிதேவிசெய்த தவப்பலினை யொத்த உக்கிர குமாரபாண்டியருடைய அவயவங்க ளெல்லாவற்றையும் உற்றுப்பார்த்துச் சாமுத்திரிக நூலிற் சொல்லிய சிறப்பிலக்கண மரபாற் சோதிக்கத் தொடங்கினார். எ-று.

வலம்புரி நூல்-என்றது ஈண்டு அவயவங்களி னிலக்கணங்கூறு நூல். (௩௭)

உனனது மாறு நீண்ட வுறுப்பைந்து சூக்கர் தானு மன்னது குறுக்க நான்கா மகலுறுப் பிரண்டே முாகச் சொன்னது செவப்பு மூன்று கம்பிரந தொகுத்த வாறே யின்னவை விரிச்சி னெண்ணுன் கிலக்கண வுறுப்பா மென்ப.

(இ-ள்.) உயர்ந்த வுறுப்புகளாகும், நீண்ட வுறுப்புகளைந்தும், சிறிய வுறுப்புகள் ஐந்தும், குறுகிய வுறுப்புகள் நான்கும், அகன்ற வுறுப்புகளிரண்டும், செவந்த வுறுப்புகளேழும், ஆழ்ந்தவுறுப்புகள் மூன்றும், ஆக முப்பத்திரண்டு உறுப்புகள் இலக்கணமுடையனவென்றுகூறுவர். (இனி)தொகுத்துக்கூறிய முறையே இவற்றை விரித்துக் கூறப்புகின். எ-று.

இது முதல் நான்கு கவிகளாற் புருடசாமுத்திரிகங் கூறுகின்றார்.

இரண்டு அகன்றும் நான்கு குறுகியும் என்பதற்குப் பதிலாக, சில நூல்கள் மூன்றகன்றும் மூன்று குறுகியும் இருக்குமெனக் கூறும். இதனை.

கா சி க ண் ட ம்.

“ஐந்துநீண் டைந்து நேர்ந்தே யாறிட முயர்ந் தேழ்சேந்து முந்துமூன் நகன்று மூன்று குறுகிமூன் முழந்தி ருக்கு மந்தமில் குணங்கண் முப்பா னிரண்டொடு மமர்ந்த மந்திரிந்தி ருவி னோங்கி யினிதுவீற் றிருப்பர் மாதோ” என்பதனானறிக. (௩௮)

வயிறுதோ னென்றி நாசி மார்புகை யடியில் வாறு முயரில்லான் செல்வ னாகு மொளிகவர் கண்க போலம் புதுப்புரை வள்ளற் செங்கை புதுமணங் கவருந் துண்டம் விவன்முலை நடுமாற் பைந்து நீண்டவேல் விரோக்கு நன்மை.

(இ-ள்.) வயிறு-தோள் - நெற்றி - நாசி-மார்க்கு - கையடி. பென்னும் இவ்வாறு உறுப்புகளும் உயர்ந்திருந்தால் மேம்பட்ட செவ்வ முடையவனானான். ஒளியைக் கொடுத்தின்று கண்-கண்ணம்-மேகம்போலும். சகையடிமுடைய செவந்ததை புதியமண

உக்கிரயாண்டி யாத்திரைவழித்தர்ப் படலம். ௩௩௩

தரைக்கிரகிக்கின்ற மூச்சு - முலைகளின் மத்தியமாகிய அகன்றமார்பு என்னும் இவ்வைந்துறுப்புகளும் நீண்டிருக்குமாயின் நன்மையைத்தரும். ஏ-று.

கையடி என்றது முழங்கையிலிருந்து சிறுவிரலின் கடைவரையிற் கொண்டதென்றுங் கணுக்கையிலிருந்து அவ்வெல்ல கொண்டதென்றுங்கூறப்ப. (௩௯)

நரியபூங் குஞ்சி தொக்கு விரற்கணுநகம்பல் லைந்துஞ் சிறியவே லாயுள் கோசஞ் சங்கைநா முதகிற் நான்குங் குறியவேற் பாக்கி யப்பே ருஞ்சிரங் குளமென் றாய்ந்தோ ரறியுமீங் வுறுப்பி ரண்டு மகன்றவே லதுவு நன்றாம்.

(இ-ள்.) நறுமணங்கமழும் மலரணிந்த சிகை-விரல்கள் - கணு - நகம்-பல்-என்னும் இவ்வைந்துறுப்புகளுஞ்சிறுத்துச் சூக்குமமாயின் ஆயுள்(வளரும்). கோசம்-கணைக்கால் - நா - முதகு என்னும் இந்நான்குறுப்புகளுங் குறுகியிருக்குமாயின், செல்வப்பலனாகும். தெளிந்தோ ருணருகின்ற தலை-நெற்றியென்னு மிவ்விரண்டிறுப்புகளும் அகன்றிருக்குமாயின் அவ்வகற்சியும் நன்மையாம். ஏ-று. (௪0)

அகவடி யங்கை நாட்டக் கடையித முண்ண நாக்கு நகமிவை யேழுஞ் சேந்த நன்மையாற் பெறுமா விற்ப மிகல்வலி யோசை நாபி யென்றிவை மூன்று மாழ்த் தகைமையா லெவர்க்கு மேலா நன்மைசா தக்கோ னென்னா.

(இ-ள்.) உள்ளங்கால்-உள்ளங்கை-கடைக்கண்-உதடு-மேல்வாய்-நாக்கு - நகம்என்னு மிவ்வேழுறுப்புகளும் நன்றாகச் செவந்திருந்தால் மிக்கஇன்பமடைவான். மிக்க வலிமை - ஓசை - நாபி என்று சொல்லப்பட்ட இம்மூன்றும் ஆழமுடைய தன்மையால் எல்லோருக்கும் மேலாகிய நன்மையிக்கவனாவான் என்று கருதி. (௪௧)

எல்லையின் மூர்த்தி மைந்த னிலக்கண நிறைவி னேடு மல்லவாங் குணனு னோக்கிப் பொதுவற ஞாலங் காக்க வல்லவ னாகி வாழ்நா ணனிபெற வல்ல னென்னு வல்லணி மிடற்றான் பின்னு மனத்தினு லளந்து சூழும்.

(இ-ள்.) அளவிடற்கு முடியாத சுந்தரபாண்டியர் தமது புத்திரருடைய (அவயவங்கண் முப்பத்திரண்டின்) இலக்கண நிறைவோடு நல்லனவாகிய குணங்களையும் ஆராய்ந்து பார்த்து உலகம் பொதுத்தன்மை நீங்க (தனக்கேயுரிமையாக்கி)க் காக்கவும் வல்லவனாம், பெரிதும் நீட்டித்த ஆயுள்பெறவும் வல்லவனென்று கருதி, நீலகண்டத்தையுடைய அப்பெருமானார் பின்னுந்திருவுளத்தால் அளவிட்டு ஆலோசித்தார். ஏ-று. (௪௨)

இத்தகு பண்பு சான்ற நீர்மையா லிசைமை நீதி வித்தக நல்ல வுள்ள முடைமைமெய் வீறு தெய்வ பத்திமை யுலகுக் கெல்லா மகிழ்ச்சிசெய் பண்பு சாந்த சித்தமெவ் வுயிர்க்கு மன்பு செப்கைநல் லீகை கல்வி.

(இ-ள்.) இவ்வகைப்பட்ட தருதியாகிய குணங்கள் மிக்கு அமைந்திருக்குந் தன்மையால், சீர்த்தி-நீதி-ஞானம் - நன்மனம் - உண்மை - பெருமை - நகரபத்தி - உலகத்துக்குக் கெல்லாம் மகிழ்ச்சி யுண்டிபண்ணுங் குணம் - சித்தசாந்தி - எல்லா ஜீவர்க ளிடத்திலும் கருணைசெய்தல் - நல்லகொடை - கல்வி. ஏ-று;

இதன்கூறல் மூன்று செய்யுள்கள் ஒரு தொடர்.

(௪௩)

செல்லுதம் கரியார் தம்மை வெல்லுத நேல் சாறுஞ்
செல்லுதம் கரிய தேத்துஞ் சென்றிடு திறையுங் கோடல்
புல்லுதம் கரிய ஞால மாலைபோற் புயத்தி லேந்திச்
சொல்லுதம் கரிய கீர்த்தி யுலகெலாஞ் சுமப்ப வைத்தல்.

(இ-ள்.) தேவர்களாலுஞ் செல்லற்கரிய தேசங்களுக்குஞ் சென்று (அத் தேவர்களால்) ஜெயித்தற்கரிய பகைவரைச் செயற்கொள்ளல் - (அவர்கள்) கட்கும் இறையையும் கைக்கொள்ளல் - அடைதற்கரியவுலகத்தை மாலைபோலப் புயத்தில் தாங்கி (அளவுபடுத்தி)ச் சொல்லுதற்கரிய (தனது) பிரதாபத்தை உலகமுழுவதும் சுமக்க நிலை நிறுத்தல். எ-று.

தேம் - இடப்பெயர்ச்சொல். அது உருபேற்குமிடத்து மகர ஈதும் அத்துச் சாரியையின் அகரமுங்கெட்டுத்தேத்து என நின்றது. (சச)

என்றிவை யாதி யாய வியற்குண முடைய னாகி
நன்றிசெய் துலகுக் கெல்லா நாயக னொருவ னாகி
நின்றிடு மிவற்குப் பின்னர் நீண்முடி கவித்து முன்னர்
மன்றல்செய் தென்று சூழ்ந்து மதிஞரோ டிசாவி னானே.

(இ-ள்.) என்று சொல்லப்பட்ட இவைமுதலாகிய பெருந்தகைமைகளை இயற்கைக்குணங்களாக உடையனாகி (உயிர்களுக்கு) நன்மையைச்செய்து உலகமுழுவதற்குத் தானொருவனே இறைவனாய் நிற்கும் இவனுக்கு, ஒளியிக்க கிரீடத்தைப் பின்னே சூட்டுவோம். திருமணத்தைமுன்னே செய்வோம் என்று ஆலோசித்துச்சுமநிறுத்தலிய மந்திரிகளோடு ஆலோசித்தருளினார். எ-று.

கவித்தும் என்பது-எதிர்காலத்தன்மைப் பன்மை வினைமுற்று. (சஞ)

உக்கிரபாண்டியர் திருவவதாரப்படலம்

முற்றிற்று.

ஆட திருவிருத்தம் ௬ ௧௬௬.

பன்னிரண்டாவது

உக்கிரபாண்டியருக்கு

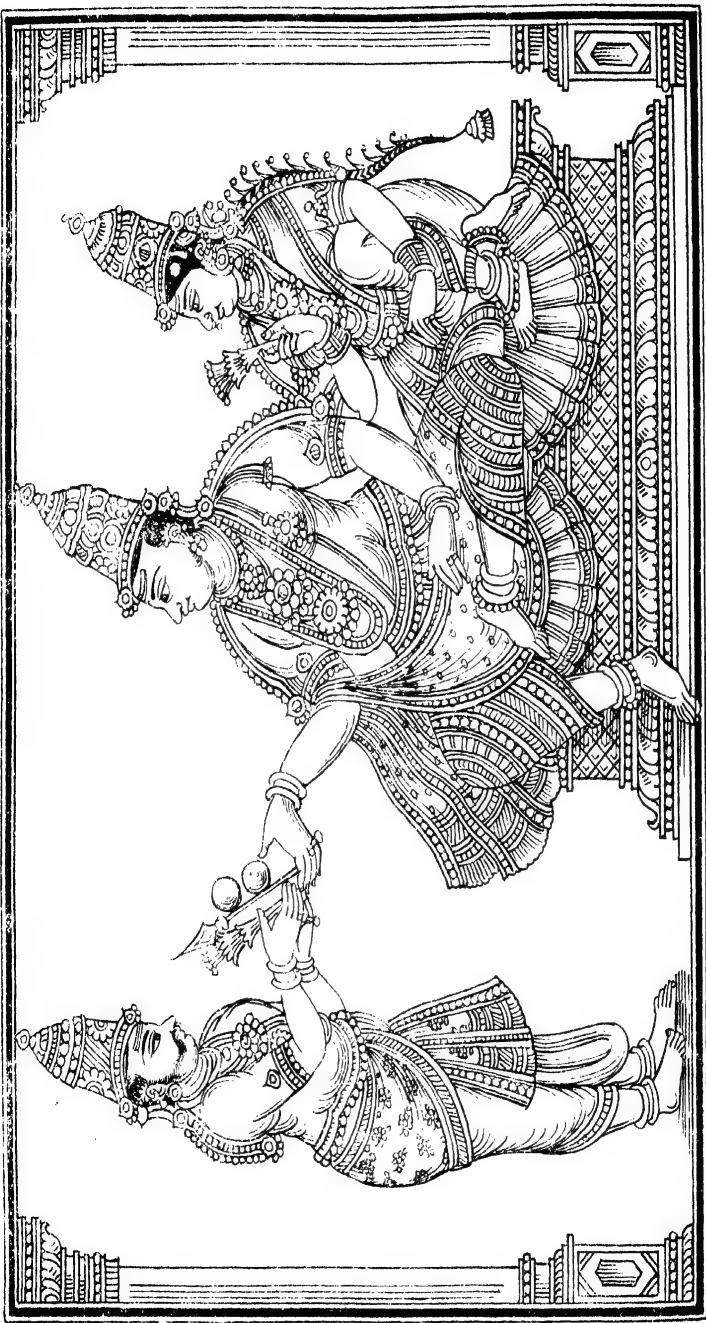
வேல்வணிகசெண்டு கொடுத்தபடலம்.

அறுசீர்க்கழிநெடிலடி யாசிரியவிருத்தம்.

உருக்குந் திறலுக் கிரகுமர னுதய மிதுவான் மதியுநதிப்
பெருக்குந் கரந்த சடைக்கற்றைப் பெருந்தேர்ச் செழியர் பிரானவற்குச்
செருக்குஞ் செல்வ மனமுடித்துச் செவ்வேல் வளைசென் டளித்துள்ளன்
தருக்கு முடிதந் தரகரிமை தந்த செயலுஞ் சாற்றுவாம்.

(இ-ள்.) (பகைவரை)கெடுக்கும் வலியுடைய உக்கிரகுமாரபாண்டியர் திருவவதாரஞ்செய்த திருவிளையாடல் இதுவாம் - வெள்ளிய பிணக்கிச்சிவனாய்க்கொத்தினைப் பெருக்கையும் தீண்டாமைபுற மன்றதா மனாரத்தையுடைய உக்கிர பாண்டியர் அவ்வுக்கிரபாண்டியருக்கு, செல்வத்தான்கிக்குத் திருவவஞ்செய்தித்து,

உக்கிரசூரனுக்கு வேல்வண்ண செண்டு கொடுத்தபடலம்.

செவ்வியலையும், னையும், சென்டும் ஆகிய படைகளைக்கொடுத்து, மனங்கனித்தற்குக் காரணமாகிய திருமுடிசூட்டித் (தமது) அரசரிமையையும் கொடுத்தருளிய திருவிளையாடலை (யாம்இனி) கூறுகின்றும். ஏ-று.

(௧)

வையைக் கிழவன் நன்னருமைக் குமரன் நனக்கு மணம் புணர்ச்சி செய்யக் கருதுந் திறநோக்கி யறிஞ ரோடுந் திரண்டமைச்சர் மையற் றழியா நிலத்திருவு மரபுந் குடியும் புகழ்மையுந் மையற் கிசையத் தக்ககுலத் தரசர் யாரொன் றளக்கின்றார்.

(இ-ள்.) சுந்தரபாண்டியர் தமது அருமைக் குமரராகிய உக்கிரபாண்டியருக்குத் திருமணஞ்செய்யத் திருவுள்ளங்கொள்ளுந் தன்மையனோக்கி, பூமி-செவ்வம்-மரபு-உயர்குடி-சீர்த்தி-முதலியவற்றோடு நம்முடைய சுந்தரபாண்டியருக்கு ஒப்பாகத் தக்க குலத்தையுடைய அரசர்யாவொன்று மந்திரிகள் அறிஞர்களுடன்கூடி அளவிட்டறியத்தொடங்கினார்கள். ஏ-று.

வையைக்கிழவன் - வைகைநதியைத் தனது நாட்டிலுடையவன். (௨)

தீர்தன் புனல்குழ் வடபுலத்து மணலு ரென்னுந் திருநகர்க்கு வேர்தன் பரிதி திருமரபின் விளங்குஞ் சோம சேகரனென்றாய்ந்த கேள்வி யவனிடத்துத் திருமா தென்ன வவதரித்த காந்தி மதியை மணம்பேச விருந்தா ரற்றைக் கணையிருள்வாய்.

(இ-ள்.) மதாரம்பொருந்திய தட்பமாகிய நீர்தூழ்ந்த வடநாட்டிலே மணலு றென்னுஞ் செப்புப்பொருந்திய நகரத்திற்கு அரசனாகிய சூரியன் மரபிலே (தோன்றி) விளங்குகின்ற சோமசேகரன் (எல்லாவற்றிலுஞ் சமானமானவன்) என்றுகருதி, செந்தனல் கேள்வியையுடைய அவனிடத்தில், திருமகன்போல அவதரித்த காந்திமதி தேவியைத் திருமணம்பேசக்கருதியிருந்தார்கள். அற்றைத்தினம் நெருங்கிய இருளையுடைய இரவில். ஏ-று.

மணலூர் - என்பதைக் கலியாணபுரமென்பர். (௩)

வெள்ளைக் களிற்றின் பிடர்சுமந்த குடுமிக் கோயின் மேயவிளம் பிள்ளைக் கதிர்வெண் மதிமௌலிப் பெருமா னிரவி மருமானும் வள்ளற் கரத்தான் கனவிலெழுந் தருளிவானோர் நனவிற்குந் கள்ளத் துருவார் திருமேனி காட்டி யிதனை விளம்புவார்.

(இ-ள்.) வெண்மையாகிய அஷ்டகஜங்கள் பிடரியிற் சுமக்குந் சிகரம்பொருந்திய இந்திரவிமானத்தி லமர்ந்தருளிய மிகவும் இளமையாகிய காந்திபொருந்திய வெள்ளிய சந்திரனைச்சூடிய முடியையுடைய சுந்தரோசப்பெருமான், சூரிய மரபினாகிய கொடைக்கையையுடைய அச்சோமசேகரனது சொப்பனத்தி லெழுந்தருளித் தேவர்களது சாக்கிரத்துக்கும் மறைத்தவடிவாகிய தமது திருமேனியைக் காட்டி, இதனை அருளிச்செய்கின்றார். ஏ-று.

(௪)

அன்ன மிறைகொள் வயன்மதுரைச் சிவன்யா மரச நீயின்ற பொன்னை யணையா டனைமதுரா புரியிற் கொடுபோய் மறுபுலத்து மன்னர் மகுட மணியிடற மழுக்குங் கழற்காற் சுந்தரனாற் தென்னார் பெருமான் குமரனுக்குக் கொடுத்தி பென்று செப்புதலும்.

(இ-ள்.) அரசனே! அன்னப்பறவைகள் தங்குகின்ற வயல்கூழ்ந்த மதுரா புரியில் வீற்றிருக்கும் சிவபிரான் யாம், நீ பெற்ற திருமகன் போன்ற புத்திரியாகிய காந்திமதியை, மதுரை நகரத்திற் கொண்டுபோய், மறுதேசத்து அரசர்எனது மகுடம்

சுந்திப் பதித்த இரத்தினங்கள் இடமுதலாக நேமித்த விரச்சுமலர்ந்த பூண்டியர் பெருமாளுகிய சுந்தரபாண்டியரது புத்திரனுக்குத் (திருமணஞ்செய்து) கொடுப்பாயாக என்று திருவாய்மலர்ந்தருளவும். ஏ-று.

இதமுதல் மூன்றுபாடல்கள் குணசம்.

(௭)

உள்ளக் கமல முககமல முடனே மலர் விருதடங்க
ணள்ளற் கமல மலர்ந்துதன தங்கைக் கமல முகிழ்த்தெழுந்து
வள்ளற் பரமன் கருணையெளி வந்த செயலை நினைந்தன்பின்
வெள்ளத் தழுந்தி யெழுந்திரவி வேலை முகைக்கும் வேலையினில்.

(இ-ள்.) உடனே அககமலமும் முககமலமும் விகசிக்கும்படி, பரந்த விரண்டு கண்களாகிய தாமரைகள் மலர்ந்து தன் கரகமலங்களைக் குவித்து எழுந்து கருணமூர்த்தியாகிய சிவபெருமானது திருவருள் எளிதாகக் கிடைத்த தன்மையைச் சிந்தித்து, அன்புப்பெருக்கில் மூழ்கி யெழுந்து சூரியன் (கீழ்க்) கடலிலே உதயமாகுவ காலப்பொழுதில். ஏ-று.

அள்ளல் கமலம் - சேற்றிலுண்டாகிய தாமரை.

(௮)

நித்த நியமக் கடனிரப்பி நிருப னமைச்ச ரொடுநான்கு
பைத்த கருவிப் படையினெடு பலவே நியமுங் கலிபபத்தன்
பொய்த்த மருங்கும் நிருமகளைப் பொன்ன னாரோ டிரதயிசை
வைத்து மணஞ்சேர் திருவினெடு மதுரை நோக்கி வழிக் கொண்டான்.

(இ-ள்.) அச் சோமசேகரன் நித்திய கர்மானுஷ்டானங்களை முடித்து மந்திரிமார்களுடனும், நான்காகப்பரந்த ஆயுதங்களை யேந்திய சேனைகளோடும், வெவ்வேறுகிய வாத்தியங்களும் முழங்க, நுண்ணிய இடையினையுடைய தன் செல்வப் புத்திரியாகிய காந்திமதியைத் திருமகன்போன்ற சேடியர்களுடன் இரத்தினம் தேற்றி, திருமணத்துக் சூரிய செல்வத்துடன் மதுரைத் திருநகரை நோக்கிவரத் தொடங்கினான். ஏ-று.

(௯)

நென்ன லெல்ல மணம்பேச நினைத்த வாறே யமைச்சர்மதி
மன்னர் பெருமான் நமரோடு மணலூர் நோக்கி வழிவருவா
ரன்ன வேந்தன் றனைக்கண்டா டல்வேற் குமர னனையானெந்
தென்னர் பெருமான் குமரனுக்குள் நிருவைத் தருதி யெனவனையான்.

(இ-ள்.) நேற்றைப் பொழுது திருமணம்பேச வெண்ணியவகையே சுந்திர மரபிற்றேன்றிய சுந்தரபாண்டியர் சுற்றத்தாரோடு மணலூரோக்கி வருகின்றவர்க ளாகிய மந்திரிதன் அச்சோமசேகர ராசனைப்பார்த்து, வெற்றிபொருத்திய வேற்படை யைத்தாங்கிய முருகக்கடலுளைப் போன்றவரும் எமது சுந்தரபாண்டியரது புத்திரரு மாகிய உக்கிரசுமார பாண்டியருக்கு உம்முடைய புத்திரியைத்தருவீர் என்று வினவ, (அதற்கு) அச்சோமசேகரன். ஏ-று.

கண்டார் என்பது முற்றெச்சம்.

(௧௦)

குலனுங் குடியுங் கணவிகடட் கொன்றை முடியார் வந்துரைத்த
நலனுங் கூறி மணநெர்ந்து நயப்ப வதனை கன்முதியோர்
புலனென் னுழையர் தலைவிடுத்துப் பொருளைத் துறைநற் குணர்த்திவரு
வுலனுந் தழில்வேன் மன்னினெடு மதுரை மூதூர் வந்தனைந்தார்.

(இ-ள்.) கொன்றை மலையைத்தரித்த சுந்தரோப்பெருமான் (சேற்றிற் கிழித்த விலிபத்துவந்து புத்திரியைக் கொடுத்தான்) வந்திவருந்தார்.

யும் மேம்பாட்டையும் எடுத்துச் சொல்லி (அவர்கள்வினவிய) மணவினைக்குடன்பட்டு விரும்பாநிற்க (அவர்களுடன்பட்ட) அச்செய்தியை நல்ல அறிவின் முதியோர்கள் மேம்பட்ட தூதுவரைச்செலுத்தி, தாமிரபர்ணியை நீர்த்துறையாகவுடைய சுந்தரபாண்டியருக்கு விண்ணப்பித்து, தம்மோடுவரும் வெற்றிபொருந்திய கூர்மையாகிய வேற்படைநாங்கிய சோமசேகரசர் சோழனோடும் மதுரையாகிய தொன்றுதொட்டுள்ள நகரத்தைவந்து சேர்ந்தார்கள். எ-று. (௬)

இரவி மருமான் மதிமருமா நெதிரோ பணியத் தழீஇமுதமன் பரவி யிருக்கை செலவுத்துப் பாண்டி வேந்த னிருந்தான்மேல் விரவி யமைச்சர் திருமுகங்கள் வேந்தர் யார்க்கும் விடுத்துநகர் வரைவு நாள்செய் தணிசெய்ய மன்றன் முரசு மறைவித்தார்.

(இ-ள்.) சோமசேகரசர்சோழன் சவுந்தரபாண்டியர் எதிரோசென்று பணிய, பாண்டி நாட்டுமன்னவராகிய அச்சுந்தரபாண்டியர் (அவனை) தழுவி உபசார வார்த்தைகள் சொல்லி விடுதியிற்செல்ல அனுப்பினார். அதன்மேல் மந்திரிகள் கலந்து திருமணமகோற்சவநாள் நியமித்து மன்னவர்கள் யாவர்க்குந் திருமுகங்களனுப்பி மதுரபுரியில் (அலங்கரிக்க) கல்லியானை முரசை (வள்ளுவரால்) அறையச்செய்தார்கள்.

மாடம் புதுக்கிப் புகதமுந் கதலிக் காடு மறுகெங்கு நீட நிறாத்துப் பாலிகையு நிறைபொற் குடமு முறைநிறுத்தி யாடு கொடியுந் தோரணமும் புனைவித் தழகுக் கழகாகக் கூட நெருங்கு நகராமணக் கோலம் பெருகக் கொளுத்தினார்.

(இ-ள்.) (தங்கள் தங்களது) மாடங்களை (சுண்ணமுதலிய வற்றால்) புதிதாக்கி, கமுகமரங்களையும் வாழைமரக்காடுகளையும் வீதிகளெங்கும் வரிசைபடக்கட்டி முனைப்பாலிகைகளையும் பொன்னாலாகிய பூரணகும்பங்களையும் முறைப்படி (வேதிகைகளில்) நிறுத்தி, ஆடுகின்ற துவசங்களையும் தோரணங்களையும் (வீடுகள்தோறும் கட்டி) அலங்கரித்து அழகுக்கு அழகு செய்பவராக யானைக்கூடங்கள் நெருங்கிய மதுராமாநகரத்தை மணக்கோலம்பெருக அலங்கரித்தார்கள். எ-று. (௭)

தென்ற னுடன் றிருமகளைத் தேவர் பெருமான் மணம்புரிய மன்ற லழகா லொருநகரொப் பதிக மின்றி மதுவாநகரன்று தானே தனக்கொப்ப தாகும் வண்ண மணியமைத்தா ரின்று தானே தனக்கதிக மென்னும் வண்ண மெழிலமைத்தார்.

(இ-ள்.) தென்றற்காற்று 'தோன்றுதற்குரிய பாண்டிநாட்டு மன்னனாகிய மலயத்துவசன் புத்திரியானைத் தேவநாயக ராகிய சுந்தரபாண்டியர் திருமணஞ்செய்ய அத்திருமணப்பொலிவால் வேறொருநகரம் (தனக்கு)சமானதிகரகிதமாய் மதுவாநகரமானது அப்பொழுது தனக்குத்தானே ஒப்பாகும்படி அலங்கரித்தார்கள். இப்பொழுது தனக்குத்தானே யதிகம் என்று சொல்லும்படி யலங்கரித்தார்கள். எ-று. (8)

கலிவிருத்தம்.

முன்னர் மாலை முடியணி சுந்தரத் தென்ன ரேற்றின் றிருமுகங் கண்டுதாழ்ந் தன்ன வாசக முட்கொண் டயற்புல மன்னர் மாதவர் யாரும் வருவரால்.

(இ-ள்.) தமதுமுன்னர் மலர்மாலைகுழந்த மகுடமணிந்த சுந்தரபாண்டியருடைய திருமுகத்தைக்கண்டு பணிந்து அத்திருமுகத்தில் வலாந்தவாசகத்தைத் தம்

முட்கொண்டு பிறதேசத்திலுள்ள மன்னர்களும் தபோதனர்களும் (மற்றுமுள்ள) யாவரும் வருகின்றார்கள். எ-று.

தென்னர் ஏறு-பகைவராகிய யானைகளுக்குள் ஆண்டெங்கம்போன்றவர். (1)

புரளி வெள்ளமும் போர்க்கரி வெள்ளமும்
வரளிற் கால்வலி மள்ளரின் வெள்ளமும்
விரளி யாழிய வெள்ளமு முள்ளுற
விரளி தனலழித தோன்றல்வந் தெய்தினான்.

(இ-ள்.) குதினாச்சேனை வெள்ளமும் போர்புரியும் யானைச்சேனைவெள்ளமும் வினாந்துசெல்லுதலிற் காற்றுப்போலும் வன்மையுடைய பதாதிச்சேனை-வெள்ளமும் (தம்முள்) கலந்து சமுத்திரவெள்ளமும் நிலத்துட்புக, சூரியன் மரபின் வந்த சோழராசன் வந்தடைந்தான். எ-று. (க௧)

கோடு வில்லோடு மேகக் குழாங்கண்மின்
னீடு வாரொடு நேர்ந்தென மார்புதாழ்ந்
தாடு குண்டலக் காதுடை யாடலர்
சேட னீகத்துச் சேரன்வந் தீண்டினான்,

(இ-ள்.) மேகக்கூட்டங்கள் வளைந்தவில்லோடும் மின்னலாகிய நெடிய வாட்படையோடும் வந்ததுபோல மார்புவரையில் தாழ்ந்து (அசைந்து) ஆடாநின்ற குண்டலமணிந்த காதினையுடைய வீரர்களாகிய பெரியுச்சேனையுடன் சேரராசன்வந்து நெருங்கினான். எ-று. (க௨)

கடலு முள்ளமுங் காற்றும்பல் வண்ணமு
முடலங் கொண்டன வந்துறு வாம்பரிப்
படுக டற்குட் பரிதியிற் றேன்றினு
னடுப ரிப்பதி யாகிய வேந்தனே.

(இ-ள்.) சமுத்திரமும் மனமும் காற்றும் பலநீறங்களும் (ஒவ்வொரு) உடல் பெற்று வந்தாற்போலவந்து வினாந்து தாவிச்செல்லுங் குதினாச்சேனையை யுடைய ஆழ்ந்த சமுத்திரத்தில் கொலைத்தொழி லமைந்த துரகபதியாகிய அரசன் சூரியனைப்போலக் கண்களுக்குப் புலப்பட்டு விளங்கினான். எ-று.

துரகபதி யென்பவன் - வடபுலத்துப் பெருவேந்தருள் ஒருவன்வனையோர் கயபதி - நரபதி யெனப்படுவர்.

கடல் உடல் கொண்டன என்றது குதினாச்சேனை அளவின்மைமேலும், உள்ளமும் காற்றுமுடல் கொண்டன என்றது - வினாவின்மேலும், பலவண்ணமும் உடல் கொண்டன என்றது - குதிகைகளின் நிறங்கள் மேலும் நின்றன.

படுகடல் என்பதற்கு - தோண்டப்பட்ட கடல் எனினும் பொருந்தும். கொண்டன என்பது-கொண்டால் அன்ன என்பதின் தொகுத்தல். (க௩)

அலகி லாவத யந்தொறு மாதவ
ரலகி லாருதித் தென்னப்பொன் னோடைசே
ரலகி லானைய னீகமொ டெய்தினு
னலகி லாற்றற் கயபதி யண்ணலே.

(இ-ள்.) எண்ணிறந்த உதயகிரிகள்தோறும் எண்ணிறந்த சூரியர்கள் உதய மூன்றுபோல, பொன்னுலாகிய கெற்றிப்பட்டமணிந்த ஈண்ணிறந்த யானைச்சேனையுடன் எண்ணிறந்த வன்மையையுடைய கயபதியரசன் வந்துதோன்றினான். எ-று.

தொக்க மள்ள ரடிப்படு தூளிபோய்த்
திக்க டங்கவி முங்கித் திராக்கட
லெக்கர் செய்ய வெழுந்தியங் கல்லென
நக்க வேற்கை நரபதி நண்ணினான்.

(இ-ள்.) நெருங்கியவீரர்கள் காலவெழுந்த தூளிகள் எங்கும்பரந்து அட்ட
திக்குகள்முழுமையும் விழுங்கி அலைகளையுடைய கடலை மேடுசெய்யவும், (எங்கும்)
எழுந்து வாத்தியங்கள் கல்லென்று ஒலிக்கவும், பிரகாசிக்கின்ற வேலையேந்திய கை
யையுடைய நரபதியரசன் வந்துசேர்ந்தான். எ-று. (௧௮)

மீன வேலையிற் கந்துக மேற்கொடு
கூனல் வார்சிலை வஞ்சக் கொடுஞ்சமர்ச்
கான வாழ்க்கைய ரட்டக் கரும்படை
மான வேற்குறு மன்னவர் நண்ணினார்.

(இ-ள்.) மீன்களையுடைய சமுத்திரம்போலக் குதிரையின்மேல் ஏறி வளை
ந்த வார்பூட்டிய வில்வினாற்செய்யும் வஞ்சகமாகிய கொடிய போருக்கே அமைந்த
வாழ்வையுடைய அரட்டராகிய பெரிய பதாகைகளையுடைய மாட்சிமைபொருந்திய
வேற்படைதாங்கிய குறுநிலமன்னவர்கள் வந்தடைந்தார்கள். எ-று. (௧௯)

சீனர் சோனகர் சிங்கனார் கொங்கணர்
மான வேல்வள மாளவர் சாளுவர்
தான மாணினாச் சாவக ராதியா
மேனை நாட்டுள மன்னரு மீண்டினார்

(இ-ள்.) சீனநாட்டினரும் சோனகநாட்டினரும் சிங்கனாட்டினரும் கொ
ங்கண நாட்டினரும் பெருமை பொருந்திய வேற் படையினால் ஜெயங்கொள்ளும்
மானவநாட்டினரும் சாளுவநாட்டினரும் மதமொழுக்குகின்ற யானைகளின் வரிசை
களையுடைய சாவகநாட்டினரும்முதலாகிய ஏனையநாடுகளிலுள்ள வேந்தர்களும் வந்து
சேர்ந்தார்கள். எ-று. (௨௦)

தூலொ டிந்துவக் குண்டு துடங்குமான்
றோலர் தூங்கு சுருக்குடைத் தானையர்
கோல முஞ்சியர் கிஞ்சகக் கோலினர்
நாலு தூல்பயி னானினர் நண்ணினார்

(இ-ள்.) உபவீதத்தோடு கட்டுப்பட்டுத்துவரும்(கிருஷ்ணசல்லமாகிய) மான்
றோலையுடையவரும், தொங்குகின்ற சொருகுதலையுடைய ஆடையை யணிந்தவரும்,
அழகியமுஞ்சிப்புல்லாலாகிய அணாநாணைத் தரித்தவரும், முண்முருக்கத் தண்டை
(கையில்) ஏந்தினவர்களும் நான்கு வேதங்களையும் பயின்ற நாவீனையுடையவரு
மாகிய பிரமசாரிகளும் வந்துசேர்ந்தார்கள். எ-று. (௨௧)

வட்ட நீர்க்கலக் கையினர் வாரந்துதோள்
விட்ட குண்டலக் காதினர் வேட்டதீத்
தொட்ட கோலினர் வேள்வியிற் சுட்டநீ
றிட்ட நெற்றிய ரில்லொடு நண்ணினார்

(இ-ள்.) (உறியிற்பொதிந்த) வட்டமாகிய கமண்டலத்தையேந்திய கைகை
யுடையவரும், நீண்டு தோள்வளையில் (தொங்கும்படி) குண்டலமணிந்த காதினை
யுடையவரும் யாக்குசெய்வதற்குக் கருவியாகிய திக்கடைகோ லேந்தினவர்களும்

யாகாக்கினியில் நீற்றிய திருவெண்ணீற்றை யணிந்த நெற்றியை யுடையவருமாகிய
வானப்பிரஸ்தர்கள் (தமது) பத்தினிமாருடன் வந்தடைந்தார்கள். எ-று. (௨௨)

முண்ட நெற்றியர் வெண்ணிற மூரலார்
குண்டி கைக்கையர் கோவணம் வீக்கிய
தண்டு கையர்கற் றுணையர் மெய்யினைக்
கண்டு பொய்யினைக் காய்ந்தவர் நண்ணினார்

(இ-ள்.) திரிபுண்டரமணிந்த நெற்றியையுடையவரும், வெண்ணிற மிக்க
பற்களையுடையவரும், கமண்டலந்தாங்கிய கையையுடையவரும், கோவணத்தைக்கட்
டைய தண்டத்தைப்பற்றிய கையையுடையவரும், செங்கல்லிற் றேய்த்த யுடையை
யுடையவரும், மெய்ப்பொருளையுணர்ந்து பொய்ப்பொருளை வெறுத்தவர்களு மாகிய
சந்நியாசிகள் வந்துநெருங்கினார்கள். எ-று.

சம் - எல்லாம், நியாசம் - வெறுத்தல். (௨௩)

தீந்தண் பாற்கடல் செந்துகிர்க் காட்டொடும்
போந்த போன்மெயிற் புண்ணியப் பூச்சினர்
சேந்த வேணியர் வேதச் சிரப்பொரு
ளாய்ந்த கேள்விய நுந்தவ ரொய்தினார்.

(இ-ள்.) இனியதட்பமாகிய ஸ்நீராப்தியானது செவந்த பவளக்காட்டோடும்
வந்ததுபோலத் (தமது) திருமேனியில் விபுதிப்பூச்சினையுடையவரும், செவந்த சடை
யையுடையவரும், வேதத்தின் உச்சியிலுள்ள (உண்மைப்) பொருளாகிய பரசிவத்தை
ஆராய்ந்தறியுஞ் சிவாகமநிற்கேள்வியை யுடையவருமாகிய அரிய சைவதபோதனர்
கள் வந்து நெருங்கினார்கள். எ-று.

பாற்கடல் புண்ணியப் பூச்சாகவும், பவளக்காடு சேந்தவேணியாகவுங் கொ
ண்டு கூட்டி ஒப்புமைக் கூட்டஅணியாகக்கொள்க. (௨௪)

ஆதி சைவர் முதற்சைவ னாவருங்
கோதி லாவகச் சைவக் குழாங்களுங்
பூதி மேனியர் புண்ணிய வைந்தெழுத்
தோது நாவின் ரொல்லைவர் தெய்தினார்.

(இ-ள்.) ஆதிசைவர் முதலாகவுள்ள ஐவகைச்சைவர்களும், குற்றமில்லாத
ஆச்சமயிகளாகிய சைவர் (முதலிய அறுவகைக்) கூட்டத்தாரும், விபூதியையணிந்த
மேனியையுடையவரும், புண்ணிய சொரூபமாகிய பூ பஞ்சாகூரத்தை ஜெபிக்கும்
நாவினையுடையவருமாய் வினாவில் வந்தடைந்தார்கள். எ-று.

ஆதிசைவர் முதற்சைவர் ஐவர் என்றது—அநாதி சைவராகிய சதாசிவமூர்
த்தியின் பஞ்சமுகத்திற்கேற்றிய* பஞ்சருஷி கோத்திரத்திலுதித்தவர் ஆதிசைவர் -
பிரமாவின் முகத்திற்கேற்றி ஆதிசைவரிடத்தே சிவதீக்ஷை பெற்ற வைதிசுப் பிரா
மணர்கள் மகாசைவர்-சிவதீக்ஷைபெற்ற கூத்திரியரும் வைசியரும் அறுசைவர் - சிவ
தீக்ஷை பெற்ற சங்குத்திரராகிய வேளாளர் அவாந்தரசைவர் - சிவதீக்ஷை பெற்ற
அனுலோமர் பிரவரசைவர் எனப்படுவர். அநாதிசைவர் - ஆதிசைவர் - மகாசைவர் -
அறுசைவர் - அவாந்தரசைவர் - பிரவரசைவர் - அநீதிய சைவனொ ள்முவுகையராகப்
பிரமார் கொள்ளப்பட்டிருப்பினும், அவருள் அனாதிசைவர் சதாசிவமூர்த்தியாதலாலு

* பஞ்சருஷிகள் - கௌசிகர் காசிபர் பாரததூதாசர் கௌதமர் அகத்தியர்
எனப்படுவர்.

ம், அதுலோமர் ஒழிந்த ஏனையோராதலாலும் அவர்களைக்கே “ஆதிசைவர்முதற்சைவ னாவரும்” என்றார். இதனை,

அரியசதா சிவனென்போ னநாதிசைவ னவன்பா

லவதரித்த சிவமறையோ ராதிசைவ ரிவர்பால்

உரியசிவ தீக்கைபெற்ற பூசுரர்மா சைவ

ருயர்ந்தவர சர்வணிக ரதுசைவ ராவார்

பெரியருவ னாப்புயத்தோ னவாந்தரசை வன்சீர்

பெறுசவன்ன னாதியது லோமர்பிர வரராம்

விரியவனி மிசையொழிந்தோ ரந்தியசை வத்தோர்

விரிந்திடுமெழ் சைவவித மிவையெனநூல் விளம்பும்” என்பதனுனறிக

அகச்சைவக்குறாங்கன் என்றது சைவம் - பாசுபதம் - மாவிரதம் - காளா மூகம் - வாமம் - வைரவமென்னும் அறுசமயத்தவர்களை. (உரு)

வெண்க ளிற்றவன் லேரியந் தாமரைப்

பெண்க ளிப்புறு மார்பன் பிரமனே

டொண்க ளிப்புற வும்பர் முதற்பதி

னெண்க ணத்தவர் யாவரு மீண்டினார்.

(இ-ள்.) வெண்ணிறம் பொருந்திய ஐராவதமென்னும் யானையை வாகனமாகவுடைய தேவேந்திரனோடும், வாசனையொருந்திய அழகிய தாமரை மலரில் வசிக் ளுந்திருமுகள் களித்துவாரும் மாற்பையுடைய திருமாவோடும், பிரமதேவரோடும் களிப்புமிக்கூர, தேவர்முதலாகவுள்ள பதினெண்கணத்தவர்கள் எல்லோரும் (வந்து) சேர்ந்தார்கள். எ-று.

உம்பர் முதற்பதினெண்கணத்தவர் இவர் என்பதை,

சீகாளத்தீப் புராணம்.

கருடர்க் தருவர் தாரா கணந்தயித் தியர்கள் விச்சா

தரிராக் கதரோ சித்தர் தாபத ரசுர லோகம்

புருட்கின் னாரி யக்கர் பூதர்வே தானர் தேவ

ருகர காச வாச ரொடுபோக புரியு னாரோ” எனவும்,

“கின்னரர் கிம்புருடர் விச்சா தரர்கருடர்

பொன்னமர் பூதர் புகழியக்கர்—மன்னு

முரகர் சுரர்சா ரணர்முனிவர் மேலாம்

பரகதிசேர் சித்தர்பா லர்

காந்தருவர் தாரகைகள் காணப் பசாசுக

னேந்துபுகழ் மேய விராக்கதரோ—டாய்ந்ததிறல்

போகா வியல்புடைய போகபூமி யாருடனே

யாகாய வாசிகளா வார்” எனவும் வருவனவற்றினறிக. (உசு)

அனைந்து கோயி லடைந்தரிச் சேக்கைமேற்

குணங்க டந்தவன் கோமள வல்லியோ

டிணங்கி வைசு மிருக்கைகண் டேத்தினார்

வணங்கி னூர்வணங் கும்முறை வாழ்த்தினார்.

(இ-ள்.) (இவ்வாறுவந்து) சேர்ந்து திருக்கோயிலையடைந்து சிங்காதனத் தின்பேரில் (இராசதம் தாமசம் சத்துவம் என்னும்) முக்குணங்களையுங் கடந்தகூத்தர

பாண்டியர் தடாதகைப்பிராட்டியாருடன் பொருந்தி வீற்றிருப்பதைக் கண்டு துதித்துப் பணிந்து, தம்முடைய தகுதிக் கேற்ப முறையாக வாழ்த்தினார்கள். எ-று.

கோமளவல்லி - இளங்கொடி.

(௨௭)

வினாசெய் தார்முடிச் சுந்தர மீனவன்
சுரர்கண் மாதவர் வேந்தர்க்குத் தொன்முறை
வரிசை நலகி யிருந்தனன் மன்னவன்
நிரும கன்மணஞ் செய்திறஞ் செப்புலாம்.

(இ-ள்.) வாசனைவீசம்மாலையரித்த கிரீடம்பூண்ட சவுந்தரபாண்டியர் (திருமால் முதலிய) தேவர்களுக்கும், பெரிய தபோதனர்களுக்கும், மன்னர்களுக்கும், பழமையாகிய முறைப்படி (அவரவர்க்குத்தக்க) சிறப்புச்செய்திருந்தருளினார். அச்சுந்தரபாண்டியருடைய செல்வப்புத்திரராகிய உக்கிரகுமாரபாண்டியருடைய திருமணம் நிகழும்வகையை (இனி)ச் சொல்லுவாம். எ-று.

(௨௮)

சோம சேகரன் றோகை வனப்பெலாங்
சோம நன்கண் டெப்பவக் கொள்கைகண்
டேம மேனிய னூல்வழி யார்க்குமத்
தேமன் கோதை புறுப்பிய நேற்றுவான்.

(இ-ள்.) சோமசேகரர் சோமனுடைய புத்திரியாகிய காந்திமதிதேவியின் ஆழகையெல்லாம் சுத்தரபாண்டியர் கண்டுகளிகொள்ள, பொன்மேனியாராகிய பிரகஸ்பதிமுனிவர், அக்குறிப்புணர்ந்து சாமுத்திரிக நூலின்படி அக்காந்திமதிதேவியினுடைய அவயவங்களின் இலக்கணத்தைத் தெளிவிக்கின்றார். எ-று.

தேமன்கோதை - தேன் நிலைபெற்ற கூந்தலையுடையவன். தோகை - மயிலின் சாயலையுடையவன்.

(௨௯)

எழுசீர்க்கழிநெடி லடியாசிரியவிருந்தார்.

பெருகரீண் டறவுங் குறுகிடா வாகிப் பிளந்திடாக் கடையவாய்த் தகழந்து, கருளிரான் வண்டின் கனமெனக் கறுத்துக் கடைகுழன் றியன் மணங்கான்று, புனையற்ச் செறிந்து நெறித்துமெல் லென்று புந்திகன் கவர நெய்த் திருண்ட, மருமலர்க் குழலா டன்பதிச் சினிய மல்லல்லான் செல்வ முண் டாகும்.

(இ-ள்.) மிகநீளாமலும் குறுகாமலும் (துணி) பிளவுபடாமலும் பொலிவுற்று, கூட்டமாகியமேகமும் வண்டும்போலக்கறுத்து துனியிலேகுழந்து, இயற்கைமுணம் வீசிக் குற்றமற நெருங்கி நெளிந்து மிருதுவாகிச் சூக்குமமாய் நெய்ப்பசைகொண்டு, இருள் போலும் நிறம்பொருந்திய மணங்கமழும் மலர்மாலையணிந்த அளகமுடையவன் தன் நாயகனுக்கு மிகமேம்பட்ட நல்லசெல்வம் உண்டாகும். எ-று.

இதுமுதற் பதின்மூன்று செய்யுள்களால் ஸ்திரீ சாமுத்திரிகங் கூறுகின்றார்.

கருவிவான் என்றது - உலகுக்கு முதற்காரணமாகிய மேகம்.

(௩௦)

திண்மத வேழ மத்தகம் போலத் திரண்டியர் சென்னியா ளவட னுண்மகிழ் கணவ னாயுனீண் டகில வுலகர சுரியு னு மெட்டார் தண்மதி போன்று மயிர்நரம் பகன்று தகைந்துழி விடலிடை யகன்ற வெண்மதி றதறன் பதிக்குநற் திருவோ ழுப்பிலா ரோக்திய முண்டாம்.

(இ-ள்.) வலிப்பொருந்திய மதப்பெருக்கையுடைய யானைமத்தகம்போலத் திரண்டு உயர்ந்த நிலையுடையவனின், மணமகிழ்திற நாயகன் ஆயுன்மிருந்த

அனைத்துவகையும் ஆளுதற்குரியவனாவான். அஷ்டமச் சந்திரன்போன்று மயிர்நரம்புக
னின்றித் தகையுடையதாகி மூன்று விரலளவு இடையேவிரிந்த வெள்ளிய சந்திரன்
போலத் திலகமணிந்த நெற்றியையுடையவனின் கணவனுக்கு நல்ல செல்வத்துடன்
கெடுதலில்லாத ஆரோக்கியமு முண்டாகும். -எ-று. (௧௧)

கண்கடை செவந்தான் பாலென வெளுத்து நடுவிழி கழியவுங் கரிதா
யெண்கவி னடைந்து கோமள மாகி யிமைகரு மயிர்த்தெனி னினிய
வொண்கரும் புருவங் குளிசிலை யொத்த தத்தமி லொத்திரு தொளையும்
பண்கொள வருண்டு துண்டமெட் போது பதுமமேற் பூத்தது போலும்.

(இ-ள்.) கடைக்கண் செவந்து (பசுவின்) பால்போல வெளுத்து இடைக்
கண்மிகுதியுங் கரியதாகி மதிக்கத்தக்க அழகுபெற்று (பார்ப்போர்க்குப்) பொலி
வாய் இமைகள் கருமயிருடையனவாயின் இனியவாம். ஒள்ளிய கரியபுருவங்கள் வளை
ந்த வில்லைப்போன்றன (ஆகலின் நல்லன) நாசி இரண்டுதொளையும் தம்முள்ளே ஒத்து
அழகுபெறவருண்டு தாமதாமலரின்மேல் எள்ளின்மலர் பூத்ததுபோலும் (முகத்தில்
விளங்குதலின் நல்லதாம்.) -எ-று. (௧௨)

வள்ளைபோல் வார்த்து தாழ்த்திரு செவியு மடங்கழி நல்லவாய் முன்னர்
தள்ளிய காது மடுகை மாகுந் தன்மையா னன்மையே நகழைக்கு ம்போற்
மொள்ளிய கபோலம் வட்டமாய்த் தசைந்திட் டெயர்ந்துகண் ணடிமண் டல்
மெள்ளிய ஆற்ற மினியது நன்றென் றேறிதென் றினாகடற் செவ்வன்.

(இ-ள்.) இரண்டுசெவிகளும் வள்ளையிலேபோலத் தொங்கித்தாழ்த்து மடலி
ன் சுழிகள் நல்லனவாகி முன்பு தள்ளியனவாயிருத்தல்வேண்டும் (அவ்வகைப்பட்ட)
செவிகள் அழகுசெய்யுந்தன்மைபற்றி நன்மையைப்பெருக்கும். ஒளிபொருந்திய கபா
லமானது வட்டவடிவமாய்த் தசைப்பற்றுடையதாகியுயர்ந்து கண்ணடிவட்டம்போல
மிக்க பரிசமானது (சருச்சகையகன்று காண்போருக்கு) இன்பத்தையே தருமாயின்,
அலைகள்பொருந்திய சமுத்திரத்திற் கிறைவனாகிய வருணன் அது நன்மையே விரைக்
கும் என்று கூறினான். -எ-று.

சருச்சகா யென்பது - எண்வகை ஊறிலொன்று. அவை வெம்மை, தண்
மை - மென்மை - வன்மை - தின்மை - நொய்மை - சீர்மை-சருச்சகா எனப்படும்.
இவையே தொடப்படும் பொருட்குரிய எண்குணங்கள். (௧௩)

கொல்வவா யதரந் திரண்டிரு புடையுங் குவிந்துசேர் திரோகைநேர்
கிடந்தா, லல்லலா யிழைதன் னன்பனுக் கென்று நண்புருவாகுமென் னா
ன்றும், வல்லலா ளெயிறு மிகுடவெளி யின்றி வார்த்துமேல் கீழிரண் டொ
ழுங்குஞ், செவ்வநேர் தாவின் பாலென வெள்கித் திகழினன் நென்பர்நா
நெளிந்தோர்.

(இ-ள்.) கொல்வைக்கனிபோலும் வாயின் இத்தி் திரண்டு இருபக்கமும்
குவிந்து சென்றிருமுடையதாய் நேரில் இரோகையிருக்குமாயின் அவ்வழகிய ஆபரண
மணிந்த பெண் தன்கணவனுக்கு எந்நாளும் நண்புருவமாக விளங்குவான், வலிய
ஒளிபொருந்திய முப்பத்திரண்டிபற்களும் இடைவெளியின்றி ஒழுங்கினவாகி மேல்
கீழ் (ஆகிய) இருவரிசைகளும் செவ்வதாகத் தம்முளொத்துப் பசுவின் பால்போல
வெண்ணிறமுடையனவாய் விளங்கினால் நன்றென்று (சாமுத்திரிக) தூல்வல்லோர்
கூறுவர். -எ-று.

இடைவெளியின்றி என்றதற்கு, சத்துகளில்லாது நெருங்கி என்றுபொருள்.

மெல்லியதாய்ச் செவந்து கோமள மான நாவினுள் வேட்டவேட் டாங்கே வல்லவைத் தெய்த துகர்த்திடுந் தசைந்து வட்டமாய்ங்குல மிரண்டி.
நெல்லைய தாகி மஞ்சள மாகி யிருப்பது சுபுகநன் நென்ப
ரல்லியங் கமலம் போன்மணந் திருடர் தவிர்மதி போல்வது முகமே.

(இ-ள்.) மென்மையுடையதாய்ச் செவந்து முதிராத நாவினையுடையவன் விரும்பினவற்றை விரும்பியபடியே விளைவிற்கிடைக்க அதுபவித்திருப்பான். மோவாய் தசைப்பற்றுடையதாகி வட்டமாய் இரண்டங்குல வளவினதாகி அழகினையுடையதாயிருத்தல் நன்றென்று கூறுவர். முகம் அகவீதழையுடைய அழகியதாமரை மலர்போல மணங்கமழ்ந்து களங்கமின்றி விளங்குஞ் சந்திரனைப்போல (குளிர்ந்த பார்வையுடையதாய்) விளங்குதல் (நன்மையென்று கூறுவர்.) எ-று.

சுபுகம்-மோவாய்.

(௩௫)

தினாவனாக் கழுத்துத் தசைந்துநால் விரலி னளவதாய்த் திரண்டுமுன் றிறோகை, வலாபடிற் கொழுந னகிலமன் னவனா மாற்பகந் தசைந்துமூ வாறு, விரலள வகன்று மயிர்நரம் பகன்று மிதந்ததேல் விழுமிதாம் வேய்த் தோள், புரையறத் தசைந்து மயிரகன் நென்பு புலப்படா மொழியகோமல மாம்.

(இ-ள்.) அலையெறியுஞ் சங்கம்போன்ற கழுத்து தசையுடையதாய் நாலங் குலவளவினதாய் உருட்சியாய் மூன்று லோகையாகிய வகைகளிருக்குமாயின் (அப் பெண்ணின்) நாயகன் உலகமன்னவனாவான். மாற்பிடம் தசையுடையதாய்ப் பகி னெட்டங்குலவளவுபரந்து மயிர்நரம்புகளின்றி உயர்ந்திருக்குமாயின் நன்மையுடைய தாம். மூங்கில்போன்ற தோள்கள் குற்றமறத் தசையுடையனவாய் மயிரின்றி யெலும் பும் மொழியும் புலப்படாதது (ஆகலின்) அழகினையுடையதாம். எ-று.

மொழி - நரம்புகளின் முடிச்சு.

(௩௬)

செங்கைநீண் டிருண்டு கணுக்கள்பெற் றடைவே டெறுத்திடிற் செல்ல மோ டின்பந், தங்கும்வன் னுகிர்சேந் துருண்டுகண் ணுள்ளங் கவர்வதாய் சரசரப் பகன்று, லங்கவை நல்ல வகங்கைமெல் லெனச்சேந் திடவெளி யகன்றிடை புயர்ந்து, மங்கல மாய்ச்சில் வகாகளி, னல்ல விலக்கண வரையுள மாதோ.

(இ-ள்.) செவந்த கைவிரல்களீண்டுருண்டு கணுக்கள்பொருந்தி முறையே சிறத்திருக்குமாகில் ஐசுவரியமும் மகிழ்ச்சியும் உண்டாம். கூரிய நகங்கள் செவந்து திரண்டு பார்த்தோரது கண்ணையு மனத்தையுங் கொள்ளி கொள்வதாய்ச் சருச்சனா யொழிந்திருந்தால் அவை நன்மையுடையனவாம். உள்ளங்கைகள் மெல்லியன என்று சொல்லச் செவந்து இடைவெளியின்றி யிடையே உயர்ந்து மங்களமாய்ச்சில் லோகைகளில் நல்ல இலக்கணவகைகள் உள்ளன (ஆயின் நன்மையுண்டாம்.) எ-று. (௩௭)

முத்தணி தனங்கள் கடினமாய்த் தசைந்து வட்டமாய் முகிழ்த்திரு கூ-
நே, ரொத்திது மார்தீர்க் கிடையற நெருங்கி யுள்ளன மெலிந்தமார் துரோ
ம, பத்திபெற் றயலே மயிர்நரம் பகன்ற பண்டியா னுண்டிவேட் டாங்கே,
அய்த்திடு நாடி வலஞ்சுழித் தாழ்ந்தாற் றெழைவினாத் திருவளம் பெருகும்.

(இ-ள்.) முத்தாரமணிந்த தனங்கள் இறுகியனவாய்த் தசையுடையனவாய் வட்டவடிவினவாய் (தாமரை யரும்புபோல) அரும்பி இரண்டு குடங்கள் போன்று (யானைக்கொம்புபோல) இறுமாப்புற்று, சுரக்கு இடையேபுகாமல் நெருங்கியிருப்பன

(ஆதலின் நன்மையுடையன்) மெல்லிபொருந்தி உரோமவரிசைபெற்று அதன் பக்கத்து மயிலும் நரம்பும் ஒழிந்த வயிறுடையவன் விரும்பிய உணவை விரும்பியபடியே அனுப்பப்பட்டான். உந்திவலஞ்சுழித்து ஆழ்ந்திருக்குமாயின் அழிவில்லாத செல்வவளம் (என்பொழுதும்) பெருகி நிற்கும். எ-று.

இறுமாந்து என்றது இறந்தகால வினையெச்சம். இறுமா - பருதி. (௩௮)

இடைமயிர் நரம்பற் றிருபதோ டொருநான் கெழில்விர லளவொடு வட்ட வடிவதாய்ச் சிறுகி மெல்லிவ து நிடம்ப மத்தகம் யாமையின் புறம்போற் படிவனே ரொத்த னன்றிரு குறங்கும் படுமயி ரொன்பகன் றியானைத் தடவுடைக் கையுங் கரபமுங் கதலித் தண்டுமொத் திருக்கினன் றென்ப.

(இ-ள்.) இடையானது மயிரும் நரம்பும் ஒழிந்து இருபத்துநான்க்குல அளவோடு 6-நன்றும் வினதாய்ச் சிறுத்து மெலிந்த தன்மையுடையது (ஆதலின் நன்றும்) நிடம்பம்வரியை யின் மத்தகமும் யாமையின் முதுகும்போல வடிவங்கள் நேரோ சமமாயிருத்தனவவுட் இரண்டு தொடைகளும் மயிரும் எலும்பும் பொருந்துத லொழிந்து யானையினது பருமனுடைய துதிக்கையையும் கையினடியையும் வாழைத்தன் டையும் போன்றிருந்தால் நன்றென்று கூறுவர். எ-று.

நிடம்பம் என்பது பின்புறச் சகனம்.

(௩௯)

அங்கமுண் மறைந்து வட்டமாய்த் தசைவ தணிமுழற் றான்மயிர் நரமபு தங்கிடா தடைவே யுருட்சியாய்ச் சிறுத்துச் சமவடி வாயழு கடைந்த சங்கமாஞ் சினாயென் பறத்தசைந் தியாமை முதுகெனத் திரண்டியர்ந் தழகு மங்கலம் பொலிந்த புறவடி மடந்தை மன்னவன் பன்னியா மன்னே.

(இ-ள்.) அழகிய முழங்கால் எலும்புகள் வெளியே தோன்றாமல் வட்ட வடிவாய்த் தசையுடையது (ஆதலின் நன்று) கணைக்கால்கள் மயிரும் நரம்புமொழிந்து திரண்டு முறையே சிறுத்து (தம்மில்) ஒத்தவடிவினவாய் அழகியன (ஆதலின் நன்மை) நரம்பும் எலும்பும் ஒழியத்தசைப்பற்றுடையதாய், யாமையின் முதுகுபோலுந் திரண்டு மேலுயர்ந்து அழகினாலும் (கண்ணுக்கு) இனிமையினாலும் நிறைந்து விளங்கிய பறந் தாலையுடைய பெண் அரசன் மனைவியாவன். எ-று.

சங்கை - கணைக்கால்.

(௪௦)

அல்லியங் கமலக் கால்விர லுயர்ந்து தூயவா யழகவாய்க் கழுநீர் மெல்லிதழ் நினாத்தாங் கொழுங்குறத் திரண்டு வாலுகிர் வெண்மதிப் பி னாவு புல்லிய போன்று மெல்லிய வாகிப் புகரறத் தசைந்தன வகத்தான் சொல்லிய தசையு மென்மைபுரு சமமுந் துகளறப் படைத்தன நன்றால்.

(இ-ள்.) அகலிதழையுடைய அழகியதாமரைமலர்போன்ற கால்களின் விரல்கள் (தம்முள்) உயர்ந்து குற்றமற்று அழகுபொருந்திக் குவளைமலரின் மெல்லிய இதழ்களை வரிசைபட வைத்தாற்போல வொழுங்காய்த் திரண்டு, வெள்ளிய நகங்கள வெள்ளிய அர்த்த சந்திரனைக் கவ்வியனபோல மென்மைத்தன்மை யுடையனவாகிக் குற்றமறத் தசைப்பற்றுடையன வாயிருத்தலும், உள்ளங்கால் (தூலில்) கூறிய தசைப பற்றும் மென்மையுந் தம்முள் ஒத்தலங் குற்றமறப் பெற்றிருத்தலும் நன்மை விளைக கும். எ-று.

(௪௧)

வண்ணமார் தளிர்போற் செவந்தெரி புரன்போல் வைகலும் வெயர் வையற் றாக, முண்ணமாயிருக்கிற் செல்வமுண் டாகு மொண் மணம் பாட லங் குவளை; தண்ணா முளரி மல்லிகை நறுந்தண் சண்ப கம் போல்வன வாரும், உண்ணவாந் திளையுயில்கிளி யாழிற் படினவரும் பாக்கியமென்னு.

(இ-ள்.) தேகமானது செந்நிறம்வாய்ந்த மாந்தளிர் போலவும், விளங்கும் பொண்ணைப் போலவுஞ் செந்நிறம் வாய்ந்து, எந்நாளும் வேர்வரும்பாமல் மெத்தென்றிருக்குமாயின் (என்றும்) செல்வமுண்டாகும். (அவ்வுடலின்) மிக்க வாசனையானது பாதிரி மலரும், நீலோற்பல மலரும், குளிர்ச்சிபொருந்திய தாமரை மலரும், மல்லிகை மலரும், நறுமணங்கமழும் தட்பம்பொருந்திய சண்பக மலருமாகிய (இம்மலர்களின் வாசனைகளை) ஒத்திருக்கின்றது (ஆதலின்) நன்றும். இசைவிரும்புஞ் சொற்கள்குயில்-கிளி - வீணை (ஆகிய இவற்றின்) இசைபோலும் இருந்தால் செல்வமுண்டாகும்.

இச்செய்யுளை,

“உண்ணமுஞ் செவப்பு முன்னதாய் வேர்வை யொழிந்ததேற் செல்வமா மாகம்
வண்ணமார் பொன்போ னன்னிறம் வாய்தல் வண்மணம் பாடலங் குவளை
தண்ணற முளரி மல்லிகை நறுந்தண் சண்பகம் போல்வது நன்றும்” — என முத
ன்முன்று வரியையும், இதற்கேற்ப முன் செய்யுளின் இறுதி வரியை “சொல்லிய
தசைவு மென்மையுஞ் சமமுந் துகளிலா வழகுமே யன்றி” எனவுந் புதுப்பாடம்
ஒன்று வடநூல் கண்டாநீ கொள்கை. (சஉ)

அறுசீர்க்கழி நெடிலடியாசீரியவிரந்தம்.

கருங்குழற் கற்றை தொட்டுச் செம்மலர்க் காலி னெல்லை
மருங்குனல் கூர்ந்த கண்ணி வடிவெலாம் வாக்கின் செல்வ
நெருங்குநூ லுணர்வாற் றெள்ளி யிம்பரின் றும்பர் தேத்து
மிரங்குமிக் குயில னாண்மெய் யிலக்கண மரிய தென்றான்.

(இ-ள்.) நெருங்கிய கரிய கூந்தல் தொடங்கிச் செந்தாமரை மலர்போன்ற பாதத்தினனவும் வறுமை மிகுந்த இடையையுடைய காந்திமதி தேவியின் அவயவங் களை யெல்லாம் வாக்கின் செல்வராகிய பிரகல்பதி முனிவர் சாமுத்திரிக னூலுணர்ச் சியால் ஒருசேர ஆராய்ந்தறிந்து, கூவுகின்ற இந்தக் குயில்போன்ற (சொல்லையுடைய), வளது அவயவ லக்ஷணம் இவ்வுலகத்திலு மில்லை அவ்வுலகத்திலு மில்லை என்று கூறி னார். ௭-று.

இம்பர் உம்பர்—இடப்பெயர்ச் சொற்கள் இடவாகு பெயராய்ப் பெண் பாலானாச் சுட்டி நின்றது. (சக)

அங்கது கேட்டார் யாரு மகங்களி னுளும்ப விப்பாற்
கொங்கலர் நறுந்தார்க் குஞ்சி யுக்கிர குமரன் போந்து
மங்கல வரிசை மான மத்தமான் சுமந்த வைகைச்
சங்கெறி துறைநீ ராடித் தகுங்கடி வனப்புக் கொள்வான்.

(இ-ள்.) அவ்விடத்தில் அதனைக் கேட்டோர் எல்லோரும் மனங்களி னுங்க இவ்வுழம் மகரத்தத்தோடு விகசித்து நன்மணங்கமழும் மாலை சூட்டிய சிகையையுடைய உக்கிரகுமாரபாண்டியர் எழுந்து, மங்கல வரிசைகளுடன் மிக்க மதமயக்கத்தை யுடைய யானை சுமந்துவந்த சங்கினை வீசும் வைகைத்துறையின் கணுள்ள தீர்த்தமாடி (தமது) அரசச் செல்வத்துக்குரிய திருமணத் திருக்கோலம் கொள்ளத்தொடங்கினார்.

சாமரம் - நிறைகுடம் கண்ணாடி - தோட்டி-மூரச - விளக்கு-கொடி-இணை க்கயல் என்பன மங்கலவரிசைகள். (சச)

கட்டவிழி கண்ணி வேய்ந்து மாண்மதக் கலவைச் சாந்த
மட்டனஞ் செய்து முத்தான் மாண்கலன் முழுநூற் தாங்கி

விட்டவா கலைவான் நிங்கள் வெண்கதிர்ச் செல்வன் போல்வந்
திட்டபூந் தவிசின் மேற்கொண் டிருந்தனன் சங்க மேங்க.

(இ-ள்.) முறுக்கவிழ்ந்த (மலர்) மாலை சூடி மிருகமதங்கலந்த சந்தனத்தை
யப்பி, முத்துகொற்செய்த மாட்சிமைப்பட்ட ஆபரண முற்றம்பூண்டு, விட்டுவிட்டுப்
பிரசாசிக்கும் கிரணத்தையுடைய ஆகாயத்திலுலவும் பூரணச்சந்திரன் வந்ததுபோல
(அலங்கார மண்டபத்திலிருந்து) வந்து மங்கலச்சங்கங்கள் கோஷிக்க (மணவளை
யில்) இட்ட அழகினையுடைய ஆசனத்தின்மே லிருந்தனர். ஏ-று. (சக)

அந்நிலை மணநீ ராட்டி யருங்கலப் போர்வை போர்த்த
கன்னியைக் கொணர்ந்து நம்பி வலவயிற் கவின வைத்தார்
பன்னியோ டெழுந்து சோம சேகரன் பரனும் பங்கென்
மன்னிய வுமையு மாக மதித்துநீர்ச் சிரகந் தாங்கி.

(இ-ள்.) அப்பொழுது வாசஸூட்டிய நீரால் மூழ்குவித்து விலை உயர்ந்த ஆப
ரணமாகிய போர்வையார் போர்க்கப்பட்ட காந்திமதி தேவியைக் கொண்டுவந்து
ஆண்மக்களுட் சிறந்தவராகிய உக்கிரகுமாரபாண்டியர் வலப்புறத்திற் பொலிவுபெற
வைத்தார்கள். சோமசேகரச் சோழன் தனது மனைவியோடு எழுந்து சிவபெருமானும்
அச்சிவபெருமானது வாமபாகத்தினின்றும் நீங்காத உமாயிராட்டியுமாக (அவ்விருவ
ரையும்) கருதிநீர் நிறைந்த கரகத்தை கையில் ஏந்தி. ஏ-று.

மணநீராவது பத்துத் துவரிலும், ஐந்து வாசனையிலும், மூப்பத்திருவகை
ஓமாலிகையிலும் ஊரியநீர், அவற்றுள்,

பத்துத் துவர்—“பூவந் திரிபலை புணர்வன் கருங்காவி
நாவலொடு *நான்மர மாம்” எனப்படும்.

ஐந்து வாசனை—“கொட்டந் துருக்கந் தகர மகிலாரம்
ஒட்டிய வைந்தும் வினா.” எனப்படும்.

மூப்பத்திருவகை ஓமாலிகை.—

“இலவங்கம் பச்சிலைக் கச்சோல மேலந்
குலவிய நாகணங் கோட்டம்—நிலவிய
நாக மதர்வரிசி தக்கோல நன்னரி
வேகமில் வெண்கோட்ட மேவுசீர்—போகாத
கத்தாரி வேரி விலாமிச்சை கண்டில்வெண்ணெய்
ஒத்தகடு நெல்லி யுயர்தான்றி—கொத்தலரும்
வண்ணக் கச்சோம லோணு க மாஞ்சியுடன்
எண்ணுஞ் சயரோக மின்புழுரு—கன்னியிளம்
புண்ணைநறுந் தாது புலியுகிர் பூஞ்சரளம்
பின்னு தமாலம் பெருவருளம்—பன்னும்
பதமுதனன் னேலம் பைங்கோடு வேரி
கதிர்க்கையா யோமாலி கை.” எனப்படும்.

(சக)

மங்கல நீரா னம்பி மலரடி விளக்கி வாசச்
கொங்கலர் மாலை சூட்டிக் குளிர்மது பருக்க மூட்டி

*ஆல் அரசு அத்தி இத்தி என்பன நான்மர மென்பர்.

நங்கைதன் கையைப் பற்றி நம்பிதன் கையி லேற்றிப்.
புங்கவ ரறிய நன்னீர் மந்திரம் புதன்று பெய்வான்.

(இ-ள்.) மங்கலம் பொருந்திய (அக்கரசு) நீரால் உக்கிரகுமாரபாண்டிய ருடைய தாமரை மலர்போன்ற பாதங்களை விளக்கி வாசம்பொருந்திய மகரந்தத்தோ டலர்ந்தமலர்மாலையைச் சூட்டிக் குளிர்த்த மதுபர்க்கத்தை உண்பித்துக் காந்திமதி தேவியின் கையைப்பற்றி உக்கிரகுமாரபாண்டியர் கையில்வைத்து, தேவர் முதலி யோர் அறிய மந்திரங்கூறி நல்ல தானா வார்ப்பவன். எ-று.

மதுபர்க்கம் என்பது பாலும் பழமுஞ் சர்க்கரையு நெய்யுங் கலந்தது. (1)

இரவிதன் மருமான் சோம சேகர நென்பேர் திங்கண்
மரபினை விளக்க வந்த சுந்தர மாறன் மைந்த
ஹரவுரீர் ஞாலந் தாங்கு முக்கிர வருமற் கின்றென்
குரவலர்க் கோதை மாதைக் கொடுத்தன நென்னீர் வார்த்தான்.

(இ-ள்.) சூரிய மரபினனாகிய சோமசேகரச் சோழன்என் பது என்னுடைய பெயர். சந்திரமரபை விளக்கும்படிவந்த சுந்தரபாண்டியருடைய புதல்வராகிய கடல் சூழ்ந்த உலகினை (புயத்தில்) தாங்கும்உக்கிரகுமாரபாண்டியருக்கு இப்பொழுது என் னுடைய புதல்வியாகிய மணங்கமழும் மலர்மாலையணிந்த காந்திமதி தேவியை (பலரு மறிய மணவினைமுடித்து)க் கொடுத்தேன் என்று தானா வார்த்தான். எ-று. (சுஅ)

உரவு = ஒலிக்கின்ற; அசைகின்ற.

மைந்துறு மடங்கற் றின்கான் மணிவட வயிர லுச
லைந்துடன் பதஞ்செய் பஞ்சி யணையினோடென்னத் தூவிப்
பைந்துகி லணையி னாந்து பவளவாய்ப் பசும்பொன் மேனி
யிர்திர மணிக்கட் பாவை விளக்குநான் கிரட்டி யென்ப.

(இ-ள்.) வலிமைபொருந்திய சிங்கத்தின் வலிய கால்போலுங் காலமைந்த முத்துவடம்பூட்டிய வயிர ரத்தினத்தாற்செய்த ஊஞ்சல்கள் ஐந்தோடும், பதஞ்செய்த பஞ்சசெறித்த மெத்தையோடும் அன்னத்தின் (சிறையடியிலுள்ள மெல்லிய) மயிர்செ ரித்த மெல்லிய வஸ்திரத்தா லமைந்த மெத்தைகள் பத்தும், பவளமே வாயாகவும் பசும்பொன்னே மேனியாகவும் இந்திரநீல ரத்தினமே கண்களாகவும் (இயற்றிய) பாவை விளக்குக்கள் எட்டும். எ-று.

இதுமுதல் நான்கு பாடல்கள் ஒருதொடர். (சுக)

அட்டில்வா யடுக்குஞ் செம்பொற் கலங்கணூ றம்பொன் வாக்கி
யிட்டிழை மணிக்க ளாஞ்சி யேழுபொற் கவரி யெட்டு
விட்டொளிர் பசும்பொற் கின்ணப் பந்திசூழ் விளங்க நாப்ப
டைட்டபொற் காலினோடு நகைமணிக் கலநூ றென்ப.

(இ-ள்.) அடுக்களையில் அடுக்கும் அடுக்குகளாகிய செம்பொன்னாலாகிய பாத்திரங்கள் நூறும், சுவர்ணத்தால் (கருக்கட்டி) வார்த்த இரத்தினங்களை யிழைத்த களாஞ்சிகள் ஏழும், பொன்னாற்(காம்பு) செய்த சாமணங்கள் எட்டும், ஒளிவீசும் பசும் பொன்னாலாகிய கின்ண வரிசைகள் சூழ்ந்து விளங்க நடுவே நட்ட பொன்னாலாகிய காலோடு விளங்கும் இரத்தினங்க ளிறைத்த பாத்திரங்கள் நூறும். எ-று. (இடு)

பெருவிலை யாரப் பேழை யாயிரம் பெற்ற நுண்பே
சருவிலைப் பட்டு வெவ்வேறு நுண்புகள் பேழை முந்து

றுருவமுதெழுதிச் செய்தலோவியப் பாவை யன்றா
திருமணிக் கலகோடேவற் சேடிய ரொழுதுற் றைவர்.

(இ-ள்.) உயர்ந்த விலையுள்ள முத்தாரம் (முதலிய ஆபரணங்கள்) இட்ட
பெட்டிகளும், அளவிடற்கரிய விலைபெற்ற துண்ணிய பருத்தியும், விலையறிதற்கரிய
பட்டினாகிய வெவ்வேறுடைகளை வைத்த பெட்டிகளும் வகையொவ் வொன்றிற்கு
முன்னும், சிறந்த ரத்தினங்களிழைத்த ஆபரணங்களோடு, அமிர்தத்தினாலே உருவம்
வரைந்த செதிரப்பதுமைபோன்ற எவல்செய்யுந் தோழியர் எழுதுற்றைவர்களும்.

அன்றா - உவமை யிடைச்சொல்லடியாகப் பிறந்த குறிப்பு வினையுற்று.
பெயரொச்சப் பொருளில் நின்றது. (ருக)

வினாவொடு மூன்று மூதூர் மின்னுவிட் டெறியுஞ் செம்பொ
னளவிரு கோடி யின்ன வரும்பெறன் மகட்டுச் செவ்வ
வளமுக வரிசை யாக வழங்கினுன் முழங்கி வண்டு
தினமதுக் கண்ணிச் சோம சேகர மன்னன் மாதோ.

(இ-ள்.) வினாவோடுடிய மூன்று பழையகிராமங்களும், ஒளிவிட்டு விளங்
குஞ் செம்பொன்னளவு இரண்டுகோடியும், இவைபோல்வன பிறவும் (ஆகியவற்றைத்
தன்) பெறுதற்கரிய புத்திரிக்கு வண்டுகள் ஒலித்து மதுவில் திளைக்கும் மாலைகுடிய
சோமசேகரச்சோழன் செவ்வவளமிக்க வரிசைகளாகக் கொடுத்தான். எ-று. (ருஉ)

ஆர்த்தன வியங்க ளெல்லா மமரர்மந் தார மாரி
தூர்த்தனர் வேள்விச் செந்தீச் சுழித்தது வலமாய்த் துள்ளி
வார்த்தன மடவார் நாவின் முளைத்தன வாழ்த்து மன்றல்
பார்த்தனர் கண்க ளெல்லாம் பெற்றன படைத்த பேறு.

(இ-ள்.) எல்லாவாத்தியங்களும் ஒலித்தன ; தேவர்கள் மந்தாரபூத்பமாரி
வருஷித்தார்கள் ; செவ்விய யாகாக்கினி வலப்புறமாகச் சுழித்து எழுந்தது ; கச்சணி
ந்த தனங்களையுடைய (மங்கலப்) பெண்கள் நாவில் வாழ்த்துப்பாடல் தோன்றின ;
திருமணமகோற்சுவத்தைப் பார்த்தவர்களுடைய கண்களெல்லாம் தாமடையும்பலனை
யடைந்தன. எ-று. (ருங்)

பொதியவிழ் கடப்பந் தண்டார்ப் புயத்திளங் காளை யன்னுள்
முதியவர் செந்தீ யோம்ப வின்னிய முழங்கக் காந்தி
மதியைமங் கலநான் பூட்டி வரிவளைச் செங்கை பற்றி
விதிவழி யேனை மன்றல் வினையெலா நிரம்பச் செய்தான்.

(இ-ள்.) முறுக்கவிழ்ந்த தண்ணிய கடப்பமாலை யணிந்த தோளையுடைய
முருகக்கடவுளைப்போன்ற உக்கிரகுமாரபாண்டியர் (வேதமுதலிய நூல்களில்) முதி
யோர் ஓமத்தை(விதிவழி)செய்யவும் இனியவாத்தியங்கள் (ஒருபக்கவில்) முழங்கவும்
காந்திமதிதேவிக்கு மங்கலகுத்திரந் தரிப்பித்து, கீற்றுகள்பொருந்திய வளையலணிந்த
செவந்த கையைப்பிடித்து வேதநுன்முறைப்படி யின்னுஞ் செய்யவேண்டிய மண
வினைகள் எல்லாவற்றையுங் குறைவின்றிச் செய்துமுடித்தார். எ-று. (ருச)

மேற்படி-வேறு.

எண்ணி லாத வளத்தினெடு மிரங் மருமான் மடப்பிடியைப்
பண்ணி லாவு மறையொழுக்கம் பயப்ப. வேளவி வினைமுடித்துத்
தண்ணி லாவெண் கலைமதியுந் தாரா கணமுந் தவழந் துழல்
விண்ணி லாவு மணிமாட விதிவலமாய் வருமெல்லை.

(இ-ள்.) அனலிறந்த செவ்வவனத்தோடுஞ் சூரியமரபிற் குன்னிய செம்ம சேகரச் சோழனுடைய புத்திரியாகிய இளமைதங்கிய பிடியாண்போன்ற காந்திமதி தேவியை, சந்தநிறைந்த வேதவிதிவருமல் நிரம்பத் திருக்கவியாணமுடித்துக் குளிர்ந்த கிரணத்தையுடைய வெள்ளிய கலைபொருந்திய சந்திரனும் நகத்திரக்கூட்டமும் தவழ்ந்து சுழன்றுவருந்த, விண்ணுலகமட்டும் உயர்ந்து விளங்கும் இரத்தினங்கள் பதித்த மாடங்கள்பொருந்திய வீதியைப் பிரதக்ஷிணமாக வருங்காலத்தில். ஏ-று. (1) மின்னேர் பொன்னர் தொடியினரு மென்செம் பஞ்சி யடியினரும் பொன்னேர் மணிப்பூண் முலையினரும் புலம்பு மணிமே கலையினரு மன்னே ரோதித் தாரினரு மாகிக் கண்ணு மனமுமவன் முன்னே தூது நடப்பதென நடப்ப நடந்தார் முகிழ்முலையார்.

(இ-ள்.) மின்னல்போன்ற அழகிய பொன்னாலாகிய தொடியையணிந்த (கையையுடைய) வர்களும், மெல்லிய செம்பஞ்சுக்குழம்பூட்டிய கால்களையுடையவர்களும், பொன்னாற்செய்து தம்முளொத்த இரத்தினங்கள் பதித்த ஆபரணங்களைத் தரித்த தனத்தையுடையவரும், ஒலிக்கின்ற அழகிய மேகலாபரண மணிந்தவரும், இருள்போன்ற கூந்தலிலணிந்த மாலையுடையவருமாகி, (தமது) கண்களும், மனங்களும், அவர்முன்னே தூதுசெல்லுதல்போல (அவை அவர்முன்னே) செல்ல, தாமதமாயரும்புபோன்ற தனங்களையுடைய அப்பெண்கள் தொடர்ந்து நடந்தார்கள். ஏ-று. (1) சுருங்கு மிடையார் தன்பவனி தொழுது வருவார் தமக்கிரங்கி மருங்குற் பாரங் கழிப்பான்போற் கலையைக் கவர்ந்தும் வளைத்தோன்மே லொருங்கு பாரங் கழிப்பான்போல் வளையைக் கவர்ந்து முள்ளத்தே நெருங்கு பாரங் கழிப்பான்போ னிறையைக் கவர்ந்து நெறிச்செல்வான்.

(இ-ள்.) மெலியும் இடையையுடையவராகித் தமது பவனியைத்தொழுவரு பவர்களுக்கு இரக்கங்கொண்டு, அவ்விடையின் சுமையை யொழிப்பவர் போல மேகலையைக் கொள்ளுகொண்டும், வளையலணிந்த கைகளில் ஒரு சேரவுள்ள சுமையையொழிப்பார்போல வளையைக் கொள்ளுகொண்டும், உளத்தில் நெருங்கிய சுமையைக் கழிப்பவர்போல நிறையைக் கொள்ளுகொண்டும் வீதியிற் பவனியவருகின்றார்.

சுருங்குமிடையார் என்றது அளகந் தனமுதலியபாரத்தால் என்க. மேகலை கலை யெனக் குறைந்து நின்றது நிறையென்றது மனம் தீநெறியிற்செல்லாது நன் நெறியில் நிறுத்தல். (இள)

வான மதிசேர் முடிமறைத்த வழுதி மகனே யிவனென்றா லானை யெருத்திற் சிங்களிள வடலே நென்ன வயல்வேந்தர் சேனை தழுவ வரும்பவனிக் கொப்பே தொப்புச் செப்புங்கால் யானை மகளை மணந்துவரு மினையோன் பவனிச் செல்லமே.

(இ-ள்.) இவ்வுக்கிரகுமாரபாண்டியர் ஆகாயத்திற் தவழுஞ் சந்திரனையணிந்த முடியை மறைத்துவந்த சூரிய சுந்தரபாண்டியருடைய புதல்வரோயென்று சொன்னால், யானையின் பிடரில் இனம்பருவத்தையுடைய வெற்றிபொருந்திய ஆண்சிங்கமானது (பவனியவருதல்) போல, மறுபுலத்து மன்னர்களுடைய சேனை புறத்திற்றழுவ வராதிற்பவனிக்கு உவமையாது? (யாதும்மில்லை) உவமை கூறுமிடத்துத் தெய்வயானை நாச்சியானா மணவினை முடித்து இளையிள்ளையாராகிய முருகக்கடவுள் வலம்வரும் பவனிச்செப்பே (ஒத்திருக்கு மென்று கூறுவர்.) ஏ-று. (இள)

இம்மை தனிது நன்மைதரு மீசன் றனையும் வாசவறகு வெம்மை தருவன் பழிதவிர்த்த கிமலன் றனையு மங்கயற்கு

மைமை தலையும் பணிந்துமின் டாசன் கோயி லடைந்தீன்றோர்
தம்மை முறையா லடிக்கமலர் தலையிற் பணிந்தான் றனிக்குமரன்.

(இ-ள்.) (தமது பிதாவினால் ஆன்மார்த்தமாகப் பிரதிஷ்டைசெய்த) இப்
பிறப்பிலும் (வழிபடுவோருக்கு) நன்மைகளை அனுசரிக்கும் இகாபீஷ்டப் பிரதே
சுவரனையும், தேவேந்திரனுக்கு (சம்பவித்த) கொடிய வலியபழியைத்தவிர்த்த சோம
சந்தரப் பெருமானையும், அங்கயற்கண்ணம்மையாரையும் உக்கிரகுமாரபாண்டியர்
பணிந்து திரும்பி, சுந்தரபாண்டியருடைய திருக்கோயிலையடைந்து தம்மைப்பெற்ற
இருமுதுகுரவனையும் முறைப்படி அவர்களதுதிருவடித்தாமனைகளைத் தமது தலையால்
வணங்கினர். எ-று.

சிவபெருமான் சுந்தரபாண்டியராக வந்தபொழுது அரசர்கள் சிவபூசை
செய்யவேண்டுமென்னும் நியதியைக்காக்க நடுவூரிற்செய்த சிவலிங்கப் பிரதிட்டை
இகாபீஷ்டப் பிரதேசவரனாப்பெய். இதனை இம்மையில் நன்மைதருவார் என்ப.

வாசவற்கு வன்புதிதவிர்த்த என்றது, இந்திரன் விருத்திராகுரனைக் கொ
ன்றதாற் பெற்ற பிரமகத்தியை விலக்கியது. இது இந்திரன் பழிநீர்த்தபடவத்தின்
சரிதமாகலின் முன்வந்துள்ள விடத்திற்கண்டுகொள்க. (௮௬)

ஆன வாறு சுவையடிசி லயில்வோர் தம்மை யயில்வித்து
நான வரிசை வரன்முறையா னல்கி விடையு நல்குப்பின்
வான டவர்க்கும் விடைகொடுத்து மதிக்கோ னொழுகி வைகுநாட்
டேனார் கண்ணித் திருமகனுக் கிதனைச் செப்பி யிதுசெய்வான்.

(இ-ள்.) சந்திரவயிசத்தரசராகிய சுந்தரபாண்டியர் நீங்காத அறுசுவைபொ
ருந்திய கறியையும், அன்னத்தையும் உண்போருக்கு உண்பித்து (அவரவருக்குத்
தக்க) பலவரிசைகளையும் கிரமப்படி கொடுத்துஉத்திரவளித்தனுப்பி, பின்பு தேவர்
களுக்கும் விடையளித்து, (சென்கோல்) செலுத்தி எழுந்தருளியிருக்குரளில், தேன்
பொருந்திய (வேப்ப) மாலையணிந்த (தமது) குமாரனுக்கு இதனைத் திருவாய்மலர்
தருளி இதனைச் செய்கின்றார். எ-று.

“இதனைச்செப்பி யிது செய்வான்” என்றது மேலைச்செய்யுனால் இனிது
விளங்கும். (௯௦)

மைந்த கேட்டி யிந்திரனுங் கடவு முனக்கு வான்பகையாஞ்
சந்த மேருத் தருக்கடையுஞ் சதவேள் விக்கோன் முடிசிற
விர்த வனாகொண் டெறிகடலி லிவ்வேல் விடுதி யிச்செண்டா
லந்த மேருத் தனைப்புடையென் றெடுத்துக் கொடுத்தா னவைமூன்றும்.

(இ-ள்.) மகனே! கேட்பாயாக. தேவேந்திரனும்வருணனும் உனக்குப் பெ
ரிய பகைஞராவர். அழகிய மேருமலை (ஒருகாலத்தில்) இறுமாப்படையும். (ஆதலின்)
அவ்வீந்திரன் முடிசிறமும்படி இந்தச்சக்கரங்கொண்டுஎறிவாய்; சமுத்திரத்தில் இந்த
வேலைவிடுவாய்; அந்த மகமேருவை இந்தச் செண்டாயுதத்தால் அடியென்று, அந்த
மூன்று ஆயுதங்களையும் (சுந்தரபாண்டியர்) எடுத்துக் கொடுத்தருளினார். எ-று.

சதவேள்விக்கோன் என்றது இந்திரனுக்கோர் பரியாயநாமம். தூறு அசு
மேத யாகங்களைச் செய்தவனென்று பொருள். இதுபற்றியே சதக்கிருது எனவுங்
கூறுப. (௯௧)

அன்ன மூன்று படைக்கலமுந் தொழுது வாங்கி யடலேறு
தன்னை நேரா யெதிர்திற்குந் தனயன் றனையுக் கிரவமுதி
யென்ன வாதி மறைமுழங்க வியங்க னோங்க முடிகவித்துத்
தன்ன தானை யரசரிமை தனிச்செங் கோலுந் தானல்கா.

(இ-ள்.) (சுந்தரபாண்டியர் கொடுத்த) அந்த மூன்றாயுதங்களையும் பணிந்து
(கையேற்று) வாங்கி, வலிமைபொருந்திய சிங்ஷத்தைப் போன்று (தமது) திருமுன்
னர் நிற்கும் புத்திரனை, உக்கிரபாண்டியர் என்று வளித்து, அனுகியாயுள்ள வேதங்கள்
(ஒருபக்கவில்) முழங்கவும், வாச்சியங்கள் (ஒருபக்கவில்) கோஷிக்கவும் முடிசூட்டி,
(எவ்வயிரையும்) தனதானைவழி நிற்கச் செய்யும் அரசரிமையையும் ஒப்பற்ற செங்
கோலையுந் தாம் கொடுத்தருளி. எ-று.

இதமுதல் மூன்றுபாடல்கள் குளகம்.

(௧௨)

சூட்சி வினையிற் பொன்னனைய சமதி தன்னைத் தொன்னூலின்
மாட்சி யறிநூர் தமைநோக்கி வம்மி னிவனைக் கண்ணிமைபோற்
காட்சி பயக்குங் கல்வியும்போற் காப்பீ ரிதுநுங் கடனிம்ம
ணாட்சி யிவன தென்றினைய வரியே றனையான் றனைநல்கா.

(இ-ள்.) மந்திராலோசனைச் சபையில், பிரகல்பதி முனிவரைப் போன்ற
சமதியையும், பழைமையாகிய நூலாராய்ச்சியிற் பெருமைபொருந்திய முதியோரை
யும்பார்த்து, வாருங்கள் இவ்வுக்கிரகுமாரனை (கண்களைக் காக்குங் கண்ணிமைபோல
வும், (தவறினகாலத்தில்) அறிவு உதவுங் கல்விபோலவுங் காக்கக்கடவீர். இது உங்
கள் கடமையாகும். இந்நிலவுலகுரிமை இவனுடையது என்று, இளஞ்சிங்கவேறுபோ
ன்ற அவ்வுக்கிரகுமார பாண்டியரை (அவர்கள் கைவசமாக)க் கொடுத்து. எ-று.

மேற்படி - வேறு.

வெய்யவேற் காளை யன்னன் றன்னையும் வேறு நோக்கி
யையவிவ் வையந் தாங்கி யளித்தன நெடுநா ளிந்த
மைபறு மனத்தார் சொல்லும் வாய்மையா நெறுமுதி நீயுஞ்
செய்யகோன் முறைசெய் தாண்டு திருவொடும் பொலிக் வென்றான்.

(இ-ள்.) கொடிய வேற்படைதாங்கிய காளைப்பருவமுடைய தமது புதல்
வனையுந் தனித்துப் பார்த்தருளி, ஐயனே! நாம் பல காலமாக இந்த வலகைச்சுமந்து
பாதுகாத்துவந்தோம். நீயும் இந்தக் குற்றமற்ற மனத்தையுடைய சமதி முதலியோர்
கூறும் உண்மை வழிப்படி நடந்து, செங்கோலை மனுமுறை தவறாது நடத்தி, (இவ்
வுலகத்தை) ஆண்டு, (மறுமன்னர் கப்பங்கட்டும்) பெருஞ்செல்வத்துடன் பொலிந்து
விளங்கக்கடவாயென்று ஆசீர்வதித்தருளினார். எ-று.

(௧௪)

பன்னருந் கணங்க ளெல்லாம் பண்டைய வடிவ மாகத்
தன்னருட் டீணையாய் வந்த தடாகைப் பிராட்டி யோடும்
பொன்னெடுங் கோயில் புக்குப் பொலிந்தன னிச்சை தன்ன
லின்னருட் படிவங் கொள்ளு மீறிலா வின்ப மூர்த்தி.

(இ-ள்.) (வடிவுவேறுகிப் பணிசெய்திருந்த) சொல்லுதற்கரிய சிவகணங்
கள்யாவும் (தமது) முன்னைய (நிஜ)வடிவமாக, தமது திருவருளே தமக்கோர் துணைவி
யாகக் கோலங்கொண்டருளிய தடாதகைப்பிராட்டியாரோடும், தமதிச்சையின்படி
இனிய அருளுருவங் கொண்டருளிய முடிவில்லாத யோரின்ப மூர்த்தமாகிய சோம
சுந்தரக்கடவுள் பொன்னாலாகிய நெடிய திருக்கோயிலுட் சென்று விளங்கினார். எ-று.

கடல் சுவற வேல்விட்டபடலம்.

கலிவிர்த்தம்.

பின்ன ருக்கிரப் பெயர்த ரி க்தவத்
தென்னர் கோமகன் றெய்வ நான்மறை
மன்னு நல்லறம் வளர வையகந்
தன்ன தானையாற் முங்கி வைகினன்.

(இ-ள்.) பின்பு உக்கிரபொன்னுந் திருநாமங்கொண்ட அப்பாண்டியர் பெரு
மானார் தெய்வத்தன்மையையுடைய நான்கு வேதங்களும், நிலைபெற்ற நல்ல தருமங்
களும் வளர்ந்தோங்கும்படி, பூலோகத்தைத் தமது ஆக்கினையின்படிநிற்கச் சுமந்து
அரசியல் நடாத்தி வீற்றிருந்தனர். ஏ-று.

பின்னர் என்பது காலப்பொருளில் வந்ததோ ரிடைச்சொல். பின்-பகுதி,
அர் - பகுதிப்பொருளில் வந்த விசுதி, னகரத்தோற்றம் சந்தி. (சுசு)

உக்கிரபாண்டியருக்கு வேல்வளை செண்டு கோடுத்தபடலம்

முற்றிற்று.

ஆ. திருவிருத்தம்-கபகஉ.

பதின்மூன்றாவது

கடல்சுவறவேல்விட்டபடலம்.

கலிவிர்த்தம்.

வளையொடு செண்டுவேன் மைந்தற் கஞ்சரும
பளையவேம் பணிந்தகோ னளித்த வாரிதத
தளையவிழ் தாரினான் றனயன் வேலைமே
விளையவ னென்னவே லெறிந்த தோதுவாம்.

(இ-ள்.) அழகிய வண்டுகள்மொய்க்க வேப்பமலர் மாலையணிந்த சுந்தர
பாண்டியர் (தமது) புத்திரராகிய உக்கிரகுமாரபாண்டியருக்குச் சக்கரத்தையும், செ
ண்டையும், வேலையங் கொடுத்தருளிய திருவிளையாடல் இதுவாகும். முறுக்கவிழ்ந்த
மலர்மலை தரித்த அச்சுந்தரபாண்டியர் புதல்வராகிய உக்கிரகுமாரபாண்டியர், சமுத்
திரத்தின்பேரில் (மாமரமாகின்ற ரூபபன்மனுடைய நிலைகுலைய வேற்படைசெலுத்
திய) முருகக்கடவுள்போல, வேலெறிந்த திருவிளையாடலை இனி (யாம்) கூறுவாம். (க)

திங்களி னுக்கிரச் செழியன் வெண்குடை
யெங்கணு நிழற்றவீற் றிருக்கு நாளவயிற் .
சங்கையில் லாதமா தரும வேள்விகள்
புங்கவர் புடைதழீஇப் போற்ற வாற்றுநாள்.

(இ-ள்.) உக்கிரகுமாரபாண்டியர் சுந்திரன்போல வெண்கொற்றக்குடை
எவ்விடத்தும் நிழல்செய்ய, (ஏகசக்கிராதிபதியாய்) கொலுவீற்றிருக்குங் காலத்தில்,
சங்கையில்லாத சிறந்த தருமங்களையும் யாககாரியங்களையும், தேவர்கள் (தம்) பச்ச
லிற் குழிந்து துதிக்கச் செய்துவருநாளில். ஏ-று. (உ)

அரும்பரி மகந்தொணூற்றாறு செய்துழிச்
சுரும்பரி னிசைத்தருத் தோன்ற நண்ணாறு
விரும்பரி முரன்றுசூழ வேம்பி னங்குழைப்
பொரும்பரி வீரன்மேற் பொறுது பொங்கினான்.

(இ-ள்.) செய்தற்கரிய அசுவமேதங்கள் தொண்ணூற்றாறு செய்தவிடத்து,
வண்டுகளின் இசையுள்ள பஞ்சதருக்களின் கீழலில் அமரும் இந்திரன், தட்பமாகிய
தேனைவிரும்பும் வண்டுகள் பண்பாடிப் புறம்பே சூழ்ந்த அழகிய வேப்பமலர்க்கொத்
தீனையணிந்த, (பகைவரோடு) போர்புரியும் குதிரைச்சேனையையுடைய உக்கிரகுமார
பாண்டியர்பேரில் மனம்பொருமற் சினந்தான். -எ-று.

நாறு யாகங்களுஞ்செய்து முடித்தால், தனது இந்திரபட்டம் இமைப்பி
லொழியுமென்று கருதி மனம்பொறுது பொங்கினான் எனக்கொள்க. (ங)

மன்னிய நாடெலாம் வளஞ்சு ரந்துவான்
பொன்னிய னாடுபோற் பொலித லாலிந்த
மின்னிய வேலினான் வேள்வி செய்வதென்
றுன்னிய மனத்தனோர் சூழ்ச்சி யுன்னினான்.

(இ-ள்.) நிலைபெற்ற பூலோக முழுதும் பொன்னுலகுபோலச் செல்வம்
பெருகி வளங்குதலினால், இந்தப்பிரகாசிக்கின்ற வேற்படைதாங்கிய உக்கிரகுமார
பாண்டியன் யாகத்தைச்செய்வது (இதற்குக்காரணம்) என்று நினைத்த மனத்தை
யுடையவனாய் ஒரு ஆலோசனைசெய்தான். (அதாவது) -எ-று.

இது மேற் செய்யுளான் விளங்கும். (ச)

பொருங்கடல் வேந்தனைக் கூனிப் பொள்ளென
விருங்கட லுடுத்தபா ரோழு முழிநா
ளொருங்கடு வெள்ளமொத் துருத்துப் போய்வளைர்
தருங்கடி மதுரையை யழித்தி யாலென்றான்.

(இ-ள்.) (களையுடன்) மோதுகின்றசமுத்திரத்திற் கிறைவனாகிய வருணனை
விளித்து, பெரியகடல் சூழ்ந்துள்ள நிலவுலகாகிய சத்ததீவுகளையும், ஊழிக்காலத்தில்
ஒரு சேர அழிக்கும் (கற்பார்த்தப்) பிரளயத்தைப்போன்று கோபித்து வினாவாகச்
சென்று சூழ்ந்து, செய்தற்கரிய காவல்பூண்ட மதுராபுரியை யழிப்பாயென்று கட
டீளையிட்டான். -எ-று.

சத்த தீவுகள்-நாவல்-இறவி-குசை-கிரவுஞ்சம் - புட்கரம் - தெங்கு - கமுகு
எனப்படும். (இ)

விளைவது தெரிகிலன் வேலை வேந்தனும்
வளவயன் மதுரையை வளைந்திட்டு மெனக்
களைவது கருதினான் பேயுங் கண்படை
கொளவரு. நனந்தலைக் குருட்டுக் கங்குல்வாய்.

(இ-ள்.) சமுத்திரத் தலைவனாகிய வருணனும் (இதனால் தனக்குமேலே)
வருவதை ஆராயாதவனாகி, வளப்பம்பொருந்திய வயல் சூழ்ந்த மதுராபுரியை முற்
றுசைசெய்து, வினாவாக அழிக்க நினைத்து, பேய்களுங்கண் டியில்கொள்ளவும்,
(ஒளியையுடைய விழிக்குங்) குருட்டுத்தன்மை அடையவும் வரும் (இருண்மிகுந்த)
அர்த்தராத்திரியில். -எ-று.

தெரிகிலன்-கருதினான்-முற்றெச்சங்கள். (ஈ)

எழுசீர்க்கழிநெடிலடி யாசியவிருத்தம்.

கொதித்த லைக்க ரங்க ளண்ட கூட மெங்கு மூமிபோ
யதிர்த்த லைக்க ஆழி நாளி லார்த்த லைக்கு நீத்தமாய்
மதித்த லத்தை யெட்டி முட்டி வருமொ ரஞ்ச னப்பொருப்
புதித்த லொத்து மண்ணு விண்ணு முட்க வந்த துததியே.

(இ-ள்.) சமுத்திரமானது சினந்து அலையாகிய கைகள் அண்டகூடமெங்
கும் ஊடுருவிச்சென்று ஆர்ப்பரித்து அலைக்க, ஊழிக்காலத்திலே கோஷித்து (நிலை
பெயர்ந்து) அலைக்கவரும் பெருவெள்ளமாய், சந்திரமண்டலத்தை எட்டித்தடவி வரா
நின்ற ஒரு நீலமலையின் தோற்றத்தைப்போன்று பூலோகமும் தேவலோகமும் நடுங்
கும்படிவந்தது. எ-று.

(௭)

வங்க வேலை வெள்ள மாட மதுரை மீது வருசெயல்
கங்குல் வாய திங்கண் மீது காரி வாய காருடல்
வெங்கண் வாள ராவி முங்க வீழ்வ தொக்கு மலதுகா
ரங்கண் மூட வருவ தொக்கு மல்ல தேது சொல்வதே.

(இ-ள்.) மரக்கலங்கள் செல்லுங் கடல்வெள்ளம், மாடங்கனையுடைய மது
ரைப்பதியின்பேரில் (அழிக்கக் கருதி) வருஞ்செயலானது, இராப்பொழுதினுதித்த
சந்திரன்பேரில் விஷநிறைந்த வாயையுடைய கரிய உடலையும், கொடிய கண்களையு
முடைய ஒள்ளிய இராகு (என்னும் பாம்பு) விழுங்கக்கருதி வினாந்து வருதலையொக்
கும். அல்லது, மேகங்கள் அம்மதுரை நகரை மறைக்க வருதலையொக்கும். இவை
யன்றி எதை (ஒப்பிட்டுக்) கூறுவது. எ-று.

கார் அங்கண் மூடவருவது ஒக்கும் என்றதற்கு (சிவாக்கினையால்) நான்கு
மேகங்களும் அவ்விடத்து நான்மாடக் கூடவாய் (இனி) வருஞ்செயலை நிகர்க்கும்
எனவும் ஒரு சாரார் கூறுப.

(௮)

வட்ட யாமை பலகை வீசு வாலை வாள்கண் மகரமே
பட்ட யானை பாய்தி னைப்ப ரப்பு வாம்ப ரித்திரள்
விட்ட தோணி யிரத மின்ன விரவு தானை யொடுகட
லட்ட மாக வழிதி மேல மர்க்கெ முந்த தொக்குமே.

(இ-ள்.) வட்டமாகிய யாமைகள் கேடகங்களும், எறிகின்ற வானைமீன்
கள் வாள்களும், மகரமீன்கள் நெற்றிப்பட்ட மணிந்த யானைகளும், வீசும் அலைப்
பரப்புகள் தாவுங் குதிரைக்கூட்டங்களும், (செல்லும்படி) விடுத்த தோணிகள் தேர்
களுமாகக் கூடிய இத்தகைய நெருங்கியசேனையுடன் சமுத்திரமானது நேராக உக்கிர
குமாரபாண்டியர்பேரிற் போர்க்கெழுந்து வந்ததையொக்கும். எ-று.

அட்டம் என்றதற்கு நேர் என்றும், திசைச்சொல்லாகக் கொண்டால் குறு
க்கு என்றும் பொருள்படும்.

(௯)

இன்ன வாரெ முந்த வேலை மஞ்சு றங்கு மிஞ்சிசூழ்
நன்ன கார்க்கு ணக்கின் வந்து நணுகு மெல்லை யரையிரா
மன்ன வன்க னாவின் வெள்ளி மன்ற வானர் சித்தராய்
முன்னர் வந்தி ருந்த ரும்பு முறுவ றேன்ற மொழிகுவார்.

(இ-ள்.) இவ்வாரெமுந்த கடலானது, மேகங்கள் துயில் புரியும் மதில்
புடைசூழ்ந்த நல்ல மதுராபுரியின் கீழ்த்திசையில் வந்துசேரும் நடுராத்திரிப்பொழு
தில், வெள்ளியம்பலவாணராகிய சோமசுந்தரக்கடவுள், உக்கிரகுமாரபாண்டியர் கன

விற சித்தமூர்த்தியாய் முன்வந்து (தோன்றி) அரும்பிய திருப்புன் முறுவல் விளங்கத் திருவாய்மலர்ந்தருளுகின்றார். எ-று.

வாணர்-வாழ்வோர். வாழ்-பருதி, அர்-பலர்பால் விருதி, நகரம்-எங்கிரால் இடைநிலை. முகரக்கேடும் நகரத்திரிபும் சந்தி. (௧௦)

வழுதி யுன்ற நகர முக்க வருவ தாழி வில்லை
யெழுதி போதி வென்றி வேலை நிந்து வாகை பெறுகெனத்
தொழுத செங்க ரத்தி னுன்று திக்கு நாவி னுனெழீஇக்
கழுது நங்கு கங்கு லிற்க னொன்று காவலான்.

(இ-ள்.) பாண்டியனே ! சமுத்திரமானது உனது மதுரை நகரை யழிக் கும்படி (இந்திரன் வேண்டுகோளால்) வராகின்றது. நீ வினாந்து எழுந்துசென்று (அதன்பேரில்) வெற்றிபொருந்திய வேற்படைவிடுத்து வெற்றிமாலு பெறக்கடவா யென்றுகூற, உக்கிரகுமாரபாண்டியர் குவித்த செவந்த கையையுந்தோத்திரஞ்செய்த நாவையுமுடையவராய் எழுந்து, பேயுங் கண்ணுறங்கும் நிரோத்திரியில் (இறைவர் உணர்த்திய) கனவின் திறத்தையறிந்து. எ-று.

இதுமுதல் நான்குபாடல்கள் குணகம்.

வல்லு-இடைச்சொல். வினாயெச்சப் பொருளில்வந்தது. (௧௧)

கண்ணி றைந்த வடளி யிற்க முிந்து வாயில் பலகடர்
துண்ணி றைந்த மதிய மைச்ச ருடன்வி னாந்து குறுகியே
மண்ணி றந்த தெனமு முங்கி வருத ரங்க வாரிகனா
டெண்ணி றந்த வதிச யத்த னுகி நிற்கு மெல்லவாய்.

(இ-ள்.) (உக்கிரகுமாரபாண்டியர்) கண்டியில் கூருவதற்குத் தக்க படுக் கையினின்று நீங்கி, பலவாயில்களைக்கடந்து உள்ளத்தில் அறிவு நிறைந்த மந்திரிக ளுடன் வினாந்துசென்று, பூமியழிந்ததென்று (கண்டோர் கூறத்தக்கதாய்) இறை ந்துவரும் அலைகளையுடைய கடலைக்கண்டு அளவிறந்த ஆக்கரியமடைந்து நிற்குஞ் சமயத்தில். எ-று. (௧௨)

கனவில் வந்த சித்த வேடர் நனவில் வருது காவலோ
னினைவு கண்டு பொழுது தாழ நிற்ப தென்கொ லப்பனே
சினவி வேலை போல வந்த தெவ்வை மான வலிகெட
முனைய வேலை நிந்து ஞால முடிவு தீர்த்தி யாலென.

(இ-ள்.) சொப்பனத்தில் வந்தருளிய சித்தவேடங்கொண்ட மூர்த்திகள் சாக்கிரத்திலும் வந்தருளி, உக்கிரகுமாரபாண்டியருடைய உள்ளத்தையறிந்து, அப் பனே ! பொழுது தாழ (யோசித்து) நிற்குங் காரணம் யாது ? கோபித்துக் கடல்வடி வாக்கவந்த பகைஞனை மானமும் வலியுமுழிய, கூர்மையுடைய வேற்படையை யெறி ந்து (அக்கடலால்) உலகிற்குவந்தஅழிவையொழிக்க. என்றருளிக்கெய்ய. எ-று. (௧௩)

எடுத்த வேல்வ லந்தி ரித்தெ றிந்த வேலை வேள்முனை
மடுத்த வேலை சுஹென வறந்து மான வலிகெட
வடுத்து வேரி வாகை யின்றி யடிவ ணங்கு தெவ்வாக்
கடுத்த வேல்வ லான்க ணைக் காலின் மட்ட தானதே.

(இ-ள்.) எடுத்த வேலாயுதத்தை வலப்பக்கலிற் சுழற்றி யெறிந்த காலத் தில்,வேலின் முனைதோய்ந்த கடலானது சுஹெனது வறந்து,தனது மானமும் வண் மையுங் கெட்டழிய அடைக்கலம்புகுந்து, வாசனைபொருந்திய வெற்றிமாலு (அணி

தல்) இன்றி (போரிற்றேத்துத் தமது பகைவனை)க் காலிற்பணியும் பகைவனையொத்து, வேற்படையாகிய உக்கிரகுமாரபாண்டியருடைய கணைக்காலின் அளவுடைத் தாகியது. எ-று. (௧௪)

சுந்த வேத வேள்வி யைத்த டுப்ப தன்றி யுலகெலாஞ்
சுந்த வேறு சூழ்ச்சி செய்த தேவா கோனி னேனவலால்
வந்த வேலை வலிய ழிக்க வஞ்ச கற்கு நன்றிசெய்
சுந்த வேலை வலியி ழுப்ப தென்று முள்ள தேகொலாம்.

(இ-ள்.) பண்பொருந்திய வேதமுறை தவறாமற் செய்யும் யாகத்தைத்தடுப்பதன்றி, உலகமுழுதும் கெடும் வண்ணநீய் ஆலோசனைசெய்த தேவேந்திரனுடைய கட்டளையால், வந்த கடலானது வலிகெட்டது. இந்தக்கடலானது வஞ்சகருக்கு உபகாரப்பட்டு (தனது) வலியழித்தல் என்றும் உள்ள செயலேயாம். எ-று.

“இந்தவேலை வலியழிப்ப தென்றுமுள்ளதே” என்றது, ரூபன்மனுக்கு இடங்கொடுத்து முருகக்கடவுளுடைய வேற்படையால் வலியழிந்ததும், விருத்திராசுரனுக்கு இடங்கொடுத்து இந்திரன் வேண்டுகோளால் அகத்தியமுனிவர் ஆசுமனஞ் செய்தலால் வலியழிந்ததும், உள்ளதாதலின் என்க. (௧௫)

அறுசீர்க்கழிநெடிலடி யாசிரியவிருத்தம்.

புண்ணிடை துழைந்த வேலாற் புணரியைப் புறங்கன் டோன்பான்
மண்ணிடை நின்ற சித்தர் வானிடை நிறைந்து ஞானக்
கண்ணிடை நிறைந்து தோன்றுங் கருணைபால் வடிவங் கொண்டு
விண்ணிடை யணங்கி னோடு விடையிடை விளங்கி நின்றார்.

(இ-ள்.) (பகைவர்களுடைய தேகத்திலுள்ள) புண்ணில் துழைந்து செல்லும் வேற்படையினால் கடலை முதுகுபார்த்த உக்கிரபாண்டியரிடத்து மண்மிசைச் சித்தமூர்த்தியாய் நின்ற சுந்தரேசப்பெருமான், ஆகாயத்தில் மறைந்து, ஞானக்கண்ணுக்கு நிறைந்து புலப்படும் (தமது) கிருபையால் திருவுருக்கொண்டு ஆகாயத்தினிடத்தில் உமாயிராட்டியாருடன் இடபவாகனத்தின்பேரில்விளங்கி நின்றருளினார்.

இச்செய்யுளைச்சேர, “தமிழின் தலைச்சங்கங் கடல் கொள்ளப்பட்டமையின் ஈண்டு இடைச்சங்கத்தை இப்பொழுது நாட்டினோம், இனிக்கடைச்சங்கம் கங்காதீரத்திலே உண்டாகும்” எனச் சித்தமூர்த்திகள் அருளி விண்ணிடைவிடையில் விளங்குகுரென்பது வடமொழிப்புராணம். இவ்வளவேயன்றி, வேறுசரித்திரவிளக்கமின்மையின் பரஞ்சோதி முனிவர் இதனை மொழி பெயர்த்திலர் போலும். இது கருதி இச்செய்யுளை மாற்றி

“புண்ணுடை வேலோ யாதித் தமிழ்ச்சங்கம் புணரி கொள்ள
மண்ணிடைச் சங்க மின்று வைத்தனங் கடைச்சங் கந்தான்
கண்ணிடைக் காணக் கங்கைக் கரையினு மென்று சித்தர்
விண்ணிடை யணங்கி னோடு விடையிடை விளங்கி நின்றார்” எனப் பாடங்கொண்டாருமூர். (௧௬)

முக்கனும் புயங்க னான்கு முனாமதிக் கண்ணி வேய்ந்த

செக்காஞ் சடையுங் காள கண்டமுந் தெரிந்து தென்னன்

பக்கமே பணிந்தெ முந்து பரந்தபே ரன்புந் தானுந்

தக்கவஞ் சலிசெய் தேத்தித் தகாமிசை நடந்து செல்வான்.

(இ-ள்.) மூன்று திருக்கண்களும், நான்குதிருப்புயங்களும், இளஞ்சந்திரனைமாலையாகத்தரித்த செவந்த அழகுடைய சடாமுடியும், திருநீலகண்டமும், (ஆகிய இவற்றை) உக்கிரகுமாரபாண்டியர் தரிசித்து, அருகில் வணங்கி யெழுந்து, பரவிய பேரன்புந் தானும் தருதியான அஞ்சலிசெய்துதுதித்து, நிலவுலகின்பேரின் சமீபமாக நடந்து செல்கின்றார்.—எ-று.

தக்கவஞ்சலியென்றது அஷ்டாங்க பஞ்சாங்க திரியாங்க ஏகாங்க நமஸ்காரங்களாம். இவை முன்விளக்கப்பட்டுள்ளன. (க௭)

துந்துபி பைந்து மார்ப்பப் பாரிடந் தொழுது போற்றத்
தந்திர வேத கீதந் ததும்பியெண் டிசையுந் தாக்க
வந்தர நாட ரோத்த வகல்விசும் பாற தாக
வந்துதன் கோயில் புக்கான் வரவுபோக் கிறந்த வள்ளல்.

(இ-ள்.) பஞ்சதூந்துபிகளும் (ஒருபக்கலில்) முழங்கவும், பூதகணங்கள் பணிந்து சூழ்ந்துவரவும், கலைகளமைந்த வேதகீதங்கள் நிறைந்து எட்டுத்திக்குகளிலும் பரவவும், தேவர்கள் (ஒருபக்கலில்) தோத்திரஞ்செய்துவரவும், பிறப்பு இறப்புகளற்றவராகிய சோமசுந்தரப்பெருமான் அகன்ற ஆகாயமே வழியாகவந்து தமது திருக்கோயிலுள் எழுந்தருளினார்.—எ-று. (க௮)

அஞ்சலி முகிழ்த்துச் சேவித் தருகுற வந்த வேந்த
னிஞ்சிசூழ் கோயி லெய்தி யிறைஞ்சினன் விடைகொண் டேகிப்
பஞ்சின்மெல் லடியா ரட்ட மங்கலம் பரிப்ப ரோக்கி
மஞ்சிவர் குடுமி மாட மாளிகை புகுந்தான் மன்னே.

(இ-ள்.) அஞ்சலி குவித்துத் தரிசித்துச் சமீபமாக வந்த உக்கிரகுமாரபாண்டியர் திருமதில் சூழ்ந்த திருக்கோயிலை யடைந்து பணிந்து (எம்பெருமானிடத்து) விடைபெற்றுச் சென்று, பஞ்சைக் காட்டிலும் மிருதுவாகிய கால்களையுடைய மாங்கல்ய மாதர்கள் அஷ்ட மங்கலங்கள் தாங்கி எதிர்வரப்பார்த்து, மேகங்கள் தவமுஞ் சிகரத்தையும் மேன்மாடத்தையு முடைய (தமது) திருமாளிகையை யடைந்தனர். எ-று.

‘பஞ்சின் மெல்லடியார் அட்டமங்கலம் பரிப்ப’ என்றது, பகைவென்று வாகை சூடி வருவோராதலின் என்ன. (க௯)

வனையெயின் மதுரை மூதூர் மறிகட லீவற்றி னப்பண்
வினாவய னகர மெல்லாம் வெள்ளியம் பலத்து ளாடுந்
தனையவிழ் கொன்றை வேணித் தம்பிரான் றனக்கே சேர்த்துக்
களைகண டுலகுக் கெல்லா மிருந்தனன் காவல் வேந்தன்.

(இ-ள்.) வனேர்துள்ள மதில் புடை சூழ்ந்த மதுரையாகிய தொன்று தொட்டுள்ள நகரமும், அலைகள் மடங்கிவரும் (தென்) கடலுமாகிய இவற்றின் நடுவிலுள்ள, வினாவினையுடைய வயல்கள் பொருந்திய நகரங்களைமெல்லாம் வெள்ளியம்பலத்தில் திருநடனஞ்செய்யும் முறுக்கவிழ்ந்த கொன்றைமலர்மாலையுடைய சடாடவியையுடைய சோமசுந்தரக்கடவுளுக்கே உரிமையாக்கிக் காவல் புரியும் உக்கிரகுமாரபாண்டியர் உலகத்திலுள்ள பிரிவுக்கெல்லாம் பற்றுக்கோடாக வீற்றிருந்தனர். எ-று. (௯௦)

கடல்கவற வேல்விட்ட படலம்.

முற்றிற்று.

ஆ திருவிருத்தம் - ௧௦௫௩.

பதினான்காவது,

இந்திரன் முடிமேல் வவனாயெறிந்த படலம்.

அறுசீர்க்கழ்நெடிலடி யாசிரியவீரத்தம்.

மின்னவிர் மணிப்பூண் மார்பன் வேலையை வேலால் வென்று
பொன்னவிர் வாகை வேய்ந்த புகழுரை செய்தே னாக
நன்னக ராளி செம்பொ னகைமுடி சிந்த வந்த
மன்னவன் வனையொண் டோச்சி வென்றதும் வருத்துச் சொலவாம்.

(இ-ள்.) மின்னல்போலும் பிரகாசிக்கின்ற இரத்னபரணம் பூண்ட மார் பையுடைய உக்கிரகுமாரபாண்டியர் கடலை (ததமது) வேற்படையார் செயங்கொண்டு பொன்போலப் பிரகாசிக்கும் வெற்றிமாலையணிந்த புகழ்பொருந்திய திருவிளையாட லைக் கூறினோம். நல்ல பொன்னுலகத்தையரசு செய்வோனாகிய இந்திரனுடைய செம் பொன்னாலாகிய விளக்கத்தையுடைய மகுடஞ் சிதற, அந்த வுக்கிரகுமார பாண்டியர் சக்கரம் எறிந்து செயங்கொண்ட திருவிளையாடலையும் (இனியாம்) விளக்கிக் கூறு வாம். எ-று.

(க)

கோமக எனிகழு நாளிற் கோணிலை பிழைத்துக் கொண்மூ
மாமழை மறுப்பப் பைங்கூழ் வறந்துபுற் றிலை உந்து
காமரு நாடு மூன்றுங் கையற வெய்த மன்னர்
தாமது தீர்வு நோக்கித் தமிழ்முனி யிருக்கை சார்ந்தார்.

(இ-ள்.) (இவ்வண்ணமாக) உக்கிரகுமார பாண்டியர் அரசுரிமை நடத்தி வருகையில், நவக்கிரகங்கள் (தத்தமக்குரிய) நிலையினின்று தவறி மேகங்கள் பெரு மையிவருஷித்தல் ஒழிய விருப்பமிக்க (சேரசோழபாண்டியருடைய) மூன்றுநாடுகளும் பசிய பயிர்கள் தீய்ந்து புல்லின் தலைகளுலர்ந்து வறுமையாக, அவ்வரசர் அவ்வறு மை யொழித்தலை நினைத்துத் தமிழ் முனிவராகிய அகஸ்தியருடைய இருக்கையாகிய பொதிய மலையை யடைந்தார்கள். எ-று.

(உ)

முனிவனை யடைந்து வேந்தர் மூவருந் தங்க ணுட்டிற்
பனிவரு மாரி யின்றி வறந்தமை பகர மேருக்
குனிவரு சிலையாற் கன்பர் கோணிலை குறித்து நோக்கி
யினிவரு மாரி யில்லை யாதினு லென்று கேண்மின்.

(இ-ள்.) அரசர்கள் மூவரும் அகத்தியமுனிவரை யடைந்து தங்கள் நாடுகளிற் குளிர்ச்சியைத்தரும் மழையில்லாமையினால் வறுமை மிகுந்தமையைக் கூற, மேருமலையாகிய வளைந்த வில்லையுடைய சிவபெருமானுக்கு அன்பராகிய அகஸ்திய முனிவர் நவக்கிரகங்களின் நிலைமையை ஆலோசித்துப்பார்த்து இனிப் பெய்யுமழையில்கூ, என்ன காரணத்தாலென்று சொல்லிக் கேளுங்கள். எ-று.

(ஈ)

காய்சின் வெய்யோன் சேயோன் முன்செலக் கதிர்கால் வெள்ளித்
தேசிகன் பின்பு சென்று நடக்குமிச் செயலான் முந்நீர்த்

தூசின வலகிற் பன்னீ ராண்வொன் சுருங்கு மென்று
பேசின தூல்கண் மாரி பெய்கிப்போற் சென்று கேண்மின்.

(இ-ள்.) (பயிர்களை) சுட்டு வருத்துங் கோபத்தையுடைய சூரியனும், அங்
காரகனும் முன்னே செல்ல ஒளிவீசும் சக்கிரன் அக்கோள்களுக்குப் பின்பு சென்று
நடக்கும் இந்தக் காரணத்தால், சமுத்திரத்தை ஆடையாகவுடைய பூமியில் பன்னிர
ண்டு வருஷம் மழை குறையுமென்று தூல்கள் கூறின (ஆதலால்) மழை பெய்விக்கும்
இந்திரனைச் சென்று (கண்டு அதுபற்றி) கேளுங்கள். எ-று. (ச)

என்றவ நெதிர்பா மெவ்வா நேருது மென்ற னார்தும்
வென்றவன் சோம வார விரதநீர் நோற்று வெள்ளி
மன்றவ னுருளைப் பெற்று வான்வழிச் சென்மி நென்றக்
குன்றவன் சிலைபா னோன் பின் விதியினைக் கூறு கின்றான்.

(இ-ள்.) என்று கூறிய அகத்தியமுனிவருக் கெதிரில், யாங்கள் (இந்திர
னைக் காண ஆகாயவழியாக) எப்படிச் செல்வோமென்று வின்வினார்கள். பஞ்சேந்திரி
யங்களையுஞ் செய்த த அவ்வகத்திய முனிவர் நீங்கள் சோமவார விரதத்தை நோற்று,
வெள்ளியம்பலத்தில் நடிக்கின்ற இறைவரது திருவருளை யடைந்து, ஆகாயமார்க்க
மாகச் செல்லுங்களென்று, அந்த மகமேருவாகிய வலிய வில்லையுடைய சிவபெருமா
னரது (சோமவார) விரதத்தின் விதியினைச் சொல்லத்தொடங்கினார். எ-று. (இ)

உத்தம வானோர் தம்மு ளுத்தம னாகு மீச
னுத்தம சத்தி மாரு ளுத்தமி யுருத்தி ராணி
யுத்தம விரதந் தம்மு ளுத்தமந் திங்க னோன்பென்
றுத்தம மறைநூ லாதி யுரைக்குமிச் சோம வாரம்.

(இ-ள்.) உத்தமத் தன்மைவாய்ந்த (அரிபிரமேந்திராதி) தேவர்களுள் சிவ
பெருமானார் உத்தமராவார். உத்தமத்தன்மைவாய்ந்த (திருமகள் கலைமகள் முதலிய)
சத்தியருள் உருத்திராணி உத்தமியாவாள். உத்தமத் தன்மைவாய்ந்த விரதங்களுள்
சோமவாரவிரதம் உத்தமமென்று உத்தமத்தன்மைவாய்ந்த வேதமுதலாகிய தூல்கள்
கூறும். இச்சோமவார விரதமானது. எ-று.

இச் சோமவார மென்பதை அடுத்த செய்யுளிற் கூட்டிக்கொள்க. (சு)

மந்தரங் காசி யாதி பதிகளில் வந்து நோற்கத்
தந்திடும் பயனிற் கோடி தழைத்திடு மதுரை தன்னி
லீந்தநல் விரத நோற்போர்க் கதிகம்யா தென்னிற் சோம
சந்தர னுரிய வார மாதலாற் சோம வாரம்.

(இ-ள்.) மந்தரங் காசிமுதலியக்ஷேத்திரங்களில் வாசஞ்செய்து, அனுஷ்டி
க்க (அவ்விரதம்) கொடுக்கும் பயணக்காட்டிலும் மதுராபுரியிலிருந்து இந்த நல்ல
விரதத்தை அனுஷ்டிப்பவருக்குக் கோடி மடங்கு (அதிக) பலனுண்டாகும். அதிக
பலன் (கிடைத்தற்குக் காரணம்) யாது என்றால், சோமவாரமானது சோமசந்தரப்
பெருமானுக்கு உரிய வாரம் ஆதலால் (என்றறியுங்கள்.) எ-று.

சோமவாரம் சோமசந்தரற்குரிய வாரமென்பதை,

சோமவாரகற்பம்.

உமையுடனே யொன்றி யுறுஞ்சிவன் சோம

னுமைசிவன்வா ரம்மதுவென் றோர்—என்பதனுணர்க.

(எ)

அங்கதி னதிகப் பேறுண் டருக்கனின் மதிதோய்ந் தொன்றித்
தங்கிய திங்க ணேன்பு தகுதியி னேற்க வல்லார்க்
கங்கதி னதிக நீதி யீட்டிய பொருள்கொண் டாற்று
மங்கல விரதப் பேரென் றனந்தமாய் வளரு மன்றே.

(இ-ள்.) சூரியனெடு சந்திரன் கலந்து பொருந்திய (அமாவாசையில் வந்த) சோமவாரவிரதத்தை (ஆகம) விதிப்படி அனுஷ்டிக்கவல்லவருக்கு, (மேற்கூறிய) அப் பலனிலு மதிகபலனுண்டு. நீதிமுறையாகத் தேடிய திரவியத்தைக்கொண்டு செய்யும் மங்கலந்தருஞ் சோமவாரவிரதபலன் இங்கு அப்பலனிலு மதிகமாம். ஒன்று அனந்தமாக வளரும். எ-று.

அமாவாசையோடு கலந்த சோமவார விசேஷத்தை,

சோமவார சீவராதீதி கற்பம்.

“சந்திரவா ரத்துதயந் தங்கியமா வாசிரிசி
யந்தியயா மத்தினுமுற் றால்.

ஒருமூன்று கோடிசிவ ராத்திரியொ டொக்கும்
பரமசிவ னைப்பூசை பண்.

அருச்சித்தா ரிவ்வா றரித்துமல மெல்லாம்

பரித்திருப்ப ரீசன் பதம்.” எனவருவனவற்ற னுணர்க. (அ)

நலமலி விரத நோற்கத் தொடங்குநா ணாவில்வாந் தேளிற
சிலையினி லாத லன்றி யிரட்டிய தெரிசஞ் சேர்ந்த
மலமதி யொழித்து மற்றை மதியிலு முந்தைப் பக்கத்
தலர்க்கிற் வாரத் தல்லு ணயின்றிடா வயலிற் றஞ்சா.

(இ-ள்.) நன்மையிருந்த சோமவாரவிரதத்தை நோற்கத் தொடங்கும் (முருந்தத்) தினத்தைச் சொல்லாம். விருச்சிக மாதத்திலும் தனுர்மாதத்திலும் (அனுஷ்டிக்கத் தொடங்குவது) அல்லாமல், இரட்டித்துவரும் அமாவாசை சேர்ந்த மலமாசத்தை யொழித்து மற்ற மாதங்களிலும் (அனுஷ்டிக்க ஆரம்பித்தால்) முற்பட்ட சுக்கிலபக்ஷத்திற் பரந்த கிரணத்தையுடைய ஞாயிற்றுக்கிழமை யிரவில் அன்னம் புசியாமலும், (மாதர்கள்) பக்கத்து நித்தினை செய்யாமலும். எ-று.

இதுமுதல் ஐந்து பாடல்கள் குளகம்.

தேன்-கார்த்திகைமாதம். சிலை-மார்கழிமாதம். அயலிற்றுஞ்சா என்பதற்கு மனைப் புறத்துச் சயனியாது என்பாரு முளர். அஃதொவ்வா தென்க. (க)

வைகறை யெழுந்து சேற்கண் மணாளனை யுங்கி யற்றைச்
செய்கட னிறீஇக்கா மாதி சிந்தைநீத் தலர்பொற் கஞ்சப்
பொய்கையை யடைந்து கையிற் பவித்திரம் புனைந்து வாக்கு
மெய்கருத் தொருப்பா டெய்தச் சங்கற்பம் விதந்து கூறி.

(இ-ள்.) விடியற்காலத்தி லெழுந்து அங்கயற்கணம்மையார் தலைவராகிய சோமசுந்தரக்கடவுளைத் தியானித்து, அன்று செய்யும் நித்திய கடன்களை முடித்து, காமமுதலிய தீமைகளை (மனத்தினின்று) விலக்கி, விசுத்திப் பொற்றாமரைத் தீர்த்தத்தி லடைந்து கையில் பவித்திரந்தரித்து, மன வாக்குக் காயங்கள் ஒருசேரச் சங்கற்பஞ் செய்பித்துச் சொல்லி. எ-று.

வைகறை - அற்றைநாட் கழிந்தறுதல். பவித்திரம் - பாவத்தை யொழிப் பது.

சங்கற்பமாவது தானெடுத்த காரியம் முட்டின்று முடிந்து எளிதில் பயன்
கைகூடக் கூறுவது. (௧௦)

கடம்படி முளைத்த முக்கட் கரும்பினை நினைந்து ஞாலத்
திடம்படி தீர்த்த மெல்லா மாடிய பயனை யீண்டுத்
திடம்படத் தருதி யென்னுத் திளைத்தடம் படிந்து வெண்ணீ
றுடம்பணிந் தக்க மாலை யொளிபெற விதியாற் றாங்கி.

(இ-ள்.) கடம்பவிரகூத்தி னடியில் முளைத்தெழுந்த திரிநேத்திரங்களை
யுடைய கரும்புபோன்ற சோமசுந்தரப்பெருமானைத் தியானித்து, பூமியிற் பொருந்திய
தீர்த்தங்களிலெல்லாம் ஸ்நானஞ்செய்த பலனை இந்தத் தீர்த்தத்தில் உறுதியாகத் தந்
தருள் என்று அலையையுடைய அப்பொற்ருமணைத் தீர்த்தத்தில்முழ்கி, வெள்ளிய திரு
நீற்றினை (ஆகமமுறைப்படி) உடலி லணிந்து, உருத்திராகு மாலைகளை ஒளிவீசத் தரி
த்து. ஏ-று.

சைவசமயநெறி.

“சிரநெற்றி காது திரண்ட கழுத்தி - னுரந்தோளி னுபிதனி லும்.

இரண்டுமுழங் கையி னிரண்டுமணி பந்தத் - திரண்டுமுழங் தாண்முதுகி னும்.

நெற்றியுந் தோளணிக நீற்றிமுழங் நங்குலத்தின் - மற்றவற்றென் றென்றே மதி.

தரிக்கலை யாகியந்தஞ் சாணுவீ சாதி - தரிக்கமற்றெல் லாஞ்சாதத் தால்.”—என்
றபடி, உச்சி - நெற்றி-காதுகள் - கழுத்து - மார்பு-தோள்கள் - உந்தி-முழங்கைகள்-
மணிக்கட்டுகள் - முழந்தாள் - முதுகு இவ்விடங்களில் விபூதி தரிக்கப்படும். திரி
புண்டரமாக நெற்றி - மார்பு - புயங்களில் அவ்வாறங்குலனீளும், மற்ற வுறுப்புக்க
ளில் ஒவ்வொருங்குல நீளமுந் தரிக்க. தலை - நெற்றி - மார்பு - நாபி - முழந்தாள்களில்
முறையே ஈசான தற்புருட அகோர வாமதேவ சத்தியோசாத மந்திரங்களால் தரிக்க.
விபூதியை இடக்கரத்தில் வைத்துச் சங்கிதா மந்திரத்தால் அபிமந்திரித்து வலக்கைப்
பெருவிரல் அணிவிரல்களினாலே சலத்தையள்ளிவார்த்துக் குழைத்து, தோள்முதலிய
தானங்களிலே முன்னர் வலப்பக்கத்தும் பின்னர் இடப்பக்கத்துந் தரிக்க என
வுணர்க.

உருத்திராக் தரிக்குமுறை இடம் தொகை முதலியவற்றையுஞ் சைவ
சமயநெறியிற் காண்க. (௧௧)

வெள்ளைமந் தார முல்லை மல்லிகை வெடிவாய்ச் சாதி

களள்ளிழ் மயிலை யாதி வெண்மலர் கவர்த்து வேழப்

பிள்ளையை முந்தப் பூசித் திரந்துசங் கற்பம் பேசி

யுள்ளனைந் துச்சி மேற்பன் னிருவிர லுயர்ச்சிக்கு ம்பார்.

(இ-ள்.) வெண்ணிறம் பொருந்திய மந்தாரமலரும், முல்லைமலரும், மல்லி
கைமலரும், வெடித்த வாயையுடைய சாதிமலரும், தேனுடன்விகசித்த இரவாட்சி
மலரும் முதலிய வெள்ளிய மலர்களைக்கொய்து, சித்திவிநாயக மூர்த்தியை முற்பட
அருச்சித்துக் குறையிடுத்து (விரதம் முட்டின்றி முடிதல் வேண்டுமென்னும்) சங்கற்
பங்கூறி, திருக்கோயிலினுட்சென்று, உச்சியின்மேலே பன்னிரு விரலுயர்ச்சியிலே
விளங்குந் (துவாதசார்த்தத்) தானத்திலே. ஏ-று. (௧௨)

சத்திய ஞான னந்தத் தத்துவந் தன்னை யுள்கி
வைத்ததன் வடிவங் கொண்டு மண்முதற் சிவமீ ருள
வத்துவ விலிங்கந் தன்னை யாசன மூர்த்தி மூல
வித்தைமற் றுலா நூலின் விதியிற் பூசை செய்க.

(இ-ள்.) சச்சிதானந்த வடிவராகிய சிவபெருமானைத் (தமது மனத்தில்) தியானித்துவைத்து, (மந்திர சுத்தியால்) அச்சிவரூபமாய் நின்று, பிருதிவிமுதல் நாத மீருகிய அத்துவாவின் வடிவான சிவலிங்கப்பெருமானை, ஆசனமந்திர-மூர்த்திமந்திர-மூலமந்திரமுதலியவற்றால், ஆகம முறைப்படி பூசை செய்யக்கடவர். எ-று.

முன்னையசெய்யுளினின்றுதியிலுள்ள “உச்சிமேற் பன்னிருவிர லுயர்ச்சிக்கு ம்பர்” என்றதுமுதல், இச்செய்யுளில் “சத்தியஞானந்தத் தத்துவந் தன்னையுள்கி” என்பதாகும் மானதபூசை யென்க. பஞ்சசுத்தி சிவபூசைக்கு அங்கமாதலின் அகப் பூசையாகிய ஆன்மசுத்திக்கு முன், தானசுத்தி திரவிய சுத்திகள் கொள்க. சிவரூபமாய் ருத்தல் மந்திரசுத்தி. பின்பு லிங்க சுத்திசெய்து பீடத்திலே சிவாசனம் பூசித்து அதன்மேலே இலிங்கத்திலே வித்தியா தேகமாகிய மூர்த்தியை நியாசஞ் செய்து சிவ பிராகுதிய மூர்த்திமாணச சிவமூலமந்திரத்தால் அவ்வித்திய தேகத்தில் ஆவாகனஞ் செய்து முறையே புறப்பூசை செய்தலாம். விடைபெற்றுப் புறப்பூசை நடத்துதலால் ஆசன-மூர்த்தி-மூலமந்திரங்களால் தான்முறை பூசை செய்யக் எனப்பட்டது.

மண்முதற் சிவமீருள வத்துவலிங்க மென்றது, ஆன்மதத்துவம் அடிப்பாகமும், வித்தியா தத்துவம் நடுப்பாகமும், சிவதத்துவம் முடியுமாக விளங்குதல்பற்றி யென்க. இதனை, இந்நூலில்-வேதத்துக்குப் பொருளருளிச்செய்த படலம்.

“ஆதிய லானம் தத்துவ மான வலர்மகன் பாகமு நடுவி
வீதியில் விச்சா தத்துவமான நெடியவன் பாகமு முடிவி
லோதிய சிவதத் துவமென லான வருத்திர பாகமு முதிக்கும்
பேதியிம் மூன்றி லெண்ணிறத் துவங்கள் பிறக்கும்மி மூன்றினு முறையால்”
என்பதனா னறிக. (௧௬)

ஐந்தமு தாவி னைந்து நறுங்கனி யைந்து செந்தேன்
சந்தனம் தோயம் புட்பத் தண்புனன் மணிநீ ராட்டிச்
சந்தர வெண்பட் டாடை கருப்புரச் சுண்ணஞ் சாரந்தங்
கந்தமல் லிகைமுன் னான வெண்மலர்க் கண்ணி சாத்தி.

(இ-ள்.) பஞ்சாமிர்தம் - பஞ்ச கவ்வியம்-நறுமணங் கமழும் ஐங்கனிகள் - செவந்த தேன்-சந்தனக்குழம்பு-மலர்பெய்த தட்பமாகிய நீர் (ஆகிய இவற்றால்) அபி டேகித்து, அழகிய வெள்ளிய பட்டாடை - பச்சைக்கருப்புரங் கலந்த கலவை-வெள் ளிய சந்தனக்குழம்பு - வாசமிக் மல்லிகை முதலாகிய வெள்ளிய மலர்களா லாகியு கண்ணிமலை (இவற்றைச்) சாத்தி. எ-று.

இதுமுதல் மூன்றுபாடல்கள் குளகம்.

ஐந்தமிர்தம்.—“சர்க்கரை தேன் பானெய் ததியென்ற வோணாந்தம்-
அற்புதனுக் காட்டெமிர்தம்” என்னுஞ் சிவராத்திரி கற்பத்தா னுணர்க. இது ரச பஞ்சாமிர்தமெனவும், இதனுடன் வாழைப்பழமும் பலாப்பழமும் மாம்பழமும் சேர்ப்பது பலபஞ்சாமிர்தமெனவும் கூறுவர்.

நறுங்கனி ஐந்தாவன—எலுமிச்சம்பழம் - நாரத்தம்பழம் - தமர்த்தம்பழம்-
குளஞ்சிப்பழம் - மாதாளம்பழம். இது சைவபூஷணத்திற்கண்டது. (௧௭)

காசனி பொலம்பூண் சாத்திக் கணைகழு லாதி யங்க
பூசனை செய்து சேற்கட் பூரணப் பரையை யவ்வா
றீசனைந் தெழுத்தைப் பெண்பாற் கிசையவுச் சரித்துப் பூசித்
தாசறு சுரபித் தீம்பா லட்டவின் னமுதினோடும்.

(இ-ள்.) இரத்தினமிழைத்த பொன்னாலாகிய திருவாபரணங்கள் சாத்தி, சத்திக்கின்ற வீரக்கழலணிந்த திருவடிமுதல் (ஆச மீருகிய) அவயவங்களைப் பூசை செய்து, சேற்றெண்டைபோலும் கண்ணையுடைய பராசத்தியை, அவ்வண்ணமாக, சிவபெருமானுடைய ஸ்ரீபஞ்சாக்ஷரத்தை, பெண்பாலாகிய அப்பராசத்திக்குப் பொருந்த உச்சரித்தப் பூசைசெய்து, குற்றமற்ற இனிய பசுவின் பாலொடு கலந்து சமைத்த இனிய திருவருமேதோடும். ஏ-று.

இது சத்தி பீடஸ்தலங்களி லொன்றாகவின், சிவசத்தி பூசையைப் பூர்வத்திற் செய்கவேன ஆலாகிய மகத்துவம் கூறுகின்றது. (௧௮)

பண்ணிய வகைபா னீய நிவேதனம் பண்ணி வாச
நண்ணிய வடைக்காய் நல்கி நறுவினாற் தூபந் தீப
மெண்ணிய வகையாற் கோட்டிக் கண்ணடி யேனை மற்றும்
புண்ணியன் றிருமுன் காட்டி வில்வத்தாற் பூசை செய்தல்.

(இ-ள்.) பலகாரவகைகளும் ஜலமும் (ஆகிய இவற்றை) நிவேதனஞ்செய்து, (தக்கோல முதலியவற்றுடன்) வாசனைத் திரவியங்கூட்டிய வெற்றிலையும், பாக்குந் தந்து, நறுமணங்கமழ்ந் தூபந்தையுந் தீபத்தையும் வளையறுத்த வகையால் வளைத்து, கண்ணடியும், அது ஒழிந்த பிற உபசாரங்களையும், சிவபெருமான் திருமுன்காட்டி வில்வத்தா லர்ச்சிக்கக்கடவர். ஏ-று.

உபசாரம் ஐவகைப்படும் அவற்றுள். பண்ணியம்-காய்-வெற்றிலை - பாக்கு இவை பிருதிவி சம்பந்தம். பானீயம்- அப்புசம்பந்தம். தீபம் - கண்ணாடி - அக்கினி சம்பந்தம், தூபம்-வாய்வுசம்பந்தம் என்க. மற்றும் என்றதால் மணியோசை முதலிய ஆகாய சம்பந்தமும் கொள்க. இவையே பஞ்சோபசாரமெனப்படும். (௧௯)

புரகர னிச்சா ஞானக் கிரியையாய்ப் போந்த வில்வ
மரமுத லடைந்து மூன்று வைகலா னுறக்க மின்றி
யரகர முழக்கஞ் செய்வோ னாம்பெரும் பாத கங்கள்
விரகில்செய் கொலைக் கரு மாதலால் விசேடம் வில்வம்.

(இ-ள்.) சிவபெருமானுடைய இச்சா ஞான கிரியா சத்திகளின் வடிவமாய் வந்த வில்வமரத்தி னடியில்வந்து, மூன்று தினங்கள் ஆகார நித்தியாயின்றி, ஹரஹர வென்னுங் கோஷஞ் செய்வோருடைய பஞ்சமகா பாதகங்களும், பேரறிவில்லாமை யாற் செய்யுங் கொலைகளுந் தீரும். ஆகையால் (அர்ச்சிக்கத்தக்க) பொருள் களில் வில்வம் விசேடமாம். ஏ-று.

வில்வம் எல்லாவற்றிலும் விசேடம் என்பதை,

சோமவாரகற்பம்.

“வில்வத்தின் மிக்க விசிட்டமிலை பத்திரத்து

ளில்லை யலர்விதத்து மீங்கு.”—என்பதனுணுணர்க.

(௨௦)

மடங்கிதழ் சுருங்கல் வாடி யுலர்ந்தது மயிர்ச்சிக் குண்டன்
முடங்குகாற் சிலம்பிக் கூடு புழுக்கடி முதலாந் குற்ற
மடங்கினுந் குற்ற மில்லை யுத்தம மாகும் வில்வந்
தடங்கைகொண் டச னும மாயிரஞ் சாற்றிச் சாத்தல்.

(இ-ள்.) (பத்திரபூஷ்பங்களில்) இதழ் மடங்கிச் சுருங்கியிருத்தலும், வாடி யுலர்ந்திருத்தலும், மயிர்ச் சிக் குண்டிருத்தலும், முடங்கிய கால்களுடைய சிலம்பிப்புச் சிக்கெடுத்திருத்தலும், புழுக்களின்கடியும், (ஆகிய) இவைமுதலாயுள்ளவை குற்ற

மாம். (விலங்கு) அக்குற்றங்க ளடங்கியிருப்பினும் குற்றங்களாகா. (ஏனெனில்) விலங்கும் உத்தமமாகும், (அதனைக்கொண்டு) சிவபெருமானே ஸஹஸ்ரநாமங்கள் கூறி, நீண்ட கைகளா வருச்சிக்கக்கடவர். எ-று. (௧௮)

அடியேன் செய்யும் குற்ற மன்றைக்கன் றனந்த மாகும்
கொடியநஞ் சமுதாக் கொண்டாய் குற்றமும் குணமாக்கொண்டு
படியெழு தரிய மங்கை பங்கனே காத்தி யென்று
முடியும் வடிவில் வீழ்ந்து மும்முறை வலஞ்செய் தேத்தி.

(இ-ள்.) அடியேன் செய்யும் குற்றங்கள் காளுக்குநான் எண்ணிற்றதனவா யுள்ளன. கொடிய விஷத்தையும், அமுதமாகக்கொண்ட பெருமானே! எழுதுதற் கரிய திருவுருவத்தையுடைய பார்ப்பதியானா வாமபாகத்திலுடையவோ! அடியேன் செய்த குற்றங்களையும் குணங்களாகக்கொண்டருளிக் காப்பீர் என்று, (தமது) தலைகள் தோயத் திருவடியின்மேல் விழுந்து மூன்றுதரம்பிரதக்ஷிணஞ்செய்து துதித்து. எ-று.

வன்மனங் களாய நின்று வேண்டிய வரங்கள் வேண்ட
நன்மணப் பேறு மக்கட் பேறுநல் வாக்குக் கல்வி
பொன்மனக் கினிய போகந் தெவ்வரைப் புறகு காண்ட
லிம்மையி லரசு மற்று மெண்ணியாங் கெய்து மன்றே.

(இ-ள்.) (கருங்கல்போலும்) கடிய மனமானது (மெழுருபோல்) இளை நின்று (தமக்கு) வேண்டிய வரங்களை யாசிக்க, நல்ல விவாகம் பெறுகையும், நல்ல புத் திரர் பெறுகையும், நல்லவாக்கும், கல்வியும், திரவியமும், மனத்திற்கினியபோகமும், பகைவரைப் புறங்காணலும், இப்பிறப்பில் அரசரிமையும், பிறவும், எண்ணியபடி கிடைக்கும். எ-று.

மனக்கு என்பதில் மாடக்கு என்றற்போல அத்துச்சாரியை தொக்கு நான் காம்வேற்றுமையுருபு புணர்ந்தது. (௨௦)

ஆதியிவ் விலிங்கந் தீண்டந் கருகரல் லாத வேத
வேதியர் முதலோ ரிட்ட விலிங்கத்தில் விதியாலர்ச்சித்
தோதிய விரத நோற்க வர்ச்சனைக் குரிய ரல்லாச்
சாதியர் பொருணோந் தாதி சைவராத பூசை செய்தல்.

(இ-ள்.) முதன்மைபெற்ற (பரார்த்த மூர்த்தியாகிய) இந்தச் சிவலிங்கப் பெருமானைத் தீண்டி அருச்சிக்க அருகரல்லாத வைதிகப் பிராமணர் முதலியோர் இஷ்டலிங்கத்தில் (முன்னர்க்குறிய) இவ்விதிப்படி அருச்சனைசெய்து, சோமவார விரதம் அனுஷ்டிக்கக்கடவர். சிவார்ச்சனைக்கு அருகரல்லாத (விராத்தியர் முதலிய சங்கர) சாதியர்கள் பொருள் கொடுத்து ஆதிசைவர்களாற் பூசைசெய்தல்தல் (முறையாம்.) எ-று. (௨௧)

எழுகீர்க்கழிநெடியடியாசியவிரந்தம்.

பொருளிலிவ் விரத மைவகைத் துச்சிப் போதினா னிரவினா னிரண்டு
மொருவது ஹமங்கா திருத்தலர்ச் சனைநால் யாமமு முருற்றுத லென்னக்
கருதினில் வைந்து மொன்றனுக் கொண்டு கழியவு மதிக்கமா நோற்கும்
வருடமொன் றிரண்டு மூன்றுபன் னிரண்டு வருடம்வாழ் நாளள விவற்றுள்.

(இ-ள்.) சமாமயில்லாத இவ்விரதம் உச்சிக்காலத்திலுண்ணுதலும், இராக் காலத்திலுண்ணுதலும், இவ்விரண்டு வகையையும் நீக்குதலும், சமனியாதிருத்தலும், நான்கு சாமங்களிலுஞ் சிவார்ச்சனை செய்தலுமென்று ஐந்துவகையாயுள்ளது. ஆராயின் இவ்வைவகை விரதமும் ஒன்றற்கொன்று அதிக பலன் கொடுப்பனவாம். அனு

ஷ்டிக்கும் வருட அளவு. ஒருவருடமும், இரண்டுவருடமும், மூன்றுவருடமும், பன்னிரண்டுவருடமும், வாளுளளவுமாம். இக்காலவரையறையுள். ஏ-று.

இதுமுதல் மூன்றுபாடல்கள் குளகம்.

நோற்குங் கால அளவை. சோமவாரகற்பம்.

“ஆண்டொன் றிரண்டாதி யாறிரண்டல் லாலென்று
மீண்டியற்று வாம்விரத மென்று” என்பதனனுணர்க. (உஉ)

உடலள வெண்ணி நோற்பவர் முந்த வுத்தியா பனஞ்செய்து நோற்கக் கடவரவ் வருடக் கட்டளைக் கிறுதி கழிப்பதுத் தாபன விதிதான் மடலவிழ் மாலே மண்டபங் குண்ட மண்டலம் வருத்துமா பதியைப் படரொளி வெள்ளி முப்பது கழஞ்சிற் பதுமையா னிருமிதஞ் செய்து.

(இ-ள்.) (தமது) உடலின் இருக்கையளவைக் கருதி, (சோமவாரவிரதம் நோற்பவர்முற்பட உத்தியாபனஞ்செய்து, நோற்கக்கடவர், உத்தியாபன விதியானது (மேற்சொல்லிய) அவ்வருஷங்களில் (தாம் மேற்கொண்ட) கால அளவையின் கிரமப் படி இறுதியிற் செய்யுங் கடன்களை முதலிற் செய்துமுடிப்பது. இதழவழிந்த மாலே தொடுத்த மண்டபமும், குண்டமும், மண்டலமும் நியமித்து, சிவபெருமானை ஒளிவிளங்கும் முப்பது கழஞ்சு அளவின் வெள்ளியினால் திருவுருவம் நியமித்து. ஏ-று.

உத்தியாபனம் வருஷக்கட்டளைக்கு இறுதி கழிப்பதேயன்றி உடலளவு எண்ணி நோற்பவர்க்கு இல்லையென்பது நூற்றுணிபாகவின் முந்த உத்தியாபனம் என்றது விரதம் பூர்த்தியாதற்காக முன் செய்யுங் கிரியை.

முப்பது கழஞ்சு வெள்ளி உத்தமமாகவின் ஈண்டு அதனையே கூறினோனும், இயலாதார் இருபது கழஞ்சும் பத்துக்கழஞ்சும் கொள்வதும் உண்டு.

மேற்கூறிய உத்தியாபன முதலியவற்றை முறையே,

சோமவாரகற்பம்.

“முடிக்கும் வினையிலேத்தம் மெய்ம்முடிவு காறு-மெடுத்தவிர தம்மியிற்று வார்க்கு.
முடித்திடுக சங்கந் பினைநாண் முடிவிற்-படித்த விதிவித்ததைப் பார்த்து.
இடைவிடு வாரு முடிவியற்றா தாரு-மடையார் பலமென் றறிந்து” எனவும்,

“ஒருமுகங் கண்மூன் ரெருநாற் புயத்துத்—திருவுருவஞ் செய்கசிவ னுக்கு
மழுமான் வரத மபயங் கரத்தி—னெழுமதியும் பின்னுசடையின்
உமைக்குந் திருமுக மொன்றுற மேனி—யமைத்தோ ளிரண்டென் றறி
உற்பலந் தன்னை வலக்கையுற வோங்குவிச்சு—மற்றையகை தாளொடுற வை”

“ஒருபாண்க னிட்டமுப் பாணுத் தமமே—இருபான் கழஞ்சிடையென் றெண்”
எனவும், வருவனவற்றானாக. (உ௩)

காலையி லாசான் சொல்வழி நித்தக் கடன்முடித் துச்சிதொட் டந்தி
மாலையி னளவும் புராணநூல் கேட்டு மாலேதொட் டியாமமேமார் நான்குந்
சேலனகண்ணாற் பங்களைப் பூசை செய்கவப் பூசனை முடிவின்
மூலமந் திரநூற் றெட்டுநூற் றெட்டு முறையினை லாகுதி முடித்தல்.

(இ-ள்.) உதயகாலத்தில், ஆசிரியன் சொற்படி நின்று, நித்தியகருமங்களை முடித்து, உச்சிக்காலமுதல் மாலிக்காலமட்டுஞ் சிவபுராணங்கேட்டு, மாலிக்காலந்தொடங்கி நான்குசாமங்களிலுஞ் சேற்கெண்டைபோன்ற கண்ணையுடைய பிராட்டியாரை வாமபாகத்திலுடைய சிவபெருமானைப் பூசைசெய்யக்கடவர். அந்தப்பூசைமுடிவில் மூலமந்திரம் நூற்றெட்டில் நூற்றெட்டிரம் ஆகுதிசெய்து முடிக்கக்கடவர். ஏ-று.

வில்வமா யிரங்கொண் டாயிர நாமம் விளம்பிநால் யாமமுஞ் சாத்த
னல்லவைந் தெழுத்தா லீந்தெழுத் துருவி னைனுக் கருக்கிப் கொடுத்த
லெல்லையின் மூல மந்திரத் தாலு மேனைமந் திரங்களி னாலும்
வில்லழ லோம்பிப் பூரண குதிசெய் தீறிலான் வேள்வியை முடித்தல்.

(இ-ள்.) ஓராயிர வில்வங்கொண்டு ஸஹஸ்ரநாமங் கூறி நான்கு சாமங்கள்
ஓம் அருச்சிக்கக்கடவர். நன்மை பயக்குந் திருவைந்தெழுத்தால் அந்தத் திருவைந்
தெழுத்தே திருவுருவமாகக்கொண்ட சிவபெருமானுக்கு அருக்கியங் கொடுக்கக்கடவர்.
ஈணக்கில்லாத மூலமந்திரங்களினாலும், பிறமந்திரங்களினாலும் வில்வவுவமாகச்செய்த
குண்டத்தில் யாகாக்கினி வளர்த்து, பூரணகுதிசெய்து, ஈறில்லாத அச்சிவபெருமானு
டைய சோமவாரவிரதத்தை முடிக்கக்கடவர். எ-று.

வில் அழல் ஓம்பி - என்பதற்கு விளங்குகின்ற அக்கினி காரியஞ் செய்து.
எனக் கூறினும் பொருந்தும். ஏனைய மந்திரங்கள் என்றது திரியம்பக மந்திரம் கௌரி
மந்திர முதலியன எனக்கொள்க. (உடு)

புலர்ந்தபின் னித்த வினைமுடித் தரம்பைப் பொதுளும்பா சிலைதின் மூன்றி
னலந்தரு துவென் ளரிசிபெய் தினிய நறியகாய் கறியொடு பரப்பி
யலந்தர வான்பா னிறைகுடம் பதின்மூன் றரிசிமேல் வைத்தர னடியிற்
கலந்தவன் பினராய்ச் சிவார்ச்சுனைக் குரிய கடவுள்வே தியர்களை வரித்து.

(இ-ள்.) விடிந்தபிறகு (காலையிற் செய்யும்) நித்திய கன்மங்களை முடித்து
வாழைமரத்தில் நெருங்கியுள்ள பசிய பதின்மூன்று இலைகளில் நன்மையைப்பயக்கும்
பரிசுத்தமாகிய வெள்ளிய அரிசியை நிரப்பி, சுவை பொருந்திய நறுமணங் கமழுங்
காய்கறிகளைப் பரப்பி (அவற்றிற்கு)ப்பொருந்த பசுவின்பால் நிறைந்த பதின்மூன்று
குடங்களை (பதின்மூன்றிலைகளில் நிரப்பிய) அரிசியின்மேல் (ஒவ்வொன்றாக) வரிசை
யாக வைத்து, சிவபெருமானுடைய திருவடியிற் சேர்ந்த அன்பினை யுடையவராய்ச்
சிவார்ச்சுனைக்குரிய தெய்வத்தன்மைபொருந்திய ஆதிசைவவேதியர்களை வரவழைத்து.

இதுமுதல் நான்குபாடல்கள் குளகம். (உசு)

காதணி கலனுங் கையணி கலனுங் கவின்பெற வளித்தவ னை
வாதரம் பெருக நினைந்தருச் சனைசெய் தறியதக் கிணையொடும் பாதப்
போதணி காப்பு விசிறிதண் கவிகை பூந்துகின் முதற்பல வுடனே
மேதகு தானஞ் செய்துபின் குருவைக் கற்புடை மின்னிடையோடும்.

(இ-ள்.) செவியலணிகின்ற குண்டலமும், கையிலணிகின்ற காப்பும்,
அழகுபெறத் தந்து, சிவபெருமானாக அன்புபெருக (அவர்களை)ச் சிந்தித்துப்பூசித்து,
பெரிய தகழிணையோடும், பாதமாகிய தாமரையில் அணிகின்ற பாதாகையும், விசிறியும்
குளிரந்த நிழலைத்தருங் கொடையும், பொலிவு நிறைந்த பீதாம்பரமுகையினை இவை
முதலாகப் பலவாக வினாந்து, மேம்பட்ட தானங்கொடுத்து, பிறகு (தமது) குருவை
அவரது கற்பினையுடைய மனைவியோடும் வருவித்து எ-று. (உ௭)

ஆசனத் திருத்திப் பொலந்துகில் காதுக் கணிகள்கைக் கணிகளு மணிந்து
வாசநன் மலரிட் டருச்சனை செய்து மலைமக டலைவனை வனாந்து
பூசனை செய்த படிமையோ டம்பொன் பூதலம் பதாதிகள் பிறவுந்
தூசலர் மாலை கோட்டணி பிணைந்த சுரபிமா தானமுஞ் செய்து.

(இ-ள்.) ஆசனத்தி லெழுந்தருளச்செய்து, பீதாம்பரம் (தரிப்பித்து) காதுக்
காபரணங்களும், கைக்காபரணங்களும் பூணுவித்து, வாசம் பொருந்திய நல்ல மலர்க்.

ளால் அருச்சித்து, உமாதேவியா நிறைவராகிய சிவபெருமானைப் பூசித்த திருவுருவத் துடன் அழகிய பொன்னும், நிலமும், சேனையும், அவையொழிந்தனவும், வஸ்திரமும், மலர்மாலையும், கொம்பில் பூண் அணியைத் தரித்த பசுவமாகிய பெரிய தானங் களையுஞ் செய்து. எ-று. (உஅ)

இனையவா றுத்தா பனமுத லாசா னேவலாற் சிவனடிக்கன்பர் தனையரோ டொக்க லுடனமு தருந்த மருதியில் விரதமுன் கண்ண னனையதா மராயோ னிந்திரன் முதல்வா னுடவர் மூவறு கணத்தோ ரனைவரு நோற்றார் மனிதரு மனுட்டித் தரும்பெற்றப் போகம்வீ டடைந்தார்.

(இ-ள்.) இவ்வாறாக உத்தாபனவிதியை முடித்து ஆசிரியன் கட்டளைப்படி சிவபெருமான் திருவடிகட்கு அன்புசெலுத்திய அடியாரோடும், புத்திரரோடும், உற வினரோடும், திருவமுது செய்தல் தக்கது. இந்தச் சோமவார விரதத்தை முற்காலத் தில், திருமாலும், குளிர்ச்சியையுடைய தாமரைமலரில்வசிக்கும் பிரமதேவரும், இந்திரன் முதலிய தேவரும், பதினெண்கணத்தோரும் யாவரும் அனுஷ்டித்தார்கள். (பிற் காலத்தில்) மனிதர்களும் அனுஷ்டித்து அடைதற்கரிய (இங்ங்) போகத்தையும், மோ குத்தையும் அடைந்தார்கள். எ-று. (உக)

ஈதுநோற் பவர்தெவம் பகைமனத் துயர்நீத் தாயிரம் பிறவியி லியற்றுந் திதுசேர் வினைதீர்ந் தெடுத்தயாக் கையினிற் சிவகதி யடைவரில் விரத மோதினோர் கேட்டோர் மனைவியர் மக்க ளொக்கலோ டுனிதுவாழ்ந் தும்பர் மேதகு பதினா றிந்திரன் பதத்தில் வீற்றினி திருப்பொன் றறவோன்.

(இ-ள்.) இவ்விரதத்தை யாச்சிரயிப்பவர்கள் கொடியபகையும் மனத்தன்ப மும் நீங்கி, ஆயிரஞ் சனனங்களிற் செய்த தீமைபொருந்திய பாவங்களொழிந்து, எடுத்த (இந்த) மாணுடதேகத்தி னிறுதியிற் சிவகதி பெறுவார்கள். இச்சோமவார விரதத்தைச் சொன்னவர்களுந் கேட்டவர்களுந் தமதுபெண்பிள்ளைகள் உறவினர்க ளோடுஞ் சந்தோஷமாக உயர்வாழ்ந்து, மேன்மையிக்கப்பதினான்கு தேவேந்திரபட்டம் வரையில் அவன் பதவியில் இனிது வாழ்ந்திருப்பார்கள். என்று அகத்தியமுனிவர்.

பதினான்கு இந்திரபட்டம் கழிவது ஓர் பிரமகற்பமாம். பிரமாவினது ஆயிரஞ் சதாயுகங்கொண்ட பகல் கற்பாந்த வெள்ளம் வரும். அப்பொழுது பூமி அந்தர சொர்க்கமென்னும் மூவுலகமும் முழுதி அழிவுறும், நகூத்திரங்களுஞ் சோமசூரியர்க ளும் அழிவர். மாறியபதினான்கு மனுக்களும் இந்திரர்களும் மகலோகமடைவர். இதுவே பிரமகற்பம். இந்திரர் பதினால்வவராவர் விபச்சித்து-சுசாந்தி-சிவி-விபு-மஞ்ஜேசுவன்-புரந்தரன்-மாவலி-அற்புதன்-சாந்தி-விருடன்-இருதராமன் - திவற்பதி - சுசி எனப் படுவர். (கஉ)

அறுசீர்க்கழிநெடிலடி யாசிரியவிருத்தம்.

சொல்லிய நெறியாற் சோம சுந்தரன் விரத நோற்பான்
வில்லிடு மணிப்பூண் வேந்தர் முனிவனை விடைகொண் டேகி
யல்லியந் கனக கஞ்சத் தாடியங் கயற்கண் வல்லி
புல்லிய பாகன் றன்னை வழிபட இப் போற்றி நோற்றார்.

(இ-ள்.) (அகத்தியமுனிவர்) கூறியமுறைப்படி, சோமசுந்தரக்கடவுளுடைய சோமவார விரதத்தை, ஒளிவிசும் இரத்தின மழுத்திய ஆபரணம்பூண்ட சேரசோழ பாண்டியர் அகத்தியமுனிவரிடத்து, விடையேற்றுச் சென்று (மதுராபதியை யடை ந்து) அழகிய அகவிதழ்களையுடைய பொற்றாமரைத் திர்த்தத்தில் ஸ்நானஞ் செய்து அங்கயற்கண்ணம்மையார் பொருந்திய வாமபாகத்தையுடைய சோமசுந்தரக்கடவுளை

(அங்குயற்கண்ணம்மையாருடன்) வழிபட்டுத் துதித்து, (அவ்விரதத்தை) அனுஷ்டித் தார்கள். எ-று. (௩௧)

சுந்தரன் றண்ணைப் பூசைத் தொழில்செய்து வரம்பெற் றேகி யந்தரத் தாறு செல்வா ரல்தறிந் தமரர் வேந்தன் வந்தவ ரிருக்க வேறு மடங்கன்மாள் றவிசு மூன்று தந்திடப் பணித்தா னிட்டார் தனதரி யனையிற் றுழு.

(இ-ள்.) சோமசுந்தரப்பெருமானைப் பூசித்து, வரம்பெற்றுச்சென்று ஆகாய மார்க்கமாகச் செல்வாராயினர். தேவராசனாகிய இந்திரன் (மூவேந்தர்களாகிய) அவர் கள் வருகையை யுணர்ந்து வந்தவர்கள் இருக்க, தனது சிங்காதனத்திற்குத் தாழ்வாக மூன்று சிங்காதனங்களிட ஏவிலுண். ஏவலாளர்கள் (அப்படியே) இட்டார்கள். எ-று.

அணையில் - அணைக்கு, வேற்றுமை மயக்கம். (௩௨)

வான்வழி வந்த மூன்று மன்னரும் பொன்னு டெய்தி யூன்வழி குவிச வைவே லும்பர்கோன் மருங்கிற் புக்கார் தேன்வழி போந்தின் கண்ணிச் சேரனு மார்த்தார் வேந்துங் காள்வழி தாரு நாடன் காட்டிய தவிசின் வைக.

(இ-ள்.) ஆகாயமார்க்கமாக வந்த (சேர சோழ பாண்டியர்களாகிய) மூன்று மன்னவர்களும் பொன்னுலகத்தை யடைந்து (பகைவர்களது) ஊனைச் சிந்துங் கூர் மையுடைய வச்சிரவேலைத் தாங்கிய இந்திரனருகில் வந்து, (அவர்களில்) தேன் சொரி யும்பனைமாலையை யணிந்த சேரனும், ஆத்திமாலையணிந்த சோழனும், வாசனை வீசங் கற்பகநாட்டையுடைய இந்திரன் காட்டிய ஆதனத்தி லிருக்க. எ-று.

இதுமுதல் மூன்றுபாடல்கள் குளகம்.

புக்கார் என்பது முற்றெச்சம். (௩௩)

மைக்கடல் வறப்ப வென்ற வாகைவேற் செழியன் மௌலிச் செக்கர்மா மணிவிற காலத் தேவாகோன் றவிசு லேறி யொக்கவீற் றிருந்தா னை வும்பர்கோ னமுக்கா றெய்திப் பக்கமே யிருந்த வேனைப் பாத்திபா முகத்தைப் பாரா.

(இ-ள்.) கரிய கடல்சுவற வென்ற வெற்றிமாலையைத்தரித்த வேற்படை தாங்கிய உக்கிரகுமாரபாண்டியர் கிரீடத்தில் தரித்த செவந்த பருத்தமாணிக்கங்கள் ஒளிவீசி, இந்திரனது ஆதனத்திலேறிச் சமமாகவீற்றிருக்க, இந்திரன் பொருமை யடைந்து, தன்னருகிலிருந்த மற்றைச்சேரசோழர்கள் முகத்தைப்பார்த்து. எ-று. (௩௪)

முகமன்ன கியம்பி நீயிர் வந்ததென் மொழிமி னென்ன மகபதி யெங்க ணாட்டின் மழைமறுத் தடைந்தே மென்றா ரகமலர்ந் தணையார் நாட்டி னளவுமவான் சுரக்க நல்கி நகைமணிக் கலன்பொன் னுடை நல்கிரீர் போயி னென்றான்.

(இ-ள்.) உபசாரவார்த்தையை மிகக்கூறி நீங்கள்வந்தது யாதுகாரணம் ? என்று வினவ, (அவ்விருமன்னரும்) மகபதியே ! எங்களுடைய நாட்டில் மழையில்லா மல் (வருந்தி) வந்தோம் என்று கூறினர். (அதுகேட்டு இந்திரன்) மனமகிழ்ச்சிகொ ண்டு அவ்விருவர் நாட்டுவையாலும் மழைவளஞ்சூக்க (வரம்) தந்து, பிரகாசிக்கின்ற இரத்தினபரணங்களும் பீதாம்பரங்களுங் கொடுத்து, நீங்கள் போங்களென்று கூறி (அனுப்பி) னான். எ-று.

மகபதி என்றது இந்திரனுக்கோர் பரியாய நாமம்,

(௩௫) .

அன்னவ ரகன்ற பின்னை யமரர்கோன் கண்ணி நாடன்
றன்னரி யணைமே லொக்கத் தருக்கினே டிருக்கு மாறும்
பின்னரு மாரி வேண்டாப் பெருமித வீறு நோக்கி
யின்னது புலப்ப டாமை யினைபதோர் வினைய முன்னு.

(இ-ள்.) (சேரசோழர்களாகிய) அவ்வரசர்கள் நீங்கியபிறகு, தேவராசனாகிய இந்திரன் தனது சிங்காதனத்தின்பேரில், தன்னோடுகூட உக்கிரகுமாரபாண்டியர் இறு மாப்போடிருக்குமாறும், பின்பும், (தந்நாட்டிற்கு) மழையை வேண்டாமலிருக்கும் பெருமிதச்செருக்கும் பார்த்துச் செய்யத்தக்கது இதுவென்று வெளியாகாமல், இப்ப டிப்பட்டதோர் ஆலோசனை செய்து. எ-று.

இதுமுத லிரண்டுபாடல்கள் குளகம்.

(கக)

பொற்புற வரிசை செய்வான் போலள விறந்தோர் தாங்கி
வெற்புறம் திணிதோ ளாற்றன் மெலிவதோ ராரர் தன்னை
யற்புற வளித்தான் வாங்கி யலர்மதுத் தார்போ லீசன்
கற்புடை யுமையான் மைந்தன் கதுமெனக் கழுத்தி விட்டான்.

(இ-ள்.) அழகுபொருந்த வரிசை செய்பவனைப்போல, எண்ணிறந்தோர் தாங்கி (வந்த) மலைபோலுந் திண்ணிய தோள்கள், மெலிவதற்குக் கருவியாகிய ஒரு முத்துமாலையை விருப்பமிகக் கொடுத்தான். சுந்தரபாண்டியருடைய கற்பின் கிழத்தி யாராகிய தடாதகைப்பிராட்டியார் மைந்தராகிய உக்கிரகுமாரபாண்டியர் (அதனை) வாங்கி, மலர்ந்து தேன்சொரியும் மலர்மலைபோல விரைவிற கழுத்தில் தரித்தார்.

கண்டனன் கடவு னாதன் கழியவு மிறும்பு துள்ளா
கொண்டன னின்று தொட்டுக் குரையளி துழாவு நிம்பத்
தண்டழை மார்ப் வாரந் தாங்குபாண் டியனென் னுன்னை
மண்டல மதிக்க வென்றான் வானநா டுடைய மன்னன்.

(இ-ள்.) (அவ்வாறணிந்ததை) இந்திரன் கண்டு மிகுதியும் மனத்தில் வியப் புற்று, ஒலிக்கும் வண்டிகள் (மகரந்தத்தில்) அனைகின்ற வேப்பமலர்மாலையுந் தண்மையும் நிறைந்த மாப்பையுடைய உக்கிரகுமாரபாண்டியனே! இன்றுமுதல் உன்னை ஆரந் தாங்குபாண்டியன் என்று பூலோகத்தார் மதிக்கக்கடவர். என்று புகழ்ந்தான். எ-று.

வானநாடுடையமன்னன்—தேவலோகத்தைத் தனதாகவுடைய இந்திரன். 'கடவுளைத் தன் வானநாடுடையமன்னன் என்னுமிரண்டும் இந்திரனையே யுணர்த்தினவா கலின் கடவுளைனாகிய மன்னன் எனக் கூட்டுக.

(கஅ)

அன்னது சிறிது மெண்ணு தங்குநின் றிழிநது தென்னன்
றன்னக ரடைந்தா னிப்பாற் சதமக னுனை யாலம்
மன்னவ ரிருவர் நாடு மழைவளம் பெருகப் பெய்த
தென்னவ னாடு பண்டைச் செயலதா யிருந்த தன்றே.

(இ-ள்.) (இந்திரன் கூறிய) அப்புழச்செயைச் சிறிதும் நினையாது, உக்கிர குமாரபாண்டியர் அச்சிங்காதனத்தினின்றும் இறங்கி, தமது மதுராபுரியை யடைந்த னர். மேல் இந்திரனது ஆளுஞ்ஞாயல், அச்சேர சோழர்களாகிய இருவர் நாடுகளிலும் வளப்பமிகும்படி மழைசொரிந்தன. பாண்டிநாடு பழையபடி மழையொழிந்திருந்தது.

சதமகன் - தூறு அசுவமேதஞ் செய்தவன்.

(கக)

ஆயதோர் வைகல் வேட்டை யாடுவா னண்ணல் வின்னன்
தாயதோர் பொதியக் குன்றிற் சந்தனச் சார னண்ணி

மேயதோர் லரிமா னேனம் வேங்கையெண் கிரலை யின்ன
தீயதோர் விலங்கு வேட்டஞ் செய்துயிர் செருக்கு மெல்லை.

(இ-ள்.) (அங்ஙனம் தமது நாய்) மழையொழிந்திருக்குங்காலையில், உக்கிர குமாரபாண்டியர் வேட்டையாடி, ஆகாயமளாவிய ஒப்பில்லாத பொதியமலையில், சந்தனமரங்களையுடைய சாரலையடைந்து, (அங்கே) பொருந்திய யானையும், சிங்கமும், பன்றியும், புலியும், கரடியும், மானும், (ஆகிய) இவைபோன்ற கொடிய ஒப்பில்லாத மிருகங்களை வேட்டையாடி, (அவற்றின்) உயிர்களைக் கொல்லுங்காலத்தில், எ-று.

இதுமுதல் மூன்றுபாடல்கள் குளகம். (௪௦)

பொன்றத்து மருவிச் குன்றிற் புட்கலா வருத்த மாதி
மின்றத்து மேக நான்கும் வீழ்ந்தன மேயக் கண்டு
குன்றத்தி னெடிய திண்டோட் கொற்றவ னவற்றைப் பற்றிக்
கன்றத்தின் களிற்று போலக் கடுந்தலை சிக்க யாத்தான்.

(இ-ள்.) பொற்கட்டிகளை (வாரிக்கொண்டு) தாவும் அருவியையுடைய அப்பொதியமலையில், புஷ்கலாவருத்த முதலிய மின்னலை வீசும் மேகங்கள் நான்கும் படிந்து மேயப்பார்த்து, மலையைக்காட்டிலு முயர்ந்த வலிய தோள்களையுடைய உக்கிர குமாரபாண்டியர் அம்மேகங்களைப் பிடித்து, (அவைகள்) வருந்த, வலிய யானைகள் போலக் கொடிய விலங்குகளிலகப்படக் கட்டி. எ-று.

தலை சிக்க யாத்தான் என்பதற்கு விலங்கை வினாவாய்ப் பூட்டினார் எனினுமொக்கும்.

புட்கலாவருத்தமாதி மேக நான்கு என்றது, புஷ்கலாவர்த்தம்-சங்காரித்தம்-துரோணம்-காளமுகி. இவை பொழிவனமுறையே பொன்-பூ-மண்-கல் என்பர். (௪௧)

வேட்டத்திற் பட்ட செங்கண் வேழம்போற் கொண்டு போகிக்
கோட்டத்தி லிட்டா னாகக் குன்றிற் கரிந்த வென்றி
நாட்டத்துப் படிவத் தண்ட நாடன்மற் றதனைக் கேட்டுக்
காட்டத்துக் கனல்போற் சிறிக் கடுஞ்சமர் குழித்துச் செல்வான்.

(இ-ள்.) வேட்டையாடுகையில் அகப்பட்ட செவந்த (கோபக்) கண்களை, யுடையயானைகள்போல (அம்மேகங்களை)க் கொண்டுபோய்ச் சிறைக்கூடத்தில் இட, இந்திரன் அதனைக் கேள்வியுற்று, விறகிற்பற்றிய நெருப்புப்போலக் கோபங்கொண்டு, கொடிய போர்செய்யக் கருதிச் செல்கின்றான். எ-று.

குன்றிறகரிந்தவென்றி நாட்டத்துப்படிவத்தண்ட நாடன் என்பதற்கு மலையின் சிறகுகளையரிந்த வெற்றிபொருந்திய கண்களற்றைந்த உடலையுடையவன் எனப்பொருள். மலையின் சிறகரிந்த ஆயிரங்கண்ணன் என்க. (௪௨)

வாங்குநீர் வறப்ப வேலை விடுத்ததும் வலிய வாரந்
தாங்கிய செருக்குந் காளைத் தோயிடு தருக்கு நோக்கி
யீங்கொரு மனித யாக்கைக் கித்துணை வலியா தென்னு
வீங்கிய மான மூக்க மீனவன் மதுரை சூழ்ந்தான்.

(இ-ள்.) (இந்திரன் தன் கட்டையால்) வளைந்த கடல் சுவற வேற்படையை யெறிந்ததும், (தாங்கமுடியாத) வன்மையுடைய முத்தாரந் தாங்கிய இறுமாப்பும, (புஷ்கலாவருத்த முதலிய நான்கு) மேகங்களை விலங்கு பூட்டிய செருக்கும் நோக்கி இப்பூலோகத்தில் ஒருமனிததேகத்திற்கு இவ்வளவு வல்லமை வந்தது யாதுகாரணம்?

என்று, மேலெழுந்த மானமானது செலுத்த, உக்கிரகுமார பாண்டியருடைய மது
ரைப்பதியை முற்றுகை செய்தான். எ-று. (சக)

கலவிநுத்தம்.

ஒடின ரொற்றர்போய்ச் செழிய நெண்கழல்
சூடினர் நகர்ப்புறஞ் சுரர்கள் சேனைகண்
மூடின வென்னலு முனிவு மானமு
நீடின னரியனை யிருந்து நீங்குவான்.

(இ-ள்.) தூதுவர் ஒடிச்சென்று உக்கிரகுமாரபாண்டியருடைய ஒள்ளிய
திருவடிகளை முடியிற் சூடி, தேவர்கள்சேனைகள் (நமது) நகரத்தின்புறத்து முற்றுகை
செய்தனவென்று கூற, கோபமும் மானமும் மேலெழுந்தோங்கி, சிங்காதனத்திலிரு
ந்து (போர்க்குச்செல்ல) நீங்கும் அங்குக்கிரகுமாரபாண்டியர். எ-று. (சச)

பண்ணுக தேர்பரி பகடு வீரர்முன்
னண்ணுக கடிதென நடத்தி யாவொன்
றெண்ணலன் மதமலை யெருத்த மேற்கொடு
கண்ணகன் கடிநகர் காப்பு நீங்குமுன்.

(இ-ள்.) இரத்தையுந் துரத்தையுந் கஜத்தையும் (போருக்கு) அலங்கரிக்க
கக்கடவீர். பதாதிவீரர் வினாந்து செல்லக்கடவர் என்று (நால்வகைச் சேனையையும்)
முன்னே நடத்தி, (போருக்கு வந்தவர்) யாவொன்று சிறிதுங் கருதாமல், (உக்கிர
குமாரபாண்டியர்) மதத்தையுடைய யானையின்பிடரிமேலேறி, இடமகன்ற விளக்க
முள்ளநகரத்தின் காவலாகிய மதிலைவிட்டு நீங்குமுன். எ-று.

காப்பு என்றது தொழிலாகுபெயராய் மதில்மேல் நின்றது. (சக)

அடுத்தனர் வானவ ரார்த்துப் பல்படை
யெடுத்தனர் வீசினர் சிலையி லெய்களை
தொடுத்தனர் ரிறுதிநாட் சொரியு மாரிபோல்
விடுத்தனர் மதிக்குல வீரன் சேனைமேல்.

(இ-ள்.) தேவர்கள் அடுத்துக்கோஷித்து, பல ஆயுதங்களை யெடுத்துவீசி,
சந்திரமரபிற் றேன்றிய உக்கிரகுமாரபாண்டியர் சேனையின்பேரில் ஊழிக்காலத்திற்
(சத்தமேகங்களும் ஒன்றுகூடிப்பலகாலம்) சொரியும் மழைபோல வில்லிற் பிரயோ
கித்தற்குரிய அம்புகளைத் தொடுத்துப் பிரயோகித்தார்கள். எ-று.

அடுத்தனர் - எடுத்தனர் - வீசினர் - தொடுத்தனர் என்னும் வினைமுற்று
கள் வினையெச்சப்பொருளில் வந்தன. (சக)

ஆர்த்தனர் மலயவெற் பரையன் சேனையோர்
பார்த்தனர் வேறுபல் படைக்க லக்குவை
தூர்த்தனர் குளிகிலை தொடுத்து வாளியாற்
போர்த்தன ரமரர்மெய் புதைத்த வென்பவே.

(இ-ள்.) பொதியமலைக் கிறைவராகிய உக்கிரகுமாரபாண்டியருடையசேன
வீரர்கள் ஆரவாரித்து, பார்த்து வெவ்வேறு வகையினவாகிய பல ஆயுதக்கூட்டங்
களை யெறிந்து, வளைந்தவில்லில் நாண் ஏறிட்டு, அஸ்திரவருஷத்தால் மறைத்தார்கள்.
(அவை) தேவர்கள் சரீரத்திற்றைத்தன. எ-று.

ஆர்த்தனர் - பார்த்தனர் - தூர்த்தனர் என்பன முற்றெச்சங்கள். (சஎ)

தறிந்தன தாள்கிரந் தகர்ந்த தோள்கரம்
பறிந்தன குருநிரீர் கடலிற் பாய்ந்தன
செறிந்தன பாரிடஞ் சேனங் கூளிகண்
முறிந்தன வானவர் முதல்வன் சேனையே.

(இ-ள்.) (சிலர்க்குக்) கால்களொழிந்தன. (சிலர்க்குத்) தலைகளுடைபட்டன. (சிலர்க்கு) தோள்களுங் கைகளும்பறிபட்டன. உதிரநீர்சமுத்திரத்திற் சென்று பாய்ந்தன. பூதங்களும், கழுஞ்சுளும், பசாசுகளும், யுத்தங்கள்தில் நெருங்கின. தேவநாதனாகிய இந்திரனுடைய சேனைகள் (முதுகுக்காட்டி) ஓடின. எ-று. (சுரு)

ஆடின குறைத்தலை யவிந்த போர்க்களம்
பாடின பாரிடம் விந்தைப் பாவைதாள்
சூடின கூளிகள் சோரி சோரப்பார்
மூடின பிணக்குவை யண்ட முட்டவே.

(இ-ள்.) கவந்தங்களாடின. போர்க்களத்தில் போர் ஒழிந்தன. பூதகணங்கள் (உக்கிரபாண்டியர் வீரத்தைப்புகழ்ந்து) பாடின. விஜயலக்ஷ்மியின் பாதங்களைப் பசாசுகள் (தலைமேல்) சூடின. உதிரஞ்சோரப் பிணக்குவியல்கள் அண்டமுகடுரிஞ்சப் பூமியை மூடின. எ-று. (சுரு)

வெஞ்சின வலாரிதன் வீரச் சேனைக
டுஞ்சின கண்டெரி சொரியுங் கண்ணனாய்ப்
பஞ்சின்முன் நெரியெனப் பதைத்துத் தெய்வத
வஞ்சினப் படைகளான் மலைவ துன்னினன்.

(இ-ள்.) கொடுங்கோபத்தையுடைய இந்திரன் வீரம்பொருத்திய தனது சேனாவீரர்கள் இறந்ததைக்கண்டு, கோபாக்கினிதருங் கண்களையுடையவனாய், பஞ்சின் முற்பட்டநெருப்பு (விளைந்து பற்றுதல்) போல, (கோபம் விளைந்துவரப்) பதைத்து, வஞ்சினத்துடன் தெய்வத்தன்மையுடைய ஆயுதங்களாற் போர்செய்யக் கருதினான். எ-று.

வஞ்சினம்—சத்துருக்களிடம் போர்புரிகையில் தமது வீரத்தைப்புகழ்தல்.

அறுசீர்க்கழிநெடிவடி யாசிரியவிர்த்தம்.

வெங்கதிர்ப் படைவிட் டார்த்தான் விண்ணவ னதனைத் திங்கட்
பைங்கதிர்ப் படைதொட் டோச்சி யவித்தனன் பாராள் வேந்தன்
சிங்கவெம் படைவிட் டார்த்தான் றேவர்கோ னதனைச் சிம்புட்
புங்கவன் படைதொட் டோச்சி யடக்கினான் புணரி வென்றோன்.

(இ-ள்.) இந்திரன் சுடுகின்ற கிரணங்களையுடைய சூரியாஸ்திரஞ்செலுத்தி வீரகோஷஞ்செய்தான். அதனை நிலவுலகமன்னராகிய உக்கிரகுமாரபாண்டியர் இளங்கிரணங்களையுடைய சந்திராஸ்திரத்தைச் செலுத்தியழித்தனர். தேவர்கட் கிறைவனாகிய இந்திரன் வெவ்விய நரசிங்காஸ்திரத்தைப் பிரயோகஞ்செய்து வீரகோஷஞ்செய்தான். கடலை (சுவற வேல்விட்டு) வென்ற அவ்வுக்கிரகுமாரபாண்டியர் அந்த அஸ்திரத்தைப் பெருவலிமையையுடைய சரபாஸ்திரத்தைப் பிரயோகித்து (அதன் வலிமையை) அடக்கினார். எ-று. (சுரு)

தானவர் பகைவன் மோக சரந்தொடுத் தெறிந்தா னாக
மீன்வ னதனை ஞான வாளியால் விழித்து மாய்ந்து

போனபின் மற்போ ராற்றப் புக்கனர் புக்கார் தம்மில்
வானவன் மண்ணி னுன்மேல் வச்சிரம்விசி யார்த்தான்.

(இ-ள்.) அசுரர்கட்குப்பகைவனாகிய இந்திரன் மோகஸ்திரத்தை (வில்வில் தொடுத்து)ச் செலுத்த மீனக்கொடியையுடைய உக்கிரகுமாரபாண்டியர் அதனை ஞானஸ்திர (பிரயோக) த்தால் அழிக்க, (அந்த ஞானஸ்திரம்) அழிந்துபோனபிறகு (இருவரும்) மல்புத்தஞ்செய்யப் புகுந்தார்கள். அவ்வாறு புகுந்தவருள், இந்திரன் உக்கிரகுமாரபாண்டியர்போரில் வச்சிராயுதத்தைவீசி வீரகோஷஞ்செய்தான். ஏ-று.

விளித்து - ஆற்றி - என்பன செயவெனெச்சத்திரிபுகள். (இஉ)

காய்சின மடங்க லன்னுன் கைவளைச்சுமுற்றி வல்லே
வீசினன் குலிசந் தன்னை வீழ்த்தது விடுத்தான் சென்னித்
தேசினன் மகுடந் தள்ளிச் சிதைத்தது சிதைத்த லோடுங்
கூசின னஞ்சிப் போனான் குன்றிற கரிந்த வீரன்.

(இ-ள்.) கொல்லுகின்ற கோபத்தையுடைய சிங்கம்போன்ற உக்கிரகுமார பாண்டியர் கையிலேந்திய சக்கரத்தைச்சுமுற்றி விளையாய்வீச, (அது) வச்சிராயுதத் தைச்சிதைத்து, அவ்வச்சிராயுதத்தைச் செலுத்திய இந்திரனுடைய சிரசில் அணிந்த ஒளிபொருந்திய நல்லகிரீடத்தைத்தள்ளிச் சிதைத்தது. (அவ்வாறு) சிதைக்க, மலைகளின் சிறகரிந்தவிராகிய இந்திரன் நாணி, அச்சமுற்று ஒடினன். ஏ-று.

இவ்வாறு இந்திரன் உக்கிரகுமாரபாண்டியரால் முடிசிறுண்டது துரு வாசமுனிவர் சாபானுக்கிரகத்தாலென்க இதனை, இந்நூலில்,

“சேட்டானை வானவரின் சென்னி செழியரிலோர்
வாட்டானை வீரன் வளையாற் சிதறுகரின்
கோட்டான நாற்கோட்ட வெண்ணிறத்த குஞ்சரமுங்
காட்டானை யாகவென விட்டான் கடுஞ்சாபம்” — என்றும்,

“சிந்தனை வாக்கிற் கெட்டாச் சிவனரு ளளித்த சேட
நிந்தனை பரிகா ரத்தா னீங்காது தலைமட் டாக
வந்தது முடிமட் டாக மத்தமா வனமா வாகி
யைந்திரு பல்தான் டெல்லை யகன்றபின் பண்டைத் தாக” — என்றும்
வருவதனும், இதன் எஞ்சிய சரிதத்தை வென்னையானைச் சாபந்தீர்த்த படலத்தானு முணர்க. (இக)

இந்திரன் டனைய கூரம்பல் விருள்வரை நெஞ்சு போழ்ந்த
மைந்தனில் வலிய காளை வரைந்தெறி நேமி சென்னி
சிந்திதா தாகி நம்பொன் மணிமுடி சிதறச் சேரம்
சுந்தர நாதன் பூசைத் தொழிற்பய னளித்த தென்னு.

(இ-ள்.) இரண்டு பிறைமதியோன்ற கூரியபற்களையும், கரிய மலைவடிவையும்கூடிய கிரவுஞ்சனது மார்பைப் பிளந்த முருகக்கடவுள்போல, வன்மைபொருந்திய உக்கிரகுமாரபாண்டியன் கைகொண்டுவீசிய சக்கரமானது (நமது) தலையைச்சேதிக்காமல் அழகிய பொன்னாற்செய்த நவமணிகளிழைத்த முடியைச்சேதிக்க (நாம்முற்காலத்தில்) சோமசுந்தரப்பெருமானை (பூசித்த) பூசைத்தொழிலின் பயன் (இப்போது நம்மைக்) காத்தது என்று கருதி. ஏ-று. (செ)

போரினுக் காற்று தோடிப் பொன்னகர் புருந்த வென்றித்
தாரினுக் கிசைந்த கூர்வேற் சதமகன் பின்பு தன்னுட்
ரேினுக் கெல்லா மாரி யுதவுவே னிகள நீக்கிக்
காரினைத் தருக வென்னுக் கவுரியற் கோலை விட்டான்.

(இ-ள்.) போர்செய்தற் காற்றாமல் (புறமுதுகிட்டு) ஓடித் தேவலோகத்திற்
புருந்த வெற்றிமாலையுடைய கூர்மையாகிய வச்சிராயுதத்தைத்தாங்கிய இந்திரன், பிறகு
உனது நாட்டிலுள்ள ஊர்களுக்கெல்லாம் மழைவளந்தருவேன். (புஷ்கலாவர்த்த முத
லிய) மேகங்களை விலங்கினின்றும் நீக்கித் தரக்கடவீனென்று, உக்கிரகுமாரபாண்டிய
ருக்குத் திருமுகமனுப்பினான். எ-று.

தாரினுக்கு என்பதில் கு-உருபுமயக்கம். நின்-தன் எனவந்தது வருவமைதி.

முடங்கல்கொண் டிணந்த தூதன் முடிசெழு வேந்தன் பாதத்
தொடுங்கிரின் றோலை நீட்ட வுழைபுளா னொருவன் வாங்கி
மடங்கலே ருணையான் முன்னர் வாசித்துக் காட்டக் கேட்டு
விடங்கலுழ் வேலான் விண்ணோர் வேந்துதா தேறு னாகி.

(இ-ள்.) திருமுகக் கொண்டுவந்த தேவதூதன் கிரீடமணிந்த உக்கிரகுமார
பாண்டியருடைய பாதத்தின்கீழ் தொடுங்கிரின்று திருமுகத்தை நீட்ட, (அவர்) அருகி
லுள்ள ஒருவன் (அத்திருமுகத்தைக் கையேற்று) வாங்கி, சிங்கவேறுபோன்ற அவ்வுக்
கிரகுமாரபாண்டியர் சமூகத்திலே படித்துக்காட்ட, விஷத்தைச்சொரியும் வேற்படை
யையுடைய அவ்வுக்கிரகுமாரபாண்டியர் கேட்டு, (திருமுகத்தி லடங்கிய) இந்திரன்
மொழிகளை நம்பாமல். எ-று. (இச)

இட்டவன் சிறையை நீக்கி யெழிலியை விடாது மாறு
பட்டசுற் தையனே யாகப் பாகசா தன்னுக் கென்று
நட்டவ னொருவே ளாள் னுன்பிணை யென்று தாழ்ந்தான்
மட்டவிழ்ந் தொழுகு நம்ப மாலிகை மாப்பி னுனும்.

(இ-ள்.) (உக்கிரகுமாரபாண்டியர்) இட்ட வலிய சிறைக்களத்தை நீக்கி
(புஷ்கலாவர்த்த முதலிய) மேகங்களை விடாமல், பகைகொண்ட மனத்தை யுடையவ
ராகவே யிருக்க, இந்திரனுக்கு எந்நாளும் நண்பனாகிய ஒரு வேளாளன் நான் உத்தர
வாதி யென்று வணங்கினான். விகசித்துத் தேன்சிந்தும் வேப்பமாலையணிந்த மார்பை
யுடைய அவ்வுக்கிரகுமாரபாண்டியரும். எ-று. (இஎ)

இடுக்கண் வந் துயிர்க்கு மூற்ற மெய்தினும் வாய்மை காத்து
வடுக்களைத் தொழுகும் வேளாண் மரபினு னுரையை யாத்த
னெடுத்துதா மறைபோற் சூழ்ந்து சிறைக்களத் திட்ட யாப்பு
விடுத்தென் பகடு போல மீண்டன மேக மெல்லாம்.

(இ-ள்.) வறுமை மேலிடலால் (உடலுக்கன்றி) உயிருக்குந் துன்பம் வரி
னும் (பிறர்க்குச் சொல்லிய) வாய்ச்சொல்லைக் காத்துக் குற்றங்களேந்து, நல்லொழுக்
கத்திற் செல்லும் வேளாணனுடைய வாய்ச்சொல்லை; சிவபெருமான் விதந்து கூறிய
வேதவாக்கியம்போலச் சிந்தித்து, சிறைக்களத்திற் பூட்டிய விலங்கினைத் தறித்துவிட்
டனர் (உக்கிரகுமாரபாண்டியர்). அதனால் (புஷ்கலாவருத்தமுதலிய) மேகங்களெல்
லாம் யானைகள் போலும் (அங்கு நின்றும்) திரும்பின. எ-று.

“வடுக்களைத் தொழுகு நாலா மரபினுன்” எனவும் பாடம். வேளாள சோற்
ருத்திரரின் வழங்குதல் மரபாதலிற் கொள்க. “உத்தம குலத்து நாற்பெருங்குடி”
என இந்நூலில் வருதலால் இக்கருத்து பற்றியே யென்க.

வாய்மைகாத்த வென்றது. இவ்வருணத்தினர் தமக்கு யாது தீமை விளைவதாயினும் அதனைக் கருதாது சதகியத்தைப் பாதுகாக்கு மியல்புடைய ராஜ்யப்பற்று யென்க. இதனை,

உமாபதி சிவாசாரியர்.

“மாறுதொடு பழயனூர் நீலிசெய்த வஞ்சனையால் வணிகனுயி ரிழப்பத் தாங்கன் டுகூறியசொல் பிழையாது துணிநது செந்திக குழியிலெழு பதுபேரு முருகிக் கண்ணையாணிசெஞ்சடை திருவாலங் காட்டப்பரண்டமுற் றிமிரந்தாடு மடியின்கீழ்மெய்ப்து பேறுபெறும் வேளானா பெருமை யெம்மாற் பிரிததளவிட் டுவனவெனப் பேசலாட் டோ” —என்பதனாலும், இதுபோன்ற பல பூர்வசரிதங்கள் புலப்படக்கூறிய திருக்கை வழக்கம் முதலிய நூல்களானும் நன்குணர்க. விரிவஞ்சி விடுத்தாம். (இறு)

தேவர்கோ னேவ லாலே திங்கண்மும் மாரி பெய்து
வானியுந் குளனும் யாறு மடுகளு மடுததுக கள்வாய்க
காலிகும் வயலுளு செய்யுளு செநநெலுங் கன்னற் காடும
பூனி பொழிலுங் காவும் பொலிந்தது கன்னி நாடு.

(இ-ள்.) தேவேந்திரன் கட்டளையினால், மாந்தோறும் மூன்றாமையுடையவர், வாவினரால் குளங்களும் ஆறுகளும் மடுகளும் நிறைதலால், தேன்சிந்தும் வாயையுடைய நீலோற்பலங்கள் நெருங்கிய வயல்களிலும் பட்டங்களிலுமுள்ள செந்நெற்கிடிகளாலும், கரும்பின்காகளாலும், மலர்கள் மலர்ந்த பூஞ்சோலைகளாலும், (பயன்நெஞ்) சோலைகளாலும், பாண்டிநாடு முழுவதும் பொலிவற்று ஒங்கியது. எ-று.

இந்திரன்முடிமேல் வளையேறிந்தபடலம்

முற்றிற்று

ஆதித்யா திருவிருத்தம் - கககக

பதினேந்தாவது,

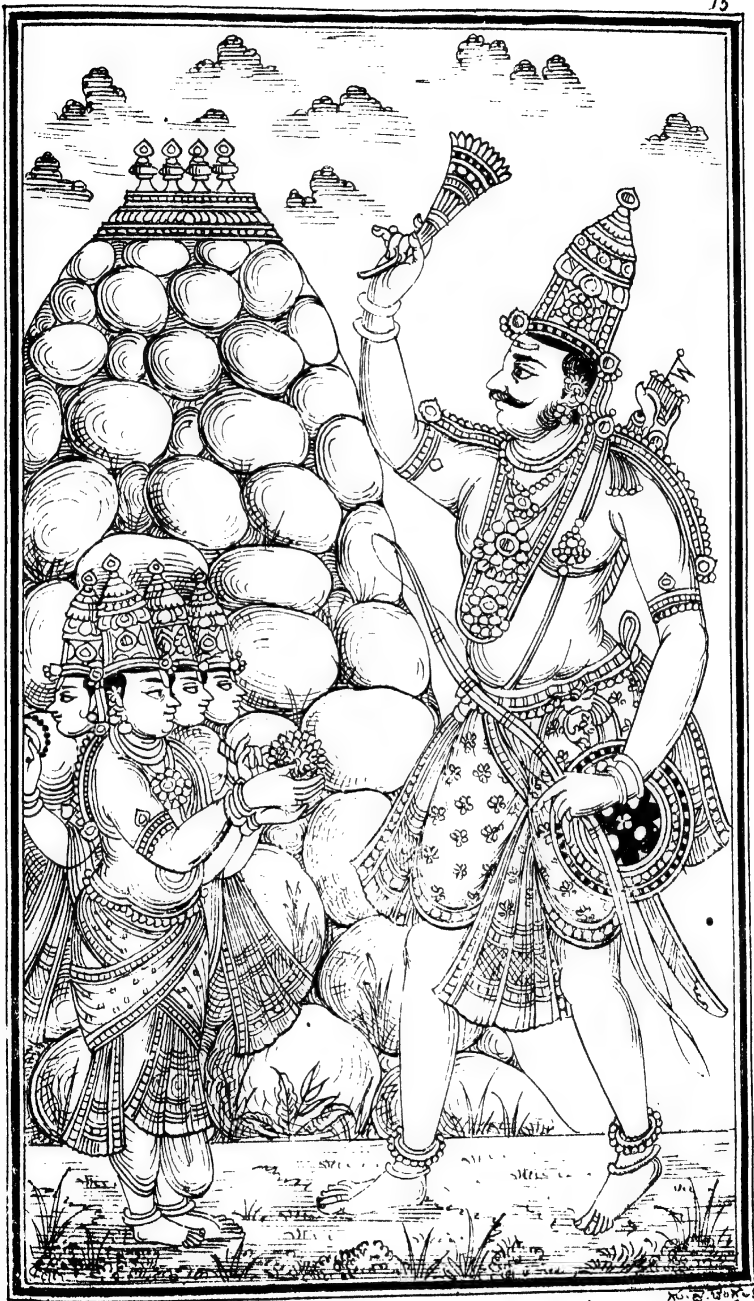
மேருவைச் செண்டாலடித்தபடலம்.

எழுகீர்க்கழிநெடி லடி யாசிரியவிநத்தம்.

அண்ட ரஞ்ச வமரு முதத வமரா கோனை யரசாகோன்
வண்ட லமபு மௌளி சிந்த வளையெ நிறது வெநபுறங்
கண்ட வண்ண மின்ன தன்ன கனனி நாடன் மேருவிற
செண்டெ நிறது வைப்பெ டுதத செயலு நன்கு செப்புவாம்.

(இ-ன்.) போர்புரிந்த இந்திரனேத தேவர்கள் அஞ்சம்படி, உக்கிரகுமார பாண்டியர் வண்டுகளொலிக்கும் (மாலையேந்த) கிரீட்டுஞ்சிதழச் சக்கரத்தையெறிந்து அவனைப்பறங்கண்ட திருவினையாடல் இதுவாகும். அவ்வுக்கிரகுமார பாண்டியர் மக மேருமலையின்மேல் செண்டாயுதமெறிந்து சேமநிதியை யெடுத்த திருவினையாடலையும் (இனி யாம்) நன்றாகக் கூறுவோம். ஏ-று.

இச்செய்யுள்களைக் கவிவிருத்தமென்பதுஞ் சில...

மேருவைச் செண்டாலடித்தபடலம்.

மன்ன வன்ற னக்கு முன்னர் மலய வெற்பின் முனிவர்கோன்
சொன்ன திங்கள் விரத மன்று தொட்டு நோற்று வரலுமந்
நன்ன லஞ்செய் பேறு போல நங்கை காந்தி மதிவயிற்
றுன்ன ருஞ்செ யங்கொண் மைந்த நெருவன் வந்து தோன்றினான்.

(இ-ள்.) உக்கிரகுமாரபாண்டியர் தமக்கு, முன்னே பொதிய மலையிலுள்ள
முனிவர் பெருமானாகிய அகத்தியமுனிவர் கூறிய சோமவாரவிரதத்தை அன்றுமுதல்
அனுஷ்டித்துவர, அவ்விரதம் அருளியபயன்போல, பெண்களிற் சிறந்தவராகிய
காந்திமதிதேவியாரது திருவயிற்றில், எண்ணுதற்கரிய வெற்றிகொண்ட ஒருபுத்திரன்
பிறந்தான். எ-று.

(உ)

வயந்த னைப்ப யந்த தென்ன மைந்த னைப்ப யந்தபோ
தியந்து வைத்து நகர்க ளிப்ப ளினிதி ருந்த புரவலன்
சயந்த ழைத்த விந்தி ரன்ச யந்த னைப்ப யந்தநாள்
வியந்த கத்த டைந்த வின்பம் விளை கிழ்ச்சி யெய்தினான்.

(இ-ள்.) மன்மதனை (திருமால்) பெற்றதுபோல, புதல்வனைப் பெற்றகால
த்து, வாத்தியங்கள் முழங்கவும், நகரிலுள்ளோர் மகிழ்வெய்தவும், சந்தோஷித்திருந்த
உக்கிரகுமாரபாண்டியர் வெற்றிமிகுந்த இந்திரன் சயந்தனைப் பெற்றகாலத்து அகிச
யித்து அவன்மனத்தில் விளைந்த சந்தோஷம்போல மிக்கமகிழ்ச்சியடைந்தனர். எ-று.

வயந்தனைப் பயந்தது என்ன என்பதற்கு வெற்றியைப்பெற்றது போன்று
எனப்பொருள் கூறுதலுமொக்கும்.

(ஈ)

தென்ன ரோறு சாத காதி செய்து வீர பாண்டிய
னென்ன நாம வினைநி ரப்பி பெழுதொ ணுத கலைமுதற்
பன்னு கேள்வி கரிக டேர்கள் பரிப டைக்க லம்பயின்
றன்ன காத லான்வி ளங்க வகம கிழ்ச்சி யடையுநாள்.

(இ-ள்.) பாண்டியருள் ஆண்சிங்கம் போன்ற உக்கிரகுமார பாண்டியர்
(பின்பு) சாதகன்ம முதலிய (செய்யவேண்டிய) கிரியைகளைச் செய்து வீரபாண்டிய
னென்று நாமகரணஞ் செய்துமுடித்து, எழுதப்படாத வேதமுதலிய கலைகளையும்,
கஜாருடமும், இரதாருடமும், அசுவாருடமும், ஆயுதப்பயிற்சியும் (ஆகியஇவற்றை)
பயிலச்செய்தலால், அப்புத்திரனது மேம்பாடுகண்டு, உக்கிரகுமாரபாண்டியர் மிக்க
மனமகிழ்ந்திருந்தார். எ-று.

வேதம் அத்தியயனஞ்செய்து பழகற்பாலதன்றி, எழுதிப்பழகற்பாலதன்
றுகலின் “எழுதொணுத கலை” என்றார்.

சாதகன்ம மாதியென்றது—உத்தாபனம் - அன்னப்பிராசனம் - பிரவாசம்
முதலியவற்றை.

(ச)

மல்கு மாறு கோடி ரிந்து மழைசு ருங்கி நதியுரீ
ரொல்கு மாறு பருவ மாறி யுனைவு மாறி யுயிரொலா
மெல்கு மாறு பசியு ழந்து வேந்த னுக்கு விளைபொரு
ணல்கு மாறி லாமை யின்ன நலிய வந்த நாடெலாம்.

(இ-ள்.) (நன்மை) விளைக்கும் ஆறுகிரகங்களும், தத்திலைகளில் மாறுபடு
தலால், மழைவளஞ்சுருங்கி, நதியும் நீர் நிலைகளும் வறப்பக் கார்ப்பருவமாறி, உனைவு
களும்மாறி, உயிர்களெல்லாம் மெலியும்வகையாகப்பசியோடுவருந்தி, விளைந்தபொருள்
களின் அரசனுக்கு (ஆறுகூறுகளில்) ஒருகூறு கொடுக்கவயில்லாமல், நாடுகள் அனைத்
திலும் வறமை (குடியேறி) வருத்தவந்தது. எ-று.

ஆறுகிரகங்கள்—சனி - செவ்வாய் - குரு - சூரியன் - இராகு - கேது என் பனவாம். (இ)

மழைவ றந்த தென்கொ லென்று வழுதி கூற முழுதுணர்ந் தழிவி லாத பிரம கற்ப மளவு மெல்லீ கண்டது
லுழுவர் கோள்க ளிரவி தன்னை யுற்று நோக்கி நின்றலாற் றழைபு மாரி வருடி யாதொர் வருட மென்று சாற்றினார்.

(இ-ள்.) உக்கிரகுமாரபாண்டியர் மழைவளம்வறந்தது யாதுகாரணமென்று வினவ, காலவளவை தேர்ந்துணர்ந்த புலவர்கள், (சோதிடநூல்) முற்றுமுணர்ந்து, அழியாதபிரமகற்பமட்டும் வணக்கிரகங்கள் சூரியனையடைந்துபார்த்து நின்றலால், ஒருவருடவரையில் (ஊணாச்) செழிப்பிக்கும் மழைபொழியாதென்று சொன்னார்கள்.

பிரமகற்பம் - பிரமதேவருச்சூரிய ஒருதினம் - அது பதினான்கு இந்திர பட்டமழியுங்காலம். இதைப்பற்றி முன்னெழுதப்பட்டுளது. (க)

அறுசீர்க்கழநேடிலடி யாசிரியவிரந்தம்.

மகவுறு நோபை நோக்கி வருந்துது தாய்போன் மன்னன் பகவுறு மதிபஞ் சூடும் பரஞ்சுடர் முன்போய்த் தாழ்ந்து மிகவுறு பசியால் வைய மென்வதை யைய வென்னாத தகவுறு விரங்கிக் கண்ணீர் ததும்பிடின் றிரந்து லேண்ட.

(இ-ள்.) பிள்ளையடைந்த பிணியைப்பார்த்து மனம்வருந்தும் பெற்றோள் போல, உக்கிரகுமாரபாண்டியர் பிளவுபட்ட சந்திரனையணிந்த சோமசுந்தரப்பெரு மான் திருமுன்சென்றுபணிந்து, ஐயனே! மிக்கபசியால் உயிர்கள்வருந்துகின்றனவே யென்று மிகவும் இரங்கி, கண்ணீர்சிந்திக் குறைகூறிப் பிரார்த்திக்க எ-று.

இதுமுத லிரண்பொடல்கள் குளகம்.

(எ)

தினாக்கடல் விடஞ்சேர் கண்டர் காலத்தின் செவ்வி நோக்கி யிரக்கமில் லவர்போல் வாளா விருத்தலு மருந்தார் மார்பன் கரைக்கரி தாய துன்பக் கடலில்வீழ்ந் திருக்கை புக்கா னரக்கர் போர்க் கடலி னீந்தி யருக்களர்க் கடலில் வீழ்ந்தான்.

(இ-ள்.) அலைகளையுடைய கடலிற்றேன்றிய விஷந்தங்கிய நீலகண்டத் தையுடைய சோமசுந்தரப் பெருமான், காலத்தின் பகுதியைத் (தமது) திருவுள்ளத் திற்குறி, (உயிர்வன்மெல்) இரட்சமில்லாதவர்போலச் சும்மாவிருத்தலும், வாசனை பொருந்திய மாலையணிந்த மார்பையுடைய உக்கிரகுமாரபாண்டியர் கரைக்கு அடங் காத துன்பக்கடலில் அழுந்தி (தமது) கோயிலுக்குச் சென்றார். சூரியன் அரக்கர் செய்யும் போர்க்கடலினின்றூர்ந்தி நீர்மயமாகிய கடலிலழுந்தினான். (சூரியன் அஸ்த மனமானான் என்றபடி.) எ-று.

புலத்தியன் முதலிய முனிவர்கள் வேதமோதவும், சுரதன் முதலியோர் தேர்வடமிழுக்கவும், தேதிமுதலிய அரக்கர் வாளேந்திமுன்வரவும், வாசுகி முதலிய பாம்புகள் தேரைச்சுமந்து செல்லவும், நாரதன் முதலோர் இசைபாடவும், கிருத்தலை முதலிய தெய்வமாதர் நடக்கவும், சூரியன்தோன்றி வருகையில் இடையே அறுபத்து நான்குகோடி அரக்கர்வந்து போர்புரிவர். இவர் வேதியர்கொடுக்கும் அருக்கிய நீரால் ஹதமாவர் என்பது சரிதமாதலின் “அரக்கர்போர்க்கடலினீந்தி” என்றார். (அ)

வள்ளறன் குடைக்கீழ்த் தங்கு முயிர்ப்பசி வருத்த மெல்லாந் கொள்ளைகொண் டிருந்த நெஞ்சிற் குளிர்முகச் செவ்வி குன்றத்

தள்ளுநர் துயரின் மூழ்கித் தளையிடைத் துயின்ற னாக
வெள்ளிமன றுடையார் சித்த வேடராய்க் கனவில் வந்தார்.

(இ-ள்.) உக்கிரகுமாரபாண்டியர் தமது குடைநிழலிற் றங்கிய உயிர்களின் பசிவருத்தமுழுவதும், (ஒருசேர) கொள்ளுகொண்டு விளங்கிய மனத்தோடு குளிர்ந்த மூகமலர்ச்சிசூறைய, நீக்கற்கரிய துன்பத்தில் மூழ்கித் தளையின்மேல் கிடந்து நித்திராசெய்ய, வெள்ளியம்பலத்தையுடைய சோமசுந்தரப்பெருமான் சித்தவேடமூர்ந்தியாய் (அவரது) கனவில் எழுந்தருளினார். எ-று. (க)

அடற்கதிர் வேலோய் மாரி யரிதிப்போ ததனை வேண்டி
யிடர்ப்படல் வரைக்கு வேந்தா யிருக்கின்ற வெரிபொன் மேருத்
தடப்பெரு வரையின் மடோர் தனிப்பெரு முழையி லிட்டுக்
கிடப்பதோ ரொல்லை யில்லாக் கேடிலாச் சேம வைப்பு.

(இ-ள்.) வலிமைதங்கிய ஒளி யமைந்த வேற்படையை யுடைய பாண்டியனே! இக்காலத்தில் மழைபெய்தலரிது. அதனை விரும்பி வருந்துதலொழிக. மலைகட்கரசாயிருக்கின்ற பிரகாசிக்கும் பொன்னாகிய மேருவென்னும் உயர்ந்தபெரிய மலையின்பக்கவில், ஒப்பற்ற ஒருபெருங்குகையில் அளவுகடந்த கெடுதலில்லாத ஒரு வைப்புரிதி சேமஞ்செய்துள்ளது. எ-று. (க0)

கிடைத்துமற் றனை ய மேரு கிரிச்செருக் கடங்கச் செண்டாற்
புடைத்துநின் னானைத் தாக்கிப் பொன்னை பொதிந்த பாறை
துடைத்துநீ வேண்டுங் காறுந் தொட்டெடுத்த ததனை மீள
வடைத்துநின் குறியிட் டைப் வருதியென் றடிகள் கூற.

(இ-ள்.) ஐயனே! (நீயங்கு) அடைந்து, அந்த மேருகிரியின் செருக்கு உடையச் செண்டாலடித்து, (அம்மலையை) உன்னுக்கினை வழிப்படுத்தி, சேமநிதியிருக்கும் அறைமேல் மூடிய பாறையையெழுப்பி, நீ பொன்வேண்டுமெல்லையும் அள்ளியெடுத்து, அந்த அறையைமீண்டும் (அப்பாறையால்) மூடி நிற்பெயரடையாளமிட்டு வருவாயென்று, சித்தமூர்த்திகள் கூறியருள. எ-று. (கக)

விழித்தன நெழுமான் றேரோன் விழிக்குமுன் கடன்க ளெல்லாங்
கழித்தனன் மீன நோக்கி கனாவனை வலமாய்ப் போந்து
சுழித்தெறி கடல னீகத் தொகை: புறந்ரு சூழச் கொண்டல்
கிழித்தெழு வாயி னீங்கிக் கீழ்திசை நோக்கிச் செல்வான்.

(இ-ள்.) (உடனே உக்கிரகுமாரபாண்டியர்) விழித்து, எழுபுரவி பூட்டிய தேனையுடைய சூரியன்விழித்தற்குமுன் காலக்கடன் களையெல்லாங் செய்துமுடித்து, அங்கயற்கண்ணம்மையார் நாயகராகிய சுந்தரோசப்பெருமானைப் பிரதக்ஷிணஞ்செய்து, சுழித்து அலைகள் வீசங் கடல்போன்ற சேனைத்தொகுதி புறத்திற்குமு, மேகமண்டலத்தைக் கிழித்து உயர்ந்த (கோட்டை) வாயிலினின்று நீங்கிக் கீழ்த்திசை குறித்துச் செல்வாராயினர். எ-று. (கஉ)

அதிர்ந்தன முரசஞ் சங்க மதிர்ந்தன வியங்க ளண்டம்
பிதிர்ந்தன வென்ன வார்ப்பப் பெயர்ந்துவெண் கவரி துள்ள
முதிர்ந்தநான் மறையோ ராசி மொழியநா வல்லோ ரோத்தப்
பதிந்துபார் கிழியத் திண்டேர் பாகுமுன் செலுத்த லுர்ந்தான்.

(இ-ள்.) பேரிகை யொலிக்கவும், சங்க முழங்கவும், அண்டங்கள் பிளவுபட்டன என்று சொல்லும்படி வாத்தியங்கள் இசைக்கவும், (அவ்விடம் விட்டு) பெய்

ர்த்து, வெள்ளிய சாமரைகள் துள்ளவும், நான்குவேதங்களை யுணர்ந்த லயதுமுதிர்ந்த வேதியர்கள் ஆசீர்வசனஞ்சொல்லவும், வித்துவான்கள் பாடவும், (உருள்) பதிதலாற் பூமிகிழியவும், வலிய இரதத்தைப் பாகன் முன்னே செலுத்த் நடந்தார். எ-று. (கஈ)

பவளக்காற் பிச்சம் பொற்காற் பன்மணிக் கவிகை முத்தந்
தவளக்காற் பதாகைக் காடு தானவா னருவி தூங்குங்
கவளக்காற் பொருப்பும் பாய்மாக் கடலுமண் மடந்தை யாகந்
துவளக்கால் வயவர் மானறேர்த் தொகுதியுஞ் சூழல் போக.

(இ-ள்.) பவளத்தாற் செய்த காம்பையுடைய பீலிக்குடையும், பொன்னைச் செய்த காம்பையுடைய பலமணிகளிறைத்த (ரத்தினக்) குடையும், வெள்ளிய முத்துக் கன்கோத்த காஸையுடைய (விருதுக்) கொடிக்காடும், மதமாகிய பெரிய அருவியை ஒழுக்கும் அசைசின்ன காஸையுடைய கவளமுண்ணும் மலைபோன்ற யானைகளும், பாய்ந்து செல்லுங் குதினாவெள்ளமும், காலாங்கூட்டமும், குதினாபூட்டிய தேர்க்கூட்டமும், பூமிதேவியின் உடல் வருந்தச் சூழ்ந்துவரவும். எ-று.

இதுமுதல் ஒன்பது பாடல்கள் ஞாகம்.

சூழல்போக என்பது ஒரு சொல்.

(கச)

கோழினர் ஞாழ லன்ன கோட்டுகிர்ப் புலவுப் பேழ்வாய்த்
தாழ்சின வுழுவை யொற்றைத் தனிப்பெருங் கொடியுங் கூனற்
காழ்சிலைக் கொடியுஞ் சூழக் கயற்கொடி நிலந்து ழாங்கை
யேழுயர் வணாமேற் றோன்றி யிருவிகம் பகடு கிற.

(இ-ள்.) கொழுவிய பூங்கொத்துள்ள ஞாழலின் அரும்புபோன்ற வளைவினையுடைய நகத்தையும், புலால்நாற்றம்வீசும் பெரிய வாயையும், கடுங்கோபத்தையும் உடைய புலியெழுதிய ஒப்பற்ற பெரிய கொடியும், வளைவாகிய வலிய வில்லெழுதிய கொடியும், (தம்மை) சூழ்ந்துவர, மீனக்கொடியானது பூமியைத் துழாவற் துதிக்கை முதலிய ஏழுறுப்புக்கள் உயர்ந்த மலைபோன்ற யானையின்மேல் தோன்றி, பெரிய ஆகாயத்தின் வயிற்றைக் கிழித்துச்செல்லவும். எ-று.

ஞாழல் - புலிநகக் கொன்றை.

ஏழுறுப்புக்கள்—கால் நான்கு-துதிக்கை-கோசம்-வால் என்பன.

(கடு)

தென்கடல் வடபா னோக்கிச் செல்வது போலத் தென்னன்
றன்கட் லனிகந் கன்னித் தண்டமிழ் நாடு நீந்தி
வன்கட நெறிக்கொண் டேகி வளவாகோ நெதிர்கொண் டாற்று
றன்கடன் முகம் னேற்று நளிர் புன னுமி நீந்தி.

(இ-ள்.) தென்சமுத்திரமானது வடதிசையை நோக்கிப் போவதுபோல, உக்கிரகுமாரபாண்டியர் தமது சேனாசமுத்திரத்தினுடன் கன்னிநாடாகிய தண்ணிய தமிழ்நாட்டைத் தாண்டி, வலிய காட்டுவழியை மேற்கொண்டு சென்று, சோழராஜன் எதிர்கொண்டு செய்யும் நல்ல முறையாகிய உபசாரங்களை அங்கீகரித்து, குளிர்ந்த நீர்நாடாகிய அச்சோழநாட்டினின்றும் நீங்கி. எ-று.

வன்கடம் என்றது முரம்புங் கூர்ங்கல்லும் நெருங்கிய இடம்.

(கசு)

தண்டக நாடு தள்ளித் தெலுங்கநா டகன்று சாய்தாட்
கண்டகக் கைதை வேலிக் கருநடங் கடந்து காடுந்
தொண்டகந் துவைக்குங் குன்று நதிகளுந் துறந்து கள்வாய்
வுண்டக மலர்க்கா வேலி மாளவ தேச நண்ணி.

(இ-ள்.) தொண்டைநாட்டைக்கடந்து (திருவேங்கடத்துக்கப்பாற்பட்ட) தெலுங்கநாட்டினின்றகன்று, சாய்ந்த அடியையும் முன்னையுமுடைய தாழ்வேலி ரூழ்த் கருந்தநாட்டை நீங்கி, முல்லைநிலத்தையும், குறிஞ்சிநிலப்பறை ஒலிக்கும் மலைப்பூமியையும், நதிகளையுங் கடந்து, தேனை வாயிற்பொருந்திய வண்டுகளைத் தம திடத்துள்ள மலர்கணெருங்கிய சோலைகளையே வேலியாகவுடைய மாளவதேசத்தைச் சேர்ந்து. எ-று.

(கஎ)

அங்குநின் நெழுந்து தீவா யருஞ்சுர நெறிப்பட்டேகி
மங்குனின் தறிருஞ் செம்பொன் மாடநீள் விராட நண்ணிக்
கொங்குநின் நவிழுங் கானங் குன்றொரீஇ வாளை பாயத்
தெங்குநின் றிளநீர் சிந்து மத்திய தேபத் தெப்தி.

(இ-ள்.) அம்மாளவதேசத்தினின்று புறப்பட்டு, தீவாய்ந்த செல்லுதற்கரிய பாலநிலத்தின் வழிப்பட்டுச் சென்று, மேகங்கள்நின்றகர்ச்சிக்குஞ் செம்பொன்றைச் செய்த மாடங்கள் நெருங்கிய விராடதேசத்தை அடைந்து, மகரந்தப்பொடிகள் பிரகாசிக்கும்படி மலரும் (மலர்கள் நிறைந்த) முல்லைநிலத்தையும், குறிஞ்சிநிலத்தையுந் தாண்டி, வாளைகள் பாய்தலால் தென்னமரத்திலிருந்து இளநீர் சொரியும் மத்திய தேசத்தைச்சேர்ந்து. எ-று.

(கஅ)

அந்நெடு நாடு நீங்க யாடல றுயர்த்த தோன்றல்
பொன்னெடுஞ் சடையிற் றாழ்ந்து புனிதமார் தீர்த்தகக் காசி
நன்னெடு நகர மெய்தி நளிர்புறற் கங்கை நீந்திக்
கன்னெடு நெறிய லேக காவதங் கடந்த பின்னர்.

(இ-ள்.) அந்தப் பெரியநாட்டினின்று நீங்கி, வெற்றிபொருந்திய இடபத்தை (க்கொடியாக) உயர்த்தியருளிய சிவபெருமானுடைய பொன்னிறம் பொருந்திய நெடிய சடையிற்றங்கி, புனிதமாகிய கங்கையையுடைய காசியென்னும் நல்ல நெடிய நகரத்தையடைந்து, குளிர்ந்த நீரையுடைய அக்கங்கையைத் தாண்டி, கற்கள் நெருங்கிய பெருவழியாகிய அனேக காத்தூரங் கடந்தபிறகு. எ-று.

(கஈ)

மடங்கன்மா நாகம் யாளி வழங்கலான் மனிதர் செல்லா
விடங்கடர் தாக வைஞ்ஞாற் றிரட்டியோ ச்ணத்தா மெல்லைக்
கடங்கெழு குமரி கண்டங் கடந்துமற் றதுபோ லெட்டுத்
தடங்கெழு கண்டங் கொண்ட பாரத வருடர் தள்ளி.

(இ-ள்.) சிங்கமும், பெரிய யானைகளும், யாளிகளும் (இவைபோன்ற மிருகங்களும்) சஞ்சரித்தலால், மானுடர் செல்லக்கூடாத இடங்களைக்கடந்து, ஆக ஆயிரமாயோசனையாகிய அளவையுடைய அருநெறிகள் மிக்க குமரிக்கண்டத்தைக் கடந்து, அதுபோல விசாலமிகக் எட்டுக்கண்டங்கள்கொண்ட பாரதவருஷத்தினின்றும் நீங்கி.

பாரதவருடமென்பது - இமயமலைக்குத் தெற்கும் தென் சமுத்திரத்திற்கு வடக்குமாக இவ்விரண்டெல்லைக்கும் நடுவேயுள்ளது. சுவாயம்புமனுவின் புத்திரன் பிரியாவிரதன் சத்திவேகளையும் அரசுசெய்கையில், தன்புத்திரர் அங்கிதீரன்-மேதாதி-வபுட்டு-சோதிட்டு-துதிமான்-அவ்வியன்-சவன்னென்னும் எழுவர்க்கும் எழு தீவுகளையும் பாகித்துக்கொடுக்க, அவர்கள் அரசுசெய்கையில், அங்கிதீரன் தனது புத்திரர் பாரதன்-கிம்புருடன்-அரி-கேதுமாலன் - பத்திராசுவன்-இளாவிரதன்-இரவியன்-எமன்-குரு என்னும் ஒன்பதின்மருக்கும் நாவற்றீவை ஒன்பது கண்டமாக்கிப் பாகித்துக் கொடுத்தான். அவருள், பாரதன் தனது குமரி என்னும் புத்திரனுடன் இந்திரன்-கசேருகன்-தாயிரபன்னன்-கபத்தி-நாகன்-சவுமியன்-காந்தர்வன்-வருண என்னும்

எண்மர் புதல்வருக்கும் தனது கண்டத்தை ஒன்பது கண்டமாக்கித், தந்தமைபால், பாரதவருடமெனப் பெயர் வந்தது. குமரித்தீவு முதலியன கண்டமெனப் பெயர் பெற்றன.

நவகண்டங்கள்—குமரிகண்டம்- இந்திரகண்டம்-சேருககண்டம்-தாமிரகண்டம்-கபத்திக்கண்டம்-நாககண்டம்-சவுமியகண்டம்-காந்திருவகண்டம்-வருணகண்டம் எனப்படும்.

இவற்றின் விரிவு முதலியவற்றைச் சிவதருமோத்தரம் - காந்தம் - கூர்மபுராணத்திலுங் கண்டுகொள்க.

குமரிகண்டம்போ லெட்டுக் கண்டங்கள் என்றதை,

சிவதருமோத்தரம் - கோபுரவியல்.

“இந்திரமே சேருகமே தாமிரமே யெழிற்க்பத்தி

சந்துமலி நாகமதே சவுமியமே காந்திருவ

மந்தமலி வாருணமே யெனவெட்டு மதித்திடுக

இந்தவள வெணநிலத்துங் கிரிவிரீயீ ராயிரமே”—என்பதனாறிக.(உ0)

யாவையு மீன்ற டன்னீ யீன்றபொன் னியமந் தன்னீத் தானியப் புறம்போய்ப் போகந் ததும்புகிம் புருட கண்ட மேவியங் கதுநீத் தேம வெற்படைந் ததுபின் னாக வோவியப் புறத்துத் தோன்று மரிவரு டத்தை யுற்று.

(இ-ள்.) (உலகிலுள்ள) எல்லாப்பொருள்களையும் பெற்றருளிய உமாதேவி பாணாப்பெற்ற பொன்பொருந்திய இமயமலையைத்தாண்டி அப்பாற் சென்று போகம் மிகுந்த கிம்புருஷ கண்டத்தையடுத்து, அதனைக் கடந்து, ஏமகிரியைச் சார்ந்து, அதுபிற்படக்கழித்து, அதற்கப்புறத்திலிவளங்கும் அரிவருஷகண்டத்தை யடைந்து.

இமயகிரிக்கு வடக்கு கிம்புருடகண்டமும் அதன்வடக்கு ஏமகிரியும் விளங்கும். ஏமகிரிக்கு வடக்கும் நிகதகிரிக்குத் தெற்கும் அரிவருடம் என்க. (உக)

உற்றது கழிந்தப் பாற்போய் நிடதவெற் பொழிந்த சம்புப் பொற்றருக் கனிகால் யாறு போகினா விரத கண்டத் துற்றன்ன கண்டான் மூன்று ரொருங்கடு ஞான்று கூனி வெற்றிவெஞ் சிலையாய் நின்ற வெற்பினை மலய வெற்பன்.

(இ-ள்.) பொதியமலைக் கரசராகிய அவ்வுக்கிரகுமார பாண்டியர் (தாம்) பொருந்திய அரிவருடத்தைத்தாண்டி, அப்பாற்போய், நிடதமலையினின்று அகன்று, பொன்னிறமாகிய நாவல்மரத்தின் கனி சிந்துஞ்சாருகிய ஆறுசெல்லும் இளாவிரத கண்டத்தைச்சேர்ந்து, திரிபுரங்களை ஒருசேர எரித்தருளுங் காலத்தில் வளைந்து, வெற்றிபொருந்திய கொடிய வில்லாகநின்ற மகமேருவைக் கண்டனர். எ-று.

அரிவருடம் நிடதகிரிக்குத் தென்பாலுள்ளது. இளாவிரதகண்ட மென்றது மகமேருவின்சாரல். (உஉ)

வெம்படை மறவர் சேனை வெள்ளநீத் தேகித் தென்பாற் சம்புவின் கனியின் சாறு வலம்படத் தழுவி யோடு மம்பொனீ ராறு மாற்றி னருகுபொன் மயமாய் நிற்கும் பைப்புனங் காண நோக்கி வளைந்துதென் பால்வந் தெய்தா.

(இ-ள்.) வெவ்விய ஆயுதங்களை யேந்திய வீரர் சேனாவெள்ளத்திலின்றும் பிரிந்து (தனித்துச்) சென்று, தென்புறத்தில் நின்ற நாவற்கனியின் சாருனது வலப்

புறப்படத்தழுவியோடாநின்ற அழகிய பொன்மயமாகிய நீர் நிறைந்த ஆற்றையும், அவ்வாற்றின் சமீபத்திற் பொன்மயமாய் நிற்கும் பசியகொல்லைகளையும், காகையுங் கண்டு, சுற்றிச்சென்று, (அந்தச் சம்புநின்ற) தென்புறம் வந்துசேர்ந்து. -எறு.

இதுமுதல் மூன்றுபாடல்கள் குளகம்.

மேருமலையைச் சுற்றிக்கிழக்குமுதல் வடக்குவரையில் மந்தரம் - கந்தமாதனம் - விபுலம் - பாருசுவவத்திரி என்னும் மலைகள் அதற்கு உறுதியுண்டாக்கிற்கும் அவற்றில், முறையே கடம்பு - நாவல் - அரசு - ஆல் என்னும் நான்கு மரங்களும், அருணம் - மானதசரசு - சீதோதம் - மகாமடு என்னும் நான்கு தடாகங்களுமுள. அவற்றுள், கடம்பப்பழச் சாற்றினின்று ஆறுகள் புறப்பட்டுக் கீழ்த்திசை நோக்கியும், அரசமரத்தினின்று பால்முதலியன பஞ்சதானாகளாகப் பெருக்கெடுத்து மேற்றிசை நோக்கியும், ஆலமரத்தின் கிளைகளினின்று உண்டாகும் பால், தயிர், நெய், தேன் முதலியன பெருகி வடதிசைநோக்கியும், நாவன்மரத்தின் பழச்சாறு பொன்மயமாய் ப்பெருக்கெடுத்து மேருவை வலமாகவந்து அம்மரத்தின் அடியிலுஞ் செல்லுதலால் “தென்பால் சம்புவின்னகனி * * * அம்பொனீராவும்” என்றார். (உக)

அவ்வரை யரசை நோக்கி வரைகளுந் கரசே யெந்தை கைவரி சிலையே பாரின் களைகளை யளவில் ளானந் தைவரு சுடருங் கோளு நாள்களுந் தழுவிச் சூழூர் தெய்வத வரையே மேலேத் தேவரா லயமே யென்னு.

(இ-ள்.) அந்த மகமேருவுக் கரசாகிய அதிதேவதையைப் பார்த்து, மலைகளுக்கு மன்னனே! என் தந்தையாகிய சிவபெருமான் கையிற்றங்கிய கட்டமைந்த வில்லே! பூமிக்கோர் பற்றுக்கோடே! வானத்தில் தவழும் இருசுடரும், எண்ணில் லாத (மற்றைக்) கிரகங்களும், நகூத்திரங்களும் தழுவிச்சூழ்ந்து வருந் தெய்வீகம் பொருந்திய மலையே! விண்ணுலகிலுள்ள தேவர்கள் வாசஸ்தளமே! என்று. -எறு.

எல்லாமலைகளிலுஞ் சிறந்த பொன்மலையாக விளங்கவின் “வரைகளுந் கரசே” என்றும், சிவபெருமான் திரிபுரதகனஞ் செய்கையில், இதனையே வில்லாகத் தாங்கினராகவின் “எந்தைகைவரிசிலையே” என்றும், பூமி நிலைதளராதிடை நின்று தாங்கவின் “பாரின்களைகணே” என்றும், சூரியன் முதலிய நவக்கிரகங்களின் தேர்களைத் துருவன் காற்றென்னுங் கயிற்றிற்பிணித்து மேருமலையை வலம்வர இயக் குதலால் “தழுவித் தைவரு சுடருங் கோளு நாள்களுந் தழுவிச் சூழூர் தெய்வத வரையே” என்றும், இந்திராதி திக்குப்பாலகரும் பிரமாதிரி மூர்த்திகளும் அதன் கொழுமுடிகளில் வசித்தலால் “மேலேத்தேவராலயமே” என்றுங்கூறினர்.

துருவசக்கரத்தின் சிறப்பை - காசீகண்டம்.

“காற்றெனுங் கயிற்றின் வீக்கியுள் ளொளிய கறங்கென விடையறு துழலு மாற்றருஞ் சோதி சக்கரந் திரித்து வடவரை முகட்டிலுந் ருயோ டாற்றலி னிருத்தி கற்பமொன் றிற்கு மமைதியு மியானுமற் றிதனை யேற்றுயர் கொடியோ னருளிளு லடைந்தே னீங்கிது நினக்களித் தனனூல்” என்பதனுந்நிக.

மேலேத்தேவராலயம் என்பது, அம்மேருவின் கிழக்குமுதல் தென்கிழக் கிறையுள்ள சுற்றுக்கொழுமுடிகளில், இந்திரன்முதல் ஈசானனிறையுள்ள திக்குப் பாலக்கொண்மர் முறையே வசிக்கும் அமராவதி - தேஜோவதி - சம்யமனி - கிருஷ்ணங்கராவதி - சுத்தவதி - கெத்தவதி - மகோதயபுரி - எசோவதி என்னும் தேவநக

ரங்கள் எட்டும், அதன் நெயில் பிரமதேவர் வசிக்கும் மனோவதியும், அதன்மேற்கில் விண்வெளிக்கும் வைகுண்டமும், வடகிழக்கில் உருத்திரமூர்த்தி வசிக்கும் சோதிட்கமும் இருக்கும் என்பதாம். இதனை,

கந்தபுராணம் - அண்டகோடிப்படலம்.

“மேருவரை யதற்குநடுப் பிரமன் மூதூர் மிக்கமனோ வதியதற்கு மேலைத் திக்கில் நாரணன்வாழ் வைகுந்தம் வடகீழ்ப்பாலி னாதனமர் சோதிட்கந் திசைக ளெட்டுஞ் சீரியவிந் திரன்முதலா மெண்மர் தேயம்” எனவருவதனானறிக. (உச)

மாணிக்க மிமைக்கும் பூணன் விளித்தலும் வரைக்கு வேந்தன் பாணித்து ரெவு தாழ்ப்பப்ப பாகசா தனனை வென்றோ னுணித்தன் சினமு மேரு நகைவொச செருக்கு மாறச் சேணுற்ற சுகரந் தன்னிற் செண்டினு லடித்து நின்றான்.

(இ-ள்.) மாணிக்கங்கள் பிரகாசிக்கும் ஆபரணமணிந்த உக்கிரகுமாரபாண்டியர் அழைத்தலும், அம்மலைக்கதிபன் வருகை தாமதித்ததால், இந்திரனைச் செய்த உக்கிரகுமாரபாண்டியர் வெட்சுமுற்றுத் தமது கோபமும், விளங்கும் அம்மேருமலைக் கரசன் செருக்கும் ஒழியும்படி, ஆகாயத்தை அளாவிய அம் மகமேருவின் சுகரத்தைச் செண்டாயுத்தால் அடித்து நின்றார். எ-று.

பாணித்தல் - பொழுது நீட்டித்தல்.

(உரு)

அடித்தலு மசையா மேரு வரைந்துபொற் பந்து போலத் துடித்தது சுகர பந்தி சுரர்ப்பில் மாடப் பந்தி வெடித்தன தருண பாறு மண்டலம் விண்டு தூளாய்ப் படித்தலை தெறித்தா வெண்டப் பன்மணி புதிர்ந்த வன்றே.

(இ-ள்.) (உக்கிரபாண்டியர் செண்டாயுத்தால்) அடிக்கவும், (எக்காலத்தும்) அசையாத மகமேரு அசைந்து, பொன்னாற் செய்த பந்துபோலத் துடித்தது! சுகரவரிசைகளும், தேவர்கள் வசிக்கும் மாடவரிசைகளுஞ் சிதறின. இளஞ்சூரியமண்டலஞ் சிதறித் தூளாய்ப் பூமியிற் சிந்தியதுபோலப் பலரத்தினங்கள் சிந்தின. எ-று.

சுகரபந்தி யென்றது - ஆயிரங் கொடுமுடிகள். சுரர்ப்பில் மாடப்பந்தி என்றது அக்கொடுமுடிகள்தோறும் வசிக்குந் தேவருடைய நகரங்கள். (உச)

புடைவரைக் குலங்க ளெட்டும் புறந்தழீஇக் கிடங்குஞ் செம்பொ னடைகலோர் நான்கு நான்கு கிடங்கரு மலர்ந்த நான்கு தடமலர்ப் பொழிபு நான்கு தருக்களுஞ் சலித்த வம்மா வுடையவ னிடையு அற்றா லடுத்தவர்க் குவகை யுண்டோ.

(இ-ள்.) (அம்மேருமலையின்) பக்கலிலுள்ள அட்டர்வதங்களும் புரந்தழுவிக் கிடக்கும் நான்கு செம்பொன்னகிய அடைக்களும், நான்கு கிடங்குகளும், மலர்ந்த பூங்கொத்துக்களையுடைய நான்கு தடாகங்களும், (நான்கு) சோலைகளும், நான்கு விருகங்களும் அசைந்தன. எழுமானன் துன்பமடைந்தால் அவனை அடுத்தவர்களுக்கு (சிறிதும்) மகிழ்ச்சியுண்டாகுமோ (உண்டாவதில்லை). எ-று.

மேருவின் புடையுள்ள எட்டு மலைகள்—நிசதம் - ஏமகூடம் - இமயம்-நீலம்-சுவேதம் - கிருங்கம் - கந்தமாதனம் - மாவிலியவான் என்னுங் கிரிகள். நான்குகிடங்கர்—கிழக்கே சயித்திரக்காமநெயில் தாமணா நிறைந்த தாகம் - மேற்கில் வைப்பிரசநெயில் செந்தாமணாநிறைந்த விமலோதகம்-தெற்கில் விசித்திணைக்காநெயில் குழுதோற் பலங்கள் நிறைந்த மானதசரசு - வடக்கில் திருநாக்கியநெயில் நீலோற்பல நிறைந்த

யேனோரதம் என்னும் ஓடைகள். நான்கு பொழில்கள்—கிழக்கில் சயித்திரம் - தெற்கில் வீசித்திரை - மேற்கில் வைப்பிரசம்-வடக்கில் திருதாக்கியம் எனப்படும். எனைய அடைகள் நான்கு-தருநான்கு-தடம் நான்கு முன்வந்துள்ள விடத்திற்கண்டுகொள்க.

புடைத்தபின் மேருத் தெய்வம் புடைக்குல வரையெட் டென்னப் படைத்தவெண் டோளு நான்கு முடியுமேற் படுவெண் சோதியுடைத்தனிக் குடையுங் கொண்ட வருவினோ டெழுந்து நாணிக் கிடைத்தது கருணை வேந்தன் கிளர்சினந் தணிந்து நோக்கா.

(இ-ள்.) அடித்தபிறகு மகமேருவின் அதிதேவதை (தனது) அயலிலுள்ள அஷ்டகுலபர்வதங்கள் போலக்கொண்ட எட்டுப்புயங்கனையும், நான்கு சிரங்கனையும், மேலே கவிக்கும் வெள்ளொளியுடைய ஒப்பில்லாத குடையையுங்கொண்டவருவத் தோடெழுந்து நாணமுற்று எதிர்ப்பட்டது. கிருபைபொருந்திய உக்கிரகுமாரபாண்டியர் பொங்கியகோபம் ஆறிப்பார்த்து. எ-று. (உஅ)

இத்தனை வரவு தாழ்த்த தென்னென மேருத் தெய்வம் வித்தக நம்பி கேட்டி மீனெடுங் கண்ணி யோடும் பைத்தலை யரவம் பூண்ட பரணையிப் படிவங் கொண்டு நித்தலும் போகிப் போகி வழிபடு நியமம் பூண்டேன்.

(இ-ள்.) இவ்வளவு பொழுது உன் வருகை தாமதித்தகாரணம் யாது? என வினவ, மேருவின் அதிதேவதை சதுரப்பாடுடைய பாண்டியனே! கேளாய், நெடிய அங்கயற்கண்ணம்மையோடும் படம்பொருந்திய தலையையுடைய சர்ப்பத்தை (ஆபரணமாகப்) பூண்ட சோமசுந்தரப்பெருமானே இவ்வடிவங்கொண்டு நாள்தோறும் சென்று (தவறாமல்) வழிபடும் நியமத்தை மேற்கொண்டிருந்தேன். எ-று. (உக)

இன்றுகேட் டிலையோ வையா வேந்திழை யொருத்தி காமந் துன்றுமா கடலின் மோகச் சுழித்தலைப் பட்டு வெள்ளி மன்றுளா டியபொற் பாதம் வழிபடன் மறந்து தாழ்ந்து நின்றுளே னினைய திங்கி னிமித்தினை லடியும் பட்டேன்.

(இ-ள்.) இன்றையதினம் (நடந்த சங்கதியைக்) கேட்கவில்லையோ, ஐயனே! ஒரு மாதிலுடைய காமமாகிய மிக்க பெருங்கடலிலுள்ள மோகமாகிய சுழியில் அகப்பட்டு, வெள்ளியம்பலத்தில் நிருத்தஞ்செய்யும் பொன்போன்ற திருவடிகளை வழிபட்டுப் பணிதல் மறந்து தாமதித்து நின்றேன். (எம்பெருமானது திருவடிக்குப் பிழை செய்த) இந்தத் திங்கின் காரணத்தால் (உம்முடைய செண்டாயுத்தின்) அடியும் பட்டேன். எ-று. (க0)

திருவடி பிழைத்த திங்கு தீர்த்தனை யிதனி லையன் மருவதோ ருறுதி தானுந் தக்கதோர் கைம்மா றென்னால் வருவது முண்டாங் கொல்லோ மற்றது நிற்க மன்றற் பருவரை மார்ப வந்த பரிசென்கொல் பகர்தி யென்ன.

(இ-ள்.) (சோமசுந்தரப்பெருமானது) திருவடிகளுக்கு (அடியேன்) பிழை செய்த திங்கினை யொழிந்தாய். ஐயனே! இதைக்காட்டிலும் நீ செய்யும் பிரயோசனமும் (அதற்கு) என்னால் பதிலாகச்செய்யத் தக்க ஓர் பிரதியுபகாரமும் பெறுதலுமளதோ? (இல்லை.) அதுநிற்க. வாசம்பொருந்திய பருத்த மலைபோன்ற மாப்பையுடைய பாண்டியனே! இங்கு வந்தகாரணம் யாது? சொல்வாயென்று வினவ. எ-று. (கச)

மன்னவன் வெறுக்கை வேண்டி வந்தன நென்ற னைய
வன்னது புலத்தோர்க் கேற்ப வுரைபடு மாற்ற தாய
பொன்னவிர் தேமா ரீழற் புதைபடக் கிடக்குஞ் செம்பொ
னென்னவங் கையாற் சுட்டிக் காட்டிய தெரிபொற் குன்றம்.

(இ-ள்.) உக்கிரகுமாரபாண்டியர் பொருள் விரும்பி வந்தேன் என்று கூறி
னர். ஐயனே ! உனது நாட்டிலுள்ளாருக்குத்தக, உணாக்கப்படும் (உயர்ந்த) மாற்று
டைய செம்பொன், பொன்போல விளங்கும் (தளிரையுடைய) மாமரிழலில், (ஓர
றையில் ஓர் பாறையால்) மூடுபட்டு இருக்காரிற்றுகுமென்று, பிரகாசிக்கின்ற பொன்
மலையின் அதிதேவதை தனது அழகிய கைவிரலால் சுட்டிக்காட்டிற்று. ஏ-று.

உன்னது புலத்துக்கேற்ப என்றது மாற்றதிகமுள்ள பொன்னும் அதனிட
த்துணதாதலின் தென்னாட்டில் வழங்கும் மாற்று எலையுடைய பொன்னைக்குறித்தது.

தேமா=தித்திப்புமாமம்.

(௩௨)

மின்னகு வேலான் முந்ரீர் வேலையை வணக்கங் கண்டோன்
பொன்னறை மருங்கிற் போகிப் பொத்திய பாறை நீக்கித்
தன்னவா வளவிற் றுய தமனிய முகந்து மூடிப்
பின்னது தன்ன தாகப் பெயரிலச் சினைபுந் தீட்டா.

(இ-ள்.) மின்னல்போல ஒளிவீசும் வேற்படையினால், சமுத்திரத்துக்குறை
வளைய வருணனைத் தனது அடிக்கீழ்ப்படுத்திய உக்கிரகுமாரபாண்டியர் பொன் சே
மித்துள்ள அறைக்கருகிற் சென்று, (அதனை) மறையவைத்த பாறையை விளக்கித்
தமது ஆசையி னளவினதாகிய பொன்னை யெடுத்து, (மிண்டும் அப்பாறையை) மூடி,
மிருந்ததையுந் தம்முடைய பொருளாகத் தமது பெயர்முத்திரையையும் (அப்பாறை
மேல்) எழுதி. ஏ-று.

இதுமுதல் மூன்று பாடல்கள் குளகம்.

(௩௩)

மின்றிகழ் மணிப்பூண் மார்பன் மீண்டுதன் றுனை யோடுந்
தென்றிசை நோக்கிப் பாகன் செலுத்தமான் றடந்தே றூர்ந்து
பொன்றிகழ் வரையும் போக பூமியும் பிறவு நீத்து
நன்றிகொண் மணிதர் வைப்பி னண்ணுவா னண்ணு மெல்லை,

(இ-ள்.) மின்னலவீசும் நவரத்தினங்களிழைத்த ஆபரணம் பூண்ட மார்பை
யுடைய உக்கிரகுமாரபாண்டியர், தமது சேனையோடும் (அவ்விடம்விட்டு) திரும்பித்
தென்றிசையைநோக்கிப் பாகன் செலுத்த, குதிரை பூட்டிய பெரிய இரதத்திலேறி,
பொன்மலையையும், (அதைச்சூழ்ந்த) போகபூமியையும் பிறநாடுகளையுந் தாண்டி, நன்
மைபொருந்திய மானுடர் வசிக்கும் நாடுகளில் வரத்தொடங்கினார். (அப்படி) வரும்
பொழுது. ஏ-று.

(௩௪)

மாத்திமர் விராட மன்னர் மாளவர் தெலுங்க தேயப்
பார்த்திபர் பிறருந் தத்தம் பதிதொறும் வரவு நோக்கித்
தேர்த்திக முனிகத் தோடுஞ் சென்றெதிர் முகமன் செய்யத்
தார்த்திரு மார்பன் கன்னித் தண்டமிழ் நாடு சார்ந்தான்.

(இ-ள்.) மாத்திமநாட்டரசரும், விராடநாட்டரசரும், மாளவநாட்டரசரும்,
தெலுங்கநாட்டரசரும், பிறநாட்டரசரும், தங்கள் தங்கள் நாடுகள்தோறும், (தமது)
வரவை யெதிர்பார்த்து, தேரோடுகடி விளங்குஞ் சேனையோடும், எதிர்கொண்டு
(கண்டு) உபசாரஞ்செய்ய, (உவப்பமலர்) மாலையணிந்த அழகிய மார்பையுடைய உக்கிர

குமாரபாண்டியர் (அவரவர் உபசாரங்களைப் பெற்று) பாண்டிநாடாகிய தமிழ்நாட்டையடைந்தார். எ-று. (௬௮)

கண்ணிப்பொன் னெயில்கூழ் செம்பொற் கடிநகர்க் கணிய னாகிப்
பொன்னிற்செய் திழைத்த நீள்கோ புரத்தினைக் கண்டு தாழ்
வுன்னித்தே ரிழிந்தெட் டோடைந் துறுப்பினற் பணிந்தெ முந்து
வன்னிச்செஞ் சுடர்க்க ணெற்றி மன்னவன் மதுரை சார்ந்தான்.

(இ-ள்.) அழியாத பொன்னாற்செய்த செம்பொனிறைந்த மதில்கூழ்ந்த கா
வல்பூண்ட மதுராபுரிக்குச் சமீபித்தவராகி, பொன்னாற் செய்து (இரத்தினங்கள்)
இழைத்த நெடிய கோபுரத்தைத் தரிசித்துப் பணியக்கருகி, (தமது) தேரினின்றும்
இழிந்து, அஷ்டாங்க பஞ்சாங்க நமஸ்காரங்கள் செய்தெழுந்து, சிவபெருமான் நெற்
றியிலுள்ள அக்கினிக்கண்ணிற் சனித்த உக்கிரகுமாரபாண்டியர் மதுரைப்பதியினை
யடைந்தனர். எ-று.

நீள்கோபுரத்தினைக்கண்டொழி என்றது அது தூலலிங்கமாதலி னென்க.

அஷ்டாங்க பஞ்சாங்க நமஸ்காரங்கள் முன் விளக்கப்பட்டிள்ளன. (௬௯)

அறத்துறை யந்த னுளர் துறந்தவ ரரன்றாள் பற்றிப்
புறத்துறை யகன்ற சைவ பூதியர் புனிதன் கோயிற்
றிறத்துறை யகத்துத் தொண்டர் திரண்டெதிர் கொள்ள முத்தி
னிறத்துறை வைகை நீத்து நெடுமதில் வாயில் புக்கான்.

(இ-ள்.) அறத்தாறு ஓழுகும் அந்தணர்களும், துறவிகளும், சிவபிரான் நிரு
வடியைப் (புணையாக) பற்றி, புறச்சமயங்களாகிய கடலைக் கடந்த சைவச்செல்வர்க
ளும், சோமசந்தரப்பெருமான் திருக்கோயிலில் நிகழும் நித்தியநைமித்தியங்களை நட
த்தும் அகத்தொண்டர்களாகிய ஆதிசைவர்களும், ஒருசேரத் திரண்டு எதிர்கொள்ள,
விளக்கமாகிய முத்துகள்பொருந்திய நீர்த்துறையையுடைய வைகையாற்றைக்கடந்து,
உயர்ந்துள்ள மதிலின்வாயிலிற் புருந்தார். எ-று. (௭௦)

கொங்கலர் கோதை மாதர் குங்குமம் பணிப்பச் சிந்து
மங்கல மறுகி னேகி மறைகள்கூழ் கோயி லெய்தித்
தங்கண யக்ளைச் சூழ்ந்து தாழ்த்தெழுந் தேத்திப் போந்து
திங்களுள் குடுமிச் செல்வத் திருமணிக் கோயில் புக்கான்.

(இ-ள்.) வாசம்பரந்த கூந்தலையுடைய மாதர்கள் குங்குமநீரைத் தண்ணீர்
செய்யத் தெளிக்கும் மங்கலகரமாகிய வீதியிற் சென்று, வேதகோஷம் புடைசூழ்ந்த
திருக்கோயிலையடைந்து, தமது தலைவராகிய சோமசந்தரப்பெருமானைப் பிரதக்ஷிணஞ்
செய்து பணிந்து, எழுந்து துதித்துத் திரும்பி, சந்திரன்தவருஞ் சுகரத்தையுடைய
செல்வம் பொருந்திய அழகிய இரத்தினம்பதித்த (தமது) கோயிலையடைந்தனர். எ-று.

பொன்மலைக் கடவு ளீர்த புண்ணிய நிதியை யந்த
நன்மலை மானக் கூப்பி நல்கிப்பல் குடிபு மோம்பித்
தெண்மலைக் கிழவன் றெய்வந் தென்புல வாண ரொக்க
றன்மனை விருந்து காத்துத் தருக்கினைருக்கு நாளில்.

(இ-ள்.) பொதியமலைக்குரிய உக்கிரகுமாரபாண்டியர் *மகமேருவின் அதி
தேவதை கொடுத்த புண்ணியவடிவமாகிய பொருளை, அந்த நல்ல பொன்மலையைப்
போலக் குவித்து, (யாசித்தவருக்கு) கொடுத்து பல குடிகளையும் பாதுகாத்துத் தெய்
வத்தையும், தென்புலத்தாலையும், உறவினரையும், தமது மனைக்குவந்த விருந்தினரை
யும் ஓம்பி, மகிழ்ச்சியுற்றிருக்கல்காலத்தில். எ-று. (௭௧)

ஐயினை நடத்து மீச னுனையா நடக்குங் கோளுஞ்
செய்வினைத் திரிவு மாறத் தென்னனு டெங்கு மாரி
பெய்வினை யுடைய தாகிப் பெருவளம் பகிர்ந்து நல்க
வுய்வினை யுடைய வாகி யுயிரொலார் தழைத்த வன்றே.

(இ-ள்.) (ஆன்மாக்கள் காரணமாக) பஞ்சகிருத்தியங்களை யியற்றுஞ் சில
பெருமானுடைய கட்டினையால் நடக்குங் கோள்களும், மழைவளங்குறையுஞ் செய்
கையினின்று திரும்பப் பாண்டிநாடு முழுவதும், மழை பெய்யுந் தொழிலுடையதாகி,
பெரிய வளங்களை (உயிர்களுக்கு)ப் பாகித்துக்கொடுக்க, எல்லா உயிர்களும் (வருந்தும்
பசியை நீங்கி) பிழைக்குஞ்செயலை யுடையனவாகிப் பெருகின. எ-று. (சு0)

எழுசீர்க்கழநேடிலடியாசிரியவிருத்தம்.

புவனியிம் முறையாற் புரந்தளித் தாரம் பூண்டபாண் டியன்றிரு மகனுக்
கவனியே முறிய வீரபாண் டியவென் றணமுடி கவித்தர சளித்து
நவநிர திசய பூரண வின்ப ஞானநோக் கருளிய மதுரைச்
சிவனடி நிழலிற் பிளப்பறப் பழைய தேசொடு நிறைந்துவீற் றிருந்தான்.

(இ-ள்.) உக்கிரகுமாரபாண்டியர் பூலோகத்தை யிவ்வகையாகப் பாதுகா
த்து, ஏழுவகத்தாரும் அறிய(தமது) செல்வப்புத்திரனுக்கு வீரபாண்டியனென்றுபெய
ரிட்டு, அழகிய முடிசூட்டி அரசரிமை கொடுத்தது, புதிய நிரதிசயமாகிய நிறைந்த ஆன
ந்தத்தைக் கொடுத்தருளும் ஞானநோக்கத்தை அடியார்களுக்கு அருள்புரியும் மதுரா
புரியிலெழுந்தருளிய சோமசுந்தரப்பெருமானுடைய திருவடி நீழலில், வேறுபாடு
நீங்க, பழமையாகிய தேசசோடு கலந்து, நிறைந்து வீற்றிருந்தனர். எ-று.

ஞானநோக்கருளிய என்பதற்கு, செந்தழைட்டயீன்ற செல்வன் என முன்
படலத்திற் கூறியிருத்தலால், ஞானநோக்குப்பாசத்தையழிக்கும் ஒற்றுமைபற்றி எல்
லாவற்றையும் அழிக்கும் துதற்கண் எனப் பொருள்கொண்டு, நெற்றிக்கண்ணால் தம்
மையருளிய எனினும் அமையும். (சுக்)

மேருவைச்சேண்டாலடித்தபடல முற்றிற்று.

ஆட திருவிருத்தம் - ககநூ.

பதினாறுவது

வேதத்துக்குப் பொருளருளிச்செய்த படலம்.

எழுசீர்க்கழநேடிலடியாசிரியவிருத்தம்.

உலம்பொரு தடந்தோ ளுக்கிரச் செழிய னுயரிய மேருமால் வறா
யைப், பொலம்புரி செண்டாற் புடைத்துவைப் பெடுத்துப் போந்திரு ளடை
ந்தவா புகன்றும், வலம்படு திணிதோள் வீரபாண் டியன்கோல் வழங்குநா
ண் மதுரையெம் பிபருமான், புலம்பொரு முனிவர் தேறநால் வேதப்பொரு
ளுணர்த் தியதிறம் புகல்வாம்.

(இ-ள்.) கல்போன்ற பெரிய புயத்தையுடைய உக்கிரகுமார பாண்டியர்
உயர்ந்த பெரிய மேருமலையை அழகிய செண்டாயுத்தால் அடித்து, (சேம) நிதியை
யெடுத்து (அங்கிருந்து) வந்து (சோமசுந்தரக்கடவுள்) திருவருளையடைந்த திருவினை

வேதத் துக்குப்பொருளாகித் தெய்வபடம்.

சுப்பிரமணியம் அரங்கம்.

வேதத்துக்குப் பொருளருளிச்செய்த படலம்- சுஉக

யாடலைக் கூறினோம். வெற்றிபொருந்திய தின்னிய தோளையுடைய வீரபாண்டியன் செங்கோல்செலுத்துங்காலத்தில், மதுனாலெழுந்தருளிய எமது சோமசுந்தரப்பெருமான் இந்திரியங்களை ஜெயித்த (கண்ணுவர் முதலிய) முனிவர்கள் தெளியும்படி நான்கு வேதங்களின் பொருள்களை (ஐயந்திரிபற) உணர்த்திய திருவிளையாடலை (யாம் இனி) யெடுத்துக்கூறுவோம். எ-று. (க)

ஐம்பெரும் சூத நிலைதிரிந் தீரோ முடுக்கிய வுலகொடு மயன்மா லும்பர்வான் பதமு முதித்தவா ரொடுங்க வுருத்ததோ ருழிவர் தெய்தச் செம்பொருண் மறையு மொடுங்கிய வழிநாட் செஞ்சுடர் க் கடவுண்முன் மல வம்பவிழ் கமல மெனவரன் நிருமுன் மலர்ந்ததா லகிலமு மாதோ. [ரும்

(இ-ள்.) பெரிய ஐம்பூதங்களுந் தத்தம் நிலைதிரிதலால், பதினான்குலோகங் களும், (அவற்றுளடங்கிய) பிரமதேவர் - திருமால் - இந்திரன் முதலிய (இவர்களது) பெரிய பதவிகளுந் தோன்றியபடியே லயமடைய, ஒருழிக்காலம் கோபித்து வந்த டைய, வேதங்களும் ஒடுங்கின. பின்னளில், செவ்விய கிரணங்களுடைய சூரியன் சந் நிதியில் மலரும் வாசனை பொருந்திய தாமரைமலர்போலச் சிவபெருமான் சந்நிதியில் ஒடுங்கிய யாவர் தோன்றின. எ-று. (உ)

பண்டுபோற் பின்னு முத்தொழி னடத்தப் பராபரச் சுடர்நிரு வுள்ளம் கொண்டுபோர்த் திகிரி வலவனைத் தரவித் குரிசிறன் னுபிமுன் டகத்தில் வண்டுபோற் பிரம னுதித்துழை வுலகும் வரன்முறை படைக்குநா னஞ்ச முண்டுபோற் நியவா னவர்க்குயி ரளித்த வும்பர்நா யகன்றிரு வாக்கில்.

(இ-ள்.) முன்போலப் பின்னரும் (செருட்டி முதலிய) முத்தொழில்களையும் நடத்தச் சிவபெருமான் திருவுள்ளங்கொண்டு, போர்புரியுஞ் சக்கரப்படை தாங்கிய திருமாலேத்தர, அத்திருமாலினுடைய உந்திக்கமலத்தில், பிரமதேவர் வண்டுபோலத் தோன்றி, திரிலோகங்களையும் முறைப்படி சிருஷ்டிக்குங்காலத்தில், ஆலாலவிஷத்தை யுண்டு (தம்மைத்) துதித்த தேவர்களுக்கு உயிர்கொடுத்தருளிய மஹா தேவரது திருவாக்கில். எ-று. (க)

பிரணவ முதித்த ததனிடை வேதம் பிறந்தன நைமிசா ரணியத் தருணிறை முனிவர் கண்ணுவர் கருக்க ராதியோ ரதிகரித் தவற்றின் பொருணிலை தெரியா துள்ளமு முகமும் புலர்ந்தன ரிருப்பவப் போதத் திருண்மல வலிவென் றவனர பத்த நென்றொரு வேதியன் வந்தான்.

(இ-ள்.) பிரணவம் பிறந்தது. அப்பிரணவத்தினிடத்தில் வேதங்கள் பிறந் தன. நைமிசாரணியத்தில் வசிக்கும் அருள் நிறைந்த முனிவர்களாகிய கண்ணுவர் - கருக்கர் முதலானவர்கள் நெருங்கி அவற்றின் (உட்கிடையாயுள்ள) பொருள்நிலை யுணராமல், மனமும் முகமும் வாடினவர்களாயிருக்க, அப்பொழுது ஆணவமலத்தின் வலியை ஜெயித்த அரபத்தர் என்னும் பெயரையுடைய ஒரு முனிவர் வந்தார். எ-று.

வந்தவே தியனை யிருந்தவே தியர்கள் வாவெதிரந் திறைஞ்சவே றிருக்கை தந்தவே லையிலம் மறையவன் முனிவர் தமைமுக நோக்கியீ துரைப்பான் பந்தவே தனைசா லவாவெறுப் பிகந்த பண்பின ராயினீர் நீவிர் சிந்தைவே ருகி முகம்புலர்ந் திருக்குஞ் செய்தியா தெனவவர் சொல்வார்.

(இ-ள்.) வந்த முனிவரை அங்கிருந்த முனிவர்கள் அவர் வருகையை யெ திர்கொண்டு பணிந்து, வேறு ஆசனம் கொடுத்தகாலத்தில், அவ்வரபத்தர் மந்தைய முனிவர்கள் முகத்தைப் பார்த்து, இவ்வாறு சொல்லுகின்றார். நீங்கள் பாசபந்தத்தில் மிகுந்த விருப்பு வெறுப்புகளினின்று நீங்கிய தன்மையுடையவராயினீர். (இப்பொ

முது) மனம் வேறுபட்டு, முகம் வாடியிருக்குங்காரணம் யாது? என வினவ, அம்முனி வர்கள் சொல்லுகின்றார்கள். எ-று.

(இ)

மருட்படு மாயை கழிந்தவன் மொழிந்த மறைப்பின் றுரைசெய்தே சிகனை றிருட்படு மனத்தே மிருத்துமா லைய யாதுகுழிதற்கெனக் கேட்ட தெருட்படு மனத்தோன் செப்புலான் வேதஞ் செப்பிய சிவபாஞ் சுடரோ யருட்படி வெடுத்துப் பொருளையு முணர்த்து மல்லது குழ்ச்சியா தறைவீர்.

(இ-ள்.) ஐயனே! மயக்கம் பொருந்திய மாயாசம்பந்தத்தை இயற்கையாக வே நீங்கிய சிவபிரான் திருவாய்மலர்ந்தருளிய வேதங்களைப் பழகி, (அவற்றின்) உட்கிடையை உணர்த்தும் ஆசிரியர் கிடைக்காமல், அஞ்ஞானமிக்க மனமுடையோமாயிருக்கின்றோம். இதற்கு யாதுயோசனை? என்று வினவ (அதனை)க் கேட்ட ஞானம் பொருந்திய மனத்தையுடைய அரபத்தர் கூறுகின்றார். அவ்வேதங்களையுருளிச்செய்த பரஞ்சுடராகிய அச்சிவபெருமானே அருள்வடிவேற்று வந்து, அவற்றின் உட்பொருளையும் உணர்த்துவான். (இதுவேயன்றி) வேறு யோசனை யாது சொல்வீர்? (என்று மேலும் கூறுகின்றார்). எ-று.

(க)

பண்ணிய தவத்தா லன்றியா தானும் படுபொருள் பிறிதிலே தவமும் புண்ணிய தலத்தி னல்லது பஸியா புண்ணிய தலத்தினும் விழுப்ப நண்ணிய சைவ தலத்தினி லியற்றி னல்குமச் சிவதலங் களினு மெண்ணிய வதிக தலத்தினி லியற்றி னிருந்தவ மெனிதுடன் பயக்கும்.

(இ-ள்.) செய்யுந்தவத்தாலல்லாமல் வேறொன்றினாலுங் கைகூடும் பயன் வேறு இல்லை; அத்தவங்களும் புண்ணியக்ஷேத்திரங்களிற் செய்தாலன்றிக் கைவரா. அப்புண்ணியக்ஷேத்திரங்களிலும் மேன்மை பொருந்திய சிவக்ஷேத்திரங்களிற் செய்தால், அது (வினாவில்) கைகூடும். அந்தச் சிவக்ஷேத்திரங்களிலும் நன்கு மதிக்கப்பட்ட சிவக்ஷேத்திரத்திற் செய்தால் அப்பெரிய தவப்பயன் எளிதில் வினாவாகக் கைகூடும். எ-று.

(எ)

அத்தகு தலமற் றியாதெனி லுலக மகிலமுந் தன்னுடம் பான வித்தகன் சென்னிப் பன்னிரு விரன்மேல் விளங்கிய தலமது சேவன் முத்தரா யெண்ணில் வானவர் முனிலோர் முயன்றுமா தவப்பய னடைந்து சித்தமா சகன்று வதிவதென் றறநூல் செப்பிய மதுரைப் பரகரில்.

(இ-ள்.) அந்த மேம்பட்ட சிவக்ஷேத்திரம் யாதென்று வினவில், எல்லா உலகங்களுந் தனது தேகமாகவுள்ள விராட்புருடனுடைய சிரத்திற்குப் பன்னிரண்டங் குல அளவின்மேல் விளங்கிய தலமாயுள்ளது. என்றும் சேவன் முத்தராய்க் கணக்கில்லாத தேவர்களும் முனிவர்களும் பெருந்தவஞ் செய்து, அத் தவப்பயனைப் பெற்று மனக்குற்றமொழிந்து வசிப்பதாயுள்ளது என்று, தர்மதூல்கள் முறையிடும் மதுரைப் பதியாம். அம் மதுரைநகரத்தில். எ-று.

(அ)

தெளிதரு விசம்பி னிழிந்ததோர் விமான சிகாமணி யருகுதென் மருங்கின் முனிதரு பராரை வடநிழல் பிரியா முழுமுதல் வழிபடு மறவோர்க் களிதரு கருணை முகமலர் தளவா வருங்கலை யனைத்தையுந் தெளிவித் தொளிதரு மணைய மூர்த்தியே நுங்கட் கோதிய மறைப்பொரு ளுணர்த்தும்.

(இ-ள்.) ஒளிமிக்க தேவலோகத்தினின்றும் இழிந்து வந்த வொப்பில்லாத விமானங்களுக் கெல்லாஞ் சிகாமணியாகிய இந்திர விமானத்திற்கருகே தென்பக்க வில், உலர்ந்த (பொருக்குள்ள) பருத்த அரையையுடைய கல்லாலின் நீழலினின்று பிரியாதமுழுமுதற்பொருளாகிய தகிணமூர்த்தி, (தம்மை) வழிபாடு செய்யும் (ஜன்கள்

வேதத்துக்குப் பொருளருளிச்செய்த படலம். சுஉ௩

முதலிய) முனிவர்களுக்கு அன்பும் அருளும் மிக்கமுகமலர்ச்சிசெய்து அளவில்லாத அருங்கலைகளெல்லாவற்றையுந் தெளியச்செய்து விளங்குவார். அந்த மூர்த்தியே (தாம்) திருவாய்மலர்ந்தருளிய வேதத்தின் உட்பொருளை யுங்களுக்குணர்த்துவார். எ-று. (க)

அங்கவன் நிருமூனருந்தவ விரத மாற்றுவான் செல்லுமி னெனவப் புங்கவ னருள்போல் வந்தமா தவன்பின் புனிதமா முனிவரு மங்கை பங்கவன் மதுரைப் பதிபுகுந் தம்பொற் பன்மணிச் கோயில்புக் காழிச் சங்கவன் கைபோல் வளைசெற் செழும்பொற் றுமரைத் தடாகநீ ராடி.

(இ-ள்.) அம்மதுரைப்பதியில் (உள்ள) தக்ஷிணமூர்த்தி சந்நிதியில், செய் தற்கரிய தவத்தைச் செய்யச்செல்லுங்கள் என்று கூற, அத்தக்ஷிணமூர்த்தியின் நிரு வருள்போலவந்துதலிய அரபத்தமுனிவர் பின்பு, களங்கமில்லாத (கண்ணுவர் முத லிய) முனிசிரேஷ்டர்களும், அங்கயற்கண்ணம்மையாரை வாமபாகத்திலுடைய சோம சுந்தரர்பெருமான் வீற்றிருக்கும் மதுரைப்பதி யடைந்து அழகிய பொன்னொலாகிய பல ரத்தினங்களழுத்திய திருக்கோயிலுட்சென்று, சக்கரத்தையும் சங்கையுந் தாங்கிய திருமாலினுடைய கையைப்போலச் சங்கங்கள் வசிக்கின்ற அழகிய டொற்றாமரைத் தீர்த்தத்தில் ஸ்நானஞ்செய்து. எ-று.

ககாகடந் துள்ளங் கடந்தவன் புந்தக் கடிதுபோய் நான்கிரு வெள்ளி வகாகடம் பிடரிற் கிடந்ததோர் மேரு வகாபுரை விமானமேற் காணு வகாகடம் பொருளைக் கண்களாற் கண்டாங் கும்பர்தம் பிராணேநேர் கண்டு திகாகடந் திடும்பே ரின்பவா ரியிலுஞ் சேணிலத் திலும்விழுந் தெழுந்தார்.

(இ-ள்.) அளவுகடந்து இதயத்தை விழுக்கியெழுந்த அன்பானது (தம்மை) செலுத்தவிளைவிற் சென்று, எட்டு வெள்ளிமலைகளின் பிடரின்மேலிருந்த ஒருமேரு மலையையொத்த (எட்டு வெள்ளையானைகள் பிடரிற் சுமந்தபொன்) விமானத்தின்மேல் (தமது அகக்கண்களால்) கண்டறியாத வேதவாக்கியப் பொருளை (புறக்) கண்களாற் கண்டார்போல, தேவதேவராகிய சோமசுந்தரர்பெருமானே நோதரிசித்து, அலை யொழிந்த பேரின்ப சாகரத்திலும், பரந்தபூமியிலும் விழுந்தெழுந்தார்க்கள். எ-று.

கடலுக்கும் பேரின்பக்கடலுக்கும் வேற்றுமை யுளதாகலின் “ திகாகடந் திடும் பேரின்பவாரி” என அடைகொடுத்துக்கூறினார். (கக)

கைதலை முகிழ்த்துக் கரசர ணங்கள் கம்பிதஞ் செய்துகண் ணருவி பெய்தலை வெள்ளத் தாழ்ந்துவாய் குழறிப் பிரமன்மா லின்னமுந் தேரு. மைதழை கண்ட வெள்ளிமன் றுடும் வானவர் நாயக வாளை ருய்தர விடமுண் டமுதருள் புரிந்த வுத்தம போற்றியென் றேத்தா.

(இ-ள்.) கைகளைச் சிரமேற்குவித்து, அக்கைகளும் கால்களும் கம்பித்துக் கண்களில் ஆனந்தபாட்பஞ் சொரிந்து, அலைக்கும் (அவ்வானந்த) வெள்ளத்தில் அழு ந்தி மொழிதமொறி, பிரமதேவருந் திருமாலும் இன்னமுங் கண்டறியாத கருமையிடு ந்த பூக்கண்டத்தையுடையவோ! வெள்ளியம்பலத்தில்திருத்தஞ்செய்யுந் தேவநாயகரோ! தேவர்கள் உஜ்ஜீவிக்க ஆலாலவிடத்தைப் புசித்து (அவர்களுக்கு) அமுதத்தை உதவி யருளிய உத்தமரோ! காத்தருளுக என்று துதித்து. எ-று. (கஉ)

மறைபொருள் காணு துள்ளமா லுழந்து வாடிய வெமக்குநீ யேயந் நிறைபொரு ளாகி நின்றனை யதற்கு நீயலாற் பொருள்பிறி தியாதென் றிறைவனை யிறைவன் பங்கிலங் கயற்க ணிறையியை யிம்முறை யேத்தி முறைவலஞ் செய்து வடநிழ லமர்ந்த மூர்த்திமுன் னெய்தினார் முனிவோர்

(இ-ள்.) (கண்ணுவர் முதலிய) முனிவர்கள், வேதத்தின் பொருளை யுணராமல் மனமயங்கி வாடிய எங்களுக்குத் தேவரீரோ அம்மறைகளின் நிறைந்த பொருளாய் நின்றீர். அம்மறைகளுக்குத் தேவரீரையன்றிப் பொருள் பிறிது யாதுளது? (இல்லை) என்று, இறைவராகியசோமசந்தரப்பெருமானைத் (துதித்து), அப்பெருமானதுவா மபாகத்திலமர்ந்த அங்கயற்கணம்மையாகிய பெருமாட்டியையும் அம்முறையே துதித்து (பணிந்து) முறைப்படி பிரதக்ஷிணஞ் செய்து, கல்லாலவிருக்ஷத்தினீழுவில் எழுந்தருளிய தக்ஷிணமூர்த்தி சந்நிதியில் அடைந்தார்கள். எ-று. (கக)

சீதளப் பளிக்கு மேனியும் பளிக்குச் செழுமலை பதித்ததுப் பன்னபாதமுஞ் செவ்வாய் மலருமுக் கண்ணும் பங்கயச் செங்கர நான்கும் வேதபுத் தகமு முமுதகும் பமுர்தன் விழிமணி வடமுமெய்ஞ் ஞான [த்தா. போதமுத் திரையுந் தரித்ததோர் தனிமைப் போதன்முன் றுழந்தெழுந் தே

(இ-ள்.) தண்ணிய பளிங்கு (மலை) போன்ற (வெள்ளிய) திருமேனியையும், ஒளி நிறைந்த அப்பளிங்குமலையிற் பதித்த பவளம்போன்ற பாதங்களையும், செவந்த திருவாயாகிய தாமனையையும், திரிநேத்திரங்களையும், தாமமாமலர்போன்ற செவ்விய திருக்கரங்கள் நான்கையும், ஞானபுத்தகத்தையும், அமுதகலசத்தையும், தன் கண்மணியாகிய ருத்திராக்கவடத்தையும், உண்மைஞானப்பயனைத் விளக்கியருளஞ் சின்முத்தினாயையுந் தரித்தருளிய ஒப்பில்லாத தக்ஷிணமூர்த்தியினுடைய சந்நிதியிலே வணங்கி யெழுந்து துதித்து. எ-று.

திருக்கரங்கள் நான்கில் வலப்பால் மேற்றிருக்கரத்தில் ருத்திராக்க மாலையுங் கீழ்த்திருக்கரத்திற் சின்முத்தினாயும், இடப்பால் மேற்றிருக்கரத்தில் அமுர்தகலசமுங் கீழ்த்திருக்கரத்தில் வேதபுத்தகமுந் தாங்கியிருந்தனனென்க. சித் + முத்திரா = சின்முத்திரா. சித் - ஞானம். இது மூன்று வரல்களை அகற்றி இருவரல்களைச் சேர நிறுத்துவது. இதனால் மும்மலங்களும் அற்றவிடத்து லீவத்துவமும் ஈசரத்துவமும் கலக்கு முறை காட்டிய குறி யென ஞானதூல்கள் கூறும். விழிமணிவடம் என்பது ருத்திராக்கம். அது சூரியன்வடிவான வலக்கண்பொழிந்த நீரில் பன்னிண்டு ருத்திராக்ஷங்களும் சந்திரன்வடிவான இடக்கண்பொழிந்த நீரில் பதினாறு ருத்திராக்ஷங்களும் அக்கினிவடிவான நெற்றிக்கண்பொழிந்த நீரில் பத்து ருத்திராக்ஷங்களும் தோன்றினைமபற்றி “ தன் விழி மணிவடம் ” என்றார்.

அமிருதம் - மிருத்துவை யொழிப்பது. இது தேவர்களால் நனா திரை மூப்பொழியப் போற்றப்படுந் தேவாயிர்தம்போல ஆன்மாக்களின் பிறப்புக்களை நீக்கத் தாங்கிய ஞானவிர்தகும்பம் என்ப, வேதபுத்தகமென்பதைச் சிவஞானபோதமென்க. வடநீழ் லமர்ந்த மறைமுதன் மேதா மனுவெழுத் திருபது யிரண்டுந் திடமுற வரபத் தன்றாற் றெளிந்து தேனிறை மதிமுத லடைவிற படுமதி யளவுந் தருப்பண மோமம் பார்ப்பன வண்டிமுப் போது [ல். மடைவுற நுவன்று நோற்குமா தவர்பு முனருமறைப் பொருள்வெளி வருமா

(இ-ள்.) கல்லால மரத்தின் நீழலில் எழுந்தருளிய வேத முதல்வராகிய தக்ஷிணமூர்த்தியின் மேதா - என்னும் மந்திரமாகிய இருபத்திரண்டெழுத்தையும் அரபத்தமுனிவரால் உறுதிபடத்தேர்ந்துணர்ந்து கார்த்திகைமாச பூரணமுதல் முறையேவரும் அக்கார்த்திகைமாத பூரணவரையிலும் தர்ப்பணமும் ஒமமும் பிராமண போசனமும் (காலையுச்சிமாலையாகிய) மூன்றுகாலத்திலுங் கிரமப்படிசெய்து, அனுஷ்டித்து நோற்கும்(கண்ணுவர்முதலிய)முனிவர்கள்முன்பு அரிய வேதப்பொருளாக விளங்குந் தக்ஷிணமூர்த்தி வெளிப்பட்டு வந்தருள்கின்றார். எ-று.

வேதத்துக்குப் பொருளருளிச்செய்த படலம். சஉடு

மேதா - என்பது தக்ஷிணமூர்த்தியின் பிரசாதத்தை அடைதற்குரிய இருபத் திரண்டு எழுத்துகளாலாகிய ஒருமந்திரம். (கடு)

கலிவிருத்தம்.

மானமுனி வோரதி சயிப்பவட நீழன்
மோனவடி வாகிய முதற்குரவ நெண்ணுண்
கூனமிலி லக்கண வுறுப்பகவை நானுண்
கானவொரு காளைமறை யோன்வடிவ மாகி.

(இ-ள்.) பெருமையுடைய அம்முனிவர்கள் அதிசயிக்கும்படி கல்லால் விருக்ஷத்தின் நீழலில் மவுனமூர்த்தியாய் எழுந்தருளிய முதற் குரவராகிய தக்ஷிண மூர்த்தி குற்றமில்லாத முப்பத்திரண்டிலக்கணங்களையும் பொருந்திய அவயவங்களும் பதினாறுவயதுமுள்ள ஒப்பில்லாதகாளைப்பருவமுடையவேதியத்திருக்கோலம்பூண்டு.

முதற் குரவன் என்றது-சைவர்கட்கு உள்ள பல ஆசிரியர்களுக்குந் தொல் லாசிரிய ராதவின் என்க. இதனை,

“திருமாலிந் திரன்பிரம னுபமனியன் நபனனந்தி செவ்வே ளாதி
தருமமுது குரவருக்குந் தமதருளா லாசிரியத் தலைமை நல்கி
வருமெவர்க்கு முதற்குருவாய் மெய்ஞ்ஞான முத்தினைக்கைம் மலரும் வாய்ந்த
உருவழகுந் குறுநகையுந் காட்டியரு நருஞ்சிவனை யுளத்துன் வைப்பாம்”
என்பதனானறிக.

“ஊனமிலிலக்கண வுறுப்பு” என்றது, ஆசிரியன் அங்கவ்ஹீனனாகாத பேரழகுடையவனாயிருத்தல் அவனது உத்தமலக்ஷணங்களுள் ஒன்றாதல்பற்றி-இதன் விபரம் சைவசமய நெறியிற் காண்க.

இதுமுதல் எட்டுச் செய்யுள்கள் குளகம். இவற்றால் தக்ஷிணமூர்த்தியின் வருகை கூறப்பட்டன. (கக)

நீண்டதிரி முண்டமழ நெற்றிவிழி பொத்தக்
காண்டகைய கண்டுகைவ னைந்தொழுகு காதிந்
பூண்டகுழை கௌவியபொ லன்செய்பல காசு
மேசண்டவழி' ளங்கதிர்சி ரித்திருள்சி தைப்ப.

(இ-ள்.) நீண்ட திரிபுண்டரமானது அக்கினிவடிவாகிய நெற்றிக்கண்ணை மறைக்கவும், காணத்தக்க அழகினையுடைய (கழுத்திலிட்ட) கண்டுகையோடு வளைந்து நீண்ட திருச்செவியில் அணிந்த குண்டலத்தில் அழுத்திய அழகிய பலரத்தினங்கள் ஆகாயத்திலே தவறும் இளஞ்சூரியனைக்காட்டிலும் ஒளி வீசி இருளைப் போக்கவும். எ-று. (கங)

உத்தரிய வெண்படம் வலம்பட வொதுங்க
முத்தவள நூலினொடு முத்தமிடையிட்டு
வைத்தணிபு மக்கவட மாலைபெறி வாளாற்.
பத்தரை மறைத்தமல பந்தவிருள் சிந்த.

(இ-ள்.) உத்தரியமாகிய வெள்ளிய வஸ்திரமானது வலப்புறமொதுங்கவும், வெள்ளிய முப்புரிநூலாகிய உபவீதத்துடன் முத்துக்களை இடையிட்டிக் கோவை செய்தணிந்த ருத்திராக்கமலை வீசங்கிரணத்தால் முனிவர்களை (அநாதியாய்) மறைத்த ஆணவவிருள் சிதறவும். எ-று.

உத்தரியவெண்படம் - பிராமணதேசிகந் தரிக்கவேண்டிய முத்தினைகளில் ஒன்று. உத்தரியம் - மேல் போர்வை. (சுஅ)

கண்டிகைதொடுத்திருக ரத்தினெடு வாகு
தண்டினிடு மாலவிட வாளரவு தள்ள
வெண்ணெயி னுனவிரி கோவணம் ருங்கிற்
றண்டரிய பட்டிகைவ னைந்தொளிதழைப்ப.

(இ-ள்.) கண்டிகையாகப் புனைந்து இரண்டு கைகளோடு தண்டினைப்போன்ற புயங்களிலணிந்த ருத்திராக்ஷமாலிகை விஷத்தையுடைய சர்ப்பமாலிகையைப் போக்கவும், வெள்ளிய வஸ்திரத்தாலாக்கிய கோவணத்தின் பக்கத்தில் நீங்குதலில்லாத பட்டிகை சூழ்ந்து விளங்கவும். எ-று. (கக)

வண்டிவரி பாடுவன போலமலர் பாத
புண்டரிக மேலுழல்சி லம்புகள்பு லம்பத்
தொண்டரக மாசிருடு ணித்துமுடி சூட்டு
முண்டகம் லர்ப்புறம்வி றற்கமுன்மு முங்க.

(இ-ள்.) வண்டிகள் பண்பாடுவனபோலமலர்ந்த பாததாமகைகளின்மீது சூழ்ந்துகிடக்குஞ் சிலம்புகளொலிக்கவும், அடியாருடைய மனக்குற்றம் ஆகிய ஆணவமலத்தைப் போக்கி அவர்கள் முடியிற் சூட்டிந் தாமமாமலர் போன்ற திருவடியின்மேல் வெற்றிபொருந்திய வீரகமழல் முழங்கவும். எ-று.

தொண்டரகமாசிருள் துணித்துமுடிசூட்டு முண்டகம் என்றது,
“வீட்டின்ப—

வெள்ளத் தழுத்தி விடுத்தா ளினுமடியார்
உள்ளத்தி னும்பிரியா வொண்ணிலம்பும்—கள்ளவினை

வென்று பிறப்பறுக்கச் சாத்தியவீ ரக்கமூலம்” என்னும் போற்றிப் பகீரெடுடையால் அறியற்பாலது.

மனக்குற்றங்கள்—விகற்பம் - சங்கற்பம் - குரோதம் - மோகம் - கொலை - துன்பம் - அகங்காரம் - நகை என்பன. (உஉ)

ஏதமில்ப வித்திரம்வ லக்கரணி மைக்கப்
போதம்வரை புத்தகமி டக்கையது பொற்ப
வோதிபுண ராதலறி யோலமிடும வேதம்
பாதுகைக ளாகியிரு பாதமலர் சூட.

(இ-ள்.) குற்றமில்லாத பவித்திரம் வலக்கரத்து (விரலில்) விளங்கவும், சிவஞானபோதமெழுதிய புத்தகம் இடக்கரத்தில் விளங்கவும், எடுத்துக்கூறியும் அறியாது கதறிக்கதறி ஒலமிடுகின்ற வேதங்கள் பாதுகைகளாய் இரண்டு பாததாமகைகளைச் சூடவும். எ-று.

சிவஞானபோதம் என்பது போதம் எனத் தலைக்குறைந்து நின்றது. இச் சிவஞானபோதம் ஆகிகாலத்தில் தக்பிணமூர்த்தியால் திருக்கயிலாயத்தில் கல்லால் விரகநீழலில் திருநந்திதேவருக்கும், பின்னர் திருநந்திதேவரால் சனற்குமார முனிவருக்கும், சனற்குமாரமுனிவரால் சத்தியஞானதரிசனிகளுக்கும், சத்தியஞானதரிசனிகளால் பரஞ்சோதிமுனிவருக்கும், பின்பு அப்பரஞ்சோதிமுனிவரால் திருவெண்ணைநல்லூரில் மெய்கண்டலிவாசாரியர் என்னும் சுவேதவனப்பெருமானுக்கும், அம் மெய்கண்டலிவாசாரியரால் திருத்துறையூரில் சகலாமபண்டிதர் என்னும் அருணந்திவிவாசாரியர் முதலானவர்களுக்கும், அவ்வருணந்திவிவாசாரியரால் சிதம்பரத்தில் மறைஞானசம்பந்தவிவாசாரியருக்கும், அம்மறைஞான சம்பந்தவிவாசாரியரால் தில்லை

வேதத்துக்குப் பொருளருளிக்கெய்த படலம். ௪௨௭

வாழ்த்துணர்களில் ஒருவராகிய அத்தலத்தைச் சேர்ந்த உமாபதிசிவாசாரியருக்கும், அவ்வுமாபதிசிவாசாரியரால் அருணமச்சிவாயதேசிகருக்கும், அவ்வருணமச்சிவாயதேசிகரால் திருவாவடுறைச்சித்தர் சிவப்பிரகாசதேசிகருக்கும், அச்சித்தர் சிவப்பிரகாசதேசிகரால் நமச்சிவாயமூர்த்திகளுக்கும் உபதேசிக்கப்பட்டது. (௨௪)

கள்ளமுள ரிக்குண்முரல் காணையறு கால
புள்ளொலியி னாவுயித மும்புடைபெ யர்ந்து
துள்ளவெழு வேதவொலி தொண்டர்செவி யாற்று
துள்ளவயல் புக்குவகை யொண்பயிர்வ ளர்ப்ப.

(இ-ள்.) தேனையுடைய தாமமாமலரில் வசித்து, ஒலிக்கும் ஆறுகால்களையுடைய ஆண்வண்டின் ஒலிபோல, நாவும் இதழும் புடைபெயர்ந்து துள்ள எழும் வேதவோசையானது (கண்ணுவர் முதலிய) முனிவர்களுடைய காதாகிய (கால்)வழியால் (அவர்களுடைய) உள்ளமாகிய கழனியிற்பாய்ந்து, மகிழ்ச்சியாகிய வெள்ளியபயிரை வளர்க்கவும். ஏ-று. (௨௨)

சீதமணி மூரறிரு வாய்சிறித ரும்ப
மாதவர்கள் காணவெளி வந்துவெளி நின்ற
தைமுடி வாயளவி னான்மறையி னந்தப்
போதவடி வாகிநிறை பூரணபு ராணன்.

(இ-ள்.) நாதத்தவத்தின் இறுதியாய் எண்ணிறந்த (பதம் சாகை முதலிய வை யமைந்த) நான்கு வேதங்களின் முடிவில் ஞானகுருவாய் நிறைந்த பழையராகிய தக்ஷிணமூர்த்தி குளிர்ச்சிபொருந்திய திருவாயில் அழகிய புன்னகை சிறிது அரும்ப அம்முனிவர்கள் காணும்படி யெளிதாக வெளிவந்து நின்றருளினார். ஏ-று.

பூரணன்-நிறைந்துள்ளவன். புராணன்-பழையவன். எளி-எளிது. (௨௩)

அறுசீர்க்கழிநேடிவடி யாசிரியவிருத்தம்.

வட்டவாண் மதிகண் டார்க்கு முவாக்கடன் மான மாண்ட
சிட்டரா முனிவர் காளைத் தேசிக வடிவ நோக்கி
யொட்டாறு வுலகை வெள்ள மேற்கொள வுருத்த கூற்றை
யட்டதா மரைதஞ் சென்னிக் கணிமல ராகத் தாழ்ந்தார்.

(இ-ள்.) வட்டமாகிய ஒளிபொருந்திய (பூரண) சந்திரனைப்பார்த்து, ஆர்ப்பரிக்கும் பெளர்ணமிக் கடல்போல, மாக்ஷிமைப்பட்ட பெரியோராகிய முனிவர்கள் காளைப்பருவத்தையுடைய தேசிகர் திருவுருவத்தைத் தரிசித்து நீங்கா மகிழ்ச்சியாகிய வெள்ளம் மேலெழுந்தோங்க, கோபித்த இயமனை (மார்க்கண்டேய முனிவருக்காக) உதைத்தருளிய, தாமரை (போன்ற திருவடி)களைத் தமது சிரத்துக்குச் சூடும்மலர்சளாக(ச்சூடி)ப் பணிந்தார்கள். ஏ-று. (௨௪)

ஆளவறு கலைகட் கெல்லா முறைவிட மாகி வேத
விளைபொரு ளாகி நின்ற வேதிய சரண மென்ற
வளைவுறு மனத்தி னுரைத் தேசிக வள்ள னோக்கிப்
பளகறு தவத்தீர் வேட்கை யாதெனப் பணிந்து சொல்லார்.

(இ-ள்.) எண்ணிறந்த தூல்களுக்கெல்லாம் இருப்பிடமாகியும், வேதங்களில் விளைகின்ற பொருளாகியும் நின்றருளிய வேதியரோ ! (நீர் எமக்கு) அடைக்கலம் என்று கூறிய நோட்டம்பொருந்திய முனத்தையுடைய முனிவர்களை அருட்கொடையினராகிய ஆசிரியமூர்த்தமா யெழுந்தருளிய தக்ஷிணமூர்த்தி திருக்கண்ணாத்தியருளி,

குற்றமற்ற தவத்தையுடைய முனிவர்களே ! உங்கள் விருப்பம்யாது ? என்றுவினவ,
(முனிவர்கள்) பணிந்து விண்ணப்பஞ் செய்வார்கள். எ-று.

அளவறுகலைக்கெல்லாம் உறைவிடம் - என்றது கலைகள் யாவும் அவரது
அருட்சத்தியால் சுத்தமாயையில் தோன்றிய விந்து தத்துவத்தினின்றும் 'பிறந்தமை
நோக்கியென்க.

சிவபெருமான் வேதியென்றதை-பாஸர்புராணம்.

ஸ்ரீஹ்ணொஹ்வாநாரூஷ், ஸ்ரீக்ரீயொவிஷ்ணுரூஷுதெ !

ஸ்ரீஹ்ணொஹ்வாநாரூஷ், ஸ்ரீக்ரீயொவிஷ்ணுரூஷுதெ !

வஸ்காராஸூவ-ஷெவாஸூ ! என்பதனைறிக. [தேவரில் உருத்திரன் பிராமணனும்
திருமால் கூத்திரியனும் பிரமன் வைசியனும் இந்திரன் சூத்திரனும் பிறதேவர் ஸங்கர
சாதியுமாவர். என்பது பொருள்.] (உடு)

அடியோ முய்யு மாறு முலகெலா மளிக்கு மாறும்
படியிலா வரத்த வேதப் பயனருள் செய்தி யெனனக்
கொடியமா பாசந் தீர்ப்பான் குரவனம் முனிவ ரோடு
முடிவிலா விவிங்க முன்போய் மறைப்பொருண் மொழிவதானான்.

(இ-ள்.) அடியேங்கள் பிழைக்கும் வண்ணமும், உலகமுழுவதையும் ரக்பித்
கும் வண்ணமுமாக, ஒப்பில்லாத சிறப்புடைய வேதங்களின் பொருளை உபதேசித்த
ருளவேண்டுமென்று விண்ணப்பஞ்செய்ய, (அதற்கு அம்முனிவர்களின்) மிக்கொ
டிய பாசங்களை ஒழிக்கக் குருமூர்த்தியாக வெழுந்தருளிய தக்பிணமூர்த்தி அம்முனி
வர்களோடும் தனக்கோர் இறுதியில்லாத சொக்கலிங்கப்பெருமான் திருச்சநிதிசே
ர்ந்து வேதங்களின் பொருளைத் திருவாய்மலர்ந்தருள்வாராயினர். எ-று. (உக)

அந்தணர் கேண்மின் சால வருமறைப் பொருள்க ளெல்லா
மந்தணமாகு மிந்த மறைப்பொரு ளறித றுளே
நந்தலில் லாத போகப் பயனுக்கு நலியும் பாச
பந்தனை கழிக்கும் வீட்டின் பயனுக்குங் கருவி யாகும்.

(இ-ள்.) முனிவர்களே ! கேளுங்கள், மிகவும் அருமையாகிய வேதங்களின்
பொருள் முழுவதும் பெரிதும் ரகசியமாகும்; இந்த ரகசியப்பொருளை அறிதலினாலே,
விருத்தியாகின்ற துன்பங்கள் முழுவதும் பொருந்தாது அகலும்; பாசபந்தத் தொடக்
கினை (அடியோடு) ஒழிக்கும்; வீடு பேற்றின் பயனுக்கும் சாதனமாகும். எ-று.

சால அருமை - அதிதல்லபம். அறிதல் என்பது சற்குருவீண்பாற் கேட்டு
அறிதல். வேதம் கருமகாண்டம் - ஞானகாண்டம் என இருவகைப்படும். கருமகாண்
டத்தில் யாகாதிகுத்தியங்களும், ஞானகாண்டத்தில் நின்மலசொருபியாகிய சிவத்தி
னிலக்கணங்களுங் கூறப்படும். கருமகாண்டத்தால் போகமும், ஞானகாண்டத்தால்
முத்தியுங் கைகூடும் ஆகலின், “நந்தலில்லாத போகப்பயனுக்கும் * * * வீட்டின்
பயனுக்குங் கருவியாகும்” என்றார். (உஎ)

உத்தம சயம்புக் குள்ளு முத்தம தரமாய் மேலாந்
தத்துவ மாகு மிந்தச் சந்தர சயம்பு லிங்க
நித்தமாய் மறைகட் கெல்லா நிதானமாம் பொருளா யுண்மைச்
சுத்தவத் துவித மான சயம்பிர காச மாகும்.

(இ-ள்.) உத்தமச்சயம்புலிங்கங்களிலும் மேம்பட்ட உத்தம சயம்புமூர்த்தி
யாய், மேலான தத்துவாத்துவாவின் வடிவமாகிய இச் சொக்கலிங்கசயம்புமூர்த்தி

வேதத்துக்குப் பொருளருளிச்செய்த படலம். சஉக

என்றும். அழியாததாய், வேதங்களுக்கெல்லாம் ஆதிகாரணமாகிய பொருளாய், உண்மையாகிய சத்தாத்துவித சயம்பிரகாசமாக விளங்கும். எ-று.

மேலாந்தத்துவமாகும் என்றது நாதவிந்துக்களின் பொருளாய் விளங்குதலானும், நிதானமாய்பொருளாய் என்றது பிரணவசொருபமாய் நிற்கலானும், சத்த அத்துவிதம் என்றது கண்ணொளியும் சூரியவொளியும் ஒன்றுபட்டுக்காணுந்தன்மையைப் பிரிக்கக்கூடாததுபோலச் சிவத்தையும் பிரபஞ்சத்தையும் பிரிக்கவொண்ணாது இரண்டற நிற்கும் அத்துவிதமாதலானும்-என்க. (உஅ)

நிறைபரா பரம்விஞ்ஞான நிராமய மென்று நூல்களிறைபரம் பிரமமாகு மிதனுரு வாகு மேக மறையிதன் பொருளே யிந்தச் சுந்தர வடிவா யிங்னுறைசிவ லிங்க மொன்றே யென்பர்நூ லுணர்ந்த நல்லோர்.

(இ-ள்.) (எவ்விடத்தும்) நிறைந்த பராபரமென்றும், விஞ்ஞானமென்றும், நிராமயமென்றும், நூல்கள்கூறும் பரப்பிரம்மமாகிய இந்தச்சிவலிங்கமூர்த்தியின் நிருவருவமேயொன்றாயுள்ள வேதமாம். நூல்முற்றும் உணர்ந்தபெரியோர் அவ்வேதத்தின்பொருளே இந்தச்சொக்கலிங்கமூர்த்தியாய் இவ்விடத்து எழுந்தருளிய சிவலிங்கமூர்த்தி ஒன்றேயென்று கூறுவர். எ-று.

நிறை - பரிபூரணம். பராபரம் - மேலானதிலுக்கும் மேலானது. இது பராப்பரமென்பதன் மருஉ. விஞ்ஞானம் - பசுபாச ஞானங்களுக்கு மேற்பட்ட ஞானம். நிராமயம் - துன்ப மின்மை. பரம் - பிரமம்; மேலான வியாபகமுடையது. வேதப்பொருளே இச்சிவலிங்கமூர்த்தம் என்பது கருத்து. (உக)

ஆகையான் மறையு மொன்றே யருமறைப் பொருளு மொன்றே சாகையா லனந்த மாகித் தழைத்ததச் சாகை பெல்லா மோகையா லிவனே யெத்து முலகுத யாகிக் கிந்த வேகனா ணையினன் மூன்று மூர்த்தியா யிருந்த தன்றே.

(இ-ள்.) ஆனபடியால் வேதமும் ஒன்றே; அவ்வரியவேதார்த்தமும் ஒன்றே; (அவ்வேதம்) சாகா பேதம்பற்றி அனந்தமாய்த் தழைத்துள்ளது; அவ்வேத சாகைகளெல்லாம் விருப்போடு இம்மூர்த்தியையே துதியா நிற்கும். உலகத் தோற்றமுதலிய கிருத்தியங்களுக்கு இந்தச்சொக்கலிங்கமூர்த்தியே(தனது) அருட்சத்தியால்(பிரமாதி) மூன்று மூர்த்திகளாயிருந்தார். எ-று.

மறை - இது கீழ்வருணத்தவர்களுக்கு மறைவாகப் போற்றப் படுதலின் வந்த காரணப்பெயர். சாகை - கிளை. வேதம் - இவராக்கினையால் அனந்தமாதலை “பின்னிவனருளால் அளவிலவான” என்பதனாலறிக. உலகு உதயம் என்றது உலகத்தோற்றம். ஆகியென்றதனால் முறையே சிருட்டி திதிகளும் விளங்கின. உதயாதிக்கு என்பதிலுள்ள குவ்வுருபு - நிமித்தப்பொருளில்வந்தது. இவ்வுலகு காரணமாகவே அவர்க்கு ஈந்தமையாகலின் “உலகு உதயாதிக்கீந்த” என்றார். ஏகன்-தனக்கு முன்னும் பின்னுமொருவருமின்றித் தனித்து நிற்பவன். இது சிருட்டிக்கு முன்னும் சங்காரத்திற்குப் பின்னுமென்க. ஆனையென்றது அருட்சத்தியை. ஏகனென்பதில் தேற்றேகாரர் தொக்கி நின்றது. ஏகன் மூன்று மூர்த்தியாயிருந்தான் என்பதை,

“அரியாகிக் காப்பா னயனாய் படைப்பான்

அரகு யழிப்பவனு மாவான்.”—என்னும் காரணக்கூ லம்மையார் அம்புதத்திருவந்தாடியானறிக. (க௦)

மலர்மக னாகி மூன்று வைபமும் படைத்து மாலா யலைவற நிறுத்தி முக்க னாதிபா யழித்தம் மூவர் தலைவனுய்ப் பரமா காச சரீரியாய் முதலீ றின்றித் தொலைவருஞ் சோதி யாமிச் சுந்தர விலிங்கந் தன்னில்.

(இ-ள்.) தாமமாமலரில் வீற்றிருக்கும் பிரமதேவராய்த் திரிலோகங்களை யுஞ் சிருஷ்டித்து, திருமாலாய் (உயிர்களை) வருத்தமறத்தாங்கி (இரகழித்து), திரிநேத் திரங்கனையுடைய உருத்திரமூர்த்தியாய்ச்சங்கரித்து, அத்திரிமூர்த்திகளுக்கும் இறைவ னாகி, தொகாசமே திருமேனியாகவுடையவனாய், ஆதி (மத்தி)யந்தமில்லாது என்றுங் கெடாத தேஜோமயமாகிய இந்தச் சிவலிங்கமூர்த்தத்தில். எ-று.

மூவர்தலைவனென்றது மகேசுவரனாயென்றும், பரமாகாச சரீரியென்றது சாதாக்கியத் திருமேனியையுடைய சதாசிவமூர்த்தியை யென்றும், சிவலிங்கமூர்த்தம் சாதாக்கிய மூர்த்தமே யாதலின் ஒற்றுமை தோன்றக்கூறியதென்றுங் கொள்க. முத லீறு என்றதால் 'ஒருமொழியொழி தன்னினங்கொன்றருகரித்தே' என்ற குத்திரப்படி மத்தி என வருவிக்கப்பட்டது. சோமரூரியாதி ஒளிகளுக்கெல்லாம் ஒளிகொடுக்கும் பேரொளிப்பிழம்பாதல்பற்றித் "தொலைவருஞ் சோதி" என்றார். (கச)

எழுசீர்க்கழீநேடிவடி யாசீரிய விருத்தம்.

ஆதியி லான்ம தத்துவ மான வலர்மகன் பாகமு நடுவி னீதியில் விச்சா தத்துவ மானநெடியவன் பாகமு முடிவி லோதிய சிவதத் துவமென லான வருத்திர பாகமு முதிக்கும் பேதியிம் மூன்றி லெண்ணிறத் துவங்கள் பிறக்குமிம் மூன்றினு முறையால்.

(இ-ள்.) முதலில் ஆன்ம தத்துவமாயுள்ள பிரமதேவர் பாகமும், மத்தியில் முறைப்படி வித்தியா தத்துவமாயுள்ள திருமாலின் பாகமும், முடியில் கூறப்பட்ட சிவதத்துவமென்று சொல்வதாகிய உருத்திரபாகமூந் தோன்றும். இவ்வாறுபேதப் பட்ட இம்மூவகைத் தத்துவங்களில், கணக்கில்லாத தத்துவங்கள் பிறக்கும். இம் மூன்று தத்துவங்களிலும் முறையே. எ-று.

ஆன்மதத்துவம், பூதம் ஐந்தும், புலனைந்தும், ஞானேந்திரியமைந்தும், கன் மேந்திரியமைந்தும், அந்தக்கரண நான்கும் ஆக இருபத்துநான்கு. வித்தியாதத்துவம் - காலம்-நியதி-கலை-வித்தை-இராகம்-புருஷன்-மாயை ஆக ஏழு. சிவதத்துவம் - சுத்த வித்தை - ஈசுவரம் - சாதாக்கியம்-சத்தி-சிவம் ஆக ஐந்து. சிவலிங்கத்தின் திருவுருவில் விருத்தம்-உருத்திரபாகமென்றும், பீடத்தின் அதோபாகத்தின் அடியிலுள்ளமூலைகள்- பிரமபாகம் என்றும், நடுவிலுள்ளமூலைகள்-விஷ்ணுபாகமென்றுங்கொள்க. இவற்றுள் பிரமபாகம்-நபும்ஸகலிங்கமும், விஷ்ணுபாகம்-ஸ்த்ரீலிங்கமும், உருத்திரபாகம்-பும் லிங்கமுமாம். இதன்சோதியுருவமே மகார அகார உகாரமாயிருக்கும். அவற்றுள் அகாரம்-சிவம். உகாரம்-சத்தி. மகாரம்-எனவும், அகாரம்-நாதம், உகாரம்-வீந்து, மகா ரம்-கலை எனவும், அகாரம் - கண்டம், உகாரம்-கோமுகம், மகாரம் - வட்டம்-எனவும் கூறும்.

ஆன்மதத்துவம்-வித்தியாதத்துவம்-சிவதத்துவம் இம்மூன்றும் பிறக்குமிட மாதலானும், இம்மூன்றுக்கும்-அதிதேவர்களாயிருத்தல்பற்றியும் "மூவர்பாகமும்" என்றார். இதனால் சர்வபாகமும் ஈசரபாகமென்றது - யாவருந்தோன்றி லயமடைய வேண்டிய சாதாக்கியமூர்த்தியாகலின் கூரூமேயமையும். (கஉ)

ஒதரு மகார முகாரமே மகார முதித்திடும் பிரணவம் வீந்து நாதமோடு திகிக்கும் விபத்ததா ரகத்தி ன்ஸல்லகா யத்திரிமூன்று

வேதத்துக்குப் பொருளருளிச்செய்த படலம் சங்க

பேதமாம் பதத்தாற் பிறக்கும் காயத் திரியிரு பேதமாம் பேதம்
யாதெனிற்சமட்டி வியட்டியென் றிரண்டு மேதுவாம் வேட்டவைக்கெல்லாம்.

(இ-ள்.) எடுத்துச் சொல்லுதற்கரிய (அம்மூவகைத் தத்துவத்தி னின்றும் முறையே) அகார - உகர்-மகாரங்கள் பிறக்கும். (அவ்வக்கரங்களுடன்) பிரணவ மானது விந்து நாதங்களைவிட சனிக்கும். வினங்குகின்ற (அந்தப்) பிரணவத்தின் (வியாக்கிருதிகளேழுடன்) நன்மைபயக்குங் காயத்திரிமூன்றுபேதமாகிய பதங்களால் தோன்றும். இந்தக்காயத்திரி இரண்டுபேதமாம். (அவற்றுள்) பேதம் யாதென்றால், சமட்டி வியட்டி என்று சொல்லப்பட்ட இவ்விரண்டும் ஆன்மாக்கள் விரும்பின வற்றைப் பெறுதற்குக்காரணங்களாம். எ-று.

“வியத்த தாரகத்தினல்ல காயத்திரிமூன்று பேதமாம் பதத்தாற் பிறக் கும்” என்றதால், இந்த அகாரமுதலிய மூன்றுக்கூடியது வியட்டிப் பிரணவமும், இவற்றுடன்நாதவிந்துக்கள்கூடியது சமஷ்டிப்பிரணவமுமாம். [பிரணவத்தை இடை யில்வைத்ததும் இதுபற்றியென்க.] இனிப்பிரிவுற்ற அப்பிரணவத்தில் அகாராதி மூன் றினும் மூன்றுபாதமாகக் காயத்திரி யுதிக்கும் எனக்கொள்க. அம்மூன்றினும் அகா ராதிகள் தோன்றப்பெற்ற பிரணவம் அவற்றின் சமூகத்துதித்த விந்து நாதங்களை யுட்கொண்டே பிறக்குமெனினும் பொருந்தும். வியாக்கிருதிகளேழு என்றது காயத் திரிக்குரிய அக்கங்கள். (கக)

இன்னவை யிரண்டு மிவனருள் வலியா லீன்றநான் மறையையந் நான்கும் பின்னிவ னருளா லளவில வான பிரணவ மாதிரித் திரமு மன்னவா றுன தாரகத் தகார மாதியக்க ரங்களு முதித்த சொன்னவக் கரத்திற் சிவாகம னுலிச் சுரவர னடுமுகத் துதித்த.

(இ-ள்.) இக்காயத்திரி யிரண்டும் இச்சோமசுந்தரப்பெருமான் திருவருட் சத்தியால் நான்குவேதங்களையுந் தந்தன. பிறகு அந்நான்குவேதங்களும், இப்பெருமா னது திருவருளால் அளவிலவாய்விந்த பிரணவமாதிய மந்திரங்களும், அவ்வாறு தோன்றிய அப்பிரணவத்தின் கூறுகிய அகாரமுதலிய அக்கரங்களும், இத்தேவாதிப னது ஈசானமுகத்து உதித்தன. கூறிய அம்முகத்திலேயே அவ்வக்கரங்களிலே சிவாகமனாலும் உதித்தன. எ-று.

மந்திரங்கள் எழுகோடி யென்றும், அக்கரங்கள் ஐம்பத்தொன்றென்றும், கொள்க. தாரகம் = ஆதாரம். இதுவேதமுதலியன தோன்றுதற்கு ஆதாரமாய்நின்றவின் அக்காரணம்பற்றிப் பிரணவத்தை யுணர்த்தியது.

“கான்மறையென்ற” எனப்பொதுப்படக் கூறினும், வியஷ்டி மூப்பாதங் களிலிருந்து இருக்குவேத யசர்வேத சாமவேதங்களும், சமஷ்டியில் அதர்வணவேத மும் தோன்றினவென்க.

மூன்றும் கடுமுகத்து உதித்தனவெனினும், இவற்றின் மூலமாக யுதித்தன வென்பதுதோன்ற இவ்வாறு கூறினார்.

வேதம் என்பதற்கு ஞானத்தைத் தருவது என்று பொருள்.

ஆகமம் என்பதில் ஆ வென்பது ஞானமும், கங் வென்பது மோகமும், மங் வென்பது மல நாசமுமாம். ஆகவே ஆன்மாக்களுக்கு மலத்தை நாசம்பண்ணி ஞானத்தை உதிப்பித்து மோகத்தைக் கொடுக்க வல்லது எனப் பொருள்படும். அன்றியும், ஆ வென்பது பாசமும், கங் வென்பது பசுவும், மங் வென்பது பதியும்

எனப் பொருள்படுதலின் தன்னைப் பழகினோர்க்குத் திரிபதார்த்த லக்ஷணத்தை யுணர்த்தவல்லது எனவும் பொருள்படும்.

இனி ஆகமங்கள் காமிக முதல் வாதனம் ஈறாக இருபத்தெட்டு. இவற்றுள் காமிக முதலிய பத்தும் பிரணவர் முதலிய பத்துச் சிவன்களுக்கு அருளிச்செய்யப்பட்டமையின் சிவபேதமென்றும், விசயமுதல் பதினெட்டும் அநாதிருத்திரர்முதலிய பதினெட்டு ருத்திரர்களுக்கு அருளிச்செய்யப்பட்டமையின் ருத்திரபேதமென்றும் சொல்லப்படும்.

சிவபெருமானுக்குக் காமிகம் திருவடிகளும், யோகசம் கணைக்கால்களும், சிந்தியம் திருவடிவிரல்களும், காரணம் கெண்டைக்கால்களும், அசிதம் முழந்தாங்களும், தீப்தம் தொடைகளும், சூக்கும் குய்யமும், சகச்சிரம் கடிததானமும், அஞ்சுமான் முதலும், சுப்பிரபேதம் கொப்பூழும், விசயம் உதரமும், நிச்சவாசம் நாசியும், சுவாயம்புவம் முலைகளும், ஆக்கினேயம் கண்களும், வீரம் கழுத்தும், ரௌரவம் செவிகளும், மகுடம் திருமுடியும், விமலம் கைகளும், சந்திரஞானம் மார்பும், முகலிம்பம் திருமுகமும், புரோகிதம் திருநாக்கும், இலளிதம் கபோலங்களும், சித்தம் திருநெற்றியும், சந்தானம் குண்டலமும், சருவோத்தமம் உபவீதமும், பாரமேசுவரம் ஆரமும், கிரணம் இரத்தினபரணங்களும், வாதனம் திருப்பரிவட்டமும், காலோத்தரம் திருமேற்பூச்சும், ஏனைய உபாகமங்களெல்லாம் பரிமளத்திரவியங்களும் புஷ்பங்களும், சைவசித்தாந்தம் நைவேத்தியமுமென்பர்.

இவ்வாகமங்கள் சித்தாந்தமெனவும், மாந்திரமெனவும், தந்திரமெனவும் பெயர்பெறும். இவ்வாகமங்கள் தனித்தனி ஞானபாதம் யோகபாதம் கிரியாபாதம் சரியாபாதமெனப்படும் நான்கு பாதங்க ளுடையனவாயிருக்கும். இப்பாதங்க ளுள் கிற் கூறப்படும் விஷயங்களும் இவை ஒவ்வொன்றிற்குரிய கிரந்த சங்கியையும் இன்னும் இவற்றைப்பற்றிய பல விசேடங்களும் விரிக்கப்பரக்குமாதலின் அதனை யவாவுவோர் காமிகாகமம் தந்திராவதாரப்படலத்தும் பிற ஆகமங்களிலுங் கண்ணென்க. கிட்டியை முகத்தொன் றிதென்கநா லேந்திர் கிளைத்ததா விருககது தென்பா லீட்டிய விரண்டாம் லேதநா றுருவோ டெழுந்தது வடதிசை முகத்தி னீட்டிய சாம மாயிர முகத்தா னிமிர்ந்தது குடதிசை முகத்தி னுட்டிய வொன்ப துருவொடு கிளந்து நடந்தது நான்கதா மறையே.

(இ-ள்.) கீழ்த்திசையிலுள்ள (தற்புருஷ) முகத்தில் இருபத்தொருசாகையுடன் இருக்குவேந்தோன்றியது. தென்றிசையிலுள்ள (அகோர)முகத்தில் நெருங்கிய இரண்டாவது (ஆகிய யகர்) வேதம் நூற்றொருசாகையுடன் தோன்றியது. வடதிசையிலுள்ள (வாமதேவ)முகத்தில் பெரிய சாமவேதம் ஆயிரஞ்சாகையுடன்தோன்றி யெழுந்தது. மேற்றிசையிலுள்ள (சத்தியோகாத) முகத்தில் (பொருளை) நிலை நிறுத்தி ஒன்பது சாகையுடன் விளங்கி நான்காவது (ஆகிய அதர்வ) வேதந்தோன்றி நடந்தது. எ-று.

“ஒன்றித்த” வேன்பதனை “நூறுரு” என்ற விடத்துங் கூட்டுக.

இருக்கது காண்கது என்பவற்றில் அது பகுதிப்பொருள் விருதி.

சதாசிவமூர்த்தியின் முகநிருபணத்தை,

சைவகமயநெறி.

“நானா முச்சிமுக மீசதிசை ளோக்கியுதல்”

தேசார் புருடங்கீழ்த்திக்கு.

வேதத்துக்குப் பொருளாளுநர் சித்திப்த படலம் சா.உ.உ.

தெற்கு வடக்குமேற் நிக்குமுறை யானோக்குந்
தக்கவகோ ராதிமுகந் தான்” என்பதனு னறிக.

வேதசிவாகமங்களின் தோற்றம் பலநூல்களிற் பலவாகக் கூறப்படுதல்
சிசுட்டிபேதமெனக்கொள்க. (௬௫)

அருமறை நால்வே ருகையால் வருண மாச்சிர மங்களு நான்கார்
தருமம்யா காதி கருமமு மறையின் றகைமையிற் ருேன்றின் மறையுங்
கருமநூன் ஞான நூலென விரண்டாங் கருமநூ லிவனருச் சனைக்கு
வரும்வினை யுணர்த்து ஞானநூ லிவன்றன் வடிவிலா வடிவினை யுணர்த்தும்.

(இ-ள்.) அரியவேதங்கள் நான்கு கூறுகையால் வருணமும் ஆச்சிரமங்
களும் நான்காகுவகைப்படும். தருமவடிவாகியாகமுதலிய கருமங்களும் வேதத்தின்
பொருளின் வழியிற்றேன்றின. வேதமும் கருமநூல் ஞானநூலென்று இருவகைப்
படும். (அவற்றுள்) கருமநூலானது இவனருச்சனைக்குரிய தொழில்களை உணர்த்தும்.
ஞானநூலானது இப்பெருமானுடைய நின்மல சொரூபத்தை உணர்த்தும். எ-று.

கருமநூல், ஞானநூல் என்பவற்றில் நூல் என்றது காண்டத்தை.

வருணம் நான்கு-பிரம கூத்திரிய வைசிய சூத்திரர் எனப்படும். ஆச்சிரமம்
நான்கு - பிரமசரியம் கிருகஸ்தம் வாணப்பிரஸ்தம் சந்நியாசமெனப்படும். கருமம்
எல்லாத்தொழில்கட்கும் பொதுப்பட நின்ற தெனினும், சிவார்ச்சனை சிவத்தைப்
பெறுகைக்குரிய தொழிலாகையால் “கருமநூலிவ னருச்சனைக்குவரும் வினையுணர்த்
தும்” என்றும், வேதத்தின் பரார்த்தம் சிவத்தைப் பெறுதற்கு அப்பரசிவத்தின்
சச்சிதானந்த சொரூபத்தை யுணர்த்துவதால் “ஞானநூலிவன்றன் வடிவிலா வடி
வினை யுணர்த்தும்” என்றுங்கூறினார். (௬௬)

முதலுகர் நீரார் சனைகுழைத் தாங்கிம் முழுமுதற் கருத்துநல் லவியின்
பதமிவன் வடிவப் பண்ணவர் பிறர்க்குந் திருத்தியாம் பரணிவன் முகத்தின்
விதமுறு நித்த மாதிரி வினைக்கும் வேண்டியாங் குலகவர் போகங்
கதிபெற வியற்றுஞ் சிவார்ச்சனை வினைக்குங் காரண மிச்சிவ கோசம்.

(இ-ள்.) (மரத்தின்) வேர்துகரும் நீரினாலே (அம்மரக்)கிளைகள் தளிர்ந்தார்
போல, முழுமுதற் கடவுளாகிய இச்சிவலிங்கப் பெருமானுக்கு உண்பிக்கும் நல்ல
அவியுணவு இம்மூர்த்தியின் திருவருவமாகிய இதர தேவர்களுக்குந் திருத்தியாய் முடி
யும், (ஆதலால்) இறைவனாகிய இப்பெருமான் சந்நிதியில் (செய்யப்படும்) பலவகைப்
பட்ட நித்தமுதலிய மூன்றுதொழில்களுக்கும், உலகத்தவர் முத்தியையும் போகத்தை
யும் பெறச்செய்யுஞ் சிவார்ச்சனைக்கும் இச்சிவலிங்கமூர்த்தியே காரணமாயுள்ளது.

நித்தமாதி மூவினை என்றது நித்தியம் கைமித்தியம் காமியம் எனப்படும்.
இச்செய்யுளில் ஆதலால் என்றது சொல்லெச்சம்.

வடநூலில் விதந்தோதிய அக்கினிவீட்டோமமுதல் பரிமேத மிறுதியாயுள்ள
வையும் நித்தமாகியுடங்கலின் அவற்றை விதவாது, சிவார்ச்சனையே பெவற்றினுஞ்
சிறந்தமையின் அதனைவிதந்து கூறினர். இனி இதனைநோக்காது

“பண்ணவர் பிறர்க்குந் திருத்தியாப் பலன்றரு மிவனே

விதபரிமேத விற்றுதிவேன் வினா முழின்மறை விரதமு நித்த.

முதலிய மும்மை வினைகளு மிவன்தன் மூன்செய்யு சனைகளே யாகும்”.

எனப் புதுப்பாடங்கொண்டாரு முனர். (௬௭).

மறைபல முகங்கொண்ட லறிவா யினோத்து முயங்கவே தகண்டபூ ரணமாய் நிறைபரம் பிரம மாகுமிச் சூரியைக் கருமநன் னெறிவழாப் பூசை முறையினு ஞான நெறியினிப் பொருளை யருளினை முயக்கற முயங்கு [ல். மறிவினுந் தெளிவ துமக்குநா முறைத்த வருமறைப் பொருள்பிறர்க் கரிதா

(இ-ள்.) வேதங்கள் பலமுகங்கொண்டு (தேடி முணராமல்) அலறி வாய் சோர்ந்துமயங்கு, (அவற்றிற்கு) வேறாகி அகண்ட பூரணமாய் அமர்ந்த சொரூப சிவம் அறிஷ்டித்துள்ள இந்தச் சிவலிங்கப்பெருமானே, எல்ல கருமகாண்டத்திற்குரிய விதி வருவாத பூசைக் கிரமத்தாலும், ஞானகாண்டத்திற்குரிய வழியினின்றும் இந்தச் சிவ லிங்கப்பெருமானே (அவனது) திருவருளினால் இரண்டற வியாபக வியாப்பியமாய் நிற்கும் உணர்வினாலும் அறிதல் (முறையாம்.) உமக்குநாம் உரைத்த வேதத்தின் பொருள் பிறருக்கு (உணர்த்தல்) அரியது. எ-று.

மறை என்றது ஈண்டு வேதாந்தம். பலமுகம் - பலசாகைகள். [அலறுதலா வது—ஏகம் - பிரமம் - அத்துவிதியம் - சச்சிதானந்தரூபம் - நிஷ்களம் - நிர்மலம் - சுத் தம் - சிவம் - சூக்ஷ்மம் - நிரஞ்சனம் - தேவர்களுக்கு ஆதி- விஸ்வாதிகன் - பிரபு - சர்வ ஞுஞன் - சர்வகர்த்தா - சர்வகாரணம் - ஈஸ்வரன் - அநாதிநிதனவஸ்து - பராபரவிஜ் ணன் - பரமான்மரூபன் - பரஞ்சோதி - பராற்பரம் - நிஷ்டாப்பிராப்தம் - அப்பிரமே யம் - பரதத்துவம் - அநாபம் - தத்துவமசியாதிவாக்கியப்பிரதிபாத்தியன் என இங்ங் னம் முறையிடல். இவற்றை வடநூலுட் காண்க.]

தெளிதல் என்றது கருமகாண்ட அனுஷ்டானப்பயன் முழுவதும் இச்சிவ லிங்கக்குறியைப் பூசித்தலொன்றே தருமென்றும், ஞானகாண்ட அத்துவித உணர் வின் பயன்முழுவதும் இச்சிவலிங்கக்குறியின் சொரூபத்தைத் தியானித்தலொன்றே தருமென்றும் தோதல் என்க. (ஈஅ)

அனுசரிக்கழிநெடிலடி யாசிரியவிருத்தம்.

கருமத்தான் ஞான முண்டாங் கருமத்திற் சித்த சுத்தி தருமத்தா லிகந்த சித்த சுத்தியிற் றரும நல்கு மருமைத்தாந் தருமத் தாலே சாந்தியுண் டாகு மாண்ட பெருமைத்தாந் சாந்தி யாலே பிறப்பதட் டாங்க யோகம்.

(இ-ள்.) (நித்திய) கருமத்தினாலே ஞானங்கைகூடும். (எவ்வாறெனில்) கருமத்தினாலே சித்தசுத்திவரும். அந்தக் கருமத்தாலோங்கிய சித்தசுத்தியால் தருமம் விருத்தியாகும், அருமையை யுடைத்தாகிய தருமத்தினால் சாந்தியுண்டாகும். மாட்சி மைப்பட்ட பெருமையை யுடைய அச்சாந்தியினாலே அஷ்டாங்கயோகம் பிறக்கும்.

கருமமுதலியவை ஞானங்கமாதலின் “கருமத்தான் ஞானமுண்டாம்” எனப் *பிரதிக்கூறுயாகக்கூறினர். தருமம் என்றது பத்துவகைப்பட்டசிவபுண்ணியத் தை. அவை கொல்லாமை - பொறுமை - உண்மை கூறல் - பழிபாவங்களுக் கஞ்ச தல் - புண்ணிய விருப்பம் - மனமுதலியன வெடுக்கல் - கொடை - சிவார்ச்சனை தவம் - சதாசிவாதிமூர்த்தங்களைத் தியானித்தலாம். சாந்தி என்றது அகக்கரணமடக் கல். அகக்கரணமடக்கல் கூறவே புறக்கரணமடக்கலாகிய தாந்தி முதலியவும் அத னுள் அடங்குதல்பற்றி வேறுகூறினர். அஷ்டாங்கயோகம் என்றது இயமம் - நியமம் - ஆசனம் - பிராணாயாமம் - பிரத்தியாகாரம் - தாசனை - தியானம் - சமாதி யெனப்படும். இவற்றின் விரிவெல்லாம் யோகநூல்களின் பரக்கக் காண்க. விரிவு கருதி விடுத்தாம்.

* பிரதிக்கூறு - ஒரு விஷயத்தை காட்டி அதனை எதுக்களானிதுத்தல்.

வேதத்துக்குப் பொருளருளிச்செய்த படலம். ௪௩௫

சிவபுண்ணியம் பத்து என்றதை

சிவதருமோத்தரம்.

“அயிங்கிதை பொறையே மெய்ம்மை யறைதலே யறிய காணே
உயர்ந்தவா தரவே யுள்ள மொடுக்கலே கொடுக்கை தானே
வியந்தவாச் சீனையே மெய்யுள் வெறுத்துறு தவமே மேனி
நயந்தபா வினையே யென்னத் தசமிவை நன்றெந் நாளும்” என்பதனானறி க

“தருமத்தான் ஞான முண்டாவ் தருமத்தைச் சித்த சுத்தி - தருமத்தா வீக
ந்த சித்த சுத்தியைத் தரும நல்கும்” எனப் பாடங்கொண்டால் இப்பொருட்டினங்க
வுணாகொள்க. (௩௬)

கிரியையான் ஞானர் தன்னாற் கிளர்சிவ பத்தி பூசை
தரிசனஞ் சைவ லிங்க தாபனம் செய்த லீசற்
குரியமெய் யன்பர் பூசை யுருத்திர சின்னந் தாங்க
லரியதே சிகன்பாற் பத்தி யனைத்தையுந் தெரிய லாகும்

(இ-ள்.) கிரியையினாலும் ஞானத்தினாலும் விளங்குஞ் சிவபத்தியுஞ் சிவ
பூசையுஞ் சிவதரிசனமும், சிவலிங்கதாபனஞ் செய்தலும், சிவபிரானுக்குரிய மெய்ய
ன்பர் பூசையும், சிவவேடந் தரித்தலும், பெறுதற்கரிய ஞானசிரியரிடத்து அன்புகொ
ள்னவதும், (ஆவிய) இவை முற்றும் அறியலாகும். எ-று.

“கிரியையான் ஞானந் தன்னாற் கிளர்சிவ பத்தி * * * தெரியலாகும்” என்
றது—சிவபத்தி முதலியவை ஞானாகத்தள்ளே தெரியவேண்டவனவாகச் சிறந்தன
வென்பதும், இவற்றிற்கு ஞானமுங் கிரியையும் ஒன்றற்கொன் றேது வென்பதும்,
அவ்விரண்டிலிவ்வாதவழி இவைவிளங்காவென்பதும், உய்த்துணர வைத்தாராயிற்று.

மறைவழி மதங்கட் கெல்லா மறைபிர மாணம் பின்சென்
றறைதரு மிருதியெல்லா மவைக்கனு குணமா மின்ன
முறையினுள் மார்த்த மென்று மொழிவதம் மார்த்தஞ் சேர்ந்த
துறைகளவை திகமா மேலாகச் சொல்வதிச் சுத்த மார்க்கம்.

(இ-ள்.) வேதத்தின் வழிப்பட்ட மதங்களுக்கெல்லாம் வேதமே (பரமப்)
பிரமாணம். (அவ் வேதத்தின்வழி) பின் சென்று (அதற்கினங்கக்) கடறும் ஸ்மிருதிக
ளெல்லாம் அக்கொள்கைகளுக்கு அனுகுணப்பிரமாணமாகும். எக்காலத்தும் முறை
ப்படி இந்த ஸ்மிருதிகள் கூறுவது ஸ்மார்த்தமாம். அந்த ஸ்மார்த்தஞ் சேர்ந்த மார்க்க
ங்கள் வைதிகமாம். (எவற்றினும்) மேலாகச் சொல்வது இந்தச் சுத்தவைதிகமார்க்
கமே. எ-று.

அனுகுணம்—இரண்டாவது. சுருதியிற் கூறுவது சிரௌதம் என்றும்போல
ஸ்மிருதியிற் கூறுவது ஸ்மார்த்தம் வேதத்திற் கூறுவது வைதிகம் என்க.

ஸ்மிருதி பதினெட்டு அவை ஆக்கினோர்பெயரால் வழங்கும். அவை—மனு-
அத்திரி - ஞானிதம் - வீட்டுணு - யாஞ்ஞவற்கியம் - உசனம் - ஆங்கிரேசம் - யமம் - ஆப
த்தம்பம் - சமவர்த்தம் - காத்தியாயனம் - பிரகற்பதி - பராசரம் - வியாசம் - சங்கலி
தம் - தக்கம் - கௌதமம் - சாதான்மம் - வசிட்டம் எனப்படும். (௪௭)

எழுகீர்க்கழிநெடிலடி யாகியவிறுத்தம்.

தெருட்பெறு போகம் விசொ ரணமாய்ச் சிவமய மசமனைப் பொருளை
யிருட்கெட வுணாத் தே மிப்பொருட் சுதிக மில்லையிப் பொருளெலா முமக்கு

மருட்கெடத் தெளிவ தூதென விளைய வழிவழி மாதவர் புறத்தை
யருட்கையாற் றடவி யிலிங்கத்திற் புருந்தா னருள்பழுத் தன்னதே சிகளே.

(இ-ள்.) தெளிவுபெற்ற போக மோகங்கட்கு ஏதுவாழி, சிவமயமாகிய வேதப்பொருளை இருள் (ஆகிய மனமயக்கம்) கெடச் கூறினோம். (முனிவர்களை! நாம உமக்குக் கூறிய) இந்தப் பொருளுக்குச் சிறந்த பொருளில்லை, இப்பொருள்க ணெல்லாம் உங்கட்கு அபியாமைநீங்க நன்குவிளங்குகவேன்று, அருள் தனிந்தாற்போ னற (திருவுருவங்கொண்ட) தேசிகமூர்த்தி (கூறிய) இம் மார்க்கத்தினின்றும் தவறாத (கண்ணுவர் முதலிய) முனிவர்களுடைய முதுகைக் கிருபையுடன் தமது திருக்காத தால் தடவிச் சொக்கலிங்கப்பெருமானிடத்தில் ஆந்தர்தாரனமாயினர். எ-று. (சஉ)

வேதத்துக்குப் பொருளருளிச்செய்தபடலம்

முற்றிற்று.

ஆ திருவிருத்தம்-கககச.

பதினேழாவது,

மாணிக் கம் விற்றபடலம்.

கலிநிலைத்துறை.

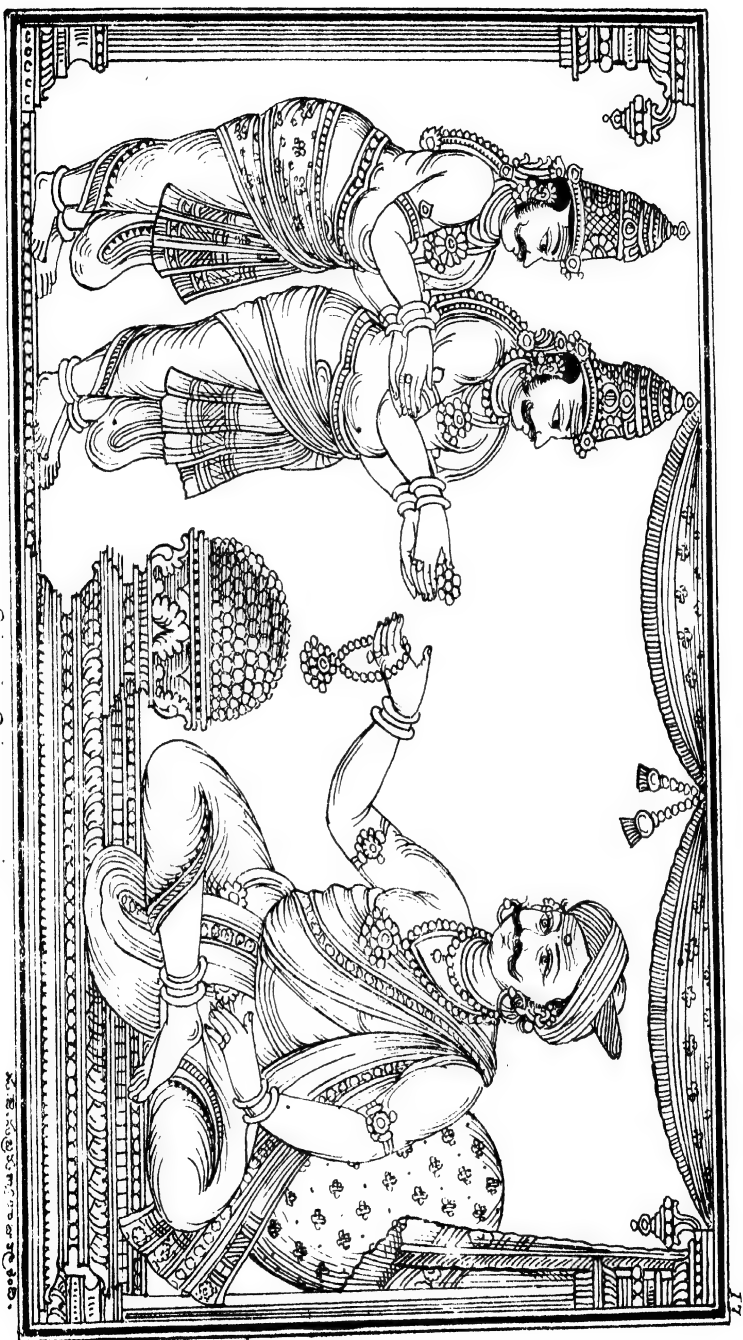
சுகந்த வார்பொழின் மதுரையெம் பிரான்றன துணைததா
ருகந்த வாவறு கண்ணுவ முனிமுத லோது
மகந்த வாதபே ரன்பருக் கருமறைப் பொருளைப்
பகர்ந்த வாறிது மாணிக்கம் பகாந்தவா பகர்வாம்.

(இ-ள்.) நறுமணங்கமழுஞ் சோலை குழந்த மதுராபுரியி லெழுந்தருளிய எமது சோமசுந்தரக்கடவுளுடைய உபய திருவடிகளை விரும்பி (மண் பெண் பொன முதலியவற்றில்) ஆசையொழிந்த கண்ணுவமுனிவர் முதலாகக் கூறும் மனத்தினின றும் விலகாத அன்பினையுடைய பெரிய முனிவர்களுக்கு அரிய வேதத்தின் உட்கி டைப் பொருளை அருளிச்செய்த திருவிளையாடல் இதுவாகும். மாணிக்கம்விற்ற திரு விளையாட்டை (யாம் இனி)க் கூறுவாம். எ-று. (க)

அன்ன நாள்வயின் வீரபாண்டியற்கணங் களைய
மின்ன னாருளாம் போகமும் விளைநில மனைய
பொன்ன னாற்பெறு காளைய ரைங்களைப் புத்தே
ளென்ன வீதினா லான்பயிர்க் கெழுகளை யென்ன.

(இ-ள்.) அப்படிப்பட்டகாலத்தில், வீரபாண்டியனுக்கு அரம்பாஸ்திரீகள் போன்ற மனைவிமாருள், ஐந்துபோகங்களும் விளைதற்குரிய நிலமாகிய காமக்கிழத்தி யர் பெற்ற புதல்வர்கள் பஞ்சபாண்டிகளை யேந்திய மன்னத்தைப்போலவும், சிறந்த பயிருக்கு (இடையூறு) உண்டாகின்ற களைபயிப்போலவும் ஒங்கினார்கள். எ-று.

மின்னுந் - மின்னல்போன்றவர்கள். பொன்னுந் - திருமகன்போன்ற வர்கள்.

மாணிக்கம் விற்றபடலம்.

శ్రీ. శ్రీ. సుబ్రహ్మణ్యం నమః

ஐம்போகம் என்றது கண்டு கேட்டு உண்டு உயிர்த்துப் பரிசித்தலாகிய ஐம் புலன்சொல் தவறும் போகங்கள். இதனை,

“கண்டுகேட் ணெடுயிர் தற்றறியு மைம்புலனு
மொண்டொடி கண்ணே யுள்”—என்னுந் திருக்குறளா னநிக. (உ)

பின்ன ரும்பெறற் குமாணைப் பெறுவது கருதி
மன்ன னுங்குலத் தேவியுங் கயற்கணி மணான்
றன்னை நோக்கியட் டமிசுதூர்த் தசிமதி வார
மின்ன நோன்புகோற் றொழுதுவா ரிறைவனின் னருளால்.

(இ-ள்.) பிறகு, பெறுதற்கரிய புத்திரனைப் பெறக்கருதி, வீரபாண்டியனும் அவன் பட்டமகிஷியும் சேற்கெண்டைபோலும் விழிகளையுடைய மீனாகித்தேவியார் தலைவராகிய சோமசுந்தரப்பெருமானை நோக்கி, அஷ்டமிநோன்பு சதுர்த்தசிகோன்பு சோமவாரனோன்பு ஆகிய இந்நோன்புகளை நோற்றுவருவாராயினர். அச்சோமசுந்தரக்கடவுளுடைய இனிய திருவருளால். எ-று.

“இறைவனின்ருளால்” என்றதை மேலேச்செய்யுளுடன் கூட்டுக. (ங)

சிறிது நாள்கழிந் தகன்றபின் கங்கையிற் சிறந்த
மறுவி லாவட மீன்புறா கற்பினுள் வயிற்றிற்
குறிப வாலவித் தங்குரம் போன்றொரு குமா
னிறையு நீருல கருட்குடை நிழற்றவர் துதித்தான்.

(இ-ள்.) சில தினங்கள் சென்றொழிந்தபின்னர், கங்கையைக்காட்டிலும் புனிதமாகிய குற்றமில்லாத அருந்ததிபோன்ற கற்பினையுடைய அவ்வீரபாண்டியன் மனைவியயிற்றில், சிறிய அளவினையுடைய ஆலவிறையினின்று தோன்றிய முளை (பல சாக்கைகளாகப் பரந்து பல பொருள்களுக்குத் தன்னியி நிறுத் தந்து கிற்பது) போல ஒரு புதல்வன் நிறைந்த நீர்மயமாகிய கடல்குழந்த உலகிற்கு (தனது) கிருபையே (வெண்கொற்றக்) குடையாக நிறுத்தெய்ய வந்து அவதரித்தான். எ-று.

வடமீன் - அருந்ததி. இஃது நகூத்திரங்களுள் வடக்கிலிருப்பது காரணமாக வந்த பெயர். (ச)

அத்த னிச்சிறு குமானுக் ககங்களி சிறப்ப
மெய்த்த நூன்முறை சாதக வினைமுதல் வினையும்
வைத்த ணுன்பொலி வெய்துநாண் மன்னவ னூழ்வர்
தொத்த நாள்வர வேட்டைபுக் குழுவைகோட் பட்டான்.

(இ-ள்.) மனங்களிகூர, அந்த ஒப்பற்ற இளங்குமானுக்கு, உண்மையாகிய வேதவிதிப்படி சாதகன்முதலிய கிரியைகளுக்கு செய்து முடிக்க, அப்புத்திரன் (நாளுக்குநான்) உளர்ந்து வருகையில், வீரபாண்டியன் போகழகடி வருங் காலம் வர, வேட்டைமேற் சென்று புலியால் விழுங்கப்பட்டான். எ-று.

“ஊழ்வந்தொத்தநாள்வர” என்றதால், வேட்டையாடுகையில் வலியற்றுப் புலியால் விழுங்கப்பட்டா னல்லன் என விளக்கினொன்க. (ஊ)

வேங்கை வாய்ப்பு மீனவன் விண்விருந் தாக
வாங்கு னுள்முருங் கிறக்கர மாற்பெறிந் தாரந்
தாங்கு கொண்குகசுந் தழிந்திடத் தடங்கண்முத் திறைப்பு
வேங்கை மாதர்பொன் னகருளார் யாவரு பிழங்க.

(இ-ள்.) புவியின்வாழி வசப்பட்ட வீரபாண்டியன் தேவலோகத்திற்கு (தூர்) விருந்தாகச் செல்லுதலால், ஓசென்ற தாலிழைபோன்ற இடை முறியும்படி (தமது) கைகளால் மார்படித்து, முத்தாரமணித்த தனங்களிற் றியிர்த்த கலவைச்சாற் தழிய, பரந்த கண்கள் நீரைச் சொரிய மனைவியார் ஏங்கவும், மதுரைத் திருக்கரிலுள் னோர் யாவரும் வருந்தவும். எ-று. (க)

மற்ற வேலைகா மக்கிழத் தியர்பெறு மைந்த
ரற்ற நோக்கியீ தமையமென் றுனைமா வாதி
யுற்ற பல்பிற பொருணிதி யொண்கல னேடுங்
கொற்ற மௌஸியங் கவர்ந்தனர் கொண்டுபோய் மறைந்தார்.

(இ-ள்.) (அவ்வாறு யாவரும் வருந்தும்) அந்தக்காலத்தில், சீமக்கிழத்தி யர்கள் பெற்ற பிள்ளைகள் சமயம்பார்த்து, இதுதான் நல்லசமயமென்று, ஆனை - குதி னாமுதலாகவுள்ள பல்வேறுபொருள்களும் திரவியமும் ஒன்றிய ஆபரணங்களும், வெ த்றியையுடையகிரீடமும் (ஆகிய இவற்றை) கொள்ளுகொண்டு சென்று ஒளித்தார்கள்.

கவர்ந்தனர் என்றது வினையெச்சப்பொருளில் வந்தது. (எ)

மன்ன னானையா நெழுமுகிய மந்திரக் கிழவர்
மின்னுநீவ லிளங் குமரனைக் கொண்டுவிண் ணடைந்த
தென்னர் கோமகற் கிறுதியிற் செபவினை நிரப்பி
யன்ன காவலர்க் கணிமுடி சூட்டுவா னமைந்தார்.

(இ-ள்.) வீரபாண்டியன் கட்டளைப்படி நடந்த மந்திரத்தலைவர்கள் மின் னலைக்கக்கும் வேற்படையேந்திய புத்திரனைக்கொண்டு, விண்ணுலகு சேர்ந்த வீர பாண்டிய ராசனுக்கு இறுதியிற் செய்யவேண்டிய (அந்தியேஷ்டிமுதலிய) கடன் களைச்செய்துமுடித்து, அப்புத்திரனுக்கு அழகிய மகுடஞ்சூட்ட எத்தனித்தார்கள்.

சூட்டுவான் என்றதில் வான் எதிர்கால வினையெச்சவிருதி. (அ)

நாடிப் பொன்னறை புகுந்தனர் நவமணி மகுடந்
தேடிக் கண்டிலர் நிதிசில சுண்டிலர் திகைத்து
வாடிச் சிந்தைநோ யுழந்திது மாற்றவர் கூட்டுண்
டோடிப் போயின தாகுமென் றுணர்ந்திது நினைவார்.

(இ-ள்.) பொக்கிஷத்திற்புகுந்து ஆராய்ந்து நவரத்தினங்கனிழைத்த கிரீ டத்தைத் தேடிக்காணாமல், (விலையேறப்பெற்ற) சில ஆபரணங்களையும் காணாமல், மயங்கி வாடி மனம்வருந்தி, இவை பகைவர் கொள்ளையாடிக் கொண்டுபோயினவாகு மென்றாராய்ந்து, இதனை யாலோசிக்கின்றார்கள். எ-று.

செயப்படுபொருளை வினைமுதல்போல வைத்து வினைமுதல் வினையேற்றி “இவை போயினவாகும்” எனக்கூறினர். புகுந்தனர் கண்டிலர் என்னும் வினைமுத் துகள் வினையெச்சப் பொருளில் வந்தன. (க)

வேறு மாமுடி செய்துமா லென்னினோ விலையிக்
கேறு மாமணி யிலையர சிருக்கையின் றின்றேற்
றேறு நீருல கலையுமென் செய்வதிக் கென்ன
வாறு சேர்ச்சடை யாரருள் காண்டுமென் றமைச்சர்.

(இ-ள்.) நெந்த வேறுகிரீடத்தைச் செய்வோமென்று நினைத்தாலோ விலை மிகுந்தேறத்தக்க பெரிய இரத்தினங்கள் (நம்மிடத்தில்) இல்லை. (எப்பொழுது மகுட மில்லையோ அப்பொழுது) அந்நெருக்கையில்கூட. (அந்நெருக்கை) இல்லையென்பதெளிந்த

கடங்குந்த உருவருத்தும். இங்கு (சுமந்த) செய்துமுடிப்பது யாது? எனக்கருதி, கங்கையையணிந்த சடையையுடைய இறைவர் திருவருளைக் காண்போமென்று மந்திரிமார்கன். ஏ-று. (கௌ)

கனாசெ யாப்பெருங் கவலைசூழ் மனத்தராய்க் கறங்கு
முரசு கண்படாக் கடிமனை முற்றநீத் தருமை
யரசி ளந்தனிக் கொழுந்தினைக் கொண்டோ யம்பொன்
வனாசெய் கோபுர வாயின்முன் வருகுவார் வருமுன்.

(இ-ள்.) அளவுபடுத்தற்கரிய பெருந்துன்ப நிறைந்த மனத்தையுடையவராய், ஒலிக்குமுரசங்கண்டியிலாத காவல்பூண்ட இராசக்கிருகத்தின் முற்றத்தினின்றும் நீங்கி, அடைதற்கரிய வொப்பில்லாத அரசளங்குமரனைக் கொண்டுசென்று, அழிய பொன்மலையை (கோபுரமாகச்) செய்துவைத்தாற்போன்ற கோபுரவாயின்முன் வரத்தொடங்கினார்கள். (அவர்கள்) வருதற்குமுன்னே. ஏ-று. (கௌ)

எற்ற தும்புகோ வணவுடையிடம்படப் பிறங்கத்
துற்ற பல்கதிர் மணிப்பொதி சுவன்மிசைத் தூங்க
மற்ற டம்புய வரையிசை வரம்பிலா விலைகள்
பெற்ற வங்கதம் பரிதியிற் பேர்த்துபேர்த் திமைப்ப.

(இ-ள்.) ஒளிமிருந்த கோவண ஆடையானது இடப்பாற்பட விளங்கவும், நெருங்கிய பலவகைப்பட்ட கிரணத்தையுடைய இரத்தினப்பொதியானது பிடரின் மேல் தொங்கியசையவும், மற்றோர்புரியும் பெரியபுயமாகிய மலையின்பேரில் எல்லையிலாத விலைபெற்ற அங்கதமானது சூரியன்போல விட்டுவிட்டு ஒளிவீசவும். ஏ-று.

அங்கதம்=வாகுவலயம். பேர்த்துபேர்த்து—மிருதிப்பொருளில் வந்த அடுக்குத்தெடர். (கௌ)

மந்தி ரப்புரி நூலது வலம்படப் பிறழ்
விந்தி ரத்திரு வில்லென வாரமார் பிலங்கச்
சுந்த ரக்குழை குண்டலந் தோள்புரண் டாடத்
தந்தி ரத்தரு மறைகளி தாணிலந் தோய.

(இ-ள்.) மந்திரவீதியமைந்த உபவீதமானது வலப்பாற்படப் புறளவும் பொவ்வமைந்த இரத்திரவில்லப்போல இரத்தினமாலைகள் மாப்பில் விளங்கவும், அழகுபொருந்திய (சங்க) குண்டலமணிந்த (காதிலணிந்த இரத்தின) குண்டலமானது தோளின்மேற் புரண்டாடவும், கலைகளமைந்த அரியவேதங்கள் (சுமந்து) களிக் குந் திருவடிகள் நிலவுவகிறோயவும். ஏ-று. (கௌ)

கல்விருத்தம்.

பொன்னவிர்த் திலங்குகோ புரமுன் போதுவார்
முன்னவர் துனிவுகர் முன்ன நீக்கிய
தென்னவர் குலப்பெருந் தெய்வ மாகிய
மன்னவர் வணிகராய் வந்து தோன்றினார்.

(இ-ள்.) பொன்போலப் பிரகாசித்து விளங்குந் திருக்கோபுர வாயின் முன்வரும் மந்திரி முதலியோர்க்குமுன், அவர்களுடைய வருத்தமிக்க மனக்குறிப்பை நீக்க, பாண்டியர்குலத்திற்குப் பெருத்தெய்வமாகிய சோமசுந்தரபுத்தியார் வணிகராய் (திருக்கோலங்கொண்டு) வந்து தோன்றியருளினார். ஏ-று.

நீக்கிய - செய்யிய வென்றும் வாய்பாட்டு வினாபெச்சம், நீக்கியவையது. பெருநீர். முன்னம் = என்னம். (சச)

வந்தவ ரெதிர்வரு வாரை மம்மர்கொள்
சின்றைய ராய்வரு செய்தி யாதென
முந்தையில் வினாவெலா முறையிற் கூறினார்
கெந்தையாம் வணிகன் தியம்பு மாலரோ.

(இ-ள்.) (வணிகருலதிலகராய்) வந்த சுந்தரோசப்பெருமான் தம்முன் வருகின்ற மந்திரி முதலானா (சோக்கியருள்) மயங்கின மனமுடையவராய் நீங்கள் வருஞ்செய்தி யென்ன? என்று வினவ, முன்னடந்த செய்திக னெல்லாவற்றையும் கிரமமாகத் (தொகுத்துக்) கூறிய மந்திரிமுதலானார்க்கு, எமது தந்தையாய் வணிகர் பெருமானார் கூறுகின்றார், -ஐ.

உடல்வாடல் - முகங்கருகல் - தனர்நடைமுதலிய மெய்ப்பாட்டால் மனத் தனர்ச்சியை யறிந்தனராதலின் “மம்மர்கொள் சின்றையராய் வருசெய்தியாது” என உசாவினார் என்க. (சச)

என்பட ரெய்துகின் றீர்க னென்வயி
னென்பது மணிகளு முள்ள வாலவை
பொன்பதி னாயிர கோடி போனதென்
றன்புற மணிபெலா மடைவிற் காட்டுவார்.

(இ-ள்.) (தருதியான இரத்தினங்கள் இல்லையென்று) என் வருத்தப்படுகிறீர்கள்! என்னிடத்தில் நவரத்தினங்களு மிருக்கின்றன! அவ்விரத்தினங்கள் பதினாயிரங்கோடி பொன்விலைசென்றது என்று, (அவர்கள்பேரில்) அன்பு பொருந்த நவமணிகளை யெல்லாம் முறையாகக் காட்டத்தொடங்கினார். -ஐ.

சிறுவிலைபெறுமணிகள் மருடத்திற்கமையாவாகலின் “பொன்பதினாயிரங் கோடிபோனது” என்றார். (சச)

இருந்தனர் கீழ்த்திசை நோக்கி யிட்டதோர்
கருந்துகி னடுவுயிற் திராதி காவல
ரருந்திசை யெட்டினு மடைவிற் செம்மணி
பெருந்தண்முத தாதியெண் மணியும் பெய்தரோ.

(இ-ள்.) கீழ்த்திசைநோக்கியிருந்து பரப்பிய ஒரு கரியகம்பளத்தின் மத்தியிலும், இந்திரன்முதலிய (அஷ்ட) திக்குப்பாலர்கள் வசிக்கும் செல்லுதற்கரிய அஷ்டதிக்குகளிலும் முறையாக, பதுமராகத்தையும், ருளிர்ச்சிபொருந்திய பெரிய முத்து முதலிய (ஏனைய) எட்டுவகை இரத்தினங்களையும் வைத்து. -ஐ.

இதுமுதல் நான்கு பாடல்கள் குணம்,

கம்பளத்தின் நடுவில் பதுமராகமும் ஏனைய எட்டுத்திசைகளில் எண்வகை ரத்தினங்களையும் வைத்தனனானக்கொள்க. நவமணிவிற்போர் கம்பலத்தைப்பரப்பிக் கீழ்த்திசைநோக்கியிருத்தல் மரபு. (சவ)

இம்மணி வலனுடற் சின்ன மென்னவக்
கைம்மறி கரந்தவர் கூறக் கற்றதூற்
செம்மதி யமைச்சரச் செம்மல் யாதவன்
மெய்ம்மணி யாய்தென் விளம்பு கென்னவே.

(இ-ள்.) இவ்விரத்தினங்கள் வலாசுரனுடைய உடம்பின் சின்னங்களென்று, கையிறுங்கிய மாணாமறைத்து வந்த அவ்வணிகர் பெருமானார் கூறியருள, (மதுமுதலிய தரும) தூல்களைக்கற்றுணர்ந்த துட்புத்தியையுடைய (சுமதி முதலிய) மந்திரிகள், அவ்வலன் என்பவன் யாவன்? அவனுடைய உடல் நவரத்தினங்களானவகையாது? (அவற்றைக்) கூறக்கடவீர் என்று வினவ. எ-று. (கஅ)

மேவாரும் வலனெனு மவுணன் மேலோநான்
மூவரின் விளங்கிய முக்கண் மூர்த்திசெஞ்
சேவடி யருச்சுனைத் தவத்தின் ரெய்கியால்
பரவது வேண்டுமென் றிறைவன் கூறலும்.

(இ-ள்.) (உலகமானது சிருட்டி திதி சங்காரங்களையடைதற் கேதுவாகிய) பிரம விஷ்ணு ருத்திரர்களில் மேம்பட்டு விளங்கிய திரிநேத்திரங்களையுடைய சிவ, பெருமானுடைய செவ்விய திருவடியில், அடைதற்கரிய வலனென்னும் அசுரன், முற்காலத்திலே, அருச்சுனையாகிய தவத்தைச் செய்துவந்தமையால், அச்சிவபெருமானார் (உனக்கு) யாது வேண்டும்? என்று (அவனை) வினவியருள. எ-று.

மூவரின் விளங்கிய என்றதற்கு மும்மூர்த்திகளின் வடிவாச விளங்கிய எனப் பொருள் கூறினும் பொருந்தும். (கக).

தாழ்ந்துநின் றியமும்பாய்ந் சமரில் பாரினும்
போழ்ந்திற் றவாவம் புரிதி யூழ்வினை
சூழ்ந்திற் றதாலென்மெய் துறந்த மாந்தரும்
வீழ்ந்திட நவமணி யாதல் வேண்டுமால்.

(இ-ள்.) (வலாசுரன்) வணங்கி நின்று விண்ணப்பிக்கின்றான். யான் எவராலும் போரிற் பிளவுபட்டு இறக்காத வரமருள்வாய். போகழ்வசத்தால் இறந்தாலும் என் உடலைச் சிதைத்த வீரரும் இச்சிக்க (என் உடலின் உறுப்புகள்) நவரத்தினங்களாக ஆதல் வேண்டும். எ-று.

“என்மெய் துறந்த மாந்தரும் வீழ்ந்திட நவமணி யாதல் வேண்டும்” என்ற தால், என்னை வென்றோர் அடையும் பெருஞ்செல்வமாக என்னுறுப்புகள் பயன்பட வேண்டுமென வேண்டினாலையென என்றுணர்க. (உஉ)

என்றுலென் டலும்வா மீசு னன்குண
என்றுபோ யமர்குற்த் தமரர் கோனெடு
ரென்றுபோ ராற்றலுந் தேவர் கோனெதிர்
நன்றுபோ ராற்றல னீங்கிப் போயினான்.

(இ-ள்.) என்று (வலாசுரன்) வரம்வேண்ட, சிவபெருமான் (அவ்வண்ணமே) தந்தருளினார். அன்றையதினமே போர்மேற்கொண்டு போய், தேவராசனாகிய இந்திரனுடனெதிர்த்துப் போர்புரிய, அவ்விலங்கிரன் எதிரிலிருந்து செருச்செய்ய ஆற்றாதவனாகி, (புறங்கொடுத்துப் போர்க்களத்தை) நீங்கிப்போயினன். எ-று.

அன்று என்பத னிறுதியில் பிரிநிலை ஏகாரந் தொக்குகின்றது. (உஉ)

தோற்றவா னுடவன் மீண்டு சூழ்ந்தம
ராற்றினும் வெல்லி தழிவி லாவர
மேற்றவ னுதலா லீவனைச் சூழ்ச்சியாற்
கூற்றினா னோற்றுதல் குறிப்பென் றுன்னியே.

(இ-ள்.) (போர்செய்ய வன்மையின்றித்) தோல்வியடைந்த இந்திரன் மீண்டும் ஆலோசித்து, கெடாதவரத்தை (சிவபெருமானிடம்) பெற்றவனாதவின், (இவனை

யெதிர்த்து) போர்செய்தாலும் (நம்மால்) செய்யத்தல் அருமை (ஆதலால்) இவ்வசுரனை விரயத்தால் இயம்புரியிற் குடியேற்றுதல் தருந்ததென்று நினைத்து. எ-று.

இதுமுதல் நான்கு பாடல்கள் குளகம்.

(உ௨)

விடங்கலுழ் படைக்கல னின்றி விண்ணவ
ரடங்கலுந் தழீஇக்கொள வடுத்துத் தானவ
மடங்கலை வருகென நோக்கி வானவக்
கடங்கலுழ் யானைபோற் கரைந்து கூறுவான்

(இ-ள்.) விஷத்தைச் சொரியும் ஆபுதமில்லாது தேவர்களெல்லாரும் தன்னைப் புடைசூழ (போர்க்களத்தை)ச் சேர்ந்து, அசுரருள் ஆண்சிங்கத்தை யனைய வலாசுரனை வருகவென விளித்து (அவனை) ப்பார்த்து, மதத்தைச் சிந்தும் ஐராவதம்போல நெடுமொழி கூறத்தொடங்கி. எ-று.

நெடுமொழி - வீரன் தன்னைப் புகழ்ந்து கூறுங் கூற்று. கூறுவான் முற்றெச்சம். “யானைபோலெத்து வருகெனக்கொன்று நோக்கிக் கூறுவான்” எனமுடித்துக்கொள்க. (உ௩)

விசையநின் றோள்வலி வென்றி விக்கமெக்
திசையினும் பரந்ததச் சீர்த்தி நோக்கியுன்
ணசையறா மகிழ்ச்சியா னல்கு வேனுனக்
சிசையவேன் டியவரம் யாது கேடுளென.

(இ-ள்.) வெற்றியை யுடையானே! உன்னுடைய புயபராக்கிரமும், ஜெயப் பெருக்கும், எந்தத் திசையிலும் பரவின. அப்பிரதாபத்தைப் பார்த்து (என்னுடைய) மனத்திலெழுந்த அவா வடங்காத களிப்பினால், உனக்குப் பொருந்துவன வற்றைக் கொடுப்பேன். (உனக்கு என்னிடத்திற் பெற) வேண்டிய வரம் யாது? (அதனைக்) கேள் என்று கூறி. எ-று.

(உ௪)

கடிபடு கற்பக நாடு காவலோ
னெடியுரை செவித்தொனீ றுழையத் தானவ
னெடியகை புடைத்துட னிமிர்ந்து கார்படு
மிடியென நகைத்திகழ்ந் தினைய கூறுவான்.

(இ-ள்.) விண்ணுலகைக் காவல்புரியும் இந்திரன் கூறியவார்த்தை (தனது) செவிகளின் தொளைகளிற்புக, வலாசுரன் (அதிசயித்துத் தன்) நீண்ட கைகளைக்கொட்டி, தேகம் (சோர்வின்றி) நிமிர்ந்து, மேகத்திலுண்டாகும் இடிபோல (அட்டகாசமாக) நகைத்து, அசதியாடி, இத்தன்மையாகச் சொல்கின்றான். எ-று.

தன்னுடன் போர்புரிய ஆற்றுகோடிய இந்திரன் வரந்தருவலெனக் கூறியது அவனுக்கு மனம்பொருது பெருநான் விளைத்தலின் “நெடியகை புடைத்துட னிமிர்ந்து கார்படு” மிடியென நகைத்திகழ்ந் தினைய கூறுவான்” எனப்பட்டது. (உ௫)

அறுசீர்க்கழநெடிலடி யாசீரியலிருந்தம்.

நன்றிது மொழிந்தா யாரு நகைக்கநீ யெனைவெந் கண்ட
வென்றியு மதனும் பெற்ற புகழுநின் வீறு பாடு
மின்றுநின் போரிற் காணப் பட்டவே யிசைபோ யெங்கு
நின்றதே யிதுபோ னின்கை வண்மையு நிற்ப தன்றோ.

(இ-ள்.) நன்றாயிருந்தது. (ஆ! ஆ!) யாருந் சிரிக்க (மனநாணுது) இந்த வார்த்தை சொன்னாய்! நீ என்னைப் புறங்கண்ட வெற்றியும், அவ்வெற்றியால் வந்த

கீர்த்தியும், (இவற்றாலுளதாய) உன் இறுமாப்பும், இப்பொழுது (நீ யென்னுடனே புரிந்த) உன்போரிற் (பலராலுங்) காணப்பட்டன. உன் பிரதாபம் எவ்விடத்திலுஞ் சென்று நிலைத்தது. இதனைப்போலவே உன் ஈகையும் நிலைபெற்றுள்ளதல்லவா?

இச் செய்யுள் வலாசுரன் இந்திரனை எதிர்மறையிலக்கணையாற் பரிசாசித்த வணக்க யுணர்த்தியதாம். (உசு)

ஈழிலா னளித்த நல்ல வரமெனக் கிருக்க நிற்பால்
வேறுநான் பெறுவ துண்டோ வேண்டுவ துனக்கியா தென்பாற்
கூறுநீ யதனை யின்னே கொடுக்கலே னாகி னின்போற்
பாறுவீழ் களத்திற் றோற்ற பழிப்புக்ழ் பெறுவ நென்னுன்.

(இ-ள்.) அழிவில்லாதவளுகிய சிவபெருமான் எனக்கு அனுக்கிரகித்த நல்ல வரமானது இருக்கையில், உன்னிடத்தில் நான் பெறும்வரம் வேறு இருக்கின்றதோ? உனக்கு வேண்டிய வரம் யாது? என்னிடத்தில் நீ கூறுக. அதனை இப்பொழுதே (நான்) கொடாதொழிந்தேனாகில், உன்னைப்போலப் பருந்துகள் விரும்பி வீழும் யுத்த களத்தில் தோற்றோடிய நிந்தனையைப் பெறுவேனென்று கூறினன். எ-று.

திருமால் முதலிய பெருந்தேவர் பலரிற்பிணுந் தனக்கோர் கேட்குல்லாதவ னாதலின் சிவபெருமானை “ஈழிலான்” என்றும், அவ்விறைவன தருட்கொடையாவ ற்றிலுஞ் சர்வோத்தமாவதின் “அளித்த நல்லவர மெனக்கிருக்க” என்றும், தன்னு டன் போர்செய்ய முடியாதோடியவ னிடத்திற் பெறத்தக்கவர மில்லையாதலின் இந் திரனை நோக்கி “நிற்பால் வேறு நான் பெறுவ துண்டோ” என்றும், உனக்கு வே ண்டிய வரம் இருக்குமாகின், எம்மிறைவன்றந்த வரத்தின் பலத்தால் அதனையும் இப் பொழுதே கொடுப்பேன் என்பார் “வேண்டுவ துனக்கியா தென்பால் கூறுதி யதனை யின்னே” என்றும், நீ கேட்ட வரத்தைத் தடையின்றிக் கொடுப்பேன் அவ்வாறு கொடுக்க இயலாதவளுகிறபகூத்தில், போரிற்றோத்தோடிய உன்னைப்போல நிந் தையை யடைவேன் என்பார் “கொடுக்கலே னாகி னின்போற் பாறுவீழ் களத்திற் பட்ட பழிப்புக்ழ் பெறுவன்” என்றும் கூறினார். (உஎ)

மாதண்ட வவுணன் மாற்ற மகபதி கேட்டு வந்து
கோதண்ட மேருக் கோட்டிக் கொடும்புரம் பொடித்தான் வெள்ளி
வேதண்ட மெய்தி யாங்கோர் வேள்விபான் புரிவ னீயப்
போதண்டர்க் கூட்ட வாவாய்ப் போதுவாய் வல்லே யென்றான்.

(இ-ள்.) பெரிய தண்டாயுதத்தைத் தாங்கிய வலாசுரனுடைய வார்த்தையை இந்திரன் கேட்டு (தன் எண்ணம் பலித்ததென்று) களிகூர்ந்து, மகமேருவை வில் லாக வளைத்துக் கொடிய திரிபுரத்தைச் (சிரிப்பாற்) சாம்பலாக்கிய சிவபெருமான் (வீற்றிருக்கும்) வெள்ளிமலை (ஆகிய திருக்கைலாயகிரி)யை யடைந்து, அவ்விடத்தில் யான் ஓர் யாக்குசெய்வேன். நீ அப்பொழுது தேவர்களுக்கு அவிழூட்ட ஓர் பசுவாய் விணந்து வாராய் என்று (இந்திரன்) கூறினான். எ-று. (உஅ)

அன்றொரு தவத்தோ நென்பு வச்சிர மொன்றே யாக
வொன்றிய கொடையாற் பெற்ற புகழுடம் பொன்றே யென்போல்
வென்றியி னாலும் வீயா மெய்யெலா மணிக ளாகப்
பொன்றிய கொடையி னாலும் புகழுடம் பிரண்டுண் டாமே.

(இ-ள்.) அக்காலத்திலே, ஒப்பற்ற தவசியாகிய ததிசுருனிவருடைய முது கத்தண்டெலும்பு (நவமணிகளுள்) ஒரு வைரமேயாக, மணியிசைந்து கொடுத்த (பூத வுடம்பின்) கொடையாற் பெற்ற புகழுடம்பு (அம்முனிவர்க்கு) ஒன்றே (அல்லாமல்)

(பிறர் வெல்லுதற்கரிய) வெற்றியினாலும் (பிற ஆயுதங்களால்) அழியாத என்னுடைய புகள் முழுதும் நவமணிகளாகப் பூதவுடம்பழிந்த கொடையினாலும் என்னைப்போலப் புகழுடம்பு (அவருக்கு) இரண்டுண்டாகுமா? (ஆகாது.) என்று.

பொன்றும் எனற்பாலதைப் பொன்றிய எனத் தெளிவுபற்றி இறந்தகாலமாகக் கூறினர். (உக)

மேலவ னல்லே நீயே நடடவன் மேலே வானோர்
யாவரு மருந்து மாற்றா லறம்புக முனைக்கே யாக
வாவுரு வாதி யென்றா யன்னதே செய்வே னென்ற
னீவதே பெருமை யன்றி யிரக்கின்ற திழிபே யன்றோ.

(இ-ள்.) (நீ யெனக்குப்) பகைவனல்லன். நீயே யெனக்கு நண்பன். விண்ணாவகிலுள்ள தேவர்கள் யாவரும் (என் பூதவுடம்பை அவியாக) புசிக்கும் வகையால், புண்ணியமும் (அதனால் வந்த) கீர்த்தியும் எனக்கு உளவாகப் பசுவின் வடிவாக வரக்கடவா யென்றாய். அதனையேசெய்வேனென்று (வலாகரன்) சொன்னான். (ஒருவர் ஏற்றோர்க்கு) கொடுத்தலே பெருமையல்லாமல் (பிறரிடஞ் சென்று) யாசிப்பது இழிதொழிலல்லவா. என்று. (கூ)

அதற்கிசைத் தவுணர் வேந்த னமரர்வேந் தனைமுன் போக்கி
மதர்க்குங் குருதிச் செங்கண் மைந்தனுக் கிறைமை யீந்து
மூதற்பெருங் கலையாம் வேத மொழிமர பனமந்த வானாய்ப்
புதர்க்குமி வேள்விச் சாலைப் புறத்துகந் திறுத்து நின்றான்.

(இ-ள்.) அசுசோசனாகிய வலாகரன் அவ் வேற்பாட்டிற் கிணங்கி, தேவராசனாகிய இந்திரனை முன்னே செலுத்தி, மதர்ப்பையுடைய கொடிய வுதிரம்போலச் செவந்த கண்களையுடைய தன் புத்திரனுக்கு அரசியலளித்து, (கலைகள் அறுபத்து நான்கிற்கும்) முதலாகிப் பெரிய கலையாயுள்ள வேதவாக்கியமுறையே (உத்தம) லக்ஷணமமைந்த பசுவின் வடிவாய் வந்து, தேவர்கட்கு (அவியுணவு) சமைக்கும் யாகசாலையின் புறத்து நிலை பெயராதா நின்றான். என்று.

விபுதர் - தேவர். இச்சொல்லுக்கு விசேட அறிவுடையோனென்பது சப்தார்த்தம். விபுதனென்பது முதல் குறைந்து புதர் என நின்றது. (கக)

வாய்மையான் மாண்ட நின்போல் வுள்ளல்யா ரென்று தேவர்
கோமகன் வியந்து கூறத் தருக்குமேற் கொண்டு மேரு
நேமியோ டிகலும் விர்த வகையென நிமிர்ந்து வேள்விச்
காமெனை பூபத் தோடும் யாமினென் றடுத்தா நின்றான்.

(இ-ள்.) (சொல் தவறாத) சத்தியத்தினால் மாட்சிமைப்பட்ட உன்னைப் போல, வள்ளல் யாவருளர்? என்று இந்திரன் மனங்களித்துக் கூற, அகங்கரித்து மேருமலையுடன் பகைத்துயர்ந்த விர்தமலேபோல வொங்கியுயர்ந்து, (நீங்கள்செய்யும்) யாகத்திற்குப் பயன்படும் என்னை யூபஸ்தம்பத்தோடுங் கட்டுங்கள் என்று, (அதனை) சமீபித்து (இறுமாந்து) நின்றான். என்று.

மேரு நேமியோடிகலும் விர்தவகா யென்றது.

நாரதமுனிவர் ஒருகாலத்திலே விர்தகிரியையுடைய விர்தமன்னன் பணிதலால் ஆசீர்வதித்து, மேருமலை சிவபிரானுக்கு வில்லும், மலைக்கரசனும், ஆயிரஞ்சிகரங்களுடையதும், சூரியன் முதலிய கோள்கள் சூழ்ந்து செல்லத்தக்கதும், தேவர், வாசஸ்தானமும், கைலாயம் வைகுந்தம் மனோவதிமுதலிய திரிமூர்த்திகள் வாசஸ்தலமும்

பொன்மலையும், தானே யென்று இறுமாந்திருக்கின்றது” எனக் கூறக்கேட்டு, விந்தமலை “நானும் ஆகாயமூடுருவவளர்ந்துஞ்ஞரியசந்திரனைச் சூழ்ந்து செல்லச் செய்வேன்” என்று பேருருக்கொண்டது. அதனால் நான்கள் காலகதிமாறித் தேவர் மானவர் யாவருந் துன்புற்றனர். அதுகண்ட பிரமதேவர் முதலிய தேவர்கள் அகத்திய முனிவரிடஞ் சென்று முறையிட்டு “அதன்வீறு குன்றும்படி செய்யவேண்டும்” என வேண்ட, அவர் அவ்வாறே சென்று “விந்தமே! வழிவிடுக” என, விந்தம் “ஞரிய சந்திரர்கட்கும் வழிவிடாத நான் உன் சிறிய வருவினுக்குப் பயந்து வழிவிடுவேனா. சூழ்ந்துபோ” என, அகத்தியமுனிவர் தமது கையைப் பிரமபதம் வளையிலும் நீட்டி அவ்விந்தகிரியின் உச்சிமேல் தமது உள்ளங்கையை வைத்து ஊன்ற, அஃது பூமியில் தாழ்ந்து பிலத்தின்வழிப் புகுந்து ஆதிசேடன் முடிவளையி லிறங்கிவிட்டது. அகத்தியர் தென்றிசை சென்று பொதியமலையி லமர்ந்தனர் என்பதாம். இதனை,

கந்தபுராணம் - விந்தம் பிலம்புது படலம்.

“எறிகதிர் மதிய னுக்கு மேகருந் திறத்தால் வான நெறியினை யடைத்துத் தொல்லை நெடியமால் போன்று நின்றேன் குறியநிற் கஞ்சியாறு கொடுப்பனோ வெனது தோற்ற மறிசிலை மீண்டு போகென் நவ்வரை மொழிந்த தன்றே. அற்புத மமரர் கொள்ள வாற்றவுங் குறியோன் விந்த வெற்பின தும்பர் தன்னின் மீயுயர் குடங்கை சேர்த்தி வற்புற லுன்ற வல்லே மற்றது புவிக்கட் டாழ்ந்து சொற்பிலம் புகுந்து சேடன் ரென்னிலையுற்ற தன்றே.” என்பதனானிச.

யாத்தனர் தருப்பைக் தாம்பா லூர்ணையால் யாத்த சிங்கப் போத்தென நின்றான் வாயைப் புதைத்துயிர்ப் படங்க வீட்டி. மாய்த்தனர் மாயற்க வள்ளல் வலனுமற் தார மாரி தூர்த்திட விமான மேறித் தொல்விதி யுலகஞ் சேர்ந்தான்.

(இ-ள்.) (தேவர்கள்) தருப்பையாலாக்கிய கயிற்றால் (பூபஸ்தம்பத்திற்) கட்டினார்கள். (வலாசரன்) சிலம்பினாலினுற் கட்டப்பட்ட ஆன்சங்கம்போல (கட்டப்பட்டு) நின்றான். (தேவர்கள் அப்பசுவின்) வாயை இறுகப்புதைத்துச் சுவாசம் உள் ளடங்கக் கொன்றார்கள். இறந்தவள்ளலாகிய வலாசரனும் (தேவர்கள்) மந்தார புஷ்ப மாரி சொரியத் தெய்வவிமானத்திலேழிப் பிரமலோகத்தை யடைந்தான். எ-று.

தொல்விதி-பழையோனாகிய பிரமன். தேவர்கள் அவனைத் தருப்பைத்தீம் பாற் பணித்தது அவன் வலிமைக்குத்தக்க பிணிப்பன்று அவன் கட்டுண்டு அடங்கி நின்றது வாய்மைவழியென்பார் “ஊர்ணையால் யாத்த சிங்கப்போத்தென நின்றான்” என்றார். ஊர்ணா நாபி என்றது ஊர்ணை யெனத் திரிந்து ஆகுபெயராயிற்று. (கூக)

மணித்தலை மலையின் பக்க மாய்த்தவன் வயிர வேலாற் பிணித்துயிர் செகுத்த வள்ளற் பெருந்தகை யாவை வேதம் பணித்திடும் வபையை வாங்கிப் படொரி சுவைமுன் பார்க்கக் குணித்தவா னுடர்க் கூட்டிக் கோதிலா வேள்வி செய்தான்.

(இ-ள்.) இரத்தினங்கள் நிறைந்த சிகரத்தையுடைய மலையின் சிறகையறிந்த இந்திரன், தனதுவச்சிராயுத்தால் (பூபஸ்தம்பத்திற்) கட்டி உயிர்மாய்க்கப்பட்ட பசுவிலிருந்து வேதம் விதித்த வபையினைவாங்கி, படர்த்தெழுந்த வேள்வித்தீசுவையினை முன்புபார்க்க இட்டு (அவிர்ப்பாகத்திற்குவந்து) கூடியுள்ள அத்தேவர்களுக்கு உண்பித்துக் குற்றமில்லாத பாகத்தைச் செய்துமுடித்தான். எ-று.

தேவர்கள் வலனைக்கொன்றிருக்க இந்திரன் கொன்றதாக “வயிரவேலால் உயிர் செருத்த” என்றது இவன் இறைவனாதல் பற்றி யென்க.

பெருந்தகையாவை-பசுவின் வழுவாய்வந்த பெருந்தகையையுடைய வலாசரனை. வலை-வயிற்றிஞாபிக்குள் வெண்டெகில்போன்ற புளையாகிய நிணம்.

“வயிரவேலால் பெருந்தகையாவை வலையை வாங்கி” எனக்கூட்டினும் பொருத்தம். (௩௪)

அத்தகை யாவின் சோரி மாணிக்க மாம்பன் முத்தம்
பித்தைவை யீய மென்பு வச்சிரம் பித்தம் பச்சை
நெய்த்தவெண் ணிணங்கோ மேதந் தசைதுகிர் நெடுங்க ணீல
மெய்த்தவை புருட ராக மிவைநவ மணியின் றோற்றம்.

(இ-ள்.) அந்தப்பசுவின் உதிரம் மாணிக்கமாம். பல்முத்தாம். மயிர் வயிலே ரியமாம். எலும்பு வைரமாம். பிச்சு பச்சையாம். நெய்ப்பசையையுடைய வெள்ளிய நிணம் கோமேதகமாம். மாமிசம் பவளமாம். பரந்தகண் நீலமாம். இளைத்தற்கேதுவாகிய கபம் புருடராகமாம். இவைகள் (வலாசரன் உறுப்புகளிற்கேற்றிய) நவமணியின் உற்பத்தியாம். எ-று.

பித்தம் என்பதில் அம் பருதிப்பொருள் விருதி. மாணிக்கமாம் என்பதி லுள்ள ஆமென்றதை ஏனையிடங்களிலுங் கூட்டுக.

“பசுவென்பு வயிரம் பல்லு பணிமுத்தங் குருதி யோதில்
வசையறு கதிர்மா ணிக்கம் மயிர்வயி றீரி யங்கள்
தசைபவ னங்க ணீலந் தரும்பிச்சுப் பச்சை மெச்சு
நிசகபம் புருட ராக நிணங்கோமே தகமென் றோதும்” என்னுஞ் செய்யுளி லும் இப்பாடலின் கருத்து மாறுபடாது வருதல் காண்க. (௩௫)

இவ்வடி வெடுத்துத் தோன்றி யிருண்முகம் பிளப்பக் காந்தி
தைவரு மணியொன் பானுஞ் சார்விட நிறங்கள் சாதி
தெய்வத மொளிமா செள்ளிச் சோதனை செய்து தேச
மெய்வர வணிலோ ரெய்தும் பயனிவை விதியாற் கேண்மின்.

(இ-ள்.) இவ்வுருவேற்றுத்தோன்றி இருளானது ஒழிய ஒளிவீசும் நவரத் தினங்களுஞ் சார்ந்த இடமும், (அவற்றின்) நிறங்களும், சாதியும், அதிதேவதையும், ஒளியும், குற்றத்தைக்களைந்து பரிட்சித்து ஒளிவீசத் தேகத்திலணிவோர் பெறும்பல லும், (ஆகிய) இவற்றை முறைப்படிசொல்லக்கேளுங்கள். எ-று. (௩௬)

மேற்படி வேறு.

வாளவிறு மாணிக்கங் கிரோதமுத லுகநான்கும் வழியே மக்கங்
காளபுரந் தும்புரஞ்சிங் களமிந்நான் கிடைப்படுமக் கமல ராக
மாளுநிற மொன்பதர விர்தமா துளம்பூவித் தழல்கல் லரங்
கோளரிய கச்சோத நரந்தநறும் பலந்தீபங் கோப மென்ன.

(இ-ள்.) ஒளி விளங்குங் கமலராகம் கிரேதாயுகமுதலிய நான்கு உகங்களி லும் முறையே மக்கம்-காளபுரம்-தும்புரம்-சிங்களம் (ஆகிய) இந்நான்கு தேயங்களில் தோன்றும். அக்கமலராகம் ஆளுகின்றநிறம் தாமரை மலர் மாதுளமலர் மாதாளம் விளை சொரூப்பு செங்கழுநீர்மலர் குற்றமில்லாத மின்மினிப்பூச்சி கல்லகாரத்தம்பழம் விளக்கு இந்திரகோபம் (ஆகிய இவற்றைப்போல) ஒன்பதுவகை நிறங்களாம். எ-று.

கிதோதாயுகத்திலே மக்கத்திலும், திரோதாயுகத்திலே காளபுரத்திலும், துவா
பராயுகத்திலே தும்புரத்திலும், கலியுகத்திலே சிங்கனத்திலும் தோன்றுமெனக்கொள்க.

இனி நாரதம்பழத்தை நீக்கிச் சூரியன் நகத்திரம்போலு மிருக்குமெனப்
பத்து வகைப்படுத்தி அதற்கெய்யை “ஆளுநிறம் பத்தாகு மமாமாது ளம்பூவித் தழல்
சல்லாரங் - கோளரிய கச்சோத மாதித்த னுதிபங் கோப மென்ன ” எனப் புதுப்
பாடங் கொண்டாரு முளர்.

[இச்செய்யுள் முதலியவற்றிற் கூறப்படும் மணிகளின் நிறம் சிறிது வேறு
பட்டிருத்தலும் சங் - சூ - சூ - சங் - சூ - எ - என்னுஞ் செய்யுட்களின் கூறாத
குணம் குற்றமுதலியனவுஞ் சிலப்பதிகாரம் ஊர்காண்காதையில், ௧௮0 முதலிய அடி
களின் உரையிற் காண்க]

ச ல் ல ட ம்.

“கதிர்நினை பரப்பு மணிமுடித் தேவர்கள் - கனவிலங்காணப் புனைவருந்
திருவடி-மாநிலந்தோய்ந்தோர் வணிகனாகி-யெழுக்கதிர் விரிக்குந் திருமணி யெடுத்து -
வனையாக் கற்புட னுன்கெனப் பெயர்பெற் - றுங்கங் காயிர கோடி சாணகண் -
மிடலொடு விரித்துச் சருக்கம் பாழி - வீயா வந்தம் பதநினை நாத - மறைப்புப் புள்ளி
மந்திர மொடுக்கமென் - நினையவை விரித்துப் பலபொருள் கூறும் - வேத முனித்த
வேதமில் வாக்காற் - குடுமிச் சேகரச் சமனொளி சூழ்ந்த - நினைநதி நான்கி னிகழ்ந்
தன குறியுங் - குருவிந் தஞ்சென கந்திகோ வாங்கு - சாதரங் கம்மெனுஞ் சாதிக
ணுக்குந் - தேக்கி னெருப்பிற் சேர்க்கி னங்கையிற் - றாக்கிற் நகட்டிற் சுடர்வாய்
வெயிலிற் - குச்சையின் மத்தகக் குறியி லோரத்தி - னெய்த்துப் பார்வையி னேர்ந்து
செவந்தாங் - கொத்த நற்குண முடையபன் னிரண்டும் - கருகிரொய் தாதல் காற்று
வெகுளி - திருகன் முரணே செம்ம ணிறுகன்-மத்தக் குழிவு காச மிலைச்சுமி - வெச்
சம் பொரிவு புக்கதல் புடையஞ் - சந்தை நெய்ப் பிலியெனத் தருபதினாறு - முந்
திய நூலின் மொழிந்தன குற்றமுஞ்-சாதகப் புட்கண் டாமரை கழுநீர் - கோப மின்
மினி கொடுங் கதிர் விளக்கு - வன்னி மாதானம் பூவிறை யென்னப் - பன்னுசா தர
ங்க வொளிக்குணம் பத்துஞ் - செம்பஞ் சரத்தந் திலக முலோத்திர - முயலின் கோரி
சிந்துரங் குன்றி - கவிரல னென்னக் கவர்நிற மெட்டிங் - குருவிந் தத்திற் குறித்தன
நிறமு - மசோகப் பல்லவ மலரிசெம் பஞ்சு - கோகிலக் கண்ணீ டிலவலர் செம்பெ
னத்-தருசென கந்தி தன்னிற மாறுஞ் - செங்கல் குராமலர் மஞ்சள் கோவை - குங்
கும் மஞ்சிற் கோவாங்கு நிறமுந் - திட்டை யேறு செவந்த விதாய - மொக்கல் பூந்
ரூங் குருதி தொழுனை - மணிகோ கனகங் கறங்க பாடி - மாங்கிசு கந்தி வளர்காஞ்
சுண்டையென் - றுங்கொரு பதின்மூன் றடைந்தன குற்றமு - மிவை யெனக்கூறிய
நிறையருட் கடவுள் * * * * ” எனவரும் அகவற்பாவிலுங் கூறப்பட்டிருப்பதங்
கண்டுகொள்க. (௧௭)

இந்நிறத்த பொதுவாய மாணிக்க மறையவாழ்முன் னியனாற் சாதி
தன்னியல்பாற் சாதரங்கங் குருவிந்தஞ் செளகந்தி கங்கோ வாங்க
மென்னுமிவற் றுற்சிறந்து நான்காகு மில்வடைவே யிந்நான் கிற்குஞ் [யின்,
கொன்னவொளி பத்திருநான் கிருமூன்று நான்கவையுஞ் சொல்லக் கேண்

(இ-ள்.) பொதுவாயுள்ள இந்நிறங்கனையுடைய கமலராகமானது பிராம
ணர் முதலிய நான்குசாதி வகைப்பட்டு வழங்கும். வழக்கால், சாதரங்கம் - குருவிந்
தம் - செளகந்திகம் - கோவாங்க மென்னும் இப்பெயர்களால் மேம்பட்டு நான்கு

வகைப்படும். இந்நான்கு சாதிகட்குங் கூறிய நிறமானது இவ்வகையே பத்தும், எட்டும், ஆறும், நான்குமாம். அவற்றையுஞ் சொல்லக்கேளுங்கள். எ-று.

சாதரங்கம் பிராமணசாதியும், குருவிந்தம் கூத்திரிய சாதியும், செளகந்திகம் வைசிய சாதியும், கோவாங்கம் சூத்திரசாதியு மெனக் கொள்க.

மேற்காட்டிய வகைவலில் “குருவிந் தஞ்செள கந்திகோ வாங்கு - சாதரங்க மெனச் சாதிகணன்கும்” என நால்வகைச் சாதியாகப் பிரித்தல் காண்க. கோவாங்கம் என்பது கலாங்க மென்னும் வடசொற்றிரிபு. கோவாங்கத்தைச் சிலப்பதிகார அழைந் படிமென்பர் அடியாரிக்கு நல்லார். (கூஅ)

சாதரங்க நிறங்கமலங் கருநெய்த லிரளிப்பொளி தழல்கச் சோத மாதாளம்போ ததன்விததுக் கார்விளக்குக் கோபமென வகுத்த பத்து மேதகைய குருவிந்த நிறங்குன்றி முயற்குருதி லெள்ள லோத்தம் போதுபலா சலர்திலகஞ் செவ்வரத்தம் வந்தாரமெரி பொன்போ லெட்டும்

(இ-ள்.) சாதரங்க நிறமானது தாமரைப்பூ - கருநெய்தற்பூ - சூரியவொளி - நெருப்பு - மின்மினிப்பூச்சி - மாதாளம்பூ - மாதாளம் விதை - மேகம் - தீபம் - இந்திர கோபம் எனப்பிரித்த பத்துநிறமாம். மேன்மைத்தன்மையுடைய குருவிந்தநிறமானது குன்றிமணி - முயலிரத்தம் - வெள்ளலோத்தம்பூ - முண்முருக்கம்பூ - மஞ்சாடிப்பூ - செவ்வரத்தம்பூ - வெள்ளிலவம்பூ - விளங்குகின்றபொன் (ஆகிய இவற்றைப்) போல எட்டு நிறமாம். எ-று.

இச்செய்யுளிற் கூறியவற்றை ஷே. யகவல்

“சாதகப்புட்கண் டாமரை கழு நீர் - கோப மின்மினி கொடுங்கதிர் விளக்கு வன்னி மாதாளம் பூவிதை யென்னப்-பன்னுசா தரங்க வொளிக்குணம் பத்தும்” என்றும்,

“தாமரைகழுநீர் சாதகப்புட்கண் - கோபமின்மினி கொடுங்கதிர் விளக்கு மாதாளம் பூவிதை வன்னியினர்தும் - ஒது சாதரங்க வொளி யாகும்மே” என்றும்,

“செம்பரு சரத்தந் திலக முலோத்திரம் - முயலின் சோரி சிந்துரங் குன்றி கவிரல னென்னக் கவர்நிற மெட்டும்” என்றும்,

“குருவிந் தத்தின் குறித்தன நிறமும் - திலகம லோத்தஞ் செம்பருத்திப்பூ - கவிர் மலர் குன்றி முயலுதி ரம்மே - சிந்துரங் குககிற் கண்ணென வெட்டும் -

ஏண்ணிய குருவிந்த மண்ணிய நிறமே” என்றுஞ் சிறிது வேறுபடக் கூறுதலுங் காண்க.

வெள்ளலோத்த மென்றது ஓர்வகைத் துவர்மரம். (கூக)

களிதருசெள கந்திகத்தி னிறமில்வம் போதுகுபிற் கண்ண சோகந் தளிரவீர்பொன் பெம்பஞ்சி பைவண்ண மெனவாறு தகுதோ வாங்க வொளிரருவுருகும்பைமலர்செங்கல்கொவ் வைக்கனியென் நெருநூன்கந்த பிளிர் பதும் ராகத்தைப் பொதுமையினற் சோதிக்க வேண்டு மெல்லே.

(இ-ள்.) களிப்பைத்தருஞ் செளகந்திகத்தின் நிறமானது இலவம்பூ - சூயிலின்கண் - அசோகந்தளிர் - விளங்கும் பொன்-செம்பஞ்சு-மருதோன்றி என்று ஆறு வகை. கோவாங்கத்தின் நிறமானது குராமலர் - சூசும்பைமலர்-செங்காலிக்கல்-கொவ்வைப்பழம் என்று நான்குவகை. விளங்காநின்ற அந்தக்கமலராகத்தைப் பொது விலக்கணத்தால் ஆராய வேண்டுமளவில். எ-று.

இவற்றின் நிறவேறுபாடுகள் முறையே யெழுதப்புகின் அன்னிலுந் தலின், முக்கியமான இடங்களிற் காட்டுதும். (கூஉ)

திண்ணியதாப் மேல்கீழ்க்குழ் பக்கமுற வொளியிடுதல் செய்தாற் செவ்வே யண்ணியவுத் தமமுதன்மூன் றுமென்பர் சாதரங்க மணிவோர் விச்சை புண்ணியவான் கன்னியறு சுவையன்ன முதலான புனித தானம் பண்ணியதும் பரிமேத யாகமுதன் மகம்புரிந்த பயனுஞ் சேர்வர்.

(இ-ள்.) கனமுடையதாய் மேலுங் கீழும் (இவற்றைச்) சூழ்ந்த பக்கமும் (ஆகிய இடங்களில்) பொருந்த ஒளிவிட்டாற் கிரமமாகப் பொருந்திய உத்தமமுதலிய மூன்றுவகைப்படுமென்பார்கள். சாதரங்கத்தைத்தரிப்போர் கல்வியும் புண்ணிய வடிவாயுள்ளபசுவும், கன்னிகையும், அறுசுவையுடைய அன்னமுமுதலாகிய குற்றமில்லாத தானங்களைச் செய்த பலனையும், அசுவமேத முதலிய யாகஞ்செய்த பலனையுமடைவார்கள். எ-று.

மேலே ஒளிவிட்டால் உத்தமமும், கீழே ஒளிவிட்டால் அதமமும், பக்கங்களில் ஒளிவிட்டால் மத்திமமும் மென்க. (சஉ)

குருவிந்தர் தரிப்பவர்பார் முழுதுமொரு குடைநிழலிற் குளிப்ப வாண்டு திருவிந்தை யுடனிருப்பர் செளகந்தி கந்தரிப்போர் செல்வங் கீர்த்தி மருவிர்தப் பயனடைவர் கோவாங்கந் தரிப்போர்தம் மனையிற் பாலும் பெருவிந்த மெனச்சாலி முதற்பண்ட முடன்செல்வப் பெருக்கு முண்டாம்.

(இ-ள்.) குருவிந்தத்தைத் தரிப்பவர்கள் உலகமுழுதும் அரசுபுரிந்து தனலக்ஷுமி வீரலக்ஷுமிகளுடன் கூடியிருப்பார்கள். செளகந்திகத்தைத் தரிப்பவர்கள் பொருந்திய செல்வம் கீர்த்தி (ஆகிய) இந்தப் பயன்களை யடைவார்கள். கோவாங்கத்தைத் தரிப்பவர்களுடைய வீட்டில், பாலும் பெரிய விந்தமலைபோல நெல் முதலிய பல பொருட்குவியல்களுடன் செல்வப்பெருக்கும் உண்டாகும். எ-று. (சஉ)

எள்ளியிடு குற்றமெலா மிகந்துகுண னேற்றொளிவிட் டிருள்கால் சீத்துத் தள்ளியவிச் செம்பதும் ராகமது புனைதக்கோர் தம்பா லேனைத் தெள்ளியமுத் துள்ளிட்ட பன்மணியும் வந்தோங்குஞ் செய்யா ளோடு மொள்ளியநற் செல்வமதற் கொப்பபெரும் பாத்கடவி னோங்கு மாலோ.

(இ-ள்.) லிலக்கப்பட்ட குற்றங்க ளெல்லாவற்றினும் நீங்கி, குணமிருந்து ஒளிவிட்டு இருளைச் சிதைத்தோட்டும் இந்தச் செவந்த கமலராகத்தை யணிந்த மேலோரிடத்தில், ஏனைய குணமிருந்த முத்து உள்ளிட்ட ஒன்பதரத்தினங்களும் வந்து நிரம்பும். திருமகளுடன் புகழைத்தரும் நல்ல செல்வமும் அதற்குச் சமமாக நெடிய பாற்கடல்போல வளரும். எ-று.

“எள்ளியிடு குற்றமெலா மிகந்து குணனேற்று” எனப் பொதுப்படக் கூறினானும், குற்றங்கள் பதினென்றும், குணங்கள் பன்னிரண்டென்றுங் கொள்க. அவற்றை,

க ல் ல ா ட ம்.

“கருகிநொய் தாதல் காற்று வெகுளி-திருகன் முரணே செம்ம னிறுகல் - மத்தகக்குழிவு காசமிலைச்சுமி - வெச்சம் பொரிவு புகைதல் புடாயம் - சந்தைநெய்ப் பிலியெனத் தருபதி னறு-முந்திய தூவின் மொழிந்தன குற்றமும்” என்பதனானும்,

“தேய்க்கி னெருப்பிற் சேர்க்கி னங்கையிற் - றாக்கினத் தகட்டிற் சுடர் வாய் வெயிலிற் - குச்சையின் மத்தகக் குறியிலே ரத்தில்-நெய்ப்பிற் பார்வையி னேர்ந்து செவந்தால்-கொத்த நற்குண முடையபன் னிரண்டும்” என்பதனானும் முணர்க

அறுசீர்க்கழிநெடிலடியாசிரியநீர்த்தம்.

பிறநிறச் சார்பு புள்ளி புள்ளடி பிறங்கு கீற்று
மறுவறு தராசு மென்ன வருத்தவைந் குற்றந் தள்ளி
யறைதரு பண்பு சான்ற வரதன மணியும் வேந்தன்
செறுநர்வா னூற்ற மின்றிச் செருமகட் கன்ப னாவான்.

(இ-ள்.) அன்னிய நிறம்பொருந்துதலும், புள்ளியும், (பறவையின் பாதவடிவாயுள்ள) புள்ளடியும், விளங்குகின்ற கீற்றும், குற்றம் பொருந்திய தராசுமெனக் கூறிய ஐந்து குற்றங்களையு மொழித்து, (அவ்வவற்றிற் குரிமையாக நூல்கள்) கூறுங் குணமிக்க இரத்தினங்களை யணியும் மன்னவன் பகைவனோந்திய வாளால் இடையூறில்லாமல் வீரலக்ஷுமிக்கு நண்பனாவான். ஏ-று.

இதுமுதல் ஒன்பது செய்யுள்களால் இரத்தினங்களின் பொதுவிலக்கணங் கூறப்பட்டது.

விந்து எனப் புள்ளியையும், காசுபாதம் எனப் புள்ளடியையும், தானா எனக் கீற்றையும், ஒளிசலித்தல் எனத் தராசுத்தையுங் கூறுவது நவமணி யிலக்கணங் கூறு தான்மரபு. (சுசு)

குறுநிலக் கிழவ னேனு மவன்பெருந் குடைக்கீழ்த் தங்கி
மறுகுநீர் ஞால மெல்லாம் வாழுமற் றவனைப் பாம்பு
செறுவிலங் கலகை பூதஞ் சிறுதெய்வம் வறுமை நோய்திக்
கறுவுகொள் கூற்றச் சீற்றங் கலங்கிட வாதி யாவாம்.

(இ-ள்.) (உத்தம ரத்தினங்களை யணிபவன்) சிற்றரசனானும், அவனது பெரிய (வெண்கொற்றக்) குடைநிழலின்கீழ், அசைகின்ற கடல்கூழ்ந்த உலகமுழுதும் நிலைபெற்று வாழும். அவனைப் பாம்பும், கொல்லாநின்ற மிருகமும், பேயும், பூதமும், சிறு தெய்வங்களும், தரித்திரமும், நோயும், நெருப்பின் வெம்மைபோல வெம்மைவாய்ந்த கோபமிக்க யமனது கோபமும், நிலைகலங்க வருத்தஞ் செய்யமாட்டா.

நால்வருண ரத்தினங்கள் அணிவோர் பலன் பொதுமையாற் கூறினார். இன்னவருண ரத்தினமணியின் இன்னபலனென்பதை,

சிலப்பதிகாரம்.

“மறையோரணியின் மறையோ ராகிப் - பிறவி யேழும் பிறந்து வாழ்குவோ.
மன்னவர ணியின் மன்னவர் சூழ - இந்நில வேந்த ராவொழு பிறப்பும்.
வணிக ரணியின் மணிபொன் மலிந்து - தணிவற வடைந்து தரணியில் வாழ்வார்.
சூத்திர ரணியிற் றெகையில் கனகநெல்-வாய்ப்ப மன்னி மகிழ்ந்துவாழ் குவோ.”
என வரும் உதாரணச்சூத்திரங்களானறிக. (சுசு)

முன்னவ டொன்ப சுற்றோர் வச்சிர முந்நீர் முத்த
மன்னவ ரென்ப துப்பு மாணிக்கம் வணிக டொன்ப
மின்னவிர் புருட ராகம் வயியேயம் வெயிற்கோ மேதம்
பின்னவ டொன்ப நீல மரகதம் பெற்ற சாதி.

(இ-ள்.) சுற்றுவல்லவர் வயிரத்தையுங் கடலிற்றோன்றிய முத்தையும் பிராமணனொன்று சொல்லுவார். பவளத்தையும் மாணிக்கத்தையும் கூத்திரியனொன்று கூறுவர். ஒளிவிளங்கும் புருடராகத்தையும் வயிரேயத்தையும் பிரகாசிக்குங் கோமேதகத்தையும் வைசியனொன்று சொல்லுவார். நீலத்தையும் மரகதத்தையுஞ் சூத்திரனொன்று கூறுவர். (இவை இவ்விரத்தினங்கள்) பெற்ற சாதி (வகுப்புகள்.) ஏ-று.

“வயிரமுத் தந்த னான் மாணிக்கம் பவளம் வேந்தன்

நயமலி புட்ப ராக நல்லகோ மேத நீதி

வயவயி யே மூன்றும் வாழ்வுறு வணிக னாகும்

இயலுடை நீலம் பச்சை யிரண்டுஞ்சுத் திரன மன்றே” என்றெடுத்துக் காட்டியசிலப்பதிகார உதாரணச் செய்யுளா னறிக. (சச)

பார்த்திபர் மதிக்கு முத்தம் பளிங்கன்றிப் பச்சை தானுஞ்

சாத்திகந் துகிர்மா ணிக்கங் கோமேதந் தாமே யன்றி

மாத்திகழ் புருட ராகம் வயிரேயம் வயிரந் தாமு

மேத்திரா சதமா நீலந் தாமத மென்ப ராய்ந்தோர்.

(இ-ள்.) நூலாராய்ச்சியில் வல்லவர்கள், அரசர்களமதிக்கும் முத்தம்படிசு மும் அன்றிப் பச்சையுஞ் சாத்துவிடாமாம். பவளமும் மாணிக்கமும் கோமேதமும் அன்றி மிகவும் விளங்கும் புருடராகமும் வயிரேயமும் வயிரமும் (பலருந்) துதிக்கும் இராசதமாம். நீலம் தாமதமாம் என்பர். எ-று.

இவற்றுட் சில வேறுபடவும் ஒரு சாரார் கூறுவர்.

(சஎ)

இனையவை யளந்து கண்டு மதிக்குநா னெழுமான் பொற்றேர்

முனைவனான் முதலா வேழின் முறையினற் பதம ராகங்

களைகதிர் முத்தந் துப்புக் காருடம் புருட ராகம்

புனையொளி வயிர நீல மென்மனார் புலமை சான்றோர்.

(இ-ள்.) இவ்விரத்தினங்களை அளவிட்டுச் சோதித்து ஆராயுங்காலம் எழு புரவிக்கட்டிய அழகிய தேரையுடையபானுவாரமுதலிய ஏழுக்கிழமைகளில், முறையுடன் பதமராகமும், மிக்க கிரணத்தையுடைய முத்தம், பவளமும், பச்சையும், புருடராக மும், பொருந்திய ஒளியையுடைய வயிரமும், நீலமுமென்று சொல்லுவர் அறிவின் யிக்க மேலோர். எ-று.

எனவே ஞாயிற்றுக்கிழமையில் பதமராகமும், திங்கட்கிழமையில் முத்தம் செவ்வாய்க்கிழமையில் பவளமும், புதன்கிழமையில் பச்சையும், வியாழக்கிழமையில் புருடராகமும், வெள்ளிக்கிழமையில் வயிரமும், சனிக்கிழமையில் நீலமும் பரீக்ஷிக்க த்தக்கது என்க.

ஏனைய இண்டு மணிகட்டும் வருஞ் செய்யுளால் அவற்றைப் பரீக்ஷிக்கும் காலங் கூறப்படும். (சடி)

வெய்யவன் கிழமை தானே மேதகு மணிக்கு மாரு

மையறு திங்க டானே வயிரேய மணிக்கு மாரு

மையற விவையொன் பானும் மாய்பவ ரகம்பு றம்பு

துய்யரா யறவோ ராய்முன் சொன்னநா ளடைவே யாய்வர்.

(இ-ள்.) ஞாயிற்றுக்கிழமையே கோமேதகமணிக்கும் (ஆராய்தற்கு) உரிய தினமாகும். குற்றமற்ற திங்கட்கிழமையே வைரேயரத்தினத்திற்கும் (ஆராய்தற்குரிய தினம்) ஆகும். இந்நவரத்தினங்களுயுஞ் சந்தேகமற அளந்தறிவோர் உள்ளும் புறம் பும் புனிதமுடையவராய்த் தருமமார்க்கத்திலுடப்பவராய் முன்புகூறிய தினங்களில் முறையே ஆராயக்கடவர். எ-று.

மேலிரண்டு செய்யுள்களின் கருத்தை

“ ஞாயிறு மாணிக் கங்கோ மேதகந் திங்கண் முத்தம்

வாய்வயி யேஞ் செவ்வாய் இன்பவ ளங்க ளாகும்

மேயவன் புதனிற்பச்சை வியாழமே புட்ப ராகம்
காய்கதிர் வெள்ளி வச்சரங் கடுஞ்சனி நீல மாமே.” என்னும் உதாரணச் செய்
புளா னறிக. (சக)

அல்லியம் பதுமஞ்சாகி யரத்தவா யாம்பல் கோடல்
வல்லிசேர் மௌவற் போது நூற்றிதழ் மரைகா லேய
மெல்லிதழ்க் கழுநீர் பேழ்வாய் வெள்ளைமந் தார மின்ன
சொல்லிய முறையால் வண்டு சூழத்தன் முடிமேற் சூடி.

(இ-ள்.) அகவிதழ்கள் பொருந்திய அழகிய தாமரைமலரும், சிறு சண்பக
மலரும், செவந்த வாயையுடைய ஆம்பல் மலரும், செங்காந்தன் மலரும், கொடியாய்ப்
படர்ந்த மல்லிகை மலரும், நூறு இதழ்கள் பொருந்திய தாமரை மலரும், மரமஞ்சண்
மலரும், மெல்லிய இதழ்களையுடைய கருங்குவளை மலரும், பிளந்த வாயையுடைய
வெள்ளை மந்தாரமலரும், (ஆகிய) இவை போல்வனவற்றை முறைப்படி வண்டுகள்
சூழத் தமது தலைமேற் சாத்தி, எ-று.

இதுமுதல் மூன்றுபாடல்கள் குளகம்.

இம்மலர்க் கொன்பதும் முறையே மாணிக்க முதலிய மணிகளொன்பதும்
கும் அணியத்தக்கவை யென முறையே கொள்க. அன்றியும் இன்ன என்றதால் நீலத்
திற்குக் கருங்குவளையன்றிக் கருவிளமலர்குடுவதுமுண்டு. அதனையும் இச்செய்யுளின்
கருத்தையும்,

“நவமணி யருச்சித் தற்கு நறுமலர் புனைதல் சொல்வாம்
தவறினமா ணிக்கத் திற்குத் தாமரைப் பூத்த ரிக்க
உவகையா முத்துக் கோது மொண்சிறு சண்ப கப்பூ
கவைபடு பவளம் பார்க்கிற் கமழுஞ்செவ் வல்லிப் பூவே.

மரகதங் காந்தன் புட்ப ராகமல் லிகைப்பூ வச்சம்
நூரைதரு நீரிற் பூத்த நூற்றிதழ்த் தாமரைப்பூ
கருநீலங் கருவி ளங்கோ மேதகங் கமழுங் காவி
நிலாவயி ரீரி யப்பூத் தேங்கமழ் வெண்மந்தாணா” — எனவருஞ்செய்யுள்

களா னுணர்க. காலேயம் = மரமஞ்சள் மலர்.

(இ0)

தலத்தினைச் சுத்தி செய்து தவிசினையிட்டுத் தூய
நலத்துகில் விரித்துத் தெய்வ மாணிக்க நடுவே வைத்துக்
குலத்தமுத் தாதி யெட்டிங் குணத்தினை முதலெண் டிக்கும்
வலப்பட முறையே பாணு மண்டல மாக வைத்து.

(இ-ள்.) பூமியைச் சுத்திசெய்து பீடத்தையிட்டு (அதன்மேல்) புனிதமாகிய
நல்ல வஸ்திரத்தை விரித்து, தெய்வத்தன்மையுடைய பதுமராகத்தை நடுவே வைத்து,
நன்மைதரும் முத்து முதலிய எட்டையும், கீழ்த்தினை முதலிய எட்டித் தினைகளிலும்
முறையே வலமாகச் சூரியமண்டலம் போல, வட்டவடிவாக (சுற்றிலும்) வைத்து.

இரத்தினங்கள் வைக்குமுறைமையை,

“தூயநன் னிலத்தி லொத்த சுத்தப் பீடத்தை வைத்து
மேயவப் பீட மீது வெண்படாம் விரித்து வைத்துப்
பாயவப் படத்து நாப்பண் பதுமரா கத்தை வைத்துச்
சேயவா தவனு திக்குந் திசைமுத நினைசுக டோறும்.

கோமேத நத்து முத்துக் குளர்வயி ரீரி யஞ்செந்
தூமேவு பவனம் பச்சை சுந்தரப் புட்ப ராகம்
வாமேவு வயிரகீல் மெண்டிசை வலஞ்சூழ் வைத்து—” என மாறுபடாது
கூறுதலுங் காண்க. (இக்)

அன்புறு பதும ராக மாதியா மரத னங்க
ளொன்பதுங் கதிரோ னாதி யொன்பது கோளு மேற்றி
முன்புரை கமலப் போது முத்தலொன்பான் மலருஞ் சாத்தி
யின்புற நினைந்து பூசை யியன்முறை வழாது செய்தல்.

(இ-ள்.) அன்புடைய பதுமராகமுதலிய நவரத்தினங்களுக்கு ரூரியன் முத
லிய நவக்கிரகங்களாகக் கொண்டு, (அம்மணிகளில் அக்கோள்களை) ஆவாகனஞ் செ
ய்து, முன்கூறிய தாமரைப்பூ முதலிய ஒன்பது மலர்களையும் (முறையே) சாத்தி, இன்
பம்பொருந்த (நவக்கிரகங்களை) த்தியானித்துவிதிவழாது பூசைசெய்யக்கடவர். எ-று.

பதுமராகத்திற்குச் ரூரியனும், முத்திற்குச் சந்திரனும், பவளத்திற்கு அங்
காரகனும், பச்சைக்குப்புதனும், புருடராகத்திற்குப் பிரகற்பதியும், வயிரத்திற்குச் சுக்
கிரனும், கீலத்திற்குச் சனியும், கோமேதத்திற்கு இராகுவும், வைரீரியத்திற்குச் கேது
வும் அதிதேவதைக் ளென்பர். இவ்வாறன்றிக் கோமேதத்திற்குச் ரூரியனும், வைரீரிய
த்திற்குச் சந்திரனும் அதிதேவதை யென்பதுஞ் சிலர் கருத்து. (இ-உ)

தக்கமுத் திரண்டு வேறு தலசமே சலச மென்ன
விக்கதிர் முத்தந் தோன்று மிடன்பதின் மூன்று சங்க
மைக்கரு முகிலவேய் பாம்பின் மத்தகம் பன்றிக் கோடு
மிக்கவெண் சாலி யிப்பி மீன்றலை வேழக் கன்னல்.

(இ-ள்.) தகுதியாகிய முத்துக்கள் தலசமெனவுஞ் சலசமெனவும் இருவகை
யாகும். ஒளிவிடும் இம்முத்துக்கள் ஜனிக்கும் இடங்கள் பதின்மூன்றாம். சங்கும்,
கரியமேகமும், மூங்கிலும், பாம்பின்றலையும், பன்றிக்கொம்பும், மிக்க இவண்ணெல்
லும், சிப்பியும், மீன்தலையும், கரும்பும். எ-று.

இதுமுதல் இரண்டு செய்யுள்கள் ஒரு தொடர்.

தலசம்-தல சம்பந்தமாகப் பிறப்பன. சலசம்-ஜலசம்பந்தமாகப் பிறப்பன.
சங்கு - முகில் - இப்பி - மீன் இவற்றிற் சனிப்பன சலசமென்றும், ஏனையவை
தலசமென்றுங் கொள்க. (இ-உ)

வேழக்கன்னல் - இருபெயரொட்டிப் பண்புத்தொகை.

கரிமருப் பைவாய் மான்கை கற்புடை மடவார் கண்ட
மிருசிறைக் கொக்கின் கண்ட மெனக்கடை கிடந்த மூன்று
மரியன வாதிப் பத்து நிறங்களு மணங்குந் தங்கட்
குரியன நிறுத்த வாறே யேனவு முறைப்பக் கேண்மின்.

(இ-ள்.) யானைக்கோடும், சிங்கத்தின்கையும், கற்புடைய பெண்ணின்
கழுத்தும், இரண்டு சிறகுகளுடைய கொக்கின் கழுத்தும் என (பதின்மூன்றாம்.)
கடைசியிற் கூறிய மூன்று முத்தங்களுங் கிடைத்தற்கரியன. முதலிற்கூறிய பத்து
முத்தங்களின் நிறங்களும், தெய்வமும், அவற்றிற்குரிய தூல்களின் கூறிய முறையே
பிறவற்றையுஞ் சொல்லக்கேளுங்கள். எ-று.

ஐவாய்மான்-சிங்கம். இதற்குப் பஞ்சானனமென்றுங்கூறுப. முத்து இருப
கிடங்களிற் றேன்று மென்பதுஞ்சிலர் கொள்கை, அதனை,

“ பனிமதி கதவி மேகம் பைந்தொடி கழுத்தா விற்பல்
தனியானே யேனக் கொம்பு தடங்கரா வுறம்பு கொக்கு
வினையராச் சலஞ்ச லம்நந் திப்பியின் மூங்கில் பூகம்
நினைசெந்நெல் கரும்பு கஞ்ச நிகழிரு பதின்முத் தாகும் ”—எனவும்,

“ தந்தி வராக மருப்பிப்பி பூகந் தனிக்கதவி
நந்து சலஞ்சல மீன்றில கொக்கு நளினயின்னார்
கந்தராஞ் செந்நெல் கழைகன்ன லாவிற்பல் கட்செவிகார்
இந்து வுறம்பு கராமுத்த மீனு மிருபதுமே ” என்பதனுமறிக. (இச)

மாதவெண் புறவின் முட்டை வடிவெனத் திரண்ட பேழ்வாய்க்
கோடுகொன் முத்தம் வெள்ளை நிறத்தது கொண்மு முத்த
நீடுசெம் பரிதி யன்ன நிறத்தது கிளைமுத் தாலி
பீடுசொ னிறத்த ராவின் பெருமுத்த நீலத் தாமால்.

(இ-ள்.) வெள்ளிய மாதப்புருவின் முட்டையின் உருவம்போல வருட்சி
வாய்ந்த பிளந்த வாயையுடைய சங்கின்முத்து வெள்ளைநிறமுடையது. மேகத்தின்
முத்து நெடிய செஞ்சூரியன்போன்ற நிறமுடையது. மூங்கிலின் முத்து கல்லுழ
போலப் பெருமையமைந்த நிறமுடையது. பாம்பின் பெரியமுத்து நீலத்தின் நிற
முடையதாம். ஏ-று.

கோடு - சங்கும் இப்பியும் எனக்கொள்க. (இடு)

ஏனமா வாரஞ் சோரி யீர்ஞ்சவைச் சாலி முத்த
மானது பசுமைத் தாகும் பாதிரி யணைய தாகு
மீனது தரளம் வேழ மிரண்டினும் வினையு முத்தந்
தானது பொன்னின் சோதி தெய்வதஞ் சாற்றக் கேண்மின்.

(இ-ள்.) பன்றிக் கொம்பின் முத்து உதிர நிறம் (உடையது) தண்ணிய
சுவையுடைய வெண்ணெல்லின் முத்தானது பசுநிறமுடைத்தாகும். மீனின் முத்து
பாதிரி மலர்போன்ற நிறமுடையது. வேழங்கள் இரண்டிலும் பிறக்கும் முத்து பொ
ன்னின் நிறமுடையது. (அவ்வம்) முத்துக்குரிய அதிதேவதைகளைச் சொல்லக்கே
ளுங்கள். ஏ-று.

வேழம் இரண்டு என்றது யானையுங்கரும்பும் என்க. யானையென்றது சுண்டு
அதன் தந்தத்தை. (இச)

பான்முத்தம் வருணன் முத்தம் பகன்முத்தம் பகலோன் முத்த
மான்முத்த நீல முத்த மாசறு குருதி முத்தங்
கான்முத்தம் பசிய முத்தங் காலன்றன் முத்தந் தேவர்
கோன்முத்தம் பொன்போன் முத்தங் குணங்களும் பயனுஞ் சொல்வாம்.

(இ-ள்.) (மேற்கூறிய வற்றுள்) வெண்மை வாய்ந்த முத்துகள் வருணனுக்
கூரிய முத்துகளாம். சூரியன்போலும் ஒளிவீசும் முத்துகள் சூரியனுக்குரிய முத்து
கள். நீலநிறம்பொருந்திய முத்துகள் திருமாலுக்குரிய முத்துகள். குற்றமற்ற உதிர
நிற முத்துகள் வாயுவுக்குரிய முத்துகள். பச்சைநிறமுடைய முத்துகள் இயமனுக்கு
உரிய முத்துகள். பொன்போல் ஒளிவிடும் முத்துகள் இந்திரனுக்குரிய முத்துகள்.
(இனி இம்முத்துகளின்) குணங்களையும் (அவற்றை யணிவோர் அடையும்) பலனை
யுஞ்சொல்லுவாம். ஏ-று. (இடு)

உடுத்திர ளையை காட்சி யுருட்சிமா சின்மை கையா
லெடுத்திடிற் றின்மை பார்வைக் கின்புறல் புடித மென்ன
வடுத்திடு குணமா றின்ன வணியின்மு தணங்கோ டின்மை
விடுத்திடுந் திருவர் தெய்தும் வினாந்திடுந் செல்வம் வாழ்நாள்.

(இ-ள்.) நகத்திரத் தொகுதிபோன்ற தோற்றமும், உருட்சியும், குற்றமின்
மையும், கையிலெடுத்தார் கனமாயிருத்தலும், பார்த்தற்கு இன்பஞ்செய்தலும், காந்தி
வீசத்தலும், என்று சொல்லப்பட்ட அறுவகைக் குணங்க ளைமந்தனவாம். இத்தகைய
முத்துகளை யணிந்தால், மூதேவியும் தரித்திரமும் நீங்கும் ; திருமகன்வந்து சேருவன்;
அயிசுவரியமும் (நீடித்த) ஆயுளும் வந்து சேரும். ஏறு.

மாசு—காற்றேறு - மண்ணேறு - கல்லேறு-நீர்நில யென்னும் குற்றங்கள்.
புடிதம்—காந்தி வீசதல். சில நூலார் முத்திற்குக் குணம் ஆறு, குற்றம் பத்து
என்பர். அவை சிறப்பு நூல்களிற்காண்க. (இஅ)

மாசறு தவத்தோ னென்பும் வலாசுர னென்பும் வீழ்ந்த
கோசல மாதி நாட்டிற் பட்டது குணத்தான் மாண்ட
தேசதா யிலேச தாகித் தெள்ளிதா யளக்கி னெல்லே
வீசிய விலைய தாகி மேம்படு வயிரந் தன்னை.

(இ-ள்.) குற்றமற்ற தவசியாகிய ததீசி முனிவருடைய எலும்பும் வலாசுர
னுடைய எலும்புஞ் சிந்திய கோசல முதலிய நாடுகளிற்றேன்றி, குணங்கள் மேம்ப
ட்ட ஒளியுடையதாய் (கையிலெடுக்க) இலேசாய், சுருச்சனா யகன்றதாய், (விலை)
அளவியில் அளவுகடந்த விலையையுடையதாகி, (இவ்வண்ணம்) மேம்பட்ட வயிரத்தை,

இதுமுதல் இரண்டுபாடல்கள் குணம்.

[வைரம்—கோசலம் - கலிங்கம் - மதங்கம் - மாராட்டிரம் - செளரீரம் -
பெளண்டரம்—மகதமென்னும் நாடுகளிலும், இமயமலையிலு முதிப்ப தென்பர். இவை
முறையே வாகைமலர்—மஞ்சள் மலர் - மல்லிகை மலர் - செம்மை - கருமை - நீலம் -
பொன்—வெண்மை யென்னும் நிறத்தனவாம். இவற்றுள், வாகைமலர் - வாகைமலர் -
மூங்கின்மலர் போன்றவற்றிற்குத் திருமாலும், வெண்ணிறம் - அறுகோண முள்ள
வற்றிற்கு இந்திரனும், வண்டு - சுவனாமலர் போன்றவற்றிற்கு இயமனும், இவ்வ
மலர் - பலாசமலர் போன்றவற்றிற்கு வாயுவும், கோங்க மலர்போன்றவற்றிற்கு வரு
ணனும், நீர் நிறம்போன்றவற்றிற்குச் சந்திரனும், இந்திரகோபம் போன்றவற்றிற்குச்
சூரியனும், தீப்போன்றவற்றிற்கு அக்கினியுந் தேவதையாம். படிசம் - முயற்கண் -
வாழைக்குருத்து—கத்திபோல்வன முறையே அந்தணர் முதலிய நாற்சாநியவாய் அவ்
வவ்வுருணத்தாருக்கு உரிய வாகும். இவற்றை மகளிர் தந்தாலியினும் பதித்தனியலா
கா. இன்னும் இவற்றின் குணம் குற்றம் பயன் முதலியவற்றை ஏனையவைபோலச்
சிலப்பதிகாரம் ஊர்காண்காதையுட் காண்க.] (இக)

குறுநிலத் தரசுந் தாங்கிற் குறைவுதீர் செல்வ மெய்தி
யுறுபகை யெறிந்து தங்கோன் முழுதுல கோச்சிக் காக்கும்
வறுமைநோய் விலங்கு சாரா வரைந்தநா ளின்றிச் செல்லுங்
கறுவுகொள் கூற்றம் பூதங் கணங்களு மணங்கு செய்யா.

(இ-ள்.) குறுநில மன்னனும் அணிந்தால், குறைவில்லாத செல்வமடைந்து,
பொருந்திய பகைவரைச் செய்து, தன் செங்கோல் உலகமுழுதுஞ் செலுத்திக்காப்

பான். (அவனை) தரித்திரமும் வியாதிகளும் அடையமாட்டா. வளையறுத்த நாளன்றி இடையில் வரும் அகாலயிருத்துவும் பூதங்களும் பசாசுகளும் தீமை செய்யமாட்டா

மாமணி மரபுக் கெல்லாம் வயிரமே முதன்மைச் சாதி யாமென வுரைப்பர் நூலோ ரதிகம்யா தென்னி லேனைக் காமரு மணிகட் கெல்லார் தமரிடு கருவி யாமத் துமணி தனக்குந் தானே தொனையிடுந் கருவியாகும்.

(இ-ள்.) பெரிய இரத்தினங்களின் மரபுகளுக்கெல்லாம் வயிரமே முதன்மைச் சாதியென்று, இரத்தின நூல் உணர்ந்தவர்கள் கூறுவார்கள். (அது) சிறந்தது என்ன காரணத்தாலென்றால், விருப்பஞ்செய்யும் பிறமணிகட்கெல்லாம் தொனையிடுந் கருவியாகும் அந்தப் பரிசுத்தமாகிய வயிரம் தனக்குந் தானே தொனையிடுந் கருவியாம் (ஆதல்பற்றி யெனக் கொள்க.) எ-று.

வைரம் முதன்மை என்றதை,

அகத்தியகீதத்தீரீம்.

“வைர ஔசியு மயன்வினை யிரும்புந்
செயிரறு பொன்னைச் செம்மைசெய் யாணியுந்
தமக்கமை கருவியுந் தாமா மவைபோ

லுதைத்தி முணர்த்தலு முளையது தொழிலே” என்பதனுணர்ச்சு.

தத் தோற்றங் கேண்மின் வலாசுரன் பித்தந் தன்னை
காதமக் காகக் கெளவிப் பறந்தபுள் ளீர்த்தண் டில்லித்
ததாதனிற் சிதற வீழ்ந்து தங்கிய தோற்ற மாரு
முறைதது தோற்ற மின்னும் வேறுவே றுள்ள கேண்மின்.

(இ-ள்.) மரகதத்தின் தோற்றங் கேளுங்கள். வலாசுரனுடைய பிச்சினை, தனக்கு இளையாகக் கெளவிப்பறந்த கருடன் (நீர் வளப்பத்தால்) தட்பமமைந்த டில்லி நாட்டிற்சிதற, (அந்நிலத்தில்) வீழ்தலால், அங்கே பிறப்பனவாகும். இன்னமும் (நாம்) சொல்லும் மரகதத்தின் தோற்றங்கள் வெவ்வேறுள்ளன. (அவற்றையுங்) கேளுங்கள்.

வலாசுரன் பிச்சினைக் கருடன் கெளவிக் கைத்தல் கண்டு இமய முதலிய விடங்களி லுமிழ்ந்தமையால், மரகதத்திற்குக் கருடோற்கார மென்றோர் பெயர் வழங்கு மென்பர் அடியாரீக்து நல்லார். (சுஉ)

விதிர்த்தவோ ல்ளைய வாட்கண் வினதைமா தருணச் செவ்வ
னுதித்தவான் முட்டையோட்டையு வணவேற் றராயில் யாப்பக்
கதிர்த்தவோ டராயிற் றப்பி வீழ்ந்தொரு கடல்குழி வைப்பி
லுதித்தவா ருரு மின்னு முண்டொரு வகையாற் றோற்றம்.

(இ-ள்.) அசைக்கின்ற வேலையும் வானையும்போன்ற கண்களையுடைய வினதையென்பவள் அருணன் பிறந்த வெள்ளிய முட்டையின் ஓட்டைக்கருடனது அரையிற்கட்ட, விளங்கும் அம் முட்டையின் ஓடு அந்த அரையினின்றுத் தப்பிவிழுந்து கடல்குழிந்த ஒருதீரத்தில் தோன்றியவண்ணம் ஒருவகையாம். இன்னும் ஒருவகையால் மரகதத் தோற்றமுள்ளது. எ-று.

வினதை தகூப்பிரசாபதியின் குமாரத்திகளி லொருத்தியும், காசிபமுனிவர் மனைவியர் பதினமூவருளொருத்தியுமாம். இவளே கருடனைப்பெற்றவள். (சுஈ)

முள்ளை முளரிக் கண்ணன் மோகினி யணங்கா யோட
வுள்ளை மதியஞ் சூடி மந்தர வரைமட் டாகத்

துள்ளரி யேறு போலத் தொடர்ந்தொரு வினையாட் டாலே
யெள்ளரி தாய செந்தி யிந்தியக் கலனஞ் செய்தான்.

(இ-ள்.) தாமரைக்கண்ணராகிய திருமால் மோகினிவடிவாயோட, ஒள்ளிய அர்த்தசந்திரனைச் சூடிய சிவபெருமான் மந்தரமலையின் எல்லையளவாக ஒரு திரு வினையாட்டால், துள்ளிச்செல்லுஞ் சிங்கவேறுபோலப் பின்சென்று பழிப்பில்லாத செந்தியாகிய இந்தியகலனஞ் செய்தருளினார். எ-று.

முன் அரை முளரி என்றது முன்கொருந்திய தூரையுடைய தாமரை. (சுசு)

அப்பொழு தமல வித்தி லரியர குமரன் காண
வைப்புறை தெய்வத் தோடும் வந்தன னந்த விந்து
துப்புறு கருடன் கௌலிக் கடலினுந் துருக்க நாட்டும்
பப்புற விடுத்த வாரேற பட்டது கலாழப் பச்சை.

(இ-ள்.) அந்தக்காலத்தில் தீயாகிய இந்தியத்தில், காட்டில் வசிக்கும் தெய்வப் பரிவாசங்களுடன் மகாசாத்தா வந்து தோன்றினார். அந்த விந்தினை வலியையுடைய கருடப்பறவை கௌலிக் கடலிலும், துருக்கநாட்டிலும் பரவவிடுத்த வழியே கருடப்பச்சை தோன்றியது. எ-று.

இதிற் கடல் என்றது கடற்களையை. “விடுத்தவாரேறபட்டது” எனவே, மந்தரமலையிலும் இந்தியஞ்சிந்திய விடமெல்லாம் மரகதம் உண்டாயிற்றென்பதும், உள்ளுரையாதலுணர்க.

திருமால் தலைவராயிருந்து தேவாசுரர்களைக் கூட்டிக்கொண்டு திருப்பாற் கடல் கடைந்து அதிற்றேன்றிய விஷத்திற்கஞ்சி, சிவபெருமானுக்கு முறையிட்டு அவரால் அதையுண்ணச்செய்து அவ்விறைவரருள்பெற்று மீட்டிக் கடைய அதில் அமுதம் பிறந்தது. தேவாசுரர்கள் அதுவிஷயமாக மாறுபட்டுப்போர்செய்யக்கருதிய வழி, திருமால் மோகினிவடிவேற்றுச்சூழ்ச்சியால் அசுரர்களுள்லாம் ஒருவரோடொருவர் போர்செய்திறக்கச்செய்து, தேவர்கட்கு அமிர்தம் பகிர்ந்தளித்து நிற்கையில் சிவபெருமான்கண்டு “ஊனெகெவரூகிஃபரவெஸூரஸு ஸூயொஜநாஸூயவதூ ஸூயாஹஞ்சு ! ஹொமெஹவாநீஃபரவெஷஷஃவிஷ்ணுஃ கெசூபெஹகாஜே ஸூரெஸுஹஃமாஃ” என்றபடி எமதுசத்தியருள் நீயுமொரு சத்தியாதவின் எம்மையுப் புணர்கவென்றுகூற, திருமால் நாணியோட, பெருமானும் பின்னொடர்ந்து சென்று புணர்ந்தனர். இவரிருவரிடமாக ஒரு புத்திரன் தோன்றினார். அவரோ அரிகர னெண்ப்படுவர். இதனை,

கந்தபுராணம்-மகாசாத்தாப்படலம்.

“இந்த வண்ண மிருக்க முராரியும்
அந்தி வண்ணத் தமலனு மாகியே.
முந்து கூடி முயங்கிய வெல்லையில்
வந்த னன்னெமை வாழ்விக்கு மையனே.

அந்த குந்திரு மைந்தற் கரிகர
புத்திரன்னெனு நாமம்பு ணைந்துயின்
ஒத்த பான்மை யுருத்திரர் தம்மொடும்
வைத்து மிக்க வரம்பல் நல்கியே” எ

மேற்படி வேறு.

காடமே சுப்பிரமே காளமெனக் குணமுன்றாக் கருடப் பச்சைக்
கிடறுகி நிதழ்நிறத்த காடமது சாதியினு லிருவே ருகுஞ்
சாடரிய சகுணமெனச் சதோடமென வவையிரண்டிற் சகுண மாறும்
பிடுபெறு காடமொடு முல்லசிதம் பேசலம்பித் தகமே முத்தம்.

(இ-ள்.) காடம்-சுப்பிரம்-காளம் எனக் கருடப்பச்சைக்குக் குணம் மூன்று.
பெருமைவாய்ந்த அறுகின் இதழ்போலும் (பச்சை) நிறத்தையுடைய காடமானது
கெடுதலற்ற சகுணமென்றுஞ் சதோடமென்றுஞ் சாதியினால் இருநிறப்படும். அவ்
விருவகையில், பெருமைபெற்ற காடமோடும், உல்லசிதமென்றும், பேசலமென்றும்,
பித்தகமென்றும், முத்தமென்றும். எ-று.

இதுமுதல் இரண்டுபாடல்கள் குளகம்.

சகுணம் - குணசம்பந்தமுடையது. சதோடம் - தோஷசம்பந்தமுடையது.

“சகுணம் ஆறாம்” என்பதைவருஞ் செய்யுளிற் கூட்டிக்கொள்க. (சுசு)

புல்லரிய பிதுகமென விவையாற்றிற் காடமது புல்லின் வண்ண
முல்லசித மெலிதாகும் பேசலமே குளச்செநெல்லொண் டரளம் போலு
மல்லடரும் பித்தகமே பசுங்குளியின் சிறைநிறத்த தாகு முத்தங்
குல்லைநிறம் பிதுகமரை யிலையினிறஞ் சதோடத்தின் குணனைந்தாகும்.

(இ-ள்.) அடைதற்கரிய பிதுகமென்றும் சகுணம் அறுவகைப்படும். இவை
யாறனுள், காடமானது புல்லின் நிறமுடையதாம். உல்லசிதமானது மென்மைத்
தன்மை யுடையதாகும். பேசலமானது குளநீரில் விளைந்த செந்நெற்பயிரிற் பிறந்த
ஒள்ளிய முத்துப்போன்றதாம். இருளையோட்டும் (ஒளிமிக்க) பித்தகமானது பசிய
குளிச்சிறகு நிறமுடையதாம். முத்தமானது துளபநிறமுடையதாம். பிதுகமானது
தாமரையிலேபோலும் நிறமுடையதாம். சதோடத்தின் குணம் (இப்படியே) ஐவகைப்
படும். எ-று.

மெலிது - வழுவுழுப்பு. [பேசலம் நெற்பயிரின் துளிநிறத்த தென்பதே
வடமொழியாயினும் அதன்தரளமும் பசுமைத்தாதல்பற்றித் தரளம்போலு மென்
றனொன்க. அன்றித் தாளமெனப்பாடமோதி, செந்நெலின் ஒள்ளியதாளினழகை
ஒக்குமென்னலும் ஒன்று.] (சுசு)

தோடலே சாஞ்சிதமே துட்டமே தோடமூர்ச் சிதமே வெய்ய
தோடலே சத்தினெடு சூழ்மந்த தோடமெனத் தொகுத்த வைந்திற்
ரோடலே சாஞ்சிதஞ்சம் பிரவிளையா மலரியிலை துட்ட நீலத்
தோடதாம் புல்லிநிறத் தோடமூர்ச் சிதமுளரி தோட லேசம்.

(இ-ள்.) தோடலே சாஞ்சிதமென்றும், துட்டமென்றும், தோடமூர்ச்சித
மென்றும், கொடியதோடலேசமென்றும், நீங்காத மந்ததோடமென்றுத் தொகுத்துக்
றிய(சதோடம்)ஐந்தனுள், தோடலேசாஞ்சிதமானது எலுமிச்சையிலே நிறமுடைய
துட்டமானது அலரியிலே நிறமாம். தோட மூர்ச்சிதமானது கருங்குவளைப்
புறவிதழ் நிறமுடையதாம். தோடலேசமானது தாமரையிலே(நிறமாம்). எ-று.

“நீலத் தோடதாம் புல்லி நிறத்தோட மூர்ச்சிதம்” என்றதை, தோட
புப்புல்லித்தோடு நிறமாம் என அவ்வயங் கொள்க. தோடது என்றதில்
ாருள் விடுதி. தோடலேசாஞ்சிதம் என்றதைத் தோஷலேஸார்வித
ார். அஞ்சிதம்-அவ்விதம் என்பன கூடியது என்னும் ஒரு பொரு
(சுசு)

மந்ததோ டங்கலப மயிலிறகி நிறமாயில் வகுத்த தோடஞ்
சிர்தவா னாகுணா மணியணிவோர் நாற்கருவிச் சேனை வாழநா
ஞந்தவாழ் வார்வலன்க ணீலமிரண் டரன்கண்டத் தொளிவிட் டோங்கு
மிந்திரநீ லந்தான்மா நீலமென வேழிரண்டுண் டுன்னு நீலம்.

(இ-ள்.) மந்ததோடமானது தோகையுடைய மயிலிறகுபோல நிறமுடைய
தாம். வகுத்துக் கூறிய இத்தோஷங்கள் நீங்க, (உத்தம) குணங்களினின்று நீங்காத
மரகதரத்தினத்தை யணிபவர்கள் நால்வகைச் சேனையுடன் வாழ்நாளும் மேலோங்க
(பேரரசராய்) வாழ்வார்கள். வலாசரனுடைய இருகண்களாகிய நீலங்களும், சிவபெ
ருமானுடைய நீலகண்டத்தைப்போல ஒளிவிட்டு விளங்கும். இன்னும் நீலமானது
இந்திர நீலமென்றும், மகா நீலமென்றும் வேறே இரண்டும்கையாயுள்ளது. எ-று.

சுருவிச்சேனை - இருபெயரொட்டுப் பண்புத்தொகை.

கண்டம் என்றது இருமடியாகு பெயராய், அரன்கண்டத்திலுள்ள நஞ்சத்தி
லுதித்த மாரீலத்தை யுணர்த்தியது எனினும் அமையும். (கக)

முந்தியவிந் திரநீலம் விச்சவரு பனைமகவான் முடித்த நாளி
னந்தியடு பழிதவிர்ப்பான் புரியுமகப் பரிமகத்தி நறிய தூம
முந்தியரு மரியிமையா நாட்டநுழைந் தளிசேற்றி நெழுகும் பீளை
சுந்தியவா றிடைப்படுமொன் றிந்திரவின் னீலமெனத் திகழு நீலம்.

(இ-ள்.) முற்பட்ட இந்திர நீலமொன்று. விச்சவ வருவனை இந்திரன் (ஆசிரியனாகக்கொண்டு அவன் யாகத்திற்கெய்த வஞ்சனைக்காக அவனைக்) கொன்றகாலத்
தில்,மேம்பட்டுத் தன்னைத் துயரப்படுத்தும் பிரமஹத்தியை யொழிக்கச்செய்யும் பெ
ரிய அசுவமேத யாகத்திலெழுந்த நறுமணங் கமழும் புகையானது மேலுற்றுப் பரவி
அரிய இந்திரனுடைய இமையாத கண்களில் துழைதலால், இளகிய சேறுபோல (அக்
கண்களினின்று) ஒழுகிய பீளையானது சுந்தியவிடத்தில் தோன்றும். இந்த நீலம் இந்
திரதனுசிலுள்ள (ஐவகை நிறங்களிலொன்றாகிய) நீலம்போல விளங்கும். எ-று.

இந்திரன் விச்சவரூபனைக் கொன்று பிரமஹத்தியடைந்த சரிதத்தை இந்
திரன் பழிதீர்த்த படலத்திற்காண்க.

மகத்பரி-மகப்பரி என்று மரீஇயது. “அரும்பரி யிமையாநாட்டம்” என்
றும் பாடமுண்டு. அப்பொழுது, குதினைக்கண்ணினின்று தோன்றியதென் றுரைத்
துக்கொள்க. (எ0)

சஞ்சையாம் பகற்கடவுண் மனைவியவன் கனலுடலர் தழுவ லாற்றா
தஞ்சவா டன்னிழைத் தன்னுருவா நிறுவவன மடைந்து நோற்க
விஞ்சையா லறிந்திரவி பின்றுடர மாப்பரியா பின்னைத் தானுஞ்
செஞ்செவே வயப்பரியாய் மையல்பொறு திந்தியத்தைச் சிந்தி னானே.

(இ-ள்.) சஞ்சையென்னும் பெயருடைய சூரியன் மனைவியானவன், அவன்
திப்போன்ற தேகத்தைத் தழுவமுடியாது அஞ்சி, தன் சரீரசாயையைத் தன்வடிவ
மாக நிறுத்தி (அவனையிணையத்தக்க வன்மைபெற) வனத்திற் சென்று தவஞ்செய்ய,
சூரியன் தனது ஞானதிருஷ்டியாலறிந்து (அவ்விடஞ்சேர்ந்து) பின்தொடர, (அது
கண்டு) பெண்குதிரை வடிவுடன் ஓடிய பெண்ணை அச்சூரியனு மிகச்செவ்விய ஆண்
குதிரையாய்ப் பின்சென்று, காமமயக்கம் ஆற்றாமல் விந்துவைக் கவனஞ்செய்தான்.

சஞ்சை - ஸம்ஹா என்னும் வடமொழித் திரியு.

சூரியன், தொஷ்டா வென்பவன் பெற்ற சஞ்ஞிகை யென்னுங் கன்னி கையை மணந்து அவனைக்கூடி வைவக்கதமனு - இயமன், யமுனை யென்னும் பெண் இவர்களைப் பெற்றனன். அவன் சூரியனுடைய உடல் வெம்மைக் காற்றாமல் தன்னிழலை யோர் பெண்ணாகச் செய்து சாயையே! இவ்விருந்தார்த்தத்தை வெளியி டாது இங்கிருக்கக்கடவாயென்று கூறித் தன்பிதாவை யடைந்து நடந்தவரலாற்றைச் சொல்ல, அவன் சினந்து “உடனேகணவனிடஞ் செல்க” என, சஞ்ஞிகை மீண் டும் சூரியனிடம் போதற்கு அஞ்சி, உத்தராகுருவென்னுமிடத்தில் சருகுபக்ஷணஞ்செ ய்து அருந்தவத்திலிருந்தான். சஞ்சை, இவன் சாயை யென்று கருதாது அவனைப் புணர், சாவளி யென்னும் எட்டாம் மனு - சனி, பத்தீனா யென்னும் பெண் இவர் கள் பிறந்தனர். சாயை அதுமுதல் தன்மக்களைச் சீராட்டி மூத்தாள் மக்கள் மூவனா யும் சிறுமறு செய்ய, இயமன் மனந்தாளாது அவனை உதைத்து “உதைத்தகால் புழு ச்சொரிக” எனச் சாபம் பெற்றுச் சூரியன்பால் முறையிட, சூரியன் “அவன் உன காலிற் புழுவாகிச் சிறிது தசை தின்று ஒழிவன்” என்று சாபானுக்கிரகங்கூறிச் சா யையையடைந்து “இஃதென்” என வினாவு, அவன் ஒன்றுங்கூறுதிறுக்க யோகதிறுட் டியாலறிந்து தன் மாமனாகிய தொஷ்டாவிடஞ் சேர்ந்து “என்மனைவி யாண்டுள்ள” என, தொஷ்டா “அவன் உன் உடல் வெம்மைக்காற்றாமல் உத்தராகுருவில் பெண்குதிரை வடிவாய்த் தவத்திலிருக்கின்றான் அவனை யணைகையில் நின்வெம்மையை யடக்கவே ண்டும்” என்று விடுப்ப, சூரியன் அவன் தவஞ் செய்யுமிடத்தில் ஆண்குதிரைவடிவு டன் சென்று “தவஞ்செய்யும் நீயாவன்?” என, அவன்கணவனென்றறிந்து பயந்து தவத்தைவிட்டோடச் சூரியனும் பின்தொடர்ந் தோடினன். அப்பொழுது சூரியனு டைய இருமூக்குவழியும் விரியம் ஒழுகியது. அதினின்று அசுவினிதேவர் பிறந்தனர். பிறகு அவனைத்தேற்றி அழைத்துக்கொண்டுசென்றான் என்பது. இது காசிகண்டம் செவ்வாய் வியாழம் சனியலகங்கண்ட அத்தியாயத்திற் கூறப்பட்டசரிதம். (எக)

அவைசுதிறும் புலந்தோன்று நீலமா நீலமிவை யணிவோர் வானோர் நவையறுசீர் மானவரிந் நரைநீலஞ் சாதியினு னால்வே றந்தக் கவலரிய வெள்ளைசிவப் பெரிபொன்மை கலந்திருக்கிற்கரிதாய் முற்றுந் தவலரிதா யிருக்கிலிரு பிறப்பாளர் முதன்முதலாற் சாதிக் காரும்.

(இ-ள்.) அவ்விந்தியங்கள் சிந்திய இடங்களிற் றேன்றும் நீலங்கள் மனாரீலங்களாம். இவற்றைத் தரிப்போர் தேவரும் குற்றமற்ற மானுடருமாம். இந்த ஒளியையுடைய மாரீலம் சாதியால் நால்வகைப்படும். அழகு பற்றுதலில்லாத வெண் மை செம்மை விளங்குகின்றபொன்மை சிறிது கலந்திருக்கினும் முழுதுங்கரிதாயும் அழிதலில்லாததாயுமிருந்தால் பிராமணர் முதலாயுள்ள முதன்மைதங்கியநான்குவகு ணத்தாருக்கும் பயன்படும். எ-று.

“கவ்வல்” என்றது இடைக்குறையாய்க் கவல் என நின்றது. கவ்வல் என் றதை ஏனைய சிவப்பு எரி பொன்மையினுங் கூட்டுக. “எரிபொன்” என்றது எடுத்திச் சுத்திசெய்யப்பட்டாது எரியிவிடப்பட்டமாகண்ட பொன் என்க. (எஉ)

இலங்கொளிய விர்நீல மெய்ப்படுப்போர் மங்கலஞ்சேர்ந் திருப்பா றோனை யலங்குகதிர் நீலத்திற் பெருநிலையா யிரப்பத்தி னளவைத் தாயுந் துலங்குவதான் பாற்கடத்தி னூறுகுணச் சிறப்படைந்து தோற்றுஞ் சோதி கலங்குதட லுடைவைப்பி லரிதிந்த விர்திரன்பேர்க் கரிய நீலம்.

(இ-ள்.) விளங்கும் ஒளியையுடைய இந்த இருவகை நீலத்தைத் தேகத்தி லணிவோர் மங்கலகரத்தையடைந்து வாழ்வார்கள். (இந்திரநீலமானது) பிரகாசிக்கி

ஊர் கிரணத்தையுடைய ஏனோலங்களிலும், பதினாயிரமடங்கு பெருவிலை யுடைத்தா யியும், (மாரீலமானது) ஆவின்பால் நிறைந்த குடத்திலிட்டால் (அப்பாலின் நிறத்தை கீழ்ப்படுத்தி) நூறுமடங்கு நீலகுணம் மேம்பட்டுஞ் சோதிவிளக்கும். (இந்திரதனு னின் கருமைபோலக்) கருநிறம் பொருந்திய இந்தஇந்திரரீலம் (அலைமுதலியவற்றும்) கலங்குங் கடல்கூழ்ந்த நிலவுலகிலுரிது. எ-று.

மேல்வகுத்த முறையே இருவகை நீலத்தையும் இதிற்கொருத்து அவற்றி னியல்பு விளக்கினார். (எக)

மைந்துறுசெம் மணிமுத்து வாள்வயிரம் பச்சையொளி வழங்கு நீல மைந்திவைமேற் கோமேத முதற்பவள மீறாக வறைந்த நான்கு நந்தொளிய வேனுமவை சிறுவேட்கை பயப்பவழ னாகுசெங் குஞ்சி வெவந்தறுகண் வலனிணங்கள் சிதறுமிடைப் படுவனகோ மேத மென்ப.

(இ-ள்.) வண்மயிக்க மாணிக்கம் - முத்து - ஒள்ளிய வைரம் - மரசதம் - ஒளியீசம் நீலம் என்னும் இவ்வைந்திற்குமேல், கோமேதமுதற் பவளமீறாகச் சொல் லும் நான்கு ரத்தினங்களும் பேரொளியுடையனவாயினும், (அவை) சிறிய விலை யுள்ளன. நெருப்புப்போல் விளங்குஞ் செவந்த சிகையையும், கொடிய கோபக்கண் ணையுமுடைய வலாசுரனுடைய நிணங்கள் சிந்திய விடங்களில் உண்டாகும் இரத்தி னங்கள் கோமேதமென்று சொல்லுவர். எ-று.

கோமேதமுதற்பவளமீறாக நான்கு—கோமேதம் - புருடராகம்—வைரீயம் பவளம் எனப்படும். (எச)

உருக்குறு நெய்த்துளிகேன் றுளிரல்லான் புண்ணியரீ ரொத்துச் சேந்து, செருக்குபசும் பொன்னிறமும் பெற்றுமெலி தாய்த்தாய்தாய்த் திண்ணி தாகி, யிருக்குமது தரிக்கினிருட் பாவம்போம் பரிசுத்தி பெய்தும் வென்றித், தருக்குவலன் கபம்விழுந்த விடைப்புருட ராகமொளி தழையத் தோன்றும்.

(இ-ள்.) உருக்கியவாசனையுடைய நெய்த்துளியும், தேன்றுளியும், நல்ல புண்ணியரூபமாகிய கோசலமும் (ஆகிய இவற்றை) ஒத்து; செவந்து உயர்ந்த பசிய பொன்னிறமும்பெற்று, வருவழுப்புடையதாய்க் களங்கமில்லாததாய்க் கனமுடைய தாயிருக்கும் கோமேதத்தைத் தரித்தால், கருமையாகிய பாவம்போம். புனிதமுண் டாகும். வெற்றிச்செருக்குவாய்ந்த வலாசுரனுடைய கப்மானது விழுந்தவிடத்திற் புருடராகம் ஒளிபெருகத் தோன்றும். எ-று.

கோமூத்திரத்தைக் கங்கையாகக் கூறப்படுதலின் “ஆன்புண்ணியரீர்” என் றார். “செருக்குபசும்பொன்” என்றது இறுமாத்த பசும்பொன் எனினுமொக்கும். அப்பொழுது உடையவன் தொழிலை உடைமைமேலேற்றிக் கூறியதாகக் கொள்க.

தாழ்ந்தபிலத் திழிந்தெரிபொற் கண்ணவுண னுயிர் குடிக்குந் தறுகட் பன்றிப், போழ்ந்தமுழை வாய்திறந்து திசைசெவிபு படங்கைத்துப் பொன் போற்றக்கி, வீழ்ந்தகபம் படுதீவிற் படுமுச்சி வட்டமாய் மெலிதாய்ப் பொ ன்போற், சூழ்ந்தொளிவிட் டவிந்தழல்போற் நெளிவெய்தி மனங்கவர்ந்து தோற்றஞ் செய்யும்.

(இ-ள்.) ஆழ்ந்துள்ள பாதலத்திற் (பூமியைச் சுருட்டிக்கொண்டு)போயொ ளித்த இரணியாகுனுடைய உயிர் குடித்த அஞ்சாமையையுடைய வராகமானது பிள ந்த குகைபோன்ற வாயைத் திறந்து எட்டுத்திசைகளுக்குச் செவிபுட வீராட்டகாசஞ் செய்து கக்குதலால், பொன்போற் சிதறிவிழுந்த கப்பொருந்திய தீபத்திலே (ஒரு

விதம்) தோன்றும். (அது) உச்சியில் வட்டமாய் மிருதுவாய், பொன்போலும் நெருப் புப்போலுஞ் சூழ ஒளிவீசி, சருச்சளையகன்று (கண்டோருடைய) மனத்தைத் தவ் ற்த்து விளங்கும். எ-று. (எக)

இந்தமணி பாரியாத் திரகிரியிற் கொடுமுடியா யிலங்குந் தெய்வ மந்தரமால் வரைப்புறஞ்சூழ் மேகலையா மயனிந்த மணியி னாலே யந்தரநா டவனகரு மரசிருப்பு மண்டபமு மமைத்தா னிந்தச் சந்தமணி தரிப்பவரோ தரியார்வெந் திடவாகை தரிக்க வல்லார்.

(இ-ள்.) இவ்விரத்தினம் பாரியாத் திரகிரியின் சிகரமாகப் பிரகாசிக்கும். தெய்வத்தன்மை வாய்ந்த பெரிய மந்தரமலையின் புறத்திற் சூழ்ந்த மேகலையாகும். மயன் (என்னும் தச்சன்) இந்த ரத்தினத்தினால் இந் திரனுடைய நகரத்தையும் அவன் கொலுவிரக்கைமண்டபத்தையும் நிருயித்தான். இந்த அழகிய புருடராகத் தை அணிபவர்களே பகைவர் புறங்கொடுக்க வெற்றிமாலையணியவல்லவராவர். எ-று.

மேகலை - புறமாயுள்ள ஒரிடம். இந் திரன் கொலுமண்டபத்தைச்சுத்தன்மை என்பர். பாரியாத் திரமென்றது குமரிகண்டத்திலுள்ள ஏழு கிரிகளிலொன்று. (எஎ) வலன்மயிராம் வயிரேய மிளாவிருத கண்டத்தில் வந்து தோன்றப் பலர்புகழுங் கோரக்க மகதஞ்சிங் களமலயம் பார சீக மிலகுதிரி கூடாதி தேயங்கள் பிறதீப மெங்குந் தோற்று மலைகடலும் படுமிறுதிக்க் காரிடிக்கும் போதுநிற மதற்கியா தென்னில்.

(இ-ள்.) வலாசரன் மயிராகிய வயிரேயம் இளாவிரதகண்டத்தின் (மேற் குத்திசையில்) வந்து தோன்றி யாவரும் புகழும் கோரக்கம்-மகதம்-சிங்களம்-பொ தியமலை-பாரசீகம்-பிரகாசிக்கின்ற திரிகூடமுதலிய தேசங்களிலும் பிறதீபங்களாகிய எவ்விடத்தாக் தோன்றும். ஊழிக்காலத்தில் அலைகளையுடைய சமுத்திரமும் ஓசை குன்றும்படி மேகங்கள் இடிக்கும் இடியிலுந் தோன்றும். அவ்வவரேயத்துக்கு நிறம் யாதெனில். எ-று.

பொன்மலையின்மேற்பாகமுற்றும் உதித்தலின் எல்லெருறியாது இளாவிருத கண்டத்திலென்றார். இது அக்கார் இடிக்கும்போது ரோகணபர்வத்தினது முதிக்கும். “அலைகடலும் படுமிறுதிக்கார்”-இறுதி யலைகடலும் படுங்கார் என மாற்றுக. (எஅ) கழையிலைகார் மயிலெருத்தம் வெருகின்கண் ணிறத்ததாய்க் கனத்த தாகி விழைவுதரு தெளிதாசிக் தின்னியதாய் மெலிதாகி விளங்கு மீதி லமுருபெற வலமிடமேல் கீழொளிவிட் டனமுறையே யறவோ ராதிக் தழைவுறுநாற் சாதிகளார் தினமிதனைப் பூசித்துத் தரிக்க சான்றோர்.

(இ-ள்.) மூங்கிலிவை - கரியமயிலின்பிடர் - பூனைக்கண் (ஆகிய இவற்றின்) நிறமுடையதாய், கனமுடையதாய், இச்சிக்கத்தக்க சருச்சளையகன்றதாய், வன்மை யுடையதாய், மிருதுத்தன்மையாய் விளங்கும் இவ்வைரேயத்தில் அமுருபெற வலம் இடம் மேல் கீழ் (ஆகிய இடங்களில்) ஒளிவிடுத்தன்மை யுடையவை பிராமணர் முத லாகத் தழைத்த நான்கு வருணங்களாம். அறிவுடையோர் இவ்வைரேயத்தைத் தின மும் பூசித்துத் தரிக்கக்கடவர். எ-று.

வலத்தில் ஒளிவிட்டால் பிராமணசாதியும், இடத்தில் ஒளிவிட்டால் கூத் திரியசாதியும், மேலே ஒளிவிட்டால் வைசியசாதியும், கீழே ஒளிவிட்டால் சூத்திர சாதியுமென்பர். (எக)

வலத்தவணன் நகைவிழ்ந்த வழிபடுதப் பயன்சந்தி வடிவ மாததென், புலத்தவணா விதிக்குமிடத் தவனுடன்மா சிழி புலத்தும் புயல்போல் வண்

ணன்; வலத்துமது கைடவனாக் குறைகுருதி வழிநிலத்து மகவான் வெந்
பின், குலத்தையிற கரிசோரி சிதறிடத்தும் வந்துகுடி கொண்டு தோன்
றும்.

(இ-ள்.) வெற்றியையுடைய வலாகரன் மாமிசம் விழுந்தவிடத்திற் பவளம்
தோன்றும். பிரமதேவர் சந்திவடிவமாகப் பிதிரர்களைச் சிருட்டிக்கும்பொழுது அப்
பிரமதேவர் தம் உடற்களங்கம்நீக்கியவிடத்திலும், மேகம்போலும் (கரிய)நிறமுடைய
திருமால் வன்மையுடைய மதுகைடவனாச் சேதித்த உதிரஞ் சிந்தியவிடத்திலும்,
இந்திரன் மலைகளைச் சிறகறுத்த செந்நீர் சிதறியவிடத்திலும், (ஒருவகையாக) வந்து
தோன்றிக் குடியேறிவிளங்கும். எ-று.

சந்திவடிவமாகத் தென்புலத்தவரை விதித்தமையை.

கூர்மபுராணம் பலவகைத் தோற்றமுடைந்த அத்தியாயம்.

“எண்ணு மேல்வை யுயர்பிதிர்க்க டோன்ற வெடுத்த வுடல்விடுத்தா
னண்ணு முடல முயர்சந்தி யென்ப நவின்ன விராசதத்தி
னண்ண லுருவ மெடுப்ப மக்க னுதித்தா ராண்டவ் வுடல் விடுப்பத்
தண்ணங் கதிரவெண் ணிலவாய ததுவே புலரிச்சந்தியுமே” —என்பதனானுணர்.

திருமால் மதுகைடவனாச் சேதித்தது.

ஒருகாலத்தில், விஷ்ணுமூர்த்தி திருப்பாற்கடலில் யோகநித்தியாயி விருக்
கையில், பிரமதேவர் அவருடைய உந்திக்கமலத்தி விருந்தனர். அப்பொழுது திருமா
லின் இருசெவிகளினின்றும் மதுகைடவர் தோன்றி அண்டங்கள் நடுங்க வுலவீத்
துயர் செய்வதுகண்ட பிரமதேவர் இவர்கள் யாவனானத் திருமால் வினவ, அஞ்சாதே
என்று விட்டுணு சிட்டுணு என்னு மிருவரைச் சிருட்டித்து அவர்களைச் சங்கரித்தனர்
என்பதாம். (அ)

அவ்வழியிற் படுபவள முருக்கம்பூப் பசங்கினிமுகக் கலர்ந்த செவ்வீச்
செவ்வரத்த மலர்கொவ்வைக் கனிபோலுங் குணங்குற்றற் திருகிக் கோட
லெவ்வமுறப் புழுவரித்தன் முகமொடிதல் பெரும்பாலு மிப்பூ னேந்தல்
பெய்வனையார் தமக்கேயார் தரிக்கின்மகப் பேறுமுதற் பேறுண் டாகும்.

(இ-ள்.) அந்நான்கிடங்களிற் ரோன்றிய பவளத்தின் நிறம் முருக்கம்பூ -
பச்சைக்கிளியின்மூக்கு - மலர்ந்த அழகுவாய்ந்த செவ்வரத்தமலர் - கொவ்வைக்கனி
(ஆகிய இவற்றின்) நிறம்போலும் உள்ளது. திருகிக்கோணுதல் - குற்றம் பொருத்தப்
புழுவரித்தல்-முகமொடிதல் (ஆகிய இவை) குற்றங்களாம். பெரும்பான்மையும் இப்
பவளத்தாலான ஆபரணத்தை யணிதல் மாதர்க்கே யுரியதாம். (அவர்கள்) அணிந்
தால், புத்திரப்பேறு முதலிய பலனுண்டாகும். எ-று. (அக)

இரவியெதி ரொரியிறைக்குங் கல்லுமதி யெதிர்செழுநீ ரிறைக்குங் கல்
லு, முரையிடமொன் பதிலொன்றி லுட்கிடையாய்க் கிடக்குமென வொன்பா
ன் வேறு, மரபுரைத்த வணிககோ ருகியவா னவரோறு வடபா னோக்கிப், பரவி
யிருந் தருச்சித்து மணிகைக்கொண் டெதிர்மதுரைப் பரணை நோக்கா.

(இ-ள்.) சூரியனுக்கெதிரோ நீயைச்சொரியும் (சூரியகாந்தக்) கல்லும், சந்
திரனுக்கெதிரோ நீணைச்சொரியும் (சந்திரகாந்தக்) கல்லும் (ஆகிய இவை) முன்கூறிய
நவரத்தினங்களில் ஒரு ரத்தினத்தின் உட்கிடையாக அடங்கி யிருக்குமென்று; வணிக
ருள் ஆண்சிங்கமாகிய தேவாசிங்கம், வெவ்வேறுகிய ஒன்பது வகை இரத்தினங்க

னின் மரபுகளைக் கூறி, வடதிசை நோக்கி யிருந்து இரத்தினங்களைப் பணிந்து அர்ச்சனைசெய்து கையிற்றங்கி, மதுராபதியில் எழுந்தருளிய சுந்தரோசப் பெருமானையெதிர்நோக்கி யருளி. எ-று.

இதுமுதல் இரண்பொடல்கள் ஞானகம்.

விஸேபகருகையில் இரத்தின வர்த்தகர் கீழ்த்திசை. நோக்கி யிருத்தலும், கொடுக்கையில் வடதிசை நோக்கியிருத்தலும் மரபு என்பர்.

உணாயிமம் - உணாக்கும்; இதில் இப்பகுதிப்பொருள் விசுதி. (அஉ)

அஞ்சலிசெய் தகநோக்கா லிக்குமரர்க் களவிறந்த னாயுள் செல்வம் விஞ்சுகவென் றளித்தருள விறைமகனும் விண்ணிழிந்த விமான நோக்கிச் செஞ்சரணம் பணிந்திருகைத் தாமனாயும் விரித்தேற்றான் செல்வ நாயகர் மஞ்சனையும் புடைநின்ற வமைச்சனாயு நோக்கிமுக மலர்ந்து சொல்வார்.

(இ-ள்.) கைகுவித்து, கிருபானோக்கத்தால் இவ்வரச குமாரனுக்குக் கணக்கில்லாத ஆயுளுஞ் செல்வமும் ஒங்குகவென்று கொடுத்தருள, அவ்வரசகுமாரனும் வானுவகிலிருந்து இறங்கிய (இந்திர) விமானத்தைப்பார்த்துச் சோமசுந்தரப்பெருமானுடைய செவந்த திருவடியை நமஸ்கரித்துத் தனது கைகளாகிய இரண்டு தாமரைகளையும் மலர்த்தி வாங்கினான். செல்வமிக்க வணிகராகவந்த சோமசுந்தரக்கடவுள், அரசகுமாரனையும் அவனருகிலிருந்த மந்திரிகளையும் பார்த்து முகமலர்ச்சிகொண்டு திருவாய்மலர்ந்தருளுகின்றார். எ-று.

மைந்தன் - மஞ்சன் ; போலி

(அங)

இம்மணியா லிழைத்துநவ முடிசூட்டி யிச்சிங்க விளவே நன்ன செம்மறனை யபிடேக பாண்டியனென் றியம்புமெனச் செம்பொன் றாக்கிக் கைம்மறியில் வணிகருக்கு விலைகொடுப்பான் வருவார்முன் கருணை நாட்ட மம்மகன்மே னிரப்பியிள நகையரும்பி நின்றானா யங்குக் காணார்.

(இ-ள்.) இந்நவரத்தினங்களாலிழைத்துக் கிரீடஞ்சூட்டி, இந்த இளஞ்சிங்கவேறுபோன்ற இச்சிறுவனுக்கு அபிடேகபாண்டியனென்று பெயர் கொடுக்கொன்று கூறியருள நவரத்தினங்கள் விலையறுது யின்மையால் (தமது) திருக்கரத்திலேந்திய மானைமறைத்துவந்த வணிகராகிய சோமசுந்தரக்கடவுளுக்கு, செம்பொன்னைத்துலையாற்றுக்கி விலைகொடுக்கவரும் மந்திரிமார்முன்பு, தமது கிருபானோக்கத்தை அவ்வரசச்சிறுவன்பேரில் பரப்பிப் புன்னகைபூத்துநின்ற வணிகேசர் (அவ்விடத்திற்) காணராயினர். எ-று.

(அச)

ஒருருவாய் நேர்நின்ற வணிகேசர் விடைசின்மே லுமையா னோடு மீருருவாய் முக்கண்ணு நாற்கரமு மஞ்சமர ரிறவா வாறு காருருவா யெழுமிடறுங் காட்டித்தங் கோயில்புகக் கண்டா-நின்று பாருருவாய் நின்றவணி கேசரிவ டொனவேபின் பற்றிப் போவார்.

(இ-ள்.) எதிரிலே ஒரு திருவுருவாய்நின்ற வையி சிரோஷ்டர் (ஆகாயத்திலே) இடபாருடாய் உமாதேவியாருடன் இருதிருவுருவாய், திரிநேத்திரங்களும், சதர்ப்பஜமும் அஞ்சுகின்ற தேவர்கள் மரியாவாறு (ஆலாலவிடபானஞ் செய்ததால்) நீலநிறமாய் எழுங்கண்டமுந் தரிசனமணித்து, தமது திருக்கோயிலில் புகுதலைக்கண்டு இப்பொழுது (இந்தப்) பூமியிலே வையி சிரோஷ்டவடிவராய் நின்றவர் இவ்வொன்றே (நீர்மானித்து அரசகுமாரனும் மந்திரிமுதவாயினரும்) பின்னொட்டிப்போவாராயினர்.

இச்செய்யுள் எண்ணலங்காரம்.

(அடி)

தேன்செய்த கொன்றைநெடுஞ் சடையார்முன் றுழந்தெழுந்து செங்கை கூப்பி, யான்செய்யுங் கைம்மாறு பெம்பிராற் கொன்றுண்டோ யானுமென்ன, தூன்செயுட லும்பொருளு முயிருமெனி னவையாவு முனவே யையா, வான்செய்யு நன்றிக்கு வையகத்தோர் செய்யுங்கைம் மாறென் றுண்டோ.

(இ-ள்.) தேன்னிறைந்த கொன்றைமலர்மாலையணிந்த நீண்ட சடைமுடியையுடைய சோமசுந்தரப்பெருமானுடைய திருமுன்னர் நமஸ்கரித்து எழுந்து செவந்தகைகளைக் குவித்து, ஐயனே! அடியேன் தேவரீருக்குச் செய்யும் பிரதியுபகாரமாய் ஒன்றுள்ளதோ? அடியேனும் அடியேனுடைய மாமிசம் பொதிந்த உடலும், பொருளும், உயிருமுளவெனின், அவையாவும் (அநாதியே) உன்னுடையனவே! மேகமானது செய்யும்உதவிக்கு உலகத்தார்செய்யும் பிரதியுபகாரமொன்று இருக்கின்றதோ? (இல்லை.) எ-று.

உன என்றது பொருளடியாகப்பிறந்த பலவின்பாற்படர்க்கைக்குறிப்பு வினைமுற்று. (அசு)

என்னுமுன் வழுத்தலு றும் விறன்மாறன் கோக்கொழுந்தை யிகல்வேல்விர்தை, மன்னாகு மிவற்குமன வாக்கிறந்த பூரணமா மதுரை நாதன், பொன்னாரு மணிமகுடஞ் சூடமணி நல்குதலாற் புவி யனேகம், பன்னாரு முறை புரியத் தக்கதென வாழ்த்தினார் பல்சான் றோரும்.

(இ-ள்.) என்றுகூறித் திருமுன்னின்று பணிந்து துதிக்கும் வெற்றிபொருந்திய வீரபாண்டியனுடைய இளங்குமரனும், பேர்செய்யும் வேற்படை யேந்திய விசயலக்ஷாமியின் தலைவனுமாகிய இவ்வரசனுக்கு மனவாக்குகட் கதிதப்பட்ட பூரணமாகிய மதுராபுரியில் வீற்றிருக்கின்ற சோமசுந்தரக்கடவுள், பொன்னாற்செய்த (நவ) ரத்தினங்கள் பதித்த கிரீடஞ்சூட (நவ) ரத்தினங்களைத் தந்தருளினமையால், உலகமெல்லாம் எக்காலமும் மனுமுறைப்படி அரசசெலுத்தக் கடவனென்று அறிவுமிக்க பல பெரியோர்களும் ஆசீர்வதித்தார்கள். எ-று. (அஎ)

ஏத்திலைவங் கொண்டிருநாள் கிபந்தழுவப் பெற்றோங்கி யிருக்கு மட்ட, மூர்த்திவிடையருள்பெற்று மூலநாதன் மறையாசி முனிவர் கூறப், பார்த்திவன்றன் பொலன்மாட மலைபுகுந்தா னிறைமணிப்பண் பாயுங் கேள்விச், சாத்திரரு மந்திரரு மணிநோக்கு வியப்படைந்தார் சங்கை கூர்ந்தார்.

(இ-ள்.) தோத்திரஞ்செய்து பிரதக்ஷிணஞ்செய்து, எட்டுயானைகள் சுமச்சப் பெற்ற (இந்திரவிமானத்தில் எழுந்தருளிய) அஷ்டமூர்த்தியாகிய சோமசுந்தரக்கடவுள் அருளும் விடையைப்பெற்று, அழியாத நல்லவேதங்களையுணர்ந்த முனிவர்கள் ஆசீர்வதிக்க, அரசிளங்குமரன் பொன்னாலாகிய (தனது) மேன்மாடம்பொருந்திய கோயிலுட்புகுந்தான். சிறந்த ரத்தின லக்ஷணங் கூறும் நூற்கேள்வியில் வல்லவரும் வேறுள்ள மந்திரிகளும் (கொண்டெவந்த) நவரத்தினங்களைக் கண்டு அதிசயித்தார்கள். (இவைமணிகளல்ல. சூரியன்முதலிய கோள்களோவென்று) சந்தேகப்பட்டார்கள்.

மேற்படி. வேறு.

வேளென வந்த நாய்கர் சுந்தர விடங்க ராஜா னுள்களுங் கோளும் பற்றி நவமணி யாக்கி னூரோ தாள்களுந் தோளு மார்புந் தரித்தநீ னாக மீன்ற வாள்விடு மணியோ வீர்தார் யாதென மதிக்கற் பாலேம்.

(இ-ள்.) முருகக்கடவுள்போல (அழகனாய்) வந்தருளிய வணிகர் சோமசுந்தரக்கடவுளையாயின், நாங்களையுங் கோள்களையும் பற்றி நவரத்தினங்களாகச் செய்தனரோ? (தமது) திருவடிகளிலும் திருத்தோளிலும் திருமார்பிலும் (முறையே) அணியப்பெற்ற (சிலம்பும் வாசுவலயமும் மதாணியுமாகிய) நெடிய சர்ப்பங்கள் பெற்ற ஒளி சொரியும் இரத்தினங்களை ஈந்தருளினரோ? (இவற்றில்) யாதென்று அளவிடக்கூறும் பகுதியுடையேம்! எ-று.

விடங்கர்-உளிரீக்க முடையவர், டங்கம்-உளி. நான் என்றது அச்சுவினிமுதலிய இருபத்தேழு நகரத்திரங்கள். கோள் என்றது சூரியன்முதலிய ஏழுக்கிரங்கள்.

இச்செய்யுள் ஐயவணி

(அக)

இந்திரக் கடவு ணட்டு மிம்மணி யரிய வென்னு
மந்திரக் கிழவர் நல்கி மயனினு மாண்ட கேள்வித்
தந்திரக் கனகக் கொல்லர்க் குவப்பன ததும்ப வீசிச்
செந்திரு மாப்பி னாற்குத் திருமணி மகுடஞ் செய்தார்.

(இ-ள்.) இந்திரலோகத்திலும் இவ்விரத்தினங்கள் கிடைக்க வரியனவென்று மந்திரிகள்கொடுத்து, மயனைக்காட்டிலும் மாட்சிமைப்பட்ட சிற்பநூலில் வன்மையுடைய பொற்கொல்லர்க்கு வேண்டும் பொருள்களை அவாவறக்கொடுத்து, இலக்குமிவாழும் மாற்பையுடைய அவ்வரசுமாரணுக்குப் பொலிவமைந்த இரத்தினங்கள் இழைத்த கிரீடஞ் செய்வித்தார்கள். எ-று.

(க0)

மங்கல மரபான் மாலை மணிமுடி சூட்டி னாமஞ்
செங்கணை றுயர்த்த நாய்கர் செப்பிய முறையால் வேத
பங்கவ ரிசைப்ப வீதி வலஞ்செய்து புனிதன் பாத
பங்கய மிறைஞ்சி வேந்தன் பன்மனிக் கோயி லெய்தா.

(இ-ள்.) (தூலிம்கூறிய) முறையால், நல்ல முகூர்த்தத்தில் மாலையணிந்த நவரத்தினங்களிழைத்த கிரீடத்தைச்சூட்டி அபிஷேக பாண்டியனென்று செவந்த கண்களையுடைய இடபக்கொடியை யுயர்த்திய வணிகேசராய்வந்த சோமசுந்தரப் பெருமான் திருவாய்மலர்ந்தருளிய முறைப்படி வேதமுணர்ந்த பிராமணர்கூற, (அரசு) வீதியைப் பிரதக்ஷிணஞ்செய்து அச்சோமசுந்தரக்கடவுள் திருவடித்தாமரைகளைப் பணிந்து அவ்விடேகபாண்டியன் பலரத்தினங்கள் பதித்த (தனது) கோயிலினைச் சேர்ந்து. எ-று.

இதுமுதல் மூன்றுபாடல்கள் குளகம்.

(கக)

போர்மகட் குறையு ளான புயத்தபி டேகத் தென்னன்
நேர்முதற் கருவித் தானைத் தெவ்வர்நீண் முடியெ லாந்தன்
வார்கழற் கமலஞ் சூட மனுமுறைப் பைங்கூழ் காக்கும்
காடொனக் கருணை பெய்து வையகங் காக்கு நாளில்.

(இ-ள்.) விஜயலக்ஷுமிக்கு வாசஸ்தானமான தோள்களையுடைய அபிதேக பாண்டியன் இரதமுதலிய நால்வகைச்சேனையுமுடைய சத்துருக்களது நெடிய கிரீடங்களெல்லாம் தனது வளைந்த வீரக்கழலணிந்த பாததாமரைகளைச்சூட, மனுநான்முறையே பசிய பயினைக்காக்கும் மேகம்போல (உயிர்கூட்டத்தின்மேல்) கிருபைமாரி சொரிந்து உலகத்தைக் காத்துவருளவில். எ-று.

(கஉ)

எழுகீர்க்கழிநெடிலடி யாசிரிய விருந்தம்.

தந்தைதன் காமக் கிழத்திய ரீன்ற தனயராய்த் தனக்குமுன் னவராய், முந்தைநா ளரசன் பொன்னை முரித்து முடிமுதற் பொருள்கவர் துட்

